

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Stanford University Libraries

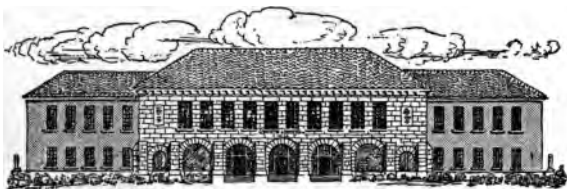

3 6105 04927 1013

E. Wink

Oakland Cal. Nov. 15th 18

CLASSICAL WORKS.

**SCHOOL OF EDUCATION
LIBRARY**

**TEXTBOOK
COLLECTION**

**STANFORD UNIVERSITY
LIBRARIES**

Caesars de Officiis. With English Notes, mostly translated from
Zump and Bonnell. By **THOMAS A. TEACHER**, of Yale College.
12mo. 194 pages.

DEPARTMENT OF EDUCATION
LELAND STANFORD JUNIOR UNIVERSITY

STANDARD CLASSICAL WORKS.

Horace, The Works of. With English Notes, for the use of Schools and Colleges. By J. L. LINCOLN, Professor of Latin Language and Literature in Brown University. 12mo. 575 pages.

Livy. Selections from the first five books, together with the twenty-first and twenty-second books entire. With a Plan of Rome, and a Map of the Passage of Hannibal, and English Notes for the use of Schools. By J. L. LINCOLN, Prof. of the Latin Language and Literature in Brown University. 12mo. 329 pages.

Quintus Curtius: Life and Exploits of Alexander the Great. Edited and illustrated with English Notes, by WILLIAM HENRY CROSBY. 12mo. 385 pages.

Sallust's Jugurtha and Catiline. With Notes and a Vocabulary. By BUTLER and STURGIS. 12mo. 397 pages.

It is believed that this will be found superior to any edition heretofore published in this country.

The Histories of Tacitus. With Notes for Colleges. By W. S. TYLER, Professor of Latin and Greek in Amherst College. 12mo. 453 pages.

Tacitus's Germania and Agricola. With Notes for Colleges. By W. S. TYLER. 12mo. 193 pages.

Virgil's Æneid.* With Explanatory Notes. By HENRY FRIEZE, Professor of Latin in the State University of Michigan. (Recently published.) 12mo. 598 pages.

The type is unusually large and distinct. The work contains eighty-five engravings, which delineate the usages, customs, weapons, arts, and mythology of the ancients, with a vividness that can be attained only by pictorial illustrations.

GREEK TEXT-BOOKS.

A First Greek Book* and Introductory Reader. By A. HARKNESS, Ph. D., author of "Arnold's First Latin Book." "Second Latin Book," etc. (Recently published.) 12mo. 276 pages.

Acts of the Apostles, according to the text of AUGUSTUS HAHN. With Notes and a Lexicon by JOHN J. OWEN, D. D., LL. D. With Map. 12mo.

Arnold's First Greek Book,* on the Plan of the First Latin Book. 12mo. 297 pages.

Arnold's Practical Introduction to Greek Prose Composition.* 12mo. 297 pages.

— **Second Part to the above.*** 12mo. 248 pages.

DEPARTMENT OF EDUCATION
LELAND STANFORD JUNIOR UNIVERSITY
'ΟΜΗΡΟΥ 'ΙΛΙΑΣ.

THE
ILIAD OF HOMER,

ACCORDING TO THE TEXT OF WOLF;

WITH
NOTES
FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES.

---

*Aspicite MÆONIDEM, a quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieris ora regantur aquis.—OVID.*

BY
JOHN J. OWEN, D. D., LL. D.
PROFESSOR OF THE LATIN AND GREEK LANGUAGES AND LITERATURE IN THE
FREE ACADEMY, OF THE CITY OF NEW-YORK.

NEW YORK:
D. APPLETON AND COMPANY,
549 & 551 BROADWAY.

1873.

602609

C

ENTERED, according to Act of Congress, in the year 1851, by

JOHN J. OWEN,

In the Clerk's Office of the District Court of the United States for the Southern
District of New York.

THIS WORK
IS
Respectfully Dedicated
TO
PROFESSOR WILLIAM S. TYLER,
AS AN
Offering of Personal Friendship,
AND A
TESTIMONIAL OF RESPECT
FOR
HIS WELL-DIRECTED AND SUCCESSFUL LABORS IN THE FIELD OF
CLASSICAL LITERATURE.

P R E F A C E.

THIS edition of the *Iliad* is a reprint of Wolf's, published at Leipzig, 1839. In selecting that edition as the basis of the text, the editor was actuated not only by a high sense of its intrinsic merit, but also by a desire to make the present volume uniform with his edition of the *Odyssey*, published in 1844. In a few instances, however, the editor has slightly departed from the reading of Wolf, when that of some other scholar seemed more conformable to the wants of a given passage, and supported by stronger manuscript authority.

In correcting the text and preparing the notes, the editor has availed himself of the best editions extant, among which he will name as of special use to him, 1, Heyne's, London, 1834. 2, Heyne's with the *Scholia Minora*, Oxford, 1834. 3, Spitzner's, Gothæ, 1832. 4, Clarke's, London, 1824. 5, Ernesti's Clarke, Leipzig, 1824. 6, Bothe's, Leipzig, 1832-3. 7, G. C. Crusius', Hanover, 1845. 8, Brandreth's, London, 1841. 9, Oxford Edition, 1849. 10, Felton's, Boston, 1847. 11, Stadlemann's *Grammatisch-Kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer*, Leipzig, 1840-4. 12, Köppen's *Anmerkungen zu Homers Ilias*, Hanover, 1820. 13, Thiersch über *das Zeitalter und Vaterland des Homer*, Halberstadt, 1824. 14, Lachmann's *Betrachtungen über Homers Ilias*, Berlin, 1847. 15, Völcker's *Homerische Geographie*, Hanover, 1830. 16, Wood's *Essay on the Genius and Writings of Homer*, London, 1824. 17, Krüger's *Homerische Formlehre*, Berlin, 1849.

The editor takes pleasure in referring more particularly to one of the above-mentioned editions, Prof. Felton's, which for elegant and accurate scholarship, and a just conception of the beauty and spirit of the Homeric verse, is worthy of all praise. The present work is not intended as a rival to that, or any other edition now used in our institutions of learning, but rather as an auxiliary in the field of classical literature, helping to furnish our youth with a complete apparatus to the study of the first and greatest of epic poets.

The Notes are mainly based on the exegetical wants of the reader of Homer. Mythological works are now so abundant and accessible to the student, that it seemed undesirable to enlarge and encumber the notes by quotations of this sort; yet wherever it was deemed essential to the explanation of any passage, points of mythological interest have been duly adverted to. It will be seen, that copious illustrations have been given to all that pertains to the archæology of the poem. In this portion of his labor, the editor acknowledges his obligations to Smith's Dictionary of Greek and Roman Antiquities, a work which has now been republished in this country, and should be in the hands of every student as a book of reference. As it respects the places spoken of in the poem, much pains has been taken to give them the geographical position assigned them by the most approved authorities, such as Leake, Mure, Kiepert, and others.

Those who have been conversant with the editor's former publications, it is believed, will find evidence in this volume of the same desire to maintain the golden mean between extreme fulness and meagreness of annotation, which has marked his previous labors. Whether he has achieved this object is left to an indulgent public, from whom, in the light of past experience, he has every reason to expect as favorable a decision as the work will justify.

The same system of punctuation and accentuation has been fol

lowed, which was adopted in the editor's earlier works, viz, to give to every oxytone standing before a punctuation-mark, whether in a Greek or English sentence, the acute accent. The uniformity resulting from this practice seems, in the editor's judgment, far to outweigh any objection which may be advanced against it.

Reference has been freely made to Sophocles', Kühner's, Crosby's, and Buttman's Greek Grammars. The latter of these works, as revised by the author's son, and translated by Dr. Robinson, has just been published, and thanks are due to the translator for furnishing the editor with sheets of the grammar, in season for reference to be made to it in the present work. References also have been made to the Grammars of Matthiæ, Thiersch, Krüger, Rost, and Kühner (Jelf's edit., Oxford, 1842).

The Grammatical and Historical Indexes have been prepared with as much fulness, as the space allotted to them would justify. The Historical Index, in particular, has been made by carefully tracing the history and deeds of each person whose name figures in the poem, and noting down every thing of general interest. Thus reference can easily be made to any act of the personages of the poem, and a general view taken of their achievements. A Summary of each book is prefixed to the volume, which will be of use to the student in obtaining a general view of the plan and parts of the poem.

With renewed expressions of gratitude to the classical professors and teachers, who have so abundantly manifested their kind interest in the editor's previous publications, he commits this new work to them and to the literary public, with the wish that it may advance in some degree the cause of classical learning, and render the study of this great poem both profitable and pleasing to the youthful scholar.

NEW-YORK FREE ACADEMY,

June 14, 1851.

SUMMARY

I. The poet announces as the subject of his poem the **WRATH OF ACHILLES**, in accounting for the cause of which, he relates how Chryses, a priest of Apollo, came to the Grecian camp, to ransom his daughter, who had been taken captive, but was rudely dismissed by Agamemnon (1-21). In his distress he prays to Apollo, who sends a destructive pestilence upon the Grecian camp, (22-52), in consequence of which Achilles calls an assembly of the Greeks, and having learnt from the soothsayer Chalcas the cause of Apollo's anger, advises the restoration of Chryses (53-129), whereupon Agamemnon becomes enraged, and a violent altercation ensues between these chieftains. Nestor attempts to reconcile them, but in vain, for Agamemnon seizes upon Briseis, the fair captive of Achilles (130-248); whereupon the latter withdraws from the army, and expresses his determination to take no further part in the war. His mother, Thetis, at his solicitation, ascends to Olympus, and obtains Jupiter's promise to honor her son by giving victory to the Trojans (249-530). Juno is incensed at this, and quarrels with Jupiter, but a reconciliation is effected by Vulcan, who also promotes hilarity among the gods by performing the office of cup-bearer (531-611).

II.—A deceitful dream being sent to Agamemnon by Jupiter, he assembles the principal chiefs, and afterwards the army, and in order to make trial of their disposition, proposes an immediate return to Greece (1-84). To this proposal they joyfully assent, and run to prepare the ships for their departure (85-154); but through the address of Ulysses, incited thereto by Minerva, are dissuaded from carrying their design into execution. Thersites alone disents, but is rebuked and chastised by Ulysses (155-277). Ulysses, Nestor, and Agamemnon harangue the army, and preparations are made for battle (278-438). The poet enumerates the forces and leaders of the two opposing armies (434-577).

III.—As the battle is about to be joined, Paris challenges the bravest of the Grecian chiefs, but at sight of Menelaus turns his back and flies. Hector, seeing this, upbraids him for his cowardice, and obtains his promise to fight Menelaus (1-120). Helen being summoned by Iris to witness the combat, points out to Priam the chief leaders in the Grecian army (121-244). The terms of the combat are ratified by Priam and Agamemnon (245-318), after which the fight takes place, in which Paris is worsted, and saved only by the interposition of Venus (314-382). The goddess conveys Paris to his chamber, and thither brings also Helen, who upbraids him for his weakness and unwarlike character (383-448). Agamemnon demands from the Trojans the performance of the stipulations of the combat (449-461).

IV.—The gods having agreed in council to continue the war, Minerva is sent down to break the truce (1-72). This she effects by means of Pandarus, whom she persuades to discharge an arrow at Menelaus, by which he is wounded, but cured by Machaon (73-219). Agamemnon marshals his forces, and passing through the ranks, exhorts the leaders, praising some and blaming others (220-421). The armies join battle with great fury (422-544).

V.—Diomedes, with the help of Minerva, greatly signalizes himself (1-94). He is wounded by Pandarus, and cured by the goddess, who enables him to distinguish the gods from mortals, and forbids his fighting with any of the former except Venus (95-185). Æneas goes in quest of Pandarus, and with him drives against Diomedes, who kills Pandarus and wounds Æneas. Venus, in rescuing her son from Diomedes, is also wounded by that hero (166-430), but is assisted by Apollo, who conveys Æneas to his temple, where he is healed by Latona and Diana (431-458). Mars excites Hector to the fight (454-513), and Æneas also returns to the battle, which rages with great fury. Sarpedon slays Hector (514-710), Juno and Minerva descend to assist the Greeks, by the latter of whom Diomedes is incited to go against Mars, whom he wounds, and causes to leave the battle (711-871). He complains to Jupiter of the conduct of Minerva, but receives a stern rebuke (872-906). Juno and Minerva ascend to Olympus (907-909).

VI.—The battle continuing after the departure of the gods, the Grecians prevail (1-71); whereupon Hector, at the advice of Helenus, enters the city to direct Hecuba to lead a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, in order to entreat the goddess to remove Diomedes from the fight (72-118). Glaucus and Diomedes, as the

about to engage in combat, become known to each other as descendants of ancestors between whom existed the league of hospitality, whereupon they exchange armor, and part as friends (119-226). Hector having delivered his message to Hecuba (227-311), finds Paris, and exhorts him to return to the field of war (312-365), after which he takes a tender leave of his wife Andromache (312-392), and, accompanied by Paris, returns to battle (503-529).

VII.—On the return of the Trojan chief, the fight is renewed with great ardor. Helenus, incited thereto by Apollo, directs Hector to challenge the bravest of the Greeks to a single combat (1-53), from which it allenges the chiefs at first shrink, but at last, stung by the reproaches of Menelaus, who has offered to accept the challenge, nine of them arise and claim the combat. Lots having been cast, Ajax obtains the honor (54-205), and immediately prepares for the fight. The heroes engage, and the combat is protracted, with nearly equal success, until, at the approach of night, they are separated by the heralds, and part with mutual presents (206-312). Nestor advises the burial of the slain, and the fortification of the Grecian camp (313-345). Priam also proposes a truce for the burial of the slain, and communicates the decision of a council of the Trojans which had just been held, to restore the treasures, but not Helen (344-420). This is indignantly rejected by the Greeks, who strongly fortify their camp (421-441), at the greatness of which work Neptune becomes jealous, but is pacified by Jupiter (442-463). The Greeks and Trojans pass the night in feasting, but Jupiter plans evils against the latter, and terrifies them during the night with his thunders (464-492).

VIII.—Jupiter calls a council of the gods, and forbids their taking any part in the war before Troy (1-40), after which he repairs to Ida, and there balances the destinies of the two armies, and directs his lightnings against the Grecians (41-77). Nestor being in imminent danger is rescued by Diomedes, who drives against Hector and slays his charioteer. Again the thunders of Jove break over the Grecian host, affrighted at which they flee to their entrenchments (78-219). Diomedes with other chiefs, however, sally forth and renew the battle, Teucer performs great exploits until he is disabled by Hector (220-335). The Greeks are again driven back to their entrenchments, seeing which Juno and Minerva are filled with rage, and prepare to descend to the field of battle, but are peremptorily forbidden to do so by Jupiter (336-484). Night puts an end to the battle, and both armies rest, having first taken measures to secure themselves from surprise (485-561).

IX.—The Grecian chiefs meeting in council (1-78), Nestor advises the sending an embassy to request Achilles to return to the aid of the Greeks, and Ajax, Ulysses, and Phoenix are therefore sent to the offended hero with proposals of reconciliation (79-231). These all make eloquent and urgent speeches, but in vain, for Achilles remains inexorable (232-664). Phoenix having been left behind at the invitation of Achilles, the others return and report to the leaders their unsuccessful mission (665-709).

X.—Agamemnon being unable to sleep in consequence of the critical state of affairs, arouses the principal chiefs, holds a council, and determines on exploring the enemies' camp (1-217). Diomedes takes this service upon himself, selecting Ulysses as his companion (218-371). They surprise Dolon, who has in like manner been sent by Hector to spy out the Grecian camp (272-389). Having obtained from him all the information they desire, they kill him (390-463), after which they slay Rhesus and return with his horses to the Grecian camp (469-579).

XI.—The battle is renewed on the following day, and Agamemnon greatly distinguishes himself, but being wounded is obliged to retire (1-298), whereupon Hector charges the Greeks with great impetuosity, and drives them before him, but is temporarily checked by Ajax, who rallies the Greeks and makes head against the victorious Trojans (299-595). Achilles seeing from his ship the flying Greeks, sends Patroclus to learn the name of a wounded chief (596-658). Nestor detains him in his tent with a recital of some of his former deeds, and implores him to obtain permission of Achilles to fight in his armor (654-909). Patroclus meets the wounded Euryphylus and assists him (909-847).

XII.—The Trojans in five divisions and on foot, make a desperate charge upon the Grecian entrenchments (1-107). Asius rejecting the proposal to descend from his chariot and fight on foot, drives within the ditch, but is repulsed with great loss (108-194). On the appearance of an unfavorable omen, Polydamas advises the withdrawal of the troops from the Grecian ramparts, but is sternly opposed by Hector who with great valor continues the assault. Sarpedon distinguishes himself and first makes a breach in the wall (195-399), but being repulsed, Hector advances with a stone of enormous size, breaks down the wall, and rushing in pursues the Greeks to their ships (400-471).

XIII.—Neptune comes to the assistance of the Greeks, and arouses the Ajaxes to oppose the Trojans (1-89). Great exploits are performed on both sides and many are slain. Meriones and Teucer especially distinguish themselves (88-168), and Idomeneus inspired by Neptune slays many of the Trojans, but is at length compelled to retreat before Eneas and Delopholus (169-515). The Trojans are repulsed on the left wing, but Hector holds his position on the right, until being harassed by the Locrian archers and slingers, he goes to summon the leaders to a war-council, after which he returns and renews the fight with Ajax (516-748).

XIV.—At the suggestion of Diomedes, the chiefs who had been wounded, visit the battle and encourage the army with their presence (1-134). Neptune continues to excite the Greeks (135-152), and when Jupiter by a stratagem of Juno had been thrown into a deep

slumber, gives them more open and efficient aid (153-401). Hector is struck down by a stone cast by Ajax, and carried off from the battle (402-439), after which the Trojans being disheartened fall back. On this occasion Ajax Oileus greatly distinguishes himself (440-829).

XV.—Jupiter having awaked from his sleep, and seeing Hector disabled and the Trojans in confusion, is greatly incensed against Juno. She succeeds in appeasing him and is sent to summon Iris and Apollo (1-77). Repairing to the assembly of the gods, she endeavors to excite them against Jupiter (76-112). Mars is about to arm for battle but is restrained by Minerva (113-148). Iris and Apollo repair to Jupiter, the former of whom is sent to command Neptune to retire from the battle, which he reluctantly does (149-219), the latter at the command of Jove restores Hector, marches before him with the ægis, and infuses into his limbs strength and activity (220-242). The Trojan hero breaks down a great portion of the Grecian wall, but is unable to drive the Ajaxes from the line of ships, which they defend with great valor (243-746).

XVI.—Ajax being at length overpowered, and his spear being cut in two by Hector, is obliged to give way, whereupon his ship is immediately fired. Patroclus who at this time was entreating Achilles for permission to fight in his armor, is suddenly incited thereto by Achilles, who sees the flames bursting out from the ship (1-197). The Myrmidons being armed and marshalled for battle are addressed by Achilles, and committed to Patroclus, who leads them forth (198-277). Supposing him from his armor to be Achilles himself, the Trojans flee in consternation (278-288), Sarpedon is slain and the troops are driven to the very walls of Troy (284-697), at which time the fortune of the battle is changed, Patroclus being slain by Hector, having been previously disabled by Apollo and wounded by Euphorbus (698-867).

XVII.—A dreadful fight takes place over the dead body of Patroclus, the Trojans headed by Hector endeavoring to get possession of it, and the Greeks under the conduct of their bravest chiefs, striving as eagerly to defend it. In this battle Menelaus greatly distinguishes himself (1-139). Hector arrays himself in the armor of Achilles, which had been worn by Patroclus, and sustained by Æneas presses hard upon the Greeks, who are rallied and cheered on by Ajax (140-425). Hector and Æneas attempt to take the chariot of Achilles, but are repelled by Antomedon (426-542). Jupiter enshrouds the body of Patroclus in thick darkness, whereas Ajax prays for light (543-647), and as soon as the mist clears away sends Menelaus to find Antilochus, in order that he may communicate to Achilles the sad news of the death of his friend. Having executed this commission Menelaus returns to the fight, where he and Meriones, covered by the Ajaxes, bear away the body, the Trojans led on by Hector attacking them with great fury (648-761).

XVIII.—Antilochus having delivered his message, Achilles breaks out in the most passionate lamentation, which soon brings Thetis and her attendant nymphs to comfort him (1-77). While they are conversing (78-147), the battle continues to rage around the body of Patroclus, until at the command of Iris, Achilles stands at the head of the entrenchments, and shouts dreadfully, whereupon the Trojans flee in terror and confusion, and the Greeks bear away the body (148-288). Polydamus advises Hector to retreat to the city, and fight from the walls, but his advice is rejected by Hector, who expresses his readiness to fight Achilles (289-315). Achilles mourns over the body of his friend (316-355). Jupiter taunts Juno with her extreme concern for the Greeks (356-368). Thetis repairs to Vulcan and obtains from him a new suit of armor for her son (369-477). Description of the armor (478-616).

XIX.—Thetis brings the armor made by Vulcan to her son (1-20), who is reconciled to Agamemnon, speeches, presents, and solemn sacrifices gracing the joyous occasion (21-276). Briseis laments Patroclus (277-302). Achilles refusing to take any food until he has avenged his friend, Minerva descends and infuses into his breast nectar and ambrosia (303-356), after which he arms, addresses his horses, and rushes to the battle (357-424).

XX.—Jupiter permits the gods to mingle in the fight (1-30). They take different sides in the battle, which is rendered so dreadful by the thunders of Jove, and the shaking of the earth by Neptune, that Pluto leaps affrighted from his throne, and fears that his ghastly realms will be laid open to the gaze of men (31-75). Achilles having first met Æneas, who is saved from being killed by the interposition of Neptune (76-340), pursues the Trojans with great slaughter, and is upon the point of killing Hector, but Apollo snatches the Trojan hero away in a cloud (341-444). Immense havoc of the Trojans is made by Achilles, as he drives them before him over the plain toward the Scamander (445-508).

XXI.—The Trojans being divided at the Scamander, some are driven toward the city, others into the river, where with a great outcry they are drowned, or slain by the sword of Achilles (1-208). The river-god enraged at him for thus slaughtering the Trojans, endeavors to overwhelm him with his waves, by which the Grecian hero is well nigh exhausted, but is finally relieved by Vulcan, who at the instance of Juno sends his fire and almost dries up the stream (209-332). The gods personally engaging in battle, Minerva chastises Mars and Venus, Juno conquers Diana, while Apollo and Mercury prudently decline the contest, the former with Neptune, the latter with Latona (333-520). Meanwhile, Achilles driving the Trojans with immense slaughter into Troy, Agenor resolves to make a stand against him, but is snatched from destruction by Apollo, who assumes his shape, and draws Achilles away in pursuit until the Trojans have time to enter Troy (544-611).

XXII.—Hector, contrary to the earnest entreaty of his father and mother, awaits the approach of Achilles, and resolves to conquer him or fall in the combat. But as Achilles, blazing in the splendors of his divinely-wrought armor approaches, the Trojan hero is seized with fear, and flies thrice around the walls of Troy (1-166). Jupiter weighs their destinies, and commissions Minerva to descend to the aid of Achilles (167-186). Hector being deceived by the goddess in the form of Deiphobus, ceases to fly, and resolves to meet Achilles, who with the assistance of Minerva slays him (187-375). Achilles drags the dead body around the Trojan plain, at sight of which Priam and Hecuba break out in the most bitter lamentations (376-436), aroused by whose cries, Andromache hastens to the walls, and on beholding the dead body of her husband, swoons (437-474), after which she gives utterance to the most frantic expressions of grief (475-515).

XXIII.—Achilles and the Myrmidons mourn over the body of Patroclus, and indignities are still heaped upon the body of Hector (1-34). The shade of Patroclus appears to Achilles in sleep, and demands the rites of burial (35-107), whereupon preparations are made the next morning for the funeral ceremonies (108-137). The procession takes place, animals are sacrificed, and twelve Trojan youth offered up on the pile, after which fire is applied (138-191). The flames are excited by the wind (192-230), and the materials of the pile being consumed, the bones are placed in a golden urn and a tomb is raised (232-257). Achilles then institutes funeral games (258-261), in the order of the chariot race (262-650), the cestus-match (651-699), the wrestling-trial (700-739), the foot-race (740-797), the trial of arms (798-825), the throwing of the discus (826-849), the trial at archery (850-888), and the casting of the javelin (884-887).

XXIV.—At the command of Jupiter, Thetis repairs to Achilles, and requires the restoration of Hector's dead body, which he had just before dragged three times around the tomb of Patroclus (1-142). Iris is also sent to Priam to encourage him to go to Achilles, in order to ransom the body of his son (143-187). Contrary to the entreaties of his wife and sons, Priam sets forth and is guided by Mercury to the tent of Achilles, at whose feet he prostrates himself, and begs for the body of his son (188-506). Achilles is moved with compassion, and grants him his request, whereupon he spends the night with him, but at the suggestion of Mercury sets out early on his return to Troy (507-691). The Trojans come forth to meet him, and with lamentations on the part of Andromache, Hecuba, and Helen, the body is deposited on a funeral pile, and with the usual solemnities is burned (692-804).

115
ized
ing

ABBREVIATIONS AND EXPLANATIONS

S.	stands for Sophocles' Greek Grammar.
K.	" " Kühner's " "
Mt.	" " Matthiæ's " "
Butt.	" " Buttmann's " "
Butt. Lexil.	" " " Lexilogus.
Vig.	" " Viger's Greek Idioms.
N.	" " Note.
cf.	" " compare, consult.
sc.	" " scilicet.
ν. τ. λ.	" " καὶ τὰ λοιπὰ — etc. &c.

The references to Kühner are made to his School Grammar, translated by Messrs. Edwards and Taylor, Andover. Whenever Jelf's edition of Kühner is referred to, the name is fully given. The references to Buttmann are made to his Larger Grammar, revised by his son, and translated by Dr Robinson.

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

Δοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν
οἰωνοῖσὶ τε πᾶσι — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή —
ἔξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Δητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς,
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακῆν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
οὐνεκα τὸν Χρῦσῆν ἠτίμησ' ἀρητῆρα
Ἀτρεΐδης. ὁ γὰρ ἦλθε θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λυσόμενός τε Δύγατρα, φέρων τ' ὑπερείσῃ ἄποινα,
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰέσθαι.
παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαι τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι,
ἄζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.

Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
αἰδεῖσθαι θ' ἱέρηα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

- ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 Μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχίω,
 ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα!
 μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 ἡμετέρῃ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 ἰστόν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσασαν·
 ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέδιζε, σαώτερος ὧς κε νέηαι!
 "Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέειθετο μῦθῳ.
 βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 35 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἠράδ' ὁ γεραιὸς
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ·
 Κλυθί μευ, Ἀργυρότοξ', δε Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμυνθεῦ! εἵποτε τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 40 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρὶ ἔκηα
 ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων, χωόμενος κῆρ,
 45 τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οὔστοι ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 αὐτοῦ κινήθέντος· ὁ δ' ἦϊε νυκτὶ ἑοικῶς·
 ἔζειτ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
 δευῆ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπ'όχετο καὶ κύνας ἀργούς·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχπευκὲς ἐφίεις,
 βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄχετο κῆλα θεοῖο·
 τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
 55 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὀράτο.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἠγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἄτρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
 ἀψ' ἀπουοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν, 61
 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείοιμεν, ἧ ἱέρηα,
 ἧ καὶ ὄνειροπόλον—καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν—
 ὅς κ' εἴποι, ὅ, τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴδ' ἑκατόμβης· 65
 αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λουγῶν ἀμύναι.

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζητο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα, 70
 καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
 ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἦ Ἀχιλεῦ, κέλευαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι 75
 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσον,
 ἧ μὲν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 ἧ γὰρ ὄτομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατεεῖ, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
 κρείστων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ· 80
 εἵπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
 ἐν στήθεσσιν ἐοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σώσεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 θαρσήσας μάλα, εἶπε θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα! 85
 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σὺ, Κάλχαν,
 εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 οὗτος, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
 συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἵπησ, 90
 ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἠῦδα μάντις ἀμύμων·
 οὐτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἑκατόμβης,

- ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
 95 οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει
 οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,
 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 ἐς Χρῦσῃν· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίδοιμεν.
 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζητο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 ἦρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀχρῦμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαινα
 πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην.
 105 Κάλχαντα πρότιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες!
 αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 ὡς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσῆίδος ἀγλά' ἄποινα
 οὐκ ἔδελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 κουριδῆς ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερεῖων,
 115 οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἔθελω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 βουλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδη κύνιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί
 οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ.
 125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράδομεν, τὰ δέδασται,
 λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 ἰλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποδι Ζεὺς
δῶφι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων 130

μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἑών, θεοεἶκελ' Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόφ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
ἢ ἔθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς
ἦσθαι δευόμενον, κέλευι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;

ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, 135

ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται —

εἰ δέ κε μῆ δώσωσι, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι

ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος

ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς. 140

νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύτσομεν, εἰς ἄλα δίαν,

ἔς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἔς δ' ἐκατόμβην

θειόμεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσσηίδα καλλιπάρηρον

βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,

ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς, 145

ἢ ἐ σύ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαυλότατ' ἀνδρῶν!

ὄφρ' ἡμῖν Ἐκάεργον ἰλάσσειαι ἱερὰ ῥέξας.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεῦς·

ὦ μοι, ἀναιδεῖην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον!

πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείδηται Ἀχαιῶν, 150

ἢ ὁδὸν ἐκδέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;

οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων

δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοί εἰσιν.

οὐ γὰρ πάποτ' ἐμὰς βούς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,

οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανειρῆ, 155

καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ

οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχῆεσσα·

ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἄμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαιρῆς,

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάφ, σοί τε, κυνώπα!

πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις· 160

καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,

φ' ἐπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἱες Ἀχαιῶν.

- οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἄχαιοί
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·
- 165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαἴκος πολέμοιο
 χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἵκηται,
 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
 νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
- 170 οἴκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἴω
 ἐνθάδ' ἄτιμος εἶναι, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 φεῦγε μάλα, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
- 175 οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεῦς.
 ἔχθιστος δέ μοι ἐσσι Διοτρεφέων βασιλῆων·
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 οἴκαδ' ἴων σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
- 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 οὐδ' ὄδομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὕδα·
 ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον,
- 185 αὐτὸς ἴων κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 ὅσσον φέρτερός εἶμι σέθεν, στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
 Ὡς φάτο· Πηλεῖωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
 στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
- 190 ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐουσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 ἢ ἐχόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμὸν
 ἕως ὃ ταῦτ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
- 195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα τε, κηδομένη τε.
 στή δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα,

οἶφ φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρατο.
 θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινὸν δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. 200
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτ' αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο;
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὄτω·
 ἣς ὑπεροπλήσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσση. 205

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πύθῃαι,
 οὐρανῶθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 ἀλλ' ἄγε, λήγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρὶ· 210
 ἀλλ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν ὀνειδισον, ὡς ἔσεται περ.
 ὅδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα
 ὕβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τῆν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 215
 χρῆ μὲν σφωῖτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσαισθαι
 καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.
 ὅς κε θεοῖς ἐπιπέιθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Ἢ, καὶ ἐπ' ἀργυρῆ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
 ἄψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃσεν 220
 μῦθον Ἀθηναίης· ἢ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο·
 Οἴωβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφιοι! 225

οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶ θωρηχθῆναι,
 οὔτε λόχουδ' ἵεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 ἢ πολὺ λῳῖόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπη. 230
 δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!

- ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄξους
 235 φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομῆν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
 οὐδ' ἀνασθλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτὲ μιν υἴες Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἷτε θέμιστας
 πρὸς Διὸς εὐρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 240 ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποδῆ ἴξεται υἴας Ἀχαιῶν
 σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμένός περ
 χραϊσμεῖν, εἴτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοσι θυμὸν ἀμύξεις,
 χωόμενος, ὄτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
 245 ὦς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ Νέστωρ
 ἠδυσπετῆς ἀνόρουσε, λυγρὸς Πυλίων ἀγορητῆς,
 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδῆ
 250 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 ἐφθιάδ', οἳ οἳ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
 ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσαν—
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 ἦ κεν γηθῆσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 εἰ σφῶν τάδε πάντα πυθολάτο μαρναμένοιιν,
 οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι,
 ἀλλὰ πίδαεσθ'· ἅμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμείο.
 260 ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν, ἥπερ ὑμῖν,
 ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὔποτε μ' οὔγ' ἀθέριζον.
 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 οἶον Πειριθόον τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.
 265 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
 κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,

Φηρσὶν ὄρεσκόφιοι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσαν·
 καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί· 270
 καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 καὶ μὲν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
 ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὑμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἑῶν, ἀποαίρεο κούρην, 275
 ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱες Ἀχαιῶν·
 μήτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθειλ' ἐρίζεμεναι βασιλῆϊ
 ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποδ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 σκηπτούχου βασιλεύς, ὅτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, 280
 ἀλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Ἄτρεϊδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 λίσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεδέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 285
 ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ὃδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι οἴω.
 εἰ δέ μιν αἰχμήτην ἔδεσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες, 290
 τοῦνεκά οἱ προδέουσιν ὄνειδεα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἦ γὰρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
 εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέξομαι, ὅ, ττι κεν εἴπῃς· 295
 ἄλλοισιν δὴ ταυτ' ἐπιτέλλο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἴω.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλοε σῆσιν·
 χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
 τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοὶ ἐστι θοῆ παρὰ νηϊ μελαίνῃ, 300
 τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀεκουτος ἐμείο.

εἰ δ' ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε·
αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουοί.

305 Ὡς τῶγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπεεσσιν,
ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν
Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἶσας
ἦϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·

Ἀτρείδης δ' ἄρα νῆα Δοὴν ἄλαδε προέρυσσεν,
ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰκόσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
310 βῆσε θεῶ· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα
λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
315 ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας
ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ Δῖν' ἄλῶς ἀτρυγέτιο·
κνίσση δ' οὐρανὸν ἴκειν, ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.

Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπιηέειλθε· Ἀχιλλῆϊ.
320 ἀλλ' ὄγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
τῶ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὄτρηρῶ θεράποντε·

Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος·
χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον·
εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
325 ἐλθῶν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.

Ὡς εἰπὼν πρῆϊε, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
τῶ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ Δῖν' ἄλῶς ἀτρυγέτιο,
Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθη.
τὸν δ' εὖρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
330 ἦμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
τῶ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο.
ὣτάρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
335 ἄσσον ἔτ'· οὔτι μοι ὑμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
δ σφῶϊ προῖε Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.

ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
καὶ σφωῖν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὐτε 340
χρεῖῶ ἔμεῖο γένηται ἀεικέα λουγὸν ἀμῦναι
τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὄγ' ὀλοῆσι φρεσὶ θύνει·

οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέονται Ἀχαιοί.
Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεῖθεθ' ἑταίρῳ· 345

ἔκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
δῶκε δ' ἄγειν· τῷ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
ἦ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν.— Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
δακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθεῖς,
θῶ' ἐφ' ἄλῳσ πολίης, ὀρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντου· 350
πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·

Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυυθάδιόν περ ἔοντα,
τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
ἦ γὰρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων 355
ἠΐμησεν· ἔλῶν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
ἡμένη, ἐν βένθεσσιν ἄλῳσ παρὰ πατρὶ γέροντι.
καρπαλίμως δ' ἀνέδου πολίης ἄλῳσ, ἦψ' ὀμίχλη·
καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος, 300
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος;
ἔξαῦδα, μὴ κεῦθε νόῳ· ἵνα εἶδαμεν ἄμφοι.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
οἴσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἀγορεύω; 305
φχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετίωνος,
τὴν δὲ διεπράδομέν τε, καὶ ἦγομεν ἐνθάδε πάντα·
καὶ τὰ μὲν εὐ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,
ἔκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσῆδα καλλιπάρηον.
Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, 370
ἦλθε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

- λυσόμενός τε σύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσέφ' ἀνὰ σκίηπτρῳ, καὶ ἐλίσσεται πάντας Ἀχαιοῖς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεΐσθαι δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 χαόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 εὐξαμένον ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ
 θυήσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο
 πάντη ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 385 εὐ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο·
 αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἴψα δ' ἀναστάς,
 ἠπεύλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θεῆ ἔλικωπες Ἀχαιοὶ
 390 ἐς Χρῦσῃν πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες·
 κούρην Βρισῆος, τὴν μοι δόσαν υἱες Ἀχαιῶν.
 ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περισχεο παιδὸς ἔης·
 ἐλθοῦς Ὀλύμπῳνδε, Δία λίσαι, εἴποτε δή τι
 395 ἦ ἔπει ὤνησας κραδίην Διός, ἠὲ καὶ ἔργῳ.
 πολλὰκι γὰρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάρουσιν ἄκουσα
 εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λουγὸν ἀμύναι,
 ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδάϊον καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαιο δεσμῶν,
 ὧχ' ἐκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες
 Αἰγαίων'—ὁ γὰρ αὐτε βλή οὐ πατὴρ ἀμείνων—
 405 ὃς ἴα παρὰ Κρονίωνι καδέζετο, κίδει γαίῳν·
 τὸν καὶ ὑπέδδισαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.

τῶν σὺν μιν μνήσασα παρέξο, καὶ λαβὲ γούνων,
αἱ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, 410
γῆρ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἢ ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκούσα!
αἷδ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων 415
ἦσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἴσα μίνυδά περ, οὔτι μάλα δὴν·
νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων
ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ,
εἴμ' αὐτῇ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἱ κε πῖθῃται. 420
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
μῆνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Διδιοπῆας
χθιδὸς ἔβη κατὰ δαίτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
δωδεκάτῃ δέ τοι αὐτὶς ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε. 425
καὶ τότε ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ,
καί μιν γονάσομαι, καί μιν πείσοσθαι ὄλω.

Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
χῳόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνιοιο γυναικός,
τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων.— Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 430
ἐς Χρύσην ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἴκοντο,
ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ·
ἰστόν δ' ἰστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς. 435
ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκβόλῳ Ἀπόλλωνι·
ἐκ δὲ Χρυσῆος νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς, 440
πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

᾿Ω Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβφ Δ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἰλασόμεσθα ἄνακτα,
 145 ὃς νῦν Ἀργεῖοισι πολύστονα κήδε' ἐφήκεν.

᾿Ως εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
 παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὤκα θεῶ κλειτὴν ἑκατόμβην
 ἐξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 χερυῖψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχῦτας ἀνέλοντο.
 150 τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών·

Κλυδί μιν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις!
 ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένιοι,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 155 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
 ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμνον.

᾿Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξαιτο, καὶ οὐλοχῦτας προβάλοντο,
 αὔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 160 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν.
 καίε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἰδοπα οἶνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
 165 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς ἔσσης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

170 κούροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεῶν ἰλάσκοντο,
 ἄκαλὸν ἀεῖδοντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 μέλποντες Ἐκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
 175 Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δῆ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὸν Ἀχαιῶν·
 τοῖσιν δ' ἔκμενον οὐρον ἕει ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 οἱ δ' ἴστων στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν· 480
 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κύμα
 στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 ἣ δ' ἔδραεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὸν Ἀχαιῶν,
 νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἐπ' ἠπειροῖο ἔρυσσαν 485
 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —
 Αὐτὰρ ὁ μῆνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλέος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορῆν πωλέσκετο κυδιάνειραν, 490
 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἀλλὰ φεινύθεσκε φίλον κῆρ,
 αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτῆν τε πτόλεμόν τε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἥως,
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων 495
 παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,
 ἠερῆ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλυμπόν τε·
 εὔρεν δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἄτερ ἤμενον ἄλλων,
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων 500
 σκαίῃ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλοῦσα,
 λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·
 Ζεῦ πάτερ, εἶποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 ἣ ἔπει, ἣ ἔργω, τότε μοι κρήνον ἐέλωρ·
 τίμησόν μοι υἱόν, δὲ ὠκυμωρῶτατος ἄλλων 505
 ἔπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 ἀλλὰ σύ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 νῶν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἐ τιμῇ. 510
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,

ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤψατο γούνων,
ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῆς·

515 Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεὸς εἶμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἢ δὴ λοίγμια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθροδοπήσαι ἐφήσεις
Ἕρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν.

520 ἢ δὲ καὶ αὐτῶς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῆς ἀπόστιχε, μὴ σε νοήσῃ
Ἕρῃ· ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθήσῃ·

525 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἦ, καὶ κνανέησιν ἐπ' ὄφρυσι νεῦσε Κρονίων
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεβῆσαντο ἀνακτος

530 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.

Τῶγ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἢ μὲν ἔπειτα
εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' ἀγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δῶμα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη

535 μείναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.

ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνον· οὐδέ μιν Ἕρῃ
ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατα βουλᾶς
ἀργυρόπεζα θετίς, θυγάτηρ ἄλλιοιο γέροντος.
αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσήυδα·

540 Τίς δ' αὖ τοι, δαλομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλᾶς·

αἰεὶ σοὶ φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπουρόσφιν ἐόντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ, τι νοήσῃς.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

545 Ἕρῃ, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
ἐδόησιν· χαλεποὶ τοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.

ἀλλ' ὄν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὔτις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος τόγγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
ὄν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐδέλωμι νοῆσαι,
μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα. 560

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ λήν σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
ἀλλὰ μάλ' εὐκηλος τὰ φράζεαι, ἄσθ' ἐδέλῃσθα.
νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείτη 565
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλιου γέροντος.
ἤερίη γὰρ σοίγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
τῆ σ' ὄϊω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλλῆα
τιμήσης, ὀλέσης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος πρόσφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 500
δαμονίη, αἰεὶ μὲν ὄτεαι, οὐδέ σ' ἰλήσω·
πρήξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεται· τὸ δέ τοι καὶ ῥήγιον ἔσται.
εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
ἀλλ' ἀκούουσα κάθῃσο, ἐμῶ δ' ἐπιπειθεο μῦθῳ· 565
μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
ἄσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφέω.

Ἦς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
καὶ ῥ' ἀκούουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
ᾤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανῖνες. 570
τοῖσι δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν.
μητρὶ φίλῃ ἐπήρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρη·

Ἥ δὴ λόγια ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ᾧδε,
ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς 575
ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῳ ἐπήρα φέρειν Διὶ, ὄφρα μὴ αὐτε
νεικείησι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
εἴπερ γὰρ κ' ἐδέλῃσιν Ὀλύμπιος ἄστεροπηγῆς 580
ἔξ ἐδέων σσυφελίξαι· ὁ γὰρ πολλὸν φέρτατός ἐστιν.

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καδάπτεσθαι μαλακοῖσι •
αὐτίκ' ἔπειθ' Ἴλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Ἦς ἄρ' ἔφη • καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
585 μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν •

Τέτλαθι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
μή σε, φίλην περ εὐούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
θεινομένην • τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
χραιομέϊν • ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
590 ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
ρίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

πᾶν δ' ἡμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
καππεσον ἐν Δήμῳ • ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήην •
ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

Ἦς φάτο • μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλετος Ἥρη •
595 μείδησασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χεὶρὶ κύπελλον.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
ῥονοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητήρος ἀφύσσω.
ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν,
600 ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.

Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς ἔϊσης,
οὐ μὲν φόρμυγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπι καλῆ.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδν λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
οἱ μὲν κακκελοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
ἦχι ἐκάστω δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.
Ζεὺς δὲ πρὸς δν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,

610 ἔνθα πάρος κοιμᾶσθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι •
ἔνθα καθεῖδ' ἀναβάς • παρὰ δέ, χρυσόδρονος Ἥρη

ΙΛΙΑΔΟΣ Β.

ἽΟνειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ
 εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ἕπνος·
 ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα
 τιμῆσθ, ὀλέσθ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον ἽΟνειρον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκ' ἴθι, οὐλε ἽΟνειρε, θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν, ὡς ἐπιτέλλω.
 θωρήξαι ἔ κέλευε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρύαργιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 ἽΟνηρ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' ἽΟνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 καρκαλίμως δ' ἔκανε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ἕπνος.
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν υἱὲ ἰοικῶς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνον·
 τῷ μιν εἰσιάμενος προσηφώνεε θεῖος ἽΟνειρος·

- Εὔδεις, Ἄτρειός νιῆ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ;
 οὐ χρὴ παννύχιον εὔδειν βουλευφόρον ἄνδρα,
 25 ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὄκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὃς σευ, ἄνευθεν ἑών, μέγα κήδεται ἦδ' ἐλεαίρει.
 θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη
 αἰρείτω, εὐτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
 νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 δήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἀλγεά τε στοναχάς τε
 40 Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὕσμινας.
 ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεῖη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.
 ἔζητο δ' ὀρθωθεῖς· μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
 καλόν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκρχιτώνων.
 Ἦὼς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζητὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοῦς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων,
 Νεστορέη παρὰ νηὶ Πυλουμενέος βασιλῆος·
 55 τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
 Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
 ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίω

εἶδός τε, μέγεδός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἔφκει.
 σῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 εἶδεις, Ἄτρεός υἱέ δαιΐφρονος, ἵπποδάμοιο ; 00
 οὐ χρὴ παννύχιον εὐδαι βουλευφόρον ἄνδρα,
 δὲ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σε, ἀνευθεν εἰὼν, μέγα κήδετα ἦδ' ἐλαιίρει.
 θωρήξαι σε κέλευσε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς 05
 παυσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύαργιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτι ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται·
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν.— ἌΩς ὁ μὲν εἰπὼν 70
 ὄχρε' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν.
 ἀλλ' ἄγετ' αἰ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσον πειρήσομαι, ἧ δέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκελήϊσι κελεύσω·
 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. 75
 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἀναξ' ἦν ἡμαθόεντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν, 80
 ψεύδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' ἴδεν, ὅς μὲγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 ἀλλ' ἄγετ', αἰ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 ἌΩς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 οἱ δ' ἐπαυέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, 85
 σκηπτούχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 ἦν τε ἔθνεα εἰσι μελισσῶων ἀδινάων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνδρασιν εἰαρινοῖσιν·
 αἰ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήταται, αἰ δὲ τε ἐνθα· 90
 ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο

- Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήκει,
 ὄτρύνουσι ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντα
 96 τετρήχει δ' ἀγορῇ, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 λαῶν ἰζούτων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφεας
 κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἶποτ' αὐτῆς
 σχοῖατ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφέων βασιλῆων.
 σπουδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρας,
 100 παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμει τεύχεω,
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεί, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θυήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·
 αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορήμια,
 πολλήσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 τῷ δ' ἔρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηΐδα·
 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρείῃ·
 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει
 115 δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ἄλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 αἰσχροὺν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
 120 μὰ ψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζω, ἠδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οἴπω τι πέφανται.
 εἶπερ γὰρ κ' ἐδέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριδμηθῆμεναι ἄμφω,
 125 Τρώας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὄσσοι ἔασιν,
 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοί,
 Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστου ἐλοίμεθα οἰνοχοεῖν·

πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
 τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι υἱας Ἀχαιῶν
 Τρώων, οἱ ναῖουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπικούρω 130
 πολλέων ἐκ πολίων ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἕασω,
 οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
 Ἴλιου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 ἐννέα δὴ βεβίασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλνυται· 135
 αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 εἶατ' ἐπὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
 αὐτῶς ἀκράαντον, οὐ εἴνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν· 140
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖμεν
 πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 κινήθη δ' ἀγορή, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε 145
 ὄρορ', ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαδὺ λήϊον ἐλθῶν,
 λάβρος ἐπαυγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχέσσειν·
 ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη 150
 ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 ἄπτεσθαι νηῶν. ἦδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλα δῖαν,
 οὐρούς τ' ἐξεκάσαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 οἴκαδε ἰεμένων· ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν.
 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, 155
 εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ πόποι! αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα ἰῶτα θαλάσσης·
 καὶ δέ κεν εὐχῶλῃν Πριάμφου καὶ Τρωσὶ λίπιοιεν 160
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης·

- ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀΐξασα·
 [καρπαλίμως δ' ἴκανε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 εὖρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 ἔσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσέλμοιο μελαίνης
 ἄπτειτ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 175 φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες·
 καδὲ κεν εὐχολῆν Πριάμφου καὶ Τρωσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης·
 ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
 180 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
 μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς φάσθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεὰς ὅσα φωνησάσης.
 βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὃς οἱ ὀπήδει.
 185 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἔλθων,
 δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὸν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κειχείη,
 τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστας·
 190 Δαιμόνι', οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὧς, δειδίσσεσθαι·
 ἄλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρυσ λαοῦς.
 οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·
 νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἴψεται νῆας Ἀχαιῶν.
 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἶον εἶπεν.
 195 μῆτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
 θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι, φιλεῖ δὲ ἐμητίετα Ζεὺς.

‘Ον δ’ αὖ δῆμον τ’ ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ’ ἐφεύροι,
τὸν σκίηπτρῳ ἐλάσασκεν, ὀμοκλήσασκέ τε μῦθῳ·

Δαιμόνι’, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, 201

οἷ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ’ ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
οὔτε ποτ’ ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ’ ἐνὶ βουλήῳ.

οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ’ Ἀχαιοί·

οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἰς κοίρανος ἔστω, 205

εἰς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

[σκίηπτρόν τ’ ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

Ὡς ὄγε κοιρανέων δίεπε στρατόν· οἱ δ’ ἀγορήνδε
αὐτίς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων

ἤχη, ὡς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος. 210

Ἄλλοι μὲν ῥ’ ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ’ ἕδρας.

Θερσίτης δ’ ἔτι μούνος ἀμετροεπῆς ἐκόλφα,

ὅς ῥ’ ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη,

μάνη, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐρίζεμεναι βασιλεύσιν,

ἀλλ’ ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίου Ἀργείοισιν 215

ἔμμεναι· αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιου ἦλθεν·

φορκὸς ἦν, χλωλὸς δ’ ἕτερον πόδα· τῷ δέ οἱ ὤμω

κυρτώ, ἐπὶ στήθεος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεν

φοξὸς ἦν κεφαλῆν, ψευδὴ δ’ ἐπενήνοθε λάχνη.

ἔχθιστος δ’ Ἀχιλῆϊ μάλιστ’ ἦν ἠδ’ Ὀδυσῆϊ· 220

τῷ γὰρ νεικεῖσκε· τότε αὐτ’ Ἀγαμέμνονι δίφ

ὄξεα κεκληγῶς λέγ’ ὀνειδέα· τῷ δ’ ἄρ’ Ἀχαιοὶ

ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ’ ἐνὶ θυμῷ·

αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νεῖκεε μῦθῳ·

Ἄτρεϊδῃ, τέο δ’ αὐτ’ ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις; 225

πλειαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναικες

εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ

πρωτίστω δίδομεν, εὐτ’ ἂν πτολιέθρον ἔλωμεν.

ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὃν κέ τις οἴσει

Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἴλιου, υἱὸς ἄποινα, 230

ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;

ἢ ἐν γυναικῶν νήν, ἵνα μίσσῃται ἐν φιλότῃ,

- ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι ; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 ἀρχὸν ἔοντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν νίης Ἀχαιῶν.
 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί ;
 οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα · τόνδε δ' ἐώμεν
 αὐτοῦ ἐν Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται,
 ἢ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἢε καὶ οὐκί ·
 240 ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 ἠτίμησεν · ἐλῶν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεδήμων ·
 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίτης · τῷ δ' ὤκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 245 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ ·
 Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λυγὺς περ ἐὼν ἀγορητῆς,
 ἴσχεο, μηδ' ἔδει' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεύσιν.
 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριότερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρείδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 250 τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνά στόμ' ἔχων ἀγορεύεις,
 καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέροισ, νόστον τε φυλάσσοισ.
 οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἦ εὖ ἢε κακῶς νοστήσομεν νίης Ἀχαιῶν.
 [τῷ νῦν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 255 ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλ' ἀπολλὰ διδοῦσιν
 ἦρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερταμέων ἀγορεύεις.]
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἔκ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι, ὡς νῦν περ ὤδε,
 μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ἄμοισιν ἐπέιη,
 260 μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατῆρ' κεκλημένος εἶην,
 εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσσα,
 χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 αὐτὸν δὲ κλαίουτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 πεπληγῶς ἀγορήθην ἀεικέσσι πληγησιν.
 265 Ὡς ἄρ' ἔφη · σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους
 πληξεν · ὁ δ' ἰδνώσθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
 σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη

σκήπτρου ὑπο χρυσεύου· ὁ δ' ἄρ' ἔξετο, τάρβησέν γε·
 ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 οἱ δέ, καὶ ἀχρῦμενοὶ περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν· 370
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ἌΩ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεὺς ἐσθλά ἔοργεν,
 βοιλάς τ' ἐξάρχων ἄγαθάς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. 375
 οὐ θῆν μιν πάλιν αὐτίς ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
 νεικεῖεν βασιλῆας ὄνειδειοις ἐπέεσσιν.

ἌΩς φάσων ἠ' πληθύς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 ἔστη, σκήπτρον ἔχων—παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, 280
 ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱες Ἀχαιῶν
 μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαῖατο βουλὴν—
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

ἌΤρεῖδῃ, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν· 285
 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἦνπερ ὑπέσταν
 ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 ὥστε γὰρ ἠ' παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναικες,
 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι. 290

ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνηθύντα νέεσθαι
 καὶ γάρ τις θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ὠλόχοιο
 ἀσχαλάα σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὅνπερ ἄελλαι
 χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς 295
 ἐνθάδε μωμόντεσσι· τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
 ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι.
 τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. 300
 εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὲ δὲ πάντες
 μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι

- χθιζά τε καὶ πρώϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἠγερῆδοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμοὺς
 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τελέεσσας ἑκατόμβας,
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέειν ἀγλαὸν ὕδωρ·
 ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφουνοῦ,
 σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἤκε φόωςδε,
 310 βωμοῦ ὑπαίξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νῆπια τέκνα,
 ὄξῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες.
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
 315 μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὄδυρομένη φίλα τέκνα·
 τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχύϊαν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 ἡμεῖς δ' ἑσταότες θανμάζομεν, οἶον ἐτύχθη.
 ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσήλθ' ἑκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 τίπτ' ἀνεφ' ἐγένεσθε, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεὺς,
 325 ὄψιμον, ὄψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
 ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αἰθεῖ,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρύαγυϊαν.
 330 κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον—ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κουάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν—
 335 μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερῆμιος ἱππότα Νέστωρ·

ὦ πόποι ! ἦ δὴ παισὶν εὐικότες ἀγοράασθε
 νηπιύχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
 πῆ δὴ συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν ;
 ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοῖατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν, 340
 σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν !
 αὐτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
 Ἄτρεΐδη, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
 ἄρχεν' Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας· 345
 τοῦσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἓνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλεύωσ'— ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν—
 πρὶν Ἄργοςδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 γινώμεναι εἶτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἢ καὶ οὐκί.
 φημὶ γὰρ οὖν κωτανεύσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα 350
 ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
 ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 τῷ μῆτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, 355
 τίσασθαι δ' Ἐλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐδέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἀπτέσθω ἧς νηὸς εὐστέλμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη.
 ἀλλά, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλω· 300
 οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,τι κεν εἴπω·
 κρῖν' ἀνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνον,
 ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις.
 εἰ δέ κεν ὡς ἔρξης, καὶ τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
 γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν, 305
 ἦδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται·
 γνώσεαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 ἦ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 ἦ μὰν αὐτ' ἀγορή νικᾶς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν. 370
 αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,

- τοιοῦτοι δεκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 χερσὶν ὑφ' ἠμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.
 375 ἀλλὰ μοι αἰγίλοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 ὃς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νεύκεα βάλλει.
 καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων·
 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρῶσιν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα·
 εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδῶν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.
 οὐ γὰρ πανσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἠβαιον,
 εἰ μὴ νῦξ ἔλθοῦσα διακρινέει, μένος ἀνδρῶν.
 ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 ἀσπίδος ὑμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμῖται·
 390 ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, ἐύξοον ἄρμα τιταίνων.
 ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νήσω
 μιμνάζειν παρὰ νησι κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 ἄρκιον ἔσσειται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὥς ὅτε κύμα
 395 ἀκτῆ ἐφ' ὑψηλῆ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθῶν,
 προβλήτι σκοπέλω· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γέγονται.
 ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 100 ἄλλος δ' ἄλλω ἔρεξε θεῶν αἰειγενετῶν,
 εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
 αὐτὰρ ὁ βοῦν ἰέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι·
 κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 405 Νέστορα μὲν πρότιστα καὶ Ἴδομενεῖα ἀνακτα,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δυὼ καὶ Τυδεὸς υἱόν,

ἔκτον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἦδ' ἔπειτα γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονείετο.
 βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο· 410
 τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰδέρι ναίων,
 μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθεῖν,
 πρὶν με κατὰ πρηγὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
 αἰθάλωεν, πρήσαι δὲ πυρὸς δητῖοιο θύρετρα, 415
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐζει
 χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 πρηγεές ἐν κούρησιν ὁδᾶξ λαζοῖατο γαῖαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράϊαινε Κρονίων·
 ἀλλ' ὄγε δέκετο μὲν ἰρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. 420
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αἰέρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν·
 καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον· 425

σπλάγχχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπέιρεχον Ἠφαιστόιο
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαντο
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελᾶσις ἔπειραν,
 ὠπτησῶν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα, 430
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητῖος ἐξ ἔρου ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήμεοις ἱππότηα Νέστωρ·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 μηκέτι νῦν δῆδ' αὖτις λεγώμεθα μηδ' ἔτι δηρὸν 435
 ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλλίζει.
 ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
 ἡμεῖς δ' ἀθροοὶ ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγειρόμεν ὄξυν Ἀρηα. 440

- Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 445 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα Διοτρεφέες βασιλῆες
 θῦνον κρίνουντες· μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 αἰγίδ' ἔχουσα ἑρίτιμον, ἀγήραον, ἄθανάτην τε·
 τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειο ἠερέδονται,
 πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.
 150 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 ὀτρύνουσα ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὄρσεν ἕκαστῳ
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ', ἠὲ νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 455 Ἦύτε πῦρ αἰδηλὸν ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 οὔρεος ἐν κορυφῆς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγῇ·
 ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
 αἰγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκειν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
 460 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεδρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
 κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 465 ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθονὸς
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυρῖοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὄρη.
 Ἦύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
 470 αἶτε κατὰ σταδμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν,
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄργεα δεύει·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαβραῖσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν·

ἔως τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ὑσμίνηνδ' ἰέναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 ἔμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
 ἦντε βούς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων 480
 ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσιν·
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσιν.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἔστε, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα, 485
 ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδὰ τι ἴδμεν·
 οὔτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴην,
 φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνέλη· 490
 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.
 Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Αἰήτιος ἦρχον,
 Ἄρκεσίλαός τε Προδοήνωρ τε Κλονίος τε· 495
 οἳ θ' Ἐπίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλῖδα πετρήεσσαι,
 Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπιαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
 οἳ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρῦθρας,
 οἳ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ἐτλην καὶ Πετεῶνα, 500
 Ὀκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Κώπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην
 οἳ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλιάρτον,
 οἳ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
 οἳ θ' Ἐποθήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον, 505
 Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδηῖον ἀγλαὸν ἄλσος,
 οἳ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν
 Νεῖσάν τε ζαδέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατώσασαν·
 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίων· ἐν δὲ ἐκάστη
 κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον. 510

- Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
 τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱὲς Ἄρηος,
 οὓς τέκευ Ἀστυόχη, δάμω Ἄκτορος Ἀξειδαο,
 παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβάσα,
 515 Ἄρηι κρατερῶ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάδρη·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
 Αὐτὰρ Φωκῆων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
 οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
 520 Κρίσάν τε Ζαδέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήα,
 οἳ τ' Ἀνεμώρεια καὶ Ἰάμπολιν ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,
 οἳ τε Αἰλαίαν ἔχον, πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.
 525 οἱ μὲν Φωκῆων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσαντο.
 Λοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοδάρηξ,
 530 ἐγγεῖλή δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 οἱ Κύνον τ' ἐνέμουτ', Ὀπόεντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
 τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνεύοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαιας,
 Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 οἳ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·
 540 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄξος Ἄρηος,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 τῶ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομῶντες,
 αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν
 δώρηκας ῥήξειν δητῶν ἀμφὶ στήθεσσι·
 545 τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 θρέψε, Διὸς θυγάτηρ— τέκε δὲ ζεῖδωρος Ἄρουρα—
 κὰδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἰσεν, ἐφ' ἐνὶ πλοῦι νηῶ·
 ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνεῖοῖς ἰλάονται 550
 κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐναυτῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.

τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
 κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας—
 Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν— 555
 τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [στήσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 Ἐρμιόνην, Ἀσίην τε, βαδὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, 560
 Τροίξην, Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδουρον,
 οἳ τ' ἔχον Αἴγιον, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς, 565
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊοῦνδαο ἄνακτος.

συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μικῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἄφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμέναις τε Κλεωνάς, 570
 Ὀρνεῖάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινῆν.
 καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
 οἳ δ' Ἐπερησίην τε καὶ Αἰπεινὴν Γοῦβέεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἧδ' Αἴγιον ἀμφεπέμοντο,
 Διγυαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἐλίκην εὐρέϊαν· 575
 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων

Ἀτρείδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἀριστοὶ
 λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκῶν,
 κυδιῶν, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσσι,
 οὐνεκ' ἀριστος ἦεν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς. 580

Οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
 Φᾶριν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέεσσην,
 Βρυσεάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αἰγυειὰς ἐρατεινάς,
 οἷ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθρα,
 585 οἷ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο ·
 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἐξήκοντα νεῶν · ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἦσι προδυμήσι πεποιδῶς,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε · μάλιστα δὲ ἴετο θυμῷ
 590 τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχὰς τε.

Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν,
 καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἔκκτιτον Αἰπυ,
 καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγέυειαν ἔναιον,
 καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δώριον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν αἰοιδῆς,
 Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίης ·
 στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἵπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι αἰδοίεν, κούραι Διὸς αἰγιόχοιο ·
 αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ αἰοιδῆν
 600 θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαδον κιθαριστύν —
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Γερήμιος ἵπποτα Νέστωρ ·
 τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώοντο.

Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἦν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,
 605 οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε, Στρατίην τε καὶ ἠμεόεσσαν Ἐνίσπην,
 καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρῤῥασίην ἐνέμοντο ·
 τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 ἐξήκοντα νεῶν · πολέες δ' ἐν νηϊ ἑκάστη
 Ἀρκαῖδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζεον.
 αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 νῆας εὖσσέλμους, περάαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Ἀτρείδης · ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμήλει

Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα δίαν ἔβαιον, 015
 ὄσσον ἐφ' Ἑρμῖν καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
 πέτρῃ τ' Ὀλυνίῃ καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔεργει·
 τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ
 νῆες ἔποντο Δοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἠγησάσθη, 026
 υἱες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτοριώνος·
 τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδῆς,
 υἱὸς Ἀγασθένης Ἀνγηιάδαο ἀνακτος.

Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων δ' ἱεράων 025
 νῆσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος ἄντα·
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Φυλεΐδης, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἵππότη Φυλεύς,
 ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθεῖς·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 030

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἠπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο· 035
 τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δωδέκα μιλτοπάρηοι.

Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλυνον ἠδὲ Πυλῆμν,
 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσαν— 040
 οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἦν, θάνα δὲ ξανθὸς Μελέαγρος—
 τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσεμέν. Αἰτωλοῖσιν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν, 045
 οἳ Κνωσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργιόεντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 ἄλλοι δ' , οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

- 650 τῶν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνυαλίφ ἀνδρείφοντῆ·
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἧς τε μέγας τε,
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγειν Ῥοδίων ἀγερώχων·
- 655 οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἴηλυσὸν τε καὶ ἀργιούοντα Κάμειρον.
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
ὄν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλεΐη·
τὴν ἄγειτ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
- 660 πέρσας ἄσπεα πολλὰ Διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτησ,
αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
ἤδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.
αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολλὴν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
- 665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἰωνοί· τε βίης Ἡρακλεΐης.
αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων
τριχθὰ δὲ ψικηθεὺν καταφυλαδόν, ἧδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διός, ὅσπερ θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
- 670 [καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἴσας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱός, Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
- 675 ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.
Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαδόν τε Κάσον τε
καὶ Κῶν, Εὐρύπυλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
τῶν αὖ Φεΐδιππὸς τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἱὲ δύνω Ἡρακλείδω ἄνακτος·
- 680 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχόωντο.
Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔβαιον,
οἳ τ' Ἄλον, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχῖν ἐνέμοντο,
οἳ τ' εἶχον Φθίην ἧδ' Ἑλλάδα καλλυγύναικα·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἑλληνες καὶ Ἀχαιοί·

- τῶν αὐτῶν πεντήκοντα νέων ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. 685
 ἀλλ' οὐγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
 οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἠγήσαιο.
 κείτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠυκόμοιο, 690
 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης.
 καὶ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφόν ἐγγεσιμώρους,
 υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος·
 τῆς ὄγε κείτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἐμελλεν.
 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνδραμόοντα, 695
 Δῆμητρος τέμενος, Ἰτωνιά τε, μητέρα μῆλων,
 ἀγχιάλόν τ' Ἀντρῶν ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην·
 τῶν αὐτῶν Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 ζωὸς ἐὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κἀτα γαῖα μέλαινα.
 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο, 700
 καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 νηὸς ἀποδρώσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόδεόν γε μὲν ἀρχόν·
 ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἀρηος,
 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο, 705
 αὐτοκασίγητος μεγαθύμου Πρωτεσιλαίου,
 ὀπλότερος γενεῆ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 ἦρος Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
 δεύονθ' ἠγεμόνος, πόδεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 710
 Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα Λιμνῆν,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 τῶν ἦρχ' Ἀδμήτωιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν,
 Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. 715
 Οἱ δ' ἄρα Μηδῶνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζώνα τρηχεῖαν·
 τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα

- 720 ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείτο κρατέο' ἄλγεα πάσχω,
 Αἴημφ ἐν ἡγαθέῃ, ὄδι μιν λίπον υἱες Ἀχαιῶν,
 ἔλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 ἐνθ' ὄγε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἐμελλον
- 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο ἄνακτος.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόδεόν γε μὲν ἄρχον
 ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόδος υἱός,
 τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρῳδῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκκη καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
 730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 τῶν αὖθ' ἠγείσθη Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 ἠτηρ' ἀγαθῷ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νεές ἐστιχώοντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιόν, οἳ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
 735 οἳ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 τῶν ἤρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·
 740 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριδίοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς—
 τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριδίοφ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 ἤματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχρήεντας,
 ταὺς δ' ἐκ Πηλλου ὥσε, καὶ Αἰδίκεσσι πέλασσεν—
 745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεῖς, ὄζος Ἄρηος,
 υἱὸς ὑπερδύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
 τῷ δ' Ἐνιήνες ἔποντο, μενεπτόλεμοι τε Περαιβοί,
 750 οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἶκ' ἔδειντο,
 οἳ τ' ἀμφ' ἰμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 ὅς ῥ' ἐς Πηνεῖον προτεῖ καλλιῤῥοον ὕδωρ·
 οὐδ' ὄγε Πηνεῖῳ συμμίσγεται ἀργυροδίη,

ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρῥέει, ἤϊτ' ἔλαιον.
 ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορῥῶξ. 755

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόδοος, Τευδρηδόνοιο υἱός,
 οἱ περὶ Πηνεῖον καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
 ναῖσκον· τῶν μὲν Πρόδοος θεὸς ἡγεμόνευεν·
 τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. 760
 τίς τ' ἄρ' τῶν ἄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 αὐτῶν, ἧδ' ἵππων, οἱ ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.

Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 τὰς Εὐμήλοιο ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὡς,
 ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἔϊσας. 765

τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξοιο Ἀπόλλωνος,
 ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορευούσας.
 ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιοιο Αἴας,
 ὄφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 ἵπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 770

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιοι ποντοπόροισιν
 κείτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 τόξοισίν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος, 775
 λατὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κείτο ἀνάκτων
 ἐν κλισίῃσιν· οἱ δ' ἄρχον Ἀρηΐφιλον ποδῆοντες
 φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεὶ τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο· 780
 γαῖα δ' ὑπεστεναχίζε, Διὶ ὡς τερπικεραίνῃ
 χλωμένῃ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωΐ γαῖαν ἰμάσση
 εἶν Ἀρίμοιοι, ὅστι φασὶ Τυφωέοιο ἔμμεναι εὐνάσιν·
 ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 ἐρχομένη· μάλα δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίοιο. 785

Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴριος
 παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
 οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν,

πάντες ὄμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.

790 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
εἶσατο δὲ φθογγὴν νῆϊ Πριάμοιο Πολίτη,
ὃς Τρώων σκοπὸς ἔζε, ποδωκείησι πεποιδῶς.
τῆμβῶ ἐπ' ἀκροτάτῳ Διουήταο γέροντος,
δέγμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·

795 τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

ᾧ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἀκριτοὶ εἰσιν,
ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλλαστος ὄρωρεν.
ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
ἀλλ' οὔπω τριόνδε τασόνδε τε λαὸν ὄπωπα·

800 λῆν γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάδοισιν,
ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.

Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὠδὲ γε ῥέξαι·
πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπικούροι,
ἄλλη δ' ἄλλων γλώσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·

805 τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσι περ ἄρχει,
τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.

Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' οὔτι θεῶς ἔπος ἠγνοήσεν,
αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσεύοντο.
πάσαι δ' ὠύγνυτο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,

810 πεζοὶ δ' ἵππηές τε· πολὺς δ' ὀρμαγδὸς ὄρωρει.

Ἔστι δὲ τις προπάρουδε πόλιος αἰπεία κολώνη,
ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κυκλήσκουσιν,
ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρδημοιο Μυρίνης·

815 ἔνθα τότε Τρώες τε διέκριδεν ἠδ' ἐπικούροι.

Τρωσὶ μὲν ἠγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.

Δαρδανίων αὐτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχισίαο,
120 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχιση τέκε δὲ Ἀφροδίτη,
Ἰδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα·
οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύνω Ἀντήνορος υἱε,
Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἶδότε πάσης.

Οὐ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπὸ πόντα νεΐατον Ἰδης,
ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσθήπιοι, 825

Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Δυκάνος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, φῖ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
καὶ Πιτυεῖαν ἔχον καὶ Τηρεΐης ὄρος αἰπύ·
τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφίος λινόδωρῆξ, 830

υἱε δὲ δύο Μέρωπος Περκωσίον, ὃς περὶ πάντων
ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν
στείχων ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῶ δέ οἱ οὔτι
πειδέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτιοι.

Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφεπέμοντο, 835
καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
τῶν αὐτ' Ἐρτακίδης ἦρχ' Ἀσσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσσιος Ἐρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρου ἵπποι
αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σέλλήεντος.

Ἰππόδοος δ' ἄγει φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων, 840
τῶν οἱ Δάρισσαν ἐριβιόλακα ναιετάασκον·
τῶν ἦρχ' Ἰππόδοός τε Πύλαιός τ', ὄζος Ἀρῆος,
υἱε δὲ δύο Δῆδοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

Αὐτὰρ Θρηϊκάς ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως,
ἄσσοις Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔεργει. 845

Εὐφῆμος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
υἱὸς Τροϊζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
τηλόθεν ἕξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
Ἀξιοῦ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. 850

Παφλαγόνων δ' ἠγείτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
ἕξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
οἳ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφεπέμοντο,
ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δόματ' ἔναιον
Κρῶμνάν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ Ἰψηλοῦς Ἐρυθίνους. 855

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
τηλόθεν ἕξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέδλη.

- Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
 ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 860 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 ἐν ποταμῷ, ὅδι περ Τρώας κερᾶίζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἤγε καὶ Ἀσκάnios Θεοειδής,
 τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕσμῖνι μάχεσθαι.
 Μήσοισιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἀντιφὸς ἠγησάσθη,
 865 υἱε Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Δίμνη,
 οἷ καὶ Μήνοας ἦγον ὑπὸ Τμῶλῳ γεγαῶτας.
 Νάστης αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,
 οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
 Μαιάνδρου τε ροάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἠγησάσθη,
 Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίλονος ἀγλαὰ τέκνα,
 ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' Ἴεν, ἦύτε κούρη·
 νῆπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 τηλοδεν ἐκ Αὐκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

**Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μεγέ-
λάου μονομαχία.**

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρουδες ὄς·
ἠὔτε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόδι πρό,
αἴτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀδέσφατον δμβρον,
κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων, 5
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
οἱ δ' ἄρ' ἴσαν συγῇ μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

Εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, 10
ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἴησι·
ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὄρνυτ' ἀελλῆς
ἐρχομένων· μάλα δ' ὄκα διέπρησσον πεδίοιο.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 15
Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
παρδαλέην ὄμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι. 20

- Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος,
 ἐρχόμενον προπάροιδεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 ὥστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
 εὐρών ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
 25 πεινάων· μᾶλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
 ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 30 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔδνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλειείων.
 ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνροστος ἀπέστη
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 35 ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρὸς τέ μιν εἶλε παρεϊάς·
 ὡς αὐτίς κατ' ὄμιλον ἔδου Τρώων ἀγεράχων,
 δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
 τὸν δ' ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμιανές, ἠπεροπευτά!
 40 αἰδ' ὄφελος ἀγρονός τ' ἔμμεναι, ἀγαμός τ' ἀπολέσθαι,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον ἦεν
 ἢ οὔτω λώβην τ' ἔμμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 ἢ που καγχαλώσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 φάντες ἀριστήα πρόμον ἔμμεναι, οὐνεκα καλὸν
 45 εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκη.
 ἢ τοιῶσδε ἑὸν ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν
 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίθρας ἀγείρας,
 μιχθεὶς ἄλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐεῖδ' ἀτήγες
 ἐξ ἀπίης γαλήης, νῦν ἀνδρῶν ἀλχηγῶν—
 50 πατρί τε σφ' μέγα πῆμα, πόδῃ τε παντὶ τε δήμῳ,
 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
 οὐκ ἂν δὴ μετνεῖας Ἀρηίφιλον Μενέλαον;
 γνοίης χ', οἴου φῶτος ἔχεις θαλερὴν παράκοιτον.
 οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίδαρις, τὰ τε δῶρ' Ἀφροδίτης
 55 ἢ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κούρησι μυγέλης.

ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδήμονες· ἦ τέ κεν ἦδη
λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
Ἔκτωρ· ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνέεικσας, οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν·
αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἐστὶν ἀπειρής,
ὅστ' εἰσιν διὰ δούροε ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
νήιον ἐκτάμνησιν, ἀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν·

60

μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης!
οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
ὅσσα κεν αὐτοὶ δώσω, ἐκῶν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
νῦν αὐτ' εἰ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κἀθίσσον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσοι καὶ Ἀρηίφιλον Μενέλαον
συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.

65

ὅππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτῆμαδ' ἔλων εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίοντε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων

70

Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.

75

Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὐτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρῶων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἔλων· τοὶ δ' ἰδρὴν θῆσαν ἅπαντες.
τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
ιοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον.

80

αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν!
στεύται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεψ' τ' ἐγένοντο
ἔσσυμένως· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔσπεν·

85

Κέκλυτέ μιν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.

ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ' ἀπόδεδῆσαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ' ἐν μέσσοι καὶ Ἀρηίφιλον Μενέλαον

90

οἶους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὀππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαθ' ἔλων εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.

95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἵκάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινδῆμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 εἴνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 ἡμέων δ' ὀπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 τεθναλή· ἄλλοι δὲ διακρινδεῖτε τάχιστα·

οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῆ τε καὶ Ἑλίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσῃται.

αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέδονται·
 οἷς δ' ὁ γέρον μετήσιν, ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω
 110 λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 ἐλπόμενοι παύσεσθαι οἰζυροῦ πολέμοιο.
 καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοῖ,
 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ

115 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.

Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἔπεμπεν,
 καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 αὐτὰρ ὁ Ταλδύβιον προτεῖ κρείων Ἀγαμέμνων,
 νῆας ἐπι γλαφυρὰς ἵεναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν.

120 οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίδθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.—

Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἤλθεν,
 εἰδομένη γαλόφ', Ἀντηνοριδαο δάμαρτι,
 τὴν Ἀντηνοριδῆς εἶχε κρείων Ἑλικάων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

125 τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἠ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινεν,

δίπλακα πορφιρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 οὓς ἔθεν εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμῶν.
 ἀγγοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴθαι 130

Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρου πολύδακρυν Ἄρηα
 ἐν πεδίῳ, ὄλοοιο ληλαϊόμενοι πολέμοιο,
 οἳ δὴ νῦν ἕταται συγῆ—πόλεμος δὲ πέπανται—

ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. 135

αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται περὶ σείω·

τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

Ἦς εἰπούσα θεὰ γλυκὴν ἕμερον ἔμβαλε θυμῷ
 ἀνδρός τε προτέρου καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.

αὐτίκα δ' ἀργεννησι καλυψαμένη ὀδόνησιν, 140

ὠρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·

οὐκ οἶη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,

Δίδρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.

αἴψα δ' ἔπειθ' Ἰκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν. 145

Οἳ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνδοον ἠδὲ Θυμοίτην,

Λάμπου τε Κλυτίου θ' Ἴκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,

Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,

εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν·

γῆραι δὴ πολέμοιο πέπανυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ 150

ἑσθλοί, τεττίγεσσι εὐκότες, οἵτε καδ' ὕλην

δενδρέφ' ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῦσιν·

τοιοὶ ἄρα Τρώων ἠγῆτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.

οἳ δ' ὡς αὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰούσαν,

ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον· 155

Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·

αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὅπα ἔοικεν.

ἀλλὰ καὶ ὡς, τοίη περ εἴησ', ἐν νησιὶ νεέσθω,

μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτε. 160

- Ὡς ἄρ' ἔφαν· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
 δεῦρο πάροιθ' ἔλθουσα, φίλον τέκος, ἕξου ἐμείο,
 ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε—
 οὔτι μοι αἰτίη ἔσσι, θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 οἳ μοι ἐφόρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν—
 ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 ὅστις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.
 ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,
 170 οὕδ' οὔτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἑκρέε, δεινός τε·
 ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅπποτε δεῦρο
 υἱεῖ σφ' ἐπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λοποῦσα,
 175 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς·
 οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 δαῆρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἶποτ' ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
 ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμηάτο κούροι Ἀχαιῶν·
 ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
 185 ἐνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰαλοσπῶλους,
 λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιδέοιο,
 οἳ ῥά τὸτ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο·
 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 190 ἀλλ' οὐδ' οἳ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέει· ὁ γεραῖός·
 εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὄδ' ἐστίν··
 μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 εὐρύτερος δ' ὄμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 195 τεύχεα μὲν οἳ κείται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,

αὐτὸς δέ, κτίλος ὧς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
 ἀρνεῖθ' μιν ἔγωγε ἔισκω πηγεσιμάλλῃ,
 ὅστ' ὄτων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννάων.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειδ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυία·
 οὔτος δ' αὖ Δαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς, 200
 ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ εἰούσης,
 εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς εἴπεις.
 ἦδη γὰρ καὶ δευρὸ ποτ' ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς, 205
 σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμχθεν,
 στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὄμους, 210

ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος, 215
 οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.

ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
 στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
 σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
 ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκειν, ἀλδρεῖ φωτὶ εὐκίως·
 φαίης κε ζάκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτως· 220

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,
 καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν εὐκίοντα χειμερίησιν,
 οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 οὐ τότε γ' ὠδ' Ὀδυσσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Τοτρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίος· 225
 τίς τ' ἄρ' ὠδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἠΐς τε μέγας τε,
 ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἢδ' εὐρέας ὄμους;

Τὸν δ' Ἑλένη, τανύπεπλος ἀμείβετο, δια γυναικῶν·
 οὔτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὧς, 230

- ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερῆζονται.
 πολλάκι μιν ξείνισσεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
 νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὀρῶ ἐλκωπας Ἀχαιοῖς,
 235 οὓς κεν εὔ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθησαίμην·
 δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ιδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἵππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 αὐτοκασιγνήτῳ, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 ἢ οὐχ ἔσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 αἴσχεα δειδιώτες καὶ ὄνειδεα πόλλ', ἃ μοὶ ἔστιν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχευ φυσίζοος αἶα
 εἰ Λακεδαίμονι αὖτις, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.—
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν φέρου ὄρκια πιστά,
 ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητήρα φαειῶν
 κήρυξ Ἴδαίος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 ὠτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 εἰς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγγείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποντο·
 οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 ναίομεν Τροίην ἐριβόλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος εἰς ἵππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἑταίροις
 260 ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὄτραλέως ἐπίθοντο.
 ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἠγία τέϊεν ὀπίσσω·
 πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 τῶ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίουδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῖς.
 265 ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,

ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχώωντο.
 ὠρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 μίσγον, ἀτὰρ βασιλεύσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν· 370

Ἄτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἧ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 τοῖσιν δ' Ἄτρείδης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχῶν· 275

Ζεὺ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἥελίος θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπέρερθε καμόντας
 ἀνθρώπους τίνυσσον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση,
 ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά· 280

εἰ μὲν κεν Μεγέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 ἡμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νέωμεθα ποιντοπόροισιν·
 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μεγέλαος,
 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι 285

τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' εἴοικεν,
 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τίνειν οὐκ ἐδέλωσιν, Ἀλεξάνδρῳ πεσόντος,
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποιῆς, 290
 αὐδῆ μενων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κιχέω.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 καὶ τοῖς μὲν κατέδηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 θυμοῦ δαυομένους· ἀπὸ γὰρ μάνος εἴλετο χαλκός.
 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν 295
 ἔκχεον, ἧδ' εὐχοντο θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

Ζεὺ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 ὑπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνειαν,

- 300 ὠδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέει, ὡς ὄδε οἶνος,
αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμείεν.
Ἔως ἔφαν· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράαινε Κρονίῳσιν.
τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
- 305 ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἡνεμέσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρασθαι
μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηίφίλῳ Μενελάῳ·
Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
- 310 Ἦ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·
ἀν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἠνία τεῖνεν ὀπίσσω·
πάρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
τῷ μὲν ἄρ' ἄψορῶροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο παῖς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
- 315 χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
κλήρους ἐν κνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες,
ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὠδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
- 320 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύντιστε, μέγιστε!
ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔδηκεν,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναϊ δόμον Ἄϊδος εἶσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότιθα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ἔως ἄρ' ἔφαν· πάλθεν δὲ μέγας κορυθαῖολος Ἐκτωρ
- 325 ἄψ ὀρώων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
οἱ μὲν ἔπειθ' ἕζοντο κατὰ στήχας, ἦχι ἐκάστῳ
ἵπποι ἀερώποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὄμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠκόμοιο.
- 330 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔδηκεν
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυεν
οἶο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε· 335

κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔδηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφι ἀρήρει.
 ὧς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.

Οἱ δ' ἔπει οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 340
 ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 δεινὸν δερκόμενοι· δάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρώας θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
 καὶ ῥ' ἔγγυς στήτην διαμετρητῶ ἐνὶ χώρῳ,
 σείοντ' ἔγχειας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. 345

πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὃ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῶ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί· 350

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 ὄφρα τις ἐρρήγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνδράπων,
 ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὃ κεν φιλότητα παράσχη.

Ἥ ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος· 355
 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἠρήριστο·
 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κτῆρα μέλαιναν. 360

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 πλήξεν ἀνασχόμενος κόρυδος φάλλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ἔμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, σῆτις σείο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος! 365
 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἤχθη παλάμηφι ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

- Ἦ, καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 370 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 ἄγγε δέ μιν πολύκεστος ἰμᾶς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
 ὅς οἱ ὑπ' ἀνδρεῶνος ὄχεὺς τέτυτο τρυφαλείης.
 καὶ νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 375 ἣ οἱ ῥῆξεν ἰμάντα βοῶς Ἴφι κταμένοιο·
 κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ῥίψ' ἐπιδιήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
 αὐτὰρ ὁ ἄν' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίων
 380 ἔγχρῃ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 καδ δ' εἰς ἐν θαλάμῳ εὐώδει, κηῶντι.
 αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν.
 385 χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·
 γρηῖ δέ μιν εἰκῦια παλαιγενεῖ προσείπευ,
 εἰροκόμφῃ, ἣ οἱ Λακεδαίμονι ναυεταῶσῃ
 ἦσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκειν·
 τῇ μιν εἰσαμένη προσεφώνεε δὲ Ἀφροδίτη·
 390 Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 κείνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
 κάλλει τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 ἀνδρὶ μαχησάμενον τόγγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖεν·
 καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,
 στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 δάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίει ἠπεροπεύειν·
 400 ἣ πῆ με προτέρω πολίων εὐναιομενάων
 ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηουίης ἐρατεινῆς,
 εἴ τίς τοι καὶ κείδι φίλος μερόπων ἀνδρώπων·
 οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος

νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἑμὲ οἶκαδ' ἄγεσθαι,
 τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης ; 405

ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
 μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
 ἀλλ' αἰεὶ περὶ κείνον ὄϊζυε, καὶ ἐ φύλασσε,
 εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.

κέισε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι—νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη— 410
 κείνου πορσνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δὲ Ἄφροδίτη·
 μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεδεῖω,
 τὼς δέ σ' ἀπεχθάρω, ὡς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα, 415
 μέσση δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀλθαι.

Ἄς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἐλένη, Διὸς ἐγκεγαυῖα·
 βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῷ ἀργῆτι φαεινῷ,
 συγῆ· πάσας δὲ Τρωὰς λάθει· ἦρχε δὲ δαίμων. 420

Αἶ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο.
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 ἢ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.
 τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλούσα φιλομμειδῆς Ἄφροδίτη,
 ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέδηκε φέρουσα· 425
 εὔδα κάδιζ' Ἐλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὄσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μῦθον·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου—ὡς ὄφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 ἀνδρὶ δαμείσ κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 ἢ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου 430
 σῆ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχρῃ φέρτερος εἶναι·
 ἀλλ' ἴδι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηϊφίλου Μενελάου,
 ἐξαυτὶς μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλά σ' ἔγωγε
 παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι 435
 ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὄνειδεσι θυμὸν εἰ ἵπτε!

- νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
 440 κείνον δ' αὖτις ἐγὼ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπέιομεν εὐνηθέντε.
 οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἑρατεινῆς
 ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,
 445 νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμβλῆην φιλότῃτι καὶ εὐνή·
 ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἕμερος αἶρει.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεΐνασθην λεχέεσσιν.
 Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ εἰοικώς,
 450 εἴ που ἐσαδρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλω Μενελάῳ.
 οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
 ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπικούροι·
 νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμασδ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἦντιν' εἴκεν,
 460 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδράποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης· ἐπὶ δ' ἦμεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

Ορκίων σύγχυσις. Ἄγαμέμνονος ἐπιπόλησ υ.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
 χρυσέφῃ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφίσι πότνια Ἥβη
 νέκταρ ἐπινοχέει· τοὶ δὲ χρυσεοὶς δεπάεσσιν
 δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεδιζέμεν Ἥρην
 κερτομίῳ ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·

Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεῶων,
 Ἥρην τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη.
 ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 τέρπεσθον· τῷ δ' αὐτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κήρας ἀμύνει·
 καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἴομενον θανέεσθαι.

ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεσθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἧ ῥ' αὐτίς πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
 ὄρσομεν, ἧ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 αὐτίς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.

Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρην·
 πλησῖαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

- ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 "Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα
- 25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες !
 πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον,
 ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρωσα μόγῳ ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 λαδὸν ἀγειρούση, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
 ἔρδ' · ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τόσσα κακὰ ρέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές μενεαίνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον ;
 εἰ δὲ σύγ' εἰσελθούσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
- 35 ὦμὸν βεβρώθεις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας
 ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις · μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν ·
- 40 ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασιν,
 μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' εἶσαι.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 αἰ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 ναιετάουσι πόλῆς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 τάων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 οὐ γὰρ μοὶ ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
 λοιβῆς τε κνίσσης τε · τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ἥρη·
 ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόλῆς,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη·
 τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 ἰάων οὐτοὶ ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 εἶπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰώ διαπέρσαι,
 οὐκ ἀνύω φθονέουσ' · ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι

ἀλλὰ χρῆ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνδεν, ὄθεν σοί·
καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις 60
κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποεῖζομεν ἀλλήλοισιν,
σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι. σὺ δὲ θάσσον Ἀθηναίη ἐπιτείλαι,
ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν, 65
πειρᾶν δ', ὡς κε Τρώες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
αὐτίκ' Ἀθηναίη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς, 70
πειρᾶν δ', ὡς κε Τρώες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἵξασα.
οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, 75
ἢ ναύτησι τέρας, ἢ ἐστρατῶ εὐρέϊ λαῶν,
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπιυθῆρες ἴενται·
τῷ εἰκυῖ ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
κάδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρώας θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς. 80
ὠδὲ δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἢ ῥ' αὐτίς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή
ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίδῃσιν.
Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

Ὡς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε. 85
ἢ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
λαοδόκῳ Ἀντηνοριδίῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενη, εἴ που ἐφεύρο.
εὔρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
ἰσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων 90
λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσῆποιου ῥοάων.
ἄγχου ὃ ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Ἡ ρά νύ μοί τι πίδαοιο, Λυκάονος υἱέ δαΐφρον ;
 τλαίης κεν Μενελάφ ἐπιπροέμεν ταχύν ἰόν·
- 95 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρω βασιλῆϊ.
 τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 αἶ κεν ἴδη Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρέος υἴον
 σῶ βέλει δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
- 100 ἀλλ' ἄγ', οἷστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
 εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 ἄρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστν Ζελεῖης.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφροني πείθειν.
- 105 αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὔξοον, ἰξάλου αἰγὸς
 ἀγρίου, ὃν ρά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένους ἐν προδοκῆσιν,
 βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρη·
 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαυδεκάδωρα πεφύκει·
- 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἦραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὐ λειήνας, χρυσέην ἐπέδηκε κορώνην.
 καὶ τὸ μὲν εὐ κατέδηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 ἀγκιλίας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέδον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν,
- 115 πρὶν βλησθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρέος υἴον.
 αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν οἷστόν,
 εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
- 120 ἄρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστν Ζελεῖης.
 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βοεῖα·
 νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
- 125 λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἷστός
 ὄξυβελῆς, καδ' ὄμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίωνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγγελεῖη,

ἦ τοι πρόσθε στᾶσα, βέλος ἔχεπευκὲς ἄμυνεν.
ἦ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὄτε μήτηρ 130
παιδὸς ἔεργει μύϊαν, ὃδ' ἠδέϊ λέξεται ὑπνω.

αὐτὴ δ' αὐτ' ἴδυνεν, ὄδι ζωστήηρος ὀχῆς
χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλῶς ἦντετο θῶρηξ·
ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἰστός·
διὰ μὲν ἄρ ζωστήηρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο, 13

καὶ διὰ θῶρηκος πολυδαυδάλου ἠρήρειστο,
μέτρης θ', ἦν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
ἦ οἱ πλείστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς.
ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς. 140

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίγη
Μηιοῖς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
ἵππηες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἀγαλμα,
ἀμφοτέρων, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατήρι τε κύδος· 145
τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μιάνδην αἵματι μηροὶ
εὐφυέες, κνήμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.

Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
ρίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηίφιλος Μενέλαος. 150
ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἔοντας,
ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη.

τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι· 155

Φίλε κασίγηγθε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
ὡς σ' ἔβαλον Τρώες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν
οὐ μὲν πῶς ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἱμά τε ἀρνῶν,
σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιδμεν!
εἶπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, 160
ἔκ τε καὶ ὄψ' ἐτελεί· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
σὺν σφῆσι κεφαλῆσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
εὐ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
ἴσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,

- 165 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο,
Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
αὐτὸς ἐπισσεῖησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ᾧ Μενέλαε,
- 170 αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βίοιοιο·
καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοῖμην.
αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
καδ δέ κεν εὐχολῆν Πριάμφῳ καὶ Τρωσὶ λίποιοιεν
Ἄργεῖην Ἐλένην· σέο δ' ὄστέα πύσει ἄρουρα,
- 175 κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
καὶ κέ τις ᾧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεύτων,
τύμβῳ ἐπιδρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
αἰῶ οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
- 180 καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
σὺν κεινήσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
ὡς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
θάρσει, μηδέ τί πω δευδίσσειο λαὸν Ἀχαιῶν.
- 185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιοεν
εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερδεν
ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
αἰ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ᾧ Μενέλαε.
- 190 ἔλκος δ' ἠγῆρ ἐπιμάσσειται, ἠδ' ἐπιθήσει
φάρμαχ', ἃ κεν παύσσει μελαινάων ὀδυνάων.
Ἦ, καὶ Ταλθύβιον, θείον κήρυκα, προσηύδα·
Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἠγῆρος,
- 195 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
ὃν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδῶς,
Τρώων ἢ Δυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
βῆ δ' ἔνειν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

παπταινων ἦρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησεν 200
 ἔσταότ' · ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
 λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο Τρίκης ἔξ ἵπποβότοιο.

ἀγγοῦ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Ἵορσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, 205
 ὃν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδῶς,
 Τρώων ἢ Δυκίων · τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ἦς φάτο · τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν ·
 βᾶν δ' ἰέναι καδ' ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄθι ξανθὸς Μενέλαος 210

βλήμενος ἦν—περὶ δ' αὐτὸν ἀγγηγέραδ', ὅσσοι ἄριστοι,
 κυκλόσ', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς—
 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἰστόν ·
 τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὄξεές ὄγκοι.

λῦσε δέ οἱ ζωστήρα παναίολου, ἠδ' ὑπένερθεν 215
 ζῶμά τε καὶ μήτρην, τὴν χαλκήης κάμον ἄνδρες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὄθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 αἰμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἦπια φάρμακα εἰδῶς
 πάσσε, τά οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

Ἵοφρα τοὶ ἀμφεπέοντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον, 220
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων ·
 οἳ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάριμης.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
 οὐδὲ καταπτῶσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. 225

ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ ·
 καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιώοντας
 Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο ·

τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅππότε κέν μιν
 γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα · 230

αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἔων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν ·
 καὶ ῥ' ὄς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπόλων,
 τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν ·

Ἄργεῖοι, μήπω τι μεδίετε θούριδος ἀλκῆς!

- 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἀρωγός·
 ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γύπες ἔδονται·
 ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἄργεῖοι ἰόμοροι, ἐλεγχέες, οὐ νυ σέβεσθε;
 τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθνηπότες, ἦ ἤτε νεβροί;
 αἴτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
- 245 ἐστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 ὧς ὑμεῖς ἔστητε τεθνηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθόμεν, ἔνθα τε νῆες
 εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολιῆς ἐπὶ θυνὶ θαλάσσης,
 ὄφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ἕμμιν ὑπέρσχη χεῖρά Κρονίων;
- 250 ὦς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαίφρονα θωρήσσοιτο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, σὺτ' εἵκελος ἀλκήν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὠτρυνε φάλαγγας.
- 255 τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μελιχίοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τῶ Δαναῶν ταχυπῶλων,
 ἦ μὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἦ δ' ἀλλοίφ' ἐπὶ ἔργῳ,
 ἦ δ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰῶπα οἶνον
- 260 Ἄργεῖων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πικέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 ἀλλ' ὄρσειν πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεται εἶναι!
- 265 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠῦδα·
 Ἀτρεΐδη, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρήηρος ἐταῖρος
 ἔσσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 ἀλλ' ἄλλους ὠτρυνε κερηκομόωντας Ἀχαιοῦς,
 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι' ἔχευαν

Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσω
ἔσσετ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο. 270

Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῶχeto γηθόσυνος κῆρ.
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνά οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
ἔρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς· 275

τῷ δέ τ', ἀνευθεν ἐόντι, μελάντερον, ἥντε πίσσα,
φαίνεται ἰὼν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
ρίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφέων αἰζηῶν 280
δηῖον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
κυάνεαι, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
καὶ τοὺς μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Δῖαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, 285
σφῶϊ μὲν—οὐ γὰρ ἔοικ' ὄτρυνέμεν—οὔτι κελεύω·
αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος, 290
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περδομένη τε.

Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
ἐνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
οἷς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὄτρύνοντα μάχεσθαι,
ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε, 295
Αἴμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.
ἵππησας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχσεσφι,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσειν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀνάγκαίη πολεμίζοι. 300

ἵππευσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοδρῶς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·

Μηδέ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθώς,
οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρῶεσσι μάχεσθαι,

- 305 μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
 ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἵκηται,
 ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολλὸν φέρτερον οὕτως.
 ᾧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
 τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔχοντες.
- 310 Ὡς ὁ γέρον ὠτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 ὧς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἶη·
- 315 ἀλλὰ σε γήρας τείρει ὁμοίου· ὡς ὄφελέν τις
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γεῆργιος ἵπποτα Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδη, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
 ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
- 320 ἀλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνδρώποισιν.
 εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὴ με γήρας ἰκάνει.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἵππευσι μετέσσομαι, ἠδὲ κελεύσω
 βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσοισι νεώτεροι, οἵπερ ἔμεῖο
- 325 ὀπλοτέροι γεγάασι, πεποῖθασίν τε βίηφιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ
 εὐρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
 ἔσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστωρες αὐτῆς·
 αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 330 πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 ἔστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 ἔστασαν, ὀππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθῶν
- 335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 τοὺς δὲ ἰδὼν νεΐκεσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ υἱὲ Πετεῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι νεκασμένε, κερδαλέοφρον!

γίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους ; 340
 σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
 πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμείο,
 ὑππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 ἔνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα 345
 οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἔθέλητον·
 νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόφτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 ἰμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ! 350
 πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεδιέμεν ; — ὅππὸτ' Ἀχαιοὶ
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα,
 ὄψσαι, ἦν ἔθελησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μύγντα
 Τρώων ἵπποδάμων· σὺν δὲ ταῦτ' ἀνεμάλια βάζεις. 355

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὡς γνῶ χωρόμενοι· πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον·

Διογενὲς Δαερτιάδη, πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε σε νεικεῖω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
 οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 360
 ἦπια δήνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄ, τ' ἐγὼ περ.
 ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.

Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπευ αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
 εὔρε δὲ Τυδέος υἴαν, ὑπέρθυμον Διομήδεα, 365
 ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 παρ δὲ οἱ ἑστήκει Σθένελος, Καπανήϊος υἱός.
 καὶ τὸν μὲν νείκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ μοι, Τυδέος υἱέ δαίφρονος, ἵπποδάμοιο, 370
 τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας ;
 οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὦδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηλοῖσι μάχεσθαι·
 ὡς φάσαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε

- 375 ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
 ξείνος ἅμ' ἀντιθέφ Πολυνείκει, λαὸν ἀγείρων,
 οἷ ῥα τότε ἔστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
 καὶ ῥα μάλα λίσσονται δόμεν κλειτούς ἐπικούρους.
- 380 οἱ δ' ἔβελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον·
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ὤχοντ', ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσωπὸν δ' ἴκοντο βαδύσχοινον, λεχεποῖην·
 ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπι Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί.
- 385 αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχῆσατο Καδμείωνας
 δαιυνμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκλειῆς.
 ἔνθ' οὐδέ, ξεινός περ ἐὼν, ἱππηλατα Τυδεὺς
 τάρβει, μῦνος ἐὼν πολέσι μετὰ Καδμείοισιν·
 ἀλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
- 390 ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπὶ ῥόδος ἦεν Ἀθήνη.
 οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμείοι, κέντορες ἵππων,
 ἄψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἴσαν ἄγοντες,
 κούρους πευτήκοντα· δύω δ' ἠγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
- 395 υἱός τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν·
 πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἶον ἴει οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μαίων ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
- 400 γείνατο εἰο χέρηα μάχη, ἀγορῆ δέ τ' ἀμείνω.
 ὧς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομηδης,
 αἰδεσθεῖς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
 τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
 Ἄτρείδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἶπευ.
- 405 ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνους εὐχόμεθ' εἶναι·
 ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἄρειον,
 πειδόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῆ·

κείνοι δὲ σφετερησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο.
 τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίη ἔνθεο τιμῇ. 410
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μῦθον.
 οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 ὄτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔσφεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ 415
 Τρῶας δηρώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
 τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.
 ἀλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι νῆακος 420
 ὀρνημένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης
 ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
 πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα 425
 χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 κυρτὸν ἔον κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἀλὸς ἄχνην·
 ὡς τότε ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἴσιν ἕκαστος
 ἡγεμόνων· οἳ δ' ἄλλοι ἀκῆν ἴσαν—οὐδέ κε φαίης 430
 τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσσι αὐδῆν—
 σιγῇ δευδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρῶες δ', ὥστ' οἷες πολυάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκῶν
 ἀζηχῆς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν· 435
 ὡς Τρῶων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολὺκλητοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες.
 ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα, 440
 Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἐτάρη τε·
 ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βάλει.

- ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,
 445 ἔρχομένη καδ' ὄμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὡς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 κρουῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 τῶν δέ τε τηλόσε δούπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.
 Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασειης,
 460 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
 αἰχμῇ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὕσσε κάλυψεν.
 ἤριπε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινη.
 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφῆνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελημένος, ὄφρα τάχιστα
 τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὄρμη.
 νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
 πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
 οὔτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.
 470 ὡς τὸν μὲν λίπε θυμὸς· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὡς,
 ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἀνδρ' ἔδνοπάλιξεν.
 Ἔνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 ἠΐθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἴδηθεν κατιούσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεύσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ιδέσθαι.
 τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεύσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἶων

ἔπλεθ' , ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθος, παρὰ μαζῶν 486
 δεξιῶν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ἦλθεν. ὁ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὡς,
 ἧ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πεφύκει,
 λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 τὴν μὲν θ' ἄρματοππηγὸς ἀνὴρ αἰῶνι σιδηρῶ 495
 ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 ἧ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
 τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοεῖσιον ἐξενάριξεν
 Αἴας Διογενής. τοῦ δ' Ἀντιφος αἰολοδώρηξ,
 Πριαμίδης, καθ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὀξείῃ δουρί. 490
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεύκον, Ὀδυσσεὸς ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἦριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώσθη·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶσπι χαλκῷ, 495
 στήθῃ δὲ μάλ' ἐγγυὲς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἔπαπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 ἀλλ' υἷὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκειάων. 500
 τὸν ῥ' Ὀδυσσεύς, ἐτάριοιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 κόρησιν· ἧ δ' ἐτέριοιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 αἰχμῇ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαλδιμος Ἔκτωρ· 505
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 ἴδυσαν δὲ πολὺ προτέρω.—Νεμέσθη δ' Ἀπόλλων,
 Περγᾶμου ἐκ κατιδῶν, Τρῶεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Ὀρυσσθ', ἵππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης 510
 Ἀργεῖοις· ἐπεὶ οὐ σφὶ λίθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος,
 χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμείχροα βαλλομένοισιν.
 οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠὲ κόμοιο,
 μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

- "Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 ὤρσε Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἐρχομένη καδ' ὄμιλον, ὄθι μεθιέντας ἴδοιτο.
 "Ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
 χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι,
 κνήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόδεν εἰληλούθει.
 ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὄστέα λᾶας ἀναιδῆς
 ἄχρῖς ἀπηλόησεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίησιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
 θυμὸν ἀποπνεῖων. ὃ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ῥ' ἔβαλέν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πύσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὄξύ,
 τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμὸν.
 τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἐταῖροι,
 Θρήικες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ εἶοντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαλόν,
 535 ὤσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσχθη.
 ὡς τῶγ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 ἦτοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 "Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
 540 ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξείῃ χαλκῷ
 δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
 πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
 πρηνέες ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΙΔΙΑΙΟΣ Β.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἔν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἔσθλόν ἄροιτο.
δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ' ὄπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα 5
λαμπρὸν παμφαίνῃσι, λελουμένος Ὀκεανοῖο·
τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
ᾤρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
ἱεὺς Ἥφαίστοιο· δύω δέ οἱ υἱέες ἦστην, 10
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
τῶ οἱ, ἀποκριθέντε, ἐναντίω ὀρμηθῆτην·
τῶ μὲν ἀφ' ἵπποιῖν, ὁ δ' ἀπὸ χροονὸς ᾤρνωτο πεζός.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεὺς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος· 15
Τυδεΐδω δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκὴ
ἔγχος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ᾤρνωτο χαλκῷ
Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ' ἔβαλε στηθὸς μεταμάζιον, ὥσε δ' ἀφ' ἵππων,
Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον, 20
οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·

- οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' "Ηφαιστος ἔρυτο, σώωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχήμενος εἶη.
- 25 ἵππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἱὲ Δάρητος,
 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
- 30 χειρὸς ἐλοῦσ', ἐπέεσσι προσηύδα θούρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!
 οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κύδος ὀρέξῃ,
 νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
- 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε θούρον Ἄρηα·
 τὸν μὲν ἔπειτα καθεΐσεν ἐπ' ἠϊόντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἀρχὸν Ἀλιζώνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
- 40 πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 δοῦπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν,
 Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
- 45 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
 νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμων·
 ἤριπε δ' ἐξ ὄχεων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν·
 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενῆος ἐσύλευον δεράποντες.
- Τῖόν δὲ Στροφίῳ Σκαμάνδριον, αἴμονα θήρης,
- 50 Ἀτρείδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ ὄξυόντι,
 ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ
 βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὖρεσιν ὕλη.
 ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐδὲ ἐκηβολία, ἦσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
- 55 ἀλλά μιν Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 πρόσθεν ἔβεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ

ᾧμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.

ἤριπτε δὲ πρηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,

Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα

τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας ἕϊσας

ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,

οἱ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη.

τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,

βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἡ δὲ διαπρὸ

ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκῆ.

γυῖξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,

ὃς ῥα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ,

ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει φῖ.

τὸν μὲν Φυλειδῆς δουρικλυτὸς ἐγγυῖδεν ἐλθῶν,

βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξεί δουρί·

ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλώσσαν τάμε χαλκός.

ἤριπτε δ' ἐν κοίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμουίδης Ἰψήνορα δῖον,

υἱὸν ὑπερδύμου Δολοπῖουος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ·

τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,

πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ᾧμοι,

φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

αἱματόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετελή,

ἢ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλέοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.

θῦνε γὰρ ἄμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικῶς

χειμάρρῳ, ὅστι' ᾧκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·

τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,

οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθιλέων,

ἐλθόντ' ἔξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·

80

85

70

75

80

95

90

- πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν·
 ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
 Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἔοντες.
- 95 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 δύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔδεν κλονέοντα φάλαγγας,
 αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
 καὶ βάλ' ἐπαίσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὤμον,
 δώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστός,
- 100 ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι δώρηξ.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὅρυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
 βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔφημι
 δῆδ' ἀνσχίσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
- 105 ὤρσεν ἀναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίῃδεν.
 Ὀς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
 ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποϊν καὶ ὄχεσφιν
 ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηῖον υἱόν·
 Ὅρσο, πέπον Καπανηϊάδη! καταβήσσο διφρου,
- 110 ὄφρα μοι ἐξ ὠμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἰστόν.
 Ὀς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμαῖζε,
 παρ δὲ στάς βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου·
 αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῦ χιτῶνος.
 δῆ τότε ἔπειτ' ἠράτο βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
 δηῖφ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
 δὸς δέ τέ μ' ἀνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἐλθεῖν,
 ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπέυχεται, οὐδέ μέ φησιω
- 120 δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡελίοιο.
 Ὀς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 γυῖα δ' ἔδηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρῳέεσσι μάχεσθαι·
 125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα
 ἄτρομον, οἶον ἔχεσκε σακέσπαλος ἵππότης Τυδεύς·

ἀχλὺν δ' αὐ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπήεν,
 ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἡμῶν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
 μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῶ. 130

Ἴη μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδεΐδης δ' ἐξαυτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
 καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι, 135
 δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 ὃν ῥά τε ποιμῆν ἀγρῶ ἐπ' εἰροπόκοις ὀϊεσσιν
 χραύση μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσση·
 τοῦ μὲν τε σθένος ὤρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
 ἀλλὰ κατὰ σταδμούς δύεται, τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται· 140
 αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·
 ὥς μεμαῶς Τρώεσσι μίγη κρατερός Διομήδης.

Ἐνθ' ἔλεν Ἀστυνοοῦν καὶ Ὑπείρονα, ποιμένα λαῶν·
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρί. 145
 τὸν δ' ἔτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον
 πλήξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
 τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετόχῃτο καὶ Πολύιδου
 νείας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρον ἐκρίνατ' ὄνειρους, 150
 ἀλλὰ σφεας κρατερός Διομήδης ἐξενάριξεν.
 βῆ δὲ μετὰ Ξάνδου τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱε,
 ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γήραι λυγρῶ,
 υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
 ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριξε, φίλον, δ' ἐξαιύντο θυμὸν 155
 ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
 λείπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτήσιν δατέοντο.

Ἐνθ' υἱας Πριάμοιο δύο λάβε Λαρδανίδαο,
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ εόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε. 160
 ὥς δὲ λέων ἐν βουσσί θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ

- πόρτιος ἢ βούς, ξύλοχον κατά βοσκομενάων·
 ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
 βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
 165 ἵππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
 βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνου ἐγχειαῶν,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 εὔρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
 170 στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο; ἔπος τέ μιν ἀντίου ἠΐδα·
 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἴστοι,
 καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
 οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων.
 ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχων,
 175 ὅστις ὄδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
 ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆνις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 180 Αἰνεῖα, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδεΐδη μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἶσκω,
 ἀσπίδι γυγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,
 ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστίν.
 εἰ δ' ὄγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
 185 οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι
 ἔστηκε ἀθανάτων, νεφέλη εἰλυμένος ὤμοις,
 ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλη.
 ἦδη γάρ οἱ ἐφήκα βέλος, καὶ μιν βύλον ὤμον
 δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
 190 καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀιδωνῆϊ προιάψειν,
 ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τις ἐστί κοτήεις.
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 πέπτανται· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι
 ἐστᾶσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκαῶν
 ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνι ποιητοῖσιν ·
 ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας · 200
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην—ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν—
 ἵππων φειδόμενος, μὴ μοι δευοῖατο φορβῆς,
 ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 ὣς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 τόξοισιν πίσυρος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν. 205
 ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφήκα,
 Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 ἀτρεκέες αἰμ' ἔσσευα βαλῶν· ἤγειρα δὲ μᾶλλον.
 τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν 210
 ἠγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δῖῳ.
 εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόφρομαι ὀφθαλμοῖσιν
 πατρῶν ἐμῶν ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα,
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κύρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῶ ἐν πυρὶ θείην, 215
 χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμῶλια γάρ μοι ὄπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἠΐδα·
 μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν,
 ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. 220
 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὄχεων ἐπιβήσοιο, ὄφρα ἴδῃαι,
 οἷοι Τρώοιο ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 τῶ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσεται, εἴπερ ἂν αὐτε
 Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κύδος ὀρέξῃ. 225
 ἀλλ' ἄγε νῦν μᾶστιγα καὶ ἠνία σιγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 ἢ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἠνία καὶ τεῶ ἵππω· 230
 μᾶλλον ὑφ' ἠνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα

- οἴσεται, εἴπερ ἂν αὐτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
 μὴ τῷ μὲν δέισαντε μαθήσεται, οὐδ' ἐδέλητον
 ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε·
- 235 νῶϊ δ' ἐπαίξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 αὐτῷ τε κτεῖνη, καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυε τέ' ἄρματα καὶ τεῷ ἵππῳ,
 τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξεί δουρί.
- Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
- 240 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
 τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηῖος ἀγλαὸς υἱός,
 αἴψα δὲ Τυδείδῃν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- Τυδείδῃ Διόμηδες, ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῷ,
 ἄνδρ' ὀρόω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 245 ἵν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὐτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχιόσαιο
 εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἔστ' Ἀφροδίτη.
 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
- 250 θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
- Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
- 255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 ἀντίον εἶμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔῃ Παλλὰς Ἀθήνη.
 τοῦτω δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποίσεται ὠκέες ἵπποι
 ἄμφω ἀφ' ἡμέων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 260 αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τουςδε μὲν ὠκέας ἵππους
 αὐτοῦ ἐρυκακείην, ἐξ ἄντυγος ἠΐα τείνας·
 Αἰνείαιο δ' ἐπαίξαι μεμνημένος ἵππων,
 ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
- 265 τῆς γάρ τοι γεειῆς, ἧς Τρωῶτ' περ εὐρύοπα Ζεὺς
 δῶχ', υἱὸς ποιωνὴν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι

ἵππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.
 τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχιστῆς,
 λάβρη Λαομέδοντος ὑποσχῶν Διήλεας ἵππους ·
 τῶν οἱ ἕξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη ·
 τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,
 τῶ δὲ δύ' Αἰνεία δῶκεν, μήστωρε φόβοιο ·
 εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἄροιμέθ' ἀ κλέος ἐσθλόν.

270

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον ·
 τῶ δὲ τάχ' ἐγγύθει ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
 τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·

275

Καρτερόθυμε, δαίφρον, ἀγανοῦ Τυδέος υἱέ,
 ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἰστός ·
 νῦν αὐτ' ἐγγχείη πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα · τῆς δὲ διαπρὸ
 αἰχμῆ χαλκείῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη.

280

τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·
 Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὄτω
 δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι · ἐμοὶ δὲ μέγ' εὐχος ἔδωκας.

285

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης ·
 ἦμβροτες, οὐδ' ἔτυχες · ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' ὄτω
 πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Ὡς φάμενος προέηκε · βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη
 ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλώσσαν πρυμνήν τάμε χαλκὸς ἀτειρίς,
 αἰχμῆ δ' ἐξεσύθη παρὰ νεύατον ἀνδρεῶνα.

290

ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 αἰόλα, παμφανώντα · παρέτρεσσαν δὲ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες · τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.

295

Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
 δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίνει, λέων ὡς ἀλκι πεποιθώς ·
 πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην,
 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,

300

- σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, δ' οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροισιν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἴσ'· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 305 τῷ βάλεν Αἰνεῖας κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
 ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
 θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥήξε τένοντε
 ὥσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθου. αὐτὰρ ὄγ' ἦρος
 ἔστη γυνὴ ἔριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 310 γαίης· ἄμφι δὲ ὄσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνεΐας,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίση τέκε βουκολέοντι·
 ἄμφι δὲ ὄν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχῃε λευκῷ·
 315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
 ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυνπῶλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἦ μὲν ἔὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο·
 οὐδ' υἱὸς Καπαίων ἐλήθετο συνδουρῶν
 320 τῶν, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἀλλ' ὄγε τοὺς μὲν εὐὸς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
 Αἰνεῖας δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 325 δῶκε δὲ Διὶ Πύλῳ, ἐτάρω φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
 τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
 νηυσὶν ἐπιγλαφυρήσιν ἐλαυνόμεν· αὐτὰρ ὄγ' ἦρος
 ὦν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἠνία σιγαλόοντα,
 αἰψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 330 ἐμμεμαῶς· ὁ δὲ Κύπριον ἐπώχετο νηλεὶ χαλκῷ,
 γυγνώσκων ὅτ' ἀναλκίς ἔην θεός, οὐδὲ θεῶν
 τῶν, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
 οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καδ' ὄμιλον ὀπίζων,
 335 ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 ἄκρην οὐτᾶσε χεῖρα μετ' ἄλμενος ὄξεϊ δουρὶ

ἀβληγῆρην · εἶδαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 πρυμνὸν ὑπερ θένναρος. ῥέει δ' ἀμβροτον αἷμα θεοῖο,
 ἐχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν ·
 οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθροπα οἶνον.

340

[τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]

ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἷον ·
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 κυανῆ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·

345

Εἴκε, Διὸς θυγάτηρ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος ·
 ἦ οὐχ ἄλλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις ·
 εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσῃαι, ἦ τέ σ' ὄτω
 ῥιγῆσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωδι πύθῃαι.

35'

ὦς ἔφαθ' · ἦ δ' ἀλίους' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδῆνεμος ἔξαγ' ὀμίλου,
 ἀχθομένην ὀδύνησι · μελαίνετο δὲ χροῖα καλόν.
 εὔρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρου Ἄρηα
 ἦμενον · ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππου.
 ἦ δὲ γυνὴ ἐριποῦσα, κασιγνήτιο φίλοιο,
 πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους ·

355

Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
 ὄφρ' ἐς Ὀλυμπον ἴκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 λίην ἀχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,
 Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.

360

ὦς φάτο · τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
 ἦ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 παρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἠνία λάζετο χερσίν ·
 μαστίξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον,
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις,
 λύσασ' ἐξ ὀχέων · παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ,
 ἦ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη,

365

370

μητρὸς εἴης· ἢ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανόων
μαψιδίως, ὡσεὶ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ ;

375 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ·
οὐτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὔνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
Διυείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.

οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
380 ἀλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, διὰ θεάων·
τέτλαδι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

395 τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὠτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
παῖδες Ἀλωήος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·

χαλκῆφ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
καὶ νύ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
εἰ μὴ μητρυιή, περικαλλῆς Ἡερίβοια,

390 Ἐρμέα ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,
ἤδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμός ἐδάμνα.
τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρύωνος
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἴστῳ τριγλώχινι
βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

395 τλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὦκὺν οἴστον,
εὐτέ μιν ωὐτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.
αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
κῆρ ἀχέων, ὀδύνησιν πεπαρμένος· αὐτὰρ οἴστος

400 ὦμφ ἐνὶ στιβαρῶ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·
τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταδνητός γ' ἐτέτυκτο.
σχέτλιος, ὄβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθρετ' αἴσυλα ῥέζων,
ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

σοι δ' ἐπὶ τούτῳ ἀνήκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 405

νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,
ὅττι μάλ' οὐ δηναίος, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται,
οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.

τῷ νῦν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν, 410

φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείῳ μάχηται·
μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστήνη,
ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
κουρίδιον ποθέουσα πόσι, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο. 415

Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργυ·
ἄλθετο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόνωντο βαρεΐαι.
αἱ δ' αὐτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέδιζον.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 420

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω ;
ἦ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνείσα
Τρωσὶν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησεν,
τῶν τινα καρρῆζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
πρὸς χρυσῆν περόνη καταμύξατο χεῖρα ἄραιήν. 425

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῆν Ἀφροδίτην·

Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
ἀλλὰ σύγ' ἡμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
ταῦτα δ' Ἀρηϊΐδοφ καὶ Ἀθήνη πάντα μελήσει. 430

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἰνεία δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
γυγνώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπέιρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
ἀλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ
Αἰνεΐαν κτείνειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. 435

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσοι,
δεωὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

- 140 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 ἴσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὔποτε φύλλον ὁμοῖον
 ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπισσω,
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
- 445 Αἰνεΐαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅτι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο·
 ἦτοι τὴν Διτῶ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
 ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
 αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τεύξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
- 450 αὐτῷ τ' Αἰνεΐα ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 δῆουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα.
 δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
- 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτῃ·
 οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθῶν,
 Τυδείδην, δς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο ;
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπέῳ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
- 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Πέργῳ ἄκρῃ.
 Τρῶας δὲ στίχας οὐλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθῶν,
 εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρηκῶν·
 υἱάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 ὦ νιεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
- 465 ἐς τί ἐτι κτείνεσθαι εἴσατε λαὸν Ἀχαιοῖς ;
 ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιοιτῆσι μάχωνται ;
 κείται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἔκτορι δῖῳ,
 Αἰνεΐας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχιΐσαιο.
 ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἐταῖρον.
- 470 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἐνθ' αὖ Σαρπηδῶν μάλα νεΐκεσεν Ἔκτορα δῖον·
 Ἔκτορ, πῆ δὴ τοι μένος οἴχεται, δ' πρὶν ἔχεσκες,
 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἠδ' ἐπικούρων
 οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.

τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα·
 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οὔπερ τ' ἐπικούροισι ἔκειμεν.
 καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπικούρος ἑών, μάλα τηλόθεν ἤκω·
 τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι·
 εὐδ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἷον,
 κὰδ δὲ κτήματα πολλά, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
 ἀλλὰ καὶ ὡς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 οἷόν κ' ἦε φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν·
 τῆνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
 λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὄρεσσιν.
 μήπως, ὡς ἀψίσι λίνου ἀλόντε πανάγρου,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῆν.
 σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλητῶν ἐπικούρων,
 νολεμέως ἐχέμεν, κρατερῆν δ' ἀποδέσθαι ἐνιπήν.
 Ὡς φάτο Σαρπηθῶν· δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 πάλλων δ' ὄξεα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη,
 ὀτρύνων μαχήσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς,
 ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθῆ Δημήτηρ
 κρήνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κομισάλα, ὅν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 ἀψ' ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἠνιοχῆες·
 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰδὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς
 Φοίβου Ἀπόλλωνος χροσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει.

475

480

485

490

495

500

505

- 510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Ἀθήνην
οἰχομένην· ἡ γὰρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
    Αὐτὸς δ' Αἰνεῖαν μάλα πίνους ἐξ ἀδύτου
ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνεῖας δ' ἐτάροισι μεδίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
- 515 ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτι
οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.
    Τοὺς δ' Αἴαντε δύνω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
- 520 ὥτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς·
ἀλλ' ἔμενον, νεφέλησιν ἐοικότες, ἄστε Κρονίῳ
ιηνεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι
ἀτρέμας, ὄφρ' εὐδησι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
- 525 ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵτε νέφεα σκιάοντα
πνοιῆσιν λιγυρήσι διασκιδνᾶσιν αἰέντες·
ὡς Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἄτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
    Ἦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
- 530 ἀλλήλους τ' αἰδείσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
    Ἦ, καὶ ἰκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα
Αἰνεῖῳ ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
- 535 Περγασίδην, ὃν Τρώες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι
τίον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσεν.
- 541 δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
    Ἐνθ' αὐτ' Αἰνεῖας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,
οἶε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῦ

Αλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. 545
 ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρῶσιν ἄνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
 ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάουε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἶδότε πάσης.
 τὼ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν 550
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἅμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 τιμῆν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 ἀρνημένω· τὼ δ' αὖτις τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 οἴω τώγε λέοντε δῦα ὄρεος κορυφῆσιν
 ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθεΐης τάρφεσιν ὕλης· 555
 τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 σταδμοὺς ἀνδρῶπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῶ
 ἀνδρῶν ἐν παλάμησι κατέκταθεν ὄξείι χαλκῶ·
 τοίῳ τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο δαμέντε
 καππεσέτην, ἐλάττησιν εὐκότες ὑψηλῆσιν. 560
 Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῶ,
 σείων ἐγγχείην· τοῦ δ' ὄτρυνεν μένος Ἄρης,
 τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείη.
 τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός· 565
 βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,
 μήτι πάσῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφήλειε πόνιοι.
 τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὄξυόεντα
 ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν. 570
 Αἰνείας δ' οὐ μείνε, θεός περ ἔων πολεμιστής,
 ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 τὼ μὲν ἄρα δειλῶ βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων·
 αὐτῶ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρῶτοισι μαχέσθην. 575
 Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
 ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστῶν.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 ἕσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληΐδα τυχήσας.

- 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἠνίοχον θεράποντα,
 ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην—ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους—
 χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἠνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐκ κονίησιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην·
- 595 αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 κύμβαχος ἐν κονίησιν, ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους·
 δηδὰ μάλ' ἐστήκει—τύχε γάρ ῥ' ἀμάδοιο βαδείης—
 ὄφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίησιν.
 τοὺς δ' ἴμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
- 590 Τοὺς δ' Ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὄρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐυνώ·
 ἢ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτος·
 Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
- 595 φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἔκτορος, ἄλλοτ' ὀπίσθην
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοήην ἀγαθὸς Διομήδης.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήη ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
- 600 ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἶον δὴ θανμάζομεν Ἔκτορα δῖον
 αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν!
 τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἄρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
- 605 ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἴφι μάχεσθαι.
 ὦς ἄρ' ἔφη· Τρώες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 ἔνθ' Ἔκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἶδότε χάρμης,
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντε, Μενέσθην Ἀγχιάλόν τε.
- 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 στήη δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισφῷ
 ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα
 ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμῳν τε καὶ υἱας.

τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας, 615
 νειαιρῆ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
 τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχουαν
 ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 αὐτὰρ ὁ λάξ προσβάς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος 620
 ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 ὤμοιιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 οἱ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν, 625
 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 ὤρσεν ἐπ' ἀντιθέφ Σαρπηδόνη Μοῖρα κραταιή.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 330
 υἱὸς δ' υἰώνος τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπητόν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 πτώσσειν ἐνθάδ' ἔοντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;
 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο 635
 εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 οἱ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνδρώπων.
 ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακληεῖην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα!
 ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος, 640
 ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυῖας.
 σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 οὐδέ τί σε Τρῶεσσιν ὀτομαι ἄλκαρ ἔσσεσθαι,
 ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, 645
 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἴδαο περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἦδα·
 Τληπόλεμ', ἧτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 ἀέρος ἀφραδίησιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,

- 650 ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μύθῳ,
οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
εὐχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
- 655 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλιον ἔγχοσ
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῆ δούρατα μακρὰ
ἐκ χειρῶν ἤϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινῆ·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
- 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχεϊ μακρῶ
βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
ὁστέῳ ἐγγριμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λουγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι ἑταῖροι
ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
- 665 ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλιον, ὄφρ' ἐπιβαίη,
σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
- 670 τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐρυγδούποιο διώκοι,
ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
- 675 ἦφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξείῃ χαλκῶ·
τῷ ῥα κατὰ πληθύν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
ἐνθ' ὅγε Κοίρανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
Ἄλκανδρόν τ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανίν τε·
καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
- 680 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῶ,
δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιώντι
Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ἄλοφυδιὸν ἔειπε·

Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης
 κείσθαι, ἀλλ' ἐπάμννον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰῶν 685
 ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 ἀλλὰ παρήϊξεν, λελημένος, ὄφρα τάχιστα 690
 ὤσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.

οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
 εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶ·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε δύραζε
 ἰφθίμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος· 695
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 αὐτὸς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέαιο
 ζῶγρει ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηϊ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινώων ἐπὶ νηῶν, 700
 οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχη, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
 χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσι Ἄρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 Ἔκτωρ τε, Πριάμοιο παῖς, καὶ χάλκεος Ἄρης;
 Ἀντίθεον Τεύδραυτ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην, 705
 Τρήχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην δ' Ἑλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομήτρην,
 ὅς ῥ' ἐν Ἰλῆι ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
 λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δὲ οἱ ἄλλοι
 ναῖον βοιωτοί, μάλα πίονα δήμον ἔχοντες. 710

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω, 715
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἄρηα.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

- Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 ἢ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοι ·
 Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
 χάλκεα, ὀκτάκινημα, σιδηρέφ' ἄξονι ἀμφίς.
 τῶν ἦτοι χρυσῆ ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθευ
 725 χάλκε' ἐπίσσωτρα προςαρηρότα, θαῦμα ιδέσθαι ·
 πλημναί δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν ·
 δίφρος δὲ χρυσείοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἰμάσιν
 ἐντέταται · δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσιν.
 τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν · αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 730 δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα
 κάλ' ἔβαλε, χρύσει' · πρὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 ἵππους ὠκύποδας, μεμαυί' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἐάνδ' πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν ·
 ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσseto δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται ·
 740 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἴωκῆ ·
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλὴ, δεινοῖο πελώρου,
 δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,
 χρυσεῖην, ἑκατὸν πολλῶν πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 745 ἐς δ' ὄχρα φλόγεα ποσὶ βῆseto · λάξeto δ' ἔγχος
 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσsetαι ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους ·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 750 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανοῦ Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἡδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους ·
 εὖρον δὲ Κροῖωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων.

- ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιο.
 ἐνδ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 755
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα
 ὀσσάτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκηλοι
 τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, 760
 ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ρά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίδωμαι ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ἄρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγέλειην, 765
 ἧ ἔ μάλιστ' εἶωθε κακῆς ὀδύνησι πελάζειν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μάλιστα δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 ὄσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, 770
 ἦμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἴξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,
 ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
 ἐνδ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 775
 λύσασ' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν·
 τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἰ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἰθμαδ' ὁμοῖαι,
 ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμανυῖαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄθι πλείστοι καὶ ἄριστοι 780
 ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 εἰλόβηνοι, λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν,
 ἧ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἐνθα στᾶσ' ἦῤυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 785
 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
 ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
 Αἰδῶς, Ἀργεῖον, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοῖ !

- ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 οἴχνησκον· κείνου γὰρ ἐδεΐδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 νῦν δὲ ἐκάς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὔρε δὲ τόνγε ἀνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῶ.
 ἰδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπομόρῃσι.
 ἰππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
 καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἶασκον,
 οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 δαίνυσθαι μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὄν καρτερόν, ὡς τοπάρους περ,
 κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
 [ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροδος ἦα.]
 σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἵσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω,
 810 καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 ἀλλὰ σευ ἢ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδυκεν,
 ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης·
 315 γιγνώσκω σε, θεά, θυγάτηρ Διὸς αἰγιόχοιο·
 τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 ἀλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφετμέων, ἅς ἐπέτειλας.
 οὐ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺν μάχεσθαι
 820 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὄξει χαλκῷ.

τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἄργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 γυγνώσκω γὰρ Ἄρῃα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 825

Τυδεΐδη Διόμηδες, ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῷ,
 μήτε σύγ' Ἄρῃα τόγχε δείδιδι, μήτε τιw' ἄλλον
 ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροδός εἰμι.
 ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἄρῃι πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
 τύψον δὲ σχεδίην, μηδ' ἄξιο θούρον Ἄρῃα 830
 τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον·
 ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στευτ' ἀγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.

Ὡς φασμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὡσεὶ χαμᾶζε, 835

χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.
 ἢ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
 ἐμμεναῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγιμος ἄξων
 βριδασύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.

λάξετο δὲ μᾶστιγα καὶ ἠνία Παλλὰς Ἀθήνη· 840

αἰτίκ' ἐπ' Ἄρῃι πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἷον·
 τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μαιφόνος· ἀτὰρ Ἀθήνη
 δῶν' Αἴδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης. 845

Ὡς δὲ ἶδε βροτολογιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον,
 ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 κείσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαινυτο θυμόν·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰδὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 850

πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἠνία θ' ἵππῳ,
 ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι·
 καὶ τόγχε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὡσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχμηθῆναι.

δεύτερος αὐθ' ὠρμάτο βοήν ἀγαθὸς Διομήδης 855

ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη

νεύειτον ἐς κενεῶνα, ὄπι ζωννύσκετο μήτηρ·
 τῇ ῥά μιν οὔτα τυχών, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαφεν·
 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,
 860 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης.
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε,
 δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο.

Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβενῆ φαίνεται ἀήρ,
 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσασέος ὀρνυμένοιο·
 τοίος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
 φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 καρπαλίμως δ' ἴκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχέουαν,
 870 δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταρῥέον ἐξ ὠτειλῆς,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὀρώων τάδε καρτερά ἔργα·
 αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
 ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἀνδρεσσι φέροντες.
 875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
 οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ,
 σοὶ τ' ἐπιτείδονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
 ταύτην δ' οὔτ' ἔπει προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,
 880 ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδηλον·
 ἢ νῦν Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμων Διομήδεα,
 μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σκεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἢ τέ κε δηρὸν
 αὐτοῦ πῆματ' ἔπασχον ἐν αἰνήσιν νεκάδεσσιν,
 ἢ κε ζῶς ἀμεινῆνός ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 μήτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 ἔχθιστος δέ μοι ἐσσι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·

μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἕρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 τῷ σ' ὅτω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα· 895
 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὦδ' αἰδηλος,
 καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιῶνων.
 ὣς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων 900
 ἠέεσατ'· οὐ μὲν γάρ τι κατὰδνητός γ' ἐτέτυκτο.
 ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
 ἰγρὸν ἕον· μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκώοντι·
 ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο Δούρον Ἄρηα.
 τὸν δ' Ἕβη λούσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσειν· 905
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθεζέτο, κύδει γαίῳν.
 Αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μέγαλοιο νέοντο,
 Ἕρη τ' Ἀργεΐη καὶ Ἀλαλκομενηΐς Ἀθήνη,
 παῖσασαι βροτολογὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ.

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὀμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 πολλά δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴδυσε μάχη πεδίοιο,
 ἀλλήλων ἰδυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ροάων.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ρῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
 ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
 υἱὸν Ἐϋσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγαν τε.

τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Τευδραυίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρίσβῃ,
 ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·

πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὀδῶ ἐπι οἰκία ναίων.
 ἀλλὰ οἱ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τότε ἵππων
 ἴσκεν ὑφηνίοχος· τῷ δ' ἄμφω γαίαν ἐδύτην.

Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξεν·
 βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη

- νηὶς Ἀβαρβαρέῃ τέκ' ἀμύμονι Βουκολίῳ.
 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαομέδοντος,
 πρεσβύτατος γενεῆ, σκότιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ ·
 25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγῃ φιλότῃτι καὶ εὐνή,
 ἣ δ' ὑποκουσασμένη διδυμάουε γείνατο παῖδε ·
 καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτη
 3) Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
 ἔγχρῃ χαλκείῳ Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστορίδης · Ἐλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·
 ναίε δέ, Σατυιώντος εὐρρέϊταιο παρ' ὄχθας,
 35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἦρωσ
 φεύγοντ' · Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ζῶν ἐλ' · ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίοιο,
 ὄζφ' ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνφ, ἀγκύλον ἄρμα
 40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο ·
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
 πρηγῆς ἐν κοίησιν ἐπὶ στόμα · παρ δέ οἱ ἔστη
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβῶν ἐλλίσσето γούνων ·
 Ζώγρει, Ἀτρεὸς υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος ·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 50 εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθουτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο · τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν,
 καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν · ἄλλ' Ἀγαμέμνων
 ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἤυδα ·
 55 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶσ
 ἀνδρῶν ; ἦ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον

πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 χεῖράς δ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
 κοῦρον ἔοντα φέροι, μηδ' ὄς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Ἰλίου ἐξαπολοῖατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. 60

Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρωσ,
 αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χειρὶ
 ἦρω' Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρείδης δὲ
 λαξ ἐν στήθεσι βάς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος. 65
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 μιμνέτω, ὥς κεν πλείστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας. 70

Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον.
 ἔνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορι εἶπε παραστὰς
 Πριαμίδης Ἐιλενος, οἰνοπόλων ὄχ' ἄριστος· 75

Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορ· ἐπεὶ πόνος ἕμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὔνεκ' ἄριστοι
 πῶσαν ἐπ' ἰδύν ἐστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
 στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρुकάκετε πρὸ πυλάων, 80

πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 φεύγοντας πεσέειν, δητοῖσι δὲ χάρμα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐδὶ μένοντες,
 καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπέηγει· 85

Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἶπέ δ' ἔπειτα
 μητέρι σῆ καὶ ἐμῆ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραῖὰς
 νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρη,
 οἷξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος 90
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῆ,

- Δεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο ·
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηφί,
 ἦνις, ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 95 ἄστῃ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἷον ἀπόσχη Ἴλιου ἱρήσ,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο ·
 ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημί γενέσθαι.
 οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὠδέ γ' ἐδειδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 ὄνπερ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι · ἀλλ' ὅδε λίην
 μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
 Ὧς ἔφαθ' · Ἔκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίδησεν.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε ·
 πᾶλλων δ' ὄξεια δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντην,
 105 ὄτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν ·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λήξαν δὲ φόνοιο ·
 φάν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἄστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσουντα κατελδέμεν · ὡς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας ·
 Τρώες ὑπέρδυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
 εἶπω βουλευτήσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν,
 115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 Ὧς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ ·
 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαιόν,
 ἄντυξ, ἢ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἷος
 120 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταδνητῶν ἀνθρώπων ;
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανεῖρῃ
 125 τοπρὶν · ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 σφ' θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.

δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόσων.
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανόισι μαχοίμην.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκούργος, 130
 δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανόισιν ἔριζεν·
 ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθῆνας·
 σεῦε κατ' ἠγάθειον Νυσηῖον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 θεωόμεναι βουπλήγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεῖς 135
 δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 δευδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλή.
 τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ρεία ζῶντες,
 καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν 140
 ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἔξελοιμι μάχεσθαι.
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
 Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γενεῆν ἐρεεῖνεις ; 145
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε, καὶ ἀνδρῶν.
 φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 τηλεθώσασα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 ὥς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει. 150
 εἰ δ' ἔθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκειν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Διολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν· 155
 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
 ὤπασαν. αὐτὰρ οἱ Προΐτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσειν, ἐπεὶ πολλὸν φέρτερος ἦεν
 Ἄργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκίπτρῳ ἐδάμασσειν. 160
 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἄιτεια,
 κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι

- πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 ἢ δὲ ψευσαμμένη Προΐτου βασιλῆα προσήδα·
 Τεθναίης, ὦ Προΐτ', ἡ κάκτατε Βελλεροφόντην,
 165 ὃς μ' ἔθελεν φιλότῃτι μιγήμεναι, οὐκ ἔθελούσῃ.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἶον ἄκουσεν
 κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ,
 πέμπτε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
 γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
 170 δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε, Ξάνδον τε ρέοντα,
 προφρονέως μιν τίεν ἀναξ Λυκίης εὐρείης.
 ἐνήμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἰέρευσεν·
 175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς·
 καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτεε σῆμα ἰδέσθαι,
 ὃ, ττι ρά οἱ γαμβροῖο πάρα Προΐτοιο φέροιο.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν
 180 πεφνέμεν—ἢ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 πρόσθε λέωι, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 δεῖνὸν ὑπογινεύουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο—
 καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθῆσας.
 δεῦτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
 185 καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·
 τοτρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
 κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
 εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
 190 πάντας γὰρ κατέπεφνε ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἔοντα,
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἡμισυ πάσης·
 καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 195 καλὸν φυταλῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιο.
 ἢ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφροσι Βελλεροφόντη,

- Ἴσандрόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
 Λαοδαμείη μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς ·
 ἢ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν —
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, 200
 ἦτοι ὁ κάπ πεδίον τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἀλάτο,
 ὄν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
 Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 μαρνύμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν ·
 τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. 205
 Ἴππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι ·
 πέμπτε δέ μ' ἐς Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μέγ' ἄριστοι
 ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ. 210
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 ὣς φάτο · γῆθησεν δὲ βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἔγχεος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν ·
 ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρῴος ἔσσι παλαιός · 215
 Οἶνεὺς γάρ ποτε διὸς ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 ξεῖνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἡματ' ἐρύξας ·
 οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήια καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα διδου φοῖνικι φαεινόν,
 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον · 220
 καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι · ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα
 κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
 τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
 εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι. 225
 ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου.
 πολλοὶ μὲν γὰρ ἔμοι Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι,
 κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποσσὶ κιχέω ·
 πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνηαι ·
 τεύχεα δ' ἀλλήλους ἐπαμείψομεν · ὄφρα καὶ οἶδε 230
 γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρῴιοι εὐχόμεθ' εἶναι.

- ὧς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἶξαντε,
 χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 ἔνθ' αὐτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 235 ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
 χρύσεια χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἔννεαβοίων. —
 Ἔκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανε,
 ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεόν ἠδὲ θυγάτρεις,
 εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἕτας τε,
 240 καὶ πόσιος · ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνώγει
 πάσας ἐξείης · πολλῆσι δὲ κήδε' ἐφήπτο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε,
 ξεστῆς αἰδοῦσσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 πεντήκοιτ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίδιοι,
 245 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι · ἔνθα δὲ παῖδες
 κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξεστοῖο λίδιοι,
 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι · ἔνθα δὲ γαμβροὶ
 250 κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —
 ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ,
 Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν ·
 Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας ;
 255 ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἱες Ἀχαιῶν,
 μαρνάμενοι περὶ ἄστῃ · σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνήκεν
 ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
 ἀλλὰ μὲν', ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,
 ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 260 πρῶτον · ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσῃαι, αἶ κε πίησθα.
 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει ·
 ὡς τύνη κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.
 Τὴν δ' ἠμείβεται ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
 μή μοι οἶνον ἄερε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
 265 μή μ' ἀπογυιώσης, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 χερσὶ δ' ἀνίπτουσιν Διὶ λείβειν αἰδοπα οἶνον

*ἄζομαι · οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελίης
 ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραίας ·* 270
*πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἦδὲ μέγιστος
 ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 τὸν θῆς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠῦκόμοιο,
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 ἦνις, ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ* 275
*ἄστῃ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστῳρα φόβοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελίης
 ἔρχεο · ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω,* 280
*αἶ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν · ὥς κέ οἱ αἰῶτι
 γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
 εἰ κείνόν γε ἴδοιμι καταλθόντ' Ἀϊδος εἴσω,
 φαίην κε φρέν' ἀτέρπου οὐζύος ἐκλεαθῆσθαι.* 285
*Ὡς ἔφαθ' · ἡ δὲ μολούσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 κέκελετο · ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστῃ γεραίας.
 αὐτῇ δ' ἔς θάλαμον κατεβήσατο κηῶεντα,
 ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιοι, ἔργα γυναικῶν
 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδῆς* 290
*ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
 τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 τῶν ἔν' ἀειραμένη Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστῆρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν · ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων.* 295
*βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρη,
 τῆσι θύρας ὤϊξε Θεανὸ καλλιπάρῃος,
 Κισσηῖς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο ·
 τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.* 300
αἶ δ' ὀλολυγῆ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.

- ἦ δ' ἄρα πέπλον ἐλούσα Θεανὸ καλλιπάρῃος,
 θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠὔκόμοιο·
 εὐχομένη δ' ἠράτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δια θεάων,
 ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 ἦνις, ἠκέστας, ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσης·
 310 ἄστου τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ὧς αἰ μὲν ῥ' εὐχοντο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Ἔκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·
 οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,
 ἐγγυῖθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτορος, ἐν πόλει ἄκρη
 ἐνδ' Ἔκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχου· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 αἰχμῇ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης.
 τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα·
 Ἀργεῖή δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῶησι γυναιξίν
 ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 τὸν δ' Ἔκτωρ νεῖκεσσειν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δαιμόνι', οὐ μὲν καλά χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῶ.
 λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος
 μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 ἄστου τόδ' ἀμφιδέδηε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
 330 εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στρυγεροῦ πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστου πυρὸς δητίου θέρηται.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνεΐκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν,
 τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.
 335 οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλω, οὐδὲ νεμέσσει,
 ἦμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχρῃ προτραπέσθαι.

νῦν δέ με παρεμποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 ὠρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὦδε καὶ αὐτῷ
 λῶϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω· 340
 ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' ὄτω.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχλοῖσιν·

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης,
 ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, 345
 οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 εἰς ὄρος, ἢ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 ἔνδα με κύμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὦδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὄφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις, 350
 ὃς ἤδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι ὄτω.

ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἔξο τῶδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν 355
 εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης·
 οἴσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
 ἀνδρώποισι πελώμεθ' αἰοιδίμοι ἔσσομένοισιν,

Τῆν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 μή με κάθειξ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. 360
 ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσεται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπέοντος ἔχουσιν·
 ἀλλὰ σύγ' ὄρνυδι τούτου, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 ὡς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔοντα.
 καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι 365
 οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἴον.
 οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτίς,
 ἢ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοῖ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετᾶοντας, 370
 οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκῶλενον ἐν μεγάροισιν·

- ἄλλ' ἦγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλω
 πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 "Ἐκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 375 ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῆσιν ἔειπεν·
     Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτεα μυθήσασθε·
     πῆ ἔβη Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάρου;
     ἢ ἐ πη ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
     ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 380 Τρωαὶ εὐπλόκαμον δεινήν θεὸν ἰλάσκονται;
     Τὸν δ' αὐτ' ὄτρηρὴ ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
     "Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
     οὔτε πη ἐς γαλόων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
     οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρωαὶ εὐπλόκαμον δεινήν θεὸν ἰλάσκονται·
     ἀλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἴλιου, οὐνεκ' ἄκουσαι
     τείρεσθαι Τρώας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
     ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
     μαιομένη εἰκυῖα· φέροι δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
 390 Ἦ ῥα γυνὴ ταμὴν· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος "Ἐκτωρ
     τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, εὐκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
     εὔτε πύλας ἴκανε, διερχόμενος μέγα ἄστν,
     Σκαιῖς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμέναι πεδίουδε —
     ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θεούσα,
 395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
     Ἡετίων, ὃς ἐναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
     Θήβῃ Ἰποπλακίῃ, Κιλικέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσων·
     τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' "Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
     ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 παιδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
     Ἐκτοριδὴν ἀγαπητόν, ἀλλυγκιον ἀστέρι καλῶ·
     τόν ῥ' "Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλο
     Ἀστυνάκτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον "Ἐκτωρ.
     ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
     ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
 παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρη
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη, 410
 σεῦ ἀφαμαρτούση, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγῃ πότμον ἐπίσπης,
 ἀλλ' ἄχε' — οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε διὸς Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετώσων, 415
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξευάριξε· σεβάσασατο γὰρ τόγῃ θυμῷ·
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκθη σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν 420
 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κούραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 οἱ δὲ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἱ μὲν πάντες ἰῶ κίον ἡματι Ἄϊδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς ὄδεσσι.
 μητέρα δ', ἢ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση, 425
 τὴν ἐπεὶ ἄρ δεῦρ' ἦγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 ἄψ ὄγῃ τὴν ἀπέλυσε, λαβῶν ἀπερείσι' ἄποινα·
 πατὴρ δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δὲ μοι θαλερὸς παρακοίτης. 430
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὄρφανικὸν θῆης, χήρην τε γυναῖκα·
 λαὸν δὲ στήσων παρ' ἐρινεόν, ἐνθα μάλιστα
 ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 τρεῖς γὰρ τῆγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι, 435
 ἀμφ' Αἴαντε δῦο καὶ ἀγκαλυτὸν Ἴδομενεῖα,
 ἠδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἢ πού τις σφιν ἔμισπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
 ἢ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ· 440
 ἢ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μελεῖ, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνώσῃ

- αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
αἶ κε, κακὸς ὧς, νόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο ·
οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
- 445 αἰεὶ, καὶ πρότοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
ἀρνούμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν ·
ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλη Ἥλιος ἱρή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
- 450 ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
ἐν κονίησι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
ὅσσον σεί', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
- 455 δακρυόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας ·
καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ εὐόσα, πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνοιο,
καὶ κεν, ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ἵπερείης,
πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερῇ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη ·
καὶ ποτέ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν ·
- 460 Ἐκτορος ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἥλιον ἀμφεμάχοντο.
ὧς ποτέ τις ἐρέει' σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
χῆττει τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτῆ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
- 465 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σου θ' ἑλκηθμοῖο πυθῆσθαι.
Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἐκτωρ.
ἄψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης
ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχεῖς,
ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἵππιοχαίτην,
- 470 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυδος νεύοντα νοήσας ·
ἐκ δ' ἐγέλασσε πατῆρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
καὶ τὴν μὲν κατέβηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν ·
αὐτὰρ ὄγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσίν,
- 475 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν ·
Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι

παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
 ὦδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἴλιου, ἴφι ἀνάσσειν·
 καὶ ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων!
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεΐη δὲ φρένα μήτηρ. 480

ᾠς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 παῖδ' ἐόν· ἢ δ' ἄρα μιν κῳδεῖ δέξατο κόλπῳ,
 δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 χειρὶ τε μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 485

Δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ!
 οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνῆρ Ἄϊδι προιάψει·
 μοῖραν δ' οὐτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῳτα γένηται.
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρесси μελήσει,
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν. 490

ᾠς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει
 ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἔκανε δόμους εὐναιετόντας
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο· κινήσατο δ' ἔνδοδι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσσησιν ἐνῶρσεν.
 αἰ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἔκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 ἕξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν. 500

Οὐδὲ Πάρις δῆθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 ἀλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδου κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστῳ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιδῶς. 505
 ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃν,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείη πεδίοιο κροαίνων,
 εἰωδῶς λούεσθαι εὐρρεῖος ποταμοῖο,
 κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται
 ὤμοις ἀτσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιδῶς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤδεα καὶ νομὸν ἵππων· 510

- ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 καγγαλῶν, ταχέες δὲ πόδες φέρον. αἴψα δ' ἔπειτα
 515 Ἔκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εἴτ' ἄρ' ἔμελλεν
 στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἠ ὀάριζε γυναικί.
 τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθεῖ, ἠ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 δηδύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες.
- 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 δαιμόνι', οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
 ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἔθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 ἄχνηται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἴνεκα σεῖο.
 ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶη, ἐπουραίοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν
 κρητήρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 ἐκ Τροίης ἐλάσαντας εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Ἔκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν
ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἔκτωρ·
τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέστης ἐλάτῃσιν
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλνυται·
ὥς ἄρα τῶ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.
Ἐνθ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρητῆόοιο ἄνακτος,
Ἄρη ναιετάοντα Μενέσθειον, ὃν κορυνήτης
γείνατ' Ἀρητῆος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
Ἔκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχρῃ ὀξυόεντι
αἰχρὴν ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λύσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνου βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὕσμλινην,
Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
ὦμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμῃνῃ,
βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀΐξασα
Ἴλιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὄρνυτ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·

ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέςθην παρὰ φηγῶ.
τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·

25 Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο,
ἦλθες ἀπ' Οὐλύμπιοιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνήκεν ;
ἦ ἴνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην
δῶς ; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
ἀλλ' εἴ μοί τι πῖδοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
30 σήμερον· ὕστερον αὐτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμων
Ἴλιον εὖρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ
ὑμῶν ἀθανάτησι, διαπραδέειν τόδε ἄστν.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμπιοιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν ;

Τὴν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἷόθεν οἶος
40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίφ.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
τῶν δ' Ἐλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ
45 βουλήν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφήνυδανε μητιώωσιν·
στή δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
ἦ ῥά νύ μοί τι πῖδοιο ; κασίγνητος δέ τοι εἰμι·
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοῦς,
50 αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
οὐ γὰρ πῶ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπείν.
ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετῶν.

Ἦς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὐτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας
55 καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἐλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
καδ' δ' Ἀγαμέμνων εἰσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρισιν εὐκότες αἰγυπιοῖσιν,
 φηγῶ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο, 60
 ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἀσπίσι καὶ κορυΐθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπι φρίξ,
 ὀρνημένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε 65
 ἐν πεδίῳ· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 ὄρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν, 70
 εἰσέκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἔκτορι δίῳ. 75
 ὠδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῶ,
 τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. 80
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶη δέ μοι εὐχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας, οἶσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσέλμους ἀποδώσω.
 ὄφρα ἔταρχύσωσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί, 85
 σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ·
 καὶ ποτέ τις εἴπησι καὶ ὄψιγόνων ἀνθρώπων,
 νηὶ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἔκτωρ. 90
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλῆος οὐποτ' ὀλεῖται.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 αἰδεσθεὺν μὲν ἀνήσασθαι, δεῖσαν δ' ἰποδέχθαι.

- ὄφρ' ἐ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 95 νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ.
 ὦ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 ἦ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνῶθεν αἰνῶς,
 εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἔκτορος ἀντίος εἴσιν.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 ἤμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῆς αὐτῶς.
 τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήσομαι· αὐτὰρ ὑπερθευ
 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ὦς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλὰ.
 ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότιοι τελευτῆ
 105 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραΐνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρῆ
 110 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 μηδ' ἔθειλ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνουι φωτὶ μάχεσθαι.
 Ἔκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στρυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴζευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἐταίρων·
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 εἴπερ ἀδειῆς γ' ἐστί, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 δητοῦ ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
- 120 ὦς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρωσ,
 αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἐπέειπετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 γηθόσσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 ἦ κε μέγ' οἰμῶξειε γέρων, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἠδ' ἀγορητῆς,
 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ,
 πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκου τε.
 τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἔκτορι πάντας ἀκούσαι

- πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι, 130
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἶσω.
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 ἦβῶμ', ὡς ὄτ' ἐπ' ὠκυρόφῳ Κελάδοντι μάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγγεσάμωροι,
 Φειᾶς παρ τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεδρα. 135
 τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἴστατο, ἰσθῆδες φῶς,
 τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
 δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
 ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
 οὐνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῶ, 140
 ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κράτει γε,
 στεινωπῶ ἐν ὄδῳ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ οἱ ὄλεθρον
 χραῖσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθᾶς
 δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη· 145
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκεος Ἀρης·
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φέροι μετὰ μῶλον Ἀρης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων, προκαλλίζετο πάντας ἀρίστους. 150
 οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδειδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·
 ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνήκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 θάρσει φ'· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὐχος Ἀθήνη.
 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα· 155
 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 εἶθ' ὡς ἦβῶοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 ἡμέων δ' οὔπερ ἔασιν ἀριστήες Παναχαιῶν,
 οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἐλθεῖν. 160
 Ὡς νεῖκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦρι ἐπιειμένοι ἀλκῆν·
 τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος. 166

Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 ἂν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 παντες ἄρ' οὐγ' ἔδελον πολεμίζειν Ἔκτορι δίῳ.

170 τοῖς δ' αὐτίς μετέειπε Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ·

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 οὔτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 καὶ δ' αὐτὸς ὄν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγῃσιν
 δηῖου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.

175 ἌΩς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 ᾧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ἧ Δίαντα λαχεῖν, ἧ Τυδέος υἱόν,
 180 ἧ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκλήνης!

ἌΩς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἵπποτα Νέστω
 ἐκ δ' ἔθορε κλήρος κυνέης, ὄν ἄρ' ἦδελον αὐτοῖ,
 Δίαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἂν ὄμιλον ἀπάντη,
 δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.

185 οἱ δ' οὐ γυγνώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε, φέρων ἂν ὄμιλον ἀπάντη,
 ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παρασ·
 γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γῆθησε δὲ θυμῷ.

190 τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἔον χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·

ἌΩ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἔκτορα δῖον.
 ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμηῖα τεύχεα δύω,
 τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,

195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται·
 ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
 οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δίηται,
 οὐδὲ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὔτως
 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

200 ἌΩς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
 αἶδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
 εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 ἴσῃ ἀμφοτέροισι βίην καὶ κύδος ὄπασσον. 205

Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νόροπι χαλκῷ.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ ἔσσατο τεύχη,
 σεύατ' ἔπειθ', οἶός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
 ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων
 θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνήκε μάχεσθαι. 210

τοῖος ἄρ' Αἴας ὤρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 ἦε μακρὰ βιβιάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορώοντες·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, 215

Ἐκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 ἀψ' λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἦτε πύργου,
 χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων, 220

σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ἄτλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
 ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
 ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
 τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,
 στήθεα μάλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα· 225

Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος,
 οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστήης μετέασιν,
 καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
 κεῖτ' ἀπομνησίας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν· 230
 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοιοῖ, οἱ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπε μέγας κορυθαἰόλος Ἐκτωρ·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 μήτι μευ, ἦτε παιδὸς ἀφαιροῦ, πειρήτιζε, 235
 ἦε γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμητῆ ἔργα.
 αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·

- οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νομῆσαι βῶν
 ἀζαλέην, τό μοι ἔστι ταλαύρινον πολεμίζειν·
- 240 οἶδα δ' ἐπαῖξαι μόθον ἵππων ὠκειῶν·
 οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηῖφ' μέλπεσθαι Ἄρηϊ.
 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἔοντα,
 λάδρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
- 245 καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, δς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ἔξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρῆς·
 ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. δεύτερος αὐτε
 Αἴας Διογενῆς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
- 250 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
- 255 τῷ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 σὺν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθῆνος οὐκ ἀλαπαδόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 οὐδ' ἐρῆξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῆ.
- 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἠ δὲ διαπρὸ
 ἦλυθεν ἐγγεῖη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·
 τμήδην δ' αὐχέν' ἐπήλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκισεν αἷμα.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ,
- 265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 δεύτερος αὐτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἄειρας,
 ἦκ' ἐπιδιωήσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·
- 270 εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
 βλάβηε δὲ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὑπτίος ἐξετανύσθη,
 ἀσπίδ' ἐνιχυριμφθεῖς· τὸν δ' αἰψ' ὠρῶσεν Ἀπόλλων·
 καὶ νύ κε δὴ ξιφῆεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,

εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ἦλθον ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 275
Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέδον· εἶπέ τε μῦθον
κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·

Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς· 280
ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
νῆξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
Ἰδαῖ', Ἐκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
αὐτὸς γὰρ χάρμη προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους. 285
ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἦπερ ἂν οὗτος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος 290
σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην·

νῆξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
ὡς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν· 295
αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέλους,
αἴτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δῶομεν ἄμφω,
ὄφρα τις ᾧδ' εἴψησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε· 300
ἣ μὲν ἐμαρνώσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
ἠδ' αὐτ' ἐν φιλότῃτι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.

ὦς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
σὺν κολεῶ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοῖνικι φαεινόν. 305
τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
ἦ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,

- Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτουε·*
 310 *καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σοοὺν εἶναι*
Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖου ἄγον, κεχαρηότα νίκη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίησιν ἐν Ἀτρείδαο γέγοντο,
 315 *τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσευ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,*
ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωφι.
τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
μιστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὄβελοῖσιν,
ᾧπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 *δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἴσης·*
νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
ἦρωε Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 325 *Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·*
ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀρίστηε Παναχαιῶν,
πολλοὶ γὰρ τεθνήσκει κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐῖβρον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 *ἐσκέδασ' ὄξυς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Αἰδόςδε κατῆλθον.*
τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἄμ' ἠοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροῦς
βουσι καὶ ἡμίονοισιν· ἀτὰρ κατακόμεν αὐτοῦς
τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὡς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος
 335 *οἴκαδ' ἄγη, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·*
τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὠκα
πύργου ὑψηλοῦς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
 340 *ὄφρα δι' αὐτῶν ἵππηλασίη ὁδὸς εἴη·*
ἕκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύδι τάφρον,
ἧ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερωχῶν.

Ἔως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες·
 Τρώων αὐτ' ἀγορῆ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρη,
 δευῆ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν. 345

τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 δευτ' ἄγεται, Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ 350
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῶ οὐ νύ τι κέρδιον ἤμιν.
 [ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζητο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠὔκομοιο· 355
 ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντήνωρ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἴσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεόν δῆ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἔξ ἄρα δῆ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. 360
 αἰτὰρ ἐγὼ Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζητο. τοῖσι δ' ἀνέστη 365
 Λαρδανίδης Πριάμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάρως περ, 370
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 καὶ δὲ τὸδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν 375
 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 κήσομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἅμμε διακρίνη, δῶη δ' ἐτέροισί γε νίκην

- ὦ Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίθοντο·
 380 [δόρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 ἠῶθεν δ' Ἰδαίος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄρηος,
 νηὶ πάρα πρύμνη Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπίτα κήρυξ·
 385 Ἄτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἄριστῆες Παναχαιῶν,
 ἠνώγει Πριάμῳ τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί,
 εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὑμῖ φίλον καὶ ἠδὺ γένοιτο,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 390 ἠγάγετο Τροίηνδ'—ὡς πρὶν ὠφελλ' ἀπολέσθαι!—
 πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθῆναι·
 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐ φησὶν δάσειν· ἢ μὴν Τρῶές γε κέλονται.
 καὶ δὲ τὸδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλητε
 395 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροῦς
 κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶν δ' ἑτέροισί γε νίκην.
 ὦ Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν,
 ὡς ἦδη Τρῶεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 ὦ Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 405 καὶ τότε ἄρ' Ἰδῶιον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαί', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὧς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιαυδάσει οὕτως.
 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακήμεν οὔτι μεγαίρω·
 οὐ γάρ τις φειδῶ νεκύων κατατεθνητώων
 410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μείλισσέμεν ὄκα.
 ὄρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἕρης.
 ὦ Ως εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 ἀφρορῶν δ' Ἰδαίος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
πάντες ὀμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότη' ἄν ἔλθοι 415

Ἰδαίος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
στὰς ἐν μέσσοισιν. τοῖ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὤκα,
ἀμφοτέρων, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὖσσέλμων ἀπὸ νηῶν
ἔτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. 420

Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἐξ ἀκαλαρῆριταο βαθυρῥόου Ὀκεανοῖο
οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
ἔνθα διαγνώναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόεντα, 425

δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
οὐδ' εἶα κλαίειν Πριάμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
ὡς δ' αὐτῶς ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ 430

νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες, 435
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίηον εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτῶν ἰππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·

ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
εὐρέϊαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν. 440

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί.
οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καδῆμενοι ἀστεροπητῇ,
θηεύντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 445

Ζεὺ πάτερ, ἧ ρά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν.
ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει ;
οὐχ ὀράας ὅτι δ' αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ

- τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας ;
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἠώς ·
 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ, τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἦρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.
- Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 455 ὦ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἶον ἔειπες !
 ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
 ὃς σέο πολλὸν ἀφαιρότερος χεῖράς τε μένος τε ·
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἠώς.
 ἄγρει μάν, ὄτ' ἂν αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχευᾶι,
 αὐτὶς δ' ἠΐονα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
- Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
- 465 δύσето δ' ἥλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν ·
 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἰφειπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέδυσ, χίλια μέτρα.
 εὐθεν ἄρ' οἰνίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῆσι βόεσσι,
 475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι · τίθειτο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαιυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπικούροι.
 παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς,
 σμερδαλέα κτυπέων · τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει ·
 480 οἶνον δ' ἐκ δεπᾶων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενεί Κρονίῳνι.
 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μαχη.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἴαν·
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοι.
αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·

Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θείαιαι, 5
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
μήτε τις οὖν δῆλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσῃ
πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω 10
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
πληγείς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλύμπόνδε·
ἢ μιν ἐλὼν ρίψω ἐς Τάρταρον ἡερόεντα,
τῆλε μάλ', ἤχι βᾶδιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεδρον·
ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός, 15
τόσσον ἔνεργ' Ἄϊδω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
σειρῆν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιαι· 20
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε

- Ζῆν', ὕπατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσαι,
 αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 ὄψ' ἐ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπικριτόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
 35 ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλήν δ' Ἀργείοις ὑποδησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὄδυσαμένοιο τεοῖο.
 Τῆν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 ὠκυπέτα, χρυσέσῃσι ἐδείρησιν κομόωντε·
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γένητο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσето δίφρου.
 45 μάλιστα δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἴκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυεῖς·
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 50 λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πούλῃν ἔχουεν.
 αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίω,
 εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλιζοντο,
 παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὑσμῖνι μάχεσθαι,

χρειοὶ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
 πᾶσαι δ' ὠύγνυτο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαος,
 πεζοὶ δ' ἵππηές τε· πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο, 60
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοδωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα. 65

Ὅφρα μὲν ἤως ἦν, καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἡμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἡμος δ' Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγέος θανάτιο, 70

Τρώων δ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἴσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν.
 [αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
 αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ 75
 ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.

Ἐνδ' οὐτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὐτ' Ἀγαμέμνων,
 οὔτε δὺ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
 Νέστωρ δ' οἶος ἔμμινε Γερήνιος, οὐρος Ἀχαιῶν, 80
 οὔτι ἐκῶν, ἀλλ' ἵππος εἰείρετο· τὸν βάλεν ἰφ
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠὔκόμοιο,
 ἄκρην κακὴν κορυφήν, ὅδι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 κρανίφ' ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 ἀλγίστας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ· 85
 σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῶ.

ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνεν
 φασγάνῳ ἀίσσων, τόφρ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
 ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
 Ἐκτορα. καὶ νῦ κεν ἔνδ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν, 90

- εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 πῆ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς ἐν ὀμίλῳ ;
 95 μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρυ πήξῃ·
 ἀλλὰ μὲν', ὄφρα γέροντος ἀπόσομεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τυδείδης δ', αὐτὸς περ ἑών, προμάχοισιν ἐμίχθη·
 100 στή δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληιάδαο γέροντος,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἦ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάξει·
 ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
 105 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσαιο, ὄφρα ἴδῃαι,
 οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίῳ
 κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
 οὐς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μῆστωρε φόβοιο.
 τοῦτ' ἔμιν θεράποντε κομείτων· τῶδε δὲ νῶϊ
 110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰδύνομεν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
 εἴσεται, ἣ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
 ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
 115 τῶ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεις ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἔκτορος ἀγχι γέγοντο
 τοῦ δ' ἰδὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα,
 120 υἱὸν ὑπερδύμου Θηβαίου, Ἠνιοπήα,
 ἵππων ἠνί' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖτις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰὼν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχιο·

τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου, 125
 κείσθαι· ὁ δ' ἠνίοχον μέθεπε Δρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἵππω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἴφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον Δρασύν, ὃν ῥα τότ' ἵππων
 ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἠνία χερσίν.

Ἔνθα κε λουγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο· 130
 καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἥντε ἄρνες,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυν νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφήκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 κὰδ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἤκε χαμᾶζε·
 δεινὴ δὲ φλόξ ὤρτο θεείου καιομένοιο· 135

τὰ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἠνία συγαλόεντα·
 δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Τυδεΐδη, ἄγε δ' αὐτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὃ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπετ' ἀλκή; 140
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κύδος ὀπάξει,
 σήμερον· ὕστερον αὐτε καὶ ἡμῖν, αἶ κ' ἐδέλῃσιν,
 δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπεὶ πολὺν φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης· 145
 ναὶ δὴ ταυτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Ἔκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδεΐδης ὑπ' ἐμεῖο φοβούμενος ἵκετο νῆας.
 ὣς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν! 150

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερῆμιος ἵπποτα Νέστωρ·
 ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
 εἵπερ γάρ σ' Ἔκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγάθυμων, ἀσπιστάων, 155
 τάων ἐν κοινήσι βάλεις θαλεροῦς παρακοίτας.

Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 αὐτῖς ἀν' ἰωχμὸν· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς τε καὶ Ἔκτωρ

ἡχῆ δεσπεσίῃ βέλεα στονούοντα χέοντο.

160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

Τυδείδῃ, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι

ἔδρῃ τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείους δεπάεσσιν·

νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.

ἔρρε, κακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμεῖο,

165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναικάς

ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.

Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

170 τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,

σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκην.

Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,

ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!

175 γυγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων

νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·

νήπιοι, οἱ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανώοντο,

ἀβλήχρ', οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει·

ἵπποι δὲ ρέα τύφρον ὑπερδορέονται ὀρυκτῆν.

180 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι γένωμαι,

μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηϊοιο γενέσθω,

ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.

[Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

185 Ἐάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἴθων Λάμπε τε δίδε,

νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἦν μάλα πολλὴν

Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μέγαλήτορος Ἡετίωνος,

ὑμῖν παρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,

[οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.]

190 ἢ ἐμοί, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι,

ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδεται, αἶ κε λάβωμεν

ἄσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,

πάσαν χρυσεῖην ἔμναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
αὐτὰρ ἄπ' ὤμοιῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἡφαιστος κάμε τεύχων.
εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἔελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
αὐτονηχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.

194

ᾠς ἔφατ' εὐχόμενος.—Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
σεισατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἦδα·

200

ᾠ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
ὄλλυμένῳ Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός·
οἱ δέ τοι εἰς Ἑλικὴν τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νικῆν.
εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύσπα Ζῆ-
ν', αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ.

205

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων·
Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!

οὐκ ἂν ἐγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι
ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

210

ᾠς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργει,
πλήθειν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
εἰλομένων· εἶλει δὲ θεῶ ἀτάλαντος Ἄρηι
Ἔκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

215

καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω νῆας ἔϊσας,
εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θεῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
αὐτῷ ποιπνύσαντι, θεῶς ὀτρύναι Ἀχαιοὺς.

βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηὶ μελαίνῃ,
ἧ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσέ·
[ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἔϊσας
εἴρυσαν, ἡνωρέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]

220

225

ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·

- Αἰδώς, Ἄργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγήτοι !
 πῆ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 ἄς, ὅπότε ἐν Δήμῳ, κεναυχές ἠγοράασθε,
 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 πίνοντες κρητήρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
 στήσεσθ' ἐν πολέμῳ ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν.
 235 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέφ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἣ ρά τιw ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 τῆδ' ἄτη ἄσασας, καὶ μιν μέγα κύδος ἀπηύρας ;
 οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμόν
 νηὶ πολυκλήϊδι παρελθόμεν, ἐνθάδε ἔρρων·
 240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρὶ ἕκπα,
 ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
 ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνην ἐέλδωρ·
 αὐτοὺς δὴ περ ἕασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἕα δάμνασθαι Ἀχαιοῦς.
 245 Ἦς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 νεύσει δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 νεβρόν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφιοι ταχείης·
 παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί·
 οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι δόρον, μνήσαντο δὲ χάριμης.
 Ἐνθ' οὕτως πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 εὗξато Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
 255 τάφρου τ' ἐξέλασαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένων ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσειν.
 260 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, Δοῦριω ἐπιειμένοιο ἀλικῆν·

τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὄπῳ Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυάλῳ ἀνδρείφοντῃ ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός · 265
 Τεῦκρος δ' εἵματος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων ·
 στή δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 εὐδ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερον σάκος · αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἴστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 βεβλήκειν, ὁ μὲν αὖτις πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν. 270
 αὐτὰρ ὁ αὐτὶς ἰών, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 εἰς Αἴανδ' · ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῶ.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων ;
 Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἦδ' Ὀφελέστη,
 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Δυκοφόντην, 275
 καὶ Παλλαιμονίδην Ἀμοπίαονα καὶ Μελάνιππον.
 [πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
 τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας ·
 στή δὲ παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν · 280
 Τεῦκρε, φίλην κεφαλὴν, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
 πατρί τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα,
 καὶ σε, νόθον περ ἔοντα, κομίσσατο φ' ἐνὶ οἴκῳ ·
 τόν, καὶ τηλόθ' ἔοντα, εὐκλείης ἐπίβησον. 285
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερῶ, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται ·
 αἶ κέν μοι δώῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
 Ἴλιον ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρῆσβῆϊον ἐν χειρὶ θήσω,
 ἢ τρίποδ', ἢ δὴ δύο ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, 290
 ἢ γυναιχ', ἢ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 ὀτρύνεις ; οὐ μὲν τοι, ὄση δύναμις γε πάρεστιν,
 πάουμαι · ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς, 295
 ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 ὀκτῶ δὴ προέηκα τανυγλώχινας οἴστους,

- πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηϊθῶν αἰζηῶν ·
 τούτου δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κῦνα λυσοσητήρα.
- 300 Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρηφιν ἴαλλεν
 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμός.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ' · ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 υἷον ἐν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰφῶ ·
 τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
- 305 καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυία θεῆσι.
 μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήπῳ,
 καρπῷ βριδομένη νοτίησί τε εἰαρινῆσι ·
 ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.
- Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρηφιν ἴαλλεν
- 310 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμός.
 ἀλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε · παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων
 ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἔκτορος ἠνιοχῆα,
 ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν ·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
- 315 ὠκύποδες · τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰὼν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου ·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυς ἔοντα,
 ἵππων ἠνί' ἐλείν · ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίδησεν ἀκούσας.
- 320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 σμερδαλέα ἰάχων · ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί ·
 βῆ δ' ἰδὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἐ θυμὸς ἀνώγει.
 ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἷστον,
 θῆκε δ' ἐπὶ νευρῆ · τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
- 325 αὐερύοντα, παρ' ὤμον, ὄθι κληῖς ἀποέργει
 αὐχένα τε στήθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 τῆ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι ·
 ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν · νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ ·
 στήθῃ δὲ γυνῆ ἐριπῶν, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός ·
- 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόοντος,
 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶα ἐρίηρες ἑταῖροι,

Μηκιστευσ, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ διὸς Ἀλάστωρ,
 νῆας ἔπι γλαφυράς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
 Ἄψ δ' αὐτίς Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσει 335
 οἱ δ' ἰδὺς τάφροιο βαθεΐης ὤσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίων.
 ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων σὺς ἀγρίου ἢ λέοντος
 ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλισσόμενόν τε δοκεύει· 340
 ἦς Ἔκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·
 οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένουτες, 345
 ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
 Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιοῦ Ἄρηος.
 Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 350
 αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
 ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ·
 οἷ κεν δὴ κακὸν οἴτου ἀναπλήσαντες ὄλωνται
 ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῆ· ὁ δὲ μαινεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς 355
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.
 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαινεται οὐκ ἀγαθήσιν, 360
 σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ὑπερωεύς·
 οὐδὲ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
 τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέης ἀέθλων.
 ἦτοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 τῷ ἔπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προτάλλεν. 365
 εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
 εἴτε μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προῦπεμφεν,

- ἐξ Ἐρεβους ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἄϊδαο·
 οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ρέεθρα.
 370 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς,
 ἧ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὐτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπη.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 375 ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 εἰ νῶϊ Πριάμοιο παῖς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 380 δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νησὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 ἧ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 385 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ' οὔδει,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτῇ ποιήσατό καὶ κάμε χερσίν·
 ἧ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἐς δ' ὄχρα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 390 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανοῦ Οὐλυμπός τε,
 395 ἧμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπίδειναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηκεῖας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἐπεὶ ἴδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριον δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελίουςαν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄνιη
 400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·

ωπὴ δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ δ' ἄρματα ἄξω·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπητῃσι κεραυνός· 405
 ὄφρ' εἰδῆ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν φ' πατρὶ μάχῃται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω.

Ἦς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον. 410
 πρῶτῃσι δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον·

Πῆ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 οὐκ ἔαα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 ὦδε γὰρ ἠπειλήσῃ Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ· 415
 γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ δ' ἄρματα ἄξειν·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπητῃσι κεραυνός·
 ὄφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφ' πατρὶ μάχῃται. 420

Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
 αἰεὶ γὰρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσῃ.
 ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτῃ, κύον ἀδδέες, εἰ ἐτέον γε
 τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος αἰεῖραι.

Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις· 425
 αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 νῶϊ ἐώ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσσω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 ὅς κε τύχῃ· κείνος δέ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ, 430
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικές.

Ἦς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 τῆσιν δ' Ἦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπησιν·
 ἄρματα δ' ἐκλίναν πρὸς ἐνωπία παμφανόωντα· 435
 αὐτὰ δὲ χρυσεοῖσιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιμημένοι ἦτορ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλυμπόνδε δῖωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο δῶκος.

- 440 τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λύσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύσπα Ζεὺς
 ἔζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπα·
 αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
 αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 ὀλλύσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἶνον ἔθεσθε.

- 450 πάντως, οἶον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
 οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ.
 σφῶν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένοι ἦεν·
 455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
 ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἴκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 πλησθαίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῶεσσι μεδέσθην.
 ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,

- 460 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει.
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθεος χόλου, ἀλλὰ προσηύδα·

Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἀλλ' ἔμπησ Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
 [ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺν κελύεις·
 βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἦτις ὀνήσει,
 ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 470 ἦοὺς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
 ὄψφαι, αἳ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 ὀλλύννι Ἀργείων πουλὴν στρατὸν αἰχμητῶν.

οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.

[ἦματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται, 475
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλειο θανόντος.]

ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωομένης, οὐδ' εἶ κε τὰ νεΐατα πείραθ' ἕκηαι
γαίης καὶ πόντοιο, ἴν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε

ἡμενοι, οὔτ' αὐγῆς Ἵπερίονος Ἡελίοιο 480
τέρπουτ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαδύς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
οὐδ' ἦν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.

Ἦς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἡρη.

ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, 485
ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεΐδωρον ἄρουραν.

Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδν φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἔρεβεννή.

Τρώων αὐτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,
νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινήεντι, 490
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκῶν διεφαίνετο χώρος.

ἔξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχον· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμῇ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης· 495
τῷ ὄγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα Τρώεσσι μετηΐδα·

Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·

νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοῦς,
ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα 500
Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥήγμινι θαλάσσης.

ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαινῇ,
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
λύσαθ' ὑπέξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἔδωδῆν·
ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα 505

καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
αἰτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·

- ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης
καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·
- 510 μῆπως καὶ διὰ νύκτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
μὴ μὰν ἀσπουδί γε νῶν ἐπιβαίειν ἔκηλοι·
ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοδι πέσση,
βλήμενος ἢ ἰῶ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
- 515 νηὸς ἐπιδρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολὺδακρυν Ἄρηα.
κῆρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
- 520 θηλύτεραι δὲ γυναιῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
ὦδ' ἔστω, Τρώες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιῆς, εἰρημένος ἔστω·
- 525 τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισὶν τε θεοῖσιν,
ἐξελάαν ἐνδένδε κύνας Κηρессиφορήτους,
[οὗς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]
ἀλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάζομεν ἡμέας αὐτούς·
- 530 πρῶτ' δ' ὑπηροῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
πὰρ νηῶν πρὸς τείχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
χαλκῶ δρώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
- 535 αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὅτω,
κείσεται οὐτηθεῖς, πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
ἥελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὡς
εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα,
- 540 τιοίμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

Ἄς Ἐκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
 οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 δῆσαν δ' ἰμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα 545
 καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τελεήσσας ἑκατόμβας.
 κνίσσῃν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρων οὐρανὸν εἴσω
 ἠδείαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο, 550
 οὐδ' ἔδειλον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.]

Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
 εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλὰ.
 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην 555
 φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 [ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
 καὶ νῆπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ,]
 πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμήν·
 τόσσα μεσηγνὴ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ροάων, 560
 Τρώων καίωντων, πυρὰ φαίνεται Ἴλιόθι πρό.
 χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἑκάστῳ
 εἶατο πεντήκοντα, σέλας πυρὸς αἰδομένοιο.
 ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 ἐσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρόνον Ἡῶ υἷμνον. 565

ΙΛΙΑΔΟΣ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Αἴται.

Ἦς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεοπέσι ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
πέυδει δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὥς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρήκηθεν ἄητον,
ἐλθόντ' ἑξαπίνης· ἄμυδις δέ κε κύμα κελαιὸν
κορδύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φύκος ἔχεναν·
ὥς ἑδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

5

Ἄτρείδης δ', ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
κλήδην εἰς ἀγορῆν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.
Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ·
ὥς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηῦδα·

10

15

Ἦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσατο, καὶ με κελεύει

20

- δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 δς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 25 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 30 δὴν δ' ἄνεφ ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν·
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 ἦ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορή· σὺ δὲ μῆτι χολωθῆς.
 ἄλκην μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσασ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἄλκην δ' οὕτω δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἱας Ἀχαιῶν
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις·
 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 ἔρχεο· πᾶρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἐστᾶσ', αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί.
 45 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Ἴλιου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῶ ἐϊλήλουδμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἐν καρτερός ἐσσι,
 καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὀμήλικας ἔπλευ ἄριστος·
 55 οὕτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσοι Ἀχαιοί,
 οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μῦθων.

ἦ μῆν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἶη
 ὀπλότατος γενεῆφιν · ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἄργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι, 80
 ἐξείπω, καὶ πάντα διίξομαι · οὐδέ κέ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμήσει, οὐδέ κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἀφρήτωρ, ἀδέμστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνος,
 ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίῳ, ὀκρύνεντος.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν παιδῶμεθα νυκτὶ μελαίνῃ, 85
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα · φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτῆν τείχεος ἐκτός.
 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι · αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἄτρεϊδῃ, σὺ μὲν ἄρχε · σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
 δαῖν δαῖτα γέρουσιν · ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεϊκές. 70
 πλείαι τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν ·
 πῖσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ · πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεται, ὃς κεν ἀρίστην
 βουλὴν βουλεύσῃ · μάλα δὲ χρεῶ πάντας Ἀχαιοὺς 75
 ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύδι νηῶν
 καίουσιν πυρὰ πολλά · τίς ἂν τάδε γηθῆσειεν ;
 νῆξ δ' ἦδ' ἠὲ διαρραΐσει στρατὸν ἠὲ σαώσει.
 ὦς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἠδ' ἐπίθοντο.
 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο, 80
 ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, πομπέα λαῶν,
 ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱὰς Ἄρης.
 ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηίπυρόν τε,
 ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
 ἔπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστω 85
 κούροι ἅμα στείχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες ·
 καδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες ·
 ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 Ἄτρεϊδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
 ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφί τίδει μενοεικεα δαῖτα. 90
 οἱ δ' ἐπ' ὄνειάδ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

95 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἄτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσθῃ
100 τῷ σε χρή πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι,
κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγη
εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,

105 οἶον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,

ἔξέτι τοῦ ὅτε, Διογενές, Βρισηίδα κούρην
χωρόμενου Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃσιν ἀπούρας·

οὔτι καδ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῶ μεγαλήτορι θυμῷ

110 εἷξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοὶ περ ἔτισαν,
ἠτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
φραζώμεσθ', ὡς κεν μιν ἀρεσσάμενοι πεπιδῶμεν
δώροισιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μελιχίοισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

115 ὦ γέρον, οὔτι ψεύδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

ἄσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·

ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἄσάμην, φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,

120 ἄψ' ἐθέλω ἀρέσσει, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·

ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·

ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἰθωνας δὲ λέβητας ἑεῖκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

125 οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,

οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,

ὅσα μοι ἠνεύκοντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 ἐξελόμεν, αἱ κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν, 130
 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τότε ἀπηύρων,
 κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμῶμαι,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 ἢ θέμις ἀνδράπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε 135
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
 εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωιάδας δὲ γυναῖκας ἑείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 αἱ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν. 140
 εἰ δέ κεν Ἀργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδ' ἄρ' ἀρούρης,
 γαμβρός κεν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα· 145
 τῶων ἦν κ' ἐδέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῆ ἐπέδωκε θυγατρί.
 ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν, 150
 Φηράς τε ζαδῆας ἠδ' Ἀνθειαν βαθυλευμον,
 καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγυὸς ἀλός, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρητες, πολυβούται,
 οἳ κέ εἰ δωτίνῃσι, θεὸν ὧς, τιμήσουσιν, 155
 καὶ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 διμηθήτω! Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος·
 τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, 160
 ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ·
 Ἀτρείδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστα διδοῖς Ἀχιλλῆϊ ἄνακτι·
 165 ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος.
 εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἠγησάσθω·
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ διὸς Ὀδυσσεύς·
 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων·
 φέрте δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαι τε κέλεσθε,
 ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλεση.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδῶτα μῦθον ἔειπεν.
 αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 175 κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπιὼν θ', ὄσον ἤθελε θυμός,
 ὠρμώντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ,
 180 δευδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 πειρᾶν, ὡς πεπίθειεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Τῷ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 ῥηϊδίως πεπίθειν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
 τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶε δε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 190 Πάτροκλος δὲ οἳ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 δέγμενος Αἰακίδαην, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.
 τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἠγείτο δὲ διὸς Ὀδυσσεύς·
 στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεῖ
 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάασσεν.
 95 ὣς δ' αὐτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη.
 τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·

Χαίρετον · ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον ! ἢ τι μαλα χρεώ ·
οἷ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοὶ ἔστων.
Ὦς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε διὸς Ἀχιλλεύς,
ἔσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν · 200
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγυὸς ἔοντα ·
Μεῖζονα δὴ κρητήρα, Μενoitίου υἱέ, καδίστα ·
ζωρότερον δὲ κέραϊε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
οἱ γὰρ φίλτατοὶ ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάδρῳ.
Ὦς φάτο · Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέιδεθ' ἑταίρῳ. 205
αἰτὰρ ὅγε κρεῖιον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔδηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός,
ἐν δὲ σὺδς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφή.
τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς ·
καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν · 210
πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
αἰτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
ἀνδρακίην στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν ·
πάσσε δ' ἄλὸς θεῖοιο, κρατευτῶν ἐπαείρας.
αἰτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν, 215
Πάτροκλος μὲν σίτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
καλοῖς ἐν κανέοισιν · ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
αἰτὸς δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσῆος θεῖοιο,
τοίχου τοῦ ἑτέροιο · θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον · ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. 220
οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
αἰτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι. νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς ·
πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλλῆα ·
Χαῖρ', Ἀχιλεῦ ! δαιτὸς μὲν ἔτσης οὐκ ἐπίδευεις, 225
ἦ μὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμεμνονος Ἀτρεΐδαο,
ἦ δὲ καὶ ἐνθάδε νῦν · πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
δαίνυσθ' · ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν ·
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
δειδιμεν · ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι 230
νηῶς εὐσσέλμους, εἰ μὴ συγε δύσεαι ἀλκῆν.

- ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλιν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φαοῖν
 235 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαιήσων πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμειῶν
 μαινεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διὶ, οὐδέ τι τῆι
 ἀνέρας, οὐδέ θεοῦς· κρατερὴ δέ ἐλύσσα δέδυκεν·
 240 ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἥῳ δίαν·
 στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηρώσειν παρὰ τῆσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 245 ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη
 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἄργεος ἵπποβότοιο.
 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψέ περ, νῆας Ἀχαιῶν
 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὄρυμαγδοῦ.
 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 250 ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φράξου, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμαρ.
 ᾧ πέπον, ἧ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίδος Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 255 δώσουσ', αἶ κ' ἐδέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 ὧς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθσαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῆσ
 260) παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
 ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 αἰθῶνας δὲ λέβητας ἑξήκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

οὐ κεν ἀλίγιος εἶη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, 270
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 ἐξέλεθ', αἷ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τότ' ἀπηύρα
 κούρημ Βρισθῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι, 275
 ἢ Δέμις ἐστίν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 εἰσελθῶν, ὅτε κεν दाτεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί. 280
 Τρωιάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 αἷ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλλῆ ἐνὶ πολλῆ. 285
 τρεῖς δέ οἱ εἰσι δύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εἰπήκτω
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφίανασσα·
 τῶν ἦν κ' ἐθέλησθαι, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῆ ἐπέδωκε θυγατρί. 290
 ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν,
 Φηράς τε ζαδέας ἠδ' Ἀνθειαν βαθυύλειμον,
 καλήν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος· 295
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολὺρῆνες, πολυβοῦται,
 οἷ κέ σε δωτίνησι, θεὸν ὧς, τιμήσουσιν,
 καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι Δέμιστας.
 ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόδι μᾶλλον, 300
 αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς

- τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἷ σε, θεὸν ὧς,
 τίσους· ἢ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 νῦν γάρ χ' Ἔκτορ' ἔλοισ, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθο
 805 λύσσαν ἔχων ὄλοήν· ἐπεὶ οὔτινά φησιν ὁμοῖον
 οἷ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 310 χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
 ἦπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὧς τετελεσμένον ἔσται·
 ὧς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἶδαο πύλησιν,
 ὃς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπη.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὧς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 315 οὔτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 οὔτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δηλοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἡΐ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐοργῶς.
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὧς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρησιν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβησι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ
 325 ὧς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἴαυον,
 ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος δάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 τᾶων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆσιν,
 δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλευῖσι·
 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ' ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων

τερπέσσω. τί δὲ δεῖ πολεμιζόμεναι Τρώεσσι
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρείδης; ἢ οὐχ' Ἐλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο;
 ἢ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνδράπων 340
 Ἀτρείδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται· ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ εἴουσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 μή μευ πειράτω, εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει. 345
 ἀλλ', Ὀδυσσεύ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεύσιν
 φραζέσσω, νήεσσι ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.
 ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρέϊαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν· 350
 ἀλλ' οὐδ' ὡς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν· 355
 εἶδα ποτ' οἶον ἐμίμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὀρμήν.
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζμεν Ἐκτορι δίφω,
 αὔριον ἰρὰ Διὸς ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νήσας εὖ νήσας, ἐπὴν ἄλαδε προερεύσσω,
 ὄψεαι, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας 360
 νήσας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσόμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δέ κεν εὐπλοίην δῶη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἦματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων·
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν, 365
 ἠδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολλίον τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 αὐτίς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης.— τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί, 370
 εἰ τινὰ που Δαναῶν ἐτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν,

- αἶεν ἀναιδεῖην ἐπιειμένος!—οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίη, κύνεός περ ἑών, εἰς ὧπα ιδέσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλάς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
- 375 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτίς
 ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλλισ δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 ἐρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴση.
 οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
- 380 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβαζ
 Αἰγυπτίας, ὅδι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 αἴδ' ἑκατόμπυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἑκάστην
 ἀνέρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
- 385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαδος τε κόνις τε,
 οὐδέ κεν ὡς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶβην.
 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο·
 οὐδ' εἰ χρυσείη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
- 390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 οὐδέ μιν ὡς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὅστις οἶ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
 ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς δὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
- 395 πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 κούραι ἀριστήων, οὔτε πτολίεθρα ῥύονται·
 τάων ἦν κ' ἐδέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
- 400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεὺς.
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτήσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν·
 οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔεργει,
- 405 Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθόοι ἐνι πετρηέσση.
 ληῖστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,

κητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα ·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθειν οὔτε λειστή,
 οὐδ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα, 410
 διχθριάς Κήρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὄλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται ·
 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 ὄλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν 415
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὤκα τέλος θανάτοιο κιχελή.
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 οἴκαδ' ἀποπλείειν · ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμων
 Ἴλιου αἰπεινῆς · μάλα γάρ ἔθεν εὐρύσπα Ζεὺς
 χεῖρα εἶν ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί. 420
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασθε · τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων ·
 ὄφρ' ἄλληλιν φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μήτιν ἀμείνω,
 ἣ κέ σφιν νῆάς τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς · ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη, 425
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμησῆτόν,
 ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἦν ἐδέλθισιν · ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 Ἦς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ, 430
 μῦθον ἀγασσάμενοι · μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 ὄψ' δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 δάκρυ' ἀναπήσας · περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν ·
 εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῆσιν 435
 πῦρ ἐδέλεις αἰδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ ·
 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην
 οἴος ; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐδς
 ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 νήπιον, οὐπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο, 440
 οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν

- τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,
 μῦθων τε ῥητήρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 ὧς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοισι
 445 λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 γῆρας ἀποξύσας, δῆσειν νέον ἠβώοντα,
 οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
 450 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 μητέρ' ἐμῆν· ἢ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 παλλακίδι προμυγῆναι, ἵν' ἐχθῆρειε γέροντα.
 τῇ πιδύομην καὶ ἔρεξα· πατήρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἷσθεις
 πολλὰ κατηράτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννύς,
 455 μῆποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνηα.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξεί χαλκῷ·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων παύσειν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 δῆμου δῆκε φάτιν καὶ ὄνειδεα πόλλ' ἀνδρώπων·
 ὧς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 πατρὸς χωομένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι
 ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς εἴοντες
 465 αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισιν.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βούς
 ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέδοντες ἀλοιφῇ
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἑφαιστοιο·
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαιον·
 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰδοῦσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμφῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς

ρεία, λαδῶν φύλακός τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναῖκας.
 φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόριοι,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων,
 ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὁ δὲ με πρόφρων ὑπέδεκτο, 480
 καί με φίλησ', ὡσεὶ τε πατήρ ὄν παῖδα φιλήσῃ
 μῖνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 καί μ' ἀφνειὸν ἔδηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
 ναῖον δ' ἐσχατιῆν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.
 καί σε τοσοῦτον ἔδηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 485
 ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἔπει οὐκ ἔθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
 οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 πρῶ γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 ὄψου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχῶν·
 πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα 490
 οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαδον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ποιεύμην, ἵνα μοὶ ποτ' ἀεικέα λουγὸν ἀμύνης. 495
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι σε χρῆ
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχλωλῆς ἀγανῆσιν,
 λαιβῆ τε κνίσση τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι 500
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἀμάρτη·
 καὶ γὰρ τε Διταὶ εἰσι Διὸς κοῦραι μέγαλοι,
 χωλαὶ τε ῥυσαὶ τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ·
 αἶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιούσαι.
 ἦ δ' Ἄτη σφεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὔνεκα πάσας 505
 πολλὸν ὑπεκπροδέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἶ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὃς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσων ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὦνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένιοι·
 ὃς δὲ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποεἶπη,
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιούσαι, 510

- τῷ Ἄτην ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 ἄλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι.
 τιμῆν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἄλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρήψαντα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνόμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοί, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη.
 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
 φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγῃ μῦθον ἐλέγξης,
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολώσθαι.
 οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 δωρητοὶ τε πέλοντο, παράρρητοὶ τ' ἐπέεσσιν.
 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
 Κουρητῆς τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐρανῆς·
 Κουρητῆς δέ, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἀρηϊ.
 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρσεν,
 χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς
 535 Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας·
 οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μέγα θυμῷ.
 ἣ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλοῦνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 540 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔσθων Οἰνήος ἀλῶν·
 πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 αὐτῆσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων.
 τὸν δ' υἱὸς Οἰνήος ἀπέκτειεν Μελέαγρος,
 πικλέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 τοσσοσ ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

ἦ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτήν,
 ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχρήνεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηΐφιλος πολέμιζεν, 550
 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύνατο
 τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πόλεες περ ἑόντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδν χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 ἦτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ, 555
 κεῖτο παρὰ μνηστῆ ἄλόχῳ, χαλῇ Κλεοπάτρῃ,
 κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐθηνήης,
 Ἴδεω θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίῳ γένετ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε—καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης· 560
 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 μήτηρ, Ἀλκυόνης πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων—
 τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων, 565
 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἧ ῥα θεοῖσιν
 πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτιο φόνοιο·
 πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλοια,
 κυκλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κύλποι, 570
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐρινὺς
 ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβουσφι, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, 575
 ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 ὅππῳδι πιότατον πεδίου Κάλυδῶνος ἐρανήης,
 εἶδα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλέσθαι,
 πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἦμισυ, οἶνοπέδου,
 ἦμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. 580
 πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,

- οὔδου ἔπειβεβαῶς ὑψηρεφῆος θαλάμοιο,
 σεῖων κολλητὰς σανίδας, γουνοῦμενος νιόν·
 πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 ἑλλίσσοντο· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
 οἳ οἱ κεδνότετοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειδον,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργῳ
 βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστῃ.
 590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὐζωνὸς παράκοιτις
 λίσσεται ὄδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστῃ ἀλόφῃ·
 ἀνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαρύνει,
 τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαδυσζώνους τε γυναῖκας.
 595 τοῦ δ' ὠρίετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 βῆ δ' ἰέναι, χροὶ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 ὥς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,
 εἶξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσαν
 πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως.
 600 ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
 ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἶη,
 νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνόμενος· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
 ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 εἰ δέ κ' ἄτερ δῶρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
 605 οὐκέτ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴση,
 ἧ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰσόκ' αὐτμῆ
 610 ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 μὴ μοι σύγχει θυμὸν ὄδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 τὸν φιλέειν, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·
 615 καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδη.
 ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμισυ μείρειο τιμῆς.

οὔτοι δ' ἀγγελεύουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξω μίμνων
 εὐνῆ ἐνι μαλακῆ· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.

Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεύσε σιωπῆ, 620
 Φοῖνικι στορορεσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

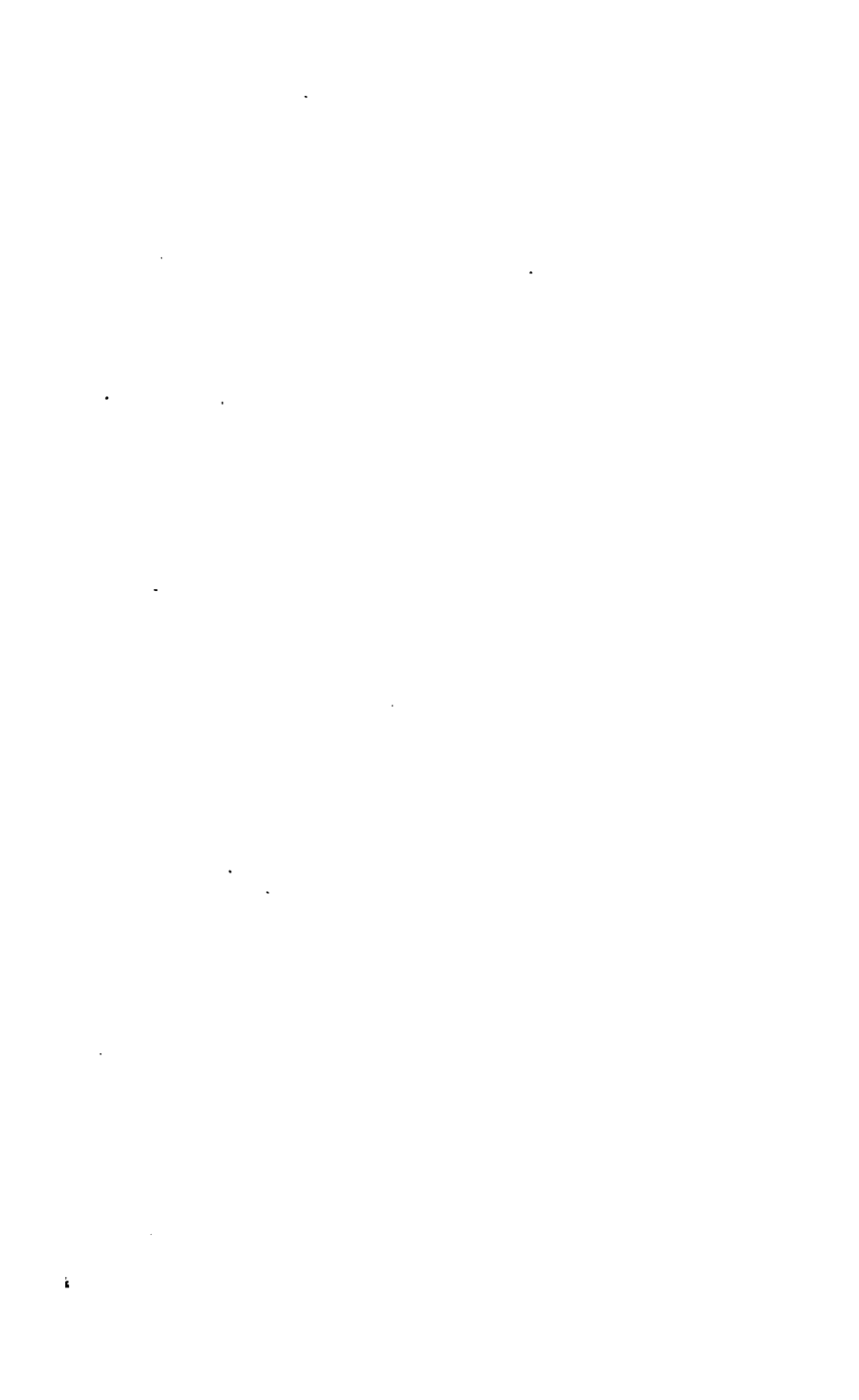
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκῆει μῦθοιο τελευτῆ 625
 τῆδέ γ' ὀδῶ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ ταχιστα
 χρῆ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔοντα,
 οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν·
 σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῆτος ἑταίρων, 630
 τῆς, ἧ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 ποιὴν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·

καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
 τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, 635
 ποιὴν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακὸν τε
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 οἴης. νῦν δέ τοι ἐπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι· σὺ δ' Ἴλαον ἔνθεο θυμὸν,
 αἰδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἶμεν 640
 πληθύνος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
 κήδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν εἰίσω μυθήσασθαι· 645
 ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅπποτ' ἐκείνων
 μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος, 650
 πρὶν γ' υἶον Πριάμοιο δαΐφρονος Ἐκτορα δῖον.

- Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαινῇ
- 655 "Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἶω.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἔλων δέπας ἀμφικύπελλον,
 σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶησι κέλευσεν,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.
- 660 αἱ δ' ἐπιπειδόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσεν,
 κῶεά τε ῥήγος τε, λῖνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
 ἔνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο, καὶ Ἡῶ διὰν ἔμιμνεν.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
- 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρης.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφιδι εὐζωνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Σκύρον ἔλων αἰπείαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίησιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο,
- 670 τοὺς μὲν ἄρα χρυσεόισι κυπέλλοις νῆες Ἀχαιῶν
 δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἕκ τ' ἐρέοντο·
 πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
 ἦ ῥ' ἐδέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,
- 675 ἦ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδη κύντιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 κείνός γ' οὐκ ἐδέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 πιμπλάνεται μένεος· σέ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα.
- 680 αὐτὸν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 ὅππως κεν νῆάς τε σόης καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς δ' ἠπείλησεν, ἅμ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
- 385 οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμων
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐδεν εὐρύσπα Ζεὺς

χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
 ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δῶω, πεπνυμένω ἄμφω.
 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὡς γὰρ ἀνώγει, 690
 ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὐριον, ἣν ἐδέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 ὄην δ' ἄνεφ' ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν· 695
 ὄψ' ἐ δὲ δὴ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα,
 μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηρορήσιν ἐνήκας. 700
 ἀλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἐάσομεν, ἣ κεν ἴησιν,
 ἣ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγει, καὶ θεὸς ὄρησῃ.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ 705
 σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἄλκη.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῆ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες, 710
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
 ἔνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
εἶδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὑπνω·
ἀλλ' οὐκ Ἄτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
ἵππος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠῦκόμοιο, 5
τευχῶν ἢ πολὺν ὄμβρον ἀδέσφατον, ἠὲ χάλαζαν,
ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλλυνεν ἀρούρας,
ἠὲ ποδὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
ὡς πυκὶν' ἐν στήθεσσιν ἀεσπτενάχιζ' Ἀγαμέμνων
κειώδεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός. 10
ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίου τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἴλιόθι πρό,
αἰλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὄμαδόν τ' ἀνδρώπων.
αἰτὰρ ὅτ' ἐς νηῆς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἔλκετο χαίτας 15
ἰψόθ' ἑόντι Διὶ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
Νέστορ' ἐπι πρῶτον Νηληϊῶν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο. 20

ποσσί δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα •
 ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἔεσσατο δέρμα λέοντος,
 αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές • εἴλετο δ' ἔγχος.

- 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος • οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάδοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔδεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
 ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 παρδαλή μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν
 30 ποικίλη, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιιν αἰείρας
 δήκατο χαλκεῆν • δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχειῇ.
 βῆ δ' ἵμεν ἀνστήσων ὄν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦρασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.

- τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
 35 νηὶ πάρα πρύμνῃ • τῷ δ' ἀσπίσιος γένητ' ἐλθῶν.
 τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος •

Τίφθ' οὕτως, ἠθεῖε, κορύσσειαι ; ἢ τιν' ἑταίρων
 ὀτρύνεις Τρώεσσι ἐπίσκοπον ; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,

- 40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθῶν
 νύκτα δι' ἀμβροσίην • μάλα τις θρασκευάρδιος ἔσται.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων •
 χρῶν βουλῆς ἐμέ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσῃ

- 45 Ἀργείους καὶ νῆας • ἐπεὶ Διὸς ἐτράπητο φρήν.
 Ἐκτορείους ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα δήχ' ἱεροῖσιν.
 οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μερμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι,
 ὅσσο' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱας Ἀχαιῶν,
 50 αὐτως, οὔτε θεῶν υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 δηθά τε καὶ δολιχόν • τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοί.
 ἀλλ' ἴδι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἴδομενεῖα κάλεσσον,
 ρίμφα θεῶν ἐπὶ νῆας • ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῶν
 55 εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι • αἶ κ' ἐδέλῃσιν
 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ἐπιτεῖλαι.

κειω γάρ κε μάλιστα πιδοίατο· τοῖο γάρ υἱὸς
σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἴδομενῆος ὀπάων,
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος· 60
πῶς γάρ μοι μῦθῳ ἐπιτέλλεται ἠδὲ κελεύεις;
αἰδοί μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
ἠὲ δέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων· 65
αἰδοί μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
ἔρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.
φθέγγεο δ', ἧ κεν ἴησθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
πατρίδεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πόνεώμεθα· ὠδὲ που ἄμμιν 70
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἴει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
τὸν δ' εὖρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαινῇ,
εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο, 75
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τρυφάλεια.
παρ δὲ ζωστήρ κείτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
ὀρθωθεῖς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, 80
'Ατρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεεῖνετο μῦθῳ·

Τίς δ' οὔτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἷος
νύκτα δι' ὀφθαλμῶν, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
[ἧέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἧ τιν' ἑταίρων·]
φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἐμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ; 85

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κύδος Ἀχαιῶν,
γνώσσαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόκ' αὐτμῇ
ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. 90

- πλάζομαι ὦδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
 αἰνώς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
 ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
 95 στηθέων ἐκδρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·
 δευρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
 κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
 100 δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἶαται· οὐδέ τι ἴδμεν,
 μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοιήσωσι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότητα Νέστωρ·
 Ἄτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 οὐ θῆν' Ἐκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς
 105 ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 ἐκ χόλου ἀργαλείοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 σοὶ δὲ μάλ' ἔψομι ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγειρόμεν ἄλλου
 ἡμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἠδ' Ὀδυσῆα,
 110 ἠδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 ἀλλ' εἴ τις καὶ τοὺςδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
 τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγυς.
 ἀλλὰ φίλον περ εἶοντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 νεικέσω—εἵπερ μοι νεμεσήσῃαι—οὐδ' ἐπικουσω,
 ὡς εὔδει, σοὶ δ' οἶψ' ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστήσας πονέεσθαι
 λισσόμενος· χρεῖώ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσασθαι ἄνωγα·
 πολλὰκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
 οὔτ' ὄκνη εἴκων, οὔτ' ἀφραδίησι νόοιο,
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμη.
 νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη·

τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλάξαι. 125
 ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κίχησόμεθα πρὸ πυλῶν
 ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγγερέεσθαι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερῆμιος ἵππότητα Νέστωρ·
 οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιδήσει
 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ. 130

Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,
 διπλῆν, ἑκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῶ· 135
 βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερῆμιος ἵππότητα Νέστωρ,
 φθρυγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
 ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν· 140

Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλάσθε
 νίκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ, τι δὴ χρεῖω τόσον ἵκει;

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερῆμιος ἵππότητα Νέστωρ·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς. 145
 ἀλλ' ἔπευ, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπέοικεν
 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηνδε κίων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 βᾶν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον 150

ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 εὔδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχυα δέ σφιν
 ὄρθ' ἐπὶ σαυρατῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 λάμφ', ὥστε στεροπῆ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 εὔδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοῶς ἀγραύλοιο· 155
 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
 τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερῆμιος ἵππότητα Νέστωρ,
 λαξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νεῖκεσέ τ' αὐτήν·

Ἔγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνου ἄωτεῖς;

160 οὐκ ἀτίεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
 εἶπαι ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει ;
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Σχέτλιός ἐσσι, γεραϊέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις.

165 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱές Ἀχαιῶν,
 οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
 πάντη ἐποιχόμενοι ; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραϊέ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν εἶπες.

170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεῖω βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
 ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι.

175 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 ἀνστήσου—σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος—εἴ μ' ἐλεαίρεις:
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 αἰθῶνος, μέγαλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
 βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἤρωσ.

180 Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσι ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκῳ ἠγήτορας εὔρου·
 ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.
 ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καδ' ὕλην

185 ἔρχεται δι' ὄρεσφι· πολλὸς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
 ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει,
 νύκτα φυλασσομένοισι κακῆν· πεδίοις γὰρ αἰεὶ
 τετράφαθ', ὅππότε ἐπὶ Τρώων αἰοῖεν ἰόντων.

190 τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθη·
 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]

Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τι ν' ὕπνος
 αἰρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσι.

Ὡς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

Ἄργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλην. 195
 τοῖς δ' ἄμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κύλειον συμητιιάσθαι.
 τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἐδριώωντο
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
 πυπτόντων· ὄθεν αὐτὶς ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἔκτωρ, 200
 ὁλλὸς Ἄργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.
 ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφανσκον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐῷ αὐτοῦ
 θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους 205
 εἰλεῖν; εἴ τινά που δηῖων ἔλοι ἐσχατόωντα,
 ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 ἄσσα τε μητιώοσι μετὰ σφίσι· ἢ μεμῶασιν
 αὐτὶ μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ ἐπὶ πόλινδε
 ἄψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοῦς. 210
 ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ' εἰς ἡμέας ἔλθοι
 ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 πάσας ἐπ' ἀνδρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσειται ἐσθλή.
 ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαινιν, 215
 θῆλιν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνησι παρέσται.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, 220
 ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατόν, ἐγγυὸς ἐόντων,
 Τρώων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
 σὺν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρὸ δ' τοῦ ἐνόησεν,
 ὅπως κέρδος ἔη· μῦθος δ' εἴπερ τε νοήσῃ, 225
 ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδειλον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεσθαι·
 ἦθελέτην Αἴαντε δὴ, θεράποντες Ἄρηος,
 ἦθελε Μηριόνης, μίλα δ' ἦθελε Νέστορος υἱός·

- 230 ἦΰελε δ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 ἦΰελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδῦναι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῶ,
 235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσειαι, ὄν κ' ἐδέλῃσθα,
 φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοὶ,
 μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρίω
 καλλεῖπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὄπασσεαι, αἰδοὶ εἴκων,
 ἐς γενεὴν ὀρώων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
- 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδισευ δὲ περὶ ξανθῶ Μενελάω.
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαδοίμην,
 οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παιλλὰς Ἀθήνη·
 τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο
 ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περιόιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει.
 250 εἰδόσι γὰρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγύδι δ' ἠώς·
 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῶχηκεν δὲ πλέων νύξ
 τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἐτι μοῖρα λέλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
- 255 Τυδείδη μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 φάσγανον ἄμφηκες—τὸ δ' ἐὸν παρὰ νηὶ λέλειπτο—
 καὶ σάκος· ἄμφι δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἦτε καταῖτυξ
 κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰξήων.
- 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 καὶ ξίφος· ἄμφι δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιω δ' ἐντοσθεν ἰμάσιω
 ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,

εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἄρρηει. 26F
 τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 ἐξέλετ' Ἀυτόλικος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλω δῶκε ξινηΐον εἶναι·
 αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδί φορῆναι· 270
 δὴ τότε Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.

Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
 βάν ῥ' ἴεναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόδι πάντας ἄριστους.

τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἔρωδιὸν ἐγγυς ὁδοῖο
 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν 275
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
 χαίρε δὲ τῷ ὄρνιδ' Ὀδυσσεύς, ἠῤῥατο δ' Ἀθήνη·

Κλυδί μιν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη· 280
 δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.

Δείτερος αὖτ' ἠῤῥατο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 κέκλυδι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐ δίῳ 285
 ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
 τοῖς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοῦ·
 αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 κείσ'· ἀτὰρ ἀψ' ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα,
 σὺν σοί, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης. 290

ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἠγαγεν ἀνὴρ·
 τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

Ἦς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη. 295
 οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρη μέγалоιο,
 βάν ῥ' ἴμεν, ὥστε λέοντε δύο, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 ἄμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρώας ἀγήνορας εἶασ' Ἔκτωρ

- 300 εὔδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκειτο πάντας ἄριστους,
 ὅσοι ἔσαν Τρώων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 δώρω ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται.
- 305 δάσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 ὅστις κε τλαίῃ, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι,
 ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρως περ,
- 310 ἢ ἥδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
 φύξιν βουλευούσι μετὰ σφίσι, οὐδ' ἐθέλουσιν
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ,
 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
- 315 κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·
 ὃς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
 αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
 ὃς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 "Ἐκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
- 320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι.
 ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὄμοσον,
 ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ
 δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.
 σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
- 325 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.
 "Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἳ ὄμοσεν
 ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδονπος πόσις Ἑρῆς,
- 380 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
 Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεῖσθαι.
 "Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπάωσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν
 αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
 ἔσσατο δ' ἕκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖσι λυκόιο,

- κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα· 335
 βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 ἔλθων ἐκ νηῶν ἄψ' Ἐκτορι μῦθον ἀποίσειν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,
 βῆ ῥ' ἄν' ὄδον μεμαῶς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν· 344
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ
 οὐκ οἶδ', ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
 ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεδιηῶτων.
 ἀλλ' ἐὼμέν μιν πρῶτα παρεξελλθεῖν πεδίοιο
 τυτθῶν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαίξαντες ἔλοιμεν 345
 καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,
 αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν,
 ἔρχει ἐπαίσσων, μήπως προτὶ ἄστν ἀλύξῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκέεσσιν
 κλυθῆτην· ὁ δ' ἄρ' ὤκα παρέδραμεν ἀφραδίησιν. 350
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
 ἡμίονων—αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραὶ εἰσιν,
 ἐλκέμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον—
 τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δούπον ἀκούσας.
 ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέψοντας ἐταίρους 355
 ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἐκτορος ὀτρύναντος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκές, ἢ καὶ ἔλασσον,
 γῶ ῥ' ἀνδρας δηῖους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
 φευγόμεναι· τοὶ δ' αἴψα διώκειν ὠρμήθησαν.
 ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε θήρης, 360
 ἢ κεμάδ' ἢ ἐλαγῶν ἐπείγεται ἐμμενὲς αἰεὶ
 χῶρον ἄν' ὑλήενθ', ὁ δὲ τε προδέησι μεμηκῶς·
 ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ 365
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν,
 φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
 Τυδεΐδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 φθαλῆ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι
 δοῦρι δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

- 370 Ἦέ μὲν, ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σέ φημι
 δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἰλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφήκεν, ἔκων δ' ἠμάρτανε φωτός.
 δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὤμων εὗξου δουρὸς ἀκωκῆ
 ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε.
- 375 βαμβαίνων—ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων—
 χλωρὸς ὑπαὶ δείους. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
 χειρῶν δ' ἀφάσθη· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ἤυδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδοι
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
- 380 τῶν κ' ὕμμιν χαρίσασαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθῃσι' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
- 385 πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;
 ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 νῆας ἐπιγλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνήκεν;
- 390 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 πολλῆσίν μ' ἄτησι παρέκ νόου ἤγαγεν Ἐκτωρ,
 ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
 δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
 ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
- 395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι,
 ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρους περ,
 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
 φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
- 100 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας τρῶσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δῶρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
 ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἢδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 405
 ποῦ νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 ποῦ δέ οἱ ἔντεα κείται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι ;
 πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακὰς τε καὶ εὐναί ;
 [ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
 αἰδοί μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ ἐπὶ πόλυνδε 410
 ἀψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλευφόροι εἰσίν,
 βουλὰς βουλεύει Δείου παρὰ σήματι Ἴλου, 415
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἴρεαι, ἤρωσ,
 οὔτις κεκριμένη ρύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 ὅσσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἴσιν ἀνάγκη,
 οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναι τε κέλονται 420
 ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὖτε πολὺκλήτοι ἐπίκουροι
 εὐδοοσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶται, οὐδὲ γυναικες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 εὐδοοσ', ἢ ἀπάνευθε ; δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω. 425
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 πρὸς μὲν ἀλὸς Κἄρες καὶ Παιόνες ἀγκυλότοξοι,
 καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δίοι τε Πελασγοί·
 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι, 430
 καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.
 ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα ;
 εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὄμιλον,
 Θρήϊκες οἶδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 ἐν δέ σφιν Ῥήσος βασιλεύς, παῖς Ἡϊονῆος. 435
 τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους·
 λευκότεροι χιόνος, Δείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοιοί.
 ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται·
 τείχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι.

- 440 ἤλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταδνητοῖσιν ἔοικεν
 ἀνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
 ἢ ἐμὲ δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῶ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
- 445 ἢ ῥα κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἧὲ καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῶ,
 ἐσθλά περ ἀγγελίας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
 εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἧὲ μεθῶμεν,
- 450 ἢ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἧὲ διοπτεύσω, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζω·
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργείοισιν.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖου χειρὶ παχέῃ
- 455 ἀνψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν,
 φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 φθεγγόμενου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιον ἔλοντο,
 καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
- 460 καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτιδί διος Ὀδυσσεὺς
 ἠψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
- 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἠψόσ' αἶρας
 θῆκεν ἀνά μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθθηκεν,
 συμμάρψας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθηλέας ὄζους·
 μὴ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θεῶν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 τῶ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
- 470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἴξον ἰόντες.
 οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμοι,
 τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' ἀνῶ δ' ὠκέες ἵπποι

ἔξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἰμᾶσι δέδεντο · 475

τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν ·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,

οὓς νῶϊν πίφασκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.

ἀλλ' ἄγε δῆ, πρόφερε κρατερὸν μένος · οὐδέ τί σε χρὴ
ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν · ἀλλὰ λύ' ἵππους · 490

ἢ ἐ σὺγ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Ὡς φάτο · τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη ·

κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικίης,

ἄορι θεινομένων · ἐρυθαίνεται δ' αἷματι γαῖα.

ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθῶν, 485

αἶγισιν ἢ ὄτεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ ·

ὡς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός,

ἄφρα δυῶδεκ' ἔπεφνευ · ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,

ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,

τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν, 490

τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι

ρέια διέλθοιεν, μηδὲ τρομοεῖατο θυμῷ,

νεκροῖς ἀμβαίνοντες · ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κυχῆσατο Τυδέος υἱός,

τὸν τρισκαιδέκατον μεληδέα θυμὸν ἀπηύρα, 495

ἀσθμαίνοντα · κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη.

[τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μήτιν Ἀθήνης.]

τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λυέ μώνυχας ἵππους,

σὺν δ' ἤειρεν ἰμᾶσι, καὶ ἐξήλαυεν ὀμίλου,

τόξῳ ἐπιπλήσων · ἐπεὶ οὐ μάλιστα φαεινὴν 500

ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι ·

ροίζησεν δ' ἄρα, πιφάσκων Διομήδεϊ δίφ.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι ·

ἢ ὅγε δίφρον ἐλῶν, ὃδι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,

ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέρει ὑψόσ' αἰείρας · 505

ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.

ἕως ὁ ταυτ' ὤρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη

ἐγγυῶθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον ·

Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,

- 510 νῆας ἔπι γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
Ἦς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσεται· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοτο θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
- 515 Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσεν·
τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
ἄρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὁ δ' ἐξ ἵππου ἀνορούσας,
520 ὡς ἴδε χώρον ἐρήμον, ὄθ' ἔστασαν ὠκείες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέησι φονήσιν,
ἄμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
θυνόντων ἄμυδις· θηέυντο δὲ μέρμερα ἔργα,
525 ὄσσο' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄθι σκοπὸν Ἐκτορος ἔκταν,
ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἕναρα βροτόεντα
ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
530 μᾶστιξεν δ' ἵππους, τῶ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθη.
[νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
Ἦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοιτες,
ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
535 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
αἰ γὰρ δὴ Ὀδυσσεὺς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μῶνυχας ἵππους.
ἀλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
- 540 Οὐπὼ πᾶν εἴρητο ἔπος, ὄτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαράντες
δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσι τε μελιχλοῖσιν.
πρῶτος δ' ἐξαίεειν Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
Εἰπ' ἄγε μ' ; ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

ὄππως τούς δ' ἵππους λάβητον · καταδύντες ὄμιλον 545
 Τρώων ; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολησας ;
 αἰνῶς ἀκτίεσσιν εὐοκότες ἥλιοιο.
 αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσσομαι, οὐδέ τί φημι
 ἠμνάξην παρὰ νηυσί, γέρων περ ἔων πολεμιστῆς ·
 ἀλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα. 550
 ἀλλὰ τιν' ὕμμ' οἶω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα ·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφέληγερέτα Ζεὺς,
 κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς ·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, 555
 βία θεός γ' ἐδέλων καὶ ἀμείνονας, ἥπερ οἶδε,
 ἵππους δωρήσαιοτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 ἵπποι δ' οἶδε, γηραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεεῖνεις,
 Θρηϊκίωι · τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους. 560
 τὸν τρισκαδέκατον σκοπὸν εἴλομεν ἐγγύδι νηῶν ·
 τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 Ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.
 ὦς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μάνυχας ἵππους,
 καρχαλῶν · ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. 565
 οἱ δ' ὅτε Τυδείδew κλισίην εὐτυκτον ἴκοντο,
 ἵππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσιν
 φάτην ἐφ' ἱππέϊη, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
 νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος 570
 δήκ' Ὀδυσσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαῖατ' Ἀθήνη.
 αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφου, ἀμφί τε μηρούς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κύμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 νίψεν ἀπὸ χρωτὸς, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, 575
 ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λουσαντο.
 τῷ δὲ λοεσσαμένω, καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίφ,
 δεῖπνῳ ἐφίζανέτην · ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 κλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Ἄγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ἔως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο
ῶρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φόως φέροι. ἠδὲ βροτοῖσιν
Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλήην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
σῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ, 5
ἧ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσσε,
ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἴτας
εἴρυσαν, ἡνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
ἔνθα στᾶσ' ἦῤυσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε 10
ὄρδι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
καρδίῃ, ἄλληκτου πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
[τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ', ἠὲ νέεσθαι
ἐν νησὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.]
Ἄτρεϊδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώνουσθαι ἄνωγεν 15
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νόροπα χαλκόν.
κημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυροῖς ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι. 20
πεύδεται γὰρ Κύπρουδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ

- ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 τοῦνεκά υἱὸν τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἰμοὶ ἔσαν μέλανος κυάνιο,
 25 δῶδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέριοι·
 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρῆν
 τρεῖς ἑκάτερθ', ἴρισσιν εἰκότες, ἄστε Κρονίων
 ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνδρώπων.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἦλοι
 30 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 ἄργύρεον, χρυσεόισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
 ἂν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θούμ
 καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἑείκοσι κασσιτέριοι
 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνιο.
 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο,
 δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἐνὸς ἀυχένος ἐκπεφυυῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληροι
 ἵππουρι· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθευ ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορνυμένα χαλκῷ,
 ὄξεα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.
 Ἥνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐὼ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐτῶ· ἐπὶ τάφρῳ·
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 50 ῥῶντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένηετ' ἠῶδι πρῶ.
 φθάν δὲ μέγ' ἵππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἵππηες δ' ὀλίγον μετεκίαδον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὤρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἑέρας
 αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἔμελλεν
 55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προῖάψειν.
 Τρῶες δ' αὐτῶ ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,

Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσί, θεὸς ὤς, τίετο δῆμψ,
 τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγηγόρα διον,
 ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. 60

Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη.
 οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλιος ἀστήρ,
 παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδω νέφεα σκίοεντα·
 ὡς Ἔκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ 65
 λάμφ', ὥστε στεροπῆ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 70
 ἔηον, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·

ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δέ, λύκοι ὤς,
 θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι 75
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεῖατο, ἦχι ἐκάστω
 δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.

πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 οὔνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατῆρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς, 80
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθεζέτο, κύδει γαίω,
 εἰσορόων Τρῶων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 χαλκοῦ τε στεροπῆν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

Ὅφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός· 85
 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνῆρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
 οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
 σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἕμερος αἰρεῖ·
 τῆμος σπῆ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, 90
 κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων

- πρῶτος ὄρουσ' · ἔλε δ' ἄνδρα βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Ὀϊλήα πλήξιππον.
 ἦτοι ὄγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔσθη ·
 96 τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεί δουρὶ
 νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο · δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖτις ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιίδυσε χιτῶνας ·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσόν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίζων,
 υἱε δῶο Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας · ὁ μὲν νόθος ἠνιόχευεν,
 Ἀντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός · ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς
 105 Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποιῶν.
 δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθεος βάλε δουρὶ ·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῦν ἐσύλα τεύχεα καλά,
 γιγνώσκων · καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῆσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδῆς ἀγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεὺς.
 ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηϊδίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 115 ἐλθὼν εἰς εὐνήν, ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα ·
 ἦ δ' εἴπερ τε τύχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 χραισμεῖν · αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει ·
 καρπαλίμως δ' ἦϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
 σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς ·
 120 ὡς ἄρα τοῖς οὕτις δύνατο χραισμηῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον μένεχάρμην,
 υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ ·
 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,

εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους ·
 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα,
 τῷ δὲ κυκηθήτην · ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο, λέων ὧς,
 Ἄτρείδης · τῷ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναξέσθην · 130

Ζώγρει, Ἄτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα ·
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κείται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σιδήρος ·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἰ νῶϊ ζωὸς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. 135

Ὡς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
 μειλχιλοῖς ἐπέεσσιν · ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν ·

Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαίφρονος υἱέες ἐστόν,
 ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσσῆϊ,
 αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἐς Ἀχαιοῦς · 140
 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶβην.

Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὡσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος · ὁ δ' ὑπτίος οὐδεῖ ἐρείσθη.
 Ἴππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν, 145
 χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπὸ τ' αἰχένα κόψας ·
 ὄλμον δ' ὧς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου.

τοὺς μὲν ἔασ' · ὁ δ', ὄθι πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη, 150
 ἵππεῖς δ' ἵππηας — ὑπὸ δέ σφισιν ὤρτο κούη
 ἐκ πεδίου, τὴν ὤρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
 χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.

ὧς δ' ὅτε πῦρ αἶδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσθη ὕλη · 155
 πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 πρόρριζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὄρμη ·
 ὧς ἄρ' ὑπ' Ἄτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
 κείν' ὄχρα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφυρας, 160

ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
κειάτο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἕκ τε κοίης,
ἕκ τ' ἀνδροκτασίης, ἕκ θ' αἵματος, ἕκ τε κυδοιμοῦ

165 Ἀτρείδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον κὰπ πεδίου, παρ' ἔρινεὸν ἐσσεύοντο,
ιέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγῶς ἔπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης, λυδρῶ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,
ἔνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίου φοβέοντο, βόες ὧς,
ἄστε λέων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,
πάσας· τῇ δὲ τ' ἰῆ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

175 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
ὧς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἔκπεσον ἵππων

180 Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θύεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλῳ αἰπὺ τε τείχος
ἴξασθαι, τότε δὴ ῥα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἰδης ἐν κορυφῆσι καθεζέτο πιδηέσσης,
οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

185 Ἴριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἔκτορι μῦθον ἔνισπε.
ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
190 μάρνασθαι δηῖοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἠ δουρὶ τυπεῖς ἠ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκηται,
δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὡς ἔφατ · οὐδ' ἀπίδθησε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
εὖρ' υἴὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖοιο,
ἔσταότ' ἐν δ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
ἀγχού δ' ἴσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, 200

Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τεῦν τάδε μυθήσασθαι.
ᾧφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
δύνουτ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνωχθεῖ
μάρνασθαι θελοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. 205

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἦ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
κτείειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκηαι,
δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλδῃ.

Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἶποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις. 210

Ἐκτορ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη
ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύνναντο φάλαγγας· 215

ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρουσ'· ἔδειλεν δὲ πολλὴ προμάχεσθαι ἀπάντων.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
ἦ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων. 220

Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἧς τε μέγας τε,
ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μῆλων·
Κισσῆς τόνγ' ἔδρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθῶν ἑόντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, 225

αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
γῆμας δ', ἐκ θαλάμοιο βετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,
σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἷ οἱ ἔποντο·
τάς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἴσας,

- 230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἔων εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 ὅς ῥα τότε Ἴφιδάμει Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἰφιδάμει μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμει δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
- 235 νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεὴν χειρὶ πιθήσας·
 οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίοιοι, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἀργύρω ἀντομένη, μόλιβος ὣς, ἐτράπετ' αἰχμῆ.
 καὶ τότε χειρὶ λαβῶν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἔλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
- 240 σπᾶσσοιο· τὸν δ' ἄορι πληῆξ' αὐχένα, λύσε δὲ γυῖα.
 ὃς ὁ μὲν αὖτις πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνου,
 οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 πρῶθ' ἑκάτον βούς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
- 245 αἰγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 δὴ τότε γ' Ἰφιδάμει Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 βῆ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κῶων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 πρεσβυγενῆς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἐπένδου
- 250 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 στή δ' εὐράξ' σὺν δουρὶ, λαθῶν Ἀγαμέμνονα δῖον·
 νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκκῆ.
 ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 255 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολῆμοιο,
 ἀλλ' ἐπόρουσε Κῶωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτεὶ πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
- 260 οὔτησε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λύσε δὲ γυῖα·
 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 ἐνθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 πτότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἀΐδος εἶσω.

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν,
 ἔγχεϊ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν, 205
 ὄφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, παύσατο δ' αἶμα,
 ὀξείαι δ' ὀδύнай δύνον μένος Ἀτρείδαο.

ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχη βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
 δριμύ, τό, τε προῖέισι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, 270
 Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
 ὡς ὀξεῖ' ὀδύнай δύνον μένος Ἀτρείδαο.

ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνίοχῳ ἐπέτελλεν,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς· 275

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἡμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 φύλοπιω ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 εἴασε Τρῶεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

ὦς ἔφαθ'· ἠνίοχος δ' ἵμασεν καλλιτριχας ἵππους 280
 νῆας ἐπι γλαφυράς· τὼ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην·
 ἄφρεον δὲ στήθεα, ραίνοντο δὲ νέρδε κονίη,
 τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.

Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας· 285

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 οἴχετ' ἀνὴρ ὠριστος, ἐμὲ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰδὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρῃσθε. 290

ὦς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητῆρ κύνας ἀργιόδοντας
 σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ συὶ καπρίῳ ἢ ἢ λέοντι·
 ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σευε Τρῶας μεγαθύμους
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, βροτολογῶ ἴσος Ἀρηϊ. 295
 αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνη, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλη,
 ἦτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

- Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 300 Ἔκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν ;
 Ἄσαϊον μὲν πρῶτα καὶ Ἀντόνοον καὶ Οπίτην,
 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' Ὠρόν τε καὶ Ἴππόνοον μενεχάρμην.
 τοὺς ἄρ' ὄγ' ἠγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 πληθύν· ὡς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
 ἀργέσταο Νότοιο, βαθεῖῃ λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλινδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 σκίδνεται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαδ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνυτο λαῶν.
 310 Ἔνθα κε λουγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο,
 καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδῃ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα Δούριδος ἀλκῆς ;·
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχον
 315 ἔσσεται, εἰ κεν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης·
 ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρῶσιν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἠέπερ ἡμῖν.
 320 Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἄνακτος.
 τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 τῷ δ' ἀν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
 325 ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσῃτον.
 ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα δῖον.
 Ἔνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
 νῆε δῶυ Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,

Θυμού καὶ ψυχῆς κεκαδών, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
 Ἴππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ἵπείροχον ἐξενάριξεν. 335

Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἦρωα κατ' ἰσχύιον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
 ἐγγυς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. 340
 τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.

Ἐκτωρ δ' ὄξυ νόησε κατὰ στίχας, ὤρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, 345
 αἰψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγυς ἔοντα·

Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
 ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν, 350
 ἄκρην κὰκ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκῶφι χαλκός,
 οὐδ' ἴκετο χροῖα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 τρίπτυχος, αὐλώπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Ἐκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ·
 στή δὲ γυνὴ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ 355
 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.

ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ὄχρετ' ἐρωήν,
 τῆλε διὰ προμάχων, ὄδι οἱ καταείσατο γαίης,
 τόφρ' Ἐκτωρ ἀμπνυτο, καὶ ἄψ' ἐς δίφρον ὀρούσας
 ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν 360
 δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Ἐξ αὐτῶν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ᾧ μέλλεις εὐχασθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, 365
 εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροδος ἔστιν.
 νῦν αὐτὸς τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχέω.

Ἦ, καὶ Παιονίδην δουριελυτὸν ἐξενάριξεν.

- αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
 370 Τυδείδῃ ἐπι τόξα τιταίνεται, ποιμένοι λαῶν,
 στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 375 καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερές ἰὸς
 ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺ γελάσσας,
 ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι
 νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 οἶτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης·
 385 τοξότα, λωβητήρ, κέρα ἀγλαέ, παρθενοπίπα,
 εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθεῖς,
 οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχεται αὐτως.
 οὐκ ἀλέγω, ὡσεὶ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 ὄξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν·
 τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
 παῖδες δ' ὄρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
 395 πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναικες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἔλθων
 ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
 ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 400 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαννέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι,
 πληθύν ταρβήσας· τὸ δὲ ρίγιον, αἶ κεν ἀλώω 405
 μούνοσ· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 οἶδα γάρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 ὃς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
 ἐστάμεναι κρατερῶσ, ἦτ' ἔβλητ', ἦτ' ἔβαλ' ἄλλον. 410
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
 ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 σέυωνται, ὃ δέ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, 415
 δῆγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γραμπτήσιν γένουσσιν·
 ἀμφὶ δὲ τ' αἰσσοῦνται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 ὡς ἴα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο 420
 Τρώεσ. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
 οὔτασεν ὤμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξείῃ δουρί·
 αἰτάρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξευάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, κατ' ἵππων αἰξάντα,
 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης 425
 νύξεν· ὃ δ' ἐν κονίησιν πεσῶν, ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
 τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
 αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σῶκοιο
 τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·
 στή δὲ μάλ' ἐγγυὺς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο, 430
 σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεται Ἴππασίδησιν,
 τοιῶδ' ἄνδρε κατακτείνασ, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.
 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσην·
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλυθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, 435
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἠρήρειστο·
 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθῆμεναι ἔγκασι φωτός.

- γνῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καιρίον ἦλθεν·
 440 ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἦ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρῶεσσι μάχεσθαι·
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἤματι τῶδ' ἔσσεσθαι· ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 145 εὐχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀίδι κλυτοπόλωρ.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσειν.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο διὸς Ὀδυσσεύς·
 450 ὦ Σῶχ', Ἰππιάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμιοι,
 φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 ὄσσε καδαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
 ὤμησται ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσί με δίοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σῶκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 αἷμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 160 κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν·
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὐε δ' ἑταίρους·
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἠῦσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηΐφίλος Μενέλαος·
 αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 165 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 ἀμφὶ μ' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 τῷ ἱκέλη, ὡσεὶ ἐβιάτο μούνον ἔοντα
 Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 ἀλλ' ἴομεν καθ' ὄμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 170 δεῖδω, μήτι πάθῃσιν ἐνὶ Τρῶεσσι μονωθεῖς,
 ἐσθλὸς ἔων, μεγάλη δὲ πόθῃ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·
 εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν

Τρῶες ἔπονθ', ὡσεὶ τε **δαφουνοὶ** **θῶες ὄρεσφιν**
ἀμφ' ἔλαφον **κεραὸν** **βεβλημένον**, ὄντ' **ἔβαλ'** **ἀνήρ** 475
ἰὼ ἀπὸ **νευρῆς**· **τὸν μὲν τ'** **ἤλυξε** **πόδεσσιν**
φεύγων, ὄφρ' **αἶμα** **λιαρὸν**, **καὶ γούνατ'** **ὀρώρη**·
αὐτὰρ ἐπειδὴ **τόνγε** **δαμάσσεται** **ὠκύς** **οἰστός**,
ὠμοφάγοι **μιν** **θῶες ἐν** **οὔρεσι** **δαρδάπτουσιν**
ἐν νέμει **σκιερῷ**· **ἐπὶ** **τε** **λῖν** **ἤγαγε** **δαίμων** 480
σῆτην· **θῶες μὲν** **τε** **διέτρεσαν**, **αὐτὰρ ὁ** **δάπτει**·
ὡς **ῥα** **τότ'** **ἀμφ'** **Ὀδυσῆα** **δαΐφρονα**, **ποικιλομήτην**,
Τρῶες ἔπον **πολλοὶ** **τε** **καὶ** **ἄλκιμοι**· **αὐτὰρ ὄγ'** **ἦρωσ**
ἀΐσων **φ' ἔγχει** **ἀμύνετο** **νηλεὲς** **ἦμαρ**.
Αἴας δ' **ἐγγύθει** **ἤλθε**, **φέρων** **σάκος**, **ἦ****τε** **πύργον**, 485
σῆ **δὲ** **παρέξ**· **Τρῶες** **δὲ** **διέτρεσαν** **ἄλλυδις** **ἄλλος**.
ἦποι **τὸν** **Μενέλαος** **Ἀρήϊος** **ἔξαγ'** **ὀμίλου**,
χειρὸς **ἔχων**, **εἴως** **θεράπων** **σχεδὸν** **ἤλασεν** **ἵππους**.
Αἴας **δὲ** **Τρῶεσσιν** **ἐπάλμενος** **εἶλε** **Δόρυκλον**
Πριαμίδην, **νόστον** **υἴον**· **ἔπειτα** **δὲ** **Πάνδοκον** **οὔτα**· 490
οὔτα **δὲ** **Λύσανδρον** **καὶ** **Πύρασον** **ἠδὲ** **Πυλάρτην**.
ὡς **δ'** **ὀπότε** **πλήθων** **ποταμὸς** **πεδίονδε** **κάτεισιν**
χειμάρρους **κατ'** **ὄρεσφιν**, **ὄπαζόμενος** **Διὸς** **ὄμβρω**,
πολλὰς **δὲ** **δρυὺς** **ἄζαλέας**, **πολλὰς** **δέ** **τε** **πέυκας**
ἐσφέρεται, **πολλὸν** **δέ** **τ'** **ἀφυσγετὸν** **εἰς** **ἄλα** **βάλλει**· 495
ὡς **ἔφεπε** **κλονέων** **πεδίου** **τότε** **φαιδίμος** **Αἴας**,
δαΐζων **ἵππους** **τε** **καὶ** **ἀνέρας** **οὐδέ** **πω** **Ἔκτωρ**
πέυδει, **ἐπεὶ** **ῥα** **μάχης** **ἐπ'** **ἀριστερὰ** **μάρνατο** **πίσης**,
ὄχθας **πὰρ** **ποταμοῖο** **Σκαμάνδρον**· **τῆ** **ῥα** **μάλιστα**
ἀνδρῶν **πίπτε** **κάρηνα**, **βοῆ** **δ'** **ἄσβεστος** **ὀρώρει**, 500
Νέστορά **τ'** **ἀμφὶ** **μέγαν** **καὶ** **Ἀρήϊον** **Ἰδομενῆα**.
Ἔκτωρ **μὲν** **μετὰ** **τοῖσιν** **ὀμίλει**, **μέρμερα** **ρέζων**
ἔγχετ' **θ'** **ἵπποσύνη** **τε**· **νέων** **δ'** **ἀλάπαζε** **φάλαγγας**.
οὐδ' **ἂν** **πω** **χάζοντο** **κελεύθου** **διοὶ** **Ἀχαιοί**,
εἰ **μὴ** **Ἀλέξανδρος**, **Ἑλένης** **πόσις** **ἠὔκόμοιο**, 505
παῦσεν **ἀριστεύοντα** **Μαχάονα**, **ποιμένα** **λαῶν**,
ἰὼ **τριγλάχινι** **βαλὼν** **κατὰ** **δεξιὸν** **ὤμον**.
τῷ **ῥα** **περίδδεισαν** **μένεα** **πνεύοντες** **Ἀχαιοί**,

- μήπως μιν, πολέμοιο μετακλιθέντος, ἔλοιεν.
 510 αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κύδος Ἀχαιῶν,
 ἄγρει, σὼν ὀχέων ἐπιβήσσο· πὰρ δὲ Μαχάων
 βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἠητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.
 515 [ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πύσσειν.]
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε Γερένιος ἱππότητα Νέστω,
 αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσσο· πὰρ δὲ Μαχάων
 βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἠητήρος·
 μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοιτε πετέσθην
 520 νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἔκτορι παρβεβαῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἔκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,
 ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονεῖ Τελαμώνιος· εὐ δὲ μιν ἔγνω·
 εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 κείσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
 ἱππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
 ὦς ἄρα φωνήσας ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους
 μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ, πληγῆς αἰόντες
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 535 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἰ περὶ δίφροι,
 ὡς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὀπλέων ῥαδάμιγγες ἔβαλλον,
 αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο δύναι ὀμιλον
 ἀνδρόμορον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυθα δὲ χάζετο δουρός.
 540 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
 ἔγχετ' ἄορι τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδα.
 [Ζεὺς γὰρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνουσι φωτὶ μάχοιτο.]

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 στή δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον· 545
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ εὐκῶς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται,
 οἶτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι, 550
 πάννηχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 θῦνε, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντοῖο ἀΐσσουσι θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν,
 καίμεναί τε δεταί, τάστε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 ἦρώθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ· 555
 ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημενος ἦτορ
 ἦε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβίησατο παιδάς
 νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἔαγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δὲ τε παῖδες 500
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε νηπιή αὐτῶν·
 σπουδῆ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὡς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρώες ὑπέρφυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο. 565
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 πάντας δὲ προέεργε θεὰς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγύ 570
 ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν,
 ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω·
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἑπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός, 575
 Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 στή ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,

- ἤϊαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 560 **Εὐρύπυλος** δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 τεύχε' ἀπαινόμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρύπυλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἴστῳ
 δεξιάν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρὸν.
 565 **ἄψ** δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειείων·
 ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 στήτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἡμάρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἔφημι
 590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐ·
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
 595 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.
 ὧς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληΐαι ἵπποι
 ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 600 ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νηϊ,
 εἰσορώων πόνον αἰπύν, ἰώκά τε δακρυόεσσαν.
 αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πάτροκλῆα προσέειπεν,
 φθεγγάμενος παρὰ νηός· ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας,
 ἔκμολεν Ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή·
 605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κικλήσκες, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεῶ ἐμέι
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύ·
 Δίε Μενoitιάδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 610 λισσομένους· χρεῶ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 ὄντινα τούτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 ἦτοι μὲν τάγ' ὄπισθε Μαχάουι πάντα ἔοικεν,

τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμανυῖαι. 615

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεΐθεθ' ἑταίρῳ·
βῆ δὲ Δείειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδew ἀφίκοντο,
αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
ἵππους δ' Εὐρυμέδων θραπέων λύε τοῖο γέροντος 620

ἐξ ὄχλων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
στάτε ποτὶ πνοιήν παρὰ θῦν' ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάδισιν.

τοῖσι δὲ τεύχε κυκείῳ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς, 625

δυγατέρ' Ἀρσυνίου μεγαλήτορος, ἦν οἱ Ἀχαιοὶ
ἔξελον, οὐνεκα βουλή ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.

ἡ σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλήν, κυανόπεζαν, εὐξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
χάλκειον κάναον· ἐπὶ δὲ κρόμμνον, ποτῶ ὄφρον, 630

ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτῆν·
πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραῖός,
χρυσείοις ἦλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ

τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρῦσειαι νεμέδοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. 635

ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,

πλείων ἑόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῆσιν,
οἶνῳ Πραμνεῖῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνή τυρόν 640

κνήστι χαλκεῖῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·

πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὄπλισσε κυκείῳ.
τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίφραν,
μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.

Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φῶς.
τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραῖός ἀπὸ θρόνου ὄρτο φαεινοῦ, 645

ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάασθαι ἄνωγεν.

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, εἰπέ τε μῦθον

Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραῖε Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.

- αἰδοῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,
 650 ὄντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 γιγνώσκω· ὀρώ δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἴμ' Ἀχιλλῆϊ.
 εὐ δὲ σὺν οἴσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἶος ἐκείνος
 δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
- 655 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότητα Νέστωρ·
 τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήσονται; οὐδέ τι οἶδεν
 πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄβιστοι
 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 660 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερὸς Διομήδης·
 οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 [βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἴστῳ·]
 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἠγαγον ἐκ πολέμοιο,
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 ἐσθλὸς ἑὼν, Δαναῶν οὐ κίθεται, οὐδ' ἐλαίρει.
 ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες ἴοαι ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηϊοιο δέρονται,
 αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ;—οὐ γὰρ ἐμῆ ἴς
 ἔσθ', οἴη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
- 670 εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 ὡς ὀπότε Ἥλειοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 ἐσθλὸν Ἐπειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
- 675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 κὰδ' δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιώται.
 ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἠλιδα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶεα οἴων,
 τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 πᾶσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπήσαν.
 καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηληϊῶν εἴσω
 ἐννύχοι προτὶ ἄστνυ· γεγῆθει δὲ φρένα Νηλεύς.

οὔνεκά μοι τύχε πολλὰ νέφ' πόλεμόνδ' ἐκίοντι.
 κήρυκες δ' ἐλίγαιον ἄμ' ἧοὶ φαινομένηφιν, 685
 τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δίη·
 οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 δαίτρενον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλου,
 ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακῶμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν.—
 ἐλθὼν γὰρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληεῖη 691
 τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὄσσοι ἄριστοι.
 δώδεκα γὰρ Νηληῖος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
 τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.—
 ταῦδ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο.— 695
 ἐκ δ' ὁ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶῦ μέγ' οἰῶν
 εἶλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομήϊας.
 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δίη,
 τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον 700
 δέουσεσθαι· τοὺς δ' αὖτις ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀνγείας
 κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
 ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 [δαίτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης]. 705
 ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστῳ
 ἔρομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοῖ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 πανσυδίη· μετὰ δέ σφι Μολιόυε θωρήσσοντο,
 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς. 710
 ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεία κολώνη.
 τηλοῦ ἐπ'· Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.
 ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 ἄγγελος ἦλθε δέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι, 715
 ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἀγειρεν,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·

- οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.
 720 ἀλλὰ καὶ ὡς ἵππεύσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 καὶ πεζός περ ἑών· ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἄλα βάλλων,
 ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅδι μείναμεν Ἡῶ διὰν
 ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν.
 725 ἔνθεν παυσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 ἔνδιοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῶ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βούν ἀγέλαϊν,
 730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἰσιν ἕκαστος,
 ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 ἀμφίσταντο δὴ ἄστῃ διαπραδέειν μεμαῶτες·
 ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.
 735 εὔτε γὰρ ἥελιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαιο,
 740 πρεσβυτάτην δὲ Δύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
 ἣ τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεία χθῶν.
 τὸν μὲν ἐγὼ προσίοντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρί.
 ἤριπε δ' ἐν κονίησιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
 στήν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἠγεμόν' ἱππῆων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶ ἕκαστον
 φῶτες ὀδᾶξ ἔλον οὐδας, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 καὶ νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παιδ' ἀλάπαξα,
 εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
 ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.

τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 κτεινοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, 755
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμην ἵππους,
 πέτρης τ' Ὀλυνίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
 κέκληται· ὄθεν αὐτίς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἄψ' ἀπὸ Βουπρασίου Πύλουδ' ἔχον ὠκέας ἵππους, 760
 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 ὡς ἔον, εἶποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν.— αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἴω
 πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 ὦ πέπον, ἦ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὦδ' ἐπέτελλεν 765
 ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἔοντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα δόμους εὐναιετᾶοντας,
 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιίδα πουλυβότειραν. 770
 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἦρωα Μενοίτιον εὐρομεν ἔνδον,
 ἠδὲ σέ, πὰρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἵππηλάτα Πηλεὺς
 πῖνα μῆρι' ἔκαίε βοὸς Διὶ τερπικεραῦνον
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 σπένδων αἰδοπα οἶνον ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν. 775
 σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στήμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 ξεινιά τ' εὐ παρέδηκεν, ἃ, τε ξείνοισι θέμις ἐστίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτήτος, 780
 ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὑμῖ' ἄμ' ἔπεσθαι·
 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
 αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἄκτορος υἱός· 785
 τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,
 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 ἀλλ' εὐ οἱ φάσθαι πυκνὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,

- καί οἱ σημαίνειν ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.
 790 ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθῃαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 ταύτ' εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἶ κε πείθῃται.
 τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 παρειπών ; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστὶν ἑταίρου,
 εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 καὶ τινά οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
 καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 αἶ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 βρεία δέ κ' ἀκμήγτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῆ
 ὤσαισθε προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριον
 805 βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσηὸς θεῖοιο
 ἔξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ἦν, τῆ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
 ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἰστώ,
 σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρῶς
 ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες !
 ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
 ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ ;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρωσ
 820 ἢ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἔκτορ' Ἀχαιοί,
 ἢ ἦδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες ;
 Τὸν δ' αὐτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἤυδο
 οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν

ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέονται.
 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, 825
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν·
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 μηροῦ δ' ἕκταμ' οὔστον, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν
 νῖζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε, 830
 ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 ὅν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 ἡτροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχίων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίησιν οἴομαι ἔλκος ἔχοντα,
 χρηίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητήρος, 835
 κείσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 πῶς τ' ἄρ' εἰοί τάδε ἔργα; τί ρέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
 ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφροσι μῦθον ἐνίσπω,
 ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν· 840
 ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθῆσω τειρομένοιο.
 Ἥ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 ἔνθα μιν ἕκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 ὄξυν βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν 845
 νῖζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πικρὴν,
 χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Τειχομαχία.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλειμος υἱὸς
ἰατ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
'Αργεῖοι καὶ Τρῶες ὀμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
τάφρος ἐτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν
εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
ἔφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
ἐπὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
ἔφρα μὲν Ἐκτώρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
καὶ Πριάμοιο ἀνακτος ἀπόρρητος πόλις ἔπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
αἰτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνατον ὄσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
'Αργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
δὴ τότε μητιῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὄσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
'Ρῆσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε
Γρήμικός τε καὶ Αἰσηπος, δῖός τε Σκύμανδρος,

- καὶ Σιμόεις, ὄφι πολλὰ βοάγρια καὶ τουφάλειαι
 κάππεσον ἐν κονίησι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλω
 25 ἐνήμαρ δ' ἐς τείχος ἔει ῥόον· ἕε δ' ἄρα Ζεὺς
 συνεχές, ὄφρα κε θάσσουν ἀλίπλοα τείχεα θείη.
 αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τρῖαιναν,
 ἠγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμεῖλια κύμασι πέμπεν
 φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
 30 λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον,
 αὐτῖς δ' ἠῖονα μεγάλην ψαμάδοισι κάλυψεν,
 τείχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 κὰρ ῥόον, ἤπερ πρόσθεν ἔεν καλλιῤῥοον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Γιοσειδάων καὶ Ἀπόλλω
 35 θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 τείχος εὐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μάλιστα δαμέντες,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
 Ἐκτορα δειδιώτες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 40 αὐτὰρ ὄγ', ὡς τοπρόσθεν, ἐμίρνατο ἴσος ἀέλλη.
 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν
 κάπριος ἢ ἐλέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων·
 οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκουτίζουσι θαμειὰς
 45 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
 ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηρορή δέ μιν ἔκτα·
 ταρφέα τε στρέφεται, στιχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 ὅππη τ' ἰθύση, τῆτ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
 ὡς Ἐκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἑταίρους
 50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρω
 χεῖλει ἐφισταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερδορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσι
 ὄξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν υἱες Ἀχαιῶν,

πυκνὺς καὶ μεγάλους, δῆϊων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
 ἔνδ' οὐ κεν ρέα ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων
 ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνου, εἰ τελέουσιν.
 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παρασᾶς· 60
 Ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων,
 ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαίνομεν ὠκέας ἵππους·
 ἦ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 ὄξες ἐστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·
 ἔνδ' οὕτως ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι 65
 ππεῦσι· στείνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι ὄτω.
 εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 ἦ τ' ἂν ἐγὼγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
 κωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς· 70
 εἰ δὲ χ' ὑποστρέψωσι, παλιώξις δὲ γένηται
 ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 οὐκέτ' ἔπειτ' ὄϊω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 ἀφορρὸν προτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν. 75
 ἀλλ' ἄγεδ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες,
 ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 αἰτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἔκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 οὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων· 80
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε.
 οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέδοντο·
 ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἔκτορα διόν.
 ἠνώχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὐ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐτᾷ ἐπὶ τάφρῳ· 85
 οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἔκτορ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι· 90
 καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν

- ἄλλον, Κεβριόνας χερείονα, κάλλιπεν Ἐκτωρ.
 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε, καὶ Ἀλκάδοος καὶ Ἀγήνωρ
 τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηίφοβος Δροειδῆς,
 95 υἱὲ δὺν Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρωσ,
 Ἄσιος Ἐρτακίδης, δὴν Ἀρίσβηθεν φέρου ἵπποι
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαο,
 Αἰνείας· ἅμα τῶγε δὺν Ἀντήνορος υἱε,
 100 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
 Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων·
 105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λεληθμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινησιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 ἀλλ' οὐχ Ἐρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 αἰθι λυπεῖν ἵππους τε καὶ ἠνίοχον Δεράποντα·
 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νῆεσσι Δοῆσιν,
 νῆπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
 ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγανού Δευκαλίδας.
 εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆπερ Ἀχαιοὶ
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 τῆ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλησιν
 εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 τῆ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
 125 ὄξεα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινησιν πεσέεσθαι,

νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 νίας ὑπερθύμους Λαπιθαῶν αἰχμητάωι·
 τὸν μὲν, Πειριθόου νία, κρατερὸν Πολυποίτην,
 τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολοιγῶ Ἴσον Ἄρηι· 130
 τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
 ἕστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 αἷτ' ἀνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
 ῥίξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
 ὡς ἄρα τὼ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν, 135
 μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῶ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέσιην,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θίωνά τε Οἰνόμαόν τε. 140
 οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὄρῃνον, ἔνδον ἔόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος, ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρώας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ἐκ δὲ τὼ αἶξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην, 145
 ἀγροτέροισι σύεσσι εὐικότε, τῶτ' ἐν ὄρεσσι
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 δοχμῶ τ' ἀΐσσαντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 πρυμνήν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται· 150
 ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 αὐτὴν βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερώς ἐμάχοντο
 λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
 οἱ δ' ἄρα χερμαδιοῖσιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων, 155
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
 ἄστ' ἀνεμος ζαῆς, νέφεα σκιοέοντα δονήσας,
 ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυδες δ' ἀμφ' αὐοῦν αὐτευν, 160
 βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

- δὴ ῥα τότε ᾤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῷ
 Ἄσιος Ἑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤυδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτευξο
 165 πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωας Ἀχαιοὺς
 σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οἱ δ', ὥστε σφήκες μέσον αἰόλοιο ἢ ἐμέλισσαι
 οἰκία ποιήσονται ὀδῶ ἔπι παιπαλοέσση,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηρητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 ὥς οἴγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔοντε,
 χάσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἀλῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὧς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 πάντη γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πύρ
 λάϊνον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέατο θυμὸν
 180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροδοι ἦσαν.
 σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊότητα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερὸς Πολυπούτης,
 δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνῆς διὰ χαλκοπαρήου·
 οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 αἰχμῇ χαλκείῃ ῥήξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄξος Ἄρηος.
 Ἴππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαίξας δι' ὀμίλου,
 πληξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὑπτίος οὐδεὶ ἐρείσθη·
 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἴαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κούροι ἔποντο,

οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τεῖχος τε ῥήξε·ν, καὶ ἐνπρήσειν πυρὶ νῆας.
 οἳ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
 ὄρνις γάρ σφιν ἐπήλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν, 200
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἄριστερὰ λαὸν ἐέργων,
 φουήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ζῶν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.
 κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρήν,
 ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμάζε, 205
 ἀλγίσσας ὀδύνησι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ·
 αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρρύγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγυόχοιο.
 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστῆς 210
 Ἔκτορ· αἰὲ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορηῆσιν,
 ἐσθλά φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 δῆμον ἐόντα παρέξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
 νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. 215
 μὴ ἴωμεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 ὠδὲ γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι, εἰ ἐτέον γε
 Τρῶσιν ὄδ' ὄρνις ἐπήλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἄριστερὰ λαὸν ἐέργων,
 φουήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, 220
 ζῶν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
 οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν εἴοισιν.
 ὣς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ἴηξομεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
 οὐ κόσμῳ παρὰ ναυφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα· 225
 πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 χαλκῷ δρώσουσιν, ἀμνυόμενοι περὶ νηῶν.
 ὠδὲ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
 αἰεὶ τερᾶων, καὶ οἱ πειθοῖατο λαοί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ· 230
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·

- οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 ὃς κέλευαι Ζητὸς μὲν ἐριγδούποιον λαθέσθαι
 βουλέων, ἄσπε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε·
 τῦνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
 πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελιόν τε,
 240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
 ἡμεῖς δὲ μέγαλιον Διὸς παιδάμεδα βουλῆν,
 ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 τίπτε σὺ δεῖδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα ;
 245 εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεδα πάντες
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔσθ' ἀπολέσθαι·
 οὐ γάρ-τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
 εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφέξειαι, ἢέ τιν' ἄλλον
 παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 αὐτίκ' ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 ἠχῆ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέρανος
 ὤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
 ἢ ῥ' ἰδυὺς νηῶν κοιλίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 θέλυγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κύδος ὄπαζεν.
 τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
 κρόσσας μὲν πύργων ἔρνον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἄς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 τὰς οἴγ' αὐέρνον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 ἀλλ' οἴγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
 βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηϊοὺς ὑπὸ τεῖχος ἰούτας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιῶντ' ἐπὶ πύργων
 πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·

ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
νεῖκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεδιέντα ἴδοιεν·

Ἦ φίλοι, Ἄργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
ὅς τε χερειότερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοιοὶ 270
ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γυγνώσκετε. μήτις ὀπισσω
τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἱ κε Ζεὺς δώησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς, 275
νεῖκος ἀπωσαμένους, δηϊούς προτὶ ἄστυ δίεσθαι.

Ἦς τώγε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὄρετο μητίετα Ζεὺς
νιφέμεν, ἀνδρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἅ κῆλα· 280

κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
καὶ πεδία λωτεύντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἀλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἀλλὰ τε πάντα 285
εἰλύαται καδύπερδ', ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·

ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρώας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τείχος ὑπερ πᾶν δούπος ὀράρει.

Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρώες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ 290
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχημα,
εἰ μὴ ἄρ' υἷον ἐὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ὄρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονδ' ὡς βουσὶν ἔλιξιν.

αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἄισην,
καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς 295
ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειάς,
χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·

τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δούρε τινάσσω,
βῆ ῥ' ἵμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευῆς
δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δέ ἐ θυμὸς ἀγήνωρ, 300
μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

- εἵπερ γάρ χ' εὖρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐ ρά τ' ἀπείρητος μέμونه σταθμοῖο δῖεσθαι,
 305 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἠ ἤρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
 ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκουτι·
 ὣς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνήκεν,
 τεῖχος ἐπαΐξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
 αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
 ἔδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείους δεπάεσσιν,
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δέ, θεοὺς ὣς, εἰσορόωσιν ;
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ἐάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο ;
 315 τῷ νῦν χρῆ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἔοντας
 ἐστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 ὄφρα τις ὦδ' εἶπη Λυκίων πύκα θωρηκτῶν·
 οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πλοῖνα μῆλα,
 320 οἶνον τ' ἔξαιτον, μελιθδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἰς
 ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
 ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 325 οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 νῦν δ'— ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτόν, οὐδ' ὑπαλύξαι—
 ἴομεν, ἠὲ τῷ εὐχος ὀρέζομεν, ἠὲ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθισεν.
 330 τῷ δ' ἰδὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
 τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 πάπτηνευ δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἰδοῖτο
 ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνα·
 335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 ἐσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,

- ἐγγύθεν· ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βῶσαντι γεγωνεῖν·
 τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 βαλλομένων σακέων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλιῶν
 340 καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
 ἰστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
 αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προῖει κήρυκα Θεώτην·
 Ἔρχεο, διε Θεῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 345 εἶη, ἐπεὶ τάχα τῆδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπάρους περ
 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δὲ σφιν καὶ κείδι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας·
 βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχετώνων·
 στή δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶδαρ δὲ προσηῦδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 ἠνώγει Πετῆω Διοτρεφέος φίλος υἱὸς
 κείσ' ἴμεν, ὄφρα πόνουιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἰπάντω
 εἶη, ἐπεὶ τάχα κείδι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπάρους περ
 360 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηῦδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖδι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
 ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἶμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 ὦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·

τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπυλα ῥόξα.
εὔτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργου ἴκοντο,
τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοντο.

375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνου, ἐρεμνῆ λαίλαπι ἴσοι,
ἴφθιμοι Λυκίων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὄρτο δ' αὐτή.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Σαρπήδοντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
380 μαρμάρῳ ὀκρίονετι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
κέιτο μέγας παρ' ἑπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ῥέα
χεῖρεςσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰέρας·
θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὄστέ' ἄραξεν

385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἑοικῶς
κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὄστέα θυμός·
Τεύκρος δὲ Γλαῦκου, κρατερόν παιδ' Ἴππολόχοιο,
ἰὼ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
ἧ ῥ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.

390 ἀψ' δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μήτις Ἀχαιῶν
βλήμενον ἀδρήσειε, καὶ εὐχετοῖτ' ἐπέεσσιν.

Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπίοντος,
αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμῶνα δουρὶ τυχῆσας

395 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ
πρηνῆς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἑπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν,
ἔλχ', ἧ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθευ
τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.

400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεύκρος ὁμαρτήσανθ'· ὁ μὲν ἰφῶ
βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησι δαμῶν·

Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἧ δὲ διαπρο

405 ἤλυθεν ἐγγχείῃ, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν

χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
κέκλετο δ' ἀντιθέουσιν ἐλιζάμενος Λυκίοισιν·

ᾧ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὦδε μεδίετε Δουρίδος ἀλκῆς;
ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι, 410
μοῦνῳ ῥήξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὀμοκλήν,
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἄργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας 415

τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.
οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
τείχος ῥήξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο 420

τείχεος ἀψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἄνερε δηριάασθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρη,
ὣτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσῃς·
ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέω 425

δῆον ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
ἄσπιδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῖα νηλεί χαλκῷ,
ἦμὲν ὀτέφω στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωδείῃ
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἄσπιδος αὐτῆς.

πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν 430
ἐβράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνήτις ἀληθῆς,

ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται· 435

ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἔκτορι δῶκεν,
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·

ᾠορυσθ', ἰππίδαμοι Τρώες! ῥήγνυσθε δὲ τείχος 440
Ἀργείων καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!

- Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
 κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
- 445 "Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
 ἐστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεν
 ὄξυς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
 ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δέ μιν ῥέα πάλῃ καὶ οἶος.
- 450 [τὸν οἱ ἔλαφρον ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
 χειρὶ λαβὼν ἐτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπέιγει·
 ὡς "Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν αἰέρας,
 αἷ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
- 455 δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 στη δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
 εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἶη.
 ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
- 460 βριθουσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἐσχεδέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 λᾶος ὑπὸ ῥιπήης. ὁ δ' ἄρ' ἐς θορε φαίδιμος "Ἐκτωρ,
 νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 σμερδαλέω, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
- 465 δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὄτ' ἐς ἄλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος κατ' ὄμιλον,
 τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίδαοντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
- 470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυοῖν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρώας τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οὔζην
νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶ,
νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἴππημολγῶν,
γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρώπων.
ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαεινῶ·
οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο δν κατὰ θυμὸν
ἔλθόντ' ἢ Τρώεσσι ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

8

Οὐδ' ἄλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
καὶ γὰρ ὁ θανμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίμετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
φαίμετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἄλως ἔξερ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοῦς,
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.

10

15

Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσето παιπαλόεντος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβίας· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἴκετο τέκμωρ,
Αἰγῆς· ἐνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεο λίμνης,

20

χρυσεα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 ἔνθ' ἑλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 ὠκυτέτα, χρυσέησιν ἐδείρησιν κομόωντε.

25 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην
 χρυσείην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου·
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἀταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·

30 γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
 ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρδομοὶ φέρον ἵπποι.

Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένδεσι λίμνης,
 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

35 λίσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλει εἶδαρ
 ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αἰδοί μένοιεν
 νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὄχετ' Ἀχαιῶν.

Τρῶες δέ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἠὲ θυέλλη,

40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 ἄβρομοι, αὐτάχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιοῦς.

Ἄλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργείους ὄτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἑλθῶν,

45 εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἶναιτε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῶ·

Αἶναντε, σφῶν μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.

ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δειδία χεῖρας ἀάπτους

50 Τρῶων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ.
 ἔξουσι γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·

τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,

ἦ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,

Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.

55 σφῶϊν δ' ὠδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,

αὐτῶ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·

τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώησαιτ' ἀπὸ νηῶν
ὠκινόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.

Ἢ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ἀμφοτέρω κεκοπῶς πλησέν μένεος κρατεροῖο· 00

γυῖα δ' ἔδηκει ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθευ.
αὐτὸς δ', ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὤρτο πέτεσθαι,
ὅς ῥά τ' ἀπ' αὐγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρδεῖς,
ὀρήθη πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο·

ὡς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων. 35

τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·

Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἷ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
μάντει εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι—
οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής· 70

ἴχνα γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημῶν
ῥεῖ ἔγνω ἀπίοντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ—
καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
μαιμῶσιν δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθευ. 75

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·

οὔτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
μαιμῶσιν, καὶ μοι μένος ὄρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν
ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοιώω δὲ καὶ οἶος
Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. 80

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
χάρμη γηθόσσυνοι, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.

Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς,
οἱ παρὰ νηυσὶ θεῆσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέφ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, 85
καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.

τοὺς οἶγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·
οὐ γὰρ ἔφαν φεῦξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐνοσίχθων
ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὄτρυνε φάλαγγας. 90

Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Ληΐτον ἦλθε κελεύων,

- Πηνέλεών θ' ἦρωα, Θόαντά τε Δηίπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 95 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι! ὕμιν ἔγωγε
 μαρναμένοισι πέποιδα σωσέμεναι νέας ἀμάς·
 εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
 νῦν δὴ εἶδεται ἡμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θάυμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι,
 100 δεινόν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
 Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας! οἷ τοπάρος περ
 φυζακινήσ ἑλάφοισιν εἰοέκσαν, αἶτε καδ' ὕλην
 θάων πορδαλίων τε λύκωι τ' ἦϊα πέλονται,
 αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη·
 105 ὡς Τρῶες τοπρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
 νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
 οἷ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
 ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν
 ἦρωσ Ἀτρεΐδης εὐρυκείων Ἀγαμέμνων,
 οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 ἡμέας γ' οὐπῶς ἔστι μεδιέμεναι πολέμοιο.
 115 ἀλλ' ἀκεῶμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν,
 ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεδίετε θούριδος ἀλκῆς,
 πάντες ἄριστοι ἔοντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 ἀνδρὶ μαχρησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεδείη,
 λυγρὸς ἔων· ὑμῖν δὲ νεμεσσωμαι πέρι κῆρι.
 120 ὦ πέπρονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μείζον
 τῆδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
 αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἐκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
 καρτερός, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς ῥα κελευτιῶν Γαίηοχος ὤρσεν Ἀχαιοῦς.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες

καρτεραί, ἄς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
 κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμνον,
 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκει προδελύμνφ· 130
 ἀσπίς ἅκ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
 ψαῦον δ' ἵππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
 ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν
 σειόμεν'· οἱ δ' ἰδὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. 135

Τρῳῆς δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
 ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοοῖτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
 ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὥσπ,
 ῥήξας ἀσπέτφ ὄμβρω ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 ἕφι δ' ἀναδρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ 140
 ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλῆως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
 ἰσπέδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
 ὡς Ἑκτωρ εἰὼς μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης
 ῥέα διελεύσεισθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 κτείων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν, 145
 στή ῥα μάλ' ἐγγχιμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι υἴες Ἀχαιῶν,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγούισιν,
 ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη.
 ἦρσεν δὲ διαπρύσιον, Τρῳέσσι γεγωνῶς·

Τρῳῆς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 150
 παρμένετ' ! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
 καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 ἄλλ', ὅτω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἑτεόν με
 ὤρσε θεῶν ὄριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 155
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσπην,
 κούφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδα προποδίζων.
 Μηριώνης δ' αὐτῷ τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσπην, 160
 ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν

- ἐν καυλῷ ἕαγη δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 ἀσπίδα ταυρεῖην σχέδ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 165 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶσ
 ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 βῆ δ' ἵεναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυτίπου Μέντορος υἱόν.
 ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἔλθειν υἱας Ἀχαιῶν,
 κούρην δὲ Πριάμοιο νόσθη ἔχε, Μηδεσικιάστην·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι·
 ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσι.
 τέν ῥ' υἱὸς Τελαμώνος ὑπ' οὐατος ἔγχει μακρῷ
 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελή ὣς
 ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 180 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 ὣς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὐπη χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 ομερδαλέφ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν αὐτα,
 ὥσε δέ μιν σθένει μεγάλῳ· ὃ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
 νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·

- Ἴμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.
 ὥστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνά ῥωπήϊα πυκνά,
 ἵψου ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλήσιν ἔχοντε · 200
 ὡς ῥα τὸν ἵψου ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστά,
 τεύχεα συλήτην · κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο ·
 ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιζάμενος δι' ὀμίλου,
 Ἴεκτορι δὲ προπάρουζε ποδῶν πέσεν ἐν κούρησιν. 205
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 νίανοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊότητι ·
 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν, 210
 ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὄξεϊ χαλκῷ.
 τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 ἦεν ἐς κλισίην · ἐτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 ἀπτιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἴννοσίχθων, 215
 εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
 ὅς πάσῃ Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ ·
 Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἱες Ἀχαιῶν ; 220
 Τὸν δ' αὐτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠῦδα ·
 ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἐγωγε
 γυγνώσκω · πάντες γὰρ ἐπιστάμεδα πτολεμίζειν ·
 οὔτε τινα δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνω
 εἶκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν · ἀλλὰ που οὔτω 225
 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεῖ Κρονίῳνι,
 νουμόνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 ἀλλὰ, Θόαν · καὶ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
 ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὄβρι μεδιέντα ἴδθαι ·
 τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω. 230
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων ·

- Ἴδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
 ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖτις κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεδίησι μάχεσθαι.
 235 ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρ
 σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' ἄμ' πόνον ἀνδρῶν·
 240 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυκτον ἴκανεν,
 δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γένοτο δὲ δούρε·
 βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῆ ἑναλίγκιος, ἦντε Κρονίων
 χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
 245 ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε, περὶ στήθεσσι θεούτος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἔς, ἀντεβόλησεν,
 ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἴδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων
 250 τίπτ' ἦλθες, πόλεμόν τε λιπῶν καὶ δηϊοτήτα·
 ἠέ τι βέβληται, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή·
 ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἦλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
 ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 255 [Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,]
 ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
 οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχουσκον,
 ἀσπίδα Διηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέουτος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα
 260 δούρατα δ', αἶ κ' ἐδέλησθα, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δῆεις;
 ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἴω
 ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 265 καὶ κόρυδες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·

καί τοι ἔμοι παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστὶν ἐλέσθαι.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 ἀλλὰ μετὰ πρότοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν 270
 ἴσταμαι, ὅππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὄτω.

Τὸν δ' αὐτ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠΰδα·
 οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι ; 275
 εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
 ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαίδεται ἀνδρῶν,
 ἔνθ' ὄ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη—
 τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρώς ἄλλυδις ἄλλη·
 οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός, 280
 ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
 ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλη στέρνοισι πατάσσει,
 Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων·
 τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χρώς, οὔτε τι λήην 285
 ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρότον ἐζίζηται λόχον ἀνδρῶν,
 ἀράται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῖ λυγρῇ—
 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 εἶπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
 οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
 ἀλλὰ κεν ἠ' στέρνων ἠ' νηδύος ἀντιάσειεν, 290
 πρόσσω ἰεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
 ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 ἔσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσῆση·
 ἀλλὰ σύγε κλισίηνδε κιῶν ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.

Ἦς φάτο· Μηριόνης δέ, Δοφ' ἀτάλαντος Ἄρηϊ, 295
 καρπαλίμως κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,
 βῆ δὲ μετ' Ἴδομενήα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς.
 οἶος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,
 ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν· 300
 τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ Δωρήσσεσδον,

- ἤε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῶγε
 ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
 τοιοῖο Μηριόνης τε καὶ Ἴδομενεύς, ἀγῶι ἀνδρῶν,
 305 ἦϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰΐδοπι χαλκῶ.
 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δευκαλίδη, πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδύναι ὄμιλον·
 ἦ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἦ ἀνὰ μέσσους,
 ἦ ἐπ' ἀριστερόφιν· ἐπεὶ οὐ ποθι ἔλπομαι οὕτω
 310 δεύεσθαι πολέμοιο κερηκομόωντας Ἀχαιοῦς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠῦδα·
 ἡνυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δῦω, Τεϋκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 315 οἳ μιν ἄδην ἐλώωσι, καὶ ἐσσύμενοι, πολέμοιο,
 Ἔκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 νῆας ἐνπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 320 ἐμβάλοι αἰΐόμενον δαλὸν νήεσσι δοῆσιν.
 ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητός τ' εἶη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
 χαλκῶ τε ῥηκτὸς μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
 οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
 325 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἔστιν ἐρίζειν.
 νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 εἶδομεν, ἠέ τῳ εὐχὸς ὀρέζομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θεῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 ἦρχ' ἵμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἦ μιν ἀνώγει.
 330 Οἱ δ' ὡς Ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκήν,
 αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
 ὡς δ' ἔθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαί
 335 ἤματι τῶ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 οἷτ' ἄμυδις κούρης μεγάλης ἰστᾶσιν ὁμίχλην·

ὅς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλήλους καθ' ὄμιλον ἐναίρεμεν ὄξεί χαλκῷ.
 ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
 μακρῆς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν 340
 αἰγὴ χαλκείη κορυθῶν ἄπο λαμπομενάων,
 θωρήκων τε νεοσμῆκτων, σακέων τε φαεινῶν,
 ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη,
 ὅς τότε γηθθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου νῆε κραταιῶ 345
 ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχεται ἄλγεα λυγρῶ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο νίκην,
 κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἴλιόδι πρό,
 ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ νιέα καρτερόθυμον· 350
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθῶν,
 λάθρη ὑπεξαναδὺς πολίτης ἄλος· ἤχθρετο γάρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἰα πάτρη,
 ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γηγόνει καὶ πλείονα ἤδη. 355
 τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλείπειν,
 λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἑοικώς.
 τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίτου πολέμοιο
 πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 360
 Ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἑών, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἴδομενεὺς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἔοντα,
 ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει· 365
 ἤγρε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἱας Ἀχαιῶν.
 τῷ δ' ὁ γέρων Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσεμεναι· ὁ δὲ μάρνασθ', ὑποσχεσθήσι πιθίγας.
 Ἴδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ, 370
 καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θωρήξ

- χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 δουπήσεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἐπέυξατο, φώνησέν τε·
 Ὀφρουνοῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
- 375 εἰ ἔτεόν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπιυέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
- 380 Ἴλιου ἐκπέρισης εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 ἄλλ' ἔπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἶμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 ἦρωσ Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
- 385 πῆξος πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεύοντε κατ' ὤμων
 αἰὲν ἔχ' ἠνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔετο θυμῷ
 Ἰδομενεῖα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 λαίμῳ ὑπ' ἀνδρεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
 ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὺς ἦριπεν, ἡ ἀχερωΐς,
- 390 ἢ ἐπίτυς βλωθρῆ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νῆϊον εἶναι·
 ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο ταυνοσθεις,
 βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
 ἐκ δὲ οἱ ἠνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
- 395 οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δητῶν ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 ἄψ ἵππους στρέψαι· τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἦρκεσε θώρηξ
 χαλκέος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
- 400 ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἦλυθεν Ἰδομενεῖος,
 Ἄσιου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
- 405 Ἰδομενεύς· κρύφθῃ γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' εἴση,
 τὴν ἄρ' ὄγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ

Διωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυίαν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος
 καρφαλέον δέ οἱ ἄσπις ἐπιδρέξαντος αὔσειν
 ἔγχος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφήκεν, 410
 ἀλλ' ἔβαλ' Ἴππασίδην Ἰψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Δηϊφόβος δ' ἔκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ἄτιτος κείτ' Ἄσιος· ἀλλά ἔφημι,
 εἰς Ἄϊδός περ ἴοντα πυλάρταο κρατεροῖο, 415
 γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὤπασα πομπον.
 Ὄς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄριεν·
 ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, εἰς ἀμέλησεν ἐταίρου,
 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν. 420
 τὸν μὲν ἔπειδ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἐταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
 Ἴδομενεὺς δ' οὐ λήγε μένος μέγα· ἔτεο δ' αἰεὶ
 ἢ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, 425
 ἢ αὐτὸς δουπήσαι, ἀμύνων λαιγὸν Ἀχαιοῖς.
 εὖδ' Αἰσινήταο Διοτρεφέος φίλον υἷον,
 ἦρω' Ἀλκάδοον—γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 πρεσβυτάτην δ' ὄπυιε θυγατρῶν, Ἴπποδάμειαν,
 τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ 430
 ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικίην ἐκέκαστο
 κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 γῆμεν ἀνὴρ ὄριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ—
 τὸν τῶδ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 θέλξας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. 435
 οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
 ἀλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 ἀτρέμας ἐσταότα, στήθους μέσον οὔτασε δουρὶ
 ἦρωσ' Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῦς ἦρκει ὄλεθρον· 440
 δὴ τότε γ' αὖθις αὔσειν, ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ.

- δούπησεν δὲ πεσών, δόρου δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 ἧ ῥα οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
 ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Δηϊφόβ', ἧ ἄρα δὴ τι εἶσκομεν ἄξιον εἶναι,
 τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὐχέαι αὐτῶς
 δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ, οἶος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
 450 ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτην ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνακτα
 Κρήτην ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνικαν,
 σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
 455 Ὡς φάτο· Δηϊφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 ἧ τινα πού Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
 ἄψ' ἀναχωρήσας, ἧ πειρήσαιο καὶ οἶος.
 ὦδε δὲ οἱ φρονέοντι δοῦσασατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὀμίλου
 460 ἔσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
 οὐνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν εἶντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρῆ
 γαμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
 465 ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκαδόφ' ἐπαμύνομεν, ὃς σε πάρος περ
 γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι, τυτθὸν εἶντα·
 τὸν δέ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δριξεν·
 βῆ δὲ μετ' Ἴδομενήα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς
 470 ἀλλ' οὐκ Ἴδομενήα φόβος λάβε, τηλύγετον ὦς,
 ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκι πεποιθώς,
 ὄστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 χάρῳ ἐν οἰοπόλῳ φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερῶεν·
 ὀφθαλμῶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπητον· αὐτὰρ ὀδόντας
 475 θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἀνδρας·
 ὦς μέεν' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,

Αἰνεΐαν ἐπιόντα βοηθῶον· αὖε δ' ἑταίρους,
 Ἄσκαλαφόν τ' ἔσορων, Ἄφαρῆά τε Δηίπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

480

Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶφ' ἀμύνετε! δεῖδία δ' αἰνῶς
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·

ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχη ἐνὶ φώτας ἐναίρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἤβης ἄνθος, ὃ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
 αἰψά κεν ἠὲ φέροιντο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.

485

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμον ἔχοντες,
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.

Αἰνεΐας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἔσορων καὶ Ἀγήνορα δῖον,

490

οἷ οἱ ἄμ' ἠγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 λαοὶ ἔπονθ', ὡσεὶ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα

πίομεν' ἐκ βοτάνης· γάννται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 ὡς Αἰνεΐα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,

ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἐοῖ αὐτῷ.

495

Οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαδῶφ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς

σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καδ' ὄμιλον
 ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων,

Αἰνεΐας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηϊ,
 ἱεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά νηλεῖ χαλκῷ.

500

Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·

ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·

αἰχμῆ δ' Αἰνεΐαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ῥῆχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.

505

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 ῥῆξε δὲ Δώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς

ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κούρησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.

Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά

510

ὦμοιῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.

- οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
οὐτ' ἄρ' ἐπαίξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὐτ' ἀλέασθαι.
τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηϊφόβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
ἀλλ' ὄγε καὶ τόδ' ἄμαρτεν, ὃ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρ
υἷον Ἐνυαλίου· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
520 ἔσχευ· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
υἱὸς ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσεόισι νέφεσσι
ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
525 ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
Δηϊφόβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
ἦρπασε· Μηριόνης δέ, θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
530 αὐλώπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὣς,
ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, τὸν δὲ Πολίτης,
αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιθήνας,
535 ἐξήγηεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
ὠκέας, οἳ οἳ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικιλ' ἔχοντες·
οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἔρρεε χειρὸς.
540 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει
ἐνδ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἱ τετραμμένον, ὄξείῃ δουρὶ·
ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
οὔτας ἐπαίξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,

- ἦτ' ἀνὰ νῶτα θεούσα διαμπερές, αὐχέν' ἰκάνει·
 τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίησιν
 κάμπησεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
- Ἄντιλόχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ἄμων, 550
 παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χροῖα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἄντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. 555
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηῶν ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦς
 στρωφᾶτ'· οὐδὲ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 ἦ τευ ἀκοντίσσαι, ἦὲ σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
- Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος κατ' ὄμιλον, 560
 Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὀξεί χαλκῷ,
 ἐγγυῖδεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήωσεν δὲ οἱ αἰχμῆν
 κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγίθρας.
 καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος,
 ἐν σάκει Ἄντιλόχοιο, τὸ δ' ἡμισυ κεύτ' ἐπὶ γαίης· 565
 ἂψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων
 Μηριώνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν·
 ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ 570
 ἦσπαιρ', ὡς ὅτε βούς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 ἰλλάσιν οὐκ ἐδέλοντα βίη δῆσαντες ἄγουσιν·
 ὡς ὁ τυπεὶς ἦσπαιρε μίνυνδά περ, οὔτι μάλα δῆν,
 ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσασ' ἐγγυῖδεν ἔλδων
 ἦρος Μηριώνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. 575
- Δηήτυρον δ' Ἐλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσην
 Θρηκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 ἦ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλιυδομένην ἐκόμισσεν·
 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν. 580
 Ἄτρειδην δ' ἄχος εἶλε, βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·

- βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένω ἥρωϊ ἄνακτι,
 ὄξυ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχει ὄξυόεντι
 595 ἔειπ' ἀκουτίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρήφιν οἴστω·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰφῶ
 θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἴστος.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωῶν
 θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι,
 590 πνοιῆ ὑπο λυγυρῆ καὶ λικμητήρος ἐρωῆ·
 ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οἴστος.
 Ἄτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 τὴν βάλεν, ἣ ῥ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξω
 595 ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειείνων,
 χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος,
 καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγῆνωρ,
 αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστρόφω οἴος ἀώτῳ,
 600 σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰδὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 ἦιε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακῆ θανάτοιο τέλοςδε,
 σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἄτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῶ
 ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἄτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 ἄλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλῆν
 ἀξίνην εὐχαλκον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
 μακρῶ, εὐξέστω· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλου ἤλασεν ἵπποδασειῆς
 615 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσίοντα, μέτωπον,
 ῥινὸς ὑπερ πυματίης· λάικε δ' ὄστέα, τῷ δέ οἱ ὄσσε

πάρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κοινήσιν·
 ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤδα·

Δείψετε ἔθνη οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων, 320

Τρῶες ὑπερφίαλοι, δευῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!

ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἰσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,

ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ

Ζηνὸς ἐριβρεμέτω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν

ξεϊνίου· ὅστε ποτ' ὑμῖν διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν. 325

οἳ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ

μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῆ·

νῦν αὐτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν

πῦρ ὄλοον βαλέειν, κτεῖναι δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς·

ἀλλὰ ποδὶ σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος. 630

Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,

ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.

οἶον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὑβριστῆσιν,

Τρωσίην, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται

φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο! 635

πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,

μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,

τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,

ἦ πολέμοιο· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.

ὣς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῶς αἱματόεντα 640

συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,

αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξαυτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,

ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένος βασιλῆος,

Ἄρπαλιῶν, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίζων

εἰς Τροίην· οὐδ' αὐτὶς ἀφίκετο πατρίδα γαίαν· 345

ὃς ῥα τότε Ἄτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ

ἐγγύθειν, οὐδὲ διαπρὸς δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·

ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,

πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῶ χαλκῷ ἐπαύρη.

Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἔει χαλκῆρε' ὀϊστόν· 650

καὶ ῥ' ἔβαλε γλοῖτὸν κάτα δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστός

- ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξέπέρησεν.
 ἐξόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 θυμὸν ἀποπνεύων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 κείμενος ταθεῖς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέει, δευὲ δὲ γαῖαν.
 τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπέουοντο·
 ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 ἀχρύνενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
 ποιηὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγύγνετο τεθνηῶτος.
 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένειο χολώσῃ·
 ξείνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 τοῦ ὄγε χωόμενος προτεὶ χαλκήρε' οἴστον.
 ἦν δέ τις Εὐχήμενος, Πολυίδου μάντιος υἱός,
 ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθῶδι οἰκία ναίων,
 665 ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαιων.
 πολλὰκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυίδος,
 νοῦσφ' ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
 670 νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὄχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
 Ἔκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἦδη,
 675 ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 ἔπλετο· τοίος γὰρ γαῖήοχος Ἐυνοσίγαιος
 ὤτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 ἀλλ' ἔχεν, ἧ ταπρῶτα πύλας καὶ τείχος ἐσάλτο,
 680 ῥηξάμενος Δαναῶν πυκνὰς στίχας ἀσπιστῶν·
 ἔνθ' ἔσαν Αἰαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 θῖν' ἔφ' ἀλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὑπερθευ
 τείχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ αὐτοῖ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόντες Ἐπειοί,

σπουδῇ ἐπαύσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
 ὄσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον Ἔκτορα δῖον·
 οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 ἦρχ' υἱὸς Πετῆω, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο 690
 Φεΐδας τε Στιχίος τε βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 πρὸ Φθίων δέ, Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θεῖοιο
 ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν 695
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτας,
 γρωτὸν μητρυΐης Ἐριώπιδος, ἦν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
 οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 ναύφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο. 700
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·
 ἀλλ' ὥστ' ἐν νεῶ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς· 705
 τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐξοον ἀμφὶς ἔεργει,
 ἱεμένω κατὰ ὄλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 ὥς τῷ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 λαοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, 710
 ὅπποτε μιν κάματός τε καὶ ἰδρὸς γούναθ' ἴκοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γάρ σφιν σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 οὐ γάρ ἔχον κόρυθας χαλκῆρας ἵπποδασείας,
 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δούρα· 715
 ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφῳ οἶδς ἀώτῳ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιδότες· οἷσιν ἔπειτα
 ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγγυντο φάλαγγας.
 δῆ ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἔκτορι καλκοκορυστῇ· 720

- οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον · οὐδέ τι χάρμης
 Τρῶες μιμνήσκοντο · συνεκλόνεον γὰρ οἴστοι.
 Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἔκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρήτοῖσι πιθέσθαι.
 οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
 τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιϊδμεναι ἄλλων ;
 ἀλλ' οὐπῶς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.
 730 ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα ·
 [ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αὐοιδήν·]
 ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι ·
 καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 735 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὧς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδην ·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
 οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
 παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους ·
 ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαιμέδα βουλήν,
 ἧ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
 αἶ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἧ κεν ἔπειτα
 παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἧ γὰρ ἔγωγε
 745 δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
 χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
 μῖμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὄτω.
 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων·
 [αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]
 750 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
 αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἶμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο ·
 αἴψα δ' ἐλευσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτείλω.
 Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρει νιφόεντι ἑοικώς,

- κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων. 755
οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἔκτορος ἔκλυον αὐδὴν.
αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβόν τε, βίην θ' Ἐλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Ἐρτάκου υἱόν,
φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι. 760
τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολεθρους·
ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης, 765
δῖον Ἀλέξανδρον, Ἐλένης πόσιν ἠῦκόμοιο,
θαρσύνουθ' ἑτάρουσ καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπεντά!
ποῦ τοι Δηϊφοβός τε, βίη θ' Ἐλένοιο ἄνακτος, 770
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος, Ἐρτάκου υἱός;
ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινὴ· νῦν τοι σὼς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἔκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτίαασθαι· 775
ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάγκιδα γείνατο μήτηρ.
ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἠγειρας ἑταίρων,
ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' εἴοντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν
νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάς. 780
οἶω Δηϊφοβός τε βίη θ' Ἐλένοιο ἄνακτος
οἴχεσθον, μακρῆσι τετυμμένω ἐγχείησιν
ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
νῦν δ' ἄρχ', ὅππη σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἄμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι 785
ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν.
πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.
Ὦς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἤρωσ.
βᾶν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχην καὶ φύλοπις ἦεν,

- 790 ἀμφι τε Κεβριονην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλην Ὀρθαῖον τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκανίον τε, Μόρυν θ', υἱ' Ἴπποτίου
 οἷ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἤλθον ἀμοιβοὶ
 ἧοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
- 795 οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 ἧ ῥά θ' ὑπὸ βροτῆς πατρὸς Διὸς εἴσι πέδουδε,
 θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλλ' μίσηγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 κυρτὰ φαληριώωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλ-
- 800 ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 χαλκῷ μαρμαίροντες ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἠγεῖτο, βροτολογῷ ἴσος Ἄρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴση
 ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
- 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων,
 εἴ πῶς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβιάσθων·
- 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δευῖσσαι αὐτως
 Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμενές εἰμεν,
 ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
 ἧ θῆν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
- 815 ἧ κε πολὺ φθαιή εὐναιομένη πόλις ὑμῆ
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.
 σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅππότε φεύγων
 ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
- 820 οἷ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 θάρσυνος οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Αἴαν ἀμαρτοεπές, βουγαῖε, ποῖον εἶπες!

εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰχίόχοιο 825
 εἶην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 τιόμην δ' ὡς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφῆσαι, αἶ κε ταλάσσης
 μείναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χρῶα λειριόειπα 830
 δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 ἠχῆ δεσπεσίη, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
 Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο 835
 ἀλκιῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
 ἠχῆ δ' ἀμφοτέρων ἴκετ' αἰδέοσα καὶ Διὸς ἀνγύς.

1

2

ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ.

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης
ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Φράξο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον, 5
εἰσόκε Φερμῖά λοετρά ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
Φερμήνη, καὶ λούση ἄπο βρότον αἱματόεντα·
αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθῶν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
Ὡς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἐοῖο,
κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο, 10
χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἐοῖο.
εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὄξει χαλκῷ·
στή δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσίδεν ἔργον αἰεκές,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
Τρῶας ὑπερδύμους· ἐρέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν. 15
ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.
ὀσσομένοιον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον·
ὡς ὁ γέρων ὄρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμόν 20
διχθᾶδι, ἧ μεθ' ὄμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυνώλων,

ἤε μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοῦσσατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρήs,
 νυσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύουσιν.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες,
 πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῶ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.

30 πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 θῖν' ἔφ' ἄλὸς πολιῆς· τὺς γὰρ πρῶτας πεδίονδε
 εἴρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑών, ἐδυνήσατο πάσας
 αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·

35 τῶ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλήσαν ἀπάσης
 ἠϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι
 τῶ ῥ' οὔγ' ὀφείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 ἔγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἀδρόοι· ἄχυντο δὲ σφιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός,

40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν
 τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

ᾧ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἔκτωρ,
 45 ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι.

πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρήσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

ὦ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γεργήνιος ἱππότης Νέστωρ
 ἦ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.

55 τείχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 ἄρρηκτοὶ νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·

οι δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι μάχην ἀλλιαστον ἔχουσιν
 νολεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γυνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 ἵπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκει.
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.

00

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνησι μάχονται,
 τείχος δ' οὐκ ἔχραιομε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 ἢ ἔπι πόλλ' ἔπασον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 ἄρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι.

95

οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.

70

ἦδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 κιδάει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.

ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 ἦες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,

75

ἔλκομεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διαν·

ἔνθι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 νῆξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο

Τρῶες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσαιμέθα νῆας ἀπάσας.

οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.

80

βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγη κακόν, ἢ ἐάλω.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς·

Ἄτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγην ἕρκος ὀδόντων!

οὐλόμεν', αἰδ' ὄφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου

σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς

85

ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολμπεύειν

ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.

οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν

καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' οἰζύρομεν κακὰ πολλὰ;

σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ

90

μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο

- ὅστις ἐπίσταιτο ἤσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 σκηπτούχος τ' εἶη, καὶ οἱ πειθοῖατο λαοὶ
 τοσσοῖδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες·]
 ὃς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
 Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης,
 ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἐλκομενάων,
 ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρώησουσι δὲ χάρμης.
 ἔνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καδίκεο θυμὸν ἐνιπῆ
 105 ἀργαλέη· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 νῦν δ' εἶη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 ἦ νέος, ἢ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένω εἶη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 ἐγγὺς ἀνὴρ—οὐ δηδὰ ματεύσομεν—αἶ κ' ἐδέλητε
 πείθεσθαι· καὶ μῆτι κότφ ἀγάσησθε ἕκαστος,
 οὐνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μετ' ὑμῖν·
 πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι
 [Τυδέος, ὃν Θήβησσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὄψκεον δ' Πλευρώνη καὶ αἰπεινὴ Καλυδῶνι,
 Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς,
 πατρὸς ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῆ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μῆνε· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νόσθ
 120 πλαγχθεῖς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 ἀφνειὸν βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὶ
 125 ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούμεν, ὥς ἐτεόν περ.
 τῷ οὐκ ἔν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,

μῦθον ἀτιμήσαίτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη.
 ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτήτος,
 ἐκ βελέων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρηται· 130
 ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπάρους περ
 θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίθοντο·
 βᾶν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, 135
 ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ εἰοκῶς·
 δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν 140
 δερκομένω· ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί.
 ἀλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐσιφλώσειεν!
 σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
 ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες 145
 εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψφαι αὐτὸς
 φεύγοντας προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
 ὅσσοι δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος· 150
 τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων
 ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 σᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω 155
 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
 αὐτοκασίγητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
 ἦμενον εἰσεῖδε· στυγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 ὄππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο. 160
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,

- ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἔαυτήν,
 εἴ πως ἰμείραιτο παραδραδέειν φιλότῃ
 ἢ χροῖῃ, τῷ δ' ὕπνου ἀπήμονά τε λιάρον τε
 165 χεῦρ' ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν.
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἦφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν
 κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνώγειν.
 ἔνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέδηκε φαεινὰς.
 170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῦς ἰμερόεντος
 λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἔδανῳ, τό· ῥά οἱ τεθνωμένον ἦεν·
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατῆς δῶ,
 ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' αὐτμῆ.
 175 τῷ ῥ' ἦγε χροῖα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοῦς,
 καλοῦς, ἀμβροσίους, ἐκ κράτος ἀθανάτοιο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑάνον ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 180 χρυσεῖς δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περιόητο.
 ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυράνοισι ἀραρυῖαν·
 ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσιν,
 τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπέλάμπετο πολλή.
 κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύψατο διὰ θεῶν,
 185 καλῷ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἥελιος ὣς·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖς δήκατο κόσμον,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἦ ῥά νύ μοι τι πίδαοιο, φίλον τέκος, ὃ, ττι κεν εἴπω;
 ἢ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 ζῆνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἦρῃ, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο,
 195 αὐδα ὃ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνώγειν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν.

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσήυδα πότνια Ἥρη·
 δὸς νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἡμερον, ὅτε σὺ πάντας
 δαμνῆ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνδρώπους.

εἶμι γὰρ ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, 200

Ἔκκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὐ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
 δεξάμενοι Ῥεῖης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 τοὺς εἶμ' ὄψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω. 205

ἦδη γὰρ δὴρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπίθουσα φίλον κῆρ,
 εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι,
 αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίῃ καλεοίμην. 210

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ·
 οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·

Ζητὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαυεῖς.

Ἥ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 ποικίλον· ἐνθα δὲ οἳ θελκτῆρια πάντα τέτυκτο· 215

ἔθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἡμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
 πᾶρφασις, ἦτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἔγκάτθεο κόλπῳ,
 ποικίλον, ὃ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι 220
 ἀπρηκτὸν γε νέεσθαι, ὃ, τι φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 μειδήσασα δ' ἔπειτα ἐῶ ἔγκάτθετο κόλπῳ.

Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτῃ·

Ἥρη δ' ἀτίξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμπιοι, 225

Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἥμαδίην ἐρατεινὴν,
 σεύατ' ἔφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόνετα,
 ἀκροτάτας κορυφᾶς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·

ἔξ Ἀδῶο δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
 Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος. 230

ἔνθ' Ἰππῶ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτῳ,

ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

“Ἔπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν

235 πείθεις· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα.

κοίμησόν μοι Ζητὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινῶ,
αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃτι.

δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
χρύσειον· Ἐφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις

240 τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνῃν ποσὶν ἦσει,

τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροῦς πόδας εἰλαπινιάζων.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἔπνος·

“Ἡρη, πρέσβα θεά, δύγατερ μεγάλιο Κρόνιοιο,

ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενεταῶν

245 ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα

Ἰωκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·

Ζητὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίουτος ἄσσον ἰκοίμην,

οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτὸς γε κελεύοι.

ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τεῆ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,

250 ἤματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς

ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.

ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,

νήδυμος ἀμφιχυθεῖς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,

ἄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·

255 καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,

νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,

ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων

ζήτει· καὶ κέ μ' αἴστον ἀπ' αἰθέρος ἐμβαλε πόντον,

εἰ μὴ Νυξ δμητήριε θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·

260 τὴν ἰκοίμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.

ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θεῷ ἀποδύμια ἔρδοι.

νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἡρη·

“Ἔπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενοιωᾶς ;

265 ἦ φῆς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆ-

ν', ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἐοῖο ;

ἀλλ' ἴδ', ἐγὼ δὲ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκουτιν.

[Πασιδέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεται ἤματα πάντα.]

Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ἔπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα· 270
 ἄγρει νῦν μοι ὄμοσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ·

χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοί, Κρόνον ἀμφὶς εἴοντες·

ἢ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων, 275
 Πασιδέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ὦμνε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 τοὺς Ἐποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.

αἰτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον, 280

τῷ βήτην, Δήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστν λιπόντε,
 ἤερα ἔσσαμένω, ῥίμφα πρήσσετε κέλευθον.

Ἴδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Δεκτόν, ὅστι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
 βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη. 285

ἔνθ' Ἔπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ιδέσθαι,

εἰς ἐλάτην ἀναβάς περιμήκετον, ἢ τὸτ' ἐν Ἴδῃ

μακροτάτη πεφτυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἴκανεν·

ἔνθ' ἦστ' ὄξοισιν πεπυκασμένους εἰλατίνοισιν,
 ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσιν 290

χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον

Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.

ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρωσ πικινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,

οἶον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃτι, 295

εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.

σῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἥρη, πῆ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις,

ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη· 300

ἔρχομαι ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,

Ἵκκαονόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον·
τοὺς εἴμ' ὄψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.

- 305 ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεισε θυμῷ.
ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
ἑστᾶσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερῆν τε καὶ ὑγρῆν.
νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνω,
310 μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρῶρου Ἵκκαονοῖο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Ἦρη, κείσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·

νῶϊ δ', ἄγ', ἐν φιλότητι τραπέομεν εὐνηθέντε.

- 315 οὐ γὰρ πῶποτέ μ' ὤδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικῶς,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν·
οὐδ' ὀπότη' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
ἣ τέκε Πειρίδου, θεόφιν μῆστωρ' ἀτάλαντον·

- οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιῶνης
320 ἣ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
ἣ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·

οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,

ἣ ῥ' Ἠρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·

- 325 ἣ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
οὐδ' ὀπότε Δητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἕμερος αἰρεῖ.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἦρη·

- 330 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι

Ἴδης ἐν κορυφῆσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·

πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰετιγενετῶν

εὐδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν

- 335 πεφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεπίμην,
ἔξ εὐνῆς ἀυστᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη.

- ἄλλ'** εἰ δι ρ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν·
 ἐνδ' ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν εὐνή. 340
- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγχε δεῖδιδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥελίος περ,
 οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. 345
- Ἥρα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν δία φύεν νεοθηλέα ποιήν,
 λωτόν δ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
 πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν
 τῷ ἐνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἔσσαντο 350
 καλήν, χρυσεῖην· στυλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
- Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὔδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρω,
 ὑπνω καὶ φιλότῃτι δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν,
 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νῆδυμος ὄππνος,
 ἀγγελίην ἐρέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ. 355
 ἄγγου δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμννε,
 καὶ σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνδά περ, ὄφρ' ἔτι εὔδει
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
 Ἥρη δ' ἐν φιλότῃτι παρήπαφεν εὐνηθῆναι. 360
- Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὄχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνδρῶπων
 τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκέλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτε μεδίεμεν Ἐκτορι νίκην,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρηται ; 365
 ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησί, καὶ εὔχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 κείνου δ' οὔτι λίην ποδῆ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα παντες. 370
 ἀσπίδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,

- ἐσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναΐθῃσιν κορύθῃεσσι
 κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἠγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
 375 Ἔκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [ὃς δὲ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμοι,
 χεῖροισι φωτὶ δότω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίθοντο
 τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
 380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.
 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηρα δὲ χεῖροισι δόσκειν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,
 βάν ῥ' ἔμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 385 δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 εἴκελον ἀστεροπῆ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μνῆναι
 ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
 Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἔκτωρ.
 δὴ ῥα τότε αἰγοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαι
 390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἦτοι ὃ μὲν Τρῶεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶά ποτὶ χέρσου,
 395 ποντοῖδεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
 οὔτε πυρὸς τόσσοι γε πέλει βρόμος αἰδομένοιοι,
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὄρετο καιέμεν ὕλην·
 οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
 ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 ὄσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 δεινὸν αὖσαντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰδύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 τῇ ῥα δῶν τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθη,
 405 ἦτοι ὃ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροῆλου·
 τῷ οἱ ῥυσάσθη τέρενα χροῖα, χῶσατο δ' Ἔκτωρ.

ὅττι ρά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεεινων.
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 χερμαδίῳ, τὰ ρα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, 410
 πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰέρας
 στήθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόδι δειρῆς·
 στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλῶν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρύς
 πρόρριζος, δεινὴ δὲ θειοῦ γίγνεται ὀδμῆ 415
 ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται,
 ἐγγὺς ἐών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
 ὡς ἔπεσ' "Ἐκτορος ὠκα χαμαὶ μένος ἐν κονίησιν.
 χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. 420
 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
 αἰχμὰς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ διὸς Ἀγήνωρ, 425
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 ὠκέας, οἳ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 430
 ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρέϊος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινηέντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δὲ οἳ ὕδωρ 435
 χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν·
 αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλήτο χθονί, τῷ δὲ οἳ ὄσσε
 νυξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἐκτορα νόσφι κίοντα, 440
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- ἔνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὄξυόεντι,
 Ἦνοπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νηῆς ἀμύμων
 445 Ἦνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατυλέοντος·
 τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθην ἑλδῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανδοίδης· βάλε δὲ Προδοήνορα δεξιὸν ὦμον,
 υἷον Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὦμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κούρησι πεσὼν ἔλε γαίαν ἀγοστώ.
 Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ὅτω μεγαθύμου Πανδοίδαο
 455 χεῖρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καὶ μιν ὅτω
 αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 ὦς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένητ' εὐξαμένοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 460 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
 καρπαλίμως δ' ἀπίοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 λικριφὶς ἀΐξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
 465 ἱὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
 νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 τοῦ δὲ πολὺν πρότερον κεφαλῆ, στόμα τε, ῥῖνές τε
 οὔδει πλῆντ', ἥπερ κινήμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε·
 ἦ ῥ' οὐχ οὔτος ἀνὴρ Προδοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο,
 ἦ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἔωκει.
 475 Ἦ ῥ', εὐ γινώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῶν
 ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρί,

ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖν.
 τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἄργεῖοι ἰώμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
 οὐδ' ἔστιν οἰοσίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἴζυς 480
 ἡμῖν, ἀλλὰ ποδ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες.
 φράζεσθ', ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει
 ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτοιο γε ποιῆ
 δηρὸν ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ
 γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι. 495
 Ὡς ἔφατ'· Ἄργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
 Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν
 Πηνελέοιο ἀνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἴλιονῆα,
 υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα 490
 Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτήσιν ὄπασσεν·
 τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μούνου τέκεν Ἴλιονῆα·
 τὸν τόδ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
 ἐκ δ' ὧσε γλήμην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας 495
 ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμάζε,
 αὐτῇ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
 πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠὔδα· 500
 εἰπέμεναί μοι, Τρώες, ἀγανοῦ Ἴλιονῆος
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν
 οὐδὲ γὰρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηγορίδαο
 ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅππότε κεν δῆ
 ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κούροι Ἀχαιῶν. 505
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
 ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. 510
 Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος ἄρτιον οὔτα,

- Γυρτιώδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προδόονά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 δηρώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλὴν
 ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 520 πλείστους δ' Αἴας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
 ἰνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

ΙΛΙΑΔΟΣ.

Παλιώξις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῆσι παρὰ χρυσοῦρονος Ἥρης. 5
σὴ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
Ἀργεῖους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εἶαδ'· ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων, 10
αἶμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαιρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἔκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς. 15
οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτε κακοῖραφίης ἀλεγεινῆς
πρώτη ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῆσιν ἰμάσσω.
ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
ἄκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἵηλα
χρύσειον, ἄρρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν 20
ἐκρέμω· ἠλίστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,

- λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι
 ῥίπτασκον τεταγών ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
 γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει
 25 ἀζηχῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
 τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθούσα θυέλλας,
 πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιώσω,
 καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
 τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτίς
 30 Ἄργος ἐς ἵπποβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα.
 τῶν σ' αὐτίς μνήσω, ἴν' ἀπολλήξεης ἀπατάων·
 ὄφρα ἴδῃ, ἣν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 ἣν ἐμβύης ἐλθούσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ,
 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νώτερον λέχος αὐτῶν
 40 κουριδίου, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μὰψ ὁμόσαιμι·
 μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 πημαίνει Τρώας τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
 ἀλλὰ πού αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοῦς.
 45 αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 τῇ ἴμεν, ἧ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύης.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δὲ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 ἴτον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καδίξοις,
 τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,
 αἴψα μεταστρέψειε νόου, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἑτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορευεῖς,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φύλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 ὄφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

ἔλθῃ, καὶ εἴπησι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἂ πρὸς δῶμαδ' ἰκέσθαι·
 Ἔκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 αὐτίς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων, 60
 αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 αὐτίς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάγκιδα φύζαν ἐνόρσας·
 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσσωσιν
 Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος. ὃ δ' ἀνστήσει ὄν ἑταῖρον,
 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρῃ φαίδιμος Ἔκτωρ 65
 Ἴλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἔκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 ἐκ τοῦ δ' ἂν τοι ἔπειτα παλιῶξιν παρὰ νηῶν
 αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ 70
 Ἴλιον αἰπὺ ἔλοισιν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
 τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἑάσω,
 πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
 ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι, 75
 ἡματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἦψατο γούναυ,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 ὡς δ' ὅτ' ἂν αἴξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλήν 80
 γαῖαν ἐληλουθῶς, φρεσὶ πυκαλίμησι νοήσῃ·
 ἐνθ' εἶην, ἢ ἐνθα· μενοιθήσῃ τε πολλά·
 ὡς κραιπνῶς μεμανῦα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 ἔκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπήλθευ
 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· αἱ δὲ ἰδόντες 85
 πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 ἢ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήφῳ
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θεούσα·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρ', τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἔοικας ; 90
 ἢ μάλα δή σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.

- Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα καὶ αὐτῆ,
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
 95 ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἴσης·
 ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφάυσκειται· οὐδέ τί φημι
 τᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
 100 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα καδέζετο πότνια Ἥρη
 ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἢ δ' ἐγέλασσε
 χεῖλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὄφρυσιν κυανέησιν
 ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηῦδα·
 Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
 105 ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσσον ἰόντες,
 ἢ ἔπει ἠὲ βίη· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίξει,
 οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 τῷ ἔχεδ', ὅ, ττι κεν ὑμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.
 110 ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηϊ γε πῆμα τετύχθαι·
 υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἐνὶ, φίλτατος ἀνδρῶν,
 Ἄσκάλαφος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῶ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
 115 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 τίσασθαι φόνον υἱος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 κείσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεδ' αἵματι καὶ κονίησιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
 120 ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
 ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείασα θεοῖσιν,
 ὄρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρονον, ἔνθα θάασσεν.
 125 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυδ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,

ἔλκεν ὕψι γηγε στ. βαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
χάλκων· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπττο θούρον Ἄρηα·

Μαινόμενε, φρένας ἠλέ, διέφθορας ; ἡ νύ τοι αὐτὰς
οὐατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
οὐκ αἴεις, ἄ, τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

ἡ δὴ νῦν παρ Ζητὸς Ὀλυμπίῳ εἰλήλουθεν ;

ἡ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ

ἄψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι ;

αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς

λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·

μάρψει δ' ἐξείης, ὃς τ' αἴτιος, ὃς τε καὶ οὐκί.

τῶ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεδέμεν χόλον υἱὸς ἐῆος.

ἤδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,

ἡ πέφατ', ἡ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ.

πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεῆν τε τόκον τε.

Ἦς εἰποῦσ' ἴδρυσε θρόνῳ ἐνὶ θούρον Ἄρηα.

Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,

Ἴριν θ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·

καὶ σφεας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·

αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὤπα ἴδῃσθε,

ἔρδειν ὅ,ττι κε κείνος ἐποτρύνη καὶ ἀνώγη.

Ἥ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·

ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῶ δ' αἶξαν·ε πετέσθην,

Ἴδην δ' ἴκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·

εὔρον δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ

ἤμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.

τῶ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο

στήτην· οὐδέ σφῶιν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,

ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.

Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἀνακτι

πάντα τὰδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.

παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο

- ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα δῖαν.
 εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσῃ,
 φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μὴ μ' οὐδέ, κρατερός περ ἑών, ἐπιόντα ταλάσση
- 165 μείναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄδεται φίλον ἦτορ,
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίῳν ὄρεων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
- 170 ὡς δ' ὄτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἢ ἐ χάλαζα
 ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας·
 ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἴρις,
 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
- 175 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα δῖαν.
 εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσῃς,
 ἠπεῖλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
- 180 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξάλεασθαι ἀνώγει
 χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺ φέρτερος εἶναι.
 καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄδεται φίλον ἦτορ,
 ἴσόν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὄχθῆσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος
- 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἑών, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 εἴ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίη ἀέκοντα καδέξει.
 τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Ἑρῆα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἴδης, ἐνέροισιν ἀνάσσων.
 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
- 190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἄλα ναίεμεν αἰεὶ,
 παλλομένων, Αἴδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 γαῖα δ' ἔτι ξυνή πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἔκηλος,
- 195 καὶ κρατερός περ ἑών, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

χερσὶ δὲ μῆτι με πάγχυ, κακὸν ὧς, δευδισσέσθω.
 θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ νιάσι βέλτερον εἶη
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὐδ' τέκεν αὐτός·
 οἳ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις· 200

οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε·
 ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 οἷσθ', ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐρινυῦες αἰὲν ἔπονται.

Τὴν δ' αὐτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 205

Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῆ.
 ἀλλὰ τόδ' αἶνον ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὅππότε ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῆ πεπρωμένον αἴσῃ
 νεκείειν ἔδελῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

210

ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεῖς ὑποείξω.

[ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγχε θυμῷ·

αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἄγγελίης,

Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἐφαιστοῖο ἀνακτος,

Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδῆσεται, οὐδ' ἔδελῃσει 215

ἐκέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,

ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἐννοσίγαιος·

δῖνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.

καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 220

Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·

ἦδη μὲν γάρ τοι γαίηοχος Ἐννοσίγαιος

οἴχεται εἰς ἄλα διαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν

ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,

οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἄμφις ἔοντες. 225

ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἦδὲ οἳ αὐτῷ

ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεῖς ὑπόειξεν

χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτί γ' ἔτελέσθη.

ἀλλὰ σίγῃ ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,

τὴν μάλ' ἐπισσεῖων, φοβέειν ἦρωας Ἀχαιούς. 230

σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, φαίδιμος Ἔκτωρ·
τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.

235 κείθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
ὥς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἱρῆκι εἰοικῶς
ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ὠκιστος πετεηνῶν·
εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἔκτορα δῖον,

240 ἦμενον, οὐδ' ἔτι κείμεν· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
ἀμφὶ ἑ γιγνώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρῶς
παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.

ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

245 Ἔκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
ἦσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάνει·

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαιόλος Ἔκτωρ·
τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρειαι ἄντην;
οὐκ ἄτεις, ὃ με νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
οὓς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοῆν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
250 χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυσας καὶ δῶμ' Αἴδαο
ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητήρα Κρονίων

255 ἐξ Ἰδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ
ρύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεύσιν ἐπότηρνον πολέεσσιν,
νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·

260 αὐτὰρ ἐγὼ προπάροισε κίων, ἵπποισι κέλευθον
πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς.

Ἦς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,

265 εἰώθως λούεσθαι εὐρρείος ποταμοῖο,

κνιδιών· ἰψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται
 ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετά τ' ἦδεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὡς Ἔκτωρ λαιψήρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. 270
 οἱ δ', ὥστ' ἠ' ἔλαφον κεραὸν ἠ' ἄγριον αἶγα
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται·
 τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κειχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῆς ἠὺγένειος 275
 εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαώτας·
 ὡς Δαναοὶ εἶως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύουσιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἔκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. 280
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν
 νίκων, ὀππότε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 285
 ἌΩ πόποι, ἠ' μέγα δαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι
 οἶον δ' αὐτ' ἐξαυτίς ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἔκτωρ! ἠ' θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδα.
 ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν 290
 Ἔκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν
 ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀτομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὧδε μενοιῶν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι· 295
 αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 στείομεν, ὡς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαώτα,
 θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον.

- 300 Ὀς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἢδ' ἐπίθοντο
οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἴδομενεῖα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστήης καλέσειτες,
Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
- 305 ἴ, πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἤρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
μακρὰ βιβιάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
εἰμένος ὤμοιιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα Δούριν,
δεινήν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἦν ἄρα χαλκεὺς
- 310 Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτῇ
ὄξει' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρήφι δ' οἴστοι
θρῶσκον· πολλὰ δὲ δούρα θρασειῶων ἀπὸ χειρῶν,
- 315 ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' Ἀρηϊδῶων αἰζηῶν,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαίόμενα χροῖς ἄσαι.
ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ὑτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
- 320 αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπῶλων
σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
ἐν στήθεσσι ἐθέλξε, λάθοντο δὲ Δούριδος ἀλκῆς.
οἱ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἴων
θῆρε δύω κλονέωσι, μελαιίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
- 325 ἐλθόντ' ἑξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασδείσης ὑσμίνης·
Ἔκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἐπεφνευ,
- 330 τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτῶνων,
τὸν δέ, Μενεσθέης μεγαθύμου πιστὸν ἐταῖρου.
Αἰνεῖας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν·
ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος Δείοιο

ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς, 325
 γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·

Ἴασος αὐτ' ἄρχος μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 υἱὸς δὲ Σφήλιοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.

Μηκιστῆ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
 πρώτη ἐν ὕσμινῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγήνωρ. 340

Δηϊόχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὄμον ὄπισθεν
 φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσειν.

Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 τάφρῳ καὶ σκολόπεσσι ἐνιπλήξαντες ὄρυκτῆ,
 ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τείχος ἀνάγκῃ. 345

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσι ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴαν δ' ἔναρα βροτόευντα!
 ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωδι νοήσω,
 αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
 γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, 350
 ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
 κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
 ἡχῆ δεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων 355

ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαδείης ποσσὶν ἐρείπων
 ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 μακρὴν ἠδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωῆ
 γίγνεται, ὄππότε ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἦσιν.

τῆ ρ' οἴγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 αἰγιδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν 360

ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέσῃν,
 ἀψ' αὐτίς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 ὡς ῥα σύ, ἦτε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἴζυν 365
 σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,

- ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
- 370 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρρῳ
 ἦ βοὸς ἢ δῖος κατὰ πῖονα μηρία καίων,
 εὐχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
- 375 τῶν μνήσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἡμαρ·
 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 ἀράων ἀτῶν Νηληϊάδαο γέροντος.
- Τρώες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριμης.
 οἱ δ', ὥστε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὀππότε' ἐπείγῃ
 ἰς ἀνέμου· ἢ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
 ὡς Τρώες μεγάλη ἰαχὴ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
- 385 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψὶ μελαινάων ἐπιβάντες,
 μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῶ.
- 390 Πάτροκλος δ', εἴως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 τεῖχος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρύπυλοιο
 ἦστό τε, καὶ τὸν ἕτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῶ
 φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
- 395 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
 Τρώας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῶ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηῦδα.
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπησ,
 400 ἐνθάδε παρμένεμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
 ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε

σπένδομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμιζέιν.
 τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 παρεϊπῶν; ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ἔστιν ἑταίρου.

Τὸν μὲν ἄρ', ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ 405
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 παυροτέρους περ ἔοντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.

ἤτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας,
 ἠξιάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν.
 ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήιον ἐξιδύνει 410

τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
 εὖ εἰδῆ σοφίης, ὑποδημοσύνησιν Ἀθήνης·
 ὡς μὲν τῶν ἐπὶ Ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμὸς τε·

ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν.
 Ἔκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος εἴεσατο κυδαλίμοιο. 415

τὼ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 οὐδ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρήσαι πυρὶ νῆας,
 οὐδ' ὁ τὸν ἀψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.

ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσῶν, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς. 420

Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 μὴ δὴ πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνῃ τῷδε·
 ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ 425

τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.

τοῦ μὲν ἄμαρδ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἷον, 430
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
 ναϊ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαδαίοισιν,
 τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος ὀξείῃ χαλκῷ,

ἔσταότ' ἄγχι Αἴαντος· ὁ δ' ὑπτίος ἐν κονίῃσιν
 νηὸς ἀπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα. 435
 Αἴας δ' ἐρρίλησε, κασιγνήτου δὲ προσηΐδα·

- Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἔοντα,
 ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·
 140 τὸν δ' Ἔκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰδοῦκον· μάλα δ' ὄκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει.
 145 καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήμορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυοῦ Πανδοίδαο,
 ἠγία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο κατ' ἵππους·
 τῇ γὰρ ἔχ', ἧ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 150 ἦλθε κακόν, τὸ οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
 αὐχένι γάρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεισεν ἰός·
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 κείν' ὄχεα κροτέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα.
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 155 τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόφ, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκεν·
 πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
 ἵππους· αὐτὸς δ' αὐτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἐφ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ
 αἴνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 160 εἰ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
 ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσε
 Ἔκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπήρα,
 ὃς οἱ εὖστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· σπαρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 165 ἰὸς χαλκοβαρῆς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρῥύγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 ὦ πόποι, ἧ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 δαίμων ἡμετέρης, ὃ, τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἦν ἐνέδησα
 170 πρῶιον, ὄφρ' ἀνέχαιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷστούς.
 Τὸν δ' ἡμέλιβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

ὦ πέπον, ἀλλὰ βίον μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 κείσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγίης.
 αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμο,
 μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς· 475
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
 νῆας εὖσσέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμς.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὠμοῖσι σάκος θέτο τετραδέλυμνον·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν· 480
 [ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]
 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῶ·
 βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὤκα θεῶν Αἴαντι παρέστη.

Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμμα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας· 485

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμμα.

ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 ἤμην ὀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ, 490

ἢ δ' ὄτυνας μινύθη τε, καὶ οὐκ ἐθέλησιν ἀμύνειν·
 ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὅς δέ κεν ὑμέων
 βλήμενος, ἢ ἐ τυπείς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη,

τεθνάτω! οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμνομένῳ περὶ πάτρης
 τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω,

καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν. 500

Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·

Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 ἢ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.

ἢ ἔλπεσθ', ἦν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἦν πατρίδα γαίαν ἕκαστος· 505

ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκοίετε λαὸν ἅπαντα

- "Εκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρήσαι μενεαίνει ;
 οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι
 ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μήτις ἀμείνων,
 510 ἢ αὐτοσχεδίῃ μίξαι χεῖράς τε μένος τε.
 βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐ βιῶναι,
 ἢ δὴ δὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 ὦδ' αὐτως παρὰ νηυσίν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ἄως εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 ἔνθ' "Εκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον, Περιμήδεος υἱόν,
 ἀρχὸν Φωκῶν· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 ἡγεμόνα πρυλέων, Ἄντημορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ἄντων Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
 Φυλίδεω ἔταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 520 τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδῶν· ὁ δ' ὑπαιδα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλω
 εἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 αὐτὰρ ὄγε Κροίσμου στήθεος μέσον οὔτασε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔσυλα.
 525 τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὐ εἰδώς,
 Λαμπετίδης — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὐ εἰδῶτα θούριδος ἀλκῆς —
 ὃς τότε Φυλίδεο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 ἡγάγεν ἐξ' Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 ξείνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐφῆτης,
 ἐς πόλεμοι φορέειν, δῆτιν ἀνδρῶν ἀλεωρήν
 ὃς οἱ καὶ τοτε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 535 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδασειῆς
 κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόνετι.
 ῥήξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 κάππεσεν ἐν κούρησι, νέον φοίνικι φαιειός.
 ἔως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 στή δ' εὐράξ σὺν δουρί λαθῶν, βάλε δ' ὤμον ὀπισθεν·

αἶχμῃ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 πρῶσσω ἰεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνῆς ἐλάσθη.
 τῷ μὲν ἔεισάσθη χαλκῆρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 συλήσειν· Ἔκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν 545
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἴκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 ἰφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δητῶν ἀπονόσφιν ἐόντων
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῶεσσιν, 550
 ναῖε δὲ παρ Πριάμφῳ, ὁ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν·
 τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεδήσομεν ; οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένιοιο ;
 οὐχ ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν ; 555
 ἀλλ' ἔπευ ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 μάρασθαι, πρὶν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 560

Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶν ἐνὶ θυμῷ,
 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας !
 αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σοοί, ἠὲ πέφανται·
 φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

Ὡς ἔφαθ' : οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, 565
 ἐν θυμῷ δὲ βάλοιντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
 ἔρκει χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
 Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι· 570
 εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα !

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ' ἄλιον βέλος ἦκεν· 575
 ἀλλ' Ἴκετάουος υἷον ὑπέρθυμον Μελάνιππον,

- νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὤς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῶ
 580 βλημένῳ ἀΐξῃ, τόντ' ἐξ εὐνήφι θορόντα
 θρητήρ ἐτύχησε βαλῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθει Ἔκτορα δῖον,
 ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα.
- 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι εἰοκῶς,
 ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλου ἀμφὶ βόεσσιν,
 φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 ὡς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἔκτωρ
 590 ἠχῆ θροσπεσίῃ βέλεα στονούοντα χέοντο·
 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἑταίρων
 Τρῶες δέ, λείουσιν εἰοκότος ὠμοφάγοισιν,
 νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
 ὃ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλυγε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κύδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 Ἔκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσιν θροσπιδαῆς πῦρ
 ἐμβάλλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαισίον ἀρῆν
 πᾶσαν ἐπικρήνειε· τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεὺς,
 800 νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι.
 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
 θροσμέμεναι Τρῶων, Δαναοῖσιν δὲ κύδος ὀρέξαι.
 τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπι γλαφυρῆσιν ἔγειρεν
 Ἔκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγγέσπαλος, ἢ ὅλοον πῦρ
 οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 λαμπέσθην βλοσυρῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
- 610 [Ἔκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
 Ζεὺς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μόνον ἔοντα

τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι.¹
 καὶ ῥ' ἔδειλεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητιζων, 615
 ἧ δὴ πλείστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίων.
 ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥύτε πέτρῃ
 ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἀλὸς ἐγγυὺς εὐῦσα,
 ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, 620
 κύματά τε τροφόμεντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
 ὡς Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνδορ' ὀμίλῳ·
 ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῆ ἐν νηὶ πέσσησι
 λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα 625
 ἄχρη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 δειδυότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτιο φέρονται·
 ὡς ἐδαίξετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 αὐτὰρ ὄγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπέλθῶν. 630
 αἶ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 μυρία· ἐν δέ τε τῆσι νομεύς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν·
 ἦτοι ὁ μὲν πρότῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι
 αἰὲν ὀμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησι ὀρούσας 635
 βοῦν ἔδει, αἶ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἐκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 πάντες· ὁ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθέος ἀνακτος
 ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἑρακλεΐῃ· 640
 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 ὃς ῥα τόθ' Ἐκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
 στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἀντυγι πάλτο, 645
 τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκὴ, ἔρκος ἀκόντων·

- τῆ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσεν ὑπτίος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἔκτωρ δ' ὄξυ νόησε, θεῶν δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 550 στήθεϊ δ' ἐν δόρῳ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγυὺς ἑταίρων
 κτεῖν'· οἳ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχρύνεμοί περ ἑταίρου,
 χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἔκτορα διόν.
 Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
 νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίησιν ἔμειναν
 ἄδρῳοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
 καὶ δέος· ἀζηχῆς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 660 λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶν ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 παίδων ἢ δ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἢ δὲ τοκήων,
 ἤ μὲν ὅτεφ ζώουσι, καὶ ᾗ κατατεθνήκασιν.
 665 τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
 ἐστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!
 ὦς εἰπὼν ᾠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλὺς ὥσεν Ἀθήνη
 δεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
 670 ἤ μὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοῆν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 ἤ μὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 ἢ δ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θεῶσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
 675 ἐστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἱες Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' ὄγε νηῶν ἴκρι' ἐπόχετο, μακρὰ βιβάζων,
 νόμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμησιν,
 κολλητὸν βλήτροισι, δυοκαιεικοσίπηχυν.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 680 ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
 σεΐας ἐκ πεδίουο μέγα προτὶ ἄστν διήται,

λαοφόρον καδ' ὄδον· πολέες τέ ἐ θῆσαντο
 ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
 ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἱκρια νηῶν 685
 φοῖτα, μακρὰ βιβύας, φωνὴ δὲ οἱ αἰδῆρ' ἴκανεν.
 αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν,
 νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἔκτωρ
 μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὀμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
 ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰδῶν 690
 ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πᾶρα βοσκομενάων,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 ὡς Ἔκτωρ ἰδυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 ἀντίος αἴττων· τὸν δὲ Ζεὺς ὥσεν ὀπισθεν
 χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἄμ' αὐτῷ. 005
 Αὐτὶς δὲ δριμεία μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
 φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὄδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 οὐκ ἔφασαν φεύξασθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι· 700
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐκάστου,
 νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς.
 οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέεστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἔκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποντοπόροιο,
 καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν 705
 ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαίαν.
 τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 δῆρουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 τόξων αἰκὰς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 ἀλλ' οἴγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες, 710
 ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
 καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελάνδετα, κωπήνετα,
 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. 715

- Ἔκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει,
 ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
 Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν!
 νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν,
 720 νῆας ἐλείν, αἰ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
 ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 οἷ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
 αὐτόν τ' ἰσχανάσσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 ἀλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλέπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
 θρήνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἑίσσης.
 730 ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρώας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 αἰεὶ δὲ σμερνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 735 ἢ τίνας φαμεν εἶναι ἀοσσητήρας ὀπίσσω,
 ἢ τί τεῦχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
 οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστὶ πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
 ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθ, ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
 ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
 740 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμέθα πατρίδος αἴης.
 τῶ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μείλιχίη πολέμοιο.
 ἦ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξύοεντι.
 ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νησὶ φέροισι
 σὺν πυρὶ κηλείφ, χάριν Ἔκτορος ὀτρύναντος,
 745 τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῶ·
 δῶδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Πατρόκλεια.

Ὄς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσέλμοιο μάχοντο ·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις ; ἦ ὅτε κούρη
νηπίη, ἦδ' ἅμα μητρὶ Θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἔσσυμένην κατερύκει,
δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλθαι ·
τῇ ἴκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκειαι, ἦ ἐμοὶ αὐτῷ ;
ἦέ τιw' ἀγγελίην Φθίης ἕξ ἔκλυες οἶος ;
ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενoitιον, Ἄκτορος υἱόν,
ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν ·
τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηῶτων.
ἦέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς ;
ἔξαῦδα, μὴ κεῦθε νόw· ἵνα εἶδομεν ἄμφw.
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·
ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

- μῆ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 25 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἴστω.
τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
ἔλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
- 30 μὴ ἐμὲ γοῦν οὐτός γε λάβοι χόλος ὃν σὺ φυλάσσεις·
αἰναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὄψιγόνους περ,
αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης;
νηλεές! οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν ἵπποτα Πηλεΐς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
- 35 πέτραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίνην ἀλεείνεις,
καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλ' ἐμὲ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
- 40 δὸς δέ μοι ὤμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
αἶ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεΐς·
ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἶον ἔειπες!
- 50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
ὄπποτε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι,
καὶ γέρας ἀψ ἀφελέσθαι, ὅ, τε κράτει προβεβήκη·
- 55 αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ
κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱες Ἀχαιῶν.

δουρι δ' ἐμῶ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετεύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν 60
 ἄσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνηιδμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅπότ' ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμός τε.
 τὴν δ' ὥμοιῦν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι· 65
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλιᾶται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσοισι μέτωπον, 70
 ἐγγῦθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 πλήσειαν νεκῶν, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦπια εἶδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 μαινεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λαιγὸν ἀμύναι· 75
 οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὅπως ἔκλυον αὐδῆσαντος
 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λαιγὸν ἀμύνων 80
 ἔμπες' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοιο
 νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλωνταί.
 πεῖθεο δ', ὡς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
 ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην 85
 ἄψ' ἀπουάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἵεναι πάλιν· εἰ δὲ κεν αὐ τοι
 δῶη κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ σύγ' ἀνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις. 90
 μῆδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτήτι,

- Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰετιγενετῶν
 ἐμβήη· μάλα τούς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν
 Δῆης, τοὺς δέ τ' ἐᾶν πεδίον κᾶτα δηριάσθαι.
 αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων!
 μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
 100 ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὠς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
 βύλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
 105 πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὤμον ἔκαμμεν
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι· κὰδ δέ οἱ ἰδρῶς
 110 πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 ἀμπνεῦσαι· πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 γινῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
 120 ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 νηὶ θοῇ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 ὣς τὴν μὲν πρῦμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 μῆρῳ πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσεο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε!

λεύσω δὴ παρὰ νησὶ πυρὸς δηϊοιο ἰωήν !
 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
 δύσεο τεύχεα θάσασον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
 ὦς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νόροπι χαλκῷ. 130
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, 135
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτου ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμα δούρε, τὰ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
 ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο, 140
 βριδύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλ्लειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλω πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν, 145
 τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα τίε μάλιστα·
 πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὀμοκλήν.
 τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῆσι πετέσθην·
 τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ Ἄρπυια Ποδάργη, 150
 βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο.
 ἐν δὲ παρηορήσιω ἀμύμονα Πήδασον ἴει,
 τὸν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἦγαγ' Ἀχιλλεύς·
 ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἔπεδ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς 155
 πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὡς
 ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 εἶτ' ἔλαφον κερὰν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
 δάπτουσι· πᾶσιν δὲ παρήιον αἵματι φοινῶν·
 καὶ τ' ἀγελθὸν ἴασι, ἀπὰ κρήνης μελανύδρου 160
 λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ

- ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστέεται δέ τε γαστήρ·
 τοιοὶ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 105 ἀμφ' ἀγαδὸν θεράποντα ποδώκεος Διακίδαο
 ῥῶοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἴστατ' Ἀχιλλεύς,
 ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες Δοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποιδεῖ,
 σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασσεν.
 τῆς μὲν ἡς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοδώρηξ,
 υἱὸς Σπερχειοῖο, Διῦπετέος ποταμοῖο·
 175 ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα,
 αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βώρω, Περιήρεος υἱῷ,
 ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 τῆς δ' ἐτέρης Εὐδώρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
 ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 ἐν χορῶ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς.
 αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶ' ἀναβάς, παρελέξατο λάδρη
 185 Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἷον
 Εὐδώρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητὴν.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογαστόκος Εἰλείθυια
 ἐξάγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ Ἥελίου ἶδεν αὐγὰς,
 τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερόν μένος Ἀκτορίδαο
 190 ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὐ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
 ἀμφαγαπαζόμενος, ὡσεὶ δ' ἐὼν υἷον ἐόντα.
 τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 145 ἔγχεῖ μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
 τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·

πέμπτης·δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἠγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
στήσεν ἐὺ κρίνας, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

Μυρμιδόνες, μήτις μοι ὑπειλάων λελαθέσθω, 200

ὣς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν,
πάνθ' ὑπὸ μνηιδμόν, καὶ μ' ἠγίασθε ἕκαστος·
σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
νηλεές! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους·
οἰκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν 205

αὐτίς· ἐπεὶ ρά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφαιται
φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράασθε.
ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω!

Ἔως εἰπὼν ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 210

μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
ὡς δ' ὅτε τοίχον ἀνὴρ ἀράρη πυκνιοῖσι λιθόισιν
δώματος ὑψηλοῖο, βίως ἀνέμων ἀλεείνων·

ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ· 215

ψαῦον δ' ἰππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

πάντων δὲ προπάρειθε δὴ ἀνέρε θωρήσσοντο,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 220

βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέφωγεν
καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα

θήκ' ἐπὶ νηὸς ἀγεσθαι, ἐὺ πλήσασα χιτώνων,
χλωαίων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλων τε ταπήτων.
ἔνθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος 225

οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθροπα οἶνον,
οὔτε τρω σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Αἴτ' πατρί.

τό ρά τότε' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεεῖφ
πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίσφ' ὕδατος καλῆσι βῶσιν·
νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθροπα οἶνον· 230

εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
οὐρανόῃ εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον

- Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
235 σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηον ἐέλδωρ·
αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
Δάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
εἴσεται, ἣ ῥα καὶ οἶος ἐπίσθηται πολεμίζειν
ἡμέτερος Θεράπων, ἣ οἱ τότε χεῖρες ἀσπτοί
245 μαίνουθ', ὅππότε' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναυφί μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
ἀσκηδῆς μοι ἔπειτα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
τεύχεσσι τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγγχεμάχοις ἐτάροισιν.

- Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
250 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατῆρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί,
ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκε' ἐνὶ χηλῷ·
255 στή δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἦθελε θυμῷ
εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.

- Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
αὐτίκα δὲ σφήκεσσι ἐοικότες ἐξεχέοντο
260 εἰνοδίους, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔδοντες,
αἰεὶ κερτομέοντες, ὀδῶ ἐπι οἰκί' ἔχοντας,
νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
τούς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιῶν ἄνθρωπος ὀδίτης
κινήσῃ ἄεκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες

πρόσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι·
 τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 ἐκ νηῶν ἔχοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·

ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
 γινῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.

ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσι ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Τρῶες δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 πᾶσιν ὀρώσῃ θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,

ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
 μνηστῆρῶν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι·
 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅδι πλείστοι κλονέοντο,

νητ' παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 καὶ βάλε Πυραΐχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορουστὰς
 ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·

τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὁ δ' ὑπτίος ἐν κονίῃσιν
 κάππεσεν οἰμῶξας· ἔταροι δὲ μιν ἀμφεφόβηθεν

Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἄπασιν,
 ἠγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι·

ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰδόμενον πῦρ.
 ἠμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόδι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν

Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.

ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
 ἔκ τ' ἔφαιεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροι,

- 300 καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ·
ὥς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωη.
οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
- 305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνδίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
ἠγεμόνων. πρῶτος δὲ Μεινοϊτίου ἄλκιμος υἱὸς
αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
ἔγχρῃ ὀξύνοντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
- 810 ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
κάπτεισ'. ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὔτα Θόαυτα,
στέρνου γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλειίδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
- 315 μυῶν ἀνδρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῇ
νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀτύμνιον ὀξεί δουρὶ
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
ἤριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
- 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεῖς,
στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὔτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
ᾧμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῆ
δρῦψ' ἀπὸ μυῶνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῖς ἄραξεν.
- 325 δούπησεν δὲ πεσῶν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
ὥς τῶ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνοσ ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
υἱες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὅσ ῥα Χίμαιραν
θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνδρώποισιν.
- 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
ζῶν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖτις
λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
πάν δ' ὑπεδερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ 335

ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·

τῷ δ' αὐτίς ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν

ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἄμφι δὲ καυλὸν

φασγανον ἐρῥαίσαθ'· ὁ δ' ὑπ' οὔατος ἀνχένα θείνεν

Πηνέλεως, πᾶν δ' εἶσω ἔδου ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον 340

δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.

Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχείς ποσὶ καρπαλίμοισιν,

νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον.

ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.

Ἴδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ 345

νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν

νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλιοι· κέασσε δ' ἄρ' ὄστέα λευκά·

ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω

αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας

πρῆσε χανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἄμφεκάλυψεν. 350

Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.

ὥς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν

σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρέυμενοι, αἴτ' ἐν ὄρεσσι

ποιμένος ἀφραδίησι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,

αἴψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας· 355

ὥς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο

δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ

ἰετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρεῖη πολέμοιο,

ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, 360

σκέπτειτ' οἰστῶν τε ῥοῖζον καὶ δούπον ἀκόντων.

ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·

ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἐταίρους.

Ἦς δ' ὄτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἶσω,

αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τεῖνη· 365

ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε·

οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἐκτορα δ' ἵπποι

ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν

ἰρωϊκόν, οὗς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρκεεν.

- 370 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 πάσας πλήσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμάγην· ὕψι δ' ἄελλα
 375 σκίδναδ' ὑπὸ νεφέων· ταινύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 ἄψορῶρον προτὶ ἄστου νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλείστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 τῇ ῥ' ἔχ' ὀμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
 πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
 380 ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρδωρον ὠκέες ἵπποι,
 [ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἔκτορι κέκλετο θυμός·
 ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαϊνὴ βέβριδε χθδῶν
 385 ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεςσι κοτεσσάμενος χαλεπήνη,
 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιᾶς κρίνωσι δέμιστας,
 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 390 πολλὰς δὲ κλιτύς τὸτ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσαι
 ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλη στενάχοντο θεούσαι.

- Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας
 395 ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόληος
 εἶα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγνὴν
 νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 κτεῖνε μεταίτσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποιμήν.
 ἐνδ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θεστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 δεύτερον ὀρμηθεῖς—ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἠνία ἠέχθησαν—ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς

γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρειν ὀδόντων· 405
 ἔλκε δὲ δουρὸς ἑλῶν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς,
 πέτρῃ ἔπι προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 ἐκ πόντιου θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῶ·
 ὡς ἔλκ' ἐκ δίφρου κεχηνότα δουρὶ φαεινῶ,
 κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός. 410
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 μέσσην κὰκ κεφαλὴν· ἢ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεᾶσθη
 ἐν κόρυδι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην, 415
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίου τε Πύριν τε,
 Ἴφέα τ' Εὐϊππὸν τε καὶ Ἀργεᾶδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηδῶν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμτροχίτωνας ἐταίρους
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλιο Μενoitιάδαο δαμέντας, 420
 κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καταπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδῶς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε!
 ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
 ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 425
 Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.— 430
 τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 ὦ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὄρμαινonti, 435
 ἢ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυόεσσης
 θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίοιι δῆμῳ,
 ἢ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια **Ἥρη**·
 140 αἰνότατε **Κρονίδη**, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 ἄνδρα θνητὸν εἶντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 ἄψ' ἐδέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλύσαι;
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 145 αἶ κε ζῶν πέμψῃς **Σαρπηδόνα** οὔδε δόμονδε,
 φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐδέλῃσι καὶ ἄλλος
 πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα **Πριάμοιο** μάχονται
 υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἶνὸν ἐνήσεις.
 150 ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 χέρσ' ὑπο **Πατρόκλοιο** **Μενοιτιάδαο** δαμῆναι·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 πέμπειν μιν **Θάνατόν** τε φέρειν καὶ νήδυμον **Ἴπνον**,
 155 εἰσόκε δὴ **Λυκίης** εὐρείης δῆμον ἴκωνται·
 ἔνθα ἐταρχύσουσι κασίγνητοὶ τε ἔται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 160 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ **Πάτροκλος** ἐμελλεν·
 φθίσειν ἐν **Τροίῃ** ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴοντες,
 ἔνθ' ἦτοι **Πάτροκλος** ἀγακλειτὸν **Θρασύμηλον**,
 ὃς ῥ' ἦνς **Θεράπων** **Σαρπηδόνο**ς ἦεν ἄνακτος,
 165 τὸν βάλε νεύαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
Σαρπηδὸν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 δεύτερος ὀρμηθεῖς· ὁ δὲ **Πήδασον** οὔτασεν ἵππου
 ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἵσθων.
 κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κούησι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 170 τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἦνία δὲ σφιν
 σύγχυτ', ἐπειδὴ κείτο παρήγορος ἐν κούησιν.
 τοιοῦ μὲν **Αὐτομέδων** δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμορ·

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 αἶψας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
 τῷ δ' Ἰδυυδήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. 475
 τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.

Ἔνθ' αὖ Σαρπηδῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῆ
 ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, 480
 ἀλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
 ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρύς ἤριπεν, ἢ ἀχρωαῖς,
 ἢ ἐ πίτυς βλωδρῆ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊνον εἶναι·

ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο τανυσθεῖς, 485
 βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.

ἤτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθῶν,
 αἰθῶνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
 ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος·
 ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων 490
 κτεινόμενος μενείαινε, φίλον δ' οὐόμηνεν ἐταῖρον

Γλαυκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρῆ
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν·
 νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι!
 πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας, 495
 πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
 σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. 500
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Ὡς ἄρ' αὖ μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 ὀφθαλμοῦς ῥῖνάς θ'. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 ἐκ χροῦς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο
 τοιοῦ δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμῆν. 505
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέδον ἵππους φυσιόωντας,
 ἑμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.

Γλαῦκος δ' αἶνον ἄχος γένετο, φθογγῆς αἰοῦντι·
ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὄτ' οὐ δύνατο προσαμύναι.

510 χειρὶ δ' ἔλων ἐπίεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰφῶ
τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρῆν ἐτάροισιν ἀμύνων.
εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·

Κλυθεῖ, ἄναξ, ὃς πού Λυκίης ἐν πίοισι δῆμῳ
515 εἶς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἰκίνει.

ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἶμα
τερσῆναι δύναται· βαρῦθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·

520 ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὄριστος ὄλωλεν,
Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει.

ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσσαι,
κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἐτάροισιν

525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῳ πολεμίζειν,
αὐτός τ' ἀμφὶ νέκτι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
αἶμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.

530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
ὅττι οἱ ὤκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.

πρῶτα μὲν ὠτρυνεν Λυκίων ἠγήτορας ἄνδρας,
πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι.

αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρώας κίε, μακρὰ βιβιάσθων,

535 Πουλυδάμαντ' ἐπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
βῆ δὲ μετ' Αἰνεΐαν τε καὶ Ἔκτορα χαλκοκορυστήν.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρωσιν,
οἱ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης

540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐδέλεις ἐπαμύνειν
κείμεναι Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
ὃς Λυκίην εἶουτο δίκησὶ τε καὶ σθένει φῶ·

τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.
 ἀλλὰ, φίλοι, πάρσστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
 μὴ ἀπο τεύχε' ἔλονται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὄσσοι ὄλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ Δοῆσιν ἐπέφνομεν ἐγγχείσιν. 545

Ἦς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος
 ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλλος
 ἔσκε, καὶ ἄλλοδαπὸς περ ἐών· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ
 λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. 550
 βᾶν δ' ἰδὺς Δαναῶν λεληθμένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἔκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνοσ· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὄρσε Μενoitιάδew Πατροκλήησ λάσιον κῆρ·
 Αἴαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ· 555

Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 οἰοὶ περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρείουσ.
 κείται ἀνὴρ, ὃσ πρῶτοσ ἐσήλατο τείχοσ Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδόων· ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντεσ,
 τεύχεά τ' ὄμοιῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων 560
 αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

Ἦσ ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενάεινον.
 οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγασ,
 Τρῶεσ καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνεσ καὶ Ἀχαιοί,
 συμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι, 565
 δευῶν αὔσαντεσ· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺσ δ' ἐπὶ νύκτ' ὄλοην τάνυσε κρατερῆ ὑσμίνῃ,
 ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχησ ὄλοὸσ πόνοσ εἴῃ.

Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶεσ ἐλίκωπασ Ἀχαιοῦσ.
 Θλήτο γὰρ οὔτι κάκιστοσ ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 570
 υἱὸσ Ἀγακλήησ μεγαθύμου, δίοσ Ἐπειγεύσ,
 ὃσ ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦηασσεν

τοσπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίζασ,
 ἐσ Πηλῆ' ἰκέτευσε καὶ ἐσ Θέτιῳ ἀργυρόπεζαν·
 οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆῖ ῥηξήνορι πέμπον ἔπεσθαι 575

Ἴλιον εἰσ εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 τὸν ῥα τὸδ' ἀπτόμει νν νέκυοσ βάλε φαίδιμοσ Ἔκτωρ

- χερμαδίῳ κεφαλῆν· ἥ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεύσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῆ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένου ἐτάριοιο.
 Ἰθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἑοικῶς
 ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε·
 ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 585 ἔσσο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο.
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 αὐχένα χερμαδίῳ, ῥήξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 ὄσση δ' αἰγανέης ῥιπῆ ταναοῖο τέτυκται,
 590 ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέη πειρώμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δητῶν ὑπο θυμοραϊστέων·
 τόσσου ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,
 ἐτράπετ', ἔκτειεν δὲ Βαθυκλήα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθεος μέσον οὔτασε δουρί,
 στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 δούπησεν δὲ πεσῶν· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς.
 600 ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοί·
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ·
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔτατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ᾗχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 ἀλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη·

ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ᾤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.] 015
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·

Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὄρχηστήν περ ἔοντα,
 ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἤυδα·
 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἰφθιμὸν περ ἔοντα, 520
 πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.

εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχῶν μέσον ὀξείῃ χαλκῶ,
 αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἔων καὶ χειρὶ πεποιδῶς,
 εὐχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ. 625

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἔων, ἀγορεύεις;
 ὦ πέπου, οὔτι Τρῶες ὄνειδείους ἐπέεσσιν
 νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινα γαῖα καδέξει.
 ἐν γὰρ χειρὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ· 630
 τῷ οὔτι χρῆ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 οὔρεος ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκοή·
 ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, 635
 χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,

νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα διῶν
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κινήσιν
 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους. 640

οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὡς ὅτε μυῖαι
 σταδμῶ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλεσσι,
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινῶ, 645
 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ.

- πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 ἢ ἤδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατέρῃ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόσι φαίδιμος Ἔκτωρ
 650 χαλκῷ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔληται,
 ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσι ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοῦσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὄφρ' ἦνδ' ἑράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 ἐξαυτὶς Τρώας τε καὶ Ἔκτορα χαλκοκορυστήν
 655 ὤσαιτο προτὶ ἄστν, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρώας φευγέμεναι· γινῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὐτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοισιν Σαρπηδόσος ἔντε' ἔλοντο,
 χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 καὶ τότε' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάθηροι
 ἐλθῶν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσον ποταμοῖο ῥοῆσιν,
 670 χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσον·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραίπνοισι φέρεσθαι,
 Ἴπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοισιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 δήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πίονι δήμῳ.
 ἔνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἔστι θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνίην·
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αἶερας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῆσιν,
 680 χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσεν·

πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἕπῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πῖονι δῆμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Ἀυτομέδοντι κελεύσας,
 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη· 685
 νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,

ἢ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο·
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείστων νόος ἤεπερ ἀνδρῶν·
 [ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·] 690
 ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀνήκεν.

Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλει, ὅτε δὴ σε θεοὶ θανάτῳδε κάλεσαν;

Ἄδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Ἀυτόνοον καὶ Ἐχέκλον,
 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον, 695
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 τοὺς ἔλεν· οἳ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον νῆες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχρῃ θύεν· 700
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὅλῳ φρονέων, Τρῶεσσι δ' ἀρήγων.

τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαεινῇν ἀσπίδα νύσσων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμου ἴσος, 705
 δεινὰ δ' ὀμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλει! οὐ νύ τοι αἴσα,
 σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθει Τρῶων ἀγερῶχων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, 710
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ἔκτωρ δ' ἐν Σκαιῆσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 διῆε γάρ, ἡὲ μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτίς ἐλάσσας,
 ἢ λαοὺς ἐς τείχος ὀμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων, 715

- ἀνέρι εἰσάμενος αἰζήῳ τε κρατερῷ τε,
 Ἄσιῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 αὐτοκασίγητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος
 ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῆς ἔπι Σαγγαρίοιο·
 720 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρῆ-
 αἰδᾷ, ὅσον ἦσσαν εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
 ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλω ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 αἰ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δάη δέ τοι εὐχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἀμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφροσι φαίδιμος Ἐκτωρ,
 ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δύσεθ' ὄμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 ἦκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλω ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 σκαιῆ ἔγχος ἔχων· ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
 735 μάρμαρον, ὀκρίοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.
 ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
 οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἠνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λαϊ.
 740 ἀμφοτέρας δ' ὀφρύς σύνελεν λίθους, οὐδέ οἱ ἔσχεν
 ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κινήσιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτήρι ἐοικώς,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀστέα θυμῶς,
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ·
 745 Ὡ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὡς ρεῖα κυβιστᾶ!
 εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἀν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήδεα διφῶν,
 νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἶη·
 ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ρεῖα κυβιστᾶ·
 750 ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητήρες ἔασιν!

; εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἦρωϊ βεβήκει,
 λέοντος ἔχων, ὄστε σταδμοὺς κεραΐζων
 γο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 ἰ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαώς.
 ορ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε. 755
 ἐρὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὡς, δηριωθήτην,
 ρεος κορυφήσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 ἐρὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες αὐτῆς,
 οκλὸς τε Μεινοιτιάδης· καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 760 ἀλλήλων ταμέειν χροά νηλεῖ χαλκῶ.
 ορ μὲν κεφαλῆφι ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
 οκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ; καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὕσμίνην.
 ; δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν 765
 ; ἐν βήσσης βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 ν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 τρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
 γεσπεσίη, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
 ἠῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 770
 , οὐδ' ἕτεροι μνάοντ' ὄλοοιο φόβοιο.
 ἂ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
 πτερόεντες ἀπὸ νευρήφι θορόντες·
 ἂ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
 ἰμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κούρης 775
 μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 βρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 ι μαλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 δ' Ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 ἴτε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. 780
 ν Κεβριόνην βελέων ἦρωα ἔρυσσαν
 ν ἐξ ἐνοπήης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 ἵτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
 ἰ μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 ἰαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπτεφεν. 785

- ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 ἐνδ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 ἤερί γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 στῆ δ' ὄπιθε, πλήξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
 χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἢ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 αὐλώπις τρυφύλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 αἵματι καὶ κουήσι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 ἵππόκομον πῆληκα μαιίνεσθαι κουήσιν·
 ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
 ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν
 800 ἢ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 ἄσπις σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
 λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 στῆ δὲ ταφών· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεί δουρὶ
 ὦμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἠλικίην ἐκέκαστο
 ἔγχετ' ἴπποσύνη τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 810 καὶ γὰρ δὴ ποτε φώτας εἰκόσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 ὃς τοι πρῶτος ἐφήκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλη,
 ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
 815 Πάτροκλου, γυμνόν περ ἐόντ', ἐν δηϊοτήτι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἑκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάλυμον
 ἀψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεί χαλκῷ,
 820 ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στήχας, οὐτα δὲ δουρὶ

νείωτον ἐς κενεῶνα· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσειν.
 δούπησεν δὲ πεσῶν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμη,
 ὧτ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 πίδακος ἄμφ' ὀλίγης· ἐδέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω· 825
 πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι·
 ὡς πολέας πέφνοντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἔκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·
 καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πάτροκλ', ἣ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 ἄξιεν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 νῆπιε! τῶν δὲ πρόσθ' Ἔκτορος ὠκέες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω 835
 ἡμᾶρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῆπες ἔδονται.
 ἄ δειλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἑὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
 μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἔκτορος ἀνδροφόνου 840
 αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 ὣς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρουι πείθειν.

Τὸν δ' ὀλιγοδραπέων προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ·
 ἤδη νῦν, Ἔκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν 845
 ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι εἰέκοσιν ἀντεβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 ἄλλά με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. 850
 ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐθ' ἄν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλά τοι ἤδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.

- 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πταμένη Ἄιδόςδε βεβήκει,
 ὃν πόντον γούωσα, λιπούσ' ἀδρότητα καὶ ἦβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
- 960 τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠῦκόμοιο,
 φθῆγῃ ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 εἴρυσε, λάξ προσβάς· τὸν δ' ὑπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
 αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
- 965 ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 ἔτετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποιο
 ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ.

Μενελάου ἀριστεία.

ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
ιοκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊότητι.
ἔδ' ἀρ' αὐτῷ βαῖν', ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
στόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἶδυια τόκοιο · 5
ἔρι Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
θε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη,
τάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
ἔρα Πάνθου υἱὸς εὐμμελῆς ἀμέλησεν
ιόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος · ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ 10
καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον ·
γρεῖδη Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
λεῖπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
ἴρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
ιοκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην · 15
ἔἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
ἔβάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
ν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος ·
πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος, 20
συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος

- θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένεϊ βλεμναίνει,
 ὄσσον Πάνθου υἱὲς εὐμμελῖαι φρονέουσιν.
 οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἵπερήνορος ἵπποδάμοιο
 25 ἦς ἦβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινεν,
 καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδέ ἔφημι, πόδεσσί γε οἴσι κίοντα,
 εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνούς τε τοκῆας.
 ὡς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κεύω
 ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
 πρὶν τι κακὸν παδέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθευ· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα
 νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσεις
 35 γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔδηκας.
 ἡ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεῆν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθω ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίη.
 ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη·
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμῆ
 45 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 ἄψ δ' ἀναχαζόμεοιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιδήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 50 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 αἷματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοίαι,
 πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰσπόλῳ, ὃθ' ἄλλος ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 55 καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαιὶ δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρῦει ἀνθεῖ λευκῷ·

ἐλθὼν δ' ἔξαπινης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνδου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα. 30

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκί πεποιθώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἄσπευε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ τ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 δηῶν· ἀμφὶ δὲ τόγγε κύνες ἄνδρες τε νομῆς 35
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὡς τῶν οὕτωι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

ἔνθα κε ρεία φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανδοίδαο 70
 Ἀτρείδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὅς ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, Δοφ' ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἠγήτορι Μέντη·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θείεις, ἀκίχητα διώκων, 75
 ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρηϊός, Ἀτρέος υἱός,
 Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἐπεφνευ, 80
 Πανδοίδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ πόνον ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 πάπτηνευ δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω 85
 τὸν μὲν ἀπαιυόμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
 ὄξέα κεκληγῶς, φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο
 ἀσβέστω· οὐδ' υἱὸν λάθειν Ἀτρέος ὄξυ βοήσας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· 90

ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά,

- Πάτροκλόν δ', ὃς κείται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται.
 εἰ δέ κεν Ἐκτορι μῦθος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 95 αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήσω' ἕνα πολλοί·
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 ὀππότε' ἀνὴρ ἐδέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
 100 τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται
 Ἐκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθόιμην,
 ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάριτος,
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσταίμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν,
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῖς ἠϋγένειος,
 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων,
 115 παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνουθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 βῆ δὲ θέεω, εἶδαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἤδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ' Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμόν ὄριεν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἐκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 ἔλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεί χαλκῷ,

τὸν δὲ νέκυν Τρῶησιον ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον.
 Ἔκτωρ δ' ἄψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάξεθ' ἐταίρων,
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ 130
 Τρῶσιν φέρειν προτὶ ἄστν, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὸν καλύψας,
 ἐστήκει, ὡς τίς τε λέων περὶ οἴσι τέκεσσι,
 ᾧ ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δὲ τε σθενεὶ βλεμεαίνει· 135
 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·
 ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἄτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 ἐστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσι ἀέξων.
 Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, 140
 Ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μῦθῳ·
 Ἔκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!
 ἦ σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἔοντα.
 φράξο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστν σαώσεις
 οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν. 145
 οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμῆς αἰεὶ.
 πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεας μεθ' ὄμιλον,
 σχέτλι! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον, 150
 κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
 ζῶς ἔόν· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
 τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπέισεται ἀνδρῶν,
 οἰκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. 155
 εἰ γὰρ νῦν Τρῶεσσι μένος πολυθαρσῆς ἐνεΐη,
 ἄτρομον, οἶόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 αἰψά κε Πάτροκλον ἐρυσσάμεθα Ἴλιον εἴσω.
 εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος 160

ἔλθοι τεθνηώς, καί μιν ἐρυσαιμέδα χάρμης,
 αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλά
 λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεδα Ἴλιον εἴσω.
 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μεγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νησί, καὶ ἀγγέμαχοι θεράποντες.
 ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δηῖων ἐν αὐτῇ,
 οὐδ' ἰδὼς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.

- Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοίος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες!
 ὦ πρόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλω,
 τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβόλακα ναιετάουσιν·
 νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες·
 ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομῆναι.
 175 οὔτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
 ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥήϊδιως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο, καὶ ἴδε ἔργον
 180 ἧὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
 ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλιο Δανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 185 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύο
 καλά, τὰ Πατρόκλιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 δηῖου ἐκ πολέμοιο· θεῶν δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
 190 ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
 οἱ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβε
 ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἰρήν,
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνει

δεω Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες 195
 φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα φ' παιδὶ ὅπασσεν
 · ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
 δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 τι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 ἰς ῥα κάρη, προτὶ δν μυθήσατο θυμόν· 200
 θεῖλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν.
 τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 ἰ ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 ἰ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε·
 ἰ δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων 205
 ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
 οἰνήν, ὅ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 ἰ Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος·
 καὶ κυανέσῃσι ἐπ' ὄφρῦσι νεύσε Κρονίων.
 οἱ δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῦ· δὴ δέ μιν Ἄρης 210
 ἐνούλιος· πλησθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
 καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφίσι πᾶσιν,
 τι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
 ἐν δὲ ἕκαστον ἐποικόμενος ἐπέεσσιν, 215
 λην τε Γλαυκόν τε, Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
 οσοπαῖόν τε Δεισήνορά θ' Ἴππόδοόν τε,
 ἡν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
 γ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόειτα προσηύδα·
 ἰ λυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων· 220
 ο ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 ἰ ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·
 ἰ να μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 ἰ ονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν
 ἰ ονέων, δάροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῆ 225
 ἰ ὑμέτερον δὲ ἕκάστου θυμὸν ἀέξω.
 ἰ νῦν ἰδὺς τετραμμένος, ἡ ἀπολέσθω,
 ἰ ωθήτω! ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
 ἰ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης

- 230 Τρώας ἐς ἵπποδάμους ἐρύση, εἷξῃ δέ οἱ Αἴας,
 ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 ἔξω ἐγὼ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοὶ περ.
 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰδὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός,
- 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 νήπιοι, ἧ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοσθησέμεν ἐκ πολέμοιο.
- 240 οὔτι τόσον νέκυος περιδεΐδια Πατρόκλοιο,
 ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς,
 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδεΐδια, μήτι πάθῃσιν,
 καὶ σῆ' ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
- 245 ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ.
 Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἤυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἄργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἴτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
- 250 δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κύδος ὀπηδεῖ.
 ἀργαλέον δέ μοι ἔστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 ἠγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
- 255 Πάτροκλον Τρῶῃσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ἦς ἔφατ'· ὄξυ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
 πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δῆϊότητα·
 τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐυναλίῳ ἀνδρειφόντη.
- 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἠγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῦπετέος ποταμοῖο
 βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

ἠΐονες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἀλὸς ἕξω· 265
 τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἔστασαν ἀμφὶ Μενουτιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 φραχθέντες σάκεσιν χαλκῆρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 λαμπρῆσιν κορυΐεσσι Κρουίων ἠέρα πολλήν
 χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενουτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε, 270
 ὄφρα, ζωὸς ἐών, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 μίσησεν δ' ἄρα μιν δητῶν κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὤρσεν ἐταίρους.

᾿Ωσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιούς·
 νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν 275
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοι περ·
 ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὣκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα. 280
 Ἴδυσεν δὲ διὰ προσιάχων, σὺτ' εἴκελος ἀλκῆν
 καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροῦς τ' αἰζήνους
 ρηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
 ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγανοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 ρεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας, 285
 οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 ἄστῃ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

Ἦτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἴππόδοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 δεσάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, 290
 Ἐκτορι καὶ Τρῶεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
 τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαῖξας δι' ὀμίλου,
 πλῆξ' αὐτοσχεδὴν κυνῆς διὰ χαλκοπαρήου·
 ἦρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ, 295
 πληγείσ' ἔγχει τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 εἰματόεις· τοῦ δ' αὐτῷ λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγάλητορος ἦκε χαμᾶζε

- 301) κείσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῶ,
 τῆλ' ἀπὸ Δαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνδάδιος δέ οἱ αἰῶν
 ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἔκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ.
- 302) ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκίων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῶ Πανοπηῆ
 οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσων·
 τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
- 310) αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχευεν.
 δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.
 Αἴας δ' αὖ Φόρκυα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποδόφω περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύφει·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
- 315) ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κουήσι πεσῶν ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴπποδόον τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
- 320) Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ κε κύδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνεῖαν ὄτρυνε, δέμας Περίφαντι ἔουκώς,
 κήρυκι Ἥπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
- 325) κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεῖα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεῶν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπευήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιδότας, ἠγορή τε
- 330) πλῆθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
 νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνεῖας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 ἔγνω· ἐξάντα ἰδὼν· μέγα δ' ἔκτορα εἶπε βοήσας·

Ἐκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγολ ἠδ' ἐπικούρων,
 αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας !

ἀλλ' ἔτι γὰρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρροδον εἶναι.
 τῶ ρ' ἰδυὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οὔγε ἐκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.

Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔσται.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.

ἔνθ' αὐτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 υἱὸν Ἀρίσβαντος, Δυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.

τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Δυκομήδης·
 στή δὲ μάλ' ἐγγυὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπυσίανα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·

ὅς ρ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,

καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊῖος Ἀστεροπαῖος,

ἰδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·

ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 ἑσταότες περὶ Πατρόκλω, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.

Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·

οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,

οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσοχον ἄλλων,

ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.

ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθδὼν

δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον

νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,

καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·

παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνητο γὰρ αἰεὶ

ἀλλήλοισι καθ' ὄμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίη

οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.

ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι

ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.

- 370 οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εὐκηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
 Ἡελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλεεύνοντες βέλεα στονούοντα·
- 375 πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 ὅσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
- 380 ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 τὼ δ' ἐπιουσιμένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
 νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ὑπὸ νηῶν.
- Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
- 385 ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῷ νολεμές αἰεὶ
 γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες δ' ὑπέρερθεν ἐκάστου,
 χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετε μαρναμένοισιν,
 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην
- 390 λαοῖσιν δῶν ταυῦειν, μεθύουσαν ἀλοιφή·
 δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες ταυῖουσιν
 κυκλός', ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφή,
 πολλῶν ἐλκόντων· τάννται δὲ τε πᾶσα διαπρό·
 ὡς οἴγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
- 395 ἔλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 νῆας ἔπι γλαφύρας· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἤματι τῷ ἐτάνουσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἤδδε Πάτροκλον τεθνηῶτα διὸς Ἀχιλλεύς.
 πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 τειχεὶ ὑπὸ Τρώει· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ

τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχριμφθέντα πύλησιν, 405
 ἄψ ἀποουστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔξεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπέυθετο, νόσφιν ἀκούων,
 ἧ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
 δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη, 410
 μήτηρ, ὅττι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.

Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 νολεμέες ἐγχιρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

ᾧ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές ἀπονέεσθαι 415
 νῆας ἐπι γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεδήσομεν ἵπποδάμοισιν
 ἄστου πότε σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κύδος ἀρέσθαι.

ᾧ δὲ τις αὐ Τρώων μεγάλθυμων αὐδήσασκεν· 420
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!

ᾧ δ' ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
 ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὄρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτιο. 425

Ἴπποι δ' Διακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν εόντες,
 κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
 ἐν κονίησι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο.
 ἧ μὰν Ἀντομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός,
 πολλὰ μὲν ἄρ μάλιστα Δοῆ ἐπεμαίετο θείων, 430
 πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῆ·
 τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠδελέτην ἰέναι, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκει τεθνητός ἢ ἑ γυναικός· 435

ὡς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὔδεις ἐνισκίμψαντε καρῆατα· δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέει μυρομένοισιν,
 ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερῆ δὲ μαινετο χαίτη,
 ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγὸν ἀυφοτέρωθεν. 440

μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη, προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

- Ἄ δειλῶ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊ ἄνακτι
θυητῶ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγγήρω τ' ἀθανάτω τε!
145 ἦ ἴνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχῃτον;
οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
Ἔκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
150 ἦ οὐχ ἄλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπέυχεται αὐτως;
σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἦδ' ἐνὶ θυμῶ,
ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κύδος ὀρέξω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὔσσελμους ἀφίκωνται,
455 δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἦν.
τῶ δ', ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδᾶςδε βαλόντε,
ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῦς.
τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
160 ἵπποις ἀτίσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
ρέα μὲν γὰρ φεύγεσκειν ὑπέκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
ρέια δ' ἐπαίξασκε πολλὴν καδ' ὄμιλον ὀπάζων.
ἀλλ' οὐχ ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
οὐ γὰρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ
165 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
ὄψ' δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἄλκιμέδων, υἱὸς Δαέρκεος Αἰμονίδαο·
στή δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·

- Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
170 ἐν στήθεσσι εἴδηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
οἷον πρὸς Τρώας μάχεται πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ
μῦνος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.

- Τὸν δ' αὐτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
475 Ἄλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμήσιν τε μένος τε.

εἰ μὴ Πατροκλος, θεόφω μῆστωρ ἀτάλαντος,
ζωὸς ἑών ; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κυχάνει·
ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἥνια συγαλόντα
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. 480

ᾠς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθῶον ἄρμ' ἐπορούσας,
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν·
Ἀυτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ·
αὐτίκα δ' Αἰνεΐαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·

Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
ἵππω τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἠιόχοισι κακοῖσιν.
τῷ κεν ἐελποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
σῶ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
τλαίην ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ. 490

ᾠς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδησεν εὖς παῖς Ἀγχιΐσαιο.
τῷ δ' ἰδὺς βήτην, βοέης εἰλυμένω ὤμους
αὔησι, στερεῆσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἄρητος θεοειδῆς
ἦσαν ἀμφότεροι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιματί γε νέεσθαι
αὐτίς ἀπ' Ἀυτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
ἀλκῆς καὶ σθένος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηΐδα, πιστὸν ἑταῖρον· 500

Ἄλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεῖοντε μεταφρένῃ. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἔκτορα Πριαμίδαην μένεος σχήσεσθαι ὄτω,
πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν 505
Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοίη.

ᾠς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
Αἴαντ', Ἀργείων ἠγῆτορε, καὶ Μενέλαε,
ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεδ', οἵπερ ἄριστοι,
ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν· 510
νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἡμαρ.
τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα

- Ἔκτωρ Αἰνείας δ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 ἦσω γὰρ καὶ ἐγὼ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀρήτιοι κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστη·
 ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήηρος ἔλασσει.
 520 ὡς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνήρ,
 κόψας ἐξόπιδεν κεράων βοῶς ἀγραύλοιο,
 ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προδορῶν ἐρίπησιν·
 ὡς ἄρ' ὄγε προδορῶν πέσειν ἕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
 νηδυίοισι μάλ' ὄξυν κραδαινόμενον, λυέ γυῖα.
 525 Ἔκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκλυε· τὸ δ' ἐξόπιδεν δόρυ μακρὸν
 οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
 ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 εἰ μὴ σφῶ' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 οἳ ῥ' ἦλθον κατ' ὄμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
 τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
 Ἔκτωρ, Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος θεοειδής·
 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὐτὶ λίπον, δεδαίγμενον ἦτορ,
 κείμενον· Αὐτομέδων δέ, θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Ἥ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 κῆρ ἄχεος μεδέηκα, χερείονά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἕναρα βροτόεντα
 θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῶν
 αἱματόεις, ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 ἀργαλέῃ, πολὺδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 οὐρανόθεν καταβάσα· προήκε γὰρ εὐρύσπα Ζεὺς,
 ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτρέπεται αὐτοῦ.
 ἦψτε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι ταυύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο.

ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὃς ῥά τε ἔργων
 ἀνδράπου ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει· 550
 ὡς ἠ πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα ἔαυτήν,
 δύσεται Ἄχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἷον ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 ἰφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν· 555

Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαθοῦ πιστὸν ἑταῖρον
 τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν,
 ἀλλ' ἔχεο κρατερώς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα! 560

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος· 560
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραῖε παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρώην·
 τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνεσθαι
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανὼν ἐσεμάσαστο θυμόν.
 ἀλλ' Ἔκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει 565
 χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσιν ἔθηκεν,
 καὶ οἱ μνίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνήκεν, 570
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομείοιο,
 ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνδράπου·
 τοίου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαινας.
 βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος, 575
 ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἔκτωρ
 δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπιναστής·
 τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 αἴξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος 580
 νεκρὸν ὑπέκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.

Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὄτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων

- ξείνων φίλτατος ἔσκειν, Ἄβυδῶδι οἰκία ναίων·
 595 [τῷ μιν εἰσιάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 "Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρους περ
 μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἰείρας
 νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
 590 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 "Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένους αἰΐδοπι χαλκῶ.
 καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 595 ἀστράφας δέ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῦς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
 βλήτω γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ
 ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρῖς
 600 αἰχμῇ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθῶν.
 Λήϊτον αὖθ' ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρτῆ,
 υἱὸν Ἀλεκτρυόνης μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 ἔγχοις ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσι.
 605 "Ἐκτορα δ' Ἴδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
 βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Τρώες· ὁ δ' Ἴδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαια,
 δίφρω ἐφεσταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·
 610 αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὑπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπειτ' αὐτῷ—
 πέζος γὰρ ταπρῶτα λιπῶν νέας ἀμφιελίσσας
 ἤλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
 εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
 615 καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμαρ·
 αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο—
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὥσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλώσσαν τάμε μέσσην.
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.

καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησιν 621
κύφας ἐκ πεδίου, καὶ Ἴδομενήα προσηύδα·

Μάστιε νῦν, εἰως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γυγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.

Ἄως ἔφατ'· Ἴδομενεὺς δ' ἕμασεν καλλιτρίχας ἵππους 625
νῆας ἐπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκεία νίκην.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

ἌΩ πόποι, ἤδη μὲν κε, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν, 630
γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρηγεί.

τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἀπτεται, ὅστις ἀφείη,
ἢ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰδύνει·
ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.

ἀλλ' ἄγχετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην, 635
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ

χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
οἳ που δεῦρ' ὀρώωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασιν
Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νησὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.

εἶη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλειε τάχιστα 640
Πηλεΐδη· ἐπεὶ οὐ μιν οἴομαι οὐδὲ πεπύσθαι

λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
ἀλλ' οὔπη δύναμαι ιδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρύσαι ὑπ' ἡέρος υἱας Ἀχαιῶν, 645
ποίησον δ' αἰῶρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι·

ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νῦ τοι εὔαδεν οὕτως!

Ἄως φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα· 650
αἰτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·

ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἱ κεν ἴδῃαι 655
ζῶν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
στρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφροσι θᾶσσον ἰόντα
εἰπεῖν, ὅττι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.

- Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 βῆ δ' ἰέναι, ὡς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι,
 660 πάννουχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰδυίει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀτσοῦσι θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηλοῖσι λίποιεν.
 πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἠγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 νῦν τις ἐνηείης Πατροκλήος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 ζωὸς ἑών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασι
 675 ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουραίων πετεηνῶν,
 ὄντε, καὶ ὑψόθ' ἑόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 θάμνω ὑπ' ἀμφικόμφω κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὄκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαεινῶ
 680 πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων
 εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιο.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνουθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἄντιλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 ἤδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὀτομαι εἰσορόωντα
 γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποδῆ Δαναοῖσι τέτυκται.
 ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,

εἶπεῦν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Ὦς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 δὴν δὲ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὄσσε 695
 δακρυόφι πλήσθην, θαλερῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
 βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, 700
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἦθελε θυμὸς
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποδῆ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
 ἀλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνήκεν, 705
 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
 στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶδαρ δὲ προσηύδα·

Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῆσιν
 ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἴω
 νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτορι δίῳ· 710
 οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
 ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 715
 πάντα κατ' αἴσαν ἔειπες, ἀγακλεές ὦ Μενέλαε·
 ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
 νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὀπισθεν
 νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἐκτορι δίῳ
 ἴσων θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τοπάρως περ 720
 μίμνομεν ὄξυν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 ἕψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεῖ
 Τρωϊκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοῦς.
 Ἰθυσαν δὲ κύνεσσι βεβήκοτες, οὔτ' ἐπὶ κάρῳ 725
 βλημένῳ ἀίξωσι πρὸ κούρων θρηνητῶν·

- ἕως μὲν γὰρ τε θέουσι, διαρραΐσαι μεμαῶτες,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκί πεποιθώς,
 ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος ·
 730 ὡς Τρῶες εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσουντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
 πρόσσω αἴξας, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.
- 735 Ὡς οὔγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἐπι γλαφυράς · ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 ἄγριος, ἥντε πῦρ, τό, τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι
 ἐν σέλαι μεγάλω · τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο ·
 740 ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 ἀζηχῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 οἱ δ', ὡςδ' ἡμίονοι, κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,
 ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 ἠ δοκόν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον · ἐν δέ τε θυμὸς
 745 τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσιν ·
 ὡς οὔγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὀπίσθην
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς ·
 ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ρέεθρα
 750 ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθεισιν,
 πλάζων · οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες ·
 ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων · οἱ δ' ἅμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιιάδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
- 755 τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοῖων,
 οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 κίρκον, ὃ, τε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν ·
 ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
- 760 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρων
 φευγόντων Δαναῶν · πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωσῃ.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

Ὅπλοποιΐα.

Ὦς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὖρε προπάραιθε νεῶν ὀρθοκραϊράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· 5
ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
νηυσὶν ἔπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο·
μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὡς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καὶ μοι ἔειπεν,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώντος ἐμεῖο, 10
χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον, ἀπώσάμενον δήϊον πῦρ,
ἔψ' ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.
Ἔως ὃ ταῦδ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν 15
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγανοῦ Νέστορος υἱός,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
ὦ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
πέυσσαι ἀγγελίης, ἢ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.
κεῖται Πάτροκλος· νέκυσ δὲ δὴ ἀμφιμάχονται 20
γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.

- Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα,
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν ἀΰδαλόεσσαν,
 χεῦατο κακὴ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον·
 25 νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 αὐτὸς δ' ἐν κοίῃσι μέγας μεγαλωστί ταυνοσθεῖς
 κεῖτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων.
 δμῳαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον· ἐκ δὲ θύραζε
 30 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στῆθεα πεπλήγοντο, λύθει δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λειβῶν,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάμιμον κῆρ
 δεΐδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρω·
 35 σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 ἡμένη ἐν βένδεσσι ἀλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένδος ἀλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαῦκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη δ' Ἀλίη τε βοῶπις,
 Κυμοδόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Διμινώρεια,
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιδόη καὶ Ἀγανή
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαίρα καὶ Ὠρεΐδναια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 50 ἄλλαι δ', αἱ κατὰ βένδος ἀλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλήθο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσι
 στῆθεα πεπλήγοντο· θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 Κλύτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' εὐ πᾶσαι
 εἶδες' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
 55 ἦτ' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 ἔξοχον ἠρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίκ,
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἶσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾱ φάος Ἥελίοιο,
 ἄχυνται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμήσαι ἰούσα.
 ἀλλ' εἰμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω,
 ὅττι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.

60

Ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 δακρυδέσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 ῥήγγυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἔκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θάμειαι
 Μυρμιδόνων εἶρυντο νέες ταχύν ἀμφ' Ἀχιλλῆα.
 τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 ὄξυ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
 καὶ ῥ' ὄλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

65

Τέκνον, τί κλαίεις ; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος ;
 ἐξαύδα, μὴ κεύθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεστοι
 ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὖχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 σὺ ἐπιδευομένους, παθῆειν τ' ἀεκήλια ἔργα.

75

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 μήτηρ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων
 ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
 δρώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 καλὰ· τὰ μὲν Πηληϊῶν θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὖνῃ.
 αἰδ' ὄφελος σὺ μὲν αὖτις μετ' ἀθανάτης ἀλίησιν
 ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν !
 ἦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίκ,
 οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεσσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἔκτωρ

80

85

90

πρῶτος ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίση.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα ·
95 ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἶ' ἀγορεύεις·
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότημος ἐτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
αὐτίκα τεθναίνην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐταίρω
κτεινομένω ἐπαμῦναι · ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
100 ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δήσειν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
οὐδέ τι Πατρόκλω γενόμην φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἶ δὴ πολέες δάμεν Ἐκτορι δίφ·
ἀλλ' ἤμαι παρὰ νηυσίν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
105 τοῖος ἐών, οἶος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ · ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνδρώπων ἀπόλοιο,
καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπήναι·
ὄστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται, ἦν τε καπνός·
ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχρῦμένοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κιχείω,
115 Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλη τελέσαι, ἦδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
ἀλλὰ ἔ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἡρης.
120 ὡς καὶ ἐγών, εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
καὶ τινα Τρωιάδων καὶ Δαρδανίδων βαδυκόλπων,
ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειῶν ἀπαλάων
δάκρυ ὁμορξαμένην, ἀδιδὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
125 γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσει·

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἐστὶν
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν δλεθρον·
 ἰλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, 130
 χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἔ φημι
 δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθην αὐτῷ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσσο μῶλον Ἄρηος,
 πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἔλθουσάν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι. 135
 ἠῶθεν γὰρ νεύμαι, ἄμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
 τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἐφαιστοῖο ἄνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεδ' υἱὸς εἴοιο·
 καὶ στρεφθεῖς, ἀλίησι κασιγνήτησι μετηῦδα·
 Ἔμεις μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, 140
 ὀψόμεναι τε γέρονδ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 εἶμι παρ' Ἐφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐδέλῃσιν
 νιεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα·
 Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν· 145
 ἠ δ' αὐτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνείκει.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. 150
 οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 αὐτὶς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἴκελος ἀλκῆν.
 τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβει φαίδιμος Ἔκτωρ, 155
 ἐλκόμεναι μεμαῶς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὀμόκλα·
 τρὶς δὲ δὺ Ἀΐαντες, θούριν ἐπιειμέμει ἀλκῆν,
 νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ἠ δ' ἔμπεδον, ἀλκῆ πεποιθώς,
 ἄλλοτ' ἐπαῖξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν. 160
 ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἰθῶνα δύνανται

- ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίσσσαι·
 ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δῶ Αἴαντε κορυστὰ
 Ἐκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
- 165 καὶ νῦ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος,
 εἰ μὴ Πηλείωνι ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 ἄγγελος ἦλθε θεῶσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἠκέ μιν Ἥρη
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 170 Ὅρσοε, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλω ἐπάμυνον, οὐ εἴνεκα φύλοπις αἰνῆ
 ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 οἱ μὲν, ἀμνύμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
- 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ
 ἐλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ εἰ θυμὸς ἀνώγει
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνδ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κείσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω,
 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
- 180 σοὶ λῶβη, αἶ κέν τι νέκυος ἠσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
- 185 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑφίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
- 190 πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι·
 στεῦτο γὰρ Ἐφαιστοιο πᾶρ' οἰόμενον ἔντεα καλά.
 ἄλλου δ' οὐ τευ ρῖδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δῶω,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὰς ἄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
- 195 ἔγχεϊ δηϊῶων περὶ Πατρόκλωιο θανόντος,
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·

εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὐτῶς ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρῶεσσι φάνηθι,
 αἶ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν 200
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.

ἼΗ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 ἰμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔσπεφε δια θεάων 205
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαίε φλόγα παμφανόωσαν.

ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἴκηται,
 τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 οἶτε πανημέριοι στυγερῶ κρίνονται Ἀρηϊ
 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι 210

πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ιδέσθαι,
 αἶ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρής ἀλκτῆρες ἴκωνται·
 ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκανεν.
 στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς 215
 μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινην ὠπίζετ' ἐφετμῆν.

ἔνθα σταὺς ἦυσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 φθέγγεατ'· ἀτὰρ Τρῶεσσιν ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδομόν.
 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγγξ
 ἄστῳ περιπλομένων δηῖων ὑπο θυμοραϊστέων· 220
 ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.

οἱ δ' ὡς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 ἀψ' ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.
 ἠνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ 225
 δευῶν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαίε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δίος Ἀχιλλεὺς·
 τρὶς δὲ κυκῆθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπικούροι.
 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δωδέκα φῶτες ἄριστοι 230
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

- ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς,
 235 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἐταῖρον,
 κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαυγμένον ὀξείῃ χαλκῷ.
 τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 ἐς πόλεμον, οὐδ' αὐτίς ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 240 πέμψεν ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥελιος μὲν ἔδου, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 245 ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 ὀρθῶν δ' ἐσταότων ἀγορῇ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 ἔξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὔνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 250 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἠῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 255 ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἡῷ δῖαν
 ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἐκάς δ' ἀπὸ τειχεὸς εἶμεν.
 ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνιε δίφω,
 τόφρα δὲ ῥήτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
 260 ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιελίσσας.
 νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐδέλῃσει
 μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος दाτέονται,
 265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν
 ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθέ μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.

ἴν μὲν νύξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
 ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἔοντας
 αὔριον ὄρμηθεις σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 ὅς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῆπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὔατος ὦδε γένοιτο!
 εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστν δὲ πύργου,
 ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 μακραί, ἐϋξεστοί, ἐξευγμένοι εἰρύσσονται.
 πρῶτ' δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 στήσομεθ' ἄμ πύργους· τῶ δ' ἄλγιον, αἴκ' ἐδέλῃσιν
 ἐλθῶν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 ἀψ πάλιν εἰς' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζω.
 εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθήναι ἐάσει,
 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ὅς κέλευαι κατὰ ἄστν ἀλήμεναι αὐτίς ἰόντας.
 ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
 οὐ γὰρ τις Τρώων ἐπιπέισεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάξει,
 σὺν ἀλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,

270

275

280

285

300

305

300

- τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοῦ.
 πρῶτ' δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρρη.
- 305 εἰ δ' ἔτεόν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἄλγιον, αἶ κ' ἐδέλῃσι, τῷ ἕσσεται. οὐ μιν ἐγωγε
 φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 στήσομαι, ἣ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἣ κε φεροίμην.
 ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
- 310 Ἦς Ἐκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
 νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν·
 δόρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
- 315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·
 πυκνὰ μάλᾳ στενάχων· ὥστε λίς ἠϋγένειος,
 φ' ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβύλος ἀρπάσῃ ἀνὴρ
- 320 ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δὲ τ' ἄχρηται ὕστερος ἐλθῶν·
 πολλὰ δὲ τ' ἄγκε' ἐπήλθε μετ' ἀνέρος ἰχνί' ἐρευνῶν,
 εἰ ποθεν ἐξεύροι· μάλᾳ γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ·
 ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφῶνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 Ἦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
- 325 θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισιν·
 φῆν δὲ οἱ εἰς Ὀπύοντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἴσαν.
 ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
- 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλίτα Πηλεὺς,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καδέξει.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαῖαν
 οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
- 335 τεύχεα καὶ κεφαλῆν, μεγαθύμου σεῖο φονῆος·
 δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι κείσεται αὐτως·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαδύκολποι
κλαύουσιναι, νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσαι, 340
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρὶ τε μακρῷ,
πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο διὸς Ἀχιλλεύς,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα. 345

οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαίον ἐλόντες·
γαστρὴν μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, δέρμετο δ' ὕδωρ,
αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ· 350

ἐν δ' ὠτειλὰς πλήσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐάνῳ λιτὶ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καδύπερθε δέ, φάρει λευκῷ.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.— 355
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσασ' Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σείω
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί. 360

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅσπερ θνητός τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημι θεάων ἔμμεν ἄριστη,
ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις 365
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον θέτις ἀργυρόπεζα,
ἰφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν, 370
χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοπαδίων.

- τὸν δ' εὖρ' ἰδρώοντα, ἐλισσόμενον περὶ φύσας,
 σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἑείκοσι πάντας ἔτευχεν,
 ἐστάμεναι περὶ τοῖχον εὖσταδέος μεγάροιο·
- 375 χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαΐατ' ἀγῶνα,
 ἦδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοΐατο θαῦμα ιδέσθαι.
 οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
 δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ ῥ' ἦρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς·
- 380 ὄφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίησι πραπίδεσσιν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 τὴν δὲ ἶδε προμολούσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
- 385 Τίπτε, Θέτι ταυῦπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
 ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θεῖω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε διὰ θεάων.
 τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
- 390 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 κέκλετο δ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
 Ἡφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει·
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
- 395 ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐδέλησεν
 κρύψαι, χολὸν ἔοντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου Ὀκεανοῖο.
- 400 τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 πόρπας τε γναμπτάς δ' ἔλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 ἐν σπητῇ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὀκεανοῖο
 ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ᾗδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνδρῶπων,
- 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ μ' ἐσάωσαν.
 ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεῶ

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμφω ζωάγρια τίνειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράδες ξεινήϊα καλά,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.
 Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοδέτιοι πέλωρ αἴητον ἀνέστη, 410
 χωλεύων· ὑπὸ δὲ κυῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
 φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 σπόγγω δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνηέντα· 415
 δὺ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
 χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
 χρύσειαι, ζωῆσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.
 τῆς ἐν μὲν νίος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδῆ,
 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν. 420
 αἰ μὲν ὑπαιδα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔρῳον
 πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἴζε φαεινοῦ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι ταυῦπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις. 425
 αὔδα ὃ, τι φρονεῖεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμίβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 "Ἡφαιστ', ἡ ἄρα δῆ τις, ὅσαι θεαί εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά. 430
 ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
 Αἰακίδῃ Πηληϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γῆραϊ λυγρῷ
 κέϊται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν· 435
 νιδὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 ἔξοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὧς γουνῷ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
 Τρωσὶ μαχισόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς 440
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἴσω

- ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρα φάος Ἡελίοιο,
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰούσα.
 κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἱες Ἀχαιῶν,
 415 τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν εἴειλεον, οὐδὲ θύραζε
 εἶων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίετο λαιγὸν ἀμύναι·
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειν,
 πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν
 πᾶν δ' ἡμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῆσι πύλησιν·
 καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἔκτορι κύδος ἔδωκεν.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐδέλησθα
 υἱεὶ ἐμῷ ὠκυμόρφῳ δόμεν ἄσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίοις ἄραρυϊας,
 460 καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος,
 Τρῶσι δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 αἶ γὰρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὦδε δυναλίμην
 465 νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὐτε
 ἀνδρώπων πολέων θουμάσσεται, ὅς κεν ἴδηται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 φύσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἴεικοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 παντοίην εὖπρηστον αὐτμῆν ἐξανειῖσαι,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 ὅπως Ἡφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἀκμοδέτῳ μέγαν ἄκμονα· γένητο δὲ χειρὶ
 ραιστήρα κρατερήν, ἐτέρηφι δὲ γένητο πυράγρην.

Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 πάντοσε δαιδάλλων, περι δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν,
 τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμώννα. 430
 πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίησι παραπίδουσαν.

Ἐν μὲν γαίαν ἔτευξ'· ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἡελίον τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσαν,
 ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τάτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, 485
 Πληϊάδας θ' Ἰάδας τε, τό, τε σθένος Ὀρίωνος,
 Ἄρκτου θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν,
 ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
 οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.

Ἐν δὲ δύο ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων 490
 καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίνας τε·
 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαίδων ὑπο λαμπομενάων,
 ἠγίγειον ἀνὰ ἄστν· πολλὸς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 κούροι δ' ὀρχηστήηρες ἐδίκεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν 495
 αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἐνθα δὲ νεῖκος
 ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνεῖκεον εἵνεκα ποιηῆς
 ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὖχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίετο μηδὲν ἐλέσθαι. 500
 ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορίῳ πείραρ ἐλέσθαι.
 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπουν, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
 σκίηπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφάνων· 505
 τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκασον.
 κέϊτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
 τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶπιο.

Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 τεύχεσι λαμπρόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἠνδανε βουλή, 510
 ἠὲ διαπραθέειν, ἠ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
 κτήσιν ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἑέργει·

- οὐδ' οὐπω πείθονται, λόχῳ δ' ὑπεδωρήσσονται.
 τείχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 οἳ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἄθρη,
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην,
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἄμφις ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζουες ἦσαν.
- 520 οἳ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄδι σφίσιν εἶκε λοχήσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὄδι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἴζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δῶυ σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
- b25 οἳ δὲ τάχα προγέμοντο, δῶυ δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες,
 τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 οἳ μὲν τὰ προιδόντες ἐπέδραμον, ὠκα δ' ἔπειτα
 τάμνοντ' ἄμφι βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
 ἀργεννῶν ὄτων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
- 530 οἳ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίην,
 εἰράων προπάρουθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἴψα δ' ἴκοντο.
 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρσιν ἐγγχείσιν.
- 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ,
 ἄλλον ζῶν ἐχούσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῦν·
 εἶμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὤμοισι δαφουινεὸν αἵματι φωτῶν.
 ὀμίλειον δ', ὥστε ζωὴ βροτοῖ, ἦδ' ἐμάχοντο,
- 540 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρουν κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μαλακῆν, πείριαν ἄρουραν,
 εὐρέϊαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτήρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 οἳ δ' ὀπότε στρέψαντες ἰκοῖατο τέλσον ἀρούρης,
- 545 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
 δόσκειν ἀνήρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμου,
 ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.

ἧ δὲ μελαινέτ' ὄπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἑώκει,
 χρυσεῖη περ εὐόσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.
 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριδοι 550
 ἦμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε
 ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἑλληδανοῖσι δέοντο.
 τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν
 παῖδες δραγμαίοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, 555
 ἀσπερχῆς πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 σκήπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
 βούν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
 δεῖπνον ἐρίδοισιν, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον· 560
 Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίζουσαν ἀλωήν,
 καλήν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
 ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέησιν.
 ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσαν
 κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν, 565
 τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγόφεν ἀλωήν.
 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡΐθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν.
 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πᾶις φόρμιγγι λιγείῃ
 ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶειδεν 570
 λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτή
 μολπῇ τ' ἰνυγμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὄρθοκραϊράων·
 αἱ δὲ βόες χρυσαῖο τετεύχαστο κασσιτέρου τε·
 μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, 575
 παρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δουακῆα.
 χρύσειοι δὲ νομῆς ἅμ' ἐστιχώοντο βόεσσιν,
 τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς 580
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαδον ἠδ' αἰζηοί.
 τὰ μὲν ἀναρρήξαντε βοδὸς μέγαλοιο βοειην,

- ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
 αὐτῶς ἐνδίασαν, ταχέας κύνες ὀτρύνοντες.
- 585 οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
 ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
 ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἴων ἀργεινάων,
 σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκοῦς.
- 590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις
 τῷ ἴκελον, οἴον ποτ' ἐνὶ Κνωσῶ εὐρείῃ
 Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμφῳ Ἀριάδῃ.
 ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβιοι
 ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χειράς ἔχοντες.
- 595 τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀδύνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 εἴατ' εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
 καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
 600 ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἰ κε θέρῃσιν·
 ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
 πολλὸς δ' ἡμερόεντα χορὸν περιίσταδ' ὄμιλος,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,
 605 φορμίζων· δοιῷ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
 μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσοις.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
- Ἀὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 τεύξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
 τεύξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρῆν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 καλῆν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν·
 τεύξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
- Ἀὐτὰρ ἐπεὶ πάνδ' ὄπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
 615 μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰείρας.
 ἦ δ', ἴρηξ ὣς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόνετος,
 τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἐφαιστοῖο φέρουσα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ.

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
ᾠρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον δν φίλον υἱόν,
κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
μύρουθ'· ἢ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δία θεάων,
ἐν τ' ἄρα οἱ φύ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

5

Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
κείσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
τύνη δ' Ἥφαιστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
καλὰ μάλ', οἳ οὔπω τις ἀνὴρ ὅμοιοι φόρησεν.

10

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἔδου χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν·
τέρπετο δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσω,
αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

15

20

Μῆτηρ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν, οἳ' ἐπιεικὲς

ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι
 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δείδω, μὴ μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν

25 μῦλαι, καδδύσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 εὐλὰς ἐγγείωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν—
 ἐκ δ' αἶων πέφαται—κατὰ δὲ χροῖα πάντα σαπήη.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 τέκνον, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.

30 τῷ μὲν ἐγὼ πειρησὼ ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 μῦας, αἶ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 ἦνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἔμπεδος, ἦ καὶ ἀρείων.

ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορῆν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοῦς,
 35 μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 αἰψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσο, δύσειο δ' ἄλκην.

ᾠς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
 στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἔμπεδος εἴη.

40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θύνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεῦς
 σμερδαλέα ἰύχων, ὤρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοῦς.

καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρως γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 οἳ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
 καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτιοιο δοτῆρες,

45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορῆν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεῦς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.

τῷ δὲ δῶο σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποιτε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.

50 καδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες.

αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 οὐτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκῆρεϊ δουρί.

αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,

55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεῦς·

Ἄτρεϊδῃ, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον

ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὄτε νῶϊ περ, ἀχυνμένω κῆρ,
 θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 τῆ ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰφῶ,
 ἡματι τῷ, ὄτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας· 80
 τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Ἔκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὄτω.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχρύνενοί περ, 85
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδὲ τί με χρῆ
 ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 ὄτρυνον πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν, 70
 αἶ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλὰ τιν' οἴω
 ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 δητοῦ ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος. 75
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]
 Ὡ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 ἔσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν 80
 ὑββάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ εἶντα
 ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
 ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος. 85
 πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 καὶ τέ με νεκείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτίος εἰμι,
 ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς,
 οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
 ἡματι τῷ, ὄτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπήρῳν·
 ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. 90
 πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἢ πάντας ἄαται,

- οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
 πῖλναται, ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν κρίατα βαίνει.
 [βλαπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησει].
- 95 καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
 ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 "Ἡρη, θήλυς εἴουσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἑρακληΐην
 Ἀλκμήνη τέξεσθαι εὔστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
- 100 ἦτοι ὄγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πάσαι τε θέαιναι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγει.
 σήμερον ἄνδρα φώωσδε μογοστόκος Εἰλειθυία
 ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
- 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηῦδα πότνια "Ἡρη
 ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιδήσεις.
 εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 ἢ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
- 110 ὃς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέση μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οἷ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενέθλης.
 Ὄς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 "Ἡρη δ' αἵξασα λίπεν ρίον Οὐλύμποιο,
- 115 καρπαλίμως δ' ἴκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἤδη
 ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 ἢ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μεις·
 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.
- 120 αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσηῦδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ δήσω.
 ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
- 125 Ὄς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὄξυ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
 αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοι,

χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερόν ὄρκον,
μή ποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
πίπτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἢ πάντας αἶται.

Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἴκετο ἔργ' ἀνθρώπων. 130

τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὅθ' ἐὼν φίλον υἷον ὄρωτο
ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρύσθης ἀέθλων
ὡς καὶ ἐγών, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρὺμνησι νέεσσιν, 135

οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἢ πρῶτον ἀάσθην.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ἀψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπείρισί' ἄποινα·
ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς!
δῶρα δ' ἐγών ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθῶν 140
χρῆζός ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμήs παρὰ νηὸς ἐλόντες,
οἴσουσ', ὄφρα ἴθαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 145

Ἄτρειδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μὲν, αἰ κ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές,
ἦτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δέ μνησώμεθα χάριμs
αἰψα μάλ'. οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἔοντας,
οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον· 150

ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴθηται,
ἔγχει χαλκείῃ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
ὠδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ, 155
νήστιαs ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν,

Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.

ἀλλὰ πύσασθαι ἄνωχθι θοῆs ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς 160

- σιτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἄκμηνος σίτιοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
 165 ἀλλὰ τε λάδρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
 δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
 ὃς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδέ τι γυῖα
 170 πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 ὄπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορῆν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς-
 175 ὀμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·
 [ἢ Δέμις ἐστίν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν·]
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσίν ἴλαος ἔστω.
 αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
 180 πιεῖρη, ἵνα μῆτι δίκης ἐπιδευῆς ἔχρησθαι.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλω
 ἔσσειαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 ἄνδρ ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 185 χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίκω καὶ κατέλεξας.
 ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 οὐδ' ἐπιωρκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 μιμνέτω αὐδὶ τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
 190 μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
 ἐκ κλισίῃς ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 σοὶ δ' αὐτῷ τὸδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω·
 κρινάμενος κούρητας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλλῆϊ

ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναίκας. 195
 Ζιος δέ μοι ὤκα κατὰ στρατὸν εὐρύν Ἀχαιῶν
 ἔτοιμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἥελίῳ τε.
 ἵ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ἦ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, 200
 τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 οὐ τόσον ᾗσι ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν.
 ἰ μὲν κέαται δεδαῖγμένοι, οἷς ἐδάμασσευ
 Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 ἔς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε 205
 ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἱας Ἀχαιῶν
 , ἀκμήνους· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 ναι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
 οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
 ς, οὐδὲ βρώσις, ἑταίρου τεθνηῶτος, 210
 νὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὄξείῃ χαλκῷ
 ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 μ· τὸ μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 ὄνος τε καὶ αἶμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
 ἵ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 215
 λεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 οὐ εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 ἔγω δέ κε σείο νοήματί γε προβαλοίμην
 · ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.
 ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν. 220
 ε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνδρώποισιν·
 εἰσὶν μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχουεν·
 δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλῖνησι τάλαντα
 ςτ' ἀνδρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 ι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς· 225
 ἴρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
 σιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο·
 ἴρῃ τὸν μὲν καταδάπτειν, ὅς κε θάνησιν,

- νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρῦσαντας·
 230 ὄσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
 μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμῆς αἰεί,
 ἐσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀπειρέα. μηδέ τις ἄλλων
 λαῶν ὄτρυντ' ἔν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσσω.
- 235 ἦδε γὰρ ὄτρυντ' ἄκρον ἔσσειται, ὅς κε λήπεται
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθροῖο ὄρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Ἥ, καὶ Νέστορος υἱας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλεΐδην τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
 240 καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 βᾶν δ' ἔμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
 αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρου, οὓς οἱ ὑπέστη,
 αἰθῶνας δὲ λέβητας ἑείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
- 245 ἐκ δ' ἄγον αἰψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἑπτ', ἀτὰρ ὄγδοάτην, Βρισηίδα καλλιπάρηον.
 χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρου κούρητες Ἀχαιῶν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἄγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
- 250 ἴστατο· Ταλθύβιος δέ, θεῶν ἐναλίγκιος αὐδῆν,
 κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἢ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 εὐχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο συγῆ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐριννύες, αἰεὶ ὑπὸ γαίαν
 260 ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπιόρκοι ὁμόσση·
 μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηίδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·

ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμήσιν.
 εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσαι. 205

Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ.
 τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἄλως ἐς μέγα λαῖτμα
 ῥίψ' ἐπιδιμήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἀνστάς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηΐδα·

Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἄνδρεςσι δίδοισθα!
 οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὄρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρη
 ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποδὶ Ζεὺς
 ἦδελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι. 270

νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα. 275

Ἦς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.

δώρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
 βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάδισαν δὲ γυναῖκας
 ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαοί. 280

Βρισηῆς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἱκέλη χροσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὄξεϊ χαλκῷ,
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκόκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. 285
 εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῆσιν·

Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!

ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃδεν ἰούσα·
 νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀψ' ἀνιούσ'· ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ! 290

ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὄξεϊ χαλκῷ·
 τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
 κηδεῖους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐέσπον.
 οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκύς Ἀχιλλεὺς 295
 ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 κλαίειν ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο

- κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν γ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μελιχον αἰεῖ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέδοντο,
 λισσόμενοι δειπνήσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
 305 Δίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπέϊθεδ' ἑταίρων,
 μῆ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 δοιῶ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεύς τε, γέρων δ' ἵππηλάτα Φοῖνιξ,
 τέρποιτες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
 μνησάμενος δ' ἀδιωῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε·
 315 Ἥ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταδ' ἑταίρων
 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 αἰψα καὶ ὄτραλέως, ὅποτε σπερχοῖατ' Ἀχαιοί,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολὺδακρυν Ἄρηα·
 νῦν δὲ σὺ μὲν κείσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 σῆ ποδῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάδοιμι·
 οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένιοι πυθοίμην,
 ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 χῆται τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δῆμῳ
 325 εἶνεκα ῥιγεδαυῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 ἦε τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός.
 [εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.]
 πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
 οἶον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότοιο
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῆ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δείξειας ἕκαστα.

ετήσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑφηρεφέες μέγα δῶμα.
 ἤδη γὰρ Πηληϊά γ' ὄτομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 γήρατ' τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθῃται.

385

Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

390

Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχθαι ἀνδρὸς ἐήος.
 ἢ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς,
 κείνος ὄγε προπάρουθε νεῶν ὀρθοκραϊράων
 ἦσται ὀδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 ἀλλ' ἴδι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.

345

Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·

ἢ δ', ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
 οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτο·

350

αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 ᾤχετο· τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

355

ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέαιο·
 ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυδες, λαμπρὸν γανόωσαι,
 νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 θώρηκες κε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.

360

αἴγλη δ' οὐρανόθεν ἵκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὄρνυτο ποσσῖν
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 [τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχῆ πέλε· τῶ δὲ οἱ ὄσσε
 λαμπεσθην, ὡσεὶ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ

365

- δύν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ "Ἡφαιστος κάμε τεύχων.]
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 370 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἴλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένητ', ἥυτε μήνης.
 375 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήη
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 σταθμῶ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰδέρ' ἴκανε
 380 καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 κρατὶ θέτο βριαρήν· ἣ δ', ἀστὴρ ὣς, ἀπέλαμπεν
 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 χρύσειαι, ἃς "Ἡφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
 385 εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνητ', αἶερε δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλ्लειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινοῦς
 γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠγία τείναν ὀπίσσω
 395 κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μύστιγα φαεινὴν
 χειρὶ λαβὼν ἀραρυίαν, ἐφ' ἵπποισιν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ἰπερίων.
 σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός ἐοῖο·
 400 Ἔάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,

ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἠνιοχήη
 ἀψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἑῷμεν πολέμοιο·
 μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη, 405
 ζεύγλης ἔξεριπούσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἵκανεν·
 αὐδήεντα δ' ἔδθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Καὶ λίην σ' ἐτι νῦν γε σωώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἡμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς 410
 αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτήτι τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὁμοίῳ Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, ὃν ἠὔκομος τέκε Λητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, 415
 ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·

Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή. 420
 εὐ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ.

Θεομαχία.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι θωρήσσοντο
ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμηῶ πεδίοιο.

Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη 5
φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.

οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἴτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεια ποιήεντα.
ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο, 10
ξεστῆς αἰδοῦσῃσιν ἐφίζανον, ὡς Διὶ πατρὶ

Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσι.
ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
νηκούστησε θεῶς, ἀλλ' ἐξ ἄλῃς ἦλθε μετ' αὐτοῦς.
ἴξε δ' ἄρ' ἐν μεσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν· 15

Τίπτ' αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας ;
ἢ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις ;
τῶν γὰρ νῦν ἀγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδην.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν, 20
ὣν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

- ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχί Οὐλύμπιοι
 ἦμενος, ἐνδ' ὀρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς·
 25 ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεσθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.
 εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρῶεσσι μαχεῖται,
 οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,
 30 δεῖδω, μὴ καὶ τείχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίσσταν ἔγειρεν.
 βᾶν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἠδὲ Ποσειδάων γαϊήοχος ἠδ' ἐριούνης
 35 Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέεασται·
 Ἥφαιστος δ' ἄμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίων,
 χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἄμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 40 Λητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἷως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῶας δὲ τρώμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστου,
 45 δειδιδότας, ὅσ' ὀρώντο ποδώκεα Πηλείωνα
 τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἄρηϊ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 ὦρτο δ' Ἑρμῆς κρατερῆ, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
 στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
 50 ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν αὔτε.
 αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,
 ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρῶεσσι κελεύων,
 ἄλλοτε παρ Σιμόντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
 55 σύμβalon, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγγυντο βαρεῖαν.
 δειῶν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 γαίαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 πάντες δ' ἑσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 και κορυφαί, Τρώων τε πόλις και νῆες Ἀχαιῶν. 60
 ἔδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρων, Ἀιδωνεύς,
 δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, και ἱαχε, μή οἱ ὑπερθεν
 γαίαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 οἰκία δὲ θνητοῖσι και ἀθανάτοσι φακείη
 σμερδαλέ', εὐρώοντα, τάτε στυγέουσι θεοί περ. 65
 τόσσος ἄρα κτύπος ὄρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἀνακτος
 ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόοντα·
 ἄντα δ' Ἐνυαλίιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἡρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή, 70
 Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἐρμῆς·
 ἄντα δ' ἄρ' Ἐφαιστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 ὃν Ἐύνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 75
 Ἐκτορος ἄντα μαλιστα λιλαίετο δύναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γὰρ ῥα μάλιστά ἐ θυμὸς ἀνώγει
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἰδὺς λαοσσόος ὤρσεν Ἀπόλλων
 ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνήκε δὲ οἱ μένος ἦθ'. 80
 υἱεῖ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν·
 τῷ μιν εἰεσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 ἃς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
 Πηλεΐδεω Ἀχιλλῆος ἐναντιβιον πολεμίζειν ; 85
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνεΐας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα και οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι ;
 οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος αὐτ' Ἀχιλλῆος
 στήσομαι, ἀλλ' ἦδη με και ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν 90
 ἐξ Ἴδης, ὄτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,

- πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα.
 ἢ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσίν 'Αχιλλῆος καὶ 'Αθήνης,
 95 ἢ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἦδ' ἐκέλευεν
 ἔγχει χαλκείῳ Δέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 τῷ οὐκ ἔστ' 'Αχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὅς λουγὸν ἀμυνεῖ.
 καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰδὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπκλήγει,
 100 πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεός περ
 ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα βέα
 νικῆσει, οὐδ' εἰ παγγάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, 'Απόλλων
 ἦρως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης 'Αφροδίτης
 ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χερειόνος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 ἢ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἢ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 ἀλλ' ἰδυὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
 λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
 οὐδ' ἔλαθ' 'Αγχιόσαιο πᾶϊς λευκώλενον Ἥρην,
 ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνά οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 ἢ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ 'Αθήνη,
 ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὄδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
 ἀντία Πηλειωνος· ἀνήκε δὲ Φοῖβος 'Απόλλων·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων 'Αχιλῆϊ
 παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
 δευέσθω· ἵνα εἰδῆ, ὅ μιν φιλεουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἱ δ' αὐτ' ἀνεμώλιοι, οἱ τοπάρως περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.
 125 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιώωντες
 τῆσδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν

σήμερον· ὕστερον αὐτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα
 γενομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ἄμφῆς,
 δέισετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ 130
 ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
 οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
 [ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.] 135

ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
 ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρесси μελήσει.
 εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἢ Ἀχιλῆ' ἰσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται 140
 φυλόπιδος· μάλα δ' ὄκα διακρινθέντας ὄτω
 ἀψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγουριν ἄλλων,
 ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι δαμέντας.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἑρακλῆος θείοιο, 145
 ὑψηλόν, τό ρά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,
 ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίωνδε.

ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο· 150
 οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὄφρῦσι Καλλικολώνης,
 ἀμφὶ σέ, ἦτε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 ὣς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθεῖατο μητιώντες
 βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
 ὤκνεον ἀμφότεροι· Ζεὺς δ' ἤμενος ὑψὶ κέλευεν. 155

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίου, καὶ λάμπετο χαλκῶ,
 ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαيره δὲ γαῖα πόδεσσι
 ὀρнуμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ διὸς Ἀχιλλεύς. 160
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,

- νευστάζων κόρυδι βριαρή· ἀτὰρ ἀσπίδα Δούρι
 πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὡς
 165 σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμᾶσιν,
 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κεί τις Ἄρηϊδῶν αἰζηῶν
 δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
 γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
 170 οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 μαστίεται, ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 γλαυκίωον δ' ἰδὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφη
 ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ·
 ὡς Ἀχιλλῆ' ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 175 ἀντίον ἐλθέμεναι μέγαλήτορος Αἰνεΐαιο.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεΐα, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπελδῶν
 ἔστης; ἢ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 180 ἐλπόμενον Τρώεσσι ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
 οὐ τοι τοῦνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χειρὶ δῆσει·
 εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
 ἢ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
 αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρέξειν.
 ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 ἢ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μῶνον ἔοντα,
 σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
 190 καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίξο φεύγων·
 ἔνδεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 πέρασα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
 ληϊάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐβρύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 95 ἀλλ' οὐ νῦν σε ρύεσθαι ὀτομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελύεαι

ἔς πληθύν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμείο,
πρὶν τι κακὸν παδέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Τὸν δ' αὐτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὧς, 200

ἔλπεο δευδίξασθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,

ἡμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.

ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,

προκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·

ᾄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμούς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοῦς. 205

φασὶ σέ μὲν Πηληϊὸς ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,

μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·

αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχισίαο

εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.

τῶν δὴ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύσονται 210

σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν

ὦδε διακριθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.

εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς

ἡμετέστην γενεήν, πολλοὶ δὲ μιν ἄνδρες ἴσασιν·

Δάρδανον αὐ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεῦς, 215

κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὐπω Ἴλιος ἰρῆ

ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,

ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπίδακος Ἴδης.

Δάρδανος αὐ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,

ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων· 220

τοῦ τρισχίλια ἵπποι ἔλος κάτα βουκολέοντο

θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν.—

τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,

ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·

αἰ δ' ὑποκουσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους. 225

αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν,

ἄκρου ἐπ' ἀνδρῆκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων

ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἀλὸς πολιοῖο θέεσκον.—

Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα· 230

Τρωὸς δ' αὐ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,

- Ἴλος τ' Ἀσσύρακος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνδρώπων
 τὸν καὶ ἀνηρεΐφυντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν,
 235 κάλλεος εἵνεκα οἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετεΐη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα ·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμόν τε,
 Λάμπων τε Κλυτίον θ' Ἴκετάονά τ', ὄξον Ἄρηος ·
 Ἀσσύρακος δὲ Κάπυν · ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδ
 240 αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἔκτορα διῶ
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύδει τε,
 ὕππως κεν ἐθέλησιν · ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 245 ἔσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηιοτήτος.
 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ' · οὐδ' ἂν νηὺς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 στρεπτή δὲ γλώσσω ἔστι βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 παντοίοι · ἐπέων δὲ πολλὸς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 ὄπποιόν κ' εἵπησθα ἔπος, τοιόν κ' ἐπακούσαιο.
 ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νεῖκα νῶϊν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
 αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσση ἐς ἄγνιαν ἰούσαι,
 255 πολλ' ἑτέα τε καὶ οὐκί · χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θᾶσσο
 γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν !
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 σμερδαλέω · μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας · φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο ·
 νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 ὥς οὐ ῥήϊδι ἔστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποεῖκειν.

οὐδὲ τότε Αἰνεΐαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, 276
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοδι κασσιτέριοι,
 τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλιον ἔγχος.

Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἰνεΐαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην,
 ἄντυγ' ὕπο πρώτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός, 276
 λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλιᾶς ἦϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.

Αἰνεΐας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεν,
 δείσας· ἐγγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νότου ἐνὶ γαίῃ
 ἔσθη ἰεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους 280

ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρῳ μακρόν,
 ἔσθη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ 285
 Αἰνεΐας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

ἔνθα κεν Αἰνεΐας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 ἣ κόρυθ', ἧὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 τὸν δὲ κε Πηλειίδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπήυρα· 290
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγάλητορος Αἰνεΐαιο,
 ὃς τάχα Πηλείωνι δαμεῖς Ἀϊδόςδε κάτεισιν,
 παιδόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο· 295
 νήπιος, οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.

ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 μὰ ψ' ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, 300
 μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς

- τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἐστ' ἀλέασθαι,
 ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παῖδων,
 105 οἱ ἔδεν ἐξεγέροντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 νῦν δὲ δὴ Αἰνείαιο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 110 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν εἴσειαι.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.]
 ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 115 μῆποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειεν κακὸν ἡμᾶρ,
 μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἴες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἂν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 120 ἔξε δ', ὃδ' Αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀχλὺν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν·
 125 Αἰνείαν δ' ἔσσευσεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' αἰείρας.
 πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 ἔξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
 130 τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθειν ἤλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὠδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 ἀντία Πηλείωνος ὑπερδύμοιο μάχεσθαι,
 ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν ;
 135 ἀλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσῃαι αὐτῷ,
 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσθη,
 θαρσῆσας δὴ ἔπειτα μετὶ πρώτοισι μάχεσθαι·
 οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.

ὣς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. 340
 αἴψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
 θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

ἄπλοποι, ἦ μέγα δαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·
 ἔγχος μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα 345
 λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 ἦ ῥα καὶ Αἰνεΐας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὐτως εὐχετάασθαι.
 ἐρρέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. 350
 ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἑλθῶν.

Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·
 μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἔστατε, δίοι Ἀχαιοί,
 ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. 355
 ἀογαλέου δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμω περ εἶντι,
 τοσοῦσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
 οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·
 ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε, 360
 καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μηθησέμεν, οὐδ' ἠβαιὸν
 ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχος ἑλθῆ.

ὣς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ
 κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἵμμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος· 365

Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδιτε Πηλεΐωνα!
 καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
 ἔγχει δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολουεῖ. 370

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰῶνι σιδήρῳ.

Ἔως φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρώες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' αὐτῆ·
375 καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλυα

Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
μήπως σ' ἦε βάλῃ, ἦε σχεδὸν ἄορι τύψῃ.

Ἔως ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶ
380 ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅσα φωνήσαντος.

ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῆν,
σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἴφιτιῶνα,
ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
ὃν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντηῖ πτολιπόρῳ,

385 Τμῶλῳ ὑπο νιφόνετι, Ἰδῆς ἐν πίοιι δῆμῳ·

τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχει δῖος Ἀχιλλεὺς
μέσσην κὰκ κεφαλῆν· ἦ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη.
δούπησεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἐπέειξατο δῖος Ἀχιλλεὺς·

Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!

390 ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,

Ἴλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ δινηέντι.

Ἔως ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·

395 τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,

ἐσθλὸν ἀλεξητήρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.

οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
αἰχμη ἰεμένη ρήξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ

400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δοῦρι
αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἴσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
ἤρυγεν, ἐλκόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,

κούρων ἑλκόντων· γάνυται δε τε τοῖς Ἐνοσίχθων· 405

ὡς ἄρα τόνυ' ἐρυγόντα λίπ' ὄστέα θυμὸς ἀγήνωρ.

αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,

Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατήρ εἶασκε μάχεσθαι,

οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνιοι,

καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα· 410

δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,

δῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.

τὸν βάλε μέσσοῦ ἄκοντι ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,

νῶτα παραΐσσοντος, ὄϊι ζωστήηρος ὀχῆς

χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦντετο θῶρηξ· 415

ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῆ·

γυγξ δ' ἔριπ' οἰμῶξας· νεφέλη δὲ μιν ἀμφεκάλυφεν

κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.

Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,

ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,

420

κάρ ρά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη

δηρὸν ἐκάς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆι,

ὄξυ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Ἐγγυὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐξεμάσσατο θυμόν, 425

ὃς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.

Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·

ἄσπον ἴθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ· 430

Πηλείδην, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὦς,

ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,

ἤμην κερτομίας, ἢδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.

οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,

435

αἱ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμόν ἐλωμαι,

δουρὶ βαλῶν· ἐπειὴ καὶ ἐμόν βέλος ὄξυ πάροιδεν.

Ἦ ρά, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη

πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

- 440 ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἴκεθ' Ἐκτορα δίον,
αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίων,
σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
- 445 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
ἔγχεϊ χαλκείῳ· τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
- 450 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὃ μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροδός ἐστιν.
νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.
- 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' αὐχένα μέσσου ἄκοντι·
ἦριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
Δημοῦχον δὲ Φίλητορίδην, ἦν τε μέγαν τε,
καὶ γ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
- 460 αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱὲ Βιάντος,
ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὡσεὶ χαμᾶζε,
τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνοισι,
εἶπώς εὖ πεφίδοιτο, λαβῶν, καὶ ζῶν ἀφείη,
- 465 μηδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνήρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς· ὁ μὲν ἦπτετο χεῖρεσι γούνοισι,
ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα καθ' ἦπαρ·
- 470 ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν,
θυμοῦ δευόμενον. ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
δουρὶ κατ' οὐς· εἶδαρ δὲ δι' οὐατος ἦλθ' ἐτέροιο
αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον

μέσσην κάκ κεφαλῆν ξίφει ἤλασε κωπήεντι 475
 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
 ἀγκῶνος, τῇ τόγχε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεῖς, 480
 πρόσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
 τῆλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 σφουδάλιον ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείμε τανυσθεῖς.
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετ' ἀμύμονα Πείρῳ υἱόν,
 Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει· 485
 τὸν βάλε μεσσοῦ ἄκοντι, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Ἀρηΐδουον θεράποντα,
 ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξείῃ δουρὶ
 νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὠσε· κυκῆθησαν δέ οἱ ἵπποι.
 - Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθεῖ ἄγχεα θεσπιδαῆς πῦρ 490
 οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 ὡς ὄγχε πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχει, δαίμονι ἴσος,
 κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 ὡς δ' ὅτε τις ζεύξη βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, 495
 τριβέμεναι κρὶ λευκὸν εὐκτιμένη ἐν ἀλωῇ.
 ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 στείβον ὁμοῦ νέκυσάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ δίφρον, 500
 ὡς ἄρ' ἀφ' ἵππειών ὀπλέων ῥαδάμιγγες ἔβαλλον,
 αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρων δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Vertical line of text on the left side of the page.

Horizontal line of text near the top center.

Small horizontal mark or text fragment.

Vertical mark or text fragment at the bottom left.

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ

Μάχη παραποτάμιος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρείος ποταμοῖο,
Ἐάνδου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε διώκειν
πρὸς πόλιν, ἤπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαίδιμος Ἔκτωρ· 8
τῇ ῥ' οἴγε προχέοντο πεφυζότες· ἡέρα δ' Ἡρη
πίπτα πρόσθε βαθείαν, ἐρुकέμεν· ἡμίσεες δὲ
ἐς ποταμὸν εἰλεύντο βαθύρροον, ἀργυροδίην·
ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῃ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ρέεθρα,
ἄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἳ δ' ἀλαλητῷ 10
ἔνεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλισσόμενοι περὶ δίνας.
ὡς δ' ὄσ' ὑπὸ ῥίπῃς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται,
φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
ἔρμενον ἐξαιφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι κατ' ὕδωρ·
ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ἐάνδου βαθυδιμήεντος 15
πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμίξῃ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὰρ ὁ Διογενῆς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ἄχθῃ,
κεκλιμένον μυρίκησιν· ὁ δ' ἔσθλορε, δαίμονι ἴσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς 20
ἄορι θεινομένων, ἐρυθθαίνεται δ' αἵματι ὕδωρ.

- ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
 φεύγοντες, πιμπλάσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὄν κε λάβησιν·
 25 ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 πτώσσου ὑπὸ κρημνοῦς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρωσσι,
 ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυνώδεκα λέξατο κούρους,
 ποιήν Παιτρόκλιο Μεινοιτιάδαο θανόντος.
 τοὺς ἐξήγε θύραζε τεθρηπότητας, ἤντε νεβρούς,
 30 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσιν,
 τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 δῶκε δ' ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαιζέμεναι μενεαίνων.
 Ἔνθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντητο Δαρδανίδαο,
 35 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 ἦγε λαβῶν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὄξει χαλκῷ
 τάμνε, νέους ὄρηκας, ἵν' ἄρματος ἀντυγες εἶεν·
 τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
 40 καὶ τότε μιν μιν Δῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν,
 νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 κείθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἴμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 ἔνθεν ὑπεκπροφυγῶν, πατρώϊον ἴκετο δῶμα.
 45 ἔνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν,
 ἐλθὼν ἐκ Δήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
 χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλεν
 πέμψειν εἰς Αἴδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 50 γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρῶν
 φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμασσε·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμὸν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·
 55 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὗσπερ ἔπεφνοι,
 αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·

οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπο νηλεὲς ἡμαρ,
 Λήμνον ἐς ἠγαθήν πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 πόντος ἄλδος πολιῆς, ὁ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἠδὲ δαείω,
 ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἢ μιν ἐρύξει
 γῆ φυσίζοος, ἦτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.

60

*Ὡς ὄρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθνηπῶς,
 γούνων ἀψασθαι μεμαῶς· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
 ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 οὐτάμεναι μεμαῶς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 κίψας· ἐγγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη, ἰεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.

65

αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλων ἐλλίσσεται γούνων·
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεδίει·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

70

Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἰδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
 ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο, Διοτρεφές, αἰδοίοιο.

75

πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτῆν,
 ἦματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἀλώῃ,
 καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
 Λήμνον ἐς ἠγαθήν· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

80

νῦν δὲ λύμην, τρὶς τόσσα πορῶν· ἠὼς δέ μοι ἔστιν
 ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,

πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔδηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 ὅς μὲ σοι αὐτίς ἔδωκε· μινυθάδιον δέ με μνητῆρ
 γείνατο Λαοδόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,

85

*Ἄλτω, ὃς Δελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατυνίεντι.

τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 τῆςδε δύο γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.

ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 ἀντίθεον Πολυδώρον, ἐπεὶ βίβλες ὀξεί δουρί·

90

- νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὄτω
 σὰς χεῖρας φεύξασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν
 95 μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογαστριος Ἐκτορός εἰμι,
 ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνθά τε κρατερόν τε.
 Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
 λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·
 Νήπιε, μὴ μοι ἄποινα πιφαύσκειο, μηδ' ἀγόρευε!
 100 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἡμάρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἠδ' ἐπέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὅν κε θεός γε
 Ἴλιον προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
 105 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 ἀλλά, φίλος, θάναε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀράας, οἶος κἀγὼ καλός τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή—
 ἔσσεται ἢ ἠώς, ἢ δαίλη, ἢ μέσον ἡμάρ—
 ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ἢ ὄγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρήφιν οἴστω.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὃ δ' ἔζητο χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυ,
 τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 δῦ ξίφος ἀμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 κέϊτο ταθραῖς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δευε δὲ γαῖαν.
 120 τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι
 καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ἐνθαυδοὶ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλήν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 οἴσει δινήεις εἴσω ἀλὸς εὐρέα κόλπον.
 θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρίχ' ὑπαίξει

ὅς κε φείγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 σθ', εἰσόκεν ἄστν κειχίομεν Ἴλιου ἱρήσ,
 ἐν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κερατίζων.
 οἶν Ποταμός περ εὐρῆρος ἀργυροδίνης 130
 ι, ᾧ δὴ δηδὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
 ἵ' ἐν δίνῃσι καδίετε μώνυχας ἵππους.
 αἰ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 Πατρόκλοιο φόνον καὶ λουγὸν Ἀχαιῶν,
 νηυσὶ Δῶσιω ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο. 135
 ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 ν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 χιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λουγὸν ἀλάλκοι.
 δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 σπαίῳ ἐπάλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων, 140
 γλεγόνος· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεδρος
 ι, καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
 πάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμός βαθυδίνης.
 Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 χων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ δῆκεν 145
 ι, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν,
 Ἰχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
 ε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 ἴτερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μιν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν ; 150
 ὦν δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσιν.
 δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ἦ μεγάδυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις ;
 Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' εἰούσης,
 ις, ἀνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἦδε δέ μοι νῦν 155
 ἰεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουδα.
 ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 ι, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἴησιν,]
 Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει, τὸν δ' ἐμέ φασι
 θαι· νῦν αὐτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 160
 φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς

- Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἄμαρτῆ δούρασιν ἀμφίς
 ἦρωσ Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἧ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰδυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφήκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθη,
 μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλιον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
 175 οὐ δύνατ' ἐκ κρημοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίη· τὸ δὲ τέτρατον, ἦθελε θυμῷ
 ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλιον Διακίδαο,
 ἀλλὰ πρὶθ' Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
 ἰσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι.
 φῆσθα σὺν μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
 αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 τίκτε μ' ἀνήρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Διακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρηέντων,
 κρείσσων δ' αὐτὲ Διὸς γενεῆ Ποταμοῖο τέτυκται
 καὶ γὰρ σοὶ Ποταμὸς γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι
 χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι.
 τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει,
 195 οὐδὲ βαθυβρῆταιο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,

εἰ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεΐατα μακρὰ νάουσιν
 ἄλλὰ καὶ ὃς δεΐδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν,
 εἰνήν τε βροντήν, ὄτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος. 200
 ὅν δέ κατ' αὐτόσφι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 εἰμένον ἐν ψαμάδοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 ὅν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
 ἦμὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
 οὐτάρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἵπποκορυστάς, 205
 οἷ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβῆατο δινήεντα,
 ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ
 χέρσ' ὕπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμνέντᾳ.
 εἰς ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστύπυλόν τε,
 Μυῆσόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελέστην. 210
 καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 ἄνερὶ εἰσάμενος, βαδέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης.
 ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἰσυλα ῥέξεις
 ὕδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. 215
 εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε.
 πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκῶν ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
 οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥοόν εἰς ἄλλα δῖαν,
 στενωόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως. 220
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις,
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
 τρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἐκτορι πειρηθῆναι 225
 ἰντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσεται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.
 ὦς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 αἰ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
 ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
 ἱρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν, 230

Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
δεῖελος ὄψε δύνω, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.

- Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνδορε μέσσω,
κρημνοῦ ἀπαίξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύνω·
- 235 πάντα δ' ὄρινε ρέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροὺς
πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεὺς
τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς, ἦντε ταῦρος,
χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ρέεθρα,
κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσιν·
- 240 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κύμα,
ᾧδει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσι
εἶχε στηρίζασθαι· ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσῖν
εὐφυνέα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριπούσα,
κρημνὸν ἅπαντα διώσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ρέεθρα
- 245 ὄζοισιν πυκνοῖσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
εἴσω πᾶσ' ἐριπούσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
ἦϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
δεῖσας· οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτόν
ἀκροκελαινόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
- 250 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
ὅςθ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὠκιστος πετεηνῶν·
τῷ εἰκῶς ἦϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
- 255 σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιδα δὲ τοιοῦτο λιασθεῖς
φεῦγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὄρυμαγδῷ.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύη,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
- 260 τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἐνὶ προαλαίῃ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κύμα ῥόοιο,
καὶ λαιψηρὸν ἔοντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

ἦσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς 285
 στήναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 ἄθανατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 τοσσάκι μιν μέγα κῦμα Διῦπετέος ποταμοῖο
 πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα.
 θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα 270
 λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῦιν.
 Πηλείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλσεινὸν ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
 ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανίωνων, 275
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔδελγεν·
 ἦ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ δωρηκτάων
 λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 ὡς μ' ὄφελ' Ἔκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν. 280
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
 ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
 οὐν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.

Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη 285
 στήτην ἐγγυὺς ἴοντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἴκτην·
 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 τοιῷ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν,
 Ζητὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· 290
 ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν·
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσειαι αὐτός.
 αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίδαται·
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι 295
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 ἔψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὐχος ἀρέσθαι.

Τῷ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 αὐτὰρ ὁ βῆ—μέγα γάρ ῥα θεῶν ὄτρυνεν ἐφετμή—

- 300 ἐς πεδίον· τὸ ζὲ πᾶν πληθῆ ὕδατος ἐκχυμενοιο·
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαίκταμένων αἰζήων
πλώου, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
πρὸς ῥόον ἀίσσοντος ἀν' ἰδύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
- 305 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ δν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κύμα ῥόοιο,
ὑψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·
Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
- 310 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθου οὐ μενέουσιν.
ἀλλ' ἐπάμνυε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
ὑδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
ἴστη δὲ μέγα κύμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
- 315 ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
φημί γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δὲ μιν αὐτὸν
εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχεύας
- 320 μυρίον, οὐδέ οἱ ὄστ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεῶ
ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
- 325 μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
πορφύρεον δ' ἄρα κύμα Διῦπετέος ποταμοῖο
ἴστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλείωνα.
Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδέισασ' Ἀχιλῆϊ,
μή μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
- 330 αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
Ὅρσοε, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθου δινήεντα μάχῃ ἤϊσκομεν εἶναι·
ἀλλ' ἐπάμνυε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν·
αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταιο Νότοιο

μ ἔξ ἀλόφεν χαλεπήν ὄρσουσα δύελλαν, 335
 ἰπὸ Τρώων κεφαλᾶς καὶ τεύχεα κήαι,
 α κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 α καί', ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
 ίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ·
 ριν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὀπότη' ἂν δὴ 340
 ομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 ἔφαθ'· "Ἡφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ.
 μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροῦς
 ἴς, οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. 345
 ἴτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωῆν
 νξηράνη· χαίρει δέ μιν ὅστις ἐδείρη·
 ράνθη πεδίου πᾶν, καδ' δ' ἄρα νεκροῦς
 ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 ρ πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι, 350
 δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύππειρον,
 ἰ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 ρ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 ἰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
 γειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο. 355
 δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 ιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 ρ ἐγὼ σοίγ' ὦδε πυρὶ φλεγέθουτι μαχοίμην.
 ιδος· Τρώας δὲ καὶ ἀντίκα διὸς Ἀχιλλεύς
 ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς ; 360
 πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 ἔβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῶ,
 μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 γεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται
 καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ· 365
 ἔλε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτῆ
 ἴτοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὄγ' "Ἡρην,
 λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ρ, τίπττε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν

- 370 ἐξ ἄλλων ; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτίος εἰμι,
 ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἄρωγοί.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
 πανέσδω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμαρ,
 375 μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τογ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἷον·

- Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλῆες ! οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.

Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαιῆς πῦρ·
 ἄψορρόν δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ ρέεδρα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Ἐάνδοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 παυσάσθη· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.

- 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριδυῖα,
 ἀργαλέη· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρέϊα χθῶν·
 ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 ἦμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 390 γηθοσύνη, ὅθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.

ἔνθ' οὔγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνειδείον φάτο μῦθον·

- 395 Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
 θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνήκειν ;
 ἢ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνήκας
 οὐτάμεναι ; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,
 ἰθύς ἐμεῦ ὤσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψας ;
 τῷ σ' αὖ τῦν οἴω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.

- 400 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα θυσανόεσσαν,
 σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μαιφόνος ἔγχεϊ μακρῶ.
 ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,

τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης . 405
 τῷ βάλε Δούρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λύσε δὲ γυῖα.
 ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων 410
 εὐχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριυνύας ἐξαποτίνουις,
 ἧ τοι χωμένη κακὰ μῆδεται, οὔνεκ' Ἀχαιοὺς
 κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.

ἌΩς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινώ. 415
 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἔλουσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ἌΩ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, 420
 καὶ δ' αὖτ' ἠ κυνάμυια ἄγει βροτολογιὸν Ἄρηα
 δηῖον ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!

ἌΩς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χεῖρε δὲ θυμῷ.
 καὶ ῥ' ἐπιεσαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ 425
 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 τῷ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἠ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
 εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοῖατο θωρηκτῆσιν,
 ὠδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη 430
 ἤλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντίωσα·
 τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.

ἌΩς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἔνοσίχθων· 435

Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἕοικεν,
 ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ.
 ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε

- 440 καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες! οὐδέ νυ τῶνπερ,
μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί,
μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
- 445 μισθῶ ἔπι ῥητῶ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
ἦτοι ἐγὼ Τρῶεσσι πόλιν πέρι τείχος ἔδειμα,
εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βούς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλήεσσης.
- 450 ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθῆες Ἴφραι
ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
σοὶ μὲν ὄγ' ἠπέιλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπῶν·
- 155 στεῦτο, δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῶ.
νῶϊ δέ τ' ἄψορροὶ κίομεν κεκοτηότι θυμῶ,
μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσσεν.
τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
πειρᾶ, ὡς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
- 160 πρόχυν κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν!
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
'Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
δειλῶν, οἳ φύλλοισιν εἰκότες, ἄλλοτε μὲν τε
- 165 ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
παυσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
Ἦς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ ρι
πατροκασιγνήτιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
- 470 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θεῶν·
[Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνειδείων φάτο μῦθον·]
Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἳ εὐχος ἔδωκας;
νηπύτιε, τί νυ τοξὸν ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς;

μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 εὐχομένου, ὡς τοπρὶν ἐν ἄθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν. 475

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων
 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις·
 [νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείους ἐπέεσσιν.] 480

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδέες, ἀντί' ἐμείο
 στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερέσθαι.
 τοξοφόρῳ περ εὐούσῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶν
 Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἔδελθῃσθα.
 ἦτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, 485
 ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι.
 εἰ δ' ἔδέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 ὄσσον φερτέρη εἶμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.

Ἦ ῥά, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
 σκαιῆ, δεξιτερῆ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα· 490
 αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔδεινε παρ' οὔατα μειδιώσῃ
 ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον οἴστοι.
 δακρυνόεσσα δ' ὑπαιδα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 ἧ ῥά θ' ὑπ' ἱρηκος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,
 χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν· 495
 ὡς ἠ δακρυνόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Λητῶ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἄθανάτοισι θεοῖσιν 500
 εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητῶ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 πεπτεῶντ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κοιῆς.
 ἠ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἧς.— 505
 ἠ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ·
 δακρυνόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑάνος τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἶ
 εἶλε πατῆρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἠδὲ γελάσσας·

- Τίς νυ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρασιώνων;*
 510 [*μαψιδιώς, ὡσεὶ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;*]
Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδεινῆ·
σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
ἔξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφήπται.
Ὦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—
 515 *αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρὴν·*
μέμβλετο γάρ οἱ τείχος εὐδμήτοιο πόλης,
μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἤματι κείνῳ.
οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν εἴοντες,
οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες·
 520 *κὰδ' δ' ἴζον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς*
Τρώας ὁμῶς αὐτοὺς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
ἄστεος αἰδομένοιο, θεῶν δέ ἐ μῆνις ἀνήκεν·
πάσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφήκεν·
 525 *ὡς Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.*
Ἐστήκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θεῖου ἐπὶ πύργου,
ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρώες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκή
γίγνεσθ'· ὁ δ' οἰμῶξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 530 *ὄτρυνέων παρὰ τείχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·*
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχει', εἰσόκε λαοὶ
ἔλθωσι προτὶ ἄστρῳ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐγγὺς ὄδε κλονέων· νῦν οἴω λοιγὸν ἔσεσθαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 535 *αὐτίς ἐπανθήμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·*
δειδία γάρ, μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἀλῆται.
Ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχης
αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἀντίος ἐξέθρορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
 540 *οἱ δ' ἰδυὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο*
δίψη καρχαλέαι, κεκοιμημένοι, ἐκ πεδίου
φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἐγχεῖ· λύσσα δέ σὶ κῆρ
αἰὲν ἔχε κρατερή, μενείαιε δὲ κύδος ἀρέσθαι.

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνήκεν, 545
 φῶτ', Ἀντήνορος υἷον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
 ἔσθη, ὅπως θανάτιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ.
 αὐτὰρ ὄγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον, 550
 ἔσθη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἔ μοι ἐγών, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 αἰρήσει με καὶ ὧς, καὶ ἀνάγκιδα δευροτομήσει. 555
 εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι εἴσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη
 φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰδης τε κημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·

ἔσπεριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην. 560
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 μὴ μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήση,
 καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι 565
 λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 εἰ δέ κέν οἱ προπάραιδε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 καὶ γὰρ θῆν τούτῳ τρωτὸς χρῶς ὀξεί χαλκῶ,
 ἐν δέ ἴα ψυχῆ, θνητὸν δέ ἔφασ' ἀνθρωποι.
 [ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κύδος ὀπάξει.] 570

Ὡς εἰπὼν Ἀχιλλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 ἄλκιμον ὠρμάτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 ἦντε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 ἀνδρὸς θρηνητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῶ
 ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούση 575
 εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἠ οὐτάση, ἠὲ βάλησιν,
 ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει .

- ἀλκῆς, πρὶν γ' ἢ ἐξυμβλήμεναι, ἢ ἐδαμῆναι·
 ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
 580 οὐκ ἔδειλεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασαί τ' Ἀχιλλῆος·
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴση·
 ἐγχείη δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
 Ἥ δὴ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλ·
 ἤματι τῶδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 νηπύτι, ἣ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλλγε' ἐπ' αὐτῇ
 ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
 οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
 Ἴλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 ᾧ δ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστῆς.
 590 Ἥ ῥα, καὶ ὄξυν ἄκουτα βαρεῖης χειρὸς ἀφήκεν·
 καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλεΐδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 ἠσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλφ' ἀποέργαθε λαοῦ.
 600 αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγήνορι πάντα εὐικώς,
 ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
 τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλφ' δ' ἄρ' ἔδειλεγεν Ἀπόλλι
 605 ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχήσεσθαι ποσὶν οἰσιν·
 τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὀμίλῳ
 ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτός
 μείναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφύγοι
 610 ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
 ἐς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σώωσαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ.

"Εκτορος ἀναίρεσις.

"Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστῳ πεφυζότες, ἤντε νεβροῖ,
ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ', ἀκούοντό τε δίψαν,
κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὅμοισι κλίναντες.

"Ἐκτορα δ' αὐτοῦ μείνας ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἴλιον προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.

5

αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·

Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
αὐτὸς Διητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
ἔγνωσ, ὡς θεὸς εἶμι, σὺ δ' ἀσπερχές μενεαίνεις.

10

ἢ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐδ' ἐφόβησας,
οἱ δὴ τοι εἰς ἄστῳ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης,
οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἶμι.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
γαῖαν ὀδᾶξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.

15

νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
ρήϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσις γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.

ἢ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμις γε παρείη.

20

"Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστῳ υἷγα φρονέων ἐβεβήκει,

- σευάμενος, ὣςδ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 ὅς ῥά τε ῥεῖα θέρσι τιταινόμενος πεδίοιο·
 ὡς Ἀχιλεὺς λαιψήρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
- 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 παμφαίνονδ', ὡστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
 φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 ὄντε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσιν·
- 30 λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν
 ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
 ἄμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 ὑψὸς ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγώνει,
- 35 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάραιθε πυλάων
 ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηΐδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 "Ἐκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
- 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 σχέτλιος! αἶδε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
 ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γύπες ἔδονται
 κείμενον· ἢ κέ μοι αἶνον ἀπὸ πρᾶπίδων ἄχος ἔλθοι·
 ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηκεν,
- 45 κτείνων, καὶ περὺς νήσων ἔπι τηλεδαπᾶων.
 καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 τούς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῶ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
- 50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 εἰ δ' ἤδη τεθνήασι, καὶ εἴν' Αἶδαο δόμοισιν,
 ἄλγος ἐμῶ θυμῶ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυθαδιώτερον ἄλγος
- 55 ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θύνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.
 ἀλλ' εἰσέρχεο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσης

καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 δη, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆης.
 ἔμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 60 ον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 ἄργαλέη φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 ὄλλυμένους, ἔλκηθείσας τε θύγατρας,
 λάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 μενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 65 νας τε νοῦς ὀλοῆς ὑπὸ χερσίν Ἀχαιῶν.
 δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσιν θύρησιν
 αἰ ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεί χαλκῶ
 ἤε βαλὼν, ῥέθρων ἐκ θυμὸν ἔληται,
 ἴφον ἐν μεγάροισι, τραπέζης πυλαωρούς,
 70 ἰὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῶ,
 γ' ἐν προθύροισι. νέφ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 ταμένῳ, δεδαῦγμένῳ ὀξεί χαλκῶ,
 ι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ, ττι φανήη·
 γε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον,
 75 ἴ αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 ἢ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 ἴ ὁ γέρων, πολιάς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 ἴ ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 ἴ ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχευ·
 80 ἴ δακρυχέουσα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ἴ ορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 ἴ εἵποτέ τοι λαδικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 ἴ ἦσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 ἴ ἐντὸς ἑῶν, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 85 ος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
 ἴ μαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτῇ,
 ἴ λοχος πολύδωρος· ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 ἴ ων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 ἴ τώγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 90 ἴ λισσομένῳ· σὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·

- ἀλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλλῆα πελώριον ἄσσον ἰοντα.
 ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν,
 βεβρωκὸς κακὰ φάρμακ'· ἔδν δέ τέ μιν χόλος αἰνός
 95 σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χειρὶ·
 ὡς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινῆν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 "ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχεῖν ἀναδήσει,
 ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγήσασθαι
 νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὄρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίησιν ἐμῆσιν,
 105 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 μήποτέ τις εἶπησι κακίωτερος ἄλλος ἐμέο·
 "Ἐκτωρ ἦφι βίηφι πειθήσας ὤλεσε λαόν.
 ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἶη,
 αὐτην ἢ Ἀχιλλῆα κατακτείνουσα νέεσθαι,
 110 ἢ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλλης.
 εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταδειόμαι ὀμφαλόεσσαν,
 καὶ κόρυθον βριαρῆν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 καὶ οἱ ἰπόσχωμαι Ἐλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 ἠγάγετο Τροίηνδ', ἣ τ' ἐπλετο νεῖκεος ἀρχή,
 δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 ἀλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [κτῆσιν ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·]
 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 αὐτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης

τῶ ὀαριζέμεναι, ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε,
 παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
 εἶδομεν, ὄπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ. 130
 Ὡς ὄρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλθεν Ἀχιλλεῖς,
 ἴσος Ἐνναλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
 δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 ἢ πυρὸς αἰδομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος. 135
 Ἔκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὐδὶ μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεῖς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 ἥτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν· 140
 ἢ δὲ θ' ὑπαιδα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκὼς
 ταρφέ' ἐπαῖτσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει·
 ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰδὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἔκτωρ
 τεῖχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 οἱ δὲ παρὰ σκοπήν καὶ ἔρινεὸν ἠνεμόεντα 145
 τείχεος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 κρουνῶ δ' ἴκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινηέντος.
 ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰδομένοιο· 150
 ἢ δ' ἐτέρη θέρει προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
 ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 ἔνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 καλοὶ, λαῖνεοι, ὄδι εἴματα σιγαλόεντα
 πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες, 155
 τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν.
 τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων·
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίακε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον, οὐδὲ βοείην
 ἀρνύσθην, ἄ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν, 160
 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεῶν Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.

ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περι τέρματα μώνυχες ἵπποι.
ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κείται ἀεθλον,
ἢ τρίπος ἢ ἐ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·

165 ὡς τῶ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὀρώντο.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Ἔκτορος, ἢ φίλον ἀνδρα διωκόμενον περι τείχος
ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
170 Ἔκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκην,
Ἰδης ἐν κορυφήσιν πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτε
ἐν πόλει ἀκροτάτη· νῦν αὐτὴ ἐ δίος Ἀχιλλεύς
ἄστου πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.

175 ἢ ἐ μιν ἐκ θανάτοιο σώωσομεν, ἢ ἐ μιν ἦδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ, ἀργκέραυνε, κελαινεφές, οἶον ἔειπες!
ἀνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,

180 ἢ ἔθελεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἡπιος εἶναι·

185 ἔρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.

Ἔως εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοιο καρήνων ἀΐξασα.

Ἔκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ ὠκὺς Ἀχιλλεύς

190 ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφιο δίηται,
ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας·

τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θείε ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὖρῃ·
ὡς Ἔκτωρ οὐ λήθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.

195 ὅσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
ἀντίον ἀΐξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
εἴ πῶς οἱ καθύπερθε ἀλάλοικεν βελέεσσω·

- τοσσάκι μιν προπύροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
 πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὐδ' ὁ διώκειν· 200
 ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
 πῶς δέ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτιο,
 εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα ;
 Λαοῖσιν δ' ἀνέευε καρῆατι διὸς Ἀχιλλεύς, 205
 οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 μήτις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατῆρ ἐτίταινε τάλαντα·
 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταυηλεγέος θανάτιο, 210
 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἰσιμον ἦμαρ,
 ὄψχστο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δέ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἔκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀγχού δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 215
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηῶσαντε, μάχης ἅτον περ ἔοντα.
 οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων, 220
 προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 οἰχομένη πεπιδήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπειδέτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 στή δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλώχινος ἐρεισθεῖς. 225
 ἦ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κινήσατο δ' Ἐκτορα διόν,
 Διηφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 ἀγχού δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθεῖ', ἦ μάλα δὴ σε βιάζεται ὤκως Ἀχιλλεύς,
 ἄστνυ περί Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων· 230
 ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἰλεξώμεσθα μένοντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἣ μέν μοι τοπάρως πολὺ φίλτατος ἦσθα
 γνωτῶν, οὓς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 235 νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἠθεῖ', ἣ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 λίσσοιθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 αὖθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοσι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 νῦν δ' ἰδὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
 ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντ' ἀφέρηται
 νῆας ἐπι γλαφυράς, ἣ κεν σῶ δουρὶ δαμήη.

Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ' Ἀθήνη.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρως περ
 τρὶς περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 μείναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτέ με θυμὸς ἀνήκεν,
 στήμεναι ἀντία σείο· ἔλοιμί κεν, ἣ κεν ἀλοίην.
 ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλον ἀεικιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 δῶη καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὡς δὲ σὺ ῥέξεις.

260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 Ἔκτορ, μὴ μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν
 265 ὡς οὐκ ἔστ' ἐμέ καὶ σέ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἣ ἕτερόν γε πεσόντα

αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρῆ
 αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη 270
 ἔγχει ἐμῶ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσις
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει θύων.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 ἔξετο γὰρ προῦδῶν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, 275
 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἀψ' δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἔκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα·

Ἦμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε· 280
 ἀλλὰ τις ἄρτιεπῆς καὶ ἐπικλοπος ἔπλεο μύθων,
 ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρυ πήξεις,
 ἀλλ' ἰδὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 εἰ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὐτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι 285
 χάλκεον! ὡς δὴ μιν σῶ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
 καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
 σείω καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν· 290
 τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἔκτωρ,
 ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
 στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
 Δηϊφοβὸν δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
 ἥτέε μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν. 295
 Ἔκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε·

Ἦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
 Δηϊφοβὸν γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμέ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεν, 300
 οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
 Ζῆνι τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλω. οἷ μὲ πάρος γε

- πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτέ με Μοῖρα κιχάνει·
 μὴ μὰν ἀσπυοδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὄξύ,
 τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
 οἴμησεν δὲ ἀλείς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετέης,
 ὅστ' εἰσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβενῶν,
 310 ἀρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶν·
 ὡς Ἔκτωρ οἴμησε, τινάσσω φάσγανον ὄξύ.
 ὠρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
 καλόν, δαιδάλεον· κόρυδι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 χρύσσαι, ἅς Ἐφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 οἶος δ' ἀστὴρ εἰσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ·
 ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 πάλθεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἔκτορι δίφ,
 εἰσορώων χροῶα καλόν, ὅπη εἴξιε μάλιστα.
 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῶα χάλκεα τεύχη,
 καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 φαίνεται δ', ἣ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 325 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δίος Ἀχιλλεύς·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκῆ.
 οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελή τάμε χαλκοβάρεια,
 ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 ἦριπε δ' ἐν κονίης· ὁ δ' ἐπέυξατο δίος Ἀχιλλεύς.
 Ἔκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἔξεναρίζων,
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμέ δ' οὐδὲν ὀπίξω νόσφιν ἐόντα.
 νῆπιε! τοιοῦ δ' ἀνευθεν ἀοσσητῆρ μέγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμην,
 335 ὃς τοι γούνατ' ἔλυσα· σέ μὲν κύνες ἦδ' οἰωνοὶ
 ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλυγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ

ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 α παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 ὑ μὲν χαλκόν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξο, 340
 ἅ ται δώσουσι πατῆρ καὶ πότνια μῆτηρ·
 ἐ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάωσι θανόντα.
 ὃ ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ποδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκῆων! 345
 πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 οταμνόμενον κρέα ἐδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 ἔσθ', ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
 ἔνθαδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα· 350
 κέν σ' αὐτόν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
 ἴδης Πρίαμος· οὐδ' ὡς σέγε πότνια μῆτηρ
 ἠ λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 ἴνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσσονται.
 δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ· 355
 γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
 ἢ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς.
 νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
 ᾧ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλησιν. 360
 ἴρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ἔκ ρεθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 ἴον γοώωσα, λιποῦσα ἄδροτῆτα καὶ ἦβην.
 τεθυῶτα προσήδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 αδι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῆ 365
 γέλη τελέσαι, ἦδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 ε, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 ἄνευθεν ἔδηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 ντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον υἴες Ἀχαιῶν,
 ἴησαντο φύην καὶ εἶδος ἀγῆτον 370
 ε· οὐδ' ἄρα οἱ τις ἀουτηγὴ γε παρέστη.
 τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

- ἌΩ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφαισσοθα.
 Ἔκτωρ, ἣ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ.
- 375 ἌΩς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 ἌΩ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
- 380 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
 εἰ δ', ἄγερ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 ὄφρα κέ τι γινώμεν Τρώων νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
 ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 ἢ ἐμένειν μεμῶασι, καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
- 385 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 κεῖται παρ νήεσσι νέκυσ ἄκλαυτος, ἄδαπτος,
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴδαο,
- 390 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείδι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
 νῦν δ' ἄγ', αἰείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 ἠράμεθα μέγα κύδος· ἐπέφνομεν Ἔκτορα δῖον,
 ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὡς, εὐχετόωντο.
- 395 Ἦ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον αἰεκέα μῆδετο ἔργα.
 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
 ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἰμάντας.
 ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβῆς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἶρας,
- 400 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην·
 τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 κυάνεαι πύλωναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίησιν
 κέϊτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
 δῶκεν αἰεκίσσασθαι ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ.
- 405 ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἣ δὲ νῦ μῆτηρ
 τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρησιν
 τηλόσε· κώκυσε δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδούσα.
 ᾧμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατήρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ

ὦ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ
 μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπαντα 410
 ὀφρυνέσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 ἰέν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα,
 εἶν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
 ἰς δ' ἑλλπτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
 μακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον· 415
 ἔσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἑάσατε, κηδόμενοί περ,
 ὄντα πόλῃος, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἡμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργόν,
 ἰς ἡλικίην αἰδέσσεται, ἦδ' ἐλεήσῃ
 ; καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιοῦδε τέτυκται, 420
 ὅς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 ἔ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔδηκεν.
 ἰς γάρ μοι παῖδας ὑπέκτανε τηλεθάοντας·
 πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 ἴς, οὐ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἀΐδος εἴσω, 425
 ἴρος· ὡς ὄφελεν θανάειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν
 ἴκορσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
 ἴς, ἢ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἦδ' ἐγὼ αὐτός.
 ἴς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
 ἴσιν δ' Ἐκάβη ἄδινου ἐξήρχε γόοιο· 430
 ἴκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βεῖομαι, αἰνὰ παρθούσα,
 ἴποτεθνηῶτος ; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 ἴλῃ κατὰ ἄστυ πελέσκειο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
 ἴτί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὡς,
 ἴχατ'· ἢ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα, 435
 ἴέων· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κισχάνει.
 ἴς ἔφατο κλαίουσ' ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 ἴρος· οὐ γάρ οἷ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθῶν
 ἴλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοδὶ μίμνε πυλάων·
 ἴῃγ' ἴστον ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο, 440
 ἴκα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 ἴστο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
 ἴπυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 ἴορι θερμὰ λοετρά μάχης ἐκ νοστήσαντι

- 445 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 ἢ δ' αὖτις δμῶησιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
- 450 Δεῦτε, δύω μοι ἔπεισθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται
 αἰδοίης ἐκυρῆς ὅπως ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 στηθεσὶ πάλ्लεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
 πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 αἶ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
- 455 δεῖδω, μὴ δὴ μοι Θρασύν "Ἐκτορα δῖος Ἀχιλλεύς,
 μῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίουδε δῆται,
 καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηορίης ἀλεγεινῆς,
 ἣ μιν ἔχεσκέ· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολὺ προδέεσκε, τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἴκων.
- 460 Ὡς φαμένη μεγάραιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἄμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
 ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δὲ μιν ἵπποι
- 465 ἔλκον ἀκηδέστας κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
 ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπτυσεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεεὶ δέσματα σιγαλόεντα,
 ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
- 170 κρήδεμνόν τ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτῃ,
 ἦματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγετ' "Ἐκτωρ
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 ἀμφὶ δὲ μιν γαλόφ τε καὶ εἰνατέρες ἄλλες ἔσταν,
 αἶ ἔ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
- 475 ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθεθ
 ἀμβλήδην γοῶσα, μετὰ Τρωῆσεν ἔειπεν·
 "Ἐκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰὴ ἄρα γεινόμεθ' αἴση
 ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
- 480 ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐπούσαν,

Δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὄφελλε τεκέσθαι!
 νῦν δὲ σὺ μὲν Ἄϊδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ 485
 ἔσσεαι, Ἔκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνατος, οὔτε σοὶ οὗτος.
 ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολύδακρυν Ἀχαιῶν.
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 ἔσσονται· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσοισιν ἀρούρας.
 ἡμᾶρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθεισιν· 490
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 δεύομενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερφῶν δ' οὐκ ἐδίηεν. 495
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·
 ἔρρ' οὔτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαινύται ἡμῖν.
 δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
 Ἄστυάναξ, ὃς πρὶν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός 500
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 αὐτὰρ ὄθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 εὔδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνή ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθεισι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν, 505
 Ἄστυάναξ, ὃν Τρώες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 οἶος γὰρ σφῖν ἔρυσσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 νῦν δὲ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκῆων,
 αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσσονται,
 γυμνόν· ἀτάρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, 510
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
 οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶναι.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. 515

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ.

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
ἀλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·

5

Μυρμιδόνες ταχύπῳλοι, ἐμοὶ ἐρήρηες ἐταῖροι,
μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

10

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὄμωξαν ἀολλεές· ἤρχε δ' Ἀχιλλεύς,
οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐύτριχας ἤλασαν ἵππους,
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι θέτις γόου ἕμερον ὤρσεν.
δεύοντο ψάμαδοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθειον μῆστωρα φόβοιο.
τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,

15

χεύρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·

Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἔκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,

20

- δώδεκα δὲ προπάρουθε πυρῆς ὑποδειροτομήσειν
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν καταμένοιο χολωδαίης.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,
 25 πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
 ἐν κοίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
 χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηλέας ἵππους·
 καδ δ' ἴζον παρὰ νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο,
 μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ·
 30 πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὕρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
 σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἰγες·
 πολλοὶ δ' ἀργυῖδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
 πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.
 35 Αὐτὰρ τόνυγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆης Ἀχαιῶν,
 σπουδῇ παρπεπιδόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
 οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφδόγγοισι κέλευσαν,
 40 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπιδόειν
 Πηλείδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 αὐτὰρ ὄγ' ἠρνείτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσσειν·
 Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 οὐδέ μιν ἐστὶ λοστρά καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,
 45 πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῖραι,
 κείρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὦδε
 ἴξεται ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
 ἠώθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 50 ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικὲς
 νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερύοντα·
 ὄφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγη ἀκάματον πῦρ
 δᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπιδόντι
 55 ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοί
 δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτισης.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
οὐκ ἔτι μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίῃνδ' ἕκαστος.

Πηλείδης δ' ἐπὶ θῆνι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βυρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι, 60

ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
εὐτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
νήδυμος ἀμφιχυθεῖς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο, 35
πάντ' αὐτῷ, μέγεδός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκῦια,
καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο·

στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
οὐ μὲν μιν ζῶντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος· 70

θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω,
τῆλέ με εἵργουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσηγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐώσιν·
ἀλλ' αὐτῶς ἀλάλημαι ἄν' εὐρυπυλῆς Ἀΐδος δῶ.

καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις 75
νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.

οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
βουλάς ἐζόμενοι βουλευόμεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 80
τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίθῃαι.
μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
εὐτὲ με τυτθὸν εἴοντα Μενoitίως ἐξ Ὀπόεντος 85

ἤγαγεν ὑμέτερένδ' ἀνδροκτασίῃσιν ὑπο λυγρῆς,
ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς·
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἵππότα Πηλεὺς,
ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θραπέοντ' ὀνόμηεν· 90

ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὀμῆ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 χρύσειος ἀμφιφορεύς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεΐς
 τίπτε μοι, ἦθει κεφαλῆ, δεῦρ' εἰλήλουδας,
 95 καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
 ἀλλὰ μοι ἄσσον στήδι· μίνυθ' ἀπερ ἀμφιβαλόντε
 ἀλλήλους, ὄλοοιο τεταρπώμεσθ' αἰόιο.

Ἦς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 100 οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἦθε καπνός,
 ὄχετο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὄλοφудνὸν εἶπεν·

Ἦ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἶν' Αἴδαο δόμοισιν
 ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
 105 παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 ψυχὴ ἐφεστήκει γοώσά τε μυρομένη τε,
 καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· εἶκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Ἦς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἕμερον ὠρσε γόοιο·
 μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
 110 ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὐρήας τ' ὄτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνηρος Ἰδομενῆος.

οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρήες κίον αὐτῶν·
 πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθαι
 ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης.
 αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῷ
 τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
 120 πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσουντες Ἀχαιοί,
 ἔκδεον ἡμίονων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
 πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρουν· ὡς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνηρος Ἰδομενῆος.

καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς 125
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἥριον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἶατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεύξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον 130
ἵππους· οἱ δ' ὠρυνντο, καὶ ἐν τεύχεσσιιν ἔδυνον.

ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠνίοχοί τε·
πρόσθε μὲν ἵππηες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν
μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνουν, ἅς ἐπέβαλλον 135
κειρόμενοι· ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
ἀγχύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἀΐδοςδε.

Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἴκανον, ὄθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
κάτθεσαν, αἴψα δὲ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
ἔνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς· 140
στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τὴν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθώωσαν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·

Σπερχειῖ, ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεΐς,
κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 145
σοὶ τε κόμην κερέειν, ῥέξειν δ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
ἐς πηγάς, ὄθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.

ὡς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 150
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κομην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
ἔθηκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἕμερον ὤρσε γόοιο.

αἰ νύ κ' ὄδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἡελίοιο,
μη' Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς· 155

Ἄτρείδῃ—σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
τεΐσονται μῦθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.

νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθε

- ὄπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
 160 κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἴσας·
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην
 ποίησαν δὲ πυρῆν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βούς
 πρόσθε πυρῆς ἔδερον τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντως
 δημὸν ἐλών, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεύς
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆε·
 170 ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 ἐννεὰ τῶγε ἀνακτι τραπεζῆς κύνες ἦσαν·
 καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
 175 δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 χαλκῶ δηϊῶν· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν!
 180 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 τοὺς ἄμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἔκτορα δ' οὔτι
 δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 185 ἀλλὰ κύνεας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.
 τῶ δ' ἐπὶ κυάεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα.
 190 ὅσσον ἐπέιχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελιοιο
 σκῆλει' ἀμφὶ περὶ χροά ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
 Οὐδὲ πυρῇ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.

ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἀνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἤρᾱτ' Ἀνέμοισιν,
 αἰ Ζεφύρω, καὶ ὑπέσχετο ἱερά καλά· 196
 ἰὲ καὶ σπένδων χρυσέω δέπαϊ, λιτάνευεν
 , ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεδοῖατο νεκροί,
 γεύαιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἴρις
 ἴουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 ρα Ζεφύροιο δυσαέος ἄθροοι ἔνδον 200
 γυ δαίνυντο· θεούσα δὲ Ἴρις ἐπεστη
 γι λιθέω. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 ἰνήϊζαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἕκαστος·
 ἴ' ἔξασθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 ἔδος· εἴμι γὰρ αὐτὶς ἐπ' Ὀκεανοῖο ρέεθρα, 205
 ον ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέξουσ' ἑκατόμβας
 υς, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 χιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
 ἱρᾶται, καὶ ὑπίσχηται ἱερα καλά,
 ἱρῆμ-ὄρσητε καήμεναι, ἧ ἔνι κῆται 210
 λος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
 ἰν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπεβήσεται· τοὶ δ' ὄροντο
 γπεσίη, νέφεα κλονέοντε πάροιδεν.
 πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κύμα
 πο λιγυρῆ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθη, 215
 ἱρῆ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πῦρ.
 οὐ δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 ες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκύς Ἀχιλλεύς
 , ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 ἰυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦτε δὲ γαῖαν, 220
 κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 ατῆρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
 , ὅστε θανῶν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 ἰλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,
 , παρὰ πυρκαϊῆν, ἀδινὰ στεναχίζων. 225
 ρ δ' Ἐωςφόρος εἰσι φῶος ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 ρα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλλα κίδναται ἠώς,

- τῆμος πυρκαϊῆ ἔμαραίνεταιο, παύσατο δὲ φλόξ.
 οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὐτῖς ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενευ, οἴδματι θύκων
 Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέζοντο,
 τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δούπος ἔγειρεν.
 235 ἔζετο δ' ὄρθωθεῖς, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστήες Παναχαιῶν,
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσατ' αἴδοπι οἴνω
 πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὅστέα Πατρόκλοιο Μενουτιάδαο λέγωμεν,
 240 εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται—
 ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῆ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 ἐσχατιῇ καιοῦτ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
 καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῆ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῶ
 θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.
 245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 δεῦτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεϊῶνι.
 250 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἴδοπι οἴνω,
 ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
 κλαίοντες δ' ἐτάριοι ἐνηέος ὅστέα λευκὰ
 ἄλλεγον ἐς χρυσῆν φιάλην καὶ δίπλακα δημόν·
 ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν·
 255 τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμειλιά τε προβάλοντο
 ἀμφὶ πυρῆν· εἴδαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἕζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 ἵππους θ' ἡμίονους τε, βοῶν τ' ἵφθιμα κάρηνα,
 ἠδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σίδηρον.
 Ἴππευσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα

Δῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 καὶ τρίποδ' ὠτώεστα δυωκαιικοσίμετρον,
 τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔδθηκεν 265
 ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·
 αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέδθηκε λέβητα,
 καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτως·
 τῷ δὲ τετάρτῳ δῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
 πέμπτῳ δ' ἀμφίδετον φιάλην ἀπύρωτον ἔδθηκεν. 270
 στή δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἵππησας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένοι κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην. 275
 ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῖς
 πατρὶ ἐμῷ Πηληΐϊ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μάνυχες ἵπποι·
 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἠνιόχοιο, 280
 ἠπίου, ὃ σφωῖν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
 χαϊτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 τὸν τῶγ' ἔσταότες πευθεῖετον, οὐδεὶ δὲ σφιν
 χαῖται ἐρρήδαται, τὸ δ' ἔστατον ἀχυνμένω κῆρ.
 ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν 285
 ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 ὧς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἵππησες ἄγερθεν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνην ἐκέκαστο·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερὸς Διομήδης, 290
 ἵππους δὲ Τρωοῦς ὑπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπήυρα
 Δινειάν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπέξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἦγαγεν ὠκέας ἵππους,
 Αἰΐθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν εἶον τε Πόδαργον· 295
 τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
 δῶρ', ἵνα μή οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν

- Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
 300 τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμον ἰσχανόωσαν.
 Ἄντιλοχος δὲ τέταρτος εὐτριχας ὠπλίσαδ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἄνακτος
 τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλοιγενεές δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες φέρου ἄρμα. πατήρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 μνθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῶ·
 Ἄντιλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἔοντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μάλα χρεώ.
 οἶσα γὰρ εὖ περὶ τέρμαδ' ἐλίσσόμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 βάρδιστοι θείων· τῷ τ' οἶω λοίγι' ἔσσεσθαι.
 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.
 315 μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἧὲ βίηφιν·
 μῆτι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἠνίοχοιο.
 ἀλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἴσι πεποιθώς,
 320 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἵπποι δὲ πλανῶνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῆ, ἐλαύνων ἤσσονας ἵππους,
 αἰεὶ τέρμ' ὀρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 ὅπως τοπρῶτον ταυύση βοέοισιν ἰμάσιν·
 325 ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 ἔστηκε ξύλον αἴου, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
 ἧ δρυὸς ἧ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 λᾶε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
 330 ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφίς·
 ἧ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ἧ τότε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνδράπων,
 καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς.
 τῷ σὺ μάλ' ἐγγρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους

αὐτὸς δὲ κλυθῆναι εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ, 335

ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῦιν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
κένσαι ὀμοκλήσας, εἷξαι τέ οἱ ἠνία χερσίν.

ἐν νύσση δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
ὡς ἂν τοι πλὴμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἰκέσθαι
κύκλου ποιητοῖο· λίδου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, 340

μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ δ' ἄρματα ἄξῃς·
χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
ἔσσεται. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.

εἰ γάρ κ' ἐν νύσση γε παρέξ ἐλάσῃσθαι διώκων,
οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ· 345

οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα διὸν ἐλαύνοι,
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.

Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊὸς ἄψ' ἐνὶ χώρῃ
ἔζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν. 350

Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐντρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·

πᾶλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστοριίδαο
Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλος·
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος· 355

τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτε
Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,

τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἐοῖο,
ὡς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποεῖποι. 360

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποῖν μᾶστιγας ἄειραν,
πέπληγόν δ' ἰμάσιν, ὀμοκλήσαν τ' ἐπέεσσιν,
ἔσσυμένως· οἱ δ' ὠκα διέπρησσον πεδίοιο,

νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κυνίη
ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἢ ἐθύελλα· 365

χαῖται δ' ἐρῥῶοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.

ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πουλυβοτείρῃ,

ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
ἴστασαν ἐν δίφροισι· πατασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου, 370

νίκης ἰεμένων · κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἵπποις, οἳ δὲ πέτοντο κοινίοντες πεδίοιο.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
ἄψ' ἐφ' ἄλως πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἑκάστου
375 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάδῃ δρόμος · ὦκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
Τρώιοι · οὐδέ τι πολλὸν ἄνευδ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς
αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐέκτην,
380 πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
Ἄρμετ' · ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταδέετε πετέσθη.
καὶ νύ κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔδηκεν,
εἰ μὴ Τυδέος νῆϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
ὄς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινῆν.
385 τοιοῦ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
οἳ δὲ οἳ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάδ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν ·
390 δῶκε δὲ οἳ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
ἢ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
ἵππειον δὲ οἳ ἤξε θεὰ ζυγόν · αἱ δὲ οἳ ἵπποι
ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
395 ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε ·
θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι · τῶ δὲ οἳ ὄσσε
δακρυόφι πλησθέν, θαλερῆ δὲ οἳ ἔσχετο φωνή ·
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος · ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
400 ἵπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔδηκεν.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατὴρ ἐοῖο ·
Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνεται ὅτι τάχιστα!
ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐρίζεμεν οὔτι κελεύω,
405 Τυδεΐδω ἵπποισι δαίφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
νῦν ὠρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔδηκεν.

δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
 ἴμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύη
 ἠήλυς ἐούσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι ;
 ἢ ἐξερῶ, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται· 410
 ἴν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 , αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὄξεί χυαλκῶ,
 τοκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 ομαρτεῖτον, καὶ σπεύδεται ὅττι τάχιστα.
 ἢ ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἡδὲ νοήσω, 415
 ᾧ ἐν ὄδῳ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.
 φαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 ἔην γαίης, ἧ χειμέριον ἄλὲν ὕδωρ 420
 ἐν ὁδοῖο, βᾶθνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 χεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλεείνων.
 χος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 ἰού, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 ρς δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει· 425
 λοχ', ἀφραδέως ἱππάξει· ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους !
 ὅς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις·
 ἰμφοτέρους δηλήσειαι, ἄρματι κύρσας.
 φατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ αἴοντι εἰοκῶς. 430
 δίσκου οὐρα κατωμαδίιο πέλονται,
 ἠὸς ἀφήκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἦβης,
 ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 ἰω· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεδέηκεν ἐλαύνειν,
 τυγκύρσειαν ὁδῶ ἐνι μώνυχες ἵπποι, 435
 τ' ἀνστρέφειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 σι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 λοχ', οὔτις σείο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος !
 τεῖ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί· 440
 μὰν οὐδ' ὡς ἄτερ ὄρκου οἴση ἄεθλον.
 ἰπῶν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

- μή μοι ἐρικεσθον, μηδ' ἔστατον ἀχρυνμένω κῆρ.
 φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,
 145 ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείςαντες ὀμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γένοιντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 450 πρῶτος δ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
 ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
 τοῖο δ' ἀνευθεν ἐόντος, ὀμοκλητήηρος ἀκούσας
 ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππου ἀριπρεπέα προὔχοντα,
 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥτε μήνη.
 στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἷος ἐγὼν ἵππους ἀνγάζομαι, ἠὲ καὶ ὑμεῖς ;
 ἄλλοι μοι δοκεῖσιν παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ
 ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κείσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
 ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
 νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν· πάντα δέ μοι ὄσσε
 Τρωϊκὸν ἅμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.
 465 ἠὲ τὸν ἠνίοχον φύγον ἠνία, οὐδὲ δυνάσθη
 εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·
 ἔνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, σὺν θ' ἄρματα ἄξει·
 αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγα
 470 εὐ διαγιγνώσκω· δοκεῖ δέ μοι ἔμμεναι ἀνῆρ
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
 Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερός Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνέμισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
 Ἴδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι ; αἱ δὲ τ' ἀνευθεν
 475 ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο διένται.
 οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
 οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε·
 ἀλλ' αἰεὶ μῦθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε χρῆ

λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεροι, αἱ τοπάρους περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλήρα βέβηκεν.

480

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠῦδα
Αἴαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα
δεύεαι Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.

δεῦρό νυν, ἧ τρίποδος περιδώμεδον ἠὲ λέβητος·
ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα δειλομένῳ ἀμφῶ,
ὀππότεροι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοιῆς ἀποτίνων.

125

Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.

καὶ νῦ κε δὴ προτέρῳ ἔτ' ἔρις γένητ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·

490

Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἴαν, Ἰδομενεὺ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.

καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέξει.

ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
ἵππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἱ δεύτεροι, οἳ τε πάροιδεν.

495

Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,

μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
ἠψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευδον.

500

αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαδάμιγγες ἔβαλλον·

ἄρματα δέ, χρυσῶ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,

ἵππους ὠκυπόδεσσι ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή

γίγνεται ἐπισσώτρων ἀρματροχίῃ κατόπισθεν

505

ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.

στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκῆκιεν ἰδρῶς
ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμάζε.

αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώωντος,

κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάτησεν

510

ἰφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον

δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναικα,

καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυνεν ἰφ' ἵππους.

- Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῶς ἤλασεν ἵππους,
 515 κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
 ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
 ἔλκησιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 οὐραϊαί· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
 τόσσον δὲ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 λείπετ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧῦ
 525 ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἰῖθης.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
 τῷ κέν μιν παρέλασσε, οὐδ' ἀμφήριστον ἔσθηκεν.
 αὐτὰρ Μηριόνης, Φεράπων εὖς Ἴδομενηος,
 λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 υἱὸς δ' Ἀδμήτιοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοδεν ἵππους.
 τὸν δὲ ἰδὼν ὄκτειρε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Δοῖσθός ἀνὴρ ὄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές,
 δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν.
 540 καὶ νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον—ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί—
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμείψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσῃς
 τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἀέθλιον,
 545 τὰ φρονεῶν, ὅτι οἱ βλάβην ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὄφελεν ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἤλθε διώκων.
 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,

ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσοὺς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
καὶ πρόβατ', εἰσὶ δὲ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι· 550

τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἄεθλον,
ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
ἀνδρῶν ὅς κ' ἐδέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος· 565
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω.
δώσω οἱ Δῶρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπήρῳν, 560
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέριοιο
ἀμφιδεδίνηται· πολέος δὲ οἱ ἄξιος ἔσται.

Ἡ ῥα, καὶ Ἀυτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταῖρῳ,
οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὁ δ' ὄχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
[Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.] 565

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπήσασί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φῶς·

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἐρεξας!
ἦσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβφας δέ μοι ἵππους,
τοῖς σοὺς πρόσθε βαλῶν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἄρωγῃ· 570

μήποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βησηάμενος Μενέλαος,
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείστων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
εἰ δ', ἄγ', ἔγων αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐτινά φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰδεῖα γὰρ ἔσται. 580

Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἧ θέμις ἐστί,
στάς ἵππων προσάροιδε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθλην
χερσὶν ἔχων ῥαδιὴν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες.

- ἵππων ἀψάμενος, γαίηοχον Ἐννοσίγαιον
 585 ὄμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὐτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 σείο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 οἷσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέξουσιν·
 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
 δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
 μείζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 βουλοίμην, ἣ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 595 ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἥ ῥα, καὶ ἵππου ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοιοῦ δὲ θυμὸς
 ἰάνθη, ὡσεὶ τε περὶ σταχύεσσιν ἔερση
 ληίου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουν ἀρουραι·
 600 ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς,
 χαόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 δεῦτερον αὐτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
 οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπέισομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
 610 δώσω, ἐμήν περ ἐούσαν· ἵνα γινώσῃ καὶ οἶδε,
 ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφιάλος καὶ ἀπηνής.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἐταίρω
 ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα,
 615 τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλος,
 ἀμφίδετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστᾶς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,

Πατρόκλιου τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 ὄφει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον 620
 αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
 οὐδέ τ' ἀκοντιστὴν ἐσδύσειαι, οὐδὲ πόδεσσι
 δεύσειαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπέλγει.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 625

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαίσσονται ἐλαφραῖ.

εἶδ' ὡς ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 ὡς ὄποτε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειῶι 630
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·

ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένηετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἥνοπος υἱόν·

Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη· 635

Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἔοντα·
 δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 οἰοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα. 640

οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν,
 ἔμπεδον ἠνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μᾶστιγι κέλευεν,
 ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὐτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρῆ γῆραϊ λυγρῷ
 πεῖθεσθαι, τότε δ' αὐτε μετέπρεπον ἠρώεσσιν. 645

ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε.
 τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 ὡς μευ αἰεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
 τιμῆς ἥστ' ἔμοιγε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν. 650

Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὄμιλον Ἀχαιῶν
 ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·

- ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
 655 ἐξέτε', ἀδμήτην, ἦτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι·
 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρε δῦω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἄριστω,
 660 πῦξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
 δῶη καμμουίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 ὦς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠὺς τε μέγας τε
 635 εἰδῶς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπήος Ἐπειός·
 ἄψατο δ' ἡμίονου ταλαεργού, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.
 670 ἦ οὐχ ἄλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἐν πάντεσσι ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 ὦδε γὰρ ἐξερῶ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἀντικρὺ χροά τε ῥήξω, σὺν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖτις μενόντων,
 675 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 ὦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Εὐρύαλος δὲ οἳ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαίουίδαιο ἄνακτος,
 ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαιο
 680 ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 θαρσύνων ἔπεισιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 δῶκεν ἰμάντας εὐτμήτους βοῶν ἀγραυλοῖο.
 685 τῷ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρήσιν ἄμ' ἀμφὶ
 σὺν ῥ' ἔπεσον, σὺν δὲ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν
 δεινὸς δὲ χρομάδος γενῶν γενετ', ἔρρει δ' ἰδρῶς

λαντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὄρνυτο δῖος Ἐπειός,
 κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν 690
 ἐστήκει· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 ὡς δ' ὄφ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
 θῖν' ἐν φυκίῳεντι, μέγα δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·
 ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάλθυμος Ἐπειὸς
 χερσὶ λαβῶν ὤρῳσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν· ἑταῖροι, 695
 οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
 αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
 καδ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιω εἴσαν ἄγοντες·
 αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα, 700
 δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 τὸν δὲ δωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί·
 ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τῖον δέ ἐτεσσαράβοιον. 705
 στή δ' ὄρῳός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
 ὡς ἔφατ'· ὤρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα, 710
 ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρήσιν·
 ὡς ὄτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 δώματος ἰψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
 τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς· 715
 πυκναὶ δὲ σμῶδυνγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 αἵματι φοινικέσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 νίκης ἰέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
 οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφήλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
 οὔτ' Αἴας δύνατο, κράτερη δ' ἔχεν ἰς Ὀδυσῆος. 720
 ἀλλ' ὄστε δὴ ῥ' ἀνιάζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοί,
 δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 ἢ ἐμ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 καδ δ' ἔβαλ' ἔξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσι Ὀδυσσεύς
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεύντό τε, θάμβησάν τε.
 δεύτερος αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρεν·
 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίη.
 καὶ νύ κε τοτρίτον αὐτίς ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μῆκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν
 νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἠδ' ἐπίθοντο
 καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας·
 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἄεθλα,
 ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα
 χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡρωειδέα πόντον,
 745 στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν
 υἱὸς δὲ Πριάμοιο Δυκάονος ὄνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησοΐδης Εὐνήος.
 καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἐτάριοι,
 ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πῖονα δημῶ·
 ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λουισθῆναι ἔθηκεν.
 στή δ' ὀρβός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οὐ καὶ τούτου ἀέθλου κειρήσεσθε!
 ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Δίας,
 755 ἀν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντα ἐνίκα.
 [στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]

τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 ἔκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεύς
 ἄγχι μάλ'· ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο 760
 στήθεός ἐστι κανών, ὄντ' εὐ μάλα χερσὶ τανύσση,
 πηνίον ἐξέλκουσα παρέκ μίτον, ἀγχιόδι δ' ἰσχει
 στήθεος· ὡς Ὀδυσσεύς θένν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὄπισθεν
 ἴχμα τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χε' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεύς, 765
 αἰεὶ ῥίμφα θένν· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 νίκης ἰέμενφ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον,
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεύς
 εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·

Κλυδί, θεά, ἀγαθή μοι ἐπὶ ῥόδος ἐλθε ποδοῖν! 770
 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 γυῖα δ' ἔδηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαῖξασθαι ἄεθλον,
 ἔνδ' Αἴας μὲν ὄλισθε θένν—βλάψεν γὰρ Ἀθήνη—
 τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνδος ἀποκταμένων ἐριμύκων, 775
 οὖς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 ἐν δ' ὄνδου βοέου πλήτο στόμα τε ῥῖνάς τε,
 κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 στή δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο, 780
 ὄνδου ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἄ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρους περ,
 μήτηρ ὡς, Ὀδυσσῆ παρίσταται, ἦδ' ἐπαρήγει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν.
 Ἄντιλοχος δ' ἄρα δὴ λοισιθῆϊον ἔκφερ' ἄεθλον, 785
 μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Εἰδῶσιν ὑμῖν ἔρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
 ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνδρώπους.
 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνδρώπων· 790
 ὦμογέροντα δὲ μῖν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
 ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

- Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
 τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν
 795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
 ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
 800 θῆκε' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 τεύχεα Σαρπηδόουτος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπήνυρα.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 805 τεύχεα ἔσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόυτε,
 ἀλλήλων προπάροιθεν ὀμίλου πειρηθῆναι.
 ὀππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροῖα καλόν,
 ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
 τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
 810 καλόν, Θρηήκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπήνυρον.
 τεύχεα δ' ἀμφοτέροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθω·
 καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 815 ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερὸς Διομήδης.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 820 τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
 ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔϊσθη
 νύξ', οὐδὲ χροῖ' ἴκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοδι θώρηξ.
 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλιοιο
 825 αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ
 παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
 αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωσ
 830 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐμήτῳ τελαμῶνι.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
 ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·

ἀλλ' ἦ οἱ τὸν ἔπεφνε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγεται ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

830

Ἔορυσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροδι πῖονες ἀγροί,
ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοῦς
χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμήν, οὐδ' ἀροτήρ, εἰς ἑς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.

835

Ἄως ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ἂν δὲ Δεοντήος κρατερόν μένος ἀντιδέοιο,
ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ διὸς Ἐπειός.
ἔξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε διὸς Ἐπειός,
ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.

840

[χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]

ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ὄσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·
ἠ δὲ θ' ἐλισσομένη πέτεται διὰ βούς ἀγελαιάς·
τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἐπι γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.

845

Αὐτὰρ ὁ τοξευτήσι τίθει ἰόντα σίδηρον,
καδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
ἰστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο

850

τηλοῦ ἐπὶ ψαμάδοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίνῳ δῆσεν ποδός, ἣ ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν. ὃς μὲν κε βάλη τρήρωνα πέλειαν,
πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
ὃς δὲ κε μηρίνῳιο τύχη, ὄρνιδος ἀμαρτῶν—
ἦσσαν γὰρ δὴ κείνος—ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.

855

Ἄως ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἀνακτος,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
κλήρους δ' ἐν κυνέη χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες·
Τεύκοος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὼν

860

- ἤκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπέιλησεν ἄνακτι
 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτήν ἑκατόμβην.
 365 ὄρνιδος μὲν ἄμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 αὐτὰρ ὁ μήρινον βάλε παρ πόδα, τῆ δέδεται ὄρνις·
 ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινον τάμε πικρὸς οἰστός.
 ἦ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἦ δὲ παρείδθη
 μήρινος ποτὶ γαίαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
 370 σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
 τόξον· ἀτὰρ δὴ οἰστόν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴδυνεν.
 αὐτίκα δ' ἠπέιλησεν ἐκηβόλω Ἀπόλλωνι
 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτήν ἑκατόμβην.
 ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
 375 τῆ ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἦ ὄρνις
 ἰστώφ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερά πυκνὰ λίασθεν.
 380 ὠκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, δάμβησάν τε.
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἠμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 385 κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα,
 θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέσταν,
 ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὼς Ἰδομενῆος.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 390 Ἀτρείδη· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 ἦδ' ὅσσου δυνάμει τε καὶ ἤμασιν ἔπλευ ἄριστος·
 ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 ἔρχου, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἦρωϊ πόρωμεν,
 εἰ σύγε σῶ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
 395 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωος
 Ταλθύβιφ κήρυκι δίδου περικαλλές ἄεθλον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.

Ἔκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' αγων, λαοὶ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἐσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιοι μέδοντο
ὑπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ἦρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 5
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦϋ·
ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
τῶν μιμησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὐτε 10
ὑπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὄρθος ἀναστὰς
δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ Δίῃ ἄλός· οὐδέ μιν Ἥως
φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλα τ' ἠϊόνας τε.
ἀλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἔκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν 15
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοιοῦ δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλαίρων,
καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν 20
χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἔλκυστάζων.

- Ὀς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀεΐκίζεν μενεαίνων.
 τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 κλέψαι δ' ὄτρυνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην.
 25 ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσι ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἑρῆ,
 οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρη·
 ἀλλ' ἔχον, ὡς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης
 ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 30 τὴν δ' ἦνυσ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦο δυωδεκάτη γένητ' ἠώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μηρὶ ἔκκε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἔοντα, σαῶσαι,
 ἦ τ' ἀλόχῳ ιδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὄκα
 ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
 ἀλλ' ὀλοῶ Ἀχιλλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 ᾧ οὐτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιοι, οὔτε νόημα
 γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὡς, ἄγρια οἶδεν,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 εἶξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 γίγνεται, ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἦδ' ὀνίνησι.
 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 ἦε κασίγνητον ὁμογάστριον, ἦε καὶ υἷον·
 ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν.
 τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνδρώποισιν.
 50 αὐτὰρ ὄγ' Ἐκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάριοιο φίλοιο
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 μὴ ἀγαθῷ περ ἔοντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
 κωφήν γὰρ δὴ γαίαν ἀεΐκίζει μενεαίνων.
 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἑρῆ·
 εἶη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,

εἰ δὴ ὄμην Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἔκτορι θήσετε τιμῆν.
 Ἔκτωρ μὲν θνητός τε, γυναικέα τε θήσατο μαζόν·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτῆ
 θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν, 60
 Πηλεΐ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γέενετ' ἀθανάτοισιν·
 πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε!

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν. 65
 οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μὴ' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἔκτωρ
 φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
 ὧς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτε φίλων ἡμάρτανεθδῶρων.
 οὐ γὰρ μοί ποτε βωμὸς ἐδέυετο δαιτὸς ἔτης,
 λουιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. 70
 ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν εἴσομεν—οὐδέ πη ἔστιν
 λάθρη Ἀχιλλῆος—θρασὺν Ἔκτορα· ἦ γὰρ οἱ αἰεὶ
 μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ.
 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσσον ἐμεῖο,
 ὄφρα τί οἱ εἶπω πυκινὸν ἔπος, ὧς κεν Ἀχιλλεύς 75
 δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπὸ δ' Ἔκτορα λύσῃ.

Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
 ἐνδορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
 ἠ δέ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, 80
 ἦγε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 ἔρχεται ὠμνηστήσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 εὔρε δ' δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
 εἶαδ' ὀμνηγερέες ἄλλαι θεαί· ἠ δ' ἐνὶ μέσσης
 κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν 85
 φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόδι πάτρης.
 ἄγχου δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

Ὅρσο, θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός· αἰδέομαι δὲ 90

μίσησθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ
εἶμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅ,ττι κεν εἴπῃ.

“Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε δῖα θεάων
κυνέων, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθως.

- 95 βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις
ἠγείτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.
ἀκτὴν δ' εἰσαναβῶσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχιδήτην·
εὐρον δ' εὐρύσπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
εἶαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν εἶοντες.

- 100 ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
“Ἦρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ δῆκεν,
καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὠρεξε πιούσα.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

- “Ἦλυδες Οὐλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
ἐννήμαρ δὴ νέικος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν

- “Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθω·
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπον Ἀργειφόντην·
110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
αἰδῶ καὶ φιλότητα τετὴν μετόπισθε φυλάσσων.
αἰψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ, καὶ υἱεὶ σῶ ἐπίτειλον.

- σκύζεσθαι οἱ εἰπέ θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
115 “Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
αἰ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμφ μεγαλήτορι Ἴριω ἐφήσω,
λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμευ, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.

- 120 “Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀΐξασα.
ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὐ υἱέος· ἐνθ' ἄρα τόνγε
εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
ἔσσιμιένως ἐπέοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·

τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο
 ἢ δὲ μάλ' ἄγχι' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρῃς ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 σὴν ἔδαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 οὔτ' εὐνῆς ; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃτι
 μίσγεσθ' · οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
 σκύζεσθαί σοι φησι θεούς, ἐέ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν,
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 τῆδ' εἶη· ὄς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.

ᾠς οὔγ' ἐν νηῶν ἀγύρῃ μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἰρήν·

Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμπιοι,
 ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἶσω,
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.

κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰδύνοι
 ἡμίονους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτὶς
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε διὸς Ἀχιλλεὺς.
 μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργεϊφύοντη,
 ὄς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.

αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

ᾠς ἔφαι· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.

- 160 *ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο · κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε
παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
δάκρυσιν εἶματ' ἔφυρον · ὁ δ' ἐν μέσσοισι γηραιὸς
ἐντυπὰς ἐν χλαίῃη κεκαλυμμένος · ἀμφὶ δὲ πολλή
κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῦ γέροντος,*
- 165 *τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔησιν.
θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ῥόδύροντο,
τῶν μιμησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,*
- 170 *τυτθὸν φθεδγξαμένη · τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα ·
Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσί, μηδέ τι τάρβει·
οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὄσσομένη τὸδ' ἰκάνω,
ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα · Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ, ἀνευθεν ἑών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.*
- 175 *λύσσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἐκτορα δῖον,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη,
οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γηραιότερος, ὅς κ' ἰδύνοι
ἡμίονους καὶ ἅμαξαν εὐτρόχον, ἠδὲ καὶ αὐτίς*
- 180 *νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος·
τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔφεται Ἀργειφόντης,
ὅς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.
αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίῃη Ἀχιλλῆος,*
- 185 *οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
ἀλλὰ μάλ' ἐνδουκῆως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ἥ μὲν ἄρ' ὣς εἰπούσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
αὐτὰρ ὄγ' υἱας ἅμαξαν εὐτρόχον ἡμιονεῖην*
- 190 *ἵπλίσαι ἠνώγει, πείριυδα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
αἰτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσето κηῶεντα,
κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,*

λύσασθαι φίλον υἷον, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι ;
 αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 κείσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

ὦς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μῦθῳ·
 ὦ μοι, πῆ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρος περ
 ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἦδ' οἴσιν ἀνάσσεις ;
 πῶς ἔθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 ἀνδρὸς ἐς ὄφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 υἰέας ἐξενάριξε ! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐνόησεται ὄφθαλμοῖσιν
 ὤμησθης καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὄδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 οὐδὲ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 ἦμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὡς ποδὶ Μοῖρα κραταιή
 γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,
 ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἐὼν ἀπάνευθε τοκῆων,
 ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 ἐσθόμεναι προσφύσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 παιδὸς ἐμοῦ ! ἐπεὶ οὐ ἐκακιζόμενόν γε κατέκτα
 ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθυκόλπων
 ἔσταοτ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.

Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκαυε, μηδέ μοι αὐτῇ
 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδέ με πείσεις.
 εἰ μὲν γάρ τις μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
 ἦ οὐ μάντιές εἰσι, θυσοκόοι, ἢ ἱερῆες,
 ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ'—αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην—
 εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἴσα
 τεθνᾶμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἷον, ἐπήν γόου ἐξ ἔροι εἶην.

Ἢ, καὶ φωριαμῶν ἐπιδήματα κάλ' ἀνέφωγεν.
 ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους.

- 230 δώδεκα δ' ἀπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφευρον δέκα πάντα τάλαντα·
 ἐκ δὲ δὺ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
 ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες,
 235 ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦπερ
 φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πέρι δ' ἦδελε θυμῷ
 λύσασθαι φίλον υἷον· ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
 Ἔρρτε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὐ νυ καὶ ὑμῖν
 240 οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἦλθετε κηδήσοντες;
 ἦ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες!
 ῥῆῖτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
 245 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἀΐδος εἴσω.
 Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 σπερχομένοιο γέροντος· ὁ δ' υἷασιν οἰσιν ὁμόκλα,
 νεικεῖων Ἐλενὸν τε Πάριον τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,
 250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
 Δηΐφοβόν τε καὶ Ἴππόδοον καὶ Δίον ἀγαυόν·
 ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἰδ' ἅμα πάντα
 Ἔκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
 255 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελείφθαι·
 Μῆστορά τ' ἀντίδρον καὶ Τρωΐλον ἱππισχάρμη,
 Ἔκτορά θ'. ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφακε
 ἀνδρὸς γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 τοὺς μὲν ἀπάλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται
 ψευσταὶ τ' ὀρχησταὶ τε, χοροῖτυπῆσιν ἄριστοι,
 ἀρῶν ἢδ' ἐρίφων ἐπιδῆμοι ἀρπακτῆρες.
 οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
 ταῦτά τε πάντ' ἐπιδείτε, ἵνα πρήσωμεν ὁδοῖο;

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. 265
 ἱκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐύτροχον ἡμιονεῖην,
 καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
 πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
 ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῶ ἐννεάπηχυν. 270
 καὶ τὸ μὲν εὐ κατέδηκαν εὐξέστω ἐπὶ ῥυμῶ,
 πέξῃ ἐπι πρώτη, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·
 τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν.
 ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης 275
 νῆον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
 τοὺς ῥά ποτε Πριάμφ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 ἵππους δὲ Πριάμφ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιὸς
 αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέστη ἐπὶ φάτῃν· 280
 τῶ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 κήρυξ καὶ Πριάμος, πυκνὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβη τετιηότι θυμῶ,
 οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,
 χρυσέω ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην· 285
 στή δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῆ, σπεῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὐχεο, οἰκαδ' ἱκέσθαι
 ἄψ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμείο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
 ἀλλ' εὐχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι, 290
 Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὀράται·
 αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῶ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῶ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυπώλων. 295
 εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐδὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελόιμην
 νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος θεοειδής·

- 300 ὦ γυναί, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιδήσω.
 ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμῖν ᾧτρυν' ὁ γεραιός,
 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεύαι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
 χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
- 305 νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ἠΐδα·
 Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν·
- 310 πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῷ πίσυρος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπόλων.
 ὧς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
- 315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἤκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 μῶρφνον, Δηρητήρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 ὄσση δ' ὑψορόφοιο Δύρη θαλάμοιο τέτυκται
 ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἶσατο δὲ σφιν
- 320 δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες
 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς εἰς ἐπεβήσεται δίφρου·
 ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰδούσης ἐριδούπου.
 πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
- 325 τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὀπισθεν
 ἵπποι, τοὺς ὁ γέρον ἐφέπων μάστιγι κέλευεν
 καρπαλίμως κατὰ ἄστν· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 πόλλ' ὄλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κίοντα.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
 οἱ μὲν ἄρ' ἀψορροὶ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 παῖδες καὶ γαμβροί· τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύσπα Ζῆ—
 ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμεῖαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἠΐδα·
 Ἑρμεῖα· σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν

ἀνδρὶ ἔταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, φ' κ' ἐθέλησθα· 335
 βάσκ' Ἴδι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεϊωνάδ' ἰκίσθαι.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, 340
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρήνι,
 ἠδ' ἐπ' ἀπίρονα γαίαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·

εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης. 345
 αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανεν·
 βῆ δ' ἰέναι, κούρω αἰσσητήρι ἐοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλιου ἔλασσαν,
 στήσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν, 350
 ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαίαν.
 τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·

Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
 ἄνδρ' ὀρώω· τάχα δ' ἅμμε διαρραίσεσθαι ὄτω. 355
 ἀλλ' ἄνε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἧ μιν ἔπειτα
 γούγκων ἀλφάμενοι λιτανεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.

Ἦς φάτε σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δεΐδιε δ' αἰνώς·
 ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·
 στή δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἑριούνιος ἐγγύθειν ἐλθῶν, 360
 χεῖρα γέροντος ἐλῶν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Πῆ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰδύνεις
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι·
 οὐδὲ σύγ' ἔδδειςας μένεα πνείοντας Ἀχαιούς,
 οἳ τοι δυσμενεές καὶ ἀνάρσιοι ἐγγυὺς ἔασιν· 305
 τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 τοσσάδ' ὄνειλατ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἶη·
 οὗτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

- 370 ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσαιομι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἔϊσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
οὔτω πη τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἐμείω θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
375 ὅς μοι τοιούδ' ἦκεν ὀδοιπόρον ἀντιβολήσαι,
αἴσιον, οἶος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτός,
πέπνυσαί τε νόφ, μακάρων δ' ἕξ ἐσσι τοκῆων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
380 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ἥε πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;
ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλεν
385 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἕξ ἐσσι τοκῆων,
ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
390 πειρᾶ ἐμείω, γεραιέ, καὶ εἴρῃαι Ἐκτορα δῖον.
τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὔτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξείῃ χαλκῷ·
ἡμεῖς δ' ἐσταότες θανυμάζομεν· οὐ γὰρ' Ἀχιλλεύς
395 εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
τοῦ γὰρ ἐγὼ θερύπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἕξ εἰμι, πατήρ δέ μοι ἐστί Πολύκτωρ
ἄφνειος μὲν ὄδ' ἐστί, γέρον δὲ δὴ, ὡς σὺ περ ὦδε·
ἕξ δὲ οἱ νῆες ἕασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἕβδομος εἰμι.
400 τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθε
νῦν δ' ἦλθον πεδίουδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
θήσονται περὶ ἄστου μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
ἀσχαλόωσι γὰρ οἶδε κατῆμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἠμίβετ' ἔπειτα γέρον Πύραμος θεοειδής· 405
 εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος
 εἰς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθεῖην κατάλεξον,
 ἧ ἔτι παρ νῆεσσιν ἐμὸς παῖς, ἧέ μιν ἦδη
 ἦσι κυσὶν μελεῖστί ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης· 410
 ὦ γέρον, οὐπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 ἀλλ' ἔτι κείνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῖ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δέ οἱ ἦώς
 κειμένω, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 ἔσθουσ', αἶ ῥά τε φῶτας Ἀρηιφάτους κατέδουσιν. 415

ἧ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει ἀκηδέστωσ, ἦώς ὅτε δία φανῆῃ·
 οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθῶν,
 οἶον ἔερσῆεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 οὐδέ ποδι μιαρὸς· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμνευ, 420
 ὄσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἐῆος,
 καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμίβετο μύθῳ· 425
 ὦ τέκος, ἧ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 ἀθανάτοισ ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 λῆθεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οὐ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
 αὐτόν τε ρῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν, 430
 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδew ἀφίκωμαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης· 435
 πειρᾶ ἔμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι 435
 συλλεύειν, μῆ μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 ἐνδυκέως ἐν νηὶ θεῶν ἧ πεζὸς ὀμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσασατα.

- 440 Ἦ, καὶ ἀναίξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἠγία λάζετο χερσίν·
ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμίονους μένος ἦῦ.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
- 145 τοῖσι δ' ἐφ' ἕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
πάσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὄχητας,
ἔς δ' ἄγαγε Πριάμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης,
ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
- 450 δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καδύπερθεν ἔρεψαν,
λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλήης
εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
- 455 τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος
δή ῥα τόδ' Ἑρμείας ἐριούνιος ᾤξε γέροντι,
ἔς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινε ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
- 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἄμα πομπὸν ὄπασσεν·
ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
ὀφθαλμούς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
- 465 τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος,
καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠῦκόμοιο
λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
ὦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπῶ
Ἑρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμάζε,
- 170 Ἰδαίων δὲ κατ' αὐτῶν λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
ἵππους ἡμίονους τε· γέρον δ' ἰδὺς κίεν οἴκου,
τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἴξεσκε, Διὶ φίλος. ἐν δὲ μιν αὐτὸν
εὐρ'· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καδειάτο· τῷ δὲ δὴ οἶα,
ἦρωσ Αἰτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἄρηος,

ον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς, 475
 καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
 Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
 ἀνδροφόνους, αἱ οἱ πολέας κτάνον υἱας.
 τ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινῆ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ 180
 κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
 ἰλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 σαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν· 485
 σαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ἢ, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 που κείνον περιναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 ἢ, οὐδέ τις ἔστιν ἀρῆν καὶ λοιγὸν ἀμύναι·
 τοι κείνός γε, σέθεν ζώντος ἀκούων, 490
 τ' ἐν θυμῶ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 με φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηδε μολόντα.
 ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι.
 οντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν· 495
 ἰδεκα μὲν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 ν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 οἱ οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστῃ καὶ αὐτούς,
 πρῶν κτείνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, 500
 α· τοῦ νῦν εἶνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 μος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 δεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 ιενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 ἴ, οἷ οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, 505
 παιδοφόνιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγασθαι.
 φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἕμερον ὤρσε γόοιο·
 νος δ' ἄρα χειρός, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 νησαμένω, ὁ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνιο

- 510 κλαί' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαίειν ἔον πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 [καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἕμερος ἠδ' ἀπὸ γυνίων,]
- 515 αὐτίκ' ἀπὸ Θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 οἰκτείρων πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἧ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 υἰέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ Θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπη
 ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
- 525 ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
 δοιοὶ γάρ τε πίθῳ κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 δῶρων, ὅσα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἐάων·
 ᾧ μὲν κ' ἀμμίξας δοίῃ Ζεὺς τερπικέραunos,
 530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίῃ, λωβητὸν ἔθηκεν·
 καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 ὣς μὲν καὶ Πηληϊεὶ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
- 535 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἀνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 καὶ οἱ θνητῷ ἔοντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
 παιδῶν ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.
- 540 ἀλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε
 γήρασκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἦμαι ἐν Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
 καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 ὄσσου Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔεργει,

καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπέιρων, 545
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πημα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασῖαι τε·
 ἄνσχεο, μηδ' ἀλίσστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος, 550
 οὐδέ μιν ἀνοστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδῆς·
 μὴ μέ πω ἐς θρόνον ἕξε, Διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 κέεται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδῆς· ἀλλὰ τάχιστα 555
 λῦσον, ἕν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [αὐτὸν τε ζῶειν καὶ ὄρᾶν φάος Ἥελίοιο].

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς 560
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόδεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
 καὶ δέ σε γυγνώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 ὅττι θεῶν τίς σ' ἤγε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν, 565
 ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
 ρεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 τῷ νῦν μὴ μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 μὴ σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω,
 καὶ ἰκέτην περ εἶοντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς. 570

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέειπετο μύθῳ.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο, λέων ὧς, ἄλτο θύραζε,
 οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύο θεράποντες ἔποντο,
 ἦρως Αὐτομέδων ἠδ' Ἄλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα 575
 τῷ Ἀχιλλεύς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 οἷ τόδ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνοους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐυξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 ἦρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.

- 580 *κὰδ' δ' ἔλιπον δύο φάρε', εὐνητόν τε χιτῶνα,
ἥφρα νέκυν πυκάσας δῶη οἰκόνδε φέρεσθαι.
δμῶας δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλείψαι
νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πριάμος ἴδοι υἷόν·
μὴ ὁ μὲν ἀχθυμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,*
- 585 *παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὄρουδειη φίλον ἦτορ,
καὶ ἐ κατακτείνειε, Διὸς δ' ὑλίτῃται ἐφετμάς.
τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέδηκεν ἀείρας,*
- 590 *σὺν δ' ἔταροι ἦειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.
ᾄμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύσθῃαι
εἶν Ἀϊδὸς περ ἐών, ὅτι Ἔκτορα δῖον ἔλυσσ
πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·*
- 595 *σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
ἔξετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαϊδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
τοίχῳ τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πριάμον φάτο μῦθον*
- 600 *Τῖός μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
κέϊται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
καὶ γάρ τ' ἠῦκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάρουσιw ὄλοντο,
ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβῶοντες.*
- 605 *τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνευ ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρήφ·
φῆ δαιῶ τεκέειν, ἠ δ' αὐτῆ γείνατο πολλούς·
τῶ δ' ἄρα, καὶ δαιῶ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν*
- 610 *οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
τοὺς δ' ἄρα τῆ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
ἠ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα
νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιw, ἐν οὖρεσιw οἰοπόλοισιw,*

ἐν Διπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἴτ' ἀμφ' Ἀχελωίου ἐρρώσαντο,
 ἔθδα, λίθος περ εὐόσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραίε,
 σίτου, ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
 Ἴλιον εἰς ἀγαγῶν· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. 620

Ἦ, καὶ ἀναΐξας οἶν ἄργυφον ὠκύς Ἀχιλλεύς
 σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερὸν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πειράν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὦπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.

Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτου ἔλων ἐπένειμε τραπέξῃ
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς·
 οἱ δ' ἐπ' οὐεῖαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαξ' Ἀχιλλῆα,
 ὄσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ αὐτα ἐώκει. 630

αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·

Δέξου νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὄφρα κεν ἦδη
 ὑπῆυ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες
 οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 αὐτῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 νῦν δὲ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθροπα οἶνον
 λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην. 635

Ἦ ῥ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῆσι κέλευσεν,
 δέμνι' ὑπ' αἰδοῦσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσει τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνδέμεναι οὔλας καθύπερθευ ἔσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 αἴψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσαι.
 γὼν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς 645

- 650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος, οἴτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ποσσημαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δίον,
 ὄφρα τέως αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 660 εἰ μὲν δὴ μ' ἔθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δίῳ,
 ᾧδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 οἴσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστρῳ ἐέλμεθα, τηλόδι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοῖομεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιομεν, δαινυτὸ τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσοιομεν,
 τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζοιομεν, εἶπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πριάμ', ὡς σὺ κελεύεις.
 670 σήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερῆν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 675 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελέξατο καλλιπάρῃος.
 Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσται
 εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πριάμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθῶν ἱερούς πυλαωρούς.
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἶον ἔθ' εὐδεν
 ἀνδράσιν ἐν δῆτοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.

μὲν φίλον νιὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας · 685
 κε ζωῶ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
 τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἱ κ' Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης, γνῶωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 ἔφατ' · ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη·
 δ' Ἑρμείας ζεύξ' ἵππους ἡμιόνοους τε. 690
 δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.
 ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρείος ποταμοῖο,
 ἢ δινήεντος, δὴν Ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]
 ἢ μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 ἐκροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν· 695
 ἢ ἄστῳ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρων. οὐδέ τις ἄλλος
 ῥόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 ἢ Κασσάνδρην, ἰκέλη χρυσέην Ἀφροδίτην,
 ἢ εἰσαναβάσα, φίλον πατέρ' εἰσηνόησεν, 700
 ἢ ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἄστῳβοώτην·
 ἢ ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 ἢ τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστῳ·
 ἢ σθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 καὶ ζῶοντι μάχης ἐκ νοστήσαντι 705
 ἢ ἔπει μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.
 ἢ φάτ' · οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνήρ,
 ἢ νή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἴκετο πένθος·
 ἢ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 ἢ τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ 710
 ἢ ἦν, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχὸν αἶξασαι,
 ἢ ναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 ἢ σε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
 ἢ α δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 ἢ ρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα· 715
 ἢ τέ μοι, οὐρεῦσι διελθόμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἢ κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
 ἢ ἔφαθ' · οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνην·
 ἢ εἰ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

- 720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς,
 θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα ·
- 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι · παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἵξεσθαι · πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
- 730 ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα ·
 αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῆσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι · σύ δ' αὖ, τέκος, ἦ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψφαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀέθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου · ἦ τις Ἀχαιῶν
- 735 ῥίψει, χειρὸς ἐλών, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χωόμενος, φ' δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτωρ,
 ἦ πατέρ', ἦε καὶ υἱόν · ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μελιχὸς ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δατ' λυγρῇ ·
- 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἔκτορ · ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείφεται ἄλγεια λυγρά.
 οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας θρεξας ·
 οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
- 741! μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα · ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες ·
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξήρχε γόοιο ·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παιδῶν!
 ἦ μὲν μοι ζωὸς περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν ·
741. οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 πέρνασχε', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλως ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λήμνον ἀμυχθαλόεσσαν ·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχῆν ταυαήκει χαλκῷ,

πολλά ρυστάζεσκεν εοῦ περὶ σῆμ' ἐτάριοι,
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὧς. 755

νῦν δέ μοι ἔρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
κείσαι, τῷ ἵκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
οἷς ἀγανοῦς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.

ἌΩς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίσστων ὄρωνεν. 760
τῆσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξήρχε γόοιο·

Ἔκτωρ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!

ἦ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
ὅς μ' ἀγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὄφελλον ὀλέσθαι!
ἤδη γὰρ νῦν μοι τὸδ' ἕικοστον ἔτος ἐστίν, 765

ἐξ οὗ κείθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
ἀλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·

ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτει
δαέρων, ἢ γαλῶων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
ἢ ἔκυρή—ἐκυρὸς δέ, πατήρ ὧς, ἦπιος αἰεὶ— 770

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.

τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχχυνμένη κῆρ·
οὐ γὰρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
ἦπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν. 775

ἌΩς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, 780
μῆ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλη Ἥως.

ἌΩς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάχησιν βόας ἡμιόνοους τε
ζεῖγνυσαν· αἴψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέζοντο.
ἐννήμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·

ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἔκτορα δακρυχέοντες,
ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. 785

Ἦμος δ' ἠρυγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρῇν κλυτοῦ Ἔκτορος ἔγχετο λαός.

- 790 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὄστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ δ' ἔταροί τε,
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθε
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
- 801 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο Διοτρεφέος βασιλῆος.
 ὦς οἴγ' ἀμφιέπον τάφον Ἔκτορος ἱπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

I LIAD I.

1. *μήν* *wrath*. This word involves the whole subject or ground-work of the *Iliad*. The first book unfolds the cause of the resentment of Achilles. In the second and twenty-second inclusive are detailed the effects of that resentment. Grote takes considerable pains to show that books II—VII. have no internal connection with the first, and that the ninth is an unsuitable addition. Hence he argues that the primitive Achillëis included only books I, VIII, XI—XXII. The brevity of these notes forbids me here to say more, than that I have seen no evidence sufficient to justify me in rejecting any portion of the book, or in considering it other than the production of one person. On every page are to be found traces of the same master-mind, and although there are elevations and depressions of style, and occasional chasms, and apparent interpolations, yet these are found no more frequently in the *Iliad*, than in other ancient and even modern productions, and are to be regarded rather as evidence of their emanation from one individual than otherwise. It appears to me to be impossible for any one to read, with attention and critical accuracy, the poem from the beginning to the end, and not find overwhelming evidence, that it is as much the production of one man, as is the *Paradise Lost*, or the *Jerusalem Delivered*. — *δεῖ* (i. e. *Μοῦσα*. Cf. *Odys.* 1. 1) refers to Calliope, the goddess who presided over every Epic poetry. In 2. 484, the plural is used. — *Πηληϊάδεω*, a patronymic (S. § 140), is the Epic form of *Πηλεΐδου* (cf. K. § 233. 2. b; S. § 44), the last two syllables being pronounced by synizesis, as though written *δω*. Cf. S. § 19. — *Ἀχιλλῆος* is put, on account of the metre, for *Ἀχιλλῆος* (Epic for *Ἀχιλλέως*. S. § 52. 2). He was the son of Peleus and Thetis, and the principal hero of the *Iliad*.

2, 3. *ὄλομένην* (Epic for *ὀλομένην*, 2 aor. mid. part. of *ἄλλωμι*), *destructive, pernicious*, is to be taken in an active sense (= *τὴν ὀλέσασαν*. Kōp.)

Cf. Odys. 4. 92. — *μυρί'* (for *μυρία*), *innumerable, countless*. When this is proparoxytone it signifies *ten thousand*. S. § 79. N. 2. — *Ἀχαιοίς = τοῖς Ἕλλησιν*, inasmuch as in the time of the Trojan war, the Achæans were the leading people in Peloponnesus. — *ἔδθηκεν = ἐποίησεν*. — *ψυχάς, souls*, stands opposed to *αἰτρός* (= *σώματα*), in v. 4. Cf. S. § 160. 4. f. — *Ἄϊδι = εἰς Ἄϊδα* or *εἰς Ἄϊδου δῶμα*. Köppen. — *προΐαψεν, sent away* (*προ-*). Cf. 5. 190. Heyne and Ernesti explain this in the sense of the simple verb, *sent*. It has been usually rendered *sent prematurely*, but, as Felton remarks, this is now given up as too far-fetched.

4-7. *ἠρώων* is the possessive genitive. This epithet, in the heroic age, was applied to kings, princes, and warriors of eminent valor and strength, but, as Trollope remarks, was restricted afterwards to those only, who were descended from an immortal parent, the other being mortal. — *τεύχε*. For the interchange of the aorist and imperfect, cf. K. § 256. 3. The imperfect, as representing continuance of past action, describes an event, and impresses it therefore more vividly and permanently upon the mind, than the aorist, which is employed of a past act conceived of as having only a momentary existence. — *κύνεσσιν*, Epic for *κυσί*. S. § 52. — *οἰωνοῖσι* (for *οἰωνοῖς*. S. § 46), *birds of prey*; literally, *birds flying alone*, as is the habit of rapacious birds like the eagle, vulture, hawk, etc. — *πᾶσι (= πατολοῖς), all kinds*. — *ἔτελείετο* (imperfect of *τελέω*, Epic *τελείω*), *was accomplishing*. — *βουλή* that Hector should fall by the hand of Achilles, and that Troy should be taken by the Greeks. — *δέ* is here strongly adversative, *but, notwithstanding*, inasmuch as it introduces an idea, apparently so much at variance with what is said in vs. 3, 4. — *ἐξ οὗ δὴ* (sc. *χρόνου*), *from the very time*, is to be taken with *προΐαψεν* and *τεύχε*, and not, as some think, with *ἔειδε*. — *ταπρῶτα, first, at the first*. Wolf, without sufficient ground, distinguishes between *τὰ πρῶτα* and *ταπρῶτα*, affixing to the first, the signification *imprimis*, to the second *res primas*. — *διαστήτην* (for *διστήτην*), 2 aor. 3 plur. dual of *δίστημι*. — *ἔρισαντες* denotes *cause, by having wrangled*. Cf. K. § 312. 4. b; S. § 225. 4. — *Ἄτρεΐδης, the son of Atreus*, i. e. Agamemnon. As commander-in-chief of the Grecian forces, he is called by Homer *king of men* (*ἄναξ ἀνδρῶν*). — *τὲ—καί, both—and*. — *δῖος*. This is not a moral epithet, but refers to divine parentage or to high birth and personal endowments.

8-11. *τίς τ' ἔρ'* (i. e. *τὲ ἕρα*), *who then*. This question may be considered as proposed to the Muse invoked in v. 1. Some may prefer, however, to regard it as a rhetorical introduction to the narrative which follows. — *σφωὲ* refers to Agamemnon and Achilles. — *δεῶν* is the partitive genitive. — *ἔριδε* is to be constructed with *μάχεσθαι, to contend in strife*, since they did not proceed to blows. Crusius takes *ἔριδε* with both the following verbs in the sense: *τίς—δεὸς ξυνέηκεν ἔριδι, ὥστε μάχεσθαι ἔριδι*. Köppen constructs: *τίς δεῶν ἔριδι (= δι' ἔριω) ξυνέηκε (ἔστω.) μάχεσθαι*

The sense of these constructions is essentially the same. — *Ἀητοῖς καὶ Ἄιδι υἱός*, i. e. Apollo the son of Jupiter and Latona. — *δ=οδτος*. The use of the article for the demonstrative pronoun in the Homeric poems, is generally noticed by grammarians. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 247. 2; S. § 166. 1. — *Βασιλῆϊ* (Epic for *βασιλέε-εϊ*) refers to Agamemnon. — *ἀνά, ἰθροῦχοῦ*. — *ἀλέσκοντο δὲ λαοὶ (= στρατιῶται)* is parenthetical, and denotes the result of *νοῦσον . . . κακῆν*. — *τὸν Χρῶσῃν*. The article is here regarded by Matthiæ (§ 264. 5) as having its Attic use, *that Chryses*: the well-known priest of Apollo. Cf. Butt. § 126. N. 7. For the use of the article to denote a distinguished or well-known person, cf. S. § 167. — *ἄσητῆρα, priest*, literally, *one who prays*.

12-16. *δ*. See N. on v. 9. — *δοὰς ἐπὶ νῆας = εἰς στρατόπεδον*, inasmuch as the ships were drawn on shore, and served as a wooden rampart for the defence of the camp. In Homer the epithet *δοαί* is common to *νῆες*. — *λυσόμενος, in order to ransom*. The future participle denotes purpose, and sometimes the present participle is employed in the same way. Cf. K. § 302. 4. c; Butt. § 144. 3; S. § 225. 5. — *δύγατρα, i. e. Chrysis*, or as she is sometimes called Astynome. — *ἄποινα, a ransom, i. e. gifts for a ransom*, "consisting of valuable articles, gold, silver, robes, goblets, and the like." Felton. — *στέμματ'—ἀνὰ σκήπτρῳ, fillets on a staff*. In v. 28, it is *σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῦ*. It is only in the Epic and lyric writings, that *ἀνα* is used with the dative, *ἐν* being elsewhere employed. Cf. K. § 290. R. 1. Steph. takes *ἀνὰ* in the sense of *σύν*, *having in his hand fillets with a golden sceptre*. It was the ancient custom of suppliants, to carry branches, upon which were bound tufts of wool. Here Chryses, as priest of Apollo, bound the wool to the sceptre of the god, as the badge of his office, and to give weight to his petition. — *ἐκηβόλου, far-darting, far-shooting*, is an epithet given to Apollo as the god of archery. — *χρυσέφ = χρυσῶφ*, both forms being used by Homer according to the necessities of the metre. The sceptre was either gilded, or ornamented with golden studs. — *Ἄτρεΐδα—δύω* (i. e. Agamemnon and Menelaus). See N. on v. 7. — *λαῶν*. See N. on v. 10.

18-21. *τε—καί, both—and*. S. § 236. N. 3. — *θεοὶ δοῖεν—ἐκπέρσαι, may the gods grant you to destroy*. For the use of the aorist optative in a wish referring to future time, cf. S. § 216. 3; Butt. § 139. m. 8; Mt. § 513. Obs. 4. *θεοὶ* is monosyllabic by synizesis. — *Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, having Olympian abodes*. Reference is had to the popular notion, that the residence of the gods was upon Mount Olympus. — *Πριάμοιο, Epic genitive for Πριάμου*. S. § 46. — *πόλιν, i. e. Ilium or Troy*, as it is usually called from its being the capital of *Τροία, Τροία*. — *εἰ δ' οἰκάδ' (S. § 134. 8) ἰκέσθαι*. This prayer was not answered, as misfortunes and delays attended the return from Troy of most of the Grecian chiefs. Menelaus was driven by adverse winds into Egypt, where he was detained several

years. Ulysses wandered about for ten years, before he reached Ithaca. Ajax Oileus was shipwrecked. Agamemnon on his return was murdered by his faithless wife and her paramour Ægisthus. Idomeneus was driven from Crete by his rebellious subjects. Similar to these were the fortunes of Diomedes, Teucer, etc. — λῦσαι is here put for λύσατε, the verb δάω being mentally to be supplied. Cf. K. § 306. 11. a; S. 223. 5. Some commentators after the Schol. make the infinitive to depend on δοῖεν, but the following ἀζόμενοι forbids this. Ernesti reads λύσατε. — τὰ τ' ἔπειτα, and this ransom. The article is here employed δαιτικῶς, i. e. as though the finger were pointed towards the thing spoken of. Cf. Mt. § 264. 2.

22-25. ἐνδ', then. — ἄλλοι chiefs except Agamemnon. — ἐπευφήμισαν = μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. Schol. — δέχθαι, Epic 2 aor. infin. mid. of δέχομαι. K. § 227. B; S. § 133. Δ. — ἀλλ' . . . θυμῷ, but it did not please the mind of Agamemnon the son of Atreus; literally, it did not please Agamemnon the son of Atreus in his mind, θυμῷ being, as Crusius says, a local dative. Sophocles (Gram. § 156. 1. a) says that θυμῷ as a part, is put in apposition with Ἀγαμέμνονι denoting the whole. See N. on v. 237. ἀλλὰ responds to μὲν in v. 22. — ἀφίει, sc. αὐτὸν referring to Chryses. — μῦθον refers to the speech which follows.

26-28. μὴ σε—κιχέω (Epic for κιχῶ from obsol. κίχημι = κίχων), let me not meet thee. K. § 259. 5; S. § 219. 3. This has been usually explained by supplying ὄρα or βλέπε. As this would be oftentimes quite inapposite, Butt. (§ 148. N. 5) thinks "it is perhaps better to say, that the Greek language, by means of μὴ with the subjunctive, and a certain tone of emphasis, formed an independent clause expressing care or foresight." — κούρην, Epic for κούραις. S. § 44. — παρὰ, near. — αὐτὴν ἴδοντα = ροστήθεοντα. — μὴ (lest. S. § 214. a) — χραίσμῳ. The subjunctive without ἄν is employed after verbs denoting present or future time. Mt. § 518. 1; Jelf's Kühn. § 806. 2; S. § 212. 2. — τοί, Ion. for σοί. — οὐ belongs to χραίσμῳ. K. § 318. R. 6; S. § 230. N. 2. — σκῆπτρον. The sceptre was the ensign of power and dignity. As Chryses bore the sceptre of Apollo, it entitled him to great respect and favor.

29-32. τὴν = ταύτην. See N. on v. 9. — πρὶν, before (I free her) Haysne, Hermann, Bekker, and Crusius punctuate, οὐ λύσω· πρὶν μιν. The sense would then be: I will not release her:—sooner shall old age, etc. But the other construction is more natural, and contains a taunt of exceeding bitterness, that the priest's daughter shall be restored to him, only when she shall be too old to administer to the pleasure of Agamemnon. — μιν = αὐτήν. S. § 78. — Ἀργεῖ, Argos, was properly the capital of Argolis and the residence of Diomedes (cf. 2. 559). Here it is put for the entire Peloponnese, of which Argos was the chief city. — τηλαδί τετρης. S. § 157. 4. — ἰσθὸν ἐποιομένην (= ὑφαίνουσαν. Köppen and Crusius), plying the loom. Some translate it, going about the loom, as the weaver did not sit at

the loom to weave, but went around it, the warp hanging perpendicularly from the loom-beam, instead of being stretched out horizontally as with us. Weaving was a common occupation of females in ancient times. So Hector says (Book VI):

"No more—but hasten to thy tasks at home;
There guide the spindle and direct the loom."

And again in the same book, Hector is said to find Paris brightening his shield and polishing his bow, while

"Beside him Helen with her virgins stands,
Guides their rich labors and instructs their hands."

ἔμπερ λέχος ἀρτιώσωσιν, *preparing my bed*; literally, *going to my bed* in order to prepare it. Butt. (Lexil. No. 23. p. 144) maintains that *ἀρτιώσωσιν* cannot here mean *sharing* or *partaking of*, as it would imply something wished for or desired on the part of Chryseis, the very opposite of which is shown by the context. This sense, however, was doubtless in the mind of the speaker, and indeed is implied in the one above given. Cf. Heyne's Note on this passage. — *μή μ' ἐπέθιξε* (S. § 218. 3)—*νήημι* (= *ἀπέλθης*. Schol.). See N. on v. 28. For the form, cf. S. § 118. 8. — *σώτερος*, *more safety* (than otherwise thou wouldst) = *the safer*. The second member of the comparison is frequently omitted, and the comparative may then be translated as an emphatic positive, or by joining to the positive the adverbs *too*, *pretty*, *somewhat*, etc. Cf. K. § 323. R. 7; Mt. § 457; Butt. § 123. 7; S. § 150. 8.

33-36. *ὧς, thus*. — *ἔδδαισεν* for *ἔδεισεν*. S. § 7. N. 1. — *δ γέρον*, *the old man*; literally, *the elder*. The substantive character of the article gives to the adjective the nature of a substantive. The same is true in *οἱ ἄλλοι*, *ἄλλα*, etc. Cf. Butt. § 123. 5. See N. on v. 891. — *ἀκέων*, *in silence*, has the form of an adjective, but is used in the Homeric writings as an adverb. — *πυρὰ θίνα*, *along the shore*. — *πολυφλοίσβου* (Epic termination for *ου*. See N. on v. 19) is a word formed to imitate the sound of a wave breaking upon the beach. The figure is called *onomatopœia*. — *πολλὰ* belongs to *ἡράδ'*. — *ἀπένευθε κίων* (sc. *νεών*), *when he had gone far* (=some distance) *from the ships*. A participial clause may be rendered frequently by a finite verb preceded by a relative pronoun, or a relative adverb of time. K. § 312. 4. a; Butt. § 144. 1; S. § 225. 2. — *δ γεραίος*. See N. on *δ γέρον*, v. 33. — *τόν=δν*. K. § 247. 4; S. § 166; C. § 467. — *ἠΰκομος* (Epic for *εὐκομος*), *beautiful-haired*, an epithet peculiar to Latona.

37-42. *Χρῆσην*, *Chryse*, was a town on the coast of Troy near Thebes, where was a temple dedicated to Smintheus Apollo. Chryses, therefore, addressed him as the tutelary deity of the place. — *ἀμφιβέβηκας* has here a present signification—" *hast protected and dost still protect*." Trollope. Cf. K. § 255. R. 5; S. § 211. N. 6. The word literally signifies *to go around*, as a protector the person or thing protected. — *Κίλλαν*, *Cilla*, was also a

town in Troas, where was a temple of Apollo, and hence the accompanying epithet, *ζαδέην*. — *Τενέδοιο* (see N. on *Πριάμοιο*, v. 19), *Tenedos*, was an island in the Ægean sea, a few miles from the coast of Troy. For the gen. cf. S. § 187. — *Σμινθεύ*. There are various conjectures as to the etymology of this word. Some would read *Σμιδεύς*, *smiler*, or *destroyer*. Others, after Aristarchus, refer it to *Σμίνδη*, a town in Troas where was a temple of Apollo. The more common opinion is, that he received the name, from his having destroyed the mice (*σμίνδοι*) which infested Phrygia, or because the mouse was regarded as the symbol of prophetic power. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. III. p. 846. — *εἴποτε*, *if ever*. The indicative follows this particle, when the condition is assumed as a certainty (K. § 339. 3. a; S. § 215. 1); but when the thing spoken of is uncertain or undetermined, it takes the subjunctive. Cf. v. 341. — *τοι*, *for you*, is the dative of advantage (*Dativus Commodi*). When a thing takes place to the disadvantage of a person, the dative is styled *Dativus Incommodi*. Cf. Butt. § 183. N. 5; K. § 284. 3. R. 4; S. § 201. 1. — *χαριεντ'* = *χαριέντως*. Voss joins this with *νηόν*. — *ἐπι—ῥεψα* is put by *imesis* for *ἐπέρεψα* (from *ἐπερέψω*). So *κατέ—ἔκηα*, in the next line, is put for *κατέκηα*. S. § 234. It may be as well, however, to regard the prepositions in such cases as having an adverbial use. In respect to the signification of *ἐπέρεψα*, some take it in the sense of *to build*; others more correctly in the sense of *to deck*, as with garlands, evergreens, etc. — *εἰ δὴ*, *if in truth, if really*. *δὴ* gives vivacity and emphasis to the expression. — *μηρί'* (for *μηρία*), *the thighs, haunches*, which, previous to being burned, were covered with caul or fat, between the folds of which were laid small pieces of flesh, cut from other parts of the animal. Cf. v. 460. — *τόδε μοι κήηνον ἐέλδωρ*, *accomplish this my prayer*. *κήηνον* and *ἐέλδωρ* are put by protraction, for *κήηνον* (from *κραίνω*) and *ἔλδωρ*. S. § 11. 3. — *τίσειαν* (S. § 118. 4) . . . *δάκρυα*, *may the Greeks atone for my tears*. For this precatory use of the optative, cf. Mt. § 513. 1; Butt. § 139. m. 7; S. § 216. 3. — *Δαναοί* is properly the name of the Argives from Danaus (who according to the poets came from Egypt and settled in Argos); but is applied to the Greeks in general. See N. on *ἐν Ἀργεῖ*, v. 30. — *βέλεσσιν* is put for *βέλεσιν*. See N. on *ἔδδισεν*, v. 33.

43-47. *ὄς* (see N. on v. 33) *ἔφατ'* *εὐχόμενος* = *ὄς ηῦχετο*. — *τοῦ δ* (*and*) *ἔκλυε*. S. § 192. 1. — *Φοῖβος* (*shining, brilliant*), the Homeric epithet of Apollo, is supposed to denote his identity with Helios or the Sun. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. I. p. 231. — *κατ'—καρήνων*, *down from the summits*. K. § 292. I. 1. a. — *Οδλύμιοιο*. See N. on v. 18. — *εἰς* is the synecdochial accusative. S. § 182. — *τόξ'* for *τόξα* = *τόξον*. — *ἔροσιν* is the local dative. S. § 203. — *ἀμφηρεφέα*. Some render this epithet of the quiver, *closed at both ends*. Others translate, *covered on all sides, double-covered*, which appears to be the true sense. — *ἐκλαγῶν . . . χυσαίτους*. A fine example of onomatopœia. See N. on v. 34. — *δ' ἄρα*, *and therefore*, i. e. in consequence of the quiver being closed. — *ἐπ' ὄμων*, *upon th.*

shoulders. S. § 231. — αὐτοῦ is opposed to ἰστοί in the preceding line. Cf. v. 4. — κινήθέντος is taken by Crusius in a middle sense, *when he moved* (see N. on κίων, v. 35) *himself, as he moved along*. — ἦε for ἕε. S. § 124. — νυκτὶ ἐοικώς, *like night* (S. § 202. 1), i. e. dark as night. It was a popular notion of the ancients, that the pestilence made its most fearful ravages in the darkness of night. Cf. Ps. 91, 6; 2 Kings 19, 35. It is more natural, however, to refer the expression here to the effect of Apollo's anger on his countenance, making it dark and threatening. Cf. 12. 463, Odys. 11. 606; Milt. Par. Lost, 6. 832.

48-52. ἕζετ' . . . νεῶν. See N. on v. 35. — μετὰ (sc. τὰς νῆας or τοὺς Ἑλληνας), *among, into the midst of*. K. § 294. II. 1. a. There is no tmesis in μετὰ—ἔηκεν (Epic for ἔηκε). — δευῆ . . . βιοῖο. See N. on v. 46. The δὲ in this and some of the preceding lines has a copulative force, and denotes a change of subject. K. § 322. 2. βιοῖο is the genitive of separation. K. § 271. 2. — οὐρήας (Epic for ὀρέας) . . . ἀργούς. This has been referred by some to the opinion of the ancients, that the pestilence first commences with four-footed animals (cf. Ex. 9, 1), and by others, to the clemency of the deity in giving to the Greeks an intimation of his anger, by first destroying their most useful animals. — ἀτὰρ ἔπειτ', *and then*, responds to μὲν in the preceding line. Cf. Hoog. Gr. Part. p. 103; S. § 236. N. 3. ἔπειτα frequently corresponds to πρῶτον in the sense of δεύτερον. K. § 264. R. 7. — ἐπέχετο, sc. βέλος from the following line. — αὐτοῖσι, i. e. the Greeks. Cf. v. 4. This dative denotes the object. — ἐχευκέες, *bitter*, and hence *deadly, destructive*. — βάλλ', sc. αὐτοὺς from the preceding αὐτοῖσι. — αἰεὶ, *continually, constantly*. This shows how destructive was the pestilence. — ἀμειβίαι, *numerous*. For the accentuation, cf. Thiersch § 201. 14. b. Pamphylus wrote the word as properispomenon. See Spitzner's Note.

53, 54. ἐννῆμαρ, *for nine days*. — ἀνά, *through*. — κῆλα, *missiles*, is used by Homer only of those sent by the gods. — τῆ δεκάτρῃ (sc. ἡμέρᾳ). S. § 204. — ἀγορήνδε, *to a council*. This was commonly held in front of Agamemnon's tent, but sometimes by the ships of the other chiefs. For the use of the enclitic to denote the direction 'whither,' cf. S. § 134. 3.

55-58. τῷ (= τοῦτῳ. See N. on δ γάρ, v. 9) is put for the adnominal genitive after φρεσί, *mind of him = his mind*. S. § 201. 5. — γὰρ is causal, i. e. it introduces the reason why Achilles called an assembly. — ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. When a preposition with the dative, instead of a preposition with the accusative, follows a verb of motion, the idea of the state of rest which follows the motion, is intended to be the predominant one. So when a preposition of motion with the accusative follows a verb of rest, it imparts to it the idea of previous motion towards the place spoken of. This is called the *constructio prægna*. Cf. Mt. § 596. b; K. § 300. 3. a. b; S. § 235. — γὰρ introduces the reason why Juno incited Achilles to call an assembly. See N. on v. 55. — Δαναῶν (S. § 193). See N. on v. 42. — ἔτι βε, "*because namely*." Crusius. ἔρα is here used as an explanatory

particle. — *δνήσκοντας ὄρατο* (mid. for act. Soph. Gr. Verbs, p. 207), *saw them dying*. The participle has here what is called its *complementary* force. Cf. K. § 310. 1; Butt. § 144. 6. — *ὄν*, therefore, is resumptive of the train of thought interrupted by the parenthesis in vs. 55, 56. — *ἤγερθεν*, Epic for *ἠγέρθησαν*, 3 pers. plur. 1 aor. pass. of *ἀγείρω*. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 75. — *δημηγέρες τ' ἐγένοντο* is not tautological, when considered in relation to the preceding member, as it denotes the completion of the act of assembling, i. e. the being together, and in a state of readiness to deliberate on the subject in hand. — *τοῖσι* (= *ἐν τοῖσι*. Schol.) depends on *ἀνιστάμενος*, as that in respect to which, or in the presence of which, the action took place. K. § 284. 8. 10; Rost § 105. N. 2. — *δ'* connects the apodosis to the preceding member, as though they were independent clauses; an idiom of which the earlier Greek writers seem to have been fond. Kühner (Jelf's edit. § 770. 2) remarks that a sentence composed of such a protasis and apodosis, is opposed to another similar pair of clauses by *δέ—δέ*, so that the second protasis answers to the first, and the second apodosis belongs to the second protasis. Here we have *ἐννήμαρ μὲν—τῇ δεκάτῃ δ'—οἱ δ'—τοῖσι δ'*. — *πόδας* explains *ὠκὺς* as the synecdochical accusative.

59-61. *νῦν ἔμμε κ. τ. λ.* Crusius constructs: *νῦν οἶω ἔμμε* (Epic for *ἤμας*. S. § 78) *ἂν ἀπονοστήσειν παλιμπλαγθέντας* (*wandering back*). — *κὲν* i. e. *ἂν*—*φύγοιμεν*. The presence of *κὲν* in the protasis, implies a condition upon which the protasis itself depends, *if we would escape death at least* (in case we can escape). Cf. K. § 340. 6. — *εἰ δὴ*, *if now* = *seeing that*.

62-65. *ἐρείομεν* (Epic subj. 1 plur. for *ἐρέωμεν* from *ἐρέω* = *ἐρωτάω*), *let us inquire*. S. § 218. 2. — *μάντιν*, *a prophet*. "The business of the *Mantis* was rather to announce the feeling of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth. — *ἱερῆα—ὄνειροπόλον*. These words are considered by some as in apposition with *μάντιν*. The former denotes one who derives his divination from the entrails of the victim, the latter, one who interprets the will of the gods from dreams. As this method of determining the divine will was in less repute, it is here preceded by *καὶ* in the sense of *even*. This is further indicated by the next clause *καὶ . . . ἐστίν*, *for a dream also is from Jupiter*, in which Achilles asserts the divine origin of dreams, as a reason why he would consult an *ὄνειροπόλος*. — *ὅς κ' εἴποι*. The optative is used in a relative sentence, even when the verb of the principal sentence is present or future, to denote a supposition or condition depending on a certain condition. *who may tell us* (if we inquire of him). Cf. Jelf's Kühn. § 832; Rost § 123. 3. a. — *ὅ, τι* (so written to distinguish it from *ὅτι* the conjunction), *on account of what, why*. Cf. Odys. 5. 215. This accusative is synecdochical. — *εἴτ'—εἴθ'*, *whether—or*. Mt. § 617. 5; S. § 236. N. 8. — *ὄγ'* refers to Apollo. *γέ* gives emphasis to the pronoun. S. § 68. N. 3. — *εὐχολῆς* is the genitive of cause. K. § 278. f; S. § 194. 1. — *αἶ κέν* (Epic for *εἰ κεν*)

πῶς—*βούλεται*. Supply *σκοπεῖν* or *πειρᾶσθαι*, *to see if by any means he may be willing*. Cf. K. § 344. R. 9; Rost § 121. N. 3; S. § 215. N. 6. a. — *κρίσεως*—*ἀντιδίας*. For the genitive after verbs of participation, cf. Mt. § 328. 5; S. § 191. 2. In prose, verbs of meeting and approaching are usually followed by the dative. Cf. K. § 278. R. 9. b. — In Wolf's edition a comma is placed after *ἀντιδίας*, which I have erased, as *ἀμύναί* depends on *βούλεται* (for *βούληται*). — *τελείων*, i. e. without any blemish. — Some find a tmesis in *ἀπὸ*—*ἀμύναί*.

68, 69. *ἦτοι*, *then*, like *μὲν* is responded to by *δὲ* in the next clause. — *ἔς*, *thus*. — *κατ' ἄρ' ἕζετο*, *he then sat down*. For this use of *ἔρα*, see N. on v. 306. — *τοῖσι δ' ἀνέστη*. See N. on v. 58. — *ἕχ'* (for *ἔχα*), *by far*, qualifies *ἄριστος*.

70-73. *ἦδη*, Epic pluporf. for *ἦδει*. S. § 129. 2. — *τὰ τ' . . . ἔδοντα*, *the present, the future, and the past*. *πρὸ τ' ἔδοντα*; literally, *those things which have gone before*. — *νῆεσσ' ἤγησεν*. While the Grecian fleet lay at Aulis, a prodigy appeared, which Chalcas interpreted favorably, and thus encouraged the army to proceed. He was virtually, therefore, the leader of the expedition. Cf. 2. 300. — *Ἴλιον εἶσω*, *to Ilium*, "all the way to Ilium." Felton. — *ἦν διὰ μαντοσύνην* denotes the means by which Chalcas exercised a controlling influence over the expedition. *ἦν* is a possessive pronoun. — *τήν* = *ἦν*. See N. on *τόν*, v. 36. — *σφίν*, Epic for *σφίσι*. S. § 78. — *εὐφρονέων*, *well-disposed*. Nitzsch (ad Odys. 2. 160) says that it denotes kindness combined with intelligence. — *ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν*, *harangued them and said* = addressed them as follows.

74-79. *μυθήσασθαι*, *to explain, interpret*. — *μῆνιν*, i. e. the cause of the anger. — *ἐκατηβέλταο*, Epic for *ἐκατηβέλετου* (S. § 44) for *ἐκηβόλος*. See N. on v. 96. — *τοῦγάρ*, *therefore*. — *ἔρέω* for *ἔρω*. S. § 119. N. 1. — *σὺ δὲ σύνδεο* (for *συνδοῦ*, 2 aor. imper. mid. 2 sing. of *συντιζήμι*), *but do you attend*. *σύνδεο*, sc. *φρεσί*. — *ὑμοσσον* for *ὑμοσον*. This doubling of consonants for the sake of metre is too common to require further notice. — *ἦ μὲν* (= *μήν*), *truly*. — *ἀρήξειν* depends on *ὑμοσσον*, and its subject is omitted, because it is the same with that of the verb on which it depends. Hence *πρόφρων* (= *promptly*) is put in the nominative by attraction with the subject of *ὑμοσσον*. Butt. § 142. 2. a; K. § 307. 4; S. § 222. 3. b. — *γὰρ* in *ἦ γὰρ* (for *truly*) introduces the reason why the prophet might need the protection of Achilles. — *χολωσέμεν*, Epic for *χολώσειν*. S. § 118. 6. For the omission of the subject, see N. on *ἀρήξειν*. — *μέγα . . . κρατεῖ*, *who holds powerful sway over all the Greeks*. S. § 189. Heyne remarks: "Argivi sunt, qui ejus regno subsunt; Achivi (Ἀχαιοί) totus exercitus, cui tanquam summus dux imperat." Cf. 2. 684. — *οἱ* = *ᾤ*. The repetition of the relative pronoun, when the verbs of two clauses require different cases, is frequently avoided by omitting the relative in the second clause, or employing, in place of the second relative, a demonstrative or personal pronoun. Cf. K. § 334 1; Butt. § 143. 7.

80-83. κρείσσων in reference to the means of revenge. — ὅτε χόσεται (i. e. χόσεται), *whenever he is angry*. This supplemental proposition is indefinite, and takes the subjunctive because the antecedent is indefinite (S. § 217. 2). Had ἂν been added (cf. v. 128), the clause would have been conditional to the principal proposition, κρείσσων γὰρ βασιλεύς. Cf. Rost § 121. N. 1. — χέρηϊ, *inferior*, is opposed to κρείσσων. — εἶπερ, *even if*. The apodosis begins with ἀλλὰ τε καί, *but yet*. — τε is added to both clauses, in order to mark more strongly the antithesis which exists in the members. Cf. Jelf's Kühn. § 755. 2. — γέ imparts emphasis to χόλων, and καὶ to αὐτήμαρ. Opposed to αὐτήμαρ is μετόπισθεν in the next line. — κότον, *grudge*. — ὕφρα τελέσσει (sc. κότον), *until he shall have accomplished it*. ὕφρα with the aorist subjunctive denotes an object aimed at. K. § 337. 6; Jelf's Kühn. § 841. 2. — ἐν στήθεσσι εἴοισι (for οἷσι) is to be taken with ἔχει κότον. — φράσαι, *consider*. — εἴ (whether. S. § 215. N. 6) με σαώσεις if Agamemnon shall be enraged at me. εἴ denotes a twofold question, *whether—or not*. Cf. Jelf's Kühn. § 877. b.

84-91. δ', *then, on the other hand*. — θεοπρόπιον, *the oracle; literally, something shown forth by the gods*. Cf. Butt. Lexil. No. 64. — οὐ . . . Ἀπόλλωνα, *no, by Apollo*. οὐ μὰ is employed in negative, and καὶ μὰ in affirmative propositions. Cf. Mt. § 605; S. § 183. — ᾗτε limits εὐχόμενος, which participle denotes cause or means. See N. on v. 7. — Κάλχων is the vocative of Κάλχας. S. § 50. 1. Zenodotus wrote Κάλχα. — οὐ in οὔτις is an emphatic repetition of οὐ in v. 86. — ἐμὺ ζῶντος, *while I live*. This genitive absolute denotes time. K. § 312. 4. a; S. § 226. This expression is rendered more vivid and emphatic by δερκομένοι, *while I see = behold the light*. Prof. Felton rightly takes ἐμὺ in a local sense, *while I live and see, upon the earth*. — σοὶ—βαρείας χεῖρας ἐποίσει, *shall lay heavy hands upon you* = shall do you violence. — Δαναῶν is the genitive of the whole after οὔτις. — οὐδ' ἦν (i. e. ἐάν), *not even if*. The subjunctive shows that the condition is uncertain, although regarded as possible. The apodosis οὔτις . . . Δαναῶν takes the indicative to denote what is certain. K. § 339. II. b. — Ἀγαμέμνονα follows εἶπες as the accusative of person, the verb being followed generally by the accusative of the thing spoken. Cf. 2. 59, 156; Jelf's Kühn. § 583. 68. — πολλὸν ἔριστος. See N. on εἶχ' ἔριστος, v. 69. — εὐχεται εἶναι (*professes to be*) = ἔστι, since Nestor uses the same expression in 2. 82, where, as Ernesti remarks, it would not comport with his object, to attribute to Agamemnon a false pretension to superiority, which Achilles is thought by some to do in these words.

92-95. τότε δὴ, *then indeed*. — οὔτ' ἔρ', *not then*. ἔρα refers to the erroneous idea as to the cause of Apollo's anger, contained in this question of Achilles (v. 65), and repeated in εὐχολῆς ἐπιμέμφεται in this verse. Cf. Jelf's Kühn. § 787. 2. c. Trollope supposes that it denotes a consequence of ἀλλ' ἐνεκ' . . . ἔποινα, the clauses being inverted. — εἶγ' refers to Apollo Cf. v. 75.

96-100. *ῥοθνεα'* (i. e. τοῦ ἔνεκα) ἔρ', *on this account then*. ἔρα, *wher* employed in explanation or illustration, is called *ἔρα explicativum*; when in sentences denoting the consequence, it is styled *ἔρα conclusivum*. Cf. Jelf's Kühn. § 789. a. — Ἐκρηβλος, *Far-darter*, an epithet of Apollo. — ἦδ ἐτι δώσει, *and he will still send them*. — πρὶν—πρὶν, *before that*. In prose πρὶν is commonly preceded by πρότερον or πρόσθεν. S. § 220. 2. — λοιμοῖο . . . ἀφέξει, *will he restrain his heavy hands from the pestilence*. Some translate, *hands heavy with the pestilence* (χειρὲς λοιμώδεις, manus pestilentes). — δόμεναι (2 aor. infin. act. for δοῦναι. S. § 132. 6) is put in the infinitive after πρὶν, to denote a conceived limitation of time, not independent but subordinate to the principal clause. Cf. K. § 337. 9. c; S. § 223. 3. The aorist is here used, because the speaker refers to the future event as though it had already taken place. Cf. K. § 256. 4. f. αὐτὸν referring to Agamemnon is to be supplied with δόμεναι. — ἐλικόπιδα, "*having glancing or rolling eyes, a mark of spirit and youthful fire.*" Smith's Crus. Lex. Others render it *black-eyed*, that being esteemed a trait of beauty among the orientals. — ἀπριάτην, ἀνάποινον, *unbought, unransomed*. Crusius remarks that the former of these words denotes, *without a ransom demanded*, the latter, *without the acceptance of any offered reward*. — τότε . . . πεπείδομεν (Epic for πείδομεν), *then by having propitiated* (see N. on ἐρίσαντε, v. 6) *him (thus) we may perchance persuade him to remove the evil*. The aorist is here used, because the animation of the speaker leads him to view the thing spoken of, as already accomplished. Cf. K. § 257.

101-106. ἦτροι—δέ. See N. on v. 68. — εὐρυκρείων. Cf. 2. 108, 576-580. — μένεος . . . πίμπλωντ' (for ἐπίμπλωντο), *and his dark soul was much filled with wrath* (S. § 200. 3). φρένες ἀμφιμέλαιναί, *literally, his black diaphragm*. The ancients supposed the diaphragm or midriff to be the seat of thought and of the passions. When the mind was inflamed with anger, the veins became swollen and dark with blood, and hence it received the epithet here given it. — ἀμφιμέλαιναί, *black all around* (= entirely black), shows, therefore, the violence of the king's anger. Other explanations of this epithet have been given. — οἱ in ὅσσε δέ οἱ is the dative employed for the possessive genitive (S. § 201. 5) = ὅσσε αὐτοῦ. Cf. K. § 313. R. 2. This dative also may be referred to that, in reference to or in presence of which an action is performed. In this case it is to be constructed with ἔκτεην. Cf. K. § 284. (10). — λαμπετόωντι, *shining*, a protracted form (S. § 11. 3) of the defective participle λαμπετῶν (-ών). Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 184. — ἔκτεην, 3 dual pluperf. for ἐφκέτεην (from εἶκω), with the signification of the imperfect. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 81; Soph. Gr. Verbs, p. 131. — Κάλχαντα depends on προσείπεν. The asyndeton is expressive of the hasty and violent anger of the king. — ἠρώτα, *first of all*, is a poetic superlative. — κάκ' ὀσσομένος, *looking fiercely* (literally *civil*), "*with threatening look.*" Voss. "*On Chalcas inner-*

ing." Cowper. Some render it *presaging* *it*, but this is implied in the more literal interpretation. Cf. Butt. Lexil. No. 86.

106-108. *μάντε κακῶν, prophet of evils*; i. e. announcer of evil tidings. Reference is had among other things, perhaps, to the unwelcome prediction of Chalcas, that ten years would be spent in the seige before Troy would be taken. The sacrifice of Iphigenia is supposed by some to be alluded to, but that story was the invention of a later age. — *οὐ πάποτε, never yet*. *πότε* limits the time expressed in *οὐ τῶ* to the present. — *τὶ κρήγγον, the thing which is good or useful*. Cf. Butt. Lexil. No. 74. in respect to the sentiment cf. 2 Chron. 18, 7. — *τοὶ—φρεσὶ* limits *φίλα*, which, had the impersonal construction been chosen, would have been *φίλον* in agreement with *μαντεύεσθαι* the subject of *ἐστὶ*. Cf. Mt. § 443. 1; K. § 243. 3; S. § 157. d. — *τὰ κακ'*, *those things which are evil*. — *οὔτε τί πω—οὔτ'*, *never at all—nor*. *τί* in this connection is synecdochical. S. § 182. — *ἐτέλεσσας=ἐπλήσωσας*. "Vates ipse dicitur perficere illa, quæ eo prædicente evenirent." Bothe.

109-115. *καὶ νῦν, now also*. — *ἐν, in*, i. e. in the assembly *of* — *θεοπροπέων, explaining omens, not predicting future events, which is a sense unsuited to the context*. — *ὡς . . . ἔνεκα, how that, forsooth, because of this*. *δὴ* has here its ironical use. Cf. Jelf's Kühn. § 721. 3. *ταῦτ'* is explained by *οὐνεκ'* (i. e. *οὐ ἔνεκα, because*) . . . *δέξασθαι*. — *κόρης Χρυσήϊδος, virgin daughter of Chryses*. Cf. S. § 140. See N. on v. 12. Trollope supplies *ἀπὸ* before this genitive. Cf. K. § 275. R. 4; S. § 200. 4. — *ἐπεὶ πολὺ βούλομαι, since I much prefer*. This sense is demanded by the antithesis between this and the preceding sentence. Cf. Butt. Lexil. No. 85. In v. 117 it is followed by *ἤ*, there being an ellipsis of *μᾶλλον*. Cf. K. § 323. R. 3. Perhaps, however, it would be better to consider the idea of comparison, as there communicated to *βούλομαι* by the comparative *ἤ*. Cf. Butt. § 149. 7. — *καὶ γὰρ βε, for indeed now*, is confirmatory of what is expressed in *ἐπεὶ . . . ἔχειν*. — *κουριδίης ἀλόχου, lawful wife, in opposition to a concubine or wife of inferior order*. Cf. 19. 298, where *Bristis* refers to the promise of Patroclus, that she should be the wedded or lawful wife of Achilles, although she was even then his wife in the lower sense. — *ἔθεν, Epic for οὐ* (S. § 78) = *αὐτῆς* referring to Clytemnestra and depending on *χερσίων*. S. § 198. 1. — *οὐ* (= *οὔτε*)—*οὐδέ*—*οὔτ'*:—*οὔτε, neither—and not—nor—nor*. For the use of these negatives in clauses containing subdivisions or explanations, cf. Jelf's Kühn. § 775. Obs. 4. — *δέμας* refers to the form or figure, and *φύην* to those general charms which combine to form a beautiful woman. These nouns are accusatives synecdochical. — *οὔτ' ἄρ, not at all*. — *φρένας* denotes mental and *ἔργα* personal accomplishments, such as music, skill in embroidery and works of the loom.

116-120. *ἀλλὰ καὶ ὡς, but even thus*, i. e. notwithstanding she is thus

accomplished. — *δομεναι* *πάλιν* = *ἀποδοῦναι*. — *τόγ'*, *this at least*. *γὰ* limits the assertion to the thing here spoken of, and *τὸ* refers to the restoration of Chryseïs. — *βούλομ' . . . ἀπολέσσαι*, *for I wish my people to be safe rather than to perish*. See N. on v. 112. *ξιμμεναι*, Epic for *εἶναι*. S. § 124. — *αὐτὰρ* (Epic for *ἀτάρ*), *out, however*, denotes a transition. — *γέρας* refers to the booty which fell to the chiefs. — *ἄφρα* = *ἴνα*. — *μῆ—ἔω* (Epic for *ῶ*). Cf. S. § 229. 2. — *ἴσος Ἀργείων*, *the only one of the Greeks*. The genitive is partitive. — *ἵοικεν* is here used impersonally, *it is befitting, proper*. — *τόγε* is explained by *ῶ μοι . . . ἄλλῃ*, in which *ῶ* has the sense of *ἔτι*, and *ἔρχεται ἄλλῃ*, "*is going elsewhere* = *is passing from one to another*." Felton. For this local sense of *ἄλλῃ*, cf. Jelf's Kühn. 606. Obs. 5.

121-126. *ποδάρκης* = *πόδας ὤκεις*, v. 58, inasmuch as swiftness of foot is closely allied to strength of foot, which is the etymological signification of *ποδάρκης*. — *φιλοκτεανότατε πάντων*, *most avaricious of all*. — *γὰρ* in *πῶς γὰρ* implies an ellipsis: (this cannot be) *for how*. To the negative *οὐ μὲν* in this omitted clause, Trollope says that *οὐδὲ* in the following line refers. Some prefer to take *γὰρ* in its strengthening sense, *how then*. — *οὐδ' ἔτι πῶς ἴδμεν*, *we no longer any where know*. Köppen reads *οὐδὲ τί πῶς, ποδῶν*. *ἴδμεν* is put for *ἴσμεν*, and that by syncope for *ἴσμεν*. — *ξυθῆα* (for *ξύνεια*), *public property, common stores*. From these a gift would have to be selected for Agamemnon, unless some one of the chiefs was deprived of his share. — *τὰ μὲν . . . δέδαστα*, *what things we have plundered from cities, these have been divided*. — *τὰ μὲν—τὰ* = *ἃ μὲν—ταῦτα*. See Ns. on vs. 9, 86. The relative clause is placed first for the sake of emphasis. Cf. S. § 173. For the anastrophe of *ἔξ*, cf. S. § 231. N. 2.

126-129. *λαοὺς* (see N. on v. 10) is the subject of *ἐπαγγείρειν*, and both form the subject of *ἐπέοικε*. — *παλίλλογα*, *collected again for a second distribution*. So Ernesti explains: *omnia iterum in unum conferre, ut alia denovo portione dispertiantur*. — *θεῶ*, i. e. according to the will of the god (viz. Apollo). — *πρόες*, imperat. 2 aor. of *προϊήμι*. S. § 124. — *αὐτὰρ* denotes transition, *but* (as to the reward). — *αἰ κέ ποδι* (*if ever*)—*δῶσι* (Epic for *δῶ*). See N. on v. 80. — *Τροίην* is taken as an adjective by Nitzsch; *ἡ Τροία* (sc. *γῆ*) is put for the name of the country.

131. *μὴ δ' οὕτως*, *not thus*. — *ἀγαθὸς περ ἑών*, *although you are very (sup. Jelf's Kühn. § 734. 2. 1) brave, i. e. your bravery will not assist you to overreach me in this matter*. For this concessive use of the participle, cf. K. § 312. 4. R. 8; S. § 225. 6. Prof. Felton translates: *brave as you are, i. e. it is unbecoming a brave man to attempt to obtain an undue advantage*. But this comports less with the ungovernable rage of the king, which would not permit him to reason or expostulate. — *κλέπτε νόφ*, *practise not (μῆ) deceit; cherish not deception in the soul*. Smith's Crus. Lex. *νόφ* is the local dative. S. § 204 — *οὐ παρελεύσασαι*, *you will not over-*

reach me. Similar to this is the expression in vulgar use, *you can't come over me.*

133, 134. ὅφρ' is here a particle of time, *whilst.* Its usual rendering *that,* is in this place erroneous. — αὐτός is in apposition with the omitted subject of ἔχης. S. § 160. 4. b. — αὐτὰρ. Bothe finds an ana-coluthon in this line, regularity of construction demanding ἐδέλεις αὐτὸς ἔχειν γέρας. But there is no necessity for this, as αὐτὰρ is employed to mark more strongly the antithesis, in the sense of *on the contrary.* — αὐτως, *indifferently, carelessly.* Some take it in the sense of οὕτως, but I think the usual signification given it conforms better to ἦσθαι. — δευόμενον my prize. — δὲ in κέλευι δὲ is an emphatic connective.

135-140. ἀλλ' εἰ μὲν δόσουσι κ. τ. λ. There is an ellipsis of the apodosis καλῶς ἔχει, which a gesture or tone of the speaker would readily suggest to the mind, and which is implied in the contrast of the two conditional clauses. Cf. K. § 340. 2. c; Mt. § 617. a. Butt. (§ 151. V. 2) refers this aposiopesis to the first of the conditional clauses being of such comparatively trivial importance, that the speaker hurries on to the second as alone worthy of special attention. — ἔρσαντες κατὰ θυμόν, *fitting it* (i. e. the present) *to my mind,* i. e. making it satisfactory. — ἀντάξιον (sc. τῆς κόρης. S. § 200. 4) agrees with γέρας to be supplied from the preceding clause. — εἰ δέ κε (= ἐὰν δὲ) responds to εἰ μὲν in the preceding line. — εἰ κε, with the subjunctive, is a milder expression of the condition, than εἰ with the future. Cf. Mt. § 523. 1. — ἐγὼ . . . ἔλωμαι, *I myself will take it.* The subjunctive in the Epic dialect, is often employed with or without ἄν, for the future indicative. K. §§ 259. R. 4; 260. 3. c; Butt. § 139. I. 4; S. § 215. N. 4. δὲ = *on the contrary,* inasmuch as it follows a hypothetical protasis. In G. 146 δὲ has a similar adversative force after a comparative protasis. Cf. Jelf's Kühn. § 770. 1. a. (e). — ἢ τεόν, *either thine.* — Αἴαντος, i. e. Ajax Telamon, next to Achilles the bravest of the chiefs. Cf. 2. 768. — ἢ Ὀδυσῆος (sc. γέρας) ἔξω ἐλόν, *or seizing, I will lead away that* (viz. the prize) *of Ulysses.* This chief signaled himself at the siege of Troy for his prudent counsels and inventive resources (cf. Odys. 3. 121). Agamemnon shows his imperiousness, in thus threatening by name the most distinguished leaders in the army. The repetition in ἔλωμαι—ἴδων—ἔξω ἐλόν is well suited to the excited state of the speaker's mind. — κεν stands here with κεχάλασται (fut. pass. as fut. mil.), because the proposition is dependent upon the conditional clause, ὅν κεν ἴκωμαι (= ἐάν τινα ἴκωμαι. K. § 383. 3; Butt. § 123. 2; S. § 217. 2). ὅν depends on ἐπι or πρὸς understood, or is the terminal accusative. — καὶ αὖτις, *at another time, hereafter.*

141-147. νῦν δ', ἄγε, *but now come on.* δ' is here a particle of transition, and ἄγε is hortatory. — μέλαινα. This epithet was given to the ship, either from the color which wood receives from its exposure to wind and water, or from the pitch with which the ship was anointed. —

ἔρυσσομεν, Epic for *ἔρυσσομεν*. Cf. Butt. § 104. 15. So in *ἄγελρομεν* and *δειλομεν* (vs. 142, 143), the connecting vowel is shortened for the sake of the metre. Cf. S. § 118. 4. The subjunctive is here used for the imperative. S. § 218. 2. As the ancients drew their ships up on the shore (cf. 1. 485), previous to sailing they had to launch them into the sea. — *ἄλα δῖαν*. The sea was called *divine*, doubtless on account of its vastness. "*Mare magnum, nam omnia magna sunt divina.*" Heyne. — *ἐς δ' . . . ἄγελρομεν*, and let us collect rowers into it in suitable numbers. *ἐς*. Epic for *eis*, is usually considered as disjoined from *ἄγελρομεν* by tmesis. But see N. on v. 89. — Butt. (Lexil. No. 51) regards *ἐπιτηδέε*, as an adverb composed of *ἐπι* with a case of the demonstrative pronoun *ὅδε*, *ἦδε*, *τῷδε*, with the sense, *as is necessary for that thing* = *as many as are proper*. Cf. Odys. 15. 28. — *ἄν-βήσομεν*, let us cause to embark. For this causative use of the aorist of *βαίρω*, cf. Butt. § 114. B; S. § 133. B. — *εἷς* = *τίς*, *some one*. — *ἀρχὸς* is the predicate. — *βουλευφόρος*. None but kings or independent chieftains met in such councils as this. — *Ἴδομενεύς*, *Idomeneus*, was king of Crete, and one of the oldest and most distinguished chiefs. Cf. 2. 645; 3. 230. Here again Agamemnon imperiously asserts his power to send any one of these great chieftains on the propitiatory errand to Apollo. See N. on v. 138. — *ἐκπαγλότατ'*, *most dreadful, terrible*. This word seems to include neither praise nor blame. Cf. Liddell and Scott. Those who regard it as an epithet of praise, consider it as here spoken ironically. But cf. 18. 170, where Juno addresses Achilles with this same epithet. — *ἡμῖν*, for *us*, is the dat. commodi. See N. on 1. 89. — *Ἐκδέργον*. See N. on *Ἐκπῶλος*, v. 96. — *Ἰδῶσθαι* for *Ἰδῶσθαι*. — *βέξας* denotes means. See N. on *ἐρῶσαστα*, v. 9.

148-153. *ὀρόδρα ἰδών*, looking fiercely. — *ὧ μοι* (S. § 201. G) "indignantis est." Bothe. — *ἀναιδείην ἐπιειμένη* (from *ἐπιέννυμι* for *ἐφέννυμι*), *clothed in impudence*. For the construction, cf. S. §§ 184. 1; 177. 3. — *κερδαλέφρον*. See N. on *φιλοκτεανώτατε*, v. 122. — *τοι-ἔπεισιν*, *thy words*. See N. on *ὅσσε οἱ*, v. 104. — *πειδῆται* is called by Kühner (§ 259. 1. b) the *deliberative* subjunctive, i. e. it expresses deliberation as to what the individual ought to do. Cf. Jelf's Kühn. § 417. — *Ἄχαιῶν* depends on *τίς*. — *ὄδδν ἐλθέμεναι* (Epic for *ἐλθεῖν*) is usually translated, *to make an ambuscade*, the *λόχοσδ' ἱέναι* in v. 227 being considered its equivalent. I prefer, however, with Voss, Bothe, and Crusius, to give it the more literal signification, *to go on a journey*, either for plunder, or on some embassy or mission. Cf. Odys. 3. 816. In this sense, it stands opposed more naturally to *ἀνδράσιν* (S. § 202. 1) *ἱπι μάχεσθαι* in the next clause. For the accusative, cf. S. § 181. 2. — *γάρ* in *οὐ γάρ* implies an ellipsis: (how can you expect obedience from the Greeks, since you requite so ill those who came here for your sake alone), *for I did not come here*, etc. — *αἰχητῶων*, literally, *those who handle*

spears. Butt. (§ 34. IV. 3) regards the termination *ων*, as one of the most ancient forms of the genitive plural. — *μαχησόμενος*. See N. on *λίωμενος*, v. 13. — *ἐπει . . . εἰσὶν* ("since they are not guilty towards me." Felton), i. e. since they have done me no wrong. Some take *μοι* in the sense of *in my opinion*. Cf. Jelf's Kühn. § 600. 1.

154-157. *οὐ γὰρ πώποτ'*, for *never*. *γὰρ* explains and confirms *ἐπεὶ . . . εἰσὶν*. — *ἐμὰς . . . ἵππους*. The most frequent causes of war, in earlier and ruder times, were inroads for plunder made by chiefs upon each other's territory, at which time cattle and horses were driven away, crops destroyed, and sometimes towns and villages pillaged and burnt. Such expeditions were not deemed dishonorable. Cf. Thucyd. I. 5. § 1. — *ὁ Φθίη, in Phthia*. This was the chief city of the Myrmidons in Thessaly on the river Sperchius. It was the residence of Peleus. Sometimes it is taken, as here, for the country around Phthia. — *ἐδηλήσαντ'* = *ἐβλάψαν*. Schol. — *ἐπειθ* (for *ἐπειθ*), *since*. — *ὄβρεα* refers to the mountains in Macedonia and Thrace, lying between (*μεταξὺ*) Phthia and Troy. — *σάβαρα*. This epithet refers to the dark appearance of mountains covered with dense forests. — *θάλασσα*, i. e. the Ægean sea.

158-162. *ἀλλὰ σοί*. The pronoun retains its accent, because it is emphatic. — *ἄμ'* (= *tecum*) gives emphasis to *ἐσπόμεσθ'*. — *χίρην*. The subjunctive here follows a verb of past time, but which denotes action continued to the time of the speaker. Cf. Mt. § 518. 4; Bost § 122. II. N. 4; S. § 212. N. — *Μενελάω* depends upon *τιμὴν ἀρνύμενος* (*seeking requital*), as the dat. commodi. See N. on v. 89. Some refer *τιμὴν* to the honor of Menelaus, which had been wounded in the abduction of Helen. *ἀρνύμενοι* is here used *de conatu*. Zenodotus wrote *ἀρνύμενος*, referring the participle to Agamemnon alone. — *κυνίασιν* *shameless*; literally, *dog-eyed*. The Homeric chieftains were not very refined in their expressions of wrath. — *πρός*, *from*. K. § 298. I. 1. — *τῶν οὐτι μετατρέπη*, *about which things you have no concern*. S. § 193. — *αὐτὸς* is to be taken with *ἀφαιρήσεσθαι*. See N. on *πρόφρον*, v. 77. — *ῥ' ἐπι* anastrophe for *ἐφ' ῥ'*. S. §§ 281. N. 2; 83. 2. — *τάλα'* is properly the cognate accusative after *ἐμβόγησα*, but is employed adverbially. Jelf's Kühn. §§ 563; 548. f; S. §§ 181. 2; 185. 2. — *δύσω*. sc. *δν*. Cf. N. on *οί*, v. 79. — *ὕλης Ἀχαιῶν* = *οἱ Ἕλληνες*.

163-168. *οὐ—πότε*, *never*. See N. on v. 106. — *τιν'—ἴσων—γέρας*. i. e. *γέρας ἴσων σοί*, *a reward equal to thine*. *σοί* = *γέρας σοῦ*. This comparison of the attribute of one object with another object is called *comparatio compendaria*. Cf. K. § 823. R. 6; S. § 202. N. 1. — *Τροίαν ἐκκεῖμενον πτολίεθρον* does not refer to Troy itself, but to any of the cities in the Trojan country. Cf. 9. 328. Trollope contends that this phrase always refers to Troy, and that the verb after *δραστήρ'* designates future action. — *ἀλλὰ, notwithstanding*. — *μὲν* in *τὸ μὲν πλεῖον* (sc. *λέρος*) makes this an independent clause, in contrast with what follows. II

may be rendered, however, as a subordinate clause, *while my hands perform the greater portion of the fierce battle, but when a division (of the spoil) comes, by far the greater prize falls to you.* Cf. Jelf's Kühn. § 764. c. τὸ γέρας, "the well-known prize which the victor receives." Mt. § 264. 2. τὸ is employed here as the true Attic article. See N. on v. 11. — φίλον what there is of it, or in the absence of a more valuable prize. — ἐπὶν κεκάμω (2 aor. Epic of κάμω) πολεμίζων, *when I am wearied with fighting.* For the subjunctive after ἐπὶν to denote a present or future action frequently repeated, cf. Mt. § 521; K. § 337. 5. For the participle denoting the way, means, or manner, cf. K. § 310. 4. c; Butt. § 144. 2.

169-171. εἰμι has a future signification. S. § 211. N. 4. — Φθίηρδ'. S. § 134. 8. — φέρετρον than to stay with Agamemnon. — ἔστιν has for its subject οἰκάδ' . . . κορωνίσιν in the next line. Thiersch, both here and in v. 179, would read ξυν after ν, as νκ combine a more sonorous pronunciation. — οὐδέ σ' . . . ἀφύξειν, *nor do I purpose, while here dishonored* (see N. on ζῶντος, v. 88), *to heap up wealth and riches for you.* This interpretation, which makes σ' stand for σοι (dat. commodi) elided before δέω, comports better with νῦν δ' εἰμι Φθίηρδ', than the one that makes σ' (i. e. σέ) the subject of ἀφύξειν, (which in that case ought to have been ἀφύξεσθαι,) or that which, by an anacoluthon, makes ἄτιμος ἰών (= ἐπιμον ἰόντα) refer to Agamemnon. "ἄτιμος est Achilles, præmio orbatus, quod est τιμή, γέρας, injuria affectus, per totum carmen." Heyne.

173-177. μάλ' strengthens φεύγε, *fly by all means.* — τοι. See N. on αἰ, v. 104. — ἔγωγε, *I at least, whatever others may do.* γε has a similar emphatic force in ξμοιγε below. — πάρ' for πάρεσι. S. § 234. d. — ἄλλοι chiefs. — κέ in οἱ κέ με τιμήσουσι implies a condition, *who will honor me if an occasion offers* (K. § 333. R. 1). To supply the condition in such cases, would often destroy the delicate shade of indefiniteness conveyed in the original. Butt. (§ 139. II. 3. 1) attributes to ἀν a softening influence in respect to the affirmation of things future. There is no essential difference between this and the explanation of Kühner. — μητίετα, Epic for μητιέτης. — Διοτρεφέων, *Jove-nourished.* Kings were regarded as deriving their power and dignity from Jupiter. — γὰρ refers to ἐχθιστος.

178-181. πού, *doubtless, "somehow."* Felton. — τὸγ' refers to εἰ . . . ἔσσι. — οἰκάδ' ἰὼν—ἔνασσε=*go home and rule.* The action expressed by the participle, must often be conceived of as one with that of the verb following, and in such cases may be frequently rendered by the English verb. Cf. Butt. § 144. N. 3. — For the construction of Μυρμιδόνεσσιν ἔνασσε, cf. S. § 189. N. Kühner (Jelf's edit. § 605. 3) ranks this with the local dative. Rost (§ 108. N. 2) says that ἀνάσσειν, in the signification *to command, to order*, is joined with the dative, in the signification *to be master or lord*, with the genitive. The Myrmiklons were

an Achæan people in Thessaly under the dominion of Achilles, whom they accompanied to the Trojan war. — σέθεν (Epic for σοῦ. See N. on v. 114). — ἀλεγίζω. S. § 194. 1; K. § 274. 1. b. — οὐδ' ἔδομαι κοτέοντος (sc. σοῦ), *nor do I trouble myself about you (=your) being angry.* — ἀπειλήσω δέ τοι ἔδε. The threat is contained in the following lines. ἔδε is opposed to οἴκαδ' in v. 179. — ὡς, *since.* — ἀφαιρείται has two accusatives. S. § 184. 1. — τὴν μὲν ἐγὼ . . . πέμψω = *while I send away,* etc. See N. on μέν, v. 165. — κ' ἄγω. See N. on ἔλωμαι, v. 187. The nature of the subject will show why πέμψω, denoting a positive assertion, is employed in one clause, and the subjunctive denoting a condition in the other. Rost (§ 120. 5. b) gives to the subjunctive here the shade, *it will happen that I will take,* etc. — Βρισηίδα, Briséis. According to the Scholiast, her name was Hippodamia. Achilles received her as his portion of the spoils taken at Lyrnessa. See N. on 2. 589. — τὸ οὖν γέρας is in apposition with Βρισηίδα. The article belongs to οὖν (= *that which is thine*). Cf. S. § 158. 2 (end). — ἕρρ' denotes the end or purpose. This is called its *telic* (τελικῶς) sense. When it denotes result, it is called *ecbatic* (ἐκβατικῶς). — ὅσον, *how much,* strengthens the comparative. K. § 239. R. 2. — σέθεν (see N. on v. 180) depends on φέρεται. S. § 198. 1. — καὶ ἄλλος is opposed to σύ, the omitted subject of εἶπες = *not only you, but another too.* — ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, *to say that he is equal to me;* or as Trollope renders, *to call himself my equal.* The next clause is still stronger, καὶ . . . ἑντὴν, *or place himself in comparison with me.* ἑντὴν (adv. ἐντὶ) implies open comparison, or that which results from placing the objects face to face. *ὁμοιωθήμεναι* is middle in sense.

188–192. Πηλεΐωνι, *the son of Peleus.* For the form of this patronymic, cf. S. § 140. For the dative, cf. S. § 201. 3. — οἱ ἦτορ. See N. on οἱ, v. 104. — στήθεσσιν λαοίοισι is the local dative. S. § 204. Hairy breasts were considered a mark of strength. Cf. 2. 851. — μερμήριζεν—ἦ—ἀναστήσειαν. In deliberative questions, the optative is employed after an historical tense, when the statement in the subordinate clause is to be considered as that of the person spoken of. Cf. K. § 344. 6. See N. on πείθεται, v. 150. — ὕγε. The subject being changed from ἦτορ (v. 188), the pronoun is employed to bring it distinctly forward. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — τοὺς μὲν refers to the chiefs sitting around Agamemnon. In the next clause, we should have expected Ἀτρεΐδην δέ, but Achilles in ὁ δ' (*he himself*) is opposed to the chieftains referred to in τοὺς μὲν. — ἀναστήσειεν, *should disperse* by arousing them from their seats. In rushing towards Agamemnon, Achilles would *cause to start up* (the literal meaning of ἀναστήσειεν) the chiefs who sat around him. *Some* render *should excite to rebellion.* But the fury of Achilles would demand immediate vengeance, while the stirring up of rebellion would be *too slow* a revenge for his wounded feelings, and inconsistent with his *ungovernable temper.*

198-201. δ in $\epsilon\omega\varsigma$ δ is rendered emphatic by its position where a long syllable is required. Cf. 9. 392. — $\phi\rho\epsilon\alpha$ has reference to the *mind* or *understanding*, $\delta\upsilon\mu\acute{o}\nu$, to the *soul* or *heart* considered as the seat of the emotions. Render: *while he was revolving these things in his mind and heart* = *while he was vacillating between the dictates of prudence and passion*. A writer in Blackwood's Magazine for May, 1846, thus renders it:

"But as he struggled with thought and the burning confusion of impulse."

— $\epsilon\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$, *was beginning to draw* (cf. S. § 211. N. 12). His passions were getting the better of his judgment. — δ' before $\Lambda\delta\eta\eta$ is antithetic, and does not respond to $\delta\acute{\epsilon}$, which answers to $\mu\epsilon\lambda\upsilon$ implied in the preceding line, and connects $\epsilon\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$ with $\epsilon\upsilon\rho\alpha\iota\upsilon\upsilon\epsilon$. — $\delta\mu\acute{\omega}\varsigma$, *alike, to the same degree*. In 5. 535, $\delta\mu\acute{\omega}\varsigma$ is followed by the dative. — $\phi\iota\lambda\epsilon\upsilon\sigma\alpha$, *because she loved*. S. § 225. 4. — $\xi\alpha\upsilon\delta\eta\varsigma$ $\kappa\omicron\mu\eta\varsigma$ is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 2. — $\sigma\iota\gamma$ $\phi\alpha\iota\upsilon\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$, *appearing to him alone*. — $\mu\epsilon\tau\grave{\alpha}$ - $\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$ by *imesis* for $\mu\epsilon\tau\alpha\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$. — $\delta\epsilon\iota\omega$ . . . $\phi\acute{\alpha}\nu\theta\epsilon\upsilon$, for ($\delta\acute{\epsilon}$) *her eyes* (according to some *his eyes*) *shone terrible* (= *terribly*). So Felton with Heyne. Some render *terrible to him* (i. e. to Achilles) *appeared her eyes*. This is on the assumption that $\phi\acute{\alpha}\nu\theta\epsilon\upsilon\alpha\iota$ never means *to shine*, but always *to appear*, which is not correct. cf. $\upsilon\sigma\sigma\epsilon$. See N. on v. 104. $\phi\acute{\alpha}\nu\theta\epsilon\upsilon$, Epic for $\epsilon\pi\acute{\alpha}\rho\delta\eta\theta\eta\omega\upsilon$. — $\epsilon\pi\epsilon\alpha$ $\pi\tau\epsilon\rho\beta\epsilon\tau\alpha$, *winged words*, i. e. words uttered with rapidity and vehemence. So Cowper: "*with accents on the wing of haste*."

202-205. $\tau\iota\pi\tau'$ (i. e. $\tau\iota\pi\omicron\tau\epsilon$ = *why in the world*. Felton) $\alpha\upsilon\tau'$, *why again?* It is implied that Minerva had before visited Achilles. Trollope, however, refers $\alpha\upsilon\tau'$ to $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ in v. 206, to mark a conversation carried on by alternate replies. This might have been true, had these words stood, the one in v. 206 and the other in v. 215. — $\epsilon\iota\lambda\eta\lambda\omicron\upsilon\delta\alpha\varsigma$ - $\tau\theta\eta$, cf. Mt. § 518. 4; R. §§ 255. 2; 330. 2; S. § 212. 2. — η . . . $\tau\theta\eta$, *is it that you may behold the insolence*; "*peradventure to see*," etc. Smith's Crus. Lex. — $\tau\delta$ $\delta\acute{\epsilon}$ (i. e. $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ $\delta\acute{\epsilon}$) refers to what is contained in the next line. — $\eta\varsigma$ $\upsilon\pi\epsilon\rho\sigma\pi\lambda\eta\theta\iota$ = *his acts of insolence*. For the plural of abstract nouns, cf. K. § 243. 3 (3). — $\alpha\upsilon$ - $\delta\lambda\acute{\epsilon}\sigma\sigma\eta$. See N. on κ' $\epsilon\gamma\omega$, v. 182.

206-209. $\gamma\lambda\alpha\upsilon\kappa\acute{\omega}\pi\iota\varsigma$, *having sparkling or bright eyes*. It is generally rendered *blue-eyed*. — $\eta\lambda\theta\omicron\nu$ - $\pi\acute{\alpha}\upsilon\sigma\omicron\upsilon\sigma\alpha$. See N. on v. 13. The participle has here a causative sense. — $\alpha\iota$ $\kappa\epsilon$ (*whether*). See N. on v. 66. — $\sigma\upsilon\rho\alpha\upsilon\delta\acute{\epsilon}\nu$ follows $\eta\lambda\theta\omicron\nu$.

210-214. $\lambda\eta\gamma'$ $\epsilon\pi\iota\delta\omicron\varsigma$. S. § 197. 2. Personal violence is here referred to, since Achilles, in the following lines, receives permission to reproach Agamemnon as he pleases. — $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}$ - $\epsilon\lambda\kappa\epsilon\omicron$. S. § 229. 2. — $\acute{\omega}\varsigma$ $\epsilon\iota\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$ $\pi\epsilon\rho$, *just as it shall be* (i. e. as words shall come to you) = *just as you please*. Compare with this advice of the goddess, Luke 6: 27, 28; Rom. 12: 14. — $\tau\delta$ . . . $\epsilon\sigma\tau\omega$, *and it shall also be accomplished*, not announced merely. — $\kappa\alpha\iota$ before $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$ is to be constructed with $\tau\eta\varsigma$ $\tau\acute{\omicron}\sigma\sigma\alpha$ in the sense of *even*. Cf. 9. 121. — $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$, *sometime*. — $\upsilon\beta\rho\iota\omicron\varsigma$ of Agamemnon. —

ἡμῶν refers to Juno and Minerva. Aristarchus accentuates ἡμῶν. Cf. Butt § 72. N. 6. (9). But if the tone is drawn back, it would be better to accentuate ἡμῶν. Cf. Butt. l. c. N. 5.

216-218. σφώτερον refers in the dual to the above-mentioned divinities. — ἔπος, *monition, command*. — καὶ . . . κεχολωμένον, *although* (see N. on v. 131) *indeed being very angry at heart* (see N. on v. 193). Hoogeveen says that the poets are very fond of disconnecting *καίπερ*. — ὅς, *thus*, refers to ἔπος εἰρήσασθαι. — ἄμεινον than to disobey you. The last member of the comparison is sometimes omitted, when it can easily be supplied by the mind. — τ' is employed here in the apodosis, to show the intimate connection between the clauses, as though the latter clause had been expressed, in part at least, in the protasis. Cf. K. § 321. R. 4; Mt. § 626 (end). — ἔκλυον (aorist) αὐτοῦ. S. § 192. 1.

219-222. ἦ (imperf. of ἡμί), *he said*. In colloquial use, it is written ἦ δ' ὅς. Cf. S. § 133. H. — ἀργυρέη κόπη. See N. on χρυσεῖα σκήπτρα, v. 15. — σχέδε, Epic for ἔσχε. Cf. K. § 162. — κολέων, Epic for κολέον. — μύθη. See N. on ἔπος, v. 216. — βεβήκει. The pluperfect is employed here to denote the suddenness of her departure, *she had gone*. In such cases as this, it may be translated as an aorist or imperfect (see N. on 4. 4), the notion of suddenness being mentally retained in its aoristic sense. Cf. Mt. § 505. IV; Butt. § 114. B; S. § 211. N. 16. — μετὰ δαίμονας ἄλλους refers here to the abode of the gods (i. e. Olympus), inasmuch as Jupiter and the other divinities, were at this time feasting with the Æthiopians (cf. v. 423). Voss supposes that the embassy to Chryses (v. 308), the purification of the army (v. 318), and the sacrifice (v. 315), occupied one day, after which Achilles implored the aid of his mother, and learnt that the gods had departed to Æthiopia. This would permit μετὰ δαίμονας ἄλλους to be referred to the gods. But the most natural inference from vs. 318-321, is that Achilles was deprived of Briseis, and called upon his mother for assistance, on the same day, in which the quarrel with Agamemnon and its attending circumstances took place.

223. ἐξαυτίς. Cf. v. 149 et seq. — ἀταρτηροῖς, *reproachful*. Cf. v. 211. — καὶ ὄπω = καὶ οὐκ ἔτι.

225-230. οἰνοβαρές, *heavy with wine = drunkard*. The chiefs sometimes indulged too freely in intoxicating drink (cf. Ody. 3. 139), although drunkenness was considered disreputable. — κενὸς θυμῶν ἔχων. Cf. v. 159. — κραδίην δ' ἐλάφοιο. The stag was the symbol of cowardice. — ὅτε ποτ', *never yet* (see N. on v. 106), is to be taken with τέληκας θυμῶν (see N. on v. 193). — λαφ. See N. on v. 10. — λόχονδ' ἰέναι, *to go on an ambuscade*. The bravest soldiers were selected to lie in ambush. — τέληκας has the signification of the present. — τὸ . . . εἶναι, *for this* (i. e. to go upon an ambuscade) *appears to be death to you*, i. e. you dread it as you would death itself

ἤρ = δῶρος. The Schol. explains εἶδεται by φαίνεται. Butt. (lr. verbs, p. 79) says, that the Epic middle is used exactly as the Latin verbs *appareo* and *videor*. — ἦ is here used ironically (K. § 316. 2). — ἐστὶ has ἀποιμεισθῆναι for its subject. — ὅστις with the subjunctive (εἴπῃ) has the sense of *si quis*. Hence its antecedent is to be taken as indefinite (S. § 217. 2), and fully written would be δῶρά τινος, ὅς. Cf. K. § 331. R. 3. For the construction of the omitted antecedent τινός, cf. S. § 197. 2. ὅστις = ὅστις ἔν, the modal adverb being frequently omitted after the relative. Cf. K. § 333. R. 3; S. § 217. 2. — σέθεν. "The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive.*" Felton.

231, 232. δημοβόρος βασιλεὺς is the nominative of exclamation. K. § 269. 2; S. § 154. 3. — ἦ γὰρ (= *otherwise*) implies an ellipsis, which after Eustathius is supplied thus by critics: εἰ μὴ οὐτιδαν: ἦσαν, οἷς ἀπέσσεις. As Ernesti remarks, this broken and interrupted oration in vs. 229-232, well becomes the fierce anger of the speaker. Prof. Felton gives to ἦ its affirmatory force, and thus supplies the ellipsis hinted at by γὰρ: *I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me.* But we should have expected in that case the indicative, since ἀλωβήσασαι denotes uncertainty, conjecture, or undetermined possibility. K. § 260. 4. a; S. § 215. 1 (end). — ὕστατα, *the very last time.*

233-239. ἔκ τοι ἐρέω. Cf. v. 204. — ἐπὶ is to be taken in the adverbial sense of *in addition to* (my words). See N. on v. 39. — ἠμοῦμαι. Fut. Attic. The Schol. finds a tmesis in ἐπὶ-ἠμοῦμαι, and says that ἐπομόναι is used in affirmative, and ἀπομόναι in negative oaths. — μέγαν ἔρκον. For the distinction between solemn oaths and ordinary affirmations, cf. Man. Clas. Lit. p. 418. ἔρκον is the abstract accusative after ἠμοῦμαι. S. § 181. 2. — ναὶ μὲν. See N. on v. 86. — τόδε σκῆπτρον. The oath was often suggested by the occasion. As this oath was a renunciation of service to Agamemnon the general-in-chief, Achilles very naturally swears by his sceptre, which was the emblem of regal power. For the great variety of objects, by which the ancients were accustomed to swear, cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Archæol. pp. 649, 650. — οὐποτε . . . φύσει, *shall never put forth leaves and shoots.* — ἐπειδὴ πρῶτα, *when first* = *from the time when first.* — τομήν, *the stump or trunk left behind; literally, the part cut off.* — περί, *round, about,* is here used adverbially. — γὰρ ῥα. The ellipsis may be supplied thus: *and therefore* (it will not bud again) *for the brass* (= the axe). The use of brass in edged instruments, leads many to suppose, that the ancients possessed some way of hardening this compound metal unknown to us. Some have thought that iron is referred to, but Crusius remarks that Homer, in several places, has carefully distinguished between iron and brass. — ἐ-φύλλα-φλοιδόν. This construction is called by Kühner (§ 266. R. 4) *σχημα καδ' ὄλον καὶ ἔρος*, i. e. the part joined to the whole, in order to limit more strictly the

operation of the verb. Cf. Rost § 104. 6; Butt. § 131. 5. N. 10; S. § 156. 1. a. Here the action of the verb on $\acute{\epsilon}$ (= *αὐτό*, i. e. *σκήπτρον*) is limited to *φύλλα* and *φλοῖον*. — *νῦν αὐτέ μιν* (Epic for *αὐτό*) κ. τ. λ. Achilles now speaks concerning sceptres in general, as the badge of authority and dignity. *νῦν* is taken by Bothe for *τότε*. — *ἄλλες Ἀχαιῶν* refers to the princes and chieftains. — *ἐν παλάμῃσιν φορέουσι*. Thiersch (Gram. § 164. 5) suggests *ἐν παλάμῃσιν φορέουσι* (trissyllabic by synizesis). — *δικασπόλοι*, *judges*, is in apposition with *ἄλλες Ἀχαιῶν*. The judicial power was often lodged with those holding military office. — *πρὸς Διὶ*, *by the authority of Jupiter* ("auctore Jove." Crusius). Cf. Jelf's Kühn. § 638. I. c. a; K. § 298. I. c. — *εἰρήσεται*, Epic for *εἴρυνται*. S. § 132. 2 — δ = *οὗτος*.

240—244. *Ἀχιλλῆος* is put *ἐμφατικῶς* for *ἐμοῦ*, and depends on *παθῆ* as genitive of cause. K. § 274. b. — *ἄλλας* limits the direction of *ἔπειτα*. K. § 277; S. § 186. 1. — *τοῖς δ'* refers to *ἄλλας Ἀχαιῶν*. — *ἀχρημένῃσιν περ*, *although being grieved*. See N. on v. 132. — *εἴτ' ἄν*, Epic for *ὅταν*, *when*, is here followed by the subjunctive, the time being regarded indefinite. K. § 337. 5. — *ὄφ'* "*Ἐκτορος* is to be taken with *δυσχεπέστες πικρῶσι* denoting the author. K. § 299. — "*Ἐκτορος*, *Hector*, the eldest of the sons of Priam, and chief commander of the Trojans and their allies. He is represented as brave, generous, and courteous, an ardent defender of his country, tender and kind in his domestic relations, and conducting himself, in almost every instance, in such a way as to command the sympathy and admiration of the reader. "Hector is in my judgment the most noble and generous character in the Iliad. As a warrior and as a man he is far superior to Achilles, to whom in beauty and size he is not inferior (cf. 22. 370). Achilles fights with irresistible force as a single warrior, but Hector fights with the spirit of heroism, and leads also as general the forces of his country." Köppen. — *σὺ . . . ἀμύξεις*, *you shall gnaw your soul within* = *you shall be vexed in your inmost soul*. — *χωόμενος*, *being enraged at thyself*. — *ὅτ'*, i. e. *ὅτι*, *because*. Bothe and Trollope make it stand for *ὅτε* in the sense of *quandoquidem*. S. § N. on 5. 126. — *οὐδέν*, *in no respect*.

245, 246. *ὤς*, *thus*. Cf. v. 217. — *ποτὶ* (Epic for *πρὸς*) is an adverb, denoting more emphatically the terminal function of the dative in *γαίῃ*, *upon the ground*. Crusius takes *ποτὶ δὲ* in the sense of *moreover*. — *χρυσείῃσιν ἥλοισι πεκαρμένον*. See N. on v. 15.

247—253. *ἐτέρωθεν*, *on the other hand*. — *ἐμῆσι*, *began to rage*. — *τοῖσι*. See N. on v. 58. — *Νέστωρ* was the king of Pylos (now called Navarino), and the oldest of the Grecian chiefs who came to Troy. The armament also with which he came to the war, was inferior only to that of Agamemnon. — *λεγὸς Πυλίων ἀγορητής*, *the clear-voiced orator of the Pylians*. — *τοῦ . . . αὐδῆ*. This beautiful line has thus been rendered by Cicero (De Senectute 10. 31), *ex ejus lingua melle dulcior fluebat oratio.*"

Plutarch says that this is the highest praise which can be given an orator. For the construction of μέλιτος, cf. S. § 198. 1. — τῷ is to be taken with ἐφθιάδ'. See N. on τοῖσι, v. 58. — ἤδη, *already*. — δύο γενεαί. Generations have differed, as to length of time, in different ages of the world. In the time of the patriarchs, it was 100 years. Cf. Gen. 15, 16. In subsequent ages it was forty years (cf. Job 42. 16). It is now usually reckoned at thirty years. Trollope thinks that the two generations are not to be counted from his birth, but from his accession to the sovereignty of Pylos, since otherwise the age of ninety years would be nothing so peculiarly remarkable. But it is not his age alone which is extraordinary, but his great physical and mental activity, which enabled him to bear the dangers and hardships of the camp, and to bear away the palm of wisdom in the councils of the chiefs. — ἐφθιάδ', Epic for ἐφθιάτο. S. § 132. 2. — οἱ refers to δύο γενεαί. — οἱ depends on ἄμα. S. § 231. N. 2. — τράφεν (for ἐτρέφθησαν. S. § 132. 1) ἢδ' ἐγένοντο is a hysteron proteron for ἐγένοντο ἢδὲ τράφεν. Prof. Felton, however, adopts the opinion of Stadelmann, that "two generations are here spoken of; one, of those who grew up (τράφεν) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), ἐγένοντο." — μετὰ is only employed in poetry with the dative, in the sense of *among* (cf. K. § 294. R), here = *over*.

254-259. *ὦ πόποι! (= *oh fie! shame!*) is an interjection, and not the vocative. Hence Nitzsch, Crusius, and others, with Wolf, rightly reject the accentuation ὦ. — Ἀχαιῖδα γαῖαν (= Ἀχαιοῖς). See N. on νῆας, v. 240. — κεν γηθήσαι—κεν κεχαρολατο—εἰ πυθόλατο. When εἰ stands with the optative in the protasis, and ἄν with the same mood in the apodosis, it represents, both in the condition and conclusion, uncertainty or mere conjecture and supposition. K. § 339. II. a; Mt. § 523. 2. — γηθήσαι conforms in number to Πρίαμος, the nearest noun. — ἄλλοι oftentimes denotes something different from what has been mentioned. — εἰ σφῶν . . . μαρναμένοϊν, *if they shall hear that you are quarrelling* (S. § 225. 7) *about all these things*. For the syntax of σφῶν, cf. S. § 192. 1. τὰδε πάντα defines μαρναμένοϊν. S. § 182. Some make σφῶν to depend on τὰδε πάντα, *all these things of you both*, and τὰ πάντα on πυθόλατο. S. § 192. N. 2. — περι (i. e. περιέστε) denotes superiority (K. § 295. I. 2. d. — βουλήν and μαχέσθαι (used as a noun) are synecdochical accusatives limiting περιέστε. The former refers to Agamemnon, the latter to Achilles. — Δαναῶν depends on περιέστε, in which lies the idea of comparison. S. § 189. N. — δὲ (= γὰρ) connects with ἀλλὰ πῖθεσθ'. K. § 322. R. 5. — ἐμῆο (Epic for ἐμοῦ) depends on νεωτέρω. S. § 198. 1.

260-264. ἤδη γὰρ ποτ' (= "*many a time and oft*." Felton), *for in times past; literally in times (ποτὲ) before now*. γὰρ introduces the reason for that which Nestor has just said. — ἥπερ ὑμῖν = ἥπερ ἡμεῖς ἐσμεν. K. § 323. 3. — καὶ . . . ἀδέρῃσον, *and these never slighted me*. γὰ renders

the pronoun emphatic. — γὰρ in οὐ γὰρ ποῦ explains ἀρείσσω . . . ἰμίλησα. — οὐδέ ἴδωμαι, nor do I expect to see (such men). See N. on κεν ἔλωμαι, v. 137. The subjunctive here denotes expectation, in opposition to what is known and certain. Cf. K. § 259. R. 4. — οἷον, such as. S. § 76. The relative, which would otherwise be in the nominative, is frequently put by attraction in the same case with its antecedent. — ποιμένα, shepherd, was an epithet given to princes, because, as a shepherd watched and protected his flocks, so they were the guardians and protectors of their people. — ἀντίθεον, godlike. ἀντι here denotes comparison or resemblance.

266–273. κάρτιστοι, Epic for κράτιστοι. Cf. S. § 12. 1. — τράφει. See N. on v. 251. — μὲν refers forward to καὶ in the next member. — φησὶν (i. e. εἰρησιν. S. § 10) ὄρεσκόφοισι, mountain-beasts, is by many referred to the Centaurs, inasmuch as the heroes here spoken of, assisted the Lapithæ in their quarrel with that people. But Homer nowhere speaks of the Centaurs as a savage race, and in Odys. 21. 295, the appellation ἀγκακλών, given to Eurytion the centaur, shows that they are not to be classed as savages with wild beasts. It is better, therefore, to refer φησὶν (written without a capital) to beasts, which, in the early settlement of Greece, infested the country and were hunted by organized bands of men. — ἐκπάγλως, dreadfully. — ἀπόλεσσαν. The subject and object are to be supplied from the context. — μὲν (i. e. μὴν), truly, indeed. — ἐξ ἀπῆς γαίης, from a far land. In its signification Peloponnesian the εἰς in ἔπιος is long. Cf. Butt. Lexil. No. 24. § 2. — γὰρ introduces the reason why Nestor came from a far land, to be the companion in arms of such heroes. — κατ' ἑμ' αὐτόν, by myself alone, i. e. having an independent command, and not fighting in the ranks of any other chief. Cf. 2. 366. — κείνοισι refers to the heroes above mentioned, and not as some think to φησὶν. — ἀν—μαχέοτο. The protasis is often omitted, when the expression of it would not be essential to the sense of the passage. S. § 215. 3. — τῶν=ἐκείνων. — οἱ is the subject, and βροτοὶ ἐπιχθόνια the predicate. — καὶ μὲν μὲν κ. τ. λ. furnishes additional evidence of Nestor's former renown. He was not only invited from a far country, to join these heroes (v. 270) whose equal he was in battle (vs. 271, 272), but they consulted him and followed his advice. — βουλέων (for βουλῶν). S. § 44. — ξύνοιον, i. e. ξυνίεσαν. Spitzner with Aristarchus writes ξύνοιον.

274–279. ἀλλὰ . . . ἕμμε, "auscultate vos mihi seni juvenes, cui etiam juveni auscultarunt senes." Ernesti. ἀλλὰ has here its hortatory sense. — καί, also as did Pirithous, Dryas, Cæneus, etc. — ἕμεινον. See N. on v. 217. — σὺ refers to Agamemnon. — ἀγαθὸς περ εἶν, being very good, is here thrown in to conciliate Agamemnon, and is not, therefore, to be translated, though being good, as is the similar phrase in v. 181. — ἐκ, sc. αὐτὸν ἔχειν τὸ γέρας. Heyne. — ὅς, since, because. — οἱ refers to Achilles. — πάντα is taken adverbially. — Πηλεΐδῃ, ἔδελ' is to be read

with *synizesis*, since, as Crusius remarks, Homer has only the form ἑλέα. Cf. Thiersch § 149. 5. — ἐριζόμεναι, Epic for ἐρίζειν. S. § 118. 6. — βασιλῆϊ is the *dat. incommodi*. See N. on v. 39. — ὁμοίης, sc. τῇ τοῦ Αγαμέμνονος τιμῇ. Crusius supplies τῇ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μείζονος, as though the comparison were between kings, and chiefs not having regal dignity. But Nestor evidently claims for Agamemnon precedence over all other kings. — ἔμμορε, 2 perf. of μείρομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 193. Butt. (Tr. Verbs, p. 172) says that it is plainly an aorist in this place. In his grammar (§ 114. M. †), however, he remarks that it may be taken as a perfect.

281-284. ἀλλ' ὄγε, *yet he*, commences the apodosis. — καρτερός, *superior* in power, is opposed to the preceding καρτερός, which refers to physical strength. — Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε κ. τ. λ. The δὲ in clauses after the vocative, is to be considered simply as a connective without any adversative signification. We find other particles in the same connection, as ἀνά, ἀλλά, and γάρ (cf. 7. 328). Cf. Butt. § 149. 7. — Ἀχιλλῆϊ-χόλον, *anger against Achilles*. S. § N. on τοι, v. 39. There is no tautology here, inasmuch as χόλον signifies *rage, passion*, while μένος denotes a *more lasting resentment*. Some critics, overlooking the fact that λίσσομαι never takes the dative of the person (cf. Liddell and Scott sub voce, No. II), translate: *but I myself beseech Achilles to lay aside his anger*. But ἀνά has here, as in v. 506 and 2. 26, the sense of *enim*, as Nägelsbach well remarks, and then the train of thought is easy and natural: *do you, O son of Atreus, cease your resentment, for I myself* (Nestor, the former companion of heroes) *entreat you to lay aside, etc.* — πέλεται is the poetic form of the substantive verb. — πολέμοιο is the objective genitive after ἔρκος.

286-291. καὶ δῆ, *truly indeed*. — γέ gives emphasis to the pronoun, and thus limits κατὰ μοῖραν to the things spoken by Nestor. — ἀλλ denotes a difference between this and the preceding clause, both of which are supposed to be true. In such cases, it may be rendered, *yet, notwithstanding*. — κατὰ μοῖραν, *in accordance with right = rightfully*. K. § 292. II. 8. b. — περὶ πάντων ἔμμεναι, *to be above all* (Mt. § 589). Cf. v. 256. — “κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνει are not tautological. The first properly means *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*; and the third, *to command*, for instance, as a military chieftain.” Felton. — πάντεσσι δ' ἀνάσσειν. See N. on v. 180. — μιν αἰχμητήν ἔδρασαν, *have made him a warrior*. S. § 185. — αἰὲν ἔορτες, *being always, immortal*. — τοῦνεκα (see N. on v. 96), *on this account*.

292-296. ὑποβλήδην, *interrupting Agamemnon*. — ἦ γάρ. The ellipsis may be supplied: (I have acted rightly) *for truly*. — καλοῖμην = εἶην. — εἰ-ὀπιέλομαι. The indicative imparts certainty to the condition. See N. on v. 39. — δῆ. See N. on v. 110. — πᾶν ἔργον = ἐν πᾶσι (cf. v. 289). Crusius. --- δὴ strengthens ἄλλοισιν = *others, whoever they may be*,

I care not whom. Cf. Jelf's Kühn. § 723. 1. Opposed to ἄλλοισιν is ἐμοί (strengthened by γέ) in the next clause. — γάρ in μὴ γάρ is causal = (your commands must be executed by others) *for you will no longer dictate to me.* See N. on v. 55. — γάρ in οὐ γάρ introduces the reason of μὴ . . . σήμαιν'. — ἔγωγ' is an emphatic repetition of ἐμοίγε in the preceding line. — σοί is accentuated by Crusius and Trollope, on the ground that τοί only in Epic language is enclitic. Cf. K. § 217; S. § 37.

297-303. ἄλλο (*another thing*) is explained by χειρὶ μὲν οὗτοι κ. τ. λ. Crusius compares with this Virg. *Æn.* III. 388. "*Tu condita mente teneto.*" For the *constructio prægnaans* in ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο, see N. on v. 55. — κοῦρης refers to Briseïs, and not to Helen, as some suppose. — σοὶ and ἄλλῃ depend on μαχῆσομαι. — ἐπεὶ . . . δόντες, *since you who gave* (see N. on v. 35), *take her away from me* (S. § 184. 1). The first accusative is here omitted. — τῶν δ' ἄλλων is repeated in τῶν (v. 301), in consequence of the intervening words between it and τὶ upon which it depends. K. § 304. 3; S. § 163. N. 3. Spitzner makes τῶν δ' ἄλλων depend on εἰ — εἰ δ', ἄγε. Supply the ellipsis thus: εἰ δὲ βούλει, ἄγε. K. § 340. 2 — ἴνα has the telic sense. See N. on v. 189. — γνώωσι is a protracted form (S. § 11. 3) for γνώσι, 2 aor. 3 plur. subj. of γιγνώσκω. — αἶθε refers to the chiefs sitting around Agamemnon. — αἶψά τοι. There is an ellipsis which may thus be supplied: (make the trial and) *your blood shall flow, etc.*

304, 305. τῶγ'. The use of γέ to impart emphasis to the pronoun with which it stands, is so common as to require no further notice, except in special cases. — ἀνστήτην (for ἀνεστήτην), *rose up to depart from the council.* — λύσαν, *dissolved.* The subject in the dual may take a plural verb. S. § 150. 1. a. This verb is opposed to καθίσειν, *to convoke.* Cf. *Odys.* 2. 69. — παρὰ νηυσίν. See N. on v. 54.

306-311. νῆας ἴσας, *equal ships* ("even floating ships." Crusius), i. e. having sides of such equal strength and proportion, as to be well balanced in sailing. — Μενειτιάδῃ, *the son of Menætius*, i. e. Patroclus, the friend and companion of Achilles. — ἔρα, *then, thereupon*, marks the succession of acts or events. It may here refer to the carrying into execution the threat of Agamemnon expressed in v. 141. — Ἀτρείδης δ' responds to Πηλεΐδης μὲν in v. 306. — For the use of δὲ in ἐς δ', see N. on v. 49. — ἐς-βῆσε = ἐνέβηκεν. Schol. — δεῦρ' refers to Apollo. — ἀνὰ βῆ, "*and on board.*" Felton. εἶσεν ἔγων, *he led and placed* (K. § 230). See N. on v. 179. — ἐν . . . Ὀδυσσεύς, *and the wise Ulysses went on board* (ἐν-ἔβη = ἐνέβη) *as commander.* S. § 185. N. 1.

312-317. ἀναβάντες, sc. νῆα. — ἐπέκλειον ὑγρὰ κέλευθα (= τὰ κέλευθα τῆς ὑγρᾶς, i. e. τῆς ἁλός. Köppen). For the accusative of space or way, cf. K. § 279. 6; S. § 181. 2. — λαοὺς δ' responds to οἱ μὲν in the preceding verse. — ἀπολυμαίνεσθαι, *to purify themselves by ablutions and change of raiment.* It is not necessary with Nägelsbach, to suppose that

purification from the guilt of Agamemnon's sin, is implied in this transaction. Nothing further was intended, than to remove from the army the filth and pollution, which would serve as incitements to the plague. — *λύμασ'* refers to the water, in which they had washed themselves and their garments. The most natural place into which to cast this water, which was impregnated with disease and death, was the sea. — *ἔβαλλον*. The imperfect denotes the successive acts in the accomplishment of the purification; *they kept throwing* the dirty water into the sea, as in the process of washing it became filthy. — *τηληέσσας*. See N. on v. 66. — *παρὰ δῖν'* (i. e. *δῖνα*), *along the shore*. — *οὐρανὸν* denotes the direction of *Ικεν*. See N. on v. 240. — *ἐλισσομένη περὶ κακνῶ*, *rolling up upon or around the smoke*.

318-321. *ὣς, thus*, i. e. in purifications and sacrifices. — *τὰ=ταῦτα*. — *κατὰ στρατόν*, *throughout the army*. — *οὐδ'—λήγ'* *ἔριδος*, i. e. did not desist from the execution of the threat. — *τὴν πρῶτον* (see v. 184), *which once*. Cf. Smith's Crus. Lex. For the construction of *τὴν—ἐπηκέλευσ'*, cf. Butt. § 131. 4; K. § 278. 1. a; S. § 181. 2. — *Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην*. Of these heralds, the former was the most celebrated, as we find Eurybates mentioned but once after this (9. 170). Ulysses had a herald of the same name. Cf. 2. 184. — *οἱ*. See N. on v. 104. — *ὄτηρόω*, *assiduous, faithful*.

322-325. *κλισίην*, i. e. *ἐπὶ κλισίην*. Cf. v. 328. It may be referred, however, to the accusative of termination. See N. on v. 240. — *ἀγέμεν* = *ἔγειε*. See N. on v. 20. Bothe with Kōppen constructs it as the infinitive of purpose = *ἵνα ἔγειν*, and places a comma after *Ἀχιλλῆος*. — *ἐγὼ . . . ἔλωμαι*. See N. on v. 137. — *πλέονεσσι*, sc. *ἀνδράσι*. The Schol. in reference to v. 300, supplies *κτῆμασι*. — *καὶ ῥίγιον*, *even worse*. See N. on v. 217.

326-333. *ἐπι—ἔτελλεν*, "*addidit in mandatis*." Ernesti. — *τὸ . . . ἀτρογέτοιο*, beautifully expresses the reluctance with which the heralds performed their unpleasant task. — *βάτην*, Epic for *ἔβήτην*. — *τὸν δ'* refers to Achilles. — *παρὰ*, *near to*. — *οὐδ'—γῆθησεν*, a litotes for *ἀλλ' ὑπερευκνήθη*. Emphasis as well as beauty is promoted by this figure of speech. K. § 239. R. 3. *οὐδ'* is here copulative. Crusius compares this with Virg. *Æn.* 6. 392.

"Nec vero Alciden me sum lætatus euntem
Accepisse lacu——"

ἰδὼν denotes cause. See N. on v. 7. — *ταρβήσαντε . . . βασιλῆα*. I prefer with Trollope their explanation, who supply *μιν* (referring to Achilles) with *ταρβήσαντε*, and govern *βασιλῆα* (i. e. Agamemnon) by *αἰδομένω* alone. Thus the heralds neither irritate Achilles, by delivering the harsh message with which they are entrusted, nor compromise the dignity of Agamemnon by softening down his command. Through fear of Achilles

and reverence for their king they remained in silence, and left the hero to divine their errand and offer Briseis of his own accord. — οὐδὲ . . . ἐρέοντο, "*Silentio isto significantius, quam ullo sermone potuissent, et Agamemnonis honori et Achillis et suæ etiam ipsorum saluti consulunt.*" Clarke. ἐρέοντο has an active signification. — ἔγνω . . . φρεσὶ, *he knew in his own mind*, i. e. he was conscious.

334-336. Διὸς ἔγγελοι. Heralds were called *messengers of Jove*, because they were employed by kings, who derived their regal and judicial authority from Jupiter. Cf. v. 238. — ἡδὲ is often used without any corresponding particle before it. Cf. Jelf's Kühn. § 777. Obs. 4. — ἄσσον, *nearer*, comparative of ἄγχι. S. § 66. 2. — Ἰτ' for *he*. — ἐπαίτιοι (sc. ἐστέ). Cf. v. 153. — δ = ὅς.

337-344. Πατρόκλεις is the vocative. The regular form of the nominative is Πάτροκλος. But in Homer, there are formed oblique cases, as though from a nominative in εης. Cf. K. 214. R. 1; S. § 56. — σφῶν is the dative dual of the third person. — ἄγειν denotes the purpose of δός. S. § 222. 5. — τῶ δ' . . . ἑστων, *let these themselves* (i. e. the heralds) *be witnesses* of Agamemnon's injustice. Köppen and Voss supply τοῦ ἔρκου with μάρτυροι. — πρὸς, *before, in the presence of*. K. § 298. I. 2. c. — τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, *of this harsh king*. — εἴποτε δ' (i. e. εἴ) αὔτε, *if ever again*. — χρεῖώ (Epic for χρεῶ) ἐμεῖο γένηται, *there may be need of me*. — ἀμῦναι depends on χρεῖώ. — τοῖς ἄλλοις refers to the whole army in distinction from Agamemnon. Some think that Achilles breaks off suddenly here, because of his unwillingness to include all the army in the consequences of his wrath. But the omission of the apodosis is better explained, as the result of his extreme rage. Cf. K. § 340. 2. b. Spitzner and others connect the protasis commencing with εἴποτε δ' αὔτε, with τῶ δ' αὐτῶ κ. τ. λ. in v. 338. But even then the apodosis is to be supplied, which doubtless the speaker intimated by tone or gesture. — γὰρ introduces the reason for the preceding threat. — Δύει, *he rages* = is hurried on. — οὐδὲ . . . ὀπίσσω, *nor does he at all know how to comprehend, at once, the present and the future*, i. e. the immediate and more distant future. Trollope after Heyne translates πρόσσω, *the future*, and ὀπίσσω, *the past*, with the general meaning, *he has not sense to judge of the future from the past*. Agamemnon was rashly depriving himself of the aid of Achilles, although he might have known from past experience, how essential it was to his future success. Brandreth takes πρόσσω and ὀπίσσω as adverbs of place, and translates: *simul prorsum et retrorsum*, and adds "*prudentem enim imperatorem decet, pericula, quæ a fronte, et quæ a tergo veniant, perspicere.*" τὶ is the accusative synecdochical, and ἴσσω depends on οἶδε. This latter verb is followed by μαχεῖοντο in the optative, because the conception is not represented as being in the speaker's mind, but in that of Agamemnon. Cf. K. § 330. R. 2. b. — οἱ—Ἀχαιοί, *they the Greeks*

345-351. φίλῳ—ἐταίρῳ, *his dear friend*. — δῶκε δ' ἄγειν. See N on v. 338. — ἴτην, Epic for ἤτην, imperf. 3 dual of εἶμι. — παρὰ, *towards*. — ἡ—γυρή. See N. on οἰ—Ἀχαιοί, v. 344. — κίεν has an aoristic signification. Soph. Ir. Verbs, p. 174. — θακρύσας. The cause of his weeping was not so much the loss of Briseis, as the injustice which he had received from the hand of Agamemnon. — ἐτάρων depends on νόσφι. — δίν' ἐφ', i. e. ἐπὶ δίνα. — μητρί, i. e. Thetis. — χεῖρας ὀρεγνύς (sc. εἰς ἄνω). Achilles prayed with his hands extended towards the sea, because his mother was a sea-nymph. When the celestial divinities were addressed, the hands were extended upwards. Cf. 3. 275.

352-356. γὰρ limits the request of Achilles to the reason assigned in ἐπεὶ . . . ἔδοντα. Some, however, explain it as imparting emphasis to the omitted subject of ἔτεκες. The sense, thereby, is not materially changed. — μυνυδάδιόν περ, ἔδοντα, *though* (see N. on 1. 131) *being very short-lived*. It was the destiny of Achilles, if he remained at Troy, to be short-lived, but possessed of immortal glory. Cf. 9. 411. — τιμὴν περ, *very great honor*. — ἔβηλεν, *debebat*. — οὖν δ' is slightly illative, *but now as to that matter*. — τυτθόν. Schol. δλίγον. — γὰρ introduces the reason why Achilles charges Jupiter with unkindness. The next γὰρ illustrates ἠτίμασεν. — ἐλάν—ἔχει. This periphrastic form of ἔχω with the participle is employed, to denote more specifically by the participle, the manner in which Agamemnon got possession of the thing spoken of, and also the continuance of the action already begun. Cf. Mt. § 559. b; Jelf's Kühn. § 692. X. — αὐτὸς ἀπούρας (1 aor. part. from ἀπαύρας) is epexegetical of ἐλάν γὰρ ἔχει γέρας. "When the participle and its finite verb have an object in common, the latter is inserted only once." Butt. § 180. N. 1.

358-361. ἐν βένδεσσιν ἁλός where were the abodes of the sea-deities. Cf. 18. 21. — πατρὶ γέροντι, i. e. Nereus. — ἁλός is the genitive of separation, or it may be regarded as the partitive genitive, after the analogy of ἀνὰ νηὸς ἔβην (Odys. 9. 177); ἀν δ' ἔρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε (Odys. 2. 416). Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. — ἡστ' ὀμίχλη, *like a mist*, i. e. enveloped in a misty cloud. Cf. 5. 186; 15. 308. — καὶ βα, *and then*. See N. on ἔρα v. 308. — κατέρεξεν (Epic for κατέβρεξεν), *soothed, caressed*. — ἔκ τ' ὀνόμαζεν, *called him by name*.

362, 363. σε φρένας ἴκετο. See N. on v. 236. — ἴνα εἰδομεν (Epic for ἴδομεν) ἔμφοι, *in order that we both (=I as well as you) may know*.

365-367. τίη . . . ἀγορεύω, *why shall I tell you who know* (see N. on v. 15); *all these things already?* — Θήβην, *Thebes*, was a city of Troas on the borders of Mysia, inhabited by Cilicians (6. 396). — ἱερήν. See N. on Γαδίην, v. 38. Heyne thinks that nothing more is meant than *praeclearam*. — Ἡετίωνος, *Eëtion*, the father of Andromache. Cf. 6. 396. — ἐνθάδε, *hither*, i. e. to the Grecian camp.

368-369. τὰ μὲν—τὰ χίττα μὴν. Stadelmann. It is better to regard it

as corresponding with δὲ in the next line. — εἶδ (=καλῶς), I see equitably and fairly. — ἐκ—ἔλον is generally regarded as a tmesis for ἐξέλον. But see N. on v. 39. — Ἀτρειδῆ is the *dat. commodi*. See N. on v. 39.

372-379. See Ns. on vs. 13-16; 22-25. These repetitions occur frequently in Homer, and are in accordance with the simplicity and artlessness of the early writings. Cf. Gen. 41, 1-7; 17-24.

380-388. φέρο is an imperfect with aoristic signification, *went away*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 185. — οἱ, i. e. Apollo. — νῦ is slightly illative. See N. on v. 354. — ἐκασσύτεροι, *close upon one another*—in rapid succession. — ἔμμι, Epic for ἡμῖν. — θεοπροπίας. Cf. v. 87. — Ἐκτόου, *the Far-Shooter*. See N. on v. 147. — ἐγὼ πρῶτος. Achilles virtually did this, as he called the assembly together (v. 34), and encouraged the mantis to speak out boldly (vs. 85-91). — ἠπείλησεν μῦθον. See N. on v. 319. — δὴ gives distinctness to δ=which very thing.

389-395. τὴν μὲν refers to Chryseis, and is responded to by τὴν δέ, v. 391. — γὰρ confirms and explains δ . . . ἐστίν. — ἐλίκωντες. See N. on v. 98. — ἄνακτι, i. e. Apollo. — τὴν δέ. The article in its demonstrative sense, serves to direct the attention to κόρην Βρισηΐας, *this one* (viz.) *the maid Briséis, or her—the maia Briséis*. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 244. 6. The proper name after κόρη is put in the genitive, much like our expressions, *city of New-York, town of Windsor*, etc. Cf. Jelf's Kühn. § 435. d. — νέον, *lately, just now*. — ἔβαν, Epic for ἔβησαν. — εἰ—γε, *if at least*. — περισχεο=βοήθησον. Schol. — ἔηος (genitive of ἔης), *good, loving*. Cf. Butt. Lexil. No. 43. — εἴποτε δή. See N. on v. 40. — ἡ ἔπει—ἡὲ καὶ ἔργῳ, *by word or deed*. Cf. v. 504; 5.879. — ὤνησας, 1 aor. of ὀνίημι.

396-406. γὰρ shows the ground or reason of what has just been said of the aid which Thetis furnished Jupiter. — σεο—ἔκουσα. S. § 192. 1. — πατρὸς ἐν μεγάροισιν refers to the palace of Peleus. — ἔτ' ἔφησθα. The indicative after ἔτε shows that reference is had to a single and definite instance. Had repetition been intended, the optative would have been used. In the latter case, ἔτε is translated, *as often as*. Cf. K. § 337. 7. — Κρονίωνι, *the son of Saturn* (i. e. Jupiter), depends on ἀμύναι. — σὴ ἐν ἀθανάτοισιν, *you alone of the immortals*. σὴ is put for the accusative with ἀμύναι, but is grammatically in apposition with the omitted subject of ἔφησθα. Cf. S. § 222. 3. c. — Ὀλύμπιοι, *Olympians*, i. e. the gods inhabiting Olympus. The principal deities are referred to by name in the next line. — τόνγ'—ἠπελύσασ δεσμῶν, *you freed him* (=caused him to be freed) *from chains* (S. § 197. 2), i. e. from being bound in chains. Jupiter had not yet been bound. Cf. v. 406. — ὄχ' (i. e. ὄκα), *quickly*. — καλέσασ' denotes the means. See N. on v. 168. — ἦν . . . θεῶν refers, as some think, to the more ancient language, in contradistinction to the language of the times then in use

Others suppose that by the former is meant the language of poetry, by the latter, of prose. — *βίη* limits the meaning of *ἀμείνων*. — *οὐ πατρός*, i. e. Neptune. — *ὅς βα, who then*. *ἔρα* is added, to mark more fully the identity of the pronoun and the person or thing to which it refers. See N. on v. 430. Sheppard (Clas. Mus. Vol. V. pp. 470–4) says that the primary idea of *ἔρα* (from *ἔρω, arto*) is *coherence*, the coherence of sequence, viz. next in order of position, *next in order*; next in order of time, *then*; next in the order of the mind, *then inferential*. — *τόν*, i. e. *Εὐρύκλεων*. — *οὐδέ τ' ἔδησαν* (sc. *Δία*) = *οὐδ' ἔτι ἤδελον δῆσαι* (sc. *Δία*) So Clark explains: "neque ad Jovem ligandum amplius aggressi sunt."

407–412. *μῆσασα*, 1 aor. of *μιμήσκειω*. — *λαβὲ γούνων*, sc. *μίν*. Cf. 2. 316. Suppliants embraced the knees of the person supplicated. Sometimes with one hand they clung to his knees, and with the other touched his beard (cf. v. 500), and sometimes they kissed his hands and knees (cf. 24. 478). The part touched or taken hold of is put in the genitive. Cf. Butt. § 182. N. 11; S. § 191. 1. — *αἶ κέν πως*. See N. on v. 66. — *ἐπι* marks more definitely the direction of *ἀρήξει*. — *τούς δέ* — *Ἀχαιοὺς*. See N. on v. 391. — *ἀμφ' ἔλα*, *along the sed.* Trollope says that *ἔλα* is not governed by *ἀμφί*, but *ἀμφιέλουσι* is separated by tmesis, being a syncopated form of *ἐλασαι*, from *ἐλάω* or *ἐλαύνω*. But I prefer with Butt (Lexil. No. 44), to make it the 1 aor. infin. of *εἶλω*, with the sense *to shut* or *hem in*, as when an army is driven into a city, or as here, to their ships. — *ἴνα* (*telic*. See N. on v. 185) . . . *βασιλῆος* is spoken ironically. — *βασιλῆος* denotes the cause of the feeling expressed in *ἐπαύρωνται*. Cf. S. § 194. 1. — *ἦν ἄτην*, *his blindness, folly*. — *ὅτ'*, i. e. *ὅτε*. Crusius makes it stand for *ὅτι*, but the causal idea resides also in *ὅτε*. Cf. Jelf's Kühn. § 804. 7; K. § 338. 1. See also my note on Tbuicyd II. 21. § 1; 54. § 4.

418–418. *δάκρυ* is taken collectively. — *ὧ μοι = an me! woe is me!* — *αἰνὰ* (= *αἰνώς*. Mt. § 446. 1), *for misfortune, ill-luck*. — *αἰδ' ἔφρατες ἦσθαι*, *would that you had sat*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 5. — *ἀδάκρυτος*, *tearless* = free from sorrow. — *αἴσα*, *life, lot, destiny*. Crusius. *οὐτι μάλα δὴν* expresses negatively what is affirmed in *νό το. . . . περ*. — *ἄμα* serves to unite more closely *ἀκύμορος* and *διζυρός*. — *περὶ πάντων*. See N. on v. 237. — *ἔπλεο, thou art*. The present signification here seems more suitable than the imperfect. Cf. S. § 211. N. 13. — *τῷ = διὰ τοῦτο, therefore*. — *κακῇ αἴσῃ*, *under an evil destiny*. This dative denotes condition or circumstance. Cf. K. § 233. 3.

419–422. *τοῦτο* belongs to *ἔπος*. — *δέ τοι, but indeed*. *τοί* gives life and emphasis to the expression. — *ἐρέουσα* depends on *εἶμ'*. See N. on v. 13. — *τερπικεραύνη*, *thundering*; literally, *delighting in thunder*. Cf. *κύδει γαίωv*, v. 405. — *εἶμ'*. Cf. S. § 211. N. 4. — *ἀγάννιφον*, *snowy*. This epithet shows the great height of the mountain, being covered with perpetual snow. The same idea is expressed in Odys. 6. 44, by *ἀνέφελος*.

(= ἄνευ νεφέλης), *cloudless*, i. e. so high as to be above the clouds. — αἶ κε πίδαται. See N. on v. 66. — παρήμενος denotes manner. See N. on v. 168. — μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, *be angry with the Greeks*.

423-427. Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν κ. τ. λ. See my note on *Odys.* 1. 23. According to the geography of the ancients, Oceanus was a large stream encircling the earth, on the shore of which resided the Pigmies and other fabulous people. — χθις, *yesterday*, is properly an adjective agreeing with Ζεὺς. Cf. *Mt.* § 446. 8; *K.* § 264. 3. — κατὰ, *for the purpose of*. Cf. *K.* § 292. II. 3. a. — ἅμα, *together with*. — δωδεκάτη, *sc. ἡμέρη*. Cf. v. 54. — τοί, "for you." Felton. Some render it *certainly*. — χαλκοβατὲς δῶ (i. e. δῶμα), *the brazen palace*, i. e. having a brazen foundation or a brazen floor. This epithet is applied in *Odys.* 13. 4, to the palace of Alcinoüs. — γουνάσομαι. See N. on v. 407.

428-431. αὐτοῦ, *there*. — ἐξ(ένοιο γυναικὸς is the genitive of cause. See N. on v. 65. — τήν βα. The particle βα (enclitic βα) in the sense of *exactly, just*, accompanies a demonstrative pronoun, when something previously stated is referred to by way of explanation. See N. on v. 406. — λέγοντος (objective genitive) depends on βίη, *through force offered him unwilling*. Some prefer constructing it as a genitive absolute, αὐτῷ being supplied. — αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς κ. τ. λ. The narrative is here resumed from v. 311. — Χρύσην. Strabo says that Chryse was a day's journey from the camp.

433-435. ἱστία μὲν στειλαντο, *they furled the sails* by drawing them up to the sail-yard. Cf. *Odys.* 3. 11. — ἱστοδόκη, *in a case or piece of wood* on which the mast rested when let down. — προτόνοιον, *lowering it by ropes*. The πρότονοι were two ropes extending from the stern and prow to the top of the mast. If they were broken or severed on either side, the mast would fall in the opposite direction, crushing any one who might happen to be beneath it. Cf. *Odys.* 12. 409. — εἰς ἕρμον, *into the harbor* or place of anchorage. "ἕρμος non recte vertitur portus, sed statio in portu." Clarke.

436. ἐκ δ' εὐνᾶς ἔβαλον, *they cast forth the weights*. In the earlier and ruder state of naval affairs, bags of sand, baskets filled with stones, or large stones (εὐναί, *sleepers*) bored through the centre, served to retain a ship in its position. In cases of necessity, such kinds of anchor have been resorted to in later times. — πρυμνήσι' (sc. δέσματα), *cables or hawsers* attached to the stern (πρύμνη), by which the ship was fastened to the shore. When the vessel was to stay some time in port, it was drawn up entirely upon land.

437-441. αὐτοὶ refers to the ship's crew, in opposition to the implements of the vessel just spoken of. — ἐκ-βῆσαν, *disembarked*. The verb is here causative. S. § 138. β. — ἐκ δὲ Χρυσηῖς κ. τ. λ. "In hoc versu numeri ipsi mulierum tarde cauteque incedentem depingunt." Ernesti. — ἰπ:τ denotes succession in the order of events. — πρ:δ

πίλα ἐν χερσὶ; into the hands of her dear father. ἐν here follows a verb of motion by the *constructio pragnans*. See N. on v. 55. χερσὶ may be referred to N. on v. 104, or it may be regarded as the *dat. commodi*. See N. on vs. 39, 139.

443-445. πρό, forth. — ἀγόμεν denotes the purpose of ἐπεμψεν. S. § 222. 5. — ὑπέρ, in behalf of. — ὄφρ' is telic. See N. on v. 185. — πολλώτατα κήδε', woes causing many groans = heavy woes.

447-450. παῖδα depends on ἐδέξατο, as accusative of the thing received. Cf. Jelf's Kühn. § 574. — τοὶ δ', i. e. Ulysses and his companions. — κλειτήν (= ἔνδοξον. Schol.) is to be taken actively, as denoting what was sent for the honor of the god. — χερνίψαντο, washed their hands in sacred or consecrated water. — οὐλοχύτρας (= οὐλάς), bruised and roasted barley-corn. This was a coarse barley-meal, mixed with salt and sprinkled upon the head of the victim. — τοῖσιν. See N. on v. 58. — μεγάλ' = with a loud voice.

451-456. κλυδί μιν κ. τ. λ. Cf. vs. 37, 38. — ἤδη . . . εὐξάμενοι, thou didst formerly hear me when I prayed. Cf. v. 43. — δ' ἴψασ (from ἴπτομαι), but you have afflicted. The adversative conjunction is employed, because the effect of that which honored Chryses was disastrous to the Greeks. — ἤδ' ἐτι καὶ νῦν, even now also again. The next ἤδη νῦν is to be taken in the sense of immediately, forthwith.

459-461. αἰέρουσαν (sc. τράχηλον. Bos), they drew back the neck of the victim in order to slay it. — μηρούς = μηρία, v. 40. — κνίσση, the fat especially of the kidneys. — διπτύχα ποιήσαντες, making it (i. e. the fat) double, i. e. placing double layers of fat upon the thighs. — ἐπ' αὐτῶν δ' ἠποθέτησαν, and placed pieces of raw flesh upon them. The Schol. says that the pieces of flesh were taken from every part of the animal.

462-466. ἐπὶ σχίζης, upon cleft wood. — λείβε, poured out as a libation, made a libation of. — αὐτὸν refers to Chryses. — κατὰ—ἐκάη, i. e. κατακέη. — μῆρ' (i. e. μῆρα) = μηρία, v. 40. — σπλάγγν'. The entrails included the heart, liver, etc. — μίστυλλον = εἰς μικρὰ διέκοψαν (they cut into small pieces). Schol. — τᾶλλα is put for τὰ ἄλλα. — ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, pierced them (i. e. the pieces) with spits. — ἀμφι implies that the meat was around the spit. Cf. N. on vs. 55, 401. — ἐρύσαντό τε πάντα from the spits.

467-471. τετύκοντο (they prepared), 2 aor. reduplicated form (K. § 219. 7; Butt. Ir. Verbs, p. 239) of τυτύσκομαι (τεύχω). Soph. Gr. Verbs, p. 247. — ἴσις, equal, according to Bothe and Crusius, is applied to a feast, where all the guests partake of equal portions. Some after Zenodotus explain it by ἀγαθή. — ἐξ—ἔντο = ἐξέβαλον. — ἐπεστέψαντο, "filled to the brim." Felton. When a vessel is filled to its utmost capacity, the liquid rises somewhat above the rim, forming a kind of cover or crown. Cf. Butt. Lexil. No. 50. Loewe thinks that reference is had to the use of garlands. So also Ruhkopf. explains: ἐπεστέψαντο κρητῆρας ποτοῖο, sc

ἔνδεσι. Crusius, however, dissents from this interpretation. — ἐπαρξόμενοι δεπέσσω. Butt. (Lexil. No. 29) objects to the rendering of Voss, *beginning again with the cups*, and also to that of Schneider, *going from right to left*, and gives as the true meaning, *going to each person and pouring into the goblets for the purpose of libation*. The goblets being already in the hands of the guests, the first poured into the cups was made a libation. Cf. Nitzsch ad Odys. 7. 183. The common interpretation is, *beginning the distribution from the right* (ἐνδέξια), as the cup passed from the right hand.

472, 473. πανημέριοι. See N. on χθιζός, v. 424. — μολπή, *with singing*, accompanied probably by instrumental music and the dance. — παιῶνα (Ion. for παιῶνα), *ræpan*, an ode or solemn hymn dedicated to Apollo the Deliverer, or as some think to Apollo the Smiter (παίω, *to strike*), because he slew the serpent Python. Here it seems to have been a thanksgiving (cf. 22. 391) or propitiatory song. In subsequent times it became a battle-song. Cf. Thucyd. I. 50. § 5; IV. 43. § 3; Xen. Anab. I. 8. § 17. — κούροι Ἀχαιῶν, i. e. the Greeks who accompanied Ulysses.

475-479. ἤμος δ', *but when*, is followed by δὴ τότε in the next line. Cf. ἤμος δ'—καὶ τότε' ἔπειτ' in the following lines. — παρὰ πρυμνήσια, *near the haulers* with which the vessel was bound to the shore. See N. on v. 436. — ἠριγένεια, *early-born, daughter of the morning*, i. e. one who ushers in the morning. Cf. Isa. 14. 12. — καὶ=immediately. Cf. K. § 821. R. 5. — ἀνάγοντο, *they made preparation to set sail*. This I take to be the sense of the imperfect here, as they had not yet raised the mast or spread sail. Cf. v. 480. — ἔκμενον οὖρον, *a favorable wind*; literally, *a wind which follows*. Nitzsch derives it from ἐκμὰς (*slipperiness*), and refers it to an *uniform, ever-blowing wind*. But this is fanciful and far-fetched. Power over the winds belonged in a measure to all the gods, and even to some of the inferior deities. Cf. Odys. 5. 268; 12. 148. — ἔει. The imperfect here denotes continuance of action.

481-487. πῆσεν μέσον ἱστῖον, *filled the midst of the sail*. — ἀμφι . . . ἰούσης, *and the dark sea roared loudly around the keel, as the ship was running* (S. § 225. 1). — ἡ δ' refers to the ship. — ἐπ' ἠπέροισι, *upon the main land*. — ἐπὶ ἐπὶ ψαμάδοις, *high upon the sand*. — αἰετοὶ δ' stands opposed to νῆα, v. 485. — κατὰ . . . νέας τε. As the crew had been selected (cf. v. 309) from the ships of Agamemnon, if not from those of the other leaders, on their return they dispersed to their respective stations.

489-492. δ'—Ἀχιλλεύς. See N. on τῆν δέ, v. 391. — μήνιε. See N. on ἔει, v. 479. — Πηλέος is dissyllabic by synizesis. Thiersch says that it would be more rhythmical to write Πηληῖος. — πωλέσκετο is the iterative imperfect of πωλόμαι. S. § 118. 1. c. — κυδιάνειραν, "*man-eppobling*." Crusius. See N. on βουληφόρος, v. 144. — φθινόθεσκε ἰσ to be taken transitively, *he consumed his heart* (with grief) = *he fretted here*.

self. — ἀδδὶ μένων, *at remaining there*. The participle denotes cause. See N. on v. 196. — δ is causal, and denotes the reason of his grief at being inactive.

493-501. ἐκ τοῦ, sc. χρόνου. — ἡώς. "At the time of the Homeric poems, the natural day was divided into three parts (Il. 21. 211). The first, called ἡώς, began with sunrise, and comprehended the whole space of time, during which light seemed to be increasing, i. e. till midday." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 339. — ἅμα, *together*, i. e. in company. — Ζεὺς δ' ἤρχε, *Jupiter went first*, i. e. led the way. — λήθετ' ἐφετμέων. S. § 192. 1. — ἠέριη, *early in the morning*, is an adjective used for an adverb of time. See N. on v. 423. Cf. Butt. Lexil. No. 8, where ἠέριος is shown to be derived from ἠρι. Voss, cited approvingly by Crusius, derives it from ἀηρ, and translates, *in the misty dawn*. — οὐρανὸν refers here to the superior heaven, the serene region where was Olympus the abode of the gods. — εὐρύσπα, *wide-seeing*, if from εὐψ, or *wide* (i. e. loud) — *thundering*, if from ὑψ. The former etymology is preferable. — ἕτερ ἡμενον ἔλλων, *sitting apart from the others in state and majesty*. — ἀκροτάτη κορυφή stands opposed to the eminences implied in πολυδειράδος, where were the residences of the other divinities. — λάβε . . . ἐλοῦσα. See N. on v. 407. — ἀνδρεῶνος depends on ἐλοῦσα.

503-507. εἶποτε δῆ. See N. on v. 40. — ἡ ἔπει, ἡ ἔργω. See N. on v. 395. — τῶδε μοι κρήνον ἐέλωρ. See N. on v. 41. — ὠκυμορότατος ἄλλων. In v. 416, it was ὠκύμορος—περὶ πάντων. Cf. Mt. § 459. 1. — ἐλάν—ἀπόφρα. See N. on v. 356. — σύ πέρ μιν τίσον (= τιμήσον, v. 506), *do you honor him*. περ gives emphasis to σύ, in opposition to Agamemnon who had dishonored him. Stadelmann makes περ = *as much as ever you are able*. Brandreth gives this turn to the passage, *at tu tamēn eum honora*. — τόφρα—ὑφρ', *so long—until*. — ἐπὶ Τρώεσσι τίθει. See N. on v. 55. — τίσωσιν in the subjunctive follows ὑφρ' ἂν, because time indefinite is referred to. See N. on v. 242. — ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμή. The construction ὀφέλλειν τί τιμι is found in 16. 651; Ody. 2. 334.

511-513. νεφεληγερέτα (Epic for νεφεληγερέτης), *cloud-gathering, cloud-compelling*. — ἀκέων δὴν ἦστο, *he sat a long time in silence*. Butt. (Lexil. No. 13. § 1) derives ἀκέων from χαίνειν and a privative. By the change of χ to κ according to Ionic usage, there might be deduced the adverbial form ἀκην, properly an adjective in the accusative singular feminine, which would presuppose the nominative ἄκαος, *non hiscens* = *silent*. From the neuter singular ἄκαον would be formed ἀκέων, according to the analogy of ἄκων, ἄκων. — ὡς . . . ἐμπεφυῖα, *as she embraced his knees—thus she kept clinging to him*, i. e. she neither relaxed her grasp nor changed her position. — αὐτίς strengthens δεύτερον.

514-516. μὲν (= μὴν) δῆ, *now indeed, at once*, is joined with the imperative, to denote the more speedy and certain termination of the thing spoken of. — κατάνευσον. Cf. v. 528. — ἐπεὶ . . . δέος, *since you have*

nothing to fear; literally, since no fear (= cause of fear) is to you *ἐπι* is put for *ἔπεισι*. Cf. *Odys.* 8. 563. Köppen supplies *ἐμοῦ* after *δεοσ*. — *ὅσον* (to what a degree)—*ἀτιμωτάτη*. See N. on v. 186.

517-521. *ὀχθήσας* (cognate of *ἄχθεσθαι*. Butt. Lexil. No. 90), being troubled. — *ἦ δὴ λοίγια ἔργ'* (sc. *ἔστι*), these are indeed troublesome matters. — *ὔτε*. See N. on v. 412. — *μ' ἐχθοδοπήσαι* (which Butt. Lexil. No. 57. § 1. calls an *ἄπαξ εἰρομένον* in the whole range of Greek literature) *ἐφήσεις* "Ἡρῆ, you will impel me to offend Juno, i. e. retort with hostile word and deed, when she reproaches me (*ὅτ' . . . ἐπέεσσιν*) for granting your request. — *ἐρέθρσιν*. For the subjunctive, see N. on v. 80. — *αὐτως*, gratuitously, without cause. — *ἀρήγειν* "means to be in the habit of helping or to help continually." Felton.

522-527. *μή σε νοήσῃ*. S. § 214. 1. — *ταῦτα* refers to the request of Thetis. — *ἕφα*, until. — *εἰ δ', ἄγε*. See N. on v. 302. — *κεφαλῇ κατανεύσομαι*. The nod of Jupiter rendered his word inviolable. Cf. *τοῦτο . . . τέκμαρ* (token, "most sacred pledge." Voss), v. 525. — *ἐμέθεν*, Epic for *ἐμοῦ*. Cf. S. § 78. — *ἐμόν*, sc. *ἔπος*. — *καλινάγρετον*, revocable, with *οὐ*, irrevocable. — *ὅ,τι . . . κατανεύσω*, whatever I shall confirm with my nod. *κεν* imparts indefiniteness to *ὅ,τι*.

528-530. *ἦ*. See N. on v. 219. — *κυανέρσιν ἐπ' ὀφρύσι*, with his dark brows. — *ἀμβρόσια*, ambrosial, divine, "immortal." Butt. Lexil. No. 15. Some think that this epithet was given to the hair of Jupiter, because the gods anointed their locks with ambrosia. Cf. 14. 170. It appears from *Odys.* 12. 63, that this food, which conferred upon Jupiter immortality and eternal youth, was brought from Oceanus to him by pigeons. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 37. — *ἕρα* is illative, and denotes the effect of the nod.

531-535. *διέτμαγεν* (i. e. *διετμάγησαν*), parted, separated. — *ἄλτα*, Epic for *ἤλετο*, from *ἄλλομαι*. The *α* is long on account of the anomalous temporal augment. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 86. Thiersch (§ 163. L a) would remove the hiatus in *εἰς ἄλα ἄλτα*, by changing the form into *εἰς ἄλαδ' ἄλτα*. — *Ζεὺς . . . δῶμα*, sc. *ἔβη* from the preceding context. — *ἀνέσταν* as a mark of respect. Thus the Lacedæmonians rose up when their kings entered the assembly. Cf. *Xen. de repub. Lac.* 15. 6. — *μῆναι ἐπερχόμενον*, to await in their seats his coming. — *ἀντίοι ἔσταν = ἀντίοι ἦλθεν*. Crus. Cf. *Odys.* 17. 447.

536-540. *οὐδὲ—ἠγνόησαν* is a litotes (see N. on v. 330) for *κινω* well, had full knowledge. This verb is followed by *μιν*, which is attracted from the subordinate to the principal sentence (see N. on 2. 466), unless we construct it with *ἰδοῦσ'*, because she had seen. See N. on v. 196. — *ὄτι . . . Θέτις*, that the silver-footed Thetis had concerted a plan with him. — *ἄλλου γέροντος*, i. e. Nereus. Cf. v. 358. The same appellation is given to Proteus, *Odys.* 4. 349. — *κερτομίοισι*, with abuse, is found without *ἕρσει* also in *Odys.* 9. 474. For the asyndeton see N. on v. 105.

540-543. δ' is put by Crusius for δή. But Matthiæ (§ 616. 2) more correctly takes it as δὲ adversative. — αὖ, "again, implying that the same thing has happened many a time before." Felton. — δεῶν depends on τίς. — ἐστίν. The subject is δικαζόμεν, Epic for δικάζειν. — ἐμεῦ ἀπονόσφιν. S. § 187. 4. — ἔοντα, instead of being put in the dative with σοί, is attracted to the case of the omitted subject of δικαζόμεν. K. § 307. R. 2; S. § 222. 3. a. — κρυπτάδια φρονέοντα, "with secret thoughts." Felton. — οὐδέ τί πω. See N. on v. 108. — τέτληκας with present signification is here followed by δ,τι νοήσης. S. § 212. 2. — ἔπος = *plan*, *counsel*. The same sense is to be given to μύθους, v. 545.

544-550. δ'. See N. on v. 84. — δὴ gives emphasis to the prohibition. — εἰδήσειν, Epic for εἴσεσθαι. Crusius. — χαλεποί τοι ἔσονται = *χαλεπὸν ἔσται σοὶ εἰδέναι αὐτοῦς*. The Schol. explains χαλεποί by βλαβεροί, to which Bothe subjoins, "propter odium, quod propterea incurris, meum." But this does not harmonize with ἀλόχῃ περ ἰούσῃ, *although* (see N. on v. 181) *you are my wife*. — ὅν, sc. μῦθον. In this clause ἦ is to be supplied (S. § 150. 4), the subject of which is ἀκουόμεν. — οὐτίς is strengthened by the following οὔτε. — πρότερος you. — τόνγ', *this at least*, refers to ὅν . . . ἀκουόμεν. — ἐδέλωμι. Matthiæ (§ 527. Obs. 1) reads ἐδέλοισι, which leaves it uncertain whether Jupiter will decide ἀπάνευθε δεῶν. Cf. Thiersch § 216. 47. — ταῦτα refers to the idea of plurality contained in ὅν. — ἕκαστα, *each one*. Stadelmann refers this phrase, to the feminine way of asking after particulars.

551-554. βοῶπις, *large-eyed*, i. e. having a full and well-rounded eye, as an ox or a cow ("she with the cow's fair eyes." Chapman), from which the word appears to be etymologically derived. — ποῖον τὸν (= τοῦτον τὸν) μῦθον ξείπες, *what a word is this which you have spoken*. Cf. K. § 344. R. 3. — καὶ λίην, "a phrase often used in answers and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *and sure, your honor*." Felton. Some construct λίην with πάρος in the sense of *long before* = *almost never before*. — εἶρομαι = "sciscitari soleo." Bothe. — μαλ' εὐκηλος, *very quiet, undisturbed* by me. — τὰ = ταῦτα. — ἕσσ' (Schol. ἄτινα) ἐδέλησθα. See N. on v. 230.

555-559. δεῖδοικα—μή, *I fear lest = I fear that*. S. § 214. 1. a. — ἡερίη. Cf. v. 497. — τῆ, *therefore*. — ἐτήτυμον as adverb, *really, truly*. — τιμήσης in the subjunctive follows κατανεῦσαι, because the effect of the promise ratified by the nod is supposed to continue to the present time. — πολέας is dissyllabic by synizesis. Zenodotus wrote πολεῖς, but according to the Schol. Ven. preferred πολῦς.

561-564. δαιμονίη, *goddess!* is here used in a reproachful sense, as we say, *woman!* in angry address. — αἰεὶ μὲν ὀΐται, *you are always suspecting something*. — οὐδέ σε ἴθω, sc. οὔτε φρονέων οὔτε πραττῶν τι. Körperi. — δ' ἔμπης, *but yet, notwithstanding*. — ἀπὸ . . . ἔσειαι, *you will be fur-her from me* (literally, *from my heart*) = *you will be more hateful to me*. ἀπὸ

here denotes a separation or distance from. — *καὶ δίγιον*. See N. ONI v. 325. — *εἰ ὅ' . . . ἐστίν*, but if this is so, i. e. if I have taken counsel with Thetis. Some refer *οὕτω* to τὸ . . . *ἔσται*. But this seems to be less natural. — *ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι*, it (i. e. counsel with Thetis) is *pleasing to me* = it is in accordance with my pleasure.

565-567. *ἀκούσα*. See N. on v. 512. — *μὴ-χραίσμωσιν*. See N. on v. 28. — *δοσι θεοὶ* is in apposition with the omitted subject of *χραίσμωσιν*, the words being emphatically arranged for *οὐ θεοὶ χραίσμωσιν δοσι εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ*. — *ἰόνθ'* (i. e. *ἰόντα*), sc. *ἐμέ*. Some critics take *ἰόνθ'* as the dual (*ἰόντε*) for the plural *ἰόντες θεοί*. Such was the opinion of Zenodotus. Eustathius refers the dual to the two classes of male and female divinities. But the accusative makes better sense, and is in accordance with the formula *χραίσμειν τιῶι τι*, *defendere aliquem ab aliquo*. — *ἐφέλω* is put for *ἐφῶ* from *ἐφήμη* (Schol. *ἐπιβάλλω*).

569-572. *ῥ'* (i. e. *ἔρα*), therefore, refers back to *ἔδδειξεν*. — *ἐπιγῆρψασα φίλον κῆρ*, bending or restraining her dear heart = her heart. — *ᾤχθησαν* on account of the quarrel between Jupiter and Juno. — *ἄνδ*, *through*. — *τοῖσιν δ'*. See N. on 58. — *ἐπίηρα φέρων* = *χαρίζμενος*. Cf. Butt. Lexil. No. 62.

573-579. *λογία ἔργα*, bad doings, or something like our colloquial phrase, *pretty doings*. See N. on v. 518. — *εἰ δὴ*, if forsooth. — *ἐριδαίνετον* (from *ἐριδαίνω* = *ἐρίζω*), 2 pers. dual, agrees with *σφῶ* referring to Jupiter and Juno. — *ἐν*, among, in the midst of. K. § 289. 1. (1). — *κολῶν ἐλαύνετον*, you excite tumult; "keep up a din." Felton. Butt. (Lexil. No. 72) rejects the idea that *κολῶς* is a metaphorical word taken from *κολοῖός*, the *jackdaw*, and refers it to a root common to both nouns, meaning a cry or scream. — *ἐπει . . . νικᾷ*, since these worse (= bad) practices prevail; "the worse gains the victory, i. e. the disturbance." Felton. "Evermore worse matters put down best." Chapman. — *καὶ . . . νοεούσῃ*, although she herself well understands what is proper to be done. — *νεικεῖσιν* is put for *νεικεῖη* (i. e. *νεικῆ*). See N. on v. 185. *σύν*, at once, at the same time that he is angry.

580-583. *εἴπερ γάρ* (illustrantis) *κ' ἐδέλθω κ. τ. λ.* The apodosis *τοῦτο δύναται ποιεῖν* may be supplied. See N. on v. 135. — *γάρ* in *δ γάρ πολὺ* serves to confirm the omitted apodosis of the preceding clause. — *τόνγ'*. Notice the emphasis which *γέ* imparts to the pronoun. — *καθῆπτεσθαι* is put for the imperative (see N. on v. 20), *do you approach him with kind words*.

584, 585. *καὶ* denotes the suddenness and rapidity with which the action spoken of followed the preceding one. Cf. Jelf's Kühn. § 759. 4. — *δέπας ἀμφικύπελλον*, a double goblet, i. e. a goblet having a cup at both ends. Cf. Butt. Lexil. No. 17. — *ἐν χειρὶ*. Crusius and Trollope after Heyne edit *ἐν χειρὶ*. Cf. v. 596. The plural is the reading of Aristarchus.

586-589. τέλαδι, 2 perf. imper. of ΤΑΛΑΩ, *suffer, endure*. S. § 211. N. 6. — κηδομένη περ. See N. on v. 121. The same reference will apply to φίλην περ εούσω in the next verse. — ἐν ἰδοθαλιώσω, *before my eyes*, gives life and emphasis to ἴωμαι. So we speak of *saying a thing with our own eyes*, in opposition to hear-say intelligence. Kühner (Jelf's edit. § 622. 3. a) takes ἐν in a causal or instrumental sense. Cf. 24. 38. — ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι = ἀργαλέον ἔστιν Ὀλυμπίῳ ἀντιφέρεσθαι. The Greeks were fond of changing the impersonal to the personal construction, the object being elevated into a subject, and the proposition made more compact thereby. Cf. K. §§ 307. R. 6; 310. 4 R. 3; Mt. § 297; S. § 225. 7.

590-594. ἥδη γὰρ—ἄλλοτ', *for once before; literally, at another time*. Vulcan gives the reason why he can furnish no assistance to his mother. — ποδὸς τεταγών (= λαβών only stronger. Cf. Butt. Lexil. No. 99), *seizing by the foot*. Cf. S. § 192. 2. — θεσπέσιος, *divine, celestial*. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) says that θεσπέσιος in general is nothing more than θεῖος. — φερόμεν, *I was borne (downwards) = I was falling*. — ἄμα δ' ἠέλιον καταδύσσει, *at the setting sun*. — κάππεσον, i. e. κατέπεσον. Cf. S. § 13. 11. — ἐν Λήμῳ. See N. on ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, v. 55. Lemnos was an island in the northern part of the Ægean Sea, sacred to Vulcan. — ἔτι, *yet, still*. — Σίντιες. These were the earliest inhabitants, who afterwards migrated to Thrace. Cf. Thucyd. II. 98. § 1. Some think, however, that they came from Thrace to Lemnos. If so, it was the portion of the tribe that remained behind, which is referred to by Thucydides.

595-600. μεῖδησεν. The goddess smiled at the obscurity, with which Vulcan was hastening to hand her the goblet. This was the cause of the laughter spoken of in v. 600. — παιδὸς . . . κύπελλον. The construction is ἐδέξατο κύπελλον χειρὶ παιδὸς (*from the hand of her son*). δέχεσθαι is followed by the dative of the person in 2. 186; Odys. 16. 40. Cf. K. § 284. R. 4. — ἐνδέξια, *beginning from the right*. The word is almost equivalent to ἐν δεξιῶ, from which it originated, the latter signifying the right hand, while ἐνδέξια implies motion from the left to right. Cf. Butt. Lexil. No. 49. See N. on v. 471. — φνοχόει. Spitzner and Crusius after Aristarchus edit οἰνοχόει. The word is properly used of pouring out wine, but is here applied to nectar. — ἄσβεστος, *inextinguishable, unrestrainable* with the idea of *immense, excessive*. — ὡς, *when*. — διὰ δώματα ποικιλόνοτα, *dustling about* (literally, *panting, puffing*) *through the house*. The translation *hobbling about*, sometimes given in reference to Vulcan's lameness (cf. Butt. Lexil. No. 93), is inadmissible, as the gods would doubtless have to good manners to laugh at that defect.

601-604. μὲν=μήν. — οὐδὲ—δ' (i. e. τέ), *neither—nor*, as the clauses have a verb in common. — ἦν ἔχ' Ἀπόλλων, *which Apollo had*, and on which he played. — Μουσάων, sc. οὐκ ἐδέετο θυμὸς from the preceding context. — αἱ . . . καλῆ, *who sang responsively with melodious voice*. They probably sang in alternate strains. Cf. Virg. Ecl. 3. 59.

606-611. *κακείωντες* (Epic for *κατακείωντες*. See N. on *καίπρωτον*, v. 593), *desiring to sleep* (S. § 143), denotes the purpose of *ἔβαν*. See N. on v. 13. — *ἕκαστος* is in partitive apposition with *οἱ μὲν*, which properly stands for the genitive of the whole. Cf. K. § 266. 3; S. § 156. 3. — *ἦν* (Epic for *ἦ*), *where*. — *ἕκαστῳ* is the *dat. commodi*. See N. on v. 89. — *ἰδυῖνοι* (Epic for *εἰδυῖνοι*) *πραπίδεσσιν*, *with skilful mind*. *πραπίς*, properly *the diaphragm*. See N. on v. 103. — *δὲ* is opposed to *μὲν* in v. 606. — *ὄτε—ἰκάνοι*. The optative after *ὄτε* denotes the indefinite repetition of a past act. Cf. Mt. § 521; K. § 337. 7. — *καθεῖδ'*, *attempted to sleep, courted sleep*, inasmuch as we are told in 2. 2, that Jupiter did not actually sleep. It is erroneous to suppose, that *παννύχιοι*, in that passage, forms a part of the antithesis, since it would be very flat and inapposite to say, that Jupiter did not sleep *all the night*, but only a part of it. — *παρὰ*, *beside him*.

ILIAD II.

1-4. *ἄλλοι* besides Jupiter. This word belongs to *θεοὶ* but not to *ἄνθρωποι*. — *ἰπποκορυσταί*, *horse-arming*, or perhaps *horse-furnished*. Crusius explains it, *ἀπ' ἵππων μαχόμενοι*. The principal Homeric heroes fought from chariots. — *Δία . . . ἕπνος*. See N. on 1. 611. — *μερμήριζε—ἑπιμήσῃ*. The subjunctive here follows a verb of past time, to give vividness to the narration. Cf. Jelf's Kühn. § 806. 2; S. §§ 214. N. 1; 211. N. 13.

5-7. *οἱ*. See N. on 1. 104. — *βουλή* is explained by *πέμψαι ἐς Ἀτρεΐδῃ κ. τ. λ.* — *οδλον*, *pernicious* (= *delusive*), so called from its mission. Cf. Butt. Lexil. No. 88. — *ἔπεα πτερόεντα*. See N. on 1. 201.

8-15. *βάσκ' ἔτι* (= *vade, age*) is employed to denote celerity of action. — *ἔλθων—ἄγορευμένον* = *go and tell*. See N. on 1. 179. The infinitive in commands often takes the place of the imperative. Cf. Mt. § 546; Butt. § 140. 7; S. § 223. 5. See N. on 1. 20. There is in *ἔλθων ἐς κλισίην κ. τ. λ.* what is called *asyndeton epexegeticum*, i. e. it is added by way of illustration or explanation, the connecting word being omitted. — *ὡς ἐπιπέλλω* belongs to *μέλ' ἀπρεκέως*, *very accurately as I charge you* = in the very words of my command. — *ἔ* refers to Agamemnon. — *καμηκομήωντα*, *long-haired*, an epithet applied to the Greeks, to denote their warlike appearance. — *πανουδίη*, Schol. *μετὰ πάσης σπουδῆς*, *with all haste*. — *νευ ἔλοι*, *he may take* (if he make the attempt). The protasis is often to be mentally supplied. Mt. § 525. N; S. § 215. 3. — *οὐ γὰρ ἔτ'*, *for no longer*. The reason for the preceding assertion is here introduced. — *ἀμφί—φράζονται*, *think differently*. *ἀμφί*, *around, on both sides*, which implies division or separation. — *λίσσομένη* denotes the means. See N. on

1. 168. — ἐφῆπται (perf. pass. 3 sing. of ἐφάπτω), *overhang, impend over; literally, are attached to, are destined for.*

16-22. τὸν μῦθον which Jupiter had spoken. — καρπαλίμως = ταχέως. Schol. — ἔρ'. See N. on 1. 306. — περιπέχουσ', *was diffused around, i. e. sleep had got full possession of him.* Buttmann refers the expression to the strengthening, life-giving power of sleep; Stadelmann, to the similarity of sleep to a delicate perfume. — στή . . . κεφαλῆς. Crusius remarks that this is the usual and natural position of the Dream-god in Homer. Cf. 10. 496; Odys. 6. 21. — Νηληϊῆς ὡς Δουκός. Nestor's appearance was assumed to give more weight to the message. — τὸν βα, *him then.* See N. on 1. 480. — γερόντων depends on μάλιστα (S. § 188. 1), and refers to dignity rather than to age. Cf. vs. 404-408, where, among the γῆρατες, were assembled Diomedes, Ulysses, Menelaus, etc. — τῷ . . . Ὀσείος. The order is τῷ ἐισδάμενος (*having likened himself to him*) Δείος Ὀσείος προσεφάνεέ μιν. From the form of ἐισδάμενος, Butt. (1r. Verbs, p. 80) conjectures the theme εἰδω.

23-27. εἴδεις, *do you sleep at such a time as this?* It is evident from the next verse, that a slight reproof is intended. — Ἀτρείος υἱέ. According to Apollodorus (III. 2. § 2), Atreus was the grandfather of Agamemnon and Menelaus. — δαίφρονος, *eager for battle, warlike, from δαίς, fight, battle.* Cf. Butt. Lexil. No. 37. In the Odyssey, this word is employed in the sense of *prudent, intelligent.* Nitzsch with Bothe and Crusius, deriving δαίφρων from δαῖναι, *to have proved, tried,* interprets it *præcō, tried,* when spoken of a warrior, and *experienced, intelligent,* when spoken of one in peace. Cf. Odys. 1. 48, with my note. — ἱπποδάμιοι. See N. on v. 1. — οὐ χρεή, *it is not fit.* — βουλευφόρον ἄνδρα. See N. on 1. 144. — ἐπιτετράφαται, Epic for ἐπιτετράφηται. K. § 220. 13; S. § 132. 2. a. — κέμηλον, 2 perf. of μέλω with present signification. — ξύνες = ἄκουσον. Schol. — ἄκα. See N. on 1. 402. — τοι is the terminal dative, the idea of approach lying in ἔγγελός εἰμι. S. § 205. — ἄνευθεν ἐόν, *although (see N. on 1. 131) he is far off, i. e. in Olympus.*

28-32. See Ns. on vs. 11-15; also on 1. 372.

33, 34. ἐκ Διός is added to the message by the Dream-god. — λήσῃ, *forgetfulness of what has now been told to you.* — εἶτ' ἄν. See N. on 1. 242. — ἀτή, Epic for ἀνῆ = καταλήτη. Schol.

35-40. ὡς ἔρα κ. τ. λ. See N. on 1. 428. — ἀνὰ θυμόν, *in his mind.* Cf. v. 250. The use of the preposition is similar to that of *through*, in the expression *thoughts ran through his mind.* — & refers to τὰ = ταῦτα. — ἐμελλον. A plural verb follows its subject in the neuter plural, when the individuality of the parts contained in the subject is meant to be expressed. Cf. Jelf's Kühn. § 384. Obs. 2; K. § 241. 4. b. — φῆ (i. e. ἔφη) = *he thought.* ἔγ' refers to Agamemnon. γε gives it emphasis = *he thought thus, but Jupiter thought otherwise.* — ἡματι κείνῳ, *on that day, i. e. the day following the night in which he had the dream.* — νήπιος in the

sense of ignorance of the future. This adjective receives emphasis from its position. — ἄ-ἔργα, i. e. ἔργα ἄ, the antecedent being transferred to the relative clause to give it emphasis. S. § 175. 2. — ἐπ' points to Τρωσὶ and Δαναοῖσι, as the terminal datives of δῆσειν. Some, however, find a tmesis in δῆσειν-ἐπ'. The future is here used after ἐμελλεν (*he was purposing*), to denote the continuance of the action in future time. Cf. K. § 257. R. 2. — διὰ, *through*.

41-47. ἔγρετο (syncopated aor. mid. of ἐγείρω), *he awakened*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 75. — Δεῖη . . . ὀμφή, *and the divine voice sounded* (literally, *was poured*) *around him*, i. e. it seemed yet to ring in his ears, and he was wholly under its influence. δὲ is here slightly adversative, *he awoke, but the voice rang in his ears*. The remembrance of the dream did not pass away with sleep. — νηγάτεον, *new*. — περὶ is taken adverbially. — λιπαροῖσιν, *shining with oil or ointment*. Here it signifies *clean, beautiful, candidi*." Heyne. — ἀμφὶ . . . ἄργυρόηλον, *and then hung his silver-studded sword about his shoulders*, i. e. he suspended it from his shoulders by a belt. — ἄφθιτον αἰεὶ, *always imperishable*, i. e. it was a hereditary gift, an heirloom. Cf. vs. 101-108, where the history of this sceptre is given, and its ownership traced back to the gods. — κατὰ νῆας of Nestor. Cf. v. 54.

48-52. προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον, *ascended high Olympus*. — εἰόουσα, *to report* (see N. on 1. 13) = *to bear, carry*. — κηρύκεσσι-κέλευσεν, κηρύσσειν. The accusative is the more usual construction with κέλευσεν. Cf. Jelf's Kühn. § 589. Obs. 3. The employment of the dative shows, that it is to be regarded rather as the personal object of the verb, than a part of the compound idea contained in the infinitive with its subject. Cf. Jelf's Kühn. § 674. — οἱ μὲν refers to the heralds, and τοὶ δ' to the Greeks. — ἠγείροντο, *began to assemble*.

54, 55. πρῶτον. The chiefs first assembled, and afterwards the whole army. Cf. v. 94. — Ἰζε, *sat*. Ernesti reads βουλῆν, which would require the transitive use of Ἰζε. — βασιλῆος is in apposition with Νέστορος, implied in Νεστορέη put for the attributive genitive, *the Nestorean ship of the king = the ship of Nestor the king*. Cf. K. § 286. 2; S. § 156. 1. b. Nestor's ship was selected as the place of holding the council either *honoris causa*, or because his station in the camp was next to that of Agamemnon. The fact that he was personated in the dream, may have had some influence in the thing. — πικρινήν, *wise, prudent*.

56-59. ἐνύπνιον, *in sleep*, is an adverb. — ἀμβροσίην, *ambrosial*, an epithet applied to night, as devoted to sleep a gift of the gods. — εἰς, μέγας, and φωνή are accusatives synecdochical. See N. on 1. 116. — καὶ . . . ἔειπεν (i. e. καὶ προσέειπέν με μύθον), *and addressed me with (these) words*. For the double accusative see N. on vs. 23-34. Ἐρπυην takes μύθον in the sense of μύθος.

60-70. See Ns. on vs. 23-34.

71-76. φχει' ἀποπτόμενος (= ἀπέπτατο only more emphatic), *he flew away swiftly* ("he took wing, and away." Chapman.) Cf. K. § 310. 4. 1; S. § 225. 8. — δέ. See N. on v. 41. — ἀλλ' ἔγερ', *al' kén pros, but come (let us see) if somehow*. For the ellipsis, see N. on l. 66. — *σωρήξομεν* is put for *σωρήξωμεν*. — *πρῶτα δ' ἔγῳν* is followed by *ὁμείψ δ'*, v. 75. — ᾗ δέμῃ ἐστίν, *as is right*, is to be taken with *πρῶτα δ'*, and refers to the custom of the one highest in authority, to propose the subject for deliberation. Spitzner prefers the reading ἢ δέμῃ ἐστίν = *ὡς νόμος ἐστίν*. — "φεύγειν est simpliciter discedere, ut saepe." Heyne. — ἕλλοθεν ἄλλος, *one in (literally, from) one place, and another in another*. — ἐρητύειν = *ἐρητύετε*. See N. on v. 10.

76, 77. τοῖσι. See N. on l. 58. — ἡμαδέετος, *sandy*, was an epithet given to Pylos, as Crusius thinks, because it lay on the sea-coast. But if the Neleian Pylos was at Coryphasium, now Old Navarino, this epithet is well suited to it, being, as Leake (*Travels in Morea*, vol. i. p. 422) says, a peninsula surrounded by an extensive plain of sand, now mostly a lagoon, but anciently, on the testimony of Pausanias, not so submerged.

79-83. ὃ φίλοι . . . μέδοντες is a verse of frequent recurrence. — *εἰ μὲν ἔρισκεν (had told) — κεν φαίμεν (we would say)*. The indicative in the protasis refers to the denial of a fact (= no one else has told this). K. § 339. 2. l. b. The optative in the apodosis, denotes that the thing conditioned is uncertain or doubtful (= we would probably say). K. § 339. 3. a. — τὸν ὄνειρον, *this dream* which has just been told. — *νοσφισόμεθα μᾶλλον, we should rather have separated ourselves from it* (= rejected it as a delusion) than believed it. — ἴδεν, sc. *ὄνειρον*. — *ὃς* refers to the omitted subject of ἴδεν. — ἀλλ' ἔγερ' . . . Ἀχαιῶν. See N. on v. 72.

84-90. βουλῆς is the genitive of separation after *νέεσθαι*. — οἱ δ' — σκηπτουχοὶ βασιλῆες. See N. on τὴν δὲ — κούρην, l. 391. — *ποιμένι λαῶν*, i. e. Agamemnon. Cf. v. 243. Some refer it to Nestor, but the confederate leaders were under no obligation to obey him. — *ἤύτε = ὡς ὄρε, as when*. This comparison, the first we meet in the Iliad, has reference to the number of the bees, and the manner in which they fly (*αἰεὶ νέον, always in fresh numbers; βοτρυδόν, in clusters*). — *ἔδνεα, swarms*. So we have *ἔδνεα μυιάων* in v. 469. — *ἄδινδων, dense, crowded together*. — *πέτρης ἐκ* (i. e. *ἐκ πέτρης*) depends on *ἐρχομενάων*. — *αἱ μὲν τ' ἔνθα — αἱ δὲ τε ἔνθα, some here — and some there*. — *πεπορήταται*. See N. on *ἐπιτετράφαται*, v. 25.

91-94. *ὧς, thus*, responds to *ἤύτε* in v. 87. — *τῶν* refers to the Greeks. — *νεῶν ἄπο, i. e. ἀπὸ νεῶν*. — *ἠΐδος προκάρπειε βαδείης, along the vast shore; "lofty coast."* Crusius. Others render it, *deep sand*. — "Ὄσσα, Rumor. As the people were ignorant of the cause of their being called together, various conjectures would be formed, and rumors spread through the ranks, which would excite great eagerness to reach the place of assembling and learn the object of their meeting. This is

beautifully attributed by the poet to Rumor, the messenger of Jove, who raged in the midst of them urging them to proceed. — ἀγέροντο, 2 aor. mid. Epic of ἀγέρω.

95-98. τερήχει, 2 pluperf. of τάρσσω (cf. K. §§ 156. R; 230) with imperf. signification, was in commotion. — λαῶν ἰζόντων, while the people were sitting down. — βοῶντες, by vociferating. See N. on 1. 168. — εἴποσ' ἀυτῆς σχολατ' (i. e. σχολῶντο), if ever (= in order that) they might restrain themselves from their noise.

99-101. σπουδῆ, with zeal, pains = with difficulty, on account of their eagerness to learn the object of their assembling. — σκήπτρον. See N. on 1. 28; 2. 46. — κάμει τεύχων (= ἔτευξεν σὺν κάματι), made with much labor; literally, wearied himself with making. Cf. K. § 310. 4. e.

103-109. διακτόρφ Ἄργειφόντη, his messenger the Argicide, i. e. Mercury or Hermes, who received this name because he slew Argos the keeper of Io. — Πέλοσι. Pelops the son of Tantalus, came into Southern Greece and being possessed of great wealth, became powerful, and gave the name Peloponnesus to the country. Cf. Thucyd. I. 9. § 2. — Θυέστρ. Thyestes was the brother of Atreus, whom he succeeded in the government of Mycenæ. — Θυέστ', i. e. Θυέστα = Θυέστης. — φορῆναι denotes the purpose of λέϊπε. See N. on 1. 338. — πολλῆσιν νήσοισι in the Argolic and Saronic gulfs. — Ἄργει παντί, i. e. the whole of Argolis. See N. on 1. 30. — τῷ, sc. σκήπτρῳ.

110-115. ᾧ φίλοι κ. τ. λ. This speech of Agamemnon is a fine specimen of what the Greeks call λόγους ἐσχηματισμένους, which is described by Quint. (Inst. Orat. IX. 2. § 25). The speaker's object is to excite the army to continue the war, and this he does by a speech apparently at variance with this design. A similar speech was made by Clearchus to his mutinous troops. Cf. Xen. Anab. I. 3. § 9. — Δαναοί. See N. on 1. 42. — μέγα. Aristarchus gives μέγας, which Spitzner says is opposed to the Homeric use. — ἄτη, evil, calamity. Agamemnon has no reference, in the use of this word, to his own error or misconduct in having quarrelled with Achilles, inasmuch as he attributes his misfortune to the deceitful promises of Jupiter. See N. on 3. 164. — σχέτλιος. See N. on νήπιος, v. 38. — ὅς = in that he, because he. K. § 334. 2. — πρὶν, before, stands opposed to γῆν in v. 114. — ἐκπέσαντ' (i. e. ἐκπέσαντα). The construction is explained in N. on ἐόντα, 1. 541. — δυσκλέα is put on account of the metre for δυσκλέα. Cf. K. § 213. 15.

116-122. οὕτω που, thus some how or other. — μέλλει—φίλον εἶναι, it seems to be pleasing. — πολίων—κάρηνα, the citadels of cities; literally, the summits of cities. The highest part of the city was selected for the citadel. — ἔτι, yet, still. — γὰρ is put here before the clauses to be confirmed (vs. 120-122), and may be rendered indeed, truly. Its position enables it to look back to δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, which is repeated with enlargement in ἀψ' οὕτω τοιόυδε κ. τ. λ. in v. 120. — τίθε refers forward to vs. 120-

122. — *δοταμέουσι*, those that will be (after us) = *posterity*, limits *αἰσχρόν*. Kühn. (Jelf's edit. § 602. 3) ranks this with the dat. *incommodi*. See Ns. on 1. 39, 159. — *τοῖονδε τοσόνδε*, such and so great. — *πέλεμον πολέμῳ*. Cf. K. § 278. 1; S. § 181. 2. — *ἄνδρασι παυροτέροισι*. The number of the Grecian forces at the siege of Troy has been variously estimated from 100,000 to 140,000. See N. on v. 494. The Trojans and their auxiliaries were 60,000 in number. Cf. 8. 558. — *τι* is to be constructed with *οἴνω*. — *πέφωται*, 3 sing. perf. pass. of *φαίνω*.

123-128. *γάρ* explains and confirms *ἄνδρασι παυροτέροισι* in v. 122. — *ε' ἐθέλομεν*. See N. on 1. 60. Thiersch would read *-δο καί*. — *ταμόντες* "refers to the killing of the victims in the sacrifices, which attended the making of a truce or league." Felton. — *ἀριμνηθήμεναι* (i. e. *ἀριμνηθῆναι*. S. § 182. 6) depends on *ἐθέλομεν*. — *Τρώας*. Eustathius reads *Γρῶες*. — *λέξασθαι*, to select. *καὶ εἰ κ' ἐθέλομεν* must be repeated from the preceding verse. Also at *ἡμεῖς-διακοσμηθεῖμεν*, where the construction changes, *εἰ* must be supplied. — *ἐφῆστοι*, natives; literally, those at the domestic hearth (in the city of Troy) = *housekeepers* (in a legal sense). Cf. Liddell and Scott, sub voce. Opposed to this is *ἐπίκουροι*, in v. 130. — *Ἄχαιε* is in explanatory apposition with *ἡμεῖς*, because the preceding *ἐθέλομεν* refers to both the Greeks and Trojans. — *Τρώων . . . εἰνοχοεῖν*, and we should choose a man of the Trojans, each one to pour out wine (for each decade) = *should choose each decade a Trojan man to pour*, etc. — *κεν-θενοίωτο*, would be in want of. See N. on 1. 232.

129-133. *τόσσον-πλέας* (Epic for *πλέονας*), so much more numerous. — *Τρώων* depends on *πλέας*. S. § 198. 1. — *πολλέων* is dissyllabic by synizesis. — *οὐκ . . . πτολίεθρον* is expegetical of *οἱ με μέγα πλάζουσι*, cause me greatly to wander (from my purpose) = hinder me from my undertaking. Köppen supplies *τοῦ σκοποῦ* with *πλάζουσι*. — *Ἰλίου-πτολίεθρον*. See N. on 1. 392.

134-141. *ἐννέα . . . ἐνιαυτοί*. "Hic locus classicus de numero annorum oppugnationis." Heyne. *ἐννέα-Διὸς μεγάλου*. Jupiter was god of the heavens, embracing all the natural phenomena, the seasons, epochs, and revolutions of time, etc. — *καὶ δὴ* "is used in passing from the general to the particular." Felton. — *βεβῶσσι*, 2 perf. of *βαίνω*. — *σέσηπε*, 2 perf. of *σῆπω*, with passive signification, are rotten. — *σπάρτα λέλυνται*. See N. on v. 36. — *που* refers to indefiniteness of place. — *ἡμέτεροι* takes the gender of *ἄλοχοι* the nearest noun, or because the feminine is preferred to the neuter (K. § 241. 1). Cf. Mt. § 441. 2. c. — *εἶατ'* (i. e. *εἶαται* for *ἦσται*)—*ποτιδέγμεναι* (for *προσδεχόμεναι*), sit waiting for us. — *αἴτως*, frustra. See Ns. on 1. 133, 520. — *ἀκράαντον*, unfinished. — *πειδώμεθα πάντες*, let us all obey. S. § 218. 2. — *οὐ γὰρ ἔτι-αἰρήσομεν* = no longer may we hope to take.

142-146. *τοῖσι-δυόν*. See N. on *ἔσσε-οἱ*, 1. 104. — *ἐνὶ στήθεσσι* is a local dative defining *τοῖσι δυόν*. — *μετὰ πληθύν, ἐθροῦσι* ἵε

multitudo. — *πληθὺν* stands opposed to *ἡγεμόνες*. — *ἄσσοι οὐ—ἐπάκουσαν* = ἡ οὐκ ἐπάκουσε, reference being had in *ἄσσοι* to the idea of plurality contained in *πληθὺν*. Cf. Sal. Cat. "civitas mores quos (=quam) luxuria atque avaritia vexabant." Cf. K. § 241. 1. — *Βουλήης*, i. e. the real design of Agamemnon. — *πόντεν Ἰκαρίοιο*, the Icarian sea, a part of the Ægean, which was stormy and dangerous. Cf. Horat. Od. I. 1, 15. — *τὰ μὲν* refers to *κύματα*. — *ῥορ'* (i. e. ῥορε). "*concitare solet*." Crusius. Cf. K. § 246. b; S. § 211. N. 2. The verb takes the number of the nearest noun. K. § 242. N. 5. — *ἐπαίξας*, *rushing upon* the sea.

147-154. *ὡς δ' ὅτε* (as when) *κινήση*. The subjunctive is employed, when the thing spoken of is a supposition. Cf. K. §§ 337. R. 1; 342. R. 1; S. § 217. N. 4. — *Ζέφυρος* "cui vento Asia nunc maxime exposita est, mare Ægeum perfanti." Bothe. It is often used in Homer, for a rough and boisterous wind. Cf. 4. 276; Odys. 5. 295. — *ἐπὶ τ' ἡμίε ἀσταχίεσσιν*, and it (i. e. the corn) *sinks with the ears*. *ἐπὶ* is here used adverbially. Matthiæ (§ 400. 6) makes *λήϊον ἡμίε ἀσταχίεσσιν* = *ἀσταχίεσ ἡμίεσσιν ἐπὶ λήϊον*, and remarks that in the poets, where the subject denotes something general, the particular thing which is found in or connected with it, is put in the dative. Some taking *ἐπὶ—ἡμίε* as a tmesis, refer it to *Ζέφυρος* as the subject, *it falls upon the ears*. — *ὧς*, *thus*, responds to *ὡς* in v. 147. — *τῶν* depends on *ἀγορῆ* and refers to the Greeks. — *νήας ἐπ' ἰ. e. ἐπὶ νήας*. — *ποδῶν ὑπὲρθε*, *under their feet*, is to be constructed with *ἀειρομένη*. — *ἄπτεσθαι νηῶν*. S. § 191. 1. — *ἐλκέμιν* for *ἐλκεων*. — *οὐρούς*, the channels or trenches through which the ships were hauled up and again launched. When these trenches through disuse had become filled up, they had to be cleared previously to launching the ships. — *ἐπὶ—ῥεον* is put by tmesis for *ὑφ' ῥεον*. — *ἔρματα*. The ships, when drawn up on the land, rested upon shores or props, to keep them from rotting.

155, 156. *κεν—ἐτύχθη—εἰ μὴ—ἔειπεν*, *would have happened !o—unless Juno had spoken*. The indicative is employed in the protasis and apodosis, when the reality of the condition and the thing conditioned is denied. The condition here was not fulfilled, and therefore the event referred to did not take place. Cf. K. § 339. 2. I. b; S. § 215. 2. — *ὑπέρμορα* (= *ἀτέμωρον*), *beyond or beside fate*, i. e. not brought about by destiny, but by the act of the persons concerned in the thing. Cf. Odys. I. 34, where Nitzsch says that the word should be written *ὑπὲρ μόρον* as *ὑπὲρ μοῖραν*, *αἴσαν*. — *Ἀθηναίων* is not governed by *πρός*, but by the verbal idea contained in *πρό—ἔειπεν*. Cf. K. § 300. 2. b.

157-165. *ὃ πόποι*. See N. on I. 254. — *οὔτω*, *thus*, as they are now preparing to do. — *εὐρέα νῶτα*, *broad back* = *widely extended surface*. — *ἰὰδ—λίποιν*, i. e. *κατὰ—λίποιν*. — *εὐχολήν*, *a cause of exultation, a boast*: (literally, *a town*), is in apposition with *Ἑλένην*, and *λίποιν* (*can they leave*) is a softened form for the future indicative, with which it is here interchanged. Cf. Mt. § 515. β; Butt. § 139. m. 15. — *ἀπό*. See N. on I. 563

— *κατά, through, among.* — *φῶτα ἕκαστον, each man.* — *μηδὲ ἕα*. S. § 218. 3. Thiersch (§ 220. 69. Obs. 2) would read *μηδ' ἕα*, and says that Bentley offends against analogy, in making *μηδὲ ἕα* in this place, *μηδ' ἕα* from *ἕδε*.

167–172. *βῆ . . . ἀίξασα*. See N. on 1. 44. — *καρπαλίμως . . . Ἀχαιῶν*. Cf. v. 17. — *ἔδρεν ἔπειτ'*. The asyndeton gives vivacity to the narration. — *Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, equal in wisdom to Jove.* *μῆτιν* is the accusative synecdochical. — *ἔσταθ'*. Ulysses was not like the other chiefs making preparations to depart. — *ἔπει* introduces the reason of his inaction. — *κραδίην* stands related to *μιν* as the accusative of part. See N. on 1. 237. — *ἀγχοῦ, sc. αὐτοῦ, i. e. Ulysses.*

173–181. *πολυμήχαν'*, *rich in expedients, crafty.* — *οὔτω . . . φεύξουσ'*. Cf. vs. 158, 159. — *ἐν πεσόντες* is expressive of the haste with which the Greeks were embarking. For the verb of motion followed by a preposition of rest, see N. on 1. 55. *κὰδ δέ κεν κ. τ. λ.* See vs. on 160–165. — *μηδὲ τ' ἔρῳει, and do not loiter.* Spitzner (and with him Crusius) reads *μηδ' ἔτ' ἔρῳει, and hesitate no longer.* To atone for the loss of the connective *τέ*, he reads in the next verse *σοῖς δ' ἀγανοῖς*.

182–186. *φωνησάσης, who was speaking.* See N. on 1. 35. — *βῆ δὲ δέων, and he set out upon the run, he began to run.* — *ἀπὸ* is disjoined from *βάλλε* by tmesis. — *χλαῖναν, the upper or outer garment, worn as a protection against cold or inclement weather.* Hence the epithets *ἀνεμοσκεπῆς* and *ἀλεξάνεμος* in 16. 224, and *Odys. 14. 529.* — *Εὐρυβάτης.* See N. on 1. 320. — *δέξασθ' οἱ.* See N. on 1. 596. Some construct *οἱ* with *σκήπτρον* in the sense of the possessive genitive. See N. on 1. 104. — *σκήπτρον πατρίον κ. τ. λ.* Cf. vs. 46, 47. The sceptre showed that Ulysses was acting by the authority of Agamemnon.

188, 189. *ὄντινα—κίχελη (= εἴ τινα—κίχελη, as often as he found any one)—ἐρητύσασκε (he would restrain).* Cf. K. § 333. 4; Butt. § 139. m. 39; S. § 217. 1. For the iterative form, cf. K. § 221; S. § 118. 1. c.

190–197. *δαμόνι'*. This word is repeated in v. 200 in a bad sense, which was of course indicated by tone and gesture. See N. on 1. 560. — *ὄ σέ ζοικε, it does not become you.* — *θειδίσεσθαι* is to be taken intransitively. — *αὐτός, you yourself,* is opposed to *ἄλλους λαούς.* — *ἴδρνε* is used causatively. — *οἷος νόος Ἀτρείδαι, what is the intention of Atrides,* i. e. what he means by his advice to return home. — *ἐν βουλῇ* is to be constructed with *ἔειπεν.* — *πάντες ἀκούσαμεν.* In order to avoid wounding the pride of those chiefs, who were not admitted to the council of princes, Ulysses in this address classes himself with them, by the use of the first person plural. — *μήτι.* Supply *ὄρα* or some such word. Cf. S. § 214. N. 3. — *δέ = γάρ.*

198, 199. *ὄν—ἴδοι—ἐλάσασκεν* (3 sing. iterat. aor. of *ἐλαίνω*). See N. on vs. 188, 189. — *δήμου ἄνδρα, a man of the people, a common man.*

200–205. *ἀρτέμας, quiet, still.* — *σέο φέρτεροι, superior to you.* —

οὔτε . . . βουλῆ, i. e. as we say, *you are mere cyphers*. — πάντες βασιλεύσομεν. See N. on πάντες ἀκούσαμεν, v. 194. — ἀγαθὸν is put in the neuter gender, because the subject is regarded as an inanimate thing. Cf. § 157. 1. c. — φ=ἐκεῖνος φ, the antecedent being in apposition with ἁ βασιλεύς. S. § 172. 4.

208-210. νεῶν ἔκτ. See N. on v. 91. — ἤχῃ denotes manner. — αἰγιαλῷ is a local dative, *on the beach*. The preposition which this dative usually takes in prose, is commonly dispensed with in poetry. K. § 288. 1; S. § 204. — βρέμεται has an active signification. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 108. This verse is a fine example of the onomatopoeia. See Ns. on l. 84; 4. 125.

211-215. ἄλλοι stands opposed to Thersites. — ἀμετροειῆς, *moderate in words, prating*. — φρεσὶν ἦσιν—ἦδη, *for he knew in his mind*, i. e. he was familiar with. — ἀτὰρ οὐ=οὐδέ, since there is no antithesis with what goes before. — ἐριζέμεναι (= ὥστε ἐριζέμεναι) depends on ἔπεα—ἦδη. — ἀλλ' opposes what follows to οὐ κατὰ κόσμον, *not according to propriety to rail—but (to say) whatever appeared to him*, etc.

216-219. ἀσχιστος . . . ἦλθεν, *he was the ugliest man who came to Troy*; literally, *he came under (the walls of) Troy the ugliest man*. — φοκῶς has commonly been rendered *squint-eyed*, but Butt. (Lexil. No. 105) maintains its signification to be *bandy-legged*. This corresponds better with the next clause *χῶλός δ' ἕτερον πόδα, and lame in one foot*. For the asyndeton in this verse, see N. on v. 9. — οἱ ὤμοι. See N. on l. 104. — συνοχωκότε, *curved or drawn together*, pass. part. Epic of συνέχαι. Cf. K. § 230. — φοβός, *pointed, conical*. — κεφαλῆν is the accusative synecdochical. — ἐπενήνοθε (sc. τὴν κεφαλὴν), *sat upon = grew upon his head*, Epic perf. with signification of imperf. from an old form ἘΝΘΩ or ἘΝΕΘΩ. Cf. K. § 230.

220-224. ἐχθιστος is strengthened by μάλιστα, *most especially odious*. The translation *most hostile*, sometimes given it, does not comport with the reason introduced by the following γάρ. — νεικέεσκε, "*conviciari solebat*." Crusius. See N. on v. 189. — ὀξέα κεκληγώς, *screaming sharply*, 2 perf. part. of κλάζω with present signification. — τῷ δ' refers to Agamemnon. The general displeasure felt towards that chief, emboldened Thersites to rail at him. — κοτέοντο, imperf. mid. of κοτέω with active signification. — μακρὰ βῶν, *shouting loud*; literally, *shouting afar*, i. e. so as to be heard afar. Thersites probably stood some distance from Agamemnon.

225-228. τέο = τίνος. — ἀτ', *again*, refers to the previous quarrel with Achilles. The clause is = *whom are you now blaming?* the emphasis being given to the adverb. In χαρίζεις there is also an allusion to his having just before deprived Achilles of Briséis = *what are you in want of now? Have you not already enough?* — τοὶ Ἀχαιοὶ—δίδομεν, *we Greeks give*. The use of the first person is in accordance with the braggart character of Thersites. — εἶτ' ἔν. See N. on l. 242.

229-234. ἔτ. καί, *even yet*, notwithstanding the vast treasures you have amassed. — Ἰν κέ τις οἴσει. See N. on l. 175. — υἱος ἔποινα, *as a ransom of his son*. υἱος is the genitive from an old theme 'ΤΙΣ. — ὄν κεν = εἶ τινα. See N. on l. 139. — ἐγὼ . . . Ἀχαιῶν. The speaker's impudence increases as he proceeds with his speech. — γυναιῶνα νέην (alluding to Brisēis) is grammatically dependent on θήσας ἀγάγω, although in sense it is to be referred back to ἐπιδεδέσθαι. — ἴνα is *telic*. See N. on l. 185. — μίσγειαι (for μίσγηαι)—αὐτὸς ἀπονόσφι (sc. τῶν ἄλλων) = *you yourself alone*. — κακῶν . . . Ἀχαιῶν, *to cause woes to come upon the sons of the Greeks*; literally, *to bring the sons of the Greeks into calamities*, κακῶν being a local genitive. Cf. K. § 273. 4. a. ἐπιβασκόμεν (Epic infinitive) is causative in sense.

235-239. κάκ' ἐλέγχε' (i. e. ἐλέγχεα = ἐλέγχιστοι, the abstract being used for the concrete), *cowardly dastards*. — Ἀχαιῖδες οὐκέτ' Ἀχαιοί! *Achaean women, and no longer Achaean men!* "Greekish girls, not Greeks ye are." Chapman. An extremely bitter taunt to those, with whom strength and courage were such eminent virtues. — οἰκαδὲ περ, *even to our home*. περ gives emphasis to the noun. K. § 317. 1. See N. on l. 131. — τόδε, i. e. Agamemnon. — αὐτοῦ, *here*, is explained by ἐνὶ Τροίῃ. — γέρα πεσέμεν, *to enjoy* (literally, *to digest*) *his reward*. — ἕφα ἰθνηται. See N. on l. 82. — ἤ—ἢ καὶ οὐκ (Epic for οὐκ), *whether—or not*. καὶ gives emphasis to the second member of the antithesis. — τι is synecdochical. — οἶ refers to Agamemnon. — χ' is put for κέ. S. §§ 21; 15 1. — ἐλὼν γὰρ κ. τ. λ. Cf. l. 356, 507. — φρεσίν is the local dative. See N. on l. 189. — γάρ. The ellipsis may be thus supplied, *for* (if he had any spirit) *you would*, etc. See N. on l. 232.

244, 245. Θερσίτης. See N. on νήπιος, v. 38. — τῷ depends on παρίστατο by the force of the preposition. — ἠρίπαπε, 2 aorist of ἐνίπτω, *to chide, reproach*.

246-251. ἀκριτόμυθε, "loquax verbis innumeris utens." Brandreth. — λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής, *although you are a very* (see N. on l. 131) *sonorous orator*. λιγύς is applied to Nestor (l. 248), as an epithet of praise, and must therefore be used here ironically. — ἕδελ' . . . βασιλευσιν. Cf. l. 277. — οἶος, *alone, the only one*. — ὅσοι (as many as) refers to θρονῶν taken collectively. — τῷ, *for this reason*. Cf. Mt. § 291. 4. a. — ἄν—ἀγορεύεις, *you should not harangue*, is a mild form (and therefore here used ironically) for μὴ ἀγορεύε. Cf. K. § 260. 4. b; Butt. § 139. m. 7; S. § 218. 2. — βασιλῆας . . . ἔχων, *having kings in thy mouth* = *continually talking about kings*. — νόστον τε φυλάσσοις, *and be watching the return* = *having such concern about the return of the army to Greece*.

252, 253. The uncertain issue of either of the proposed measures, is here advanced as an argument, why Thersites should not assume to judge of what was beyond his knowledge. — οὐδέ τί κω. See N. on l. 106, 108. — ἔσται = *will turn out*. — τὰδε ἔργα is explained in v. 253.

254-256. These verses are bracketed in many of the best editions although Ernesti, Heyne, and Bothe receive them as genuine. — τῶ. See N. on v. 250.

257-264. ἀλλ' ἐκ . . . ἔσται. Cf. 1. 212. — εἰ τ'—κιχήμεαι, if I shall find. Bothe makes this verb in the subjunctive, the mood-verb being shortened. Crusius and Stadelmann with Hermann, find it in the future indicative. Thiersch (§ 232. 77) after Ptolemy would read κιχέμεαι, a subjunctive form to κιχήμενος. — ὡς γέ περ ἴδε = as now I find you here. — μηκέτ' . . . ἐπέη, may the head rest no longer upon the shoulder of Ulysses (S. § 216) = may I live no longer. The proper name is employed instead of the personal pronoun, for the sake of emphasis. ἔμοισιν is the local dative. — μηδ' ἔτι . . . εἶην = "nec Telemachus meus staret sit." Heyne. — εἰ μὴ—δύσω. S. § 216. 4. — φίλα = thy. — τὸ τ' (see N. on 1. 86) αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, quæque pudenda cooperiunt. — αὐτὸν δέ, but you yourself, is opposed to εἴματα. — πεπληγῶς (2 perf. part. of πλῆσσω) ἀγορήθεν, beating thee from the assembly.

266-271. ὁ δ' refers to Thersites. — ἰσνάδη, "se contorsit." Brandreth. — θαλερὸν = abundant. — μεταφρέου ἐξυπαέστη, arose upon his back. Notice the use of the prepositions compounded with the verb, ἀπὸ, ὑπὸ, ἐξ, from his back, ὑπὸ, under the blows of the sceptre. — ἀχρεῖον ἰδὼν, looking foolish. K. § 278. 3. c. — οἱ δὲ refers to the Greeks. — ἀχρῆμένοι at Agamemnon (see N. on τῶ δ', v. 222), or, as Felton says, because they were disappointed in their hope of returning. For the construction of the participle, see N. on 1. 131. — ἴδε refers to vs. 272-277. — τις = ἕκαστος, each one. S. § 165. N. 1. — ἔπεισεν is the iterative form. S. § 118. c. — πλησίον ἄλλον, i. e. his neighbor, the one who stood or sat nearest to him.

278-276. βουλὰς . . . ἀγαθὰς, both in being the author of good counsels. The participle here denotes the means or manner. See N. on 1. 168. βουλὰς is put in the accusative instead of the genitive, because the object of the verb is made prominent, while the idea of beginning is kept out of sight. Cf. Jelf's Kühn. § 513. Obs. — τόδε μέγ' ἄριστον, by far the best thing (he has ever done). — ὅς refers to the subject of ἔρεξεν, i. e. Ulysses. — τὸν λαβητῆρα ἐπεισβόλον, this abusive reviler. The presence of the article, as Bothe remarks, denotes that Thersites was well-known throughout the army. — δὴν imparts to θυμὸς ἀγῆνωρ an ironical sense. Kühn. (§ 315. 4) says that δὴν always has this sense in Homer. Cf. 8. 448; 18. 620; 17. 29.

278-288. ὄσαν conforms in number to the idea of plurality contained in πληθὺς. See N. on v. 148. — πολλίπορος. This epithet was given to Ulysses, because, as Crusius remarks, it was by his crafty counsels principally, that Troy was taken. The same epithet is applied several times to Achilles. — παρὰ, near him. — κήρυκι. Cf. v. 184. — ὡς, so that, is taut. See N. on 1. 185. — ἄμα is to be taken with ἀπόβουον, right

together *Acar*. For the optative after ἀνάγει, cf. K. § 330. R. 2; S. § 214. N. 1. — οἱ πῶτοί τε καὶ ὕστατοι = πάντες, *Ac whole*. — ὁ σφν κ. τ. λ. Cf. 1. 73.

284-288. ἀναξ is not to be translated with Ἄτρεϊδη, but after σέ, in order to oppose it to ἐλέγχιστον, *to make you, O king, the most contemptible*. — πᾶσιν—βροτοῖσιν = ἐν πᾶσιν βροτοῖσιν, a local dative put by a varied construction for the genitive plural. S. § 188. 1. — μερόπεσσι, *speech-dividing, uttering articulate sounds* in which men are distinguished from brutes. Some render it *oculos dividentes*, because of all animals, the eyes of men alone are divided by the nosc. — ὑπόσχεσιν. This promise is explained in v. 288. — ἦνκερ ὑπέσταν, *the very same which (περ emphatic) they took upon themselves; literally, stood under*. — στείχοντες denotes time. See N. on 1. 35. — ἀπαπέσσαι. Supply σέ as the subject, with which ἐκπέσαντι' (i. e. ἐκπέσαντα) agrees.

289-298. γὰρ introduces the proof that the Greeks had violated their promise. — ἢ—ἢτε (either—or). For this interchange of the particles, cf. Kühn. (Jelf's edit.) § 754. 3. — ἀλλήλοισιν . . . νέεσθαι, *they are weeping with one another* (= are mutually expressing in tears their desire) *to return home*. — ἢ μὴν . . . νέεσθαι. This line has received various interpretations. As the words stand, the most natural sense is, *and truly it is hard to return home being wearied out* (with an unprofitable war). But this comports so little with the preceding context, for the severity of which it is manifestly apologetic, and also with the subsequent context, that I am disposed to adopt the interpretation of Prof. Felton, which is substantially that of Eustathius and Heyne, "no doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering." Some take πόνος in the sense of *it is worth any pains or labor to return*, etc. — καὶ in καὶ γὰρ τις belongs to ἕνα μῆνα, *even one month* (accusative of time. S. § 186. 2), and γὰρ confirms the desirableness of returning home referred to in the preceding verse. — ἀπό. See N. on 1. 562. — σὺν has here a local signification, *by, near*. K. § 289. 2 (1). Cf. v. 297, where παρὰ is used. — ὄνκερ (see N. on v. 286) . . . εἰλέωσιν, i. e. detained by adverse winds and stormy seas, and not staying voluntarily as we are. εἰλέωσιν is an Epic form from εἶλω, and trissyllabic by synizesis. — ἡμῖν—μυμόντεσσι, *to us remaining here* = while we have been remaining here. Mt. § 388. c; S. § 225. 2. The dative of the person here denotes those in reference to whom the action in ἐστὶ περιτροπέων took place. See N. on 1. 104. — ἐνθάδε at Troy. — τῶ. See N. on v. 250. — Ἀχαιοὺς is the subject of ἀσχαλάειν. — ἀλλὰ καὶ ἔμπης, *but notwithstanding*. Having apologized for the impatience of the Greeks to return home, and thus conciliated their minds toward him, the speaker resumes the thought from v. 290. — τοι = *you know*. ἐστὶ is to be supplied, the subject of the sentence being δηρὸν . . . νέεσθαι. S. § 153. — κενέον, i. e. without booty.

299, 300. ἐπὶ χρόνον, *for a time longer, for a while longer*. — ἔφρα

βαῶμεν, *in order that we may know*. See N. on 1. 82. — ἦ—ἦὲ καὶ οὐν. See N. on v. 238.

301-304. γὰρ introduces an explanation of ἐπεὶν Κάλχας μαντεύεται. — τόδε refers forward to the incident related in δτ' ἐς Αὐλίδα κ. τ. λ. — ἐνὶ φρεσὶν belongs to ἴδμεν as a local dative. — δὲ = γὰρ. — μάρτυροι of the prodigy which is about to be related. — Κῆρες—θανάτοις, *the Fates of death*, i. e. the goddesses who preside over, or are the personifications of the various kinds of death, especially such as are violent and sudden. Cf. 11, 332; 12, 326. The singular is sometimes used in Homer. When employed as a common noun, it is equivalent to *fate*. — ἔβαν—φέρουσαι (= ἤνεγκον. Crusius) down to Hades. — χθιδά τε καὶ πρόϊζ' is put indefinitely for *lately*. So we say of a very recent event, it was only *yesterday* that it took place. The words are to be taken with the preceding clause. — ἠγερέδοντο (Epic for ἠγέροντο) = συνηθροίζοντο. Schol.

305-310. ἀμφὶ περί, *round about*. ἀμφὶ is an adverb. — κατὰ, αἰ, *near by*. — τεληέσσας. Cf. 1. 315. — πλατανίστην. In respect to the beauty and utility of the palm-tree, see my note on Xen. Anab. II. 3. § 16. — δράκων is the subject of βρουσεν. — τόν ρ'. See N. on 1. 430. — αὐτὸς Ὀλύμπιος, i. e. Jupiter. — ἤκε φῶσθε (Cf. S. § 135. 3). See v. 318. — ῥα' in πρὸς ῥα' connects πλατανίστην with καλῇ ὑπὸ πλατανίστην, in v. 307.

311-316. ἐνθα, i. e. in the plane-tree. — πετάλοις ὑποπεπηγῶτες, "*sub foliis tropide latitantes*." Brandreth; "*fluttering cowering among the branches*." Felton. — ὀκτῶ belongs to στρουθοῖο νεοσσοί. — ὄγε, i. o the serpent. — ἐλεεινὰ—τετριγῶτας (2 perf. part. of τρίζω), *screaming piteously*. ἐλεεινὰ is properly the accusative of that wherein the action of the verb consists. Cf. Jelf's Kühn. § 566. 3. — ἐλελιξάμενος, *having coiled himself*. — πτέρυγος is the genitive of the part seized. S. § 192. 2.

318-320. ἀρίζηλον, *a wonder, prodigy*, is the second accusative after εἶηκεν. S. § 185. How the serpent became a prodigy is related in the next verse, which commences with γὰρ *explicantis*. Butt. (Lexil. No. 10. § 11) conjectures ἀδηλος, as conforming better to the following ὅσπερ ἐφηνεν, which is antithetic, and to the words λᾶαν . . . εἶηκε, *he turned it into a stone = he caused it to disappear*. He would, however, retain ἀρίζηλον, as the only reading which has come down to us grounded on authentic documents. If, as some conjecture, ἰδηλὸς lies at the base of both compounds, the sense which Buttmann thinks the passage requires, may be made out of the usual reading. — θεός, ὅσπερ, *the very god who*. See N. on v. 286. — ἐτύχθη = ἐτυχεν in prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 238.

321-325. ὡς οὖν, *thus then*. — θεῶν limits ἐκατόμβας. — εἰσῆλθ' *entered upon = occurred at the time*. — Κάλχας. Cf. 1. 69. — ἐνεφ, *seen* through amazement. Spitzner, Crusius, Bothe, and Trollope, after Aristarchus write this *ανεφ* as an adverb. Cf. Butt. Lexil. No. 20. Thiersch (§ 184. 18) says that it is a contracted form from ἐναοι. — δύμιον, *ἐφ' ἐ-*

λεστων, late, of late fulfillment, i. e. it would be a long time before its fulfillment. The synonyms and the asyndeton give emphasis to the idea. — *δου*, Epic for *οδ*. Cf. Odys. 1. 71.

326-332. *ως*, as. — *κατὰ* is disjoined from *ἔφαγε* by tmesis. — *αὐτῆν* (i. e. the mother) is opposed to *τέκνα*. — *ὣς*, so, is correlative with the preceding *ως*. The resemblance between the predicted fulfillment of this prodigy and that of Pharaoh's dreams (Gen. 41, 25-30), has been noticed by many commentators on this passage. — *αἰδοι*, i. e. at Troy. — *τῶς* = *ὣς*, *οὕτως*. — *τὰ . . . τελεῖται*, in eo sunt ut eventum habeant (Heyne), i. e. they are now on the point of accomplishment. — *μίμνετε* is a poetic form for *μένετε*. — *αὐτοῦ*, here at Troy. — *εἰσόκεν* (i. e. *εἰς δ' κεν*) — *ἔλωμεν*, until we may take. Cf. K. § 337. 5, 6.

333-336. *ἰαχον* = *ἐπιαχον*. Cf. 9. 50. — *ἀμφι* is taken absolutely. — *Γερήνιος*. Nestor received this epithet from Gerene, a Messenian town, where he was brought up.

337-341. *ὦ πόποι*. See N. on 1. 254. — *ἀγοράσδε* is protracted for *ἀγορῶσδε* (i. e. *ἀγοράεσδε*) on account of the metre. — *ρηπιδάχοις*. See N. on v. 88. — *πῆ δὴ . . . ἡμῖν*, whither now will our promises and oaths depart? = what will become of our promises and oaths? They will be worthless. Cf. Mt. § 611. 8. In respect to the promises and oaths here referred to, cf. vs. 286, 287. — *ἐν πυρὶ . . . γενόλατο*, shall our counsels, forsooth, be thrown into the fire? = be destroyed or rendered worthless? Trollope compares Amos 1, 4, to show that this was analogous to the early mode of speaking. — *σπονδαί τ' ἄκρηται*, libations of pure wine. In compacts unmixed wine was used in libations to the gods. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. pp. 321, 332. Sometimes milk was used in libations. — *ἐπέκιδμεν* is a syncopated form for *ἐπεκοίδαμεν*, pluperf. mid. of *πέδω*. The joining of right hands was a pledge of mutual faith and fidelity.

342-345. *αὖτως*, frustra, in vain, to no purpose. — *ἐπέεσσ' ἐριδιόνομεν*, we dispute with words. — *μῆχος*, remedy, expedient to terminate the seige successfully. Cf. Odys. 12. 392. — *έόντες*. See N. on *έών*, 1. 131. — *έδ'*, i. e. *έτι*, still, yet. — *έρχευ'*, i. e. *έρχεσθε*.

346-349. *τούσδε δ' έα φθινύθειν*, permit those to perish, is an imprecation like *έα έβρειν ές κόρακας*, and similar expressions. *τούσδε* refers to *τοί* (cf. Mt. § 470. 2), and is used *δεικτικώς*. See N. on 1. 20. Reference is had probably to Achilles and Thersites. — *ένα και δύο* = a very few. — *τι 'Αχαιών* = *τούσδε 'Αχαιών*, *οί*. Some may prefer to construct *'Αχαιών* with *νόσφι*. — *τοί κεν*. See N. on *έν κεν*, 1. 139. — *έκυσσις . . . αὐτῶν*, but there will be no completion of their plans, is a parenthesis, and *ίέναι* depends upon *βουλεύωσ'*. — *πρίν* — *πρίν*. See N. on 1. 98. — *Διός* depends on *ύπόσχεσις*, referring to the prodigy sent by Jupiter which was expounded by Chalcas (cf. vs. 308-329), and also to the one which Nestor is about to mention in v. 353. — *ψεύδος* is the predicate.

350-356. *γάρ* (confirmantis) refers to *ύπόσχεσις*. — *οἶν* serves here

as a particle of reference, *as to that matter*, i. e. the *ὑπόσχεσις*. — ἀντὶ πᾶν—φαίνων is put for ἀστράπτοντα, φαίνοντα, in agreement with Κρονίωνα, the case conforming to the one logically contained in the clause. κατανεύσαι Κρονίωνα being equivalent to κατένευσε Κρονίωv. Cf. K. § 313. 1. There is no necessity with Köppen of supposing an anacoluthon. — ἐπιδέξι', *upon the right*. "When the Greeks were seeking omens from the flight of birds, they stood with the face to the north. Hence the favorable quarter of the heavens was their right. The Romans on the contrary, when taking auguries of this sort, looked towards the south, and therefore the propitious region of the heavens was their left. This will account for the apparent disagreement in the writings of the two people, the Roman omen on the left being fortunate, which to the Greek would have been unlucky, and *vice versa*." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 348. — τῷ, *therefore*. — πρὶν τινα, *before that each one*. See N. on v. 271. — Ἑλένης depends on ὀρμήματα and στοναχάς, as the objective or casual genitive (S. § 194. 1), *sorrows and groans on account of Helen*. Some, however, regard Ἑλένης as the subjective genitive, *the sorrows and groans of Helen*. Cf. Butt. Lexil. No. 85. § 2.

358-361. ἀπρέσδω ἧς νηὸς (see N. on κομῆς, 1. 197) in order to draw it into the sea. — ἄλλων Greeks who remain at Troy, and carry on the war. — θάνατον καὶ πότμον. These words are often joined, like our colloquial phrases, *peace and plenty, long and lasting*, etc. — αὐτὸς . . . ἄλλῳ, *do you yourself deliberate well and be persuaded by another*. — ἀνέβλητον, *to be thrown away, useless*.

362-368. κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, *by races and clans*. The latter word refers to the subdivisions of a people into families or clans. — ἴσ. See N. on v. 281. — εἰ δέ κεν ὡς ἔρεθς. See N. on 1. 137. — ὧς, *thus as I advise*. — γνώσῃ. See N. on 1. 137. — ὅς δ' ἠγεμόνων κακὸς (sc. ἐστὶ), *who of the leaders is a coward*. ἠγεμόνων is attracted into the relative clause, it being properly the limiting noun of τοῦτον the omitted antecedent of ὅς. — κατὰ σφέας, *by themselves*. Cf. 1. 271. — μαχέονται is the Epic future of μάχομαι. K. § 223. 3; S. § 133. — εἰ—ἢ, *whether—or*. — θεσπέσιη (sc. βούλη), *by the divine counsel, the will of the gods*.

370-374. ἦ μὲν (Epic for ἡν), *yes truly*. — ἀδ', *again as at other times*. — αὐτὰρ . . . εἶεν. *O that there were*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 1. — Ζεῦ τε . . . Ἄπολλον. Agamemnon invokes these deities to bear witness to the truth of what he says concerning Nestor. — τοιούτου as Nestor. — Ἀχαιῶν is the partitive genitive, the expression being = δέμα ἐξ Ἀχαιῶν. — τῷ in the apodosis has the signification of *then*. — κημύσειε (cf. v. 148). See N. on 1. 232. — περιδομένη (pass. part. of πέρω) has an aoristic signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 216.

376-380. μετ', *into the midst of*. — καὶ γὰρ κ. τ. λ. Dionysius Halicarnassensis (de arte. ch. 9) shows with how admirable an artifice Agamemnon conciliated the army to himself, by a frank confession of his

fault in alienating Achilles. — ἤρχον χαλεπαίνων, *I began quarrelling* (S. § 225. 7) = *I began the quarrel*. — εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίω (sc. βουλῆν), *but if ever we shall be of one counsel = shall be reconciled*. For the indicative, see N. on l. 39. — κακοῦ of war. — οὐδ' ἠβαύον, *not in the least*, refers here to time, *not a moment*.

381-385. Ἴνα. See N. on l. 185. — Ἄρηα = μάχην. — εἶ . . . δέσσω, *let each (τίς. see N. on v. 271) fit well his shield*. — ἀμφίς has here a prepositional force (Mt. § 594. 1), *looking on all sides of his chariot to see if there be any defect*. — ὤς. See N. on l. 276. — παρημέριοι. See Ns. 1. 424, 472. — Ἄρηϊ. See N. on v. 381.

386-393. γάρ confirms παρημέριοι. — παυσωλή receives emphasis from γέ. — εἰ μή. See N. on v. 156. — μένος ἀνδρῶν, *the bravery of men*, a periphrasis for *brave men*. — τευ (i. e. τινός. S. § 78. 4). See N. on v. 271. — ἀμφί (*about*) with the local dative is found only in poetry. K. § 295. II. 1. — ἀσπίδος depends on τελαμών. The shield of the earlier Greeks, which was both large and heavy, was supported by a broad belt, laying over the one to which was suspended the sword. These belts are spoken of in 14. 404-406, as protecting Ajax from the spear of Hector. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 123. — χεῖρα is the synecdochical accusative. — τιταίνων, *with drawing*. See N. on l. 168. — ὃν δέ κ' — νοήσω, *and whomsoever I shall find*. Cf. K. § 333. 3; Mt. § 527. 1; S. § 217. 2. — ἐδέλοντα agrees with ὃν, and is followed by μιμνάειν. — οὐ . . . οἰωνούς, *he will have no hope after wards of escaping the dogs and birds of prey*. ἔρκειον, *certain, safe, that on which one can rely*. Cf. Butt. Lexil. No. 28. § 2. φυγείω κῆρας = φυγείω θάνατον.

394-397. κῆμα, sc. λάχει. — ὅτε κινήσῃ. See N. on l. 80. — προβλήτη σκοπέλω is in apposition with ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ. — τὸν δ' refers to σκοπέλω. — κύματα is limited by παντοίων ἀνέμων, the sense being *waves raised by winds blowing from every quarter*. The genitive is causal. Kōppen supplies γενομένων, and constructs it as a genitive absolute. — ἐνδ' ἢ ἐνθα, *here and there*, denotes the shifting character of the winds, and is therefore epexegetical of παντοίων.

398-403. ὀρέοντο, imperf. of ὀρέομαι = ἔρηνυμι. — ἄλλος . . . θεῶν, *and one sacrificed to one god, and another to another*, i. e. each sacrificed to his own peculiar god. — μῶλον Ἄρηος (see N. on v. 181), *the labor of Mars* = the peril of battle. — πῖονα. See N. on νήπιος, v. 38.

404-407. γέροντας. See N. on v. 21. — Παναχαιῶν is put for all the Greeks, because the Achæans were the leading people. — Νέστορα μὲς πρώτιστα. See N. on l. 247. — Ἴδομενεῖα. See N. on l. 145. — Αἴαντε δύο, *the two Ajaxes*, viz. the son of Telamon (see N. on l. 138), and the son of Oileus, the leader of the Locrians, and highly distinguished for his skill with the spear, cf. v. 527. — Τυδέος υἱόν, i. e. Diomedes, one of the bravest of the chiefs, and whose exploits form the theme of the fifth book.

408-410. αὐτόματος. He was not invited because of his near relation

ship to Agamemnon, although his rank entitled him to a place with the γέροντες. — βοήν ἀγαθός, *good in the battle-shout = brave in battle.* — ἦδεις (Epic for ἦδει) — ἀδελφεὸν ὡς ἐπονείτω = ἦδεις ὡς ἀδελφεὸς ἐπονείτω. The subject of the subordinate clause, is often attracted to the principal cause and made the object of its verb. So the Latins say: *nosti Marcellum, quam tardus sit = quam tardus sit Marcellus.* Cf. K. § 347. 3; Mt. § 296. 3. — περιστήσαντο, *they placed themselves around = they surrounded.* — οὐλοχότας ἀνέλοντο. See N. on 1. 449.

413-418. μὴ . . . δύναι—πρὶν με—βαλέειν, *let not the sun set—before that I cast, etc.* ἥελιον δύναι depends on a verb to be supplied such as εἴχομαι, θός, or ποίει. Cf. Butt. § 141. N. 6; K. § 306. R. 10. b; Mt. § 547; S. § 223. 7. — πυρός is the genitive of source used for the instrumental dative, *with fire*, i. e. from fire as the source. Crosby § 355. N; Mt. § 576. Obs. 2; K. § 273. R. 16. — βωγαλέον is an adjective belonging to χιτῶνα, but is properly an extension of the idea contained in δαίξαι. Cf. Mt. § 446. Obs. 2. — πολέες, Epic for πολλοί, is made trissyllabic for the sake of the metre. — ὀδᾶξ λαζίοιο γαῖαν, *may bite the earth = may die.*

419-424. οὐδ' ἔρα πω, *not at all.* See N. on 1. 108. — ἐκτραλαίνε. Some understand ἐέλδωρ. Cf. 1. 41. — δέκτο, Epic for ἐδέξατο. — ἱρά, Epic for ἱερά. — ἀμέγαρον, *sad, severe.* Butt. (Lexil. No. 78) rejects the interpretation, *abundant, great*, given it by those who make it synonymous with ἔφθονος. Cf. Odys. 11. 400 with my note. — αὐτὰρ ἐπεὶ ρ' κ. τ. λ. See 1. 458-461.

425, 426. ἔρ, *then.* See N. on 1. 306. — ἀφύλλοισιν, *without leaves*, i. e. dry. — ἀμπεύραντες, i. e. ἀναμπεύραντες. S. § 21. N. 2. — Ἥφαιστος = *fire.*

427-432. Cf. 1. 461-469.

435-440. μηκέτι . . . λεγόμεδα, *let us no longer discuss here.* S. § 218. 2. Clarke explains λεγόμεδα, *tempus colloquendo teramus.* Butt. (Lexil. No. 76) says that μηκέτι λεγόμεδα (sc. ταῦτα), is a customary formula for breaking off conversation. — ἔργον refers to the battle for which they were preparing. — ἀγειρόντων, i. e. ἀγειρέτωσαν. — ἀδρόοι ὄδε—ἴωμεν (Epic for ἴωμεν), *let us who are here go in company.* — ἔφρα κε—ἐγείρωμεν (for ἐγείρωμεν). A conditioning sentence is here implied by the modal adverb κε (i. e. ἄν), *in order that* (when we go through the army) *we may the more quickly excite, etc.* Cf. K. § 330. 4. — Ἄρηα. See N. on v. 381.

445-449. οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα—βασιλῆες = *Atrides and the kings with him.* Cf. K. § 295. III. 1. b. — δῦνον through the camp. — κρῖστος denotes the purpose of δῦνον. See N. on 1. 13. — μετὰ is here an adverb. — αἰγῖδ'. The Ægis of Jupiter was said to have been made from the hide of the goat Amalthea, which had suckled him in his infancy. Victory had been promised him in his war with the Titans, if he wore a goat-skin with the head of the Gorgon. It appears that Minerva and Apollo on different occasions wore this portion of Jupiter's armor. Cf

Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 17. — τῆς, from which, depends on ἡμελιονται (Epic for ἀείρονται). K. § 162. — δυσάνοι, tassels. — εκατόμβοις, worth a hundred oxen. In the more ancient times, the worth of a thing was often denoted by its value in cattle. Cf. 6. 236; 23, 703, 705; Odys. 1. 431.

450-453. τῆ refers to αἰγῖδ' in v. 447. — παιφάσσουσα. Crusius renders this, *looking wildly around*; Voss, *far-shining*. Wolf after the Schol. and Eustathius explains it, *rushing wildly about*. It has been rendered by some *looking keenly about*. Reference seems to be had to rapidity of motion. — διέσσυτο, Epic 2 aor. mid. of διασεύω, to rush or dart through. — ὀτρύνουσ'. See N. on 1. 24. — πολεμίζειν and μάχεσθαι explain σθένος, *courage to make war and to fight*. S. § 222. 6. — τοῖσι limits γλυκίων. — νεέσθαι has the force of a substantive. S. § 222. 1.

455-458. ἤτε. See N. on v. 87. — ἔκαθεν . . . αἰγῆ, the flame is seen from afar. The point of the comparison lies in these words. — τῶν (= ἐκείνων referring to the Greeks) ἐρχομένων is the genitive absolute. — δεσπεσίω = *magnificent, brilliant*.

459-463. τῶν δ' is repeated in τῶν ἔθνεα (v. 464), in consequence of the intervening simile. So τοὺς δ' in v. 474, stands before τοὺς in v. 476. — Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, in the Asian meadow. In some editions the genitive Ἀσίῳ (for Ἀσίου) is found. This meadow lay on the Caÿster, and on account of its fertility was called by way of eminence λειμῶν, and Ἀσίας. — Καῦστρίῳ, Caÿster, a river in Lydia flowing into the sea near Ephesus. — ἔνθα καὶ ἔνθα, hither and thither, in every direction. — ἀγαλλόμεναι takes the gender implied in ἔθνεα, from its connection with ὀρνίθων. Cf. K. § 241. R. 2; Mt. § 484. Obs.; S. § 157. 3. b. — προκαθίζοντων, while alighting (see N. on 1. 35, 88), agrees with ὀρνίθων. It is unnecessary with Kōppen to supply αὐτῶν.

464-468. ὡς τῶν ἔθνεα κ. τ. λ. The comparison lies between the noisy and tumultuous flight of the birds here spoken of, and the uproar and clamor of so many thousands rushing towards the Scamandrian plain. — πεδίων—Σκαμάνδριον. This plain lay between the rivers Scamander and Simois, and was the theatre of the principal battles in the Trojan war. — ποδῶν is the genitive of cause (see N. on 1. 65), and is limited by αὐτῶν and ἰππων. — μυριοί, ὅσσα τε φύλλα, myriads, as numerous as are the leaves, etc. — ὤρη. In v. 471, it is fully written ἐν ὤρῃ εἰαρινή. This comparison has reference to the number of the troops.

469-473. ἀδινῶν. See N. on v. 87. — ἠλάσκουσιν, swarm around, is an Epic form of ἀλόμαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 155. — γάλας, Epic for γάλα. — δέει, fills; literally, moistens. — τόσσοι ἐπὶ (see N. on 5. 244) Τρῶεσσι κ. τ. λ. In this simile, the active and ever-varying movements of the forces are illustrated. Heyne remarks, that the whole comparison lies in διαβραῖσαι (sc. Τρῶας) μεμαῶτες (see N. on v. 543).

474-479. τοὺς δ'—τοὺς ἠγεμόνες. See N. on v. 459. — πλαε' = afar

wandering, or perhaps in the sense of *large, extensive flocks*. — αἰπόλα ἄνδρες, *goat-herds* (S. § 156. N. 5). ἄνδρες is explained by αἰπόλοι. — ῥεῖα, *easily*. — διακρίνωσιν, *might separate, not will separate*, inasmuch as the use of the subjunctive excepts the realization of the fact in future time, which would be denoted by the indicative. Cf. Jelf's Kühn. § 268. 4. — ἐπεὶ κε (= ἐπὴν)—μυγέωσιν. See N. on 1. 168. — ὡς τοὺς ἡγεμόνες κ. τ. λ. This comparison illustrates the orderly movements of the army, and the obedience rendered to the leaders. — ἵεναι denotes the object of διεκδόμεον. — μετὰ. See N. on v. 446. — ὄμματα and κεφαλὴν are accusatives synecdochical limiting ἵκελος. — Ἄρει δὲ ζώνην, *in his belt like Mars*. The belt is here taken for the whole armor, and is metaphorically used for *warlike appearance*. In the next clause, the strength of Agamemnon is represented by στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

480-483. βοῦς—ταῦρος, *a bull*. So we have σὺς κάρπος in 17. 21. The second noun renders the first more specific. — ἀγέληφι, i. e. ἐν ἀγέλῃ. — πάντων depends on ἕξοχος. — τοῖον ἔρ', *just so*. — ἐν, *among*. — πολλοῖσι—ἠρώεσσιν is rendered emphatic by the hyperbaton. Cf. Jelf's Kühn. § 904. 1.

484-492. ἔσπετε, Epic for ἔσπατε. — Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσα. The Muses dwelt in Olympus. Cf. Hes. Theog. 63. — γὰρ denotes the reason for the invocation of the Muses. — πάρεστε, "sc. πᾶσιν, *adeste omnibus rebus*." Crusius. — ἡμεῖς δὲ stands opposed to ὑμεῖς. — κλέος οἶον, *the report only*. — πληθύν, *their multitude*. — οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι—εἰδ' εἴ μοι—εἴεν, *I could not relate—not if there were to me, etc.* There is an imitation of this in Virg. Æn. 6. 625. — εἰ μὴ, *unless*. — μνησαίαιδ', i. e. μνήσαντο. — αὖ=δέ. — προπάσας, *the whole, all together*.

494. The catalogue of the ships which now follows, and which from its first word has received the name Βοιωτία, has always been celebrated, as an ancient piece of geography, and for the accuracy and clearness of its topographical details. An orderly arrangement of the countries mentioned is preserved through the whole enumeration. Commencing at Bœotia, the poet conducts his reader through the states lying on the direct route to Peloponnesus, after which, he proceeds from place to place to Thessaly, in the order, as Trollope observes, in which a traveller would visit them. The distinctive features of each country are noticed, to the fidelity of which description the results of modern travel bear ample testimony. There is also a pleasing variety and beauty of detail, which, with its rare melody of versification, has always rendered this a charming portion of the Iliad. As a specimen of ancient geography, such respect was paid to it, that it was not only commented upon by many writers, but in some of the Grecian states, the youth were required by law to commit it to memory. Solon is said to have appealed to it, in the dispute between Athens and Megara, respecting the possession of Salamis.

In respect to the number of the ships and troops, the Scholiast puts the

former at 1166. Eustathius finds in the catalogue the number 1186. Thucydides, using a round number, says that the armament consisted of 1200 ships. In this he is followed by Plutarch, who, supposing each ship to carry 100 men, fixes the number of troops at 120,000. But Thucydides taking the mean between the largest vessels, those of the Bœotians carrying each 120 men, and the smallest belonging to Philoctetes and Achilles, which carried only 50, makes the number 102,000. It may be remarked, that later poets speak in round numbers of a *thousand ships* sent to Troy. Cf. Eur. *Androm.* 106; Virg. *Æn.* 2. 198. It is evident that the exact number cannot be ascertained, as it is impossible to know how many were conveyed in each ship. The armament, however, was very large, and worthy of the poetic amplification and splendor of imagery, with which the marshalling of the forces and their approach to battle are related by Homer.

494-498. Βοιωτῶν. The poet commences with the Bœotians, because in their country lay the haven of Aulis, whence the Greeks sailed to Troy. — μὲν refers forward to δὲ in v. 511. There is a disparity of form in the clauses, the latter being periphrastic. — οἱ δ', sc. Βοιωτῶν. — Τρίην, *Hyria*, was a Bœotian town on the Euripus, destroyed in the time of Strabo. Col. Leake (*North. Gr.* Vol. II. p. 469) thinks that those ancient critics were right, who supposed that Hyria was the same place as Hysia: — Σχοῖνας. This town lay on the river Schoenus not far from Thebes. Near it was Scolus (Σκῶλος). — πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν, *the hilly Eleon*. Leake (*North. Gr.* II. p. 332) conjectures this town to have been situated on the right bank of the Asopus, near a rocky gorge, through which that river finds its way to the plain of Tanagra. — Θέσπιαν. This town lay at the foot of Helicon. — Γραῖαν, *Græa*, was afterwards known as *Tanagra*. — Μυκαλησόν, *Mycalessus*, lay on the height commanding the bay of Egripo.

499-510. οἱ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο, *who lived about Harma*, i. e. dwelt in Harma and its vicinity. — Θισβην, *Thisbe*, occupied the site of the modern Kakósia, on the southern side of Helicon, and a short distance from the sea. This region is now noted for its abundance of wild pigeons. Cf. Leake's *North. Gr.* II. p. 507. — Κορώνειαν, *Coroneia*, celebrated in subsequent times for the battles in its vicinity, among which was the one in which the Athenians suffered the great defeat spoken of in Thucyd. I. 118. § 2. — Πλάταιαν, *Plataea*. This city was celebrated for the great victory there gained by the Greeks over the Persians, and its memorable siege by the Lacedæmonians (cf. Thucyd. II. 75-78; III. 20-24; 52-68). — Ἐπιδήβαν, *Hypothebes*, i. e. under or near to Thebes, which city had been destroyed by the Æpigiou, and hence was not enumerated in the catalogue. — Ὀγχηστον, *Onchestus*, was situated near the Copaic lake, on the low ridge which separates the Teneric and Theban plains. In the time of Pausanias, there remained in its ruins, the temple and statue of Neptune in an ἄλσος or sacred grove, where now stands the convent

Mazaraki. Cf. Leake's North. Gr. Vol. II. pp. 214, 215. — Ἴωνες, Ἰωνεῖς, is thought by Leake and other modern geographers, to have been the same place with Cheronæa. — ζαθέην "ob cultum Bacchi." Bothe. — ἑσχατόωσαν. It was a frontier town. — κοῦροι. See N. on l. 473.

511-515. Ἀσπληδόνα—Ὀρχομεῖον Μινύειον. These places are not enumerated with the other Bœotian towns, because they were independent and commanded by their own princes. Aspledon lay about 20 stadia N. E. of Orchomenus, on the site of the present Tzamali. It was subsequently called Eudiclus from its pleasant situation. Orchomenus once rivalled Thebes itself in power and splendor. Cf. 9. 381. See also Leake's North. Gr. II. pp. 144-153. — Ἀξείδαιος, the son of Azceus. — παρθένος αἰθάλῃ previous to her connexion with Mars. — ὑπερώϊον, an upper chamber, where in Homer's time was the women's apartment. In subsequent times, the female apartments were on the same floor with those of the men. — Ἄρηϊ is the dat. commodi (see Ns. on l. 39, 159) after οὗς τέκεν Ἀστυόχη — δὲ = γάρ. — οἱ refers to Ἀστυόχη.

517-526. Φωκίαν. Phocis was a tract of country lying north of the gulf of Corinth and west of Bœotia. — Κυπάρισσον, Cyparissus, lay on Parnassus a short distance from Delphi. Its later name was Apollonius. — Πυθῶνα, Pylthos, so called because it had a temple and oracle of Pythian Apollo. It was subsequently called Delphi, and now Kastri. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 553. — Κρίσαν. Its modern name is Chroso. — ζαθέην to Apollo. — Πανοπέη, Πανοπεα, a town situated on the road to Delphi, where was the fabled abode of Tityas. At the mouth of the little valley below the citadel of Panopea, Pausanias mentions his sepulchre, describing his monument as upwards of 200 yards in circumference. Cf. Müller's Dorians, vol. i. p. 329; Mure's Greece, vol. i. p. 211. — Κηφισός, Cephisus. This river rises at the foot of Parnassus from numerous and copious springs, and after a sinuous course through Phocis and a part of Bœotia, empties itself into the Copsaic lake. Its modern name is Mauro-Nero. — Λίλαια, Lilæa. Its ruins are now called Paleómastra, and are situated on the left bank of a ravine, about half a mile from Kefalovrysses (κεφαλοβρύσεις) or fountain-heads of the Cephisus. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 71. — τοῖς . . . ἔποντο, these came in forty black ships; literally, forty black ships followed these. — οἱ μὲν, i. e. Schedius and Epistrophus. — Βοιωτῶν . . . ἄριστερά, near the Bœotians on the left.

527-535. Λοκρῶν. The only tribes of the Locrians known to Homer were the Epicnemidian and Ozolæ. The latter tribe dwelt north of the Corinthian gulf, between Phocis and Ætolia. The Epicnemidian Locri occupied a small district immediately adjoining Thermopylæ. In this catalogue both tribes are considered as one people. — Ἄϊας. See N. on v. 406. — οὗτ' ἵστος γε ὄσος—ἀλλὰ πολὺ μείων, not so large—but much less. The two-fold assertion in the positive and negative form, gives emphasis to the idea. The smallness of Ajax is rendered still more prominent by

αλγος μὲν ἔην. — *λινοδόρηξ*, having a linen cuirass. — *ἄρχαι*, dative of the way or manner. — *ἐκέκαστο*, pluperf. of *καίνυμαι* (*to excel*) with the imperf. signification. — *Πανέλληνας* and *Ἀχαιοὺς* are here put for the whole Grecian army. — *Κύνον*, *Cynus*, was situated on a peninsula of the same name terminating the Opuntian gulf, and was the emporium of Opus, the capital of the Locrians, from which it was 60 stadia distant. — *Ἵθάκῃα*, *Opocis*, i. e. Opus. See preceding note. — *τῷ δ'* refers to *Ἄϊας*. — *εἰ . . . Εὐβοίης*, who live opposite the sacred Eubœa. Some translate *πέραν*, beyond. But cf. Butt. Lexil. No. 91.

536-544. *Εὐβοίαν*, *Eubœa*, opposite Bœotia, now called Negropont. The epithet *ἰερῆς* (v. 535) was given it *ob cultum Apollinis*. — *μένεα πτολίεθρες*, *breathing strength* = animated with courage. Cf. Milton's *Paradise Lost*, Book 2. 697 :

“ ——— and breath' st defiance here and scorn,
Where I reign king, ———— ”

See also Acts 9. 1. The expression is founded upon the well-known fact, that when men are under the influence of strong emotions, they breathe with quickness and vehemence, and hence in metaphorical language, they are said to breathe out anger, rage, threats, defiance, or whatever passion or feeling has taken possession of their breasts. — *Ἄβαντες*. These were the earliest inhabitants of Eubœa. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — *Χαλκίδα τ' Εἰπέριαν*, *Chalcis and Eretria*. The former was the chief town of Eubœa, on the S. E. side of the island, and on the narrowest part of the Euripus. It is now called Egripo. Eretria lay also on the coast, a short distance S. E. from Chalcis. — *Ἰστιαίαν*, *Histiœa*, was situated near the modern Oreós, on the north-western extremity of the island. — *Κήρινδον*, *Cerintus*, lay between Chalcis and Histiaœa on the shore of the Ægean sea. Hence its epithet *ἑφαλον*. — *Δίου τ' αἰπὸ πτολίεθρον*, *the lofty town of Dion*. This Eubœan town was situated on the promontory of Cenæon. — *Κάρυστον*, *Carystos*, lay on the south-east coast of Eubœa, near the extremity of the island. It was famed for its marble. — *Στύρα*, *Styra*, lay a few miles N. W. of Carystos on the same coast. — *ἄδδ'*, next in order. — *ἕξος Ἄρηος*, *offspring of Mars*; literally, a branch or sprig of Mars. Some take it in the sense of *vir fortis*. — *Χαλκωδοντιδῆς* is a patronymic, Elphenor being the son of Chalcodon. — *δοοί*, “*celerēs, acres, non fortes generatim ut placet Buttmanno Lexil.*” Bothe. — *ἑπίδες κομῶντες*. Their hair was cut in front, to prevent their being seized by the foe, but left long behind, to show that they never turned their backs in fight. — *μεμαῖτες* (2 perf. part. of *μέμαι*) *δρεκτῆσιν μελιγσιν* (sc. *μάχεσθαι*), *eager to fight with extended spears*. They used their lances in standing fight, unlike the Locrians who fought with missiles at a distance. Cf. 13. 713. — *δηίων* limits *δάρηκας*.

546-555. “*Locus nobilissimus quo gloriarī solebant Athenienscs.*” Wolf

— 'Αθήνας. The epithet *εὐκτίμενον* shows that this was a flourishing town at a very early age. — *δῆμον*, the people. — *ποτ'*, formerly. — *τέκε* . . . "Αρουρα (= Γαῖα). The Athenians prided themselves on being the original settlers of the soil (*οἱ αὐτόχθονες*, *aborigines*, *indigenæ*). — *κάδ'* . . . *νηφ*, and placed him in Athens in her own temple, i. e. caused his statue to be placed there. The object of *τέκε* and *εἶσεν* is to be supplied from the context. *κάδ'* (i. e. *κατὰ*) belongs to *εἶσεν*. Cf. K. § 300. 2. See N. on v. 156. — *μιν* refers to Erectheus, although some understand by it Athene. — *περιτελλομένων ἐνιαυτῶν*. Cf. *volventibus annis*. Virg. *Æn.* 1. 234. Reference is had to the regular time of the returning festival. — *τῶν*, i. e. the Athenians. — *Πετεῶο* gen. of *Πετεῶς*. S. § 46. — *τῷ* limits *ὁμοίος*. — *κοσμῆσαι* has the force of a synecdochical accusative limiting *ὁμοίος*. — *Ἰππους* refers to war-chariots, as cavalry were not employed in the Trojan war. — *ἔριξεν* (sc. *αὐτῷ*), *vied with him*.

557, 558. *Αἶας*. See N. on 1. 138. — *Σαλαμῖνος*, *Salamis*, an island celebrated as being the place to which the Athenians retired before the army of Xerxes. — *ἔν'*, *where*. It was to this verse that the Athenians appealed, in their contest with the Megareans concerning the possession of Salamis, on the ground that Ajax united his ships with the Athenian fleet. See N. on v. 494.

559-566. 'Αργος (now Argos) was the chief city of Argolis on the Inachus, a river flowing into the Argolic gulf. — *Τίρυνθα*, *Tirinthus* or *Τίρυνς*, lay a short distance S. E. of Argos, and was famous for its massy walls (whence its epithet *τειχιόεσσα*), supposed to have been built by Lycian workmen called Cyclopes. For an interesting account of these ruins, cf. *Leake's Morea* II. pp. 349-356. — 'Ερμιόνη, *Hermione* (now Kastri), was a town and port on a peninsula of the eastern shore of Argolis. — 'Ασίνη, *Asine*, lay S. W. of Hermione about midway between that town and Argos. — *βαδὸν* . . . *ἐχούσας*. Both Hermione and Asine were situated on the Argolic gulf. — *Τροιζῆν'*, *Træzen*, lay E. of Hermione on the Saronic gulf. — 'Επίδαυρον, *Epidaurus*, was a town on the Saronic gulf, N. W. of Træzen and E. of Argos. — *Αἴγινα*, *Ægina*, was a well-known island in the Saronic gulf, about mid-way between Salamis and Argolis. — *Μάσπετα*, *Mases*, in the time of Pausanias was only a haven of the Hermionenses. Cf. *Leake's Morea*, II. p. 461. — *Σθενελος*. He was the charioteer and companion of Diomedes, and one of the Epigones. — *τρίτατος* = *as the third leader*. — *Μηκαστέος* is trissyllabic by synizesis. — *Ταλαοιδης*, Epic for *Ταλονιδης*, son of *Talaus*, i. e. Adrastus. — *συνπάρτων δ' ἡγήετο*, i. e. was chief commander.

569-575. *Μυκῆνας*, *Mycenæ*. This city lay N. E. of Argos, on the site of the present village Krabata or Karvata. In the time of the Trojan war, it surpassed Argos in splendor and power. — *Κόρινθον*, *Corinth*, which at this time was under the sway of Agamemnon. It is thought to be referred to in 6. 152, by the name 'Εφύρη. — *Κλεωνάς*, *Cleonæ*, lay nearly

south from Corinth in the direction of Argos. According to Strabo, it was 120 stadia from the latter, and 80 stadia from the former place. — *Αραιδυοῖην, Arathyrea*, was a town between Sicyon and Argos, near the sources of the Argolic Asopus. Cf. Leake's *Morea*, III. p. 344. — *Σικυῶν, Sicyon*, lay N. W. of Corinth, on a table-summit three miles in circumference, about two miles from the Sinus Corinthiacus, and was anciently a place of great strength and opulence, as well as the seat of the fine arts, especially of painting. — *ὔπερησίν.* If, as Pausanias thinks, this town was the later *Ægeira*, it lay on the Corinthian gulf, N. W. of Sicyon. — *Γονόεσσαν, Gonoessa*, was situated on a promontory about mid-way between *Ægeira* and Pellene (*Πελλήνην*), which latter place lay S. W. of Sicyon, on a high and precipitous hill, about 60 stadia from the Corinthian gulf. — *Αἴγιον, Ægium*, was on the Sinus Corinthiacus, S. W. of *Ægeira*. — *Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα* refers to the remoter coast, as far as the borders of Elis. — *Ἑλικήν, Helice*, lay on the gulf a little distance S. E. of *Ægium*, and near to Bura. It will be seen that the dominion of Agamemnon embraced the north-west portion of Argolis, that of Diomedes the south-eastern part. — *πολλὸ πλείστοι, by far the most numerous.* See N. on v. 220. — *ἐν δ' . . . χαλκόν, "inter hos armari solebat, his intererat, hos ducebat."* Bothe. — *αὐτὸς (= he in person)* is considered by some as standing opposed to *Μενέλαος* (v. 586), whom he placed over the troops from Lacedæmon (cf. v. 587). — *ἄριστος, most eminent, highest in authority, not bravest,* inasmuch as Achilles and Ajax at least were his superiors in battle. Cf. I. 91, 278.

581-588. *κητώεσσαν, hollow, abounding in hollows*, an epithet of Lacedæmon given it from the valley of the Eurotas. See N. on 3. 443. The theme *κήτος* is cognate with *κύτος, a hollow.* Cf. *Odys.* 4. 1; 3. 158 with my note. — *Φᾶριν* lay a short distance south of Amycla. — *Σπάρτην, Sparta.* This celebrated city lay on the Eurotas, near the ruins of which is the present Magula. — *Μέσσην, Messe* (now Massa), was a town and port near the extremity of the promontory of Tænarus. Col. Leake (*Travels in Morea*, vol. I. p. 286) says that the epithet *πολυτρήρωνα* applied by Homer to this place, was confirmed by his guides, who say that the caverns in the cliffs of Cape Grasso abound with wild pigeons. — *Βρυσείδς.* Crusius says that this old town lay south of Sparta. — *Ἄμικλας, Amyclas*, lay on the Eurotas, a short distance below Sparta. — *Ἑλος, Helos*, was situated on the Sinus Laconicus near the mouth of the Eurotas, and hence its epithet *ἔφαλον.* — *Λάαν, Laas*, or Las, was also situated on the Sinus Laconicus, S. E. from Helos, about ten stadia from the sea. — *Οἴτυλον, Oitylus*, lay on the Sinus Messeniacus N. of Messe. — *οἱ* refers to Agamemnon. See N. on I. 104. — *ἀπάτερθε, apart from Agamemnon's troops.* — *προθυμίησι, zeal, eagerness.* Some render it, *valor, courage.* It seems rather to refer to his enthusiasm in this war, which had been undertaken in his behalf. This view is corroborated by

the following context. For the plural *προδυμίῃσι*, see N. on 1. 206. — *τίσασθαι* . . . τε. See N. on v. 356.

591-600. Πύλον. See N. on v. 77. — Ἀρήνην, *Arene*, was a Messenian town lying on the sea-coast N. of Pylos. — Θρύον, *Thryos*, lay on the Alpheus, most probably where that river forms the boundary between the Pylians and Eleans. — Αἶπυ, *Æpy*. Crusius thinks that this was a town of Elis, situated on the Alpheus, where it flows between that country and Messenia. Cf. Leake's *Morca*, II. p. 76. — Κυπαρισσήντα, *Cyparissis*, lay on the coast a short distance S. E. of *Arene*. — Ἀμφιγένειαν, *Amphigenia*, probably the later *Amphia*, on the sources of the river *Amphitis* in the north-eastern part of Messenia. Cf. Kiepert's *Larger Atlas, Map Messenia*. — Ἑλος, *Helos*, is supposed to have been situated on the Alpheus. — Δόριον, *Dorion*, lay in the western part of Messenia, on the river *Cyparissos*, some distance from the coast. — παύσαν ᾠοιδῆς, *caused to cease from song* (i. e. the art of song). K. § 271. 2; S. § 197. 2. — Οἰχάλιθρον, *from Œchalia*. As Homer mentions *Œchalia* in *Thessaly* (cf. v. 780), it is thought that there were two places of this name belonging to *Eurytus*, the one which is here spoken of being in *Messenia*. — στεύτο, *he asserted*. Similar to this is our colloquial expression, *he stood to it*. — νικησέμεν depends on *στεύτο*. — εἶπερ ἄν—δείδωεν. See N. on 1. 60. — ᾠοιδῆν. See N. on v. 595. — ἐκλέαδον, *caused to forget*, Epic reduplicated 2 aor. for *ἔλαδον*. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 185.

603-614. Ἀρκαδίην, *Arcadia*, was an inland country of *Peloponnesus*, which accounts for their paying no attention to maritime affairs. Cf. v. 614. — Κυλλήνης, *Cyllene*, a high mountain in the northern border of *Arcadia* near *Stymphalos*. — παρά, *near*. The monument here spoken of was on the declivity of the mountain. — ἀνέρες ἀχιμαχῆται, i. e. they did not fight with missiles. — Φένεον, *Pheneus*, was a town lying a short distance S. W. of *Cyllene*. — Ὀρχομενόν, *Orchomenos*, lay a short distance N. of *Mantineia*. Col. Leake identifies its site, as the place where now is a small village, at the foot of a detached height belonging to *Mount Alonistena*. *Travels in Morea*, II. p. 276. — Τεγέην, *Tegæa*, was S. of *Mantineia* on the road to *Sparta*. — Μαντινέην, *Mantineia*, was situated in the eastern frontier of *Arcadia*, and was celebrated in later times for the great battle between the *Bœotians* and *Spartans*, in which *Epaminondas* was slain. — Στύμφηλον, *Stymphalos*, a town near *Mount Cyllene*, on the *Stymphalian lake*, which was famous for its birds destroyed by *Hercules*. — Παρρῆσιην, *Parrhasia*, was probably a town in the district of the same name in the south-western part of *Arcadia*. — ἐπιστόμενοι πολέμῳ, *skilful in fighting*. The infinitive may be referred to S. § 195. 1, or § 182. — αὐτῷς belongs to Ἀγαμέμνων. — γὰρ introduces a sentence, which explains how it was that the *Arcadians*, being an inland people, brought sixty ships to the war. See N. on v. 603. — περὶαν denotes the object of δᾶκεν—ἰῆας. — ἐπεὶ introduces the reason why the *Arcadians* were

dependent on Agamemnon for ships. — *θαλάσσια ἔργα* = navigation. — *μεμήλει*, Epic 2 pluperf. of *μέλω*, with imperf. signification. This verb is limited by *σφί*.

615-624. *βουπράσιον*, *Buprasium*, lay in the northern part of Elis, near the frontier of Achaia. It is here considered as a district of Elis. So Bothe interprets "*Buprasium et reliquam partem Elidis, quam partem in sequentibus describit.*" — "*Ἠλιδα*, *Elis*, was a country lying on the western side of Peloponnesus, bounded S. by Messenia, E. by Arcadia, and N. by Achaia. There was a city of the same name situated on the Peneus, about 120 stadia from the sea. — *Ἰσσον ἐφ'* (i. e. *ἐφ' Ἰσσον*), as much as. — *Ἵρμῖνη—Μύρσινος—Ὀλενίη—Ἀλεισιον*. These towns lay, the first in the western part of Elis near the sea, the second, a short distance S. of Buprasium, the third (called the *Olenian rock*), on Mount Scollis which separates Elis from Arcadia, the fourth, in the more southern part of Elis, about 60 stadia N. of Olympia, on the road to the town of Elis. These four cities inclosed (*ἐντὸς ἐέργει*) the central portion of Elis. — *ἔμβαυον*, embarked in each vessel. — *Ἐπειοί*. These appear to have been at this time the leading people of Elis. — *ἄες* is in apposition with *Ἀμφίμαχος* and *Θάλπιος*, and *δὲ μὲν* and *δὲ δ'* are in partitive apposition with *ἄες*. See N. on l. 606. — *Ἀκτορίωνος*, the sons of Actor, inasmuch as he was the father also of Cteas. Cf. 13. 185. — *τῶν δ'* = the third division. — *τῶν δὲ τετάρτων*. Another leader of the Epeians, viz. Otos, is mentioned in 15. 585. — *Ἀυγηΐδδαι*, the son of Augeas. Polyxenus was therefore the grandson of Augeas. This king was celebrated for his herd of 3000 cattle, the stalls of which had not been cleaned in 30 years, but which labor Hercules accomplished in one day.

625-629. *Δουλιχίαι*, *Dulichium*, was one of the Echinades, identified by Col. Leake (see *Travels in North Gr.* III. p. 50) with *Petalá* the largest of the group. It lay nearly E. of Ithaca. — *Ἐχινάων* (sc. *ἄλλων*), i. e. *Ἐχινάων*. — *ἄλδς* refers here to the outer bay of the Sinus Corinthiacus. — *Φυλεύς*, *Phyleus*, was banished by his father Augeas, because, when chosen arbiter between him and Hercules, in respect to the reward promised to the latter for cleansing the stables, he decided in favor of Hercules. — *πῶτα*, formerly:

631-637. *Κεφαλλῆνας*, *Cephalenians*, was the general name given to those who inhabited the islands and places here mentioned. — *Ἰθάκη*, *Ithaca*, celebrated as being the residence of Ulysses. It is a small rocky island lying N. E. of Samos (*Σάμος* now *Cephalenia*), from which it is separated by a strait of six miles. — *Νήριτον εἰνοσίφυλλον*, leaf-shaking (i. e. woody) *Neriton*. This mountain (now called *Anoí*) was in the southern part of the northern division of Ithaca. Cf. *Mure's Greece*, vol. i. p. 71. — *Κροκύλει'*, *Crocyleia*. It has been a matter of doubt, whether this and the following place were towns in Acarnania or in Ithaca. Had they been in Ithaca, we should have expected some mention to have

been made of them in the Odyssey. — Ζάκυνθον, *Zacynthus*, now *Zante*, lies S. of Cephallenia. — Σάμον. See N. on 'Ιθάκην supra. — ἤπειρον, *the main land, the continent*, refers here to Acarnania including the island Leucadia. — μιλτοπάρροι, *having red sides* (literally, *cheeks*). The sides of the ship near the prow, were frequently painted with red or purple (cf. *Odys.* 11. 124).

638-643. Αἰτωλῶν. *Ætolia* was bounded on the S. by the Sinus Corinthiacus on the W. by Acarnania, and on the E. by Locris. — Πλευρῶν'—Καλυδῶνα. These towns lay on the road leading from Chalcis to Acarnania, the former a short distance W. of the latter, which was celebrated for the boar-hunt in its vicinity. — Ὀλεον, *Olenus*, was situated some distance N. of Calydon. — Πυλῆην, *Pylene*, lay N. W. of Pleuron on the Acarnanian road. — Χαλκίδα, *Chalcis*, lay on the outer Corinthian gulf, a short distance from the Narrows, and near the mouth of the Evenus. Cf. *Thucyd.* II. 83. § 3. — οὐ—ἦσαν, *were not* = were no longer living. — γὰρ explains why Thoas led the *Ætoli*ans. — αὐτ' . . . ἔην, *nor was he himself still living*. — τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο (i. e. ἐπετέταλτο πάντα), *to him* (i. e. to Thoas) *all things* (= chief command) *were committed*. — ἀνασσέμεν denotes the purpose of the preceding verb.

645-651. Κνωσόν, *Cnosus*, lay on the northern coast, in the central portion of the island, a short distance from the sea. — Γόρτυνα, *Gortyna*, was situated in the centre of the island, N. E. of Cape Matala, and S. E. of Mount Ida. — Λύκτον, *Lyclos*, was situated inland, a short distance S. E. of Cnosus. — Μίλητον, lay on the northern coast, E. of Cnosus, and was the parent city of Miletus in Ionia. — Λύκαστον, *Lycastus*, lay on the road from Cnosus to Gortyna. It received the epithet ἀργυροίς, from the white cliffs on which it was built. — Φαιστόν, *Phæstus*, lay S. W. of Gortyna, near Cape Matala. — Ῥήτιον, *Rhuti*us, was a town lying E. of Gortyna, near the sources of the river Electra. The towns here mentioned appear to have been situated in the central portion of the island. — ἑκατόμπολιν. This is spoken in round numbers, to designate the numerous population and great fertility of the island. In *Odys.* 17. 174, it is said to have contained 90 cities, a difference which some attribute to the destruction of ten cities, in the insurrection which took place on the return of Idomeneus from the Trojan war. But Bothe well remarks "Homeri vocem non ad vivum resecandum est." See *Odys.* l. c. with my note. — Μηριόνης. He was the charioteer and οὐραγός (cf. 4. 254) of Idomeneus. See N. on v. 564.

654-660. Ῥόδον, *Rhodes*. This island was celebrated for its Colossus, and the sieges which it sustained against Demetrius (B. C. 304), and against the Turks (A. D. 1480). — Λίνδον, *Lindus*, a town on the south-eastern coast of the island. — Ἰηλυσον, *Jelysus*, lay on the north-western coast, N. E. of *Camirus* (Κάμειρον) which was situated near Cape Mylantia

— ἰὴν Ἡρακλῆϊν (= Ἡρακλῆος), *the strength of Hercules = the mighty Hercules*. — Ἐφύρας. There were several places in Greece, bearing the name of Ephyra, one near Corinth, another in Elis, and a third in Thesprotia, which is generally supposed to be the one referred to here. Cf. Odys. 1. 259. — Σελλήεντος. The river Selleis flowed from the S. W. into the Cocytus, a little above the junction of that stream with the Acheron. Ephyra lay a short distance below the junction of the Selleis and Cocytus. — πέσσας, *when he had laid waste*. See N. on 1. 35.

661-669. τράφη. The use of the second aorist ἔτραφον as passive (cf. 5. 555; Odys. 3. 28), has induced Buttmann (cf. Ir. Verbs, p. 245) to decide against this reading as a Homeric form. He suggests τράφ' ἐνὶ as the original reading. — αὐτίκα, *suddenly*, i. e. accidentally. So Clark: *casu et fortuito occidit si historice fides*. — μήτρῳα, *his mother's brother*, i. e. his maternal uncle. — αἴψα δέ, *and immediately*, is used, says Crusius, in the narration of a fact, αἴψα τε in universal propositions. Cf. 19. 221. — ὅγε (*the same*) marks emphatically the identity of the subject in both clauses. Cf. K. § 303. R. 2. See N. on 8. 302. — βῆ φεύγων, *fled away*. Cf. 8. § 225. 8. — οἰ (here enclitic) is the dative after ἀπειλήσαν. — ἀλάμενος, *after having wandered about*. See N. on 1. 35. — τριχθὰ . . . καταφυλαδῶν, *and they* (i. e. Tleptolemus and his people) *dwell in three divisions by tribes*. Some think that reference is had to the three-fold division of the Doric race, viz. the Hyllæans, Dymanes, and Pamphylians. Cf. Odys. 19. 177. — ἐκ = ὑπό.

671-675. Σύμηθεν, *from Syme*. This was a small island lying N. of Rhodes. — τῶν ἄλλων Δαναῶν, *the other Danaans = all the Danaans*, inasmuch as ἄλλων serves merely to distinguish them from Nireus, with whom they are compared. — μετ', *after = with the exception of*. — ἀλαπαδῶς *weak, unwarlike*.

676, 677. Νίσυρον, *Nisyros*, was a small island S. W. of the promontory of Cnidus. — Κράπαδον (Epic for Κάραδον), *Carpathus*, an island lying between Crete and Rhodes, and giving its name to the surrounding sea. — Κάσον. This small island lay between Crete and Carpathus. — Κῶν, *Cos*, a small island, lying a short distance N. W. of the promontory of Cnidus. — Καλύμνας. These were two islands lying N. W. of Cos, and taking their name from the largest which is now called Calymna. The other was probably Leros.

681-684. Πελαγονικὸν Ἄργος was a town in Thessaly, according to some, the later Larissa. — Ἄλον, *Alus*, a town in Achaia Phthiotis in Thessaly, upon or near Mount Orthrys. — Ἄλοπην, *Alorpe*, is supposed to have been situated in the southern border of Achaia Phthiotis, on the Malean gulf. — Τρηχῶν. *Trachis*, lay on the Malean gulf, a few stadia N. W. of the later Heraclea. — Φθίην. See N. on 1. 155. — Ἑλλάδα, *Hellas*. The precise situation of this place is unknown. It was probably a town with a

district of the same name in Phthiotis, as was also Phthia. — Μυριάδων. See N. on l. 180.

685-694. ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. Under him were five subordinate leaders Cf. 16. 168-197. — πολέμοιο. S. § 193. — οὐ . . . ἡγήσαστο, for *ibert wai no one to lead them to the ranks*. ὅστις—ἡγήσαστο. K. § 233. 4. See N. on v. 188. — γῶνα=*lay inactive*. — κούρης. See N. on εὐχολίη. 1. 65. — Βρισγηίδος. See N. on l. 184. — Δυρνησοῦ, a town in the northern part of Mysia, near the source of the Evenus, a short distance S. W. of Thebes. — Θήβης. See N. on l. 366. — καδ̄ (i. e. *κάτα*) is to be taken adverbially. Some may prefer to connect it with ἔβαλεν by tmesis. — ἐγχεσιμύρων, *skilled in the use of the spear*. Some explain it, *οὐ ἔχουσι τὴν μοῖραν τῶν ἐγχείων, those whose fate it is to bear the spear*. — τῆς is the genitive of cause. — τάχα . . . ἐμελλεν, *but he was quickly to rise again*.

695-699. The district governed by Protesilaus, appears to have been in the eastern part of Phthiotis. — Φυλάκην, *Phylace*, was the capital of this district. — Πύρασον, *Pyrasos*, a town in the north-eastern extremity of Phthiotis. — Δήμητρος τέμενος, *having a field sacred to Ceres*. This field, which was noted for its great fertility, is said by Crusius to have lain two stadia from the town. — Ἴτωνα, *Iton*, lay some distance S. of Pyrasos, and S. E. of Phylace. — μητέρα μῆλων, *mother of flocks*, i. e. having luxuriant pastures. — Ἀντρῶν. This town lay on the south-eastern coast, nearly opposite Histiaea in Euboea. See N. on v. 537. — Πτελεόν, *Pteleus*, was also a town on the coast, N. of Antron. — ἔχεν *κάτα γαῖα*, i. e. *γῆν κατεῖχον* (sc. *αὐτῶν*)=*he was now dead*. A similar euphemism is found in 3. 243. Protesilaus was the first to land on the Trojan shore, and fell, as some say, by the hand of Hector.

700-702. ἀμφιδρυφής, *wounded or scratched on all sides*, is used of one who tears both cheeks through excess of grief. — δόμος ἡμιτελής, *his house unfinished*, or, according to some, *his house incomplete*, as being deprived of its owner and lord (cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 599). Others think that it refers to his leaving behind him no children of his own. The first is the more usual and natural interpretation, it being the custom on his marriage for the bridegroom to build a new house. Protesilaus on account of the suddenness of his departure to Troy, left his house unfinished. — τὸν . . . ἀνήρ. See N. on v. 699.

703-709. οὐδὲ—οὐδ' strengthens the negation. — πάθειν γε μὴ ἄρχόν, *but they missed their chief*. — σφέας=*αὐτοῦς*. — γενεῖ is the limiting dative of ἐπλότερος. — πρότερος (sc. *γενεῖ*), *older*. — οὐδέ τι . . . ἔοντα verba intolerabilis plena ταυτολογίας. Wolf.

711-715. The country governed by Eumelus lay in Pelasgiotis and the peninsular Magnesia. — Φερὰς, *Pheræ*, lay in Pelasgiotis, a short distance S. W. of Lake Bœbets. On the northern side of the lake was the town Bebe.

— Γλαφύρας, *Glaphyra*, a town in Magnesia, on the southern side of Mount Pelion. — Ἴαωλκόν, *Iaolicos*, was also a town of Magnesia on the Pelasgic gulf. It was famous as being the place of rendezvous of the Argonauts. — τῶν (i. e. τοῦτων) depends on νηῶν. — Ἄλκηστις, *Alkestis*, celebrated in mythology, for having offered herself to death for her husband Admetus. — εἶδος is the accusative synecdochical.

716-720. Μηθώνην, *Methone*, a town in the south-eastern part of Magnesia, on the Pelasgic gulf. — Θαυμακίην, *Thaumacia*, was a Magnesian town on the Sinus Thermaicus, nearly opposite Methone. — Μελίβοιαν, *Melibœa*, lay N. of Bœbe on the Sinus Thermaicus, between the mountains Ossa and Pelion. — Ὀλιζῶνα, *Olizon*, is located on Kiepert's Map, at the south-eastern extremity of Magnesia. It is placed by some a little below Melibœa. — τῶν δὲ Φιλοκλήτης ἦρχεν, but then *Philoctetes led* = then another, namely *Philoctetes, led*. The presence of the adversative δέ, requires that Φιλοκλήτης should be emphasized with the voice. — τόξων εὖ εἰδώς, *well-skilled in the bow* (i. e. a skilful archer). For the genitive, cf. S. § 187. 2. — ἐμβέβασαν, 2 pluperf. 3 plur. of ἐμβαίνειν. — Ἴφι μάχεσθαι, *so as to fight powerfully*, denotes the result of τόξων εὖ εἰδότες.

721-727. ἰ μέν, i. e. *Philoctetes*. — πάσχων denotes the condition or circumstances in which he lay. — Λήμνῳ. See N. on l. 593. — ὕδρου, (from the bite) of a *hydrus*, is the genitive of cause. ὕδρου refers doubtless, as its name would indicate, to a water-serpent. — τάχα . . . ἔμμελλον. See N. on v. 694. The Greeks were informed by an oracle, that without the arrows of Hercules, Troy could not be taken. — οὐδὲ μὲν οὐδ' α. τ. λ. See Ns. on vs. 723, 724.

729-733. Τρίκκην, *Tricca*, a town in Thessaly on the Peneus. — Ἰδώμην, *Ithome*, lay S. of Tricca on a southern branch of the Peneus. — Οἰχαλίην, *Oichalia*, lay a short distance N. of Tricca on a small branch of the Peneus. See N. on v. 596. — τοῖς = ἕμα or σὺν τοῖς. Crusius Cf. K. § 283. 2. b.

734, 735. Ὀρμένιον, *Ormenium*, is generally supposed to have been a town in Magnesia a short distance N. of Iolcus. See N. on v. 712. — Ἵπέρειαν, *Hyperia*, lay near Pheræ in Thessaly. — Ἀστέριον, *Asterion*, was situated near Mount Titanus.

738-745. Ἀργισσαν, *A-gissa* (the later Argura), lay on the Peneus above its confluence with the Eurotas. — Γυρτόνην, *Gyrtone*, was situated about midway between the Peneus and Eurotas, a little above their junction. — Ὀρθην, *Orthe*, was W. of the Eurotas above its junction with the Peneus. — Ἠλόνην, *Elonge*, lay on the Eurotas above its union with the Peneus. — Ὀλοοσσόνα, *Oloosson*, lay N. E. of Elone on a branch of the Eurotas. — κλυτός, fem. gender. Cf. K. § 215. 4. — λαχθήεντας. See N. on l. 189. — Ἀιδίκεσσι. The *Æthices* are supposed to have

dwelt on the Thessalian side of Pindus, on the sources of the Peneus -- οἶος, *alone*, i. e. the only leader.

748-755. Κύφου, *Cyphus*, was a town upon a mountain of the same name in Thessaly. — Ἐν:ήνες (i. e. Ἀινιᾶνες). This people first lived about Mount Ōeta and the Sperchius, but afterwards migrated to Epirus. — μενεπτόλεμοι, *brave, warlike*. — Περαιβοί (i. e. Πεῤῥαιβοί), *Perabi*, were supposed to have dwelt at this time in the valley of the Titaresius or Eurotas, above its junction with the Peneus. — Δωδώνην. It has been a matter of discussion, whether reference is had to Dodona in Epirus or in Thessaly. It is probable that the latter which was near Skotyssa is meant. — Τιταρῆσιον. This river, called also Eurotas, unites with the Peneus above the vale of Tempe. — ἔργ' = *cultivated fields*. Cf. *Odys.* 4. 318. — ὅς refers to Τιταρῆσιον. — Πηνειόν, *Peneus*, the principal river of Thessaly, rising from many sources in the chain of Pindus, and flowing into the Sinus Thermaicus, through the celebrated vale of Tempe. — οὐδ' ἔργ' . . . ἀργυροδίνῃ, *yet it does not mix with the silver-eddying Peneus*. — μω is governed by ἐπιρῆει. — καθύπερθεν, *above, over*. — ὄρκου . . . ἀπορῥώξ. The order is: ἐστὶν γὰρ ἀπορῥώξ ὕδατος Στυγός, δεινοῦ ὄρκου. This last noun is in apposition with ὕδατος Στυγός. Allusion is had to the inviolability of an oath sworn by the river Styx.

756-758. Μαγνήτων, *Magneles*, were inhabitants of Magnesia. — τῶν μὲν refers to Μαγνήτων. — ὀδοῦ, *swift, active*, and by implication, *brave, warlike*. Cf. *Butt. Lexil. No. 67. § 3*.

760-762. Οὗτοι ἔρ', *these then*. — τῶν depends on τίς. — ὄχ' ἄριστος. See N. on 1. 69. — αὐτῶν and ἴππων are in partitive apposition with τῶν in v. 761.

763-770. μέγ' ἄρισται (see N. on ὄχ' ἄριστος, v. 761). Ἴπποι with which ἄρισται agrees is the *common* gender. — Φηρητιῶδαι (Epic for Φερητιῶδου), i. e. Eumelus the grandson of Pheres. — ὄτριχας, Epic for δούτριχας, *having hair of the same sort = matched in color*. The nominative is ἔδριξ. — σταφύλη . . . ἕισας, *equal upon the back (as if fitted to each other) by a level, or (as some render it) by a plumb-line*. The idea is that they were of equal height. — Πηλείη, a place in or near to Pheræ (see N. on v. 711). — φόβον Ἄρης φορεούσας, *bearing the terror of Mars*, i. e. producing consternation in the hostile army. — αὐδ is here used in passing to another particular. — μέγ' . . . Αἴας. See N. on 1. 138. — μήνιν is by metrical demand μῆνιεν. — Ἴπποι, sc. φέρτατοι ἦσαν. Cf. 16. 149 et seq. Although Achilles is absent from the preparation and bustle of the approaching contest, yet he is made the principal personage of the poem, by being thus kept constantly before the mind of the reader.

774-779. δίσκοισιν limits τέρποντο. — ἕκαστος. See N. on 1. 606. — ἐρεπτόμενοι, *feeding upon*, is always employed of brutes, except in *Odys.* 9. 97, where it is used of men, who plucked and ate the raw

fruit of the *totus*. — *πεπιασμένα*, sc. *πέπλοις*. Cf. 5. 194. — *ἀνάκτων*, "heroum et *προμάχων*, qui soli curribus istis bellicis utebantur. Cf. 1. 601." Bothe. — *οἱ*, i. e. *ἀνακτες*. Cf. v. 685. — *ἐνθα . . . στρατόν*, here and the *ε* through the army.

780-785. *οἱ δ'* refers to the Grecian forces, those of Achilles being excepted. The poet returns now to v. 484, whence he digressed to enumerate the forcès. — *ὤσει—νέμοιτο* (passive). The optative is employed in Homer after adverbs of comparison, when the comparison is not considered as an actual fact. Cf. K. § 342. 2. R. 1. On this simile Clark remarks: "ignis similitudine, simul armorum splendor, militumque ingruentium terror, vis, et rapiditas, pulcherrime ob oculos ponitur." — *Δῖ* . . . *χωομένην*, *ὄρε—ἰμάσση*, as (the earth groaned) under Jove the angry Thunderer, when he struck, etc. Some may choose to refer this dative to K. § 287. 7. R. 4, and translate, as the earth groaned to Jupiter, when in anger he thunders! and lashed, etc. *ὄρε* is accented when it stands after its substantive. — *ἀμφὶ Τυφωΐ*, i. e. near the place where Typhœus lay buried in the earth. — *εἰν* (i. e. *ἐν*) *Ἀρίμοις* (sc. *ὄρεσι*), in the mountains of the Arimi. "This chain of mountains has been located in Mysia, Lydia, Cilicia, and Syria; since in the imagination of the poets, a giant inspired by Jupiter lies buried where there are earthquakes and volcanic fires." Smith's Crus. Lex. — *ὄρε* responds to *ὄρε* in v. 781. — *τῶν—ἐρχομένων*, depends on *ποσσί*. — *διέπρησσον*, sc. *κέλευθον*. Cf. 1. 483. — *πεδίοιο*. The use of the local genitive is confined almost entirely to poetry. Cf. K. § 273. 4. a; Mt. § 377. See also Xen. Anab. I. 3. § 1, with my note.

786-788. *ποδήνεμος*, swift-footed; literally, *swift of foot as the wind*. — *Ἴρις*, the goddess of the rain-bow, in the Iliad is the usual messenger of the gods. Cf. 5. 103. — *ἀγγελη* that the Greeks were arming for battle. — *ἀλεγωνῆ*, *sad*, because it presaged woes to Troy. — *ἀγοράς* is the abstract accusative. S. § 181. 2. — *ἐπὶ Πριάμοιο δύρῃσιν*, as was the custom at Eastern courts. Cf. Xen. Cyr. I. 3. § 2.

790-795. *ἄγχοῦ* the Trojan assembly. — *εἶσατο*, resembled. See N. on 1. 228. — *φθογγῆν* is the synecdochical accusative. — *σκοπὸς* is in apposition with *ὄρε*, and denotes character, as a *σπη*. Cf. Andrews and Stoddard's Lat. Gram. § 204. R. 1. — *ποδωκείρισι*, *swiftness of foot*. For the plural, see N. on 1. 205. — *τύμβω ἐπ' ἀκροτάτῳ*, upon the highest part of the tomb. — *ναῦφιν* is the genitive depending upon *ἀφορηθεῖεν*. Heyne takes it as a dative. For the optative after conjunctions denoting time indefinite. cf. K. § 237. 7. — *τῷ*, i. e. *Polites*. — *μετέφη* is here followed by the accusative. The various reading *προσέφη* is preferred by some. Cf. Jahrb. Jahn und Klotz, p. 272, cited in Smith's Crusius, sub voce.

796-801. *μῦθοι—ἄκριτοι*. Cf. v. 246. — *ἐπ' εἰρήνης*, in time of peace. Cf. K. § 296. 2. — *ὄρωρεν*, 2. perf. of *ὄρρωμι*, with pres. mid. signification, *rushes on*. — *δή*, already, now = before this time. — *μᾶλα πολλά*

very often. — ὄπω. See N. on 1. 108. — τοῖόνδε τοσόνδε τε λαόν, *such and so great an army*. — πεδίοιο. See N. on v. 785. — μαχησόμενα denotes purpose. See N. on 1. 13.

802-806. Ἔκτωρ. See N. on 1. 242. — ἐπιτέλλομαι is the middle with an active signification. Soph. Gr. Verbs. p. 243. — ὄδε, *thus*, refers forward to vs. 805, 806. — γάρ introduces the reason for the advice contained in the following lines. — κατά, *at*. — ἕλλη' . . . ἀνδρώπων, *the language of these widely-dispersed men is different*; literally, *one language is to one and another to another of these widely-dispersed people*. Cf. v. 400. — οἱσὶ περ ἔρχει, *whomsoever he leads*, i. e. his own forces. The genitive is the more usual case after ἔρχω. — πολιήτας, *his own citizens*. This advice resembles that of Nestor, vs. 360-366.

807-810. οὔτι . . . ἠγνοίησεν, *was not ignorant of the speech of the goddess*, i. e. he knew that it was Iris, and not Polites, who was addressing him. — ἐσσεύοντο is plural, because its subject refers to ἀγορήν, a collective noun. — πᾶσαι, *all*. — ὀρώρει, 2. plup. of ὀρνυμι, as imperf. mid. See N. on v. 797.

811-815. ἀπάνευθε from the city. — περιδρομος (*that which may be gone around*) ἐνθα καὶ ἐνθα, *accessible on all sides*. — ἦτοι—δὲ—μὲν—ἦ. Cf. Mt. § 604. — ἄνδρες—ἄδάνατοι. See N. on 1. 403. — Βατίων—Μυοίνης. The individual after whom this mound was named, is supposed to have been the daughter of Teucer and wife of Dardanus. Strabo considers her an Amazon who was buried there. — ἐνθα, i. e. at the tomb of Myrina.

816-818. Τρωσὶ ἠγμένονε. The genitive is usually employed with this verb in the Iliad. Cf. Mt. § 360. a. — κορυθαίολος, *crest-waving*, is an epithet applied among men only to Hector, and designates the rapidity and activity of his movements in battle. — πολλὸν πλείστοι. See N. on v. 577. — μεμαότες ἐγχείρισιν. See N. on v. 543.

819-823. Δαρδανίων. The Dardan district lay above Ilium, on the Hellespont. — Δινείας, *Æneas*, was one of the bravest of the Trojan leaders, and celebrated as the hero of Virgil's great poem. — Ἴδης. This mountain lay S. E. of Troy, the plain of which was formed by its slope towards the sea, where it terminated in the promontories Gargara, Leontum, and Phalacra. The sources of the Scamander were in Ida. — δεὰ is in apposition with Ἀφροδίτη. — εὐνηθεῖσα has the middle signification. — οὐκ οἶος. See N. on v. 745. — Ἀκμάς. He signaled himself by slaying Promachus the Bœotian (cf. 14. 476), but was himself slain by Meriones (16. 342). — μάχης . . . πάσης. See N. on v. 718.

824-827. Ζέλειαν, *Zelia*, was situated on the Æsepus near its mouth. — ὑπὸ (Epic for ὑπὸ) . . . Ἴδης, *at the lowest foot of Ida*. The Æsepus rises on the north-eastern side of Mount Ida, near the sources of the Scamander, and running in a north-easterly direction, flows into the Propontis, W. of Cyzicus. — εἰ . . . ἔδωκεν. Pandarus was so skilful an

archer, that he was said to have received his bow from Apollo. He was brave and bold, and on account of his ardent and impetuous spirit was selected by Minerva (4. 88 et seq.) as a hero, whom she could most easily persuade to break the truce between the Greeks and Trojans.

828-830. *Ἀδρήστειαν*. This was a district in Mysia, at the entrance of the Propontis. It was watered by the Granicus. — *Ἀπαισοῦ* (in 5. 612, *Παισός*), *Apasus*, lay in the western part of Adresteia. — *Πιτύειαν*, *Pityeia*, a town on the Propontis, W. of the mouth of the Granicus. — *Ἠρείης* was a mountain in Mysia, a little distance S. of Paisos. — *Ἄμφιος* has the penultimate long. — *λινοδάρηξ*. See N. on v. 529.

831-834. These verses are repeated in 11. 329-332. — *Περκοσίον*, from *Percote*. Cf. v. 835. — *περὶ πάντων*. See N. on 1. 287. — *μαντοσύνας*, the art of divination. For the plural, see N. on 1. 205. — *οὐδὲ ἔδωκεν*, did not permit, i. e. refused his consent. — *οἱ* refers to Merops, and depends on *πειδέσθην*. — *Κῆρες*—*δαδάτοιο*. See N. on v. 302. — *ἔγω*, sc. *αὐτοῖς*.

835-839. *Περκότην*, *Percote*, lay on the river Practius between Abydos and Lampsacus. — *Σηστόν*, *Sestos*, was on the Thracian side of the Hellespont, opposite Abydos. In later times, it was rendered famous by the story of Leander and Hero. — *Ἄβυδον*, *Abydos*, lay on the narrowest part of the Hellespont, and by its strong fortifications and commodious harbor, became in subsequent times a place of considerable importance. — *Ἄρισθην*, *Ariste*, lay on the coast a short distance S. E. of Abydos. — *Ἄσιος*—*Ἄσιος*. The repetition promotes emphasis. *Asius* was the brother of Hecuba the wife of Priam (cf. 16. 719), and was one of the bravest of the Trojan auxiliaries (cf. 12. 110). — *ἕρχαμος ἀνδρῶν* = *ἔριτος ἀνδρῶν*. — *Ἵρτακίδης*, the son of *Hyrtaeus*. — *αἰδωνες*, *spirited*; literally, *burning, fiery*. — *Σελλήεντος*, *Selleis*, was a small stream flowing into the Propontis, E. of Abydos.

840-843. *Πελασγῶν*. On the coasts of Asia Minor were found many Pelagic settlements, among which was this at *Æolia*. — *Λάρισσαν*, *Larissa* (Phriconis), lay on the Hermus, S. of Cyme. — *Ἴππόδοος*. He was slain by Ajax. — *Τευταμίδαο*, son of *Teutamis*.

844, 845. *Θρήκας*, i. e. the Thracians dwelling in the Thracian Chersonesus on the Hellespont. — *Ἀκάμας*. This Thracian leader was slain by Ajax Telamon. Cf. 6. 8. — *ὅσους*, *as many as*. — *ἐντὸς ἔέργει*. See N. on v. 617.

846, 847. *Κικόνων*. The Cycones were a Thracian people dwelling along the coast of Ismarus to Lissus. — *Κεῖδαο*, the son of *Ceas*.

848-850. *Παίονας*. The Pæonians were a Thracian tribe, dwelling between the rivers Axios and Strymon. Cf. Thucyd. II. 98. § 1; 99. § 4 with my notes. — *Ἀμυδῶνος*, *Amydon*, was probably situated on the Axios. — *τηλόθεν* from Troy. — *Ἄξιῳ*—*Ἄξιῳ*. See N. on v. 837. — *ἐπικίδναται* = *ἐπιβρέει*. Schol.

851-855. Παφλαγόνων. Paphlagonia was a country lying S. of the Pontus Euxinus, and famed for its excellent cavalry. — *λάσιον κῆρ, brave-hearted*; literally, *with hairy heart*. See N. on 1. 189. Cf. Mt. § 480. — *Ερετών*. Crusius says that tradition makes the Venetians the descendants of this people. — *Κύτωρον*. This town lay on the coast, in the north-western part of Paphlagonia. — *Σήσαμον, Sesamus* (later Amastria), lay on the coast S. W. of Cytorus. — *Παρθέριον*. This river formed a part of the western boundary of Paphlagonia. — *Κρῶμναν* was a maritime town, between Cytorus and Sesamus. — *ἔχρηλους Ἐρυθρίους, the Erythine hills*, lay between Cromna and Sesamus.

856, 857. Ἀλιζόνων. Strabo thinks that these people were the same with the Chalybes (afterwards Chaldæi) on the Euxine. In his time their silver mines had failed, but their iron mines were extensively worked. Xenophon speaks of a tribe of that name subject to the Mosynœci, who dwelt between Trapezus and Paphlagonia. — *ἀργύρου—γενέδλη, a silver mine*: literally, *the birth-place of silver*.

858-861. Μυσῶν. Mysia was a country of Asia Minor, lying partly on the Sinus Adramyddenus, having the Æsopus (see N. on v. 825) on the west, Bithynia on the east, and Lydia on the south. — *οἰωνοῖσιν, by his auguries*; literally, *by his birds*. — *Αἰακίδαο, i. e. Achilles*, who was the grandson of Æacus. — *ἐν ποταμῷ, i. e. in the Scamander*. Cf. 21. 19. — *Τρῶας—καὶ ἄλλους, other Trojans also*. ἄλλους here denotes diversity, since Ennomus was only a Trojan ally. In such a use it may be rendered, *besides, also*.

862, 863. Φρύγιος. These Phrygians were probably those on the Sangarius, a river rising in the Galatian mountains, and flowing through Bithynia into the Euxine. Cf. 3. 185. — *Ἀσκανίης, a town and district on the borders of Mysia and Phrygia*. Here was the Ascanian lake, the outlet of which flows into the south-eastern part of the Propontis. — *μέμψασαι*. See N. on v. 543.

864-866. Μήσων. The Mæonians dwelt in a district of Lydia, E. of Mount Tmolus, on the head-waters of the Hermus. — *τῶ . . . Δίμνῃ, whom the Gygaean lake brought forth, i. e. who were born near that lake*. *Γυγαίη Δίμνη* was on the west side of Hermus, S. E. of Thyatira. — *καὶ, also*. — *Τμῶλφ, Tmolus*, was a lofty mountain range, dividing the valleys of the Hermus and the Cαῦστηρ.

867-875. Καρῶν. Their country was in the south-western part of Asia Minor. — *βαρβαροφώνων, speaking a foreign language*. Voss thinks it refers to the barbarous utterance, with which the Carians (being Pelasgians) spake Greek. — *Μίλητρον*. This celebrated city lay on the south side of the bay of Latmos, about 80 stadia S. of the mouth of the Μανδραῖος. It was the birthplace of Thales and Anaximander. — *Μαιάνδρου*. This river has its sources near Celænae, and forming a common boundary between Lydia and Caria, falls into the Ægean sea, below the promontory

of Mycale. Its windings are so numerous, that it has become a common epithet for whatever is winding or mazy. Its modern name is Mendera. — Μυκάλης, *Mycale*, was a mountain and promontory opposite Samos, and celebrated in later times for the victory gained by the Greeks over the Persians, B. C. 479. — Νάσσης Ἀμφίμαχος τε. See N. on v. 838. — ὅς refers to Amphimachus. — χρυσὸν ἔχων = *with golden ornaments*. Cf. 17. 52. — ἦντε. This comparison refers to the golden ornaments. — ρήπιος. See N. on v. 38. — τόγ', i. e. his gold. — ἐν ποταμῷ. See N. on v. 861.

876, 877. Λυκίων. Lycia lay S. E. of Caria, on the Mediterranean. Its principal river was Xanthus. The Lycians, said to have been led by Pandarus, dwelt in what was called Little Lycia.

ILIAD III.

1-9. αὐτὰρ ἐπεὶ. The subject is now resumed from 2. 483, where it was interrupted by the catalogue of the ships. αὐτὰρ stands here as a particle of transition in the sense of δέ. — ἕκαστοι (= ἐκείνοι) refers to both Greeks and Trojans. — κλαγγῆ is the dative of manner. K. § 285. 3. d. The noise and tumult with which the Trojans advanced to battle, is noticed in 4. 433. Cf. Xen. Anab. I. 7. § 4. — ὕριδες ὡς (in this position accented) is a more emphatic arrangement than ὡς ὕριδες. — ἦντε περ, *just as*. The emphatic force of περ must never be overlooked. — οὐρανῷ πρὸ (i. e. πρὸ οὐρανοῦ) = ἐν τῷ ἄρει, *in the air*; literally, *before the heaven*, i. e. under the heaven. Cf. Matth. 6, 26; Luke 8, 5. — οὐν. Kühn. (Jelf's edit. § 737. 1) says that οὐν has here no illative force, but is used as a kind of suffix to the conjunction. — ἀδέσφατον, *great, excessive*. Butt. (Lexil. No. 66. § 7) says that this word always has the meaning *immeasurable, endless, something which even a god could or would not say*. — πέρονται is a Hist. Present. Cf. Jelf's Kühn. § 395. 1. — Ὀκεανῷ, *Oceanus*, was an immense stream flowing around the Earth, which occupied the centre of the world. On the southern margin of the earth, by the Ocean, dwelt the Pigmies. On the west was the Elysian Plain, or Isles of the Blest. As a god, Oceanus was inferior only to Jupiter. Cf. 20. 7; 14. 245; 21. 195. — ἀνδράσι Πυγμαλίοισι. This fabulous nation of dwarfs, are placed by later writers on the sources of the Nile, or in India. Hecataeus says, that they cut down every ear of corn with an axe. When Hercules came into their country, they climbed with ladders to the edge of his goblet to drink from it; and when they attacked the hero, a whole army of them made an assault upon his left hand, while two others made

the attack upon his right hand. — *ἡέριαι*. See N. on 1. 497. — *ταίγε* refers to the cranes. — *κακὴν ἔριδα*, a deadly contest. — *οἱ δ'* refers to the Greeks, δὲ corresponding to μὲν in v. 2. — *σιγῇ* is opposed to *κλαγγῇ* in v. 2. — *μνεα πνελοντες*. See N. on 2. 536. — *μεμαῖτες*. See N. on 2. 818.

10-14. *εἶτ' . . . δμίχλην*, as when the south wind pours a mist over the brow of a mountain. In comparisons the aorist is often used instead of the present. Cf. K. § 256. 4. c; Butt. § 137. N. 5. — *ποιμέσιν ὄπι φιλῆν* because of the exposure of their flocks to thieves and robbers. So *κλέπτη . . . ἀμείνω* is referable to the facilities, which such a thick mist furnishes the thief for his evil practices, beyond darkness itself. — *δου . . . ἴησιν*, as one can cast a stone. — *ὡς ἔρα*, just so. See N. on v. 3. — *τῶν—ἐρχομένων*. See N. on 2. 784. — *πεδίοιο*. See N. on 2. 785.

16-19. *προμάχιζεν*, was fighting in front. He affected to be the champion of the Trojans. — *Δροειδής*. This epithet is given to Paris on account of his beauty, graceful proportions, and illustrious birth. See N. on 1. 7. Cf. *Odys.* 1. 29. — *παρδαλέην*, sc. *δορῶν*. — *ὠμοισιν* is the local dative. — *δοῦρε . . . χαλκῷ*, two spears pointed with brass. Homer's heroes frequently carried two spears. Cf. 5. 495; 12. 298; *Virg. Æn.* 12. 488. — *Ἀργείων* is the partitive genitive depending on *ἀριστοῦ*. — *προκαλιζέτο* (was challenging) is to be constructed with *μαχέσασθαι*.

21-29. *ὡς*, when. — *Ἀρηίφιλος*, beloved of Mars = brave. — *μερὰ θιβῶντα*, taking long strides, striding along. — *εὐρὸν . . . αἶγα*. "Laudantur alacres numeri hujus versus." Bothe. — *μάλα*, greatly. — *γὰρ* introduces a clause confirmatory of *λέων ἐχάρη* in v. 23. — *εἴπερ*. See N. on 1. 81. — *ἀν—σεύονται*. K. 260. 8. c. — *ὡς*, thus. — *Δροειδέα* is to be read with synzesis of the last two syllables. — *ὀφθαλμοῖσιν ἰδόν*, when he saw (see N. on 1. 85) with his eyes. This fulness of expression promotes emphasis. — *φάτο*. See N. on 2. 37. — *γὰρ* refers to *ὡς ἐχάρη*. — *τίσεσθαι*. See N. on *θήσειν*, 2. 39. — *ἀλείτην*, the seducer. — *χέων* is to be translated as singular. Menelaus was in his chariot, but Paris was on foot (cf. v. 22). Hence the former descended from his chariot to meet his foe on equal terms. *ἄλτο*, sync. for *ἤλετο*, 3 pers. sing. 2 aor. of *ἄλλομαι*.

31-37. *ἐν προμάχοισι* (of the Grecian army). Cf. v. 16. — *κατεπλήγη*. Butt. (*Ir. Verbs*, p. 216) says that Homer uses this form on account of the metre. — *ἄψ* belongs to *ἐχάζετο*. — *εἰς ἔδρος*, into the throat. — *ἀλεείνων*. See N. on *λυσόμενος*, 1. 18. — *ὡς δ' ὅτε κ. τ. λ.* The terror which Paris felt at sight of Menelaus, is beautifully compared to the chill of fear, which darts through and unnerves one's limbs, at sight of a serpent. — *ἀπέστη*. See N. on v. 10. The indicative is employed after *ὅτε*, the statement being represented as an actual fact. Cf. K. § 337. 2. — *ὅπδ* is disjoined from *ἔλλαβε* by tmesis. K. § 300. 2. a. — *μιν εἶλα*

parcels, seizes him on his cheeks. The second accusative denoting the part, is put in apposition with the first denoting the whole. See N. on 1. 21. — καθ' ἑμυλον ἔδν, *retired into the ranks.* — δεισας denotes cause.

39-45. Δόπαι, *unhappy Paris!* i. e. author of misfortune and disgrace. Hector is represented as always condemning the conduct of his brother in abducting Helen. — εἶδος only. — γυνυμαρές, "*woman-mad.*" Crusius. — ἠπεροπεινά. For the form of the vocative, cf. S. § 43. 4. a. — αἰδ' ὄφελος—ἔμεναι. See N. on 1. 415. — ἔγονος, *unborn, not childless*, as some strangely render it. — καὶ κε τὸ βουλοίμην, *I would wish even this.* κε (i. e. ἄν) refers to an implied condition. See N. on 2. 12. For the ellipsis of μάλλον, cf. N. on 1. 112. — οὖτω by your flight. — λάβην, i. e. the occasion of reproach. — ἔμεναι, sc. σέ. — ὑπόψιον, *hateful, odious.* — ἦ που, *doubtless.* — καγχαλόωσι, *laugh loudly.* Hector in his grief at his brother's disgrace, fancies that the Greeks are laughing in derision. Perhaps at this time he heard the shout of the foe. Thus Cowper:

"How loud the Grecians laugh———"

φάντες, *because they thought.* See N. on 1. 196; 2. 37. — πρόμον = πρόμαχον. Schol. — ἔμεναι, sc. σέ. — εἶδος is the subject of ἐπ', i. e. ἔπεισι. — ἄλλ' . . . ἄλλῃ properly refers to καγχαλόωσι—Ἀχαιοί, the cause of their laughter, being attributed to the groundlessness of their fears in respect to the bravery of Paris. — βίη φρεσίν = *courage.* For the dative, see N. on 2. 210.

46-58. ἦ belongs to ἀνήγες. — τοῖσδε, i. e. so cowardly and effeminate. This passage is highly ironical. — μυχθεις = παραγενόμενος. Schol. The dative after this word may be referred to S. § 202. 1, or it may be what is called *dativus communionis et societatis.* K. § 284. 3. (1). — ἐξ ἐπίης γαίης. Cf. 1. 270. — νυδν has been variously rendered *daughter-in-law, sister-in-law, bride,* etc. The latter meaning suits the passage best. Helen's first husband was Theseus. Perhaps allusion is made to the fact, that the hand of Helen was sought by all the Grecian princes, who thus were virtually related to her. — πῆμα is in epexegetical apposition with the preceding sentence. Cf. K. § 266. R. 2. — κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ, *and a disgrace to thyself.* — οὐκ . . . Μενέλαον, *couldst not thou (who didst challenge the bravest of the Greeks) abide the warlike Menelaus?* For the ironical use of δῆ, see N. on 1. 110. — γνοίης χ', (then) *thou wouldst know* = you would find to your sorrow. The protasis is often wanting, when, as here, it can be easily supplied. Cf. N. on 2. 12. — οἶον . . . παρὰκοιτην, *the blooming spouse of what sort of a hero you possess* = *how brave is the hero whose blooming spouse you possess.* — οὐκ ἂν τοι χραίσμη (see N. on 1. 262)—*μυγείης.* The optative without ἂν is used with conjunctions of time, without reference to the time of the preceding clause, 10

express an indefinite condition, or a mere supposition or conjecture. Cf. K. § 337. 8. — τὰ δῶρ'. See N. on 1. 167. With the appositional nouns *κόμη* and *εἶδος*, the articles are used as explained in N. on 1. 20. — *δειδήμονες*, sc. *εἰσίν*. — ἦ . . . *χιτώνα*, or *before this you would have put on a coat of stone* = *you would have been stoned to death*. Some interpreters after the Schol. render it, *you would have been laid in a stone sepulchre*. ἔσσο, 2 pers. pluperf. of *ἔσμην*, perf. *ἔσμαι* from *ἔννυμι*.

58. The reply of Paris is in keeping with his character, as given in other portions of the Iliad. He acknowledges the justice of his brother's rebuke, and professes his readiness to renew the combat with Menelaus. His bearing is that of a courtly and finished gentleman, who in no instance stoops to vulgar abuse or opprobrious language. He is naturally brave, but a consciousness of guilt, together with the enervating influence of a life of pleasure, renders him oftentimes weak and timid, and justly exposed to the reproaches of his magnanimous and warlike brother.

59-63. *ἐπεὶ με κατ' κ. τ. λ.* The apodosis is found in *νῦν αὐτ' εἰ μ κ. τ. λ.* v. 67. — Some, however, supply an apodosis, *I acquiesce, hear me in reply*, or some similar expression. — *κατ' αἴσαν—οὐδ' ἢνερ αἴσαν*. Emphasis is promoted by the repetition of a sentiment in an affirmative and negative form. — *αἰεὶ . . . ἀπειρής*. Construct: *αἰεὶ τοι κραδίη ἐστὶν ὡς πέλεκυς ἀπειρής*. — *δοτ'* refers to *πέλεκυς*. — *εἶποιν* = *is driven*. — *ἵπ' ἀνέρος* denotes the voluntary agent. K. § 299. I. 2. a. — *νήϊον*, sc. *δόρυ*. — *ἐκτάμνησιν*. The relative referring to an indefinite antecedent takes the subjunctive. S. § 217. 1. — *ὀφέλλει* is connected to *εἶπω* by δ'. — *ἀτάρβητος*, *intrepid, undaunted*.

64-66. *μή μοι*. The asyndeton shows the disturbed state of the speaker's mind. — *χρυσέης, golden* (= beautiful). This epithet is freely bestowed upon any thing which belongs to the gods. — *οὔτοι, no, truly not*. For the transitive use of *τοι*, when combined with *οὐ* or *ἦ*, cf. Jelf's Kühn. § 790. 4. Obs. — *δοσσα κεν—δώσιν*. See N. on *δν κεν ἴκωμαι*, 1. 139. — *ἐκάν, suo arbitrio, voluntarily, at pleasure*.

70-75. *συμβάλετ'—μάχεσθαι*, i. e. *συμβάλετε ὥστε ἡμᾶς μάχεσθαι*. The plural is employed, because Hector is made to represent the other leaders. — *κτῆμασι* refers to the treasures which Paris carried away with Helen. Cf. 13. 626. — *δππότερος δέ κε νικήσῃ*. See N. on 1. 262. — *ἔλων—ἀγέσθω*. See N. on 1. 179. — *εἶ πάντα*. "Eleganter hoc exprimit Latinum *omnia omnino*." Ernesti. — *οἱ δ' ἄλλοι* is written, according to Stadelmann, as though *δππότερος μὲν* had preceded. The article gives to *ἄλλοι* the idea of totality, *the whole of the rest*. Cf. Jelf's Kühn. § 454. 8. — *φιλότητα—ταμόντες*. A zeugma (cf. Butt. § 151. VIII) operates in these words, since *ταμόντες* properly refers only to *δρκία*. — *μάλιστα*. Supply *ἡμεῖς*, which with *τοὶ δέ* referring to the Greeks, is in partitive apposition with *οἱ δ' ἄλλοι*. See N. on 1. 606. For the optative *μάλιστα*, see N. on 2. 250. — *τοὶ δέ* is used *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. —

ρεύσθαι for ρεύσθαισαν. Cf. Butt. § 89. 6. — Ἄργος—Ἀχαιΐδα (sc. γαίαν) refers to the whole Grecian country. Cf. 2. 683.

76-81. δ' in Ἐκτωρ δ' is a copulative. — μῦθον ἀκούσας. Verbs of hearing, such as ἀκούω, πυνθάνομαι, and their synonyms, take the accusative of the thing heard, and the genitive of the source. S. § 192. N. 3. For the use of the participle, see Ns. on 1. 35, 88. — καί ρ', and forthwith. — μέσσον of the two armies. — μέσσου δουρὸς ἑλάν, grasping his *pear by the middle* (of the shaft), in order the better to keep back the Trojans. For the genitive of the part taken hold of, see N. on 1. 197. — ἰδρύνθησαν has the middle signification. — τῷ δ' ἐπετοξάζοντο, began to aim at him. They had not yet discharged their arrows, but were bending their bows when Agamemnon interposed. The verb is therefore used *de conative*, unless we suppose with Heyne, that the arrows were discharged without effect. — ἰούσιν—ἐβαλλον. The missile with verbs of throwing, may be considered as the instrumental dative. — τε—τ', both—and, connects ἰούσιν and λάεσσι. — μακρὸν ἔυσεν, shouted loud. See N. on 2. 224.

82, 83. ἰσχεσθ'. Cf. 1. 214. — βάλλετε. See N. on v. 80. — στεύεται, is standing = is desirous. Cf. 2. 597.

84, 85. ἔσχοντο μάχης, refrained from the fight. Separative genitive. — ἔνεψ. See N. on 2. 323.

86-94. κέκλυτέ μευ—μῦθον. See N. on v. 76. — ἄρωρεν. See N. on 2. 797. — ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας—αὐτὸν δ'. The verb with αὐτὸς must have the modified sense, he proposes. — σίους, alone. — ἀπτό—ερος κ. τ. λ. See Ns. on vs. 71-73.

95. ἀκῆν—σιωπῆ. A similar pleonasm is found in our colloquial expressions, still and quiet, still and silent. For the dative σιωπῆ, see N. on v. 2.

97-102. καί, also. — ἔλγος on account of this long war. — θυμῶν is the terminal accusative after ἰκάνει. In prose the direction of the verb is usually defined by a preposition. — φρονέω, I think = I hope. — διακρινθήμεναι, to separate, i. e. no longer to meet in combat, but be reconciled to one another. — ἤδη, ποιο, at last. — πέποιθε, Epic for πεπόνθασε (from πάσχω), K. § 226. R; S. § 123. — ἀρχῆς, sc. τῆς ἔριδος. — ἡμέων is the partitive genitive. — ἀπιοτέρω is what Kühner calls the transmissive dative after τέτυκται. This verb is put in the indicative, to denote that the thing spoken of, in the estimation of Menelaus, was definite and certain. — θάνατος καὶ μοῖρα is a hendyadis. — τεθναίη, let him die. See N. on 2. 205.

103-110. οἴσσετε—ἄξετε are Epic 1 aor. imperatives, with the termination of the second aorist. Cf. K. § 223. 10; S. § 117. N. 3. The subject of these verbs is ὑμεῖς referring to the Trojans. — ἕτερον—ἑτέρον, the one—the other, are in partitive apposition with ἄρν' for ἄρνε, dual accus. masc. and fem. of ἀρνῆ; gen. ἀρνός. — Γῆ and Ἥελίω are the dat. commodi. See N. on 1. 39. — Πριάμοιο βίην. See N. on 2. 658. — ὄρειν

τάμω = *may ratify the compact*. The subjunctive follows *ἄγετε*, because the action of the verb is necessarily future. Cf. K. § 330. 2; S. § 214. N. 1. — *αὐτός*, *he himself*. S. § 160. 4. b. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *παῖδες*, sc. *οἱ*. — *ὑπερφίαλοι*, *haughty*, here an epithet of reproach although not always so used. Cf. *Odys.* 21. 289, with my note. Some translate it here, *covenant-breakers*. — *μήτις*—*δηλήσονται*. The aorist subjunctive refers to future indefinite time. The present would have implied immediate action. Cf. Jelf's Kühn. § 814. Obs. 2. — *ὑπερβασιῇ* is the instrumental dative. — *Διὸς* is the attributive genitive, *covenant of Jupiter*, i. e. one of which he is a witness. — *ἠερέδονται*, *are fickle, wavering*. This word is used of the tassels hanging from the edge of the ægis of Minerva in 2. 448. From the literal signification which it has there, the tropical sense in this passage may be easily deduced. Some deriving the verb from *ἤηρ* (i. q. *ἄηρ*) and *αἶρω*, render it here, *are raised up* = *are puffed up, elated*. — *οἷς*—*μετέησιν* = *ἐὰν αὐτοῖς*—*μετέησω*. See N. 1. 139. — *ἅμα* . . . *λεύσσει*. See N. on 1. 343. — *ὄπως*—*γένηται* denotes the purpose of *λεύσσει*. — *ὄχ'* *ἔριστα*, "*quam optima*." Crusius. — *μετ' ἀμφοτέροισι*, *with both parties*.

112–115. *Ἀχαιοὶ* and *Τρῶες* are in partitive apposition with *ὁ*. See N. on 1. 606. — *ἐλπίμενοι* belongs to *ἐχάρησαν*, as the cause. See N. on 1. 196. — *ἐπὶ στίχας* (sc. *τῶν ἵππων*), *to the ranks of the chariots*. — *ἐκ δ' ἔβαν* (i. e. *ἔβησαν*) *αὐτοί*, *and they themselves alighted*. — *τεύχεα* refers to their spears and shields. — *τὰ μὲν* is used demonstratively. — *πλησίον ἀλλήλων*, *near each other*. Reference is had to the narrow space intervening between the Greeks and Trojans. — *ἀμφὶς*, *on both sides* (of the armies) = *between*. Cf. *Odys.* 8. 486, with my note. Buttmann (*Lexil.* No. 18. § 9), on the ground that there must have been, in the nature of the case, a considerable space between the two armies, and that *ἀμφὶς* is so seldom employed in the sense of *between*, that this meaning should only be given it when we are driven by necessity, refers *ἀλλήλων* to the individuals of each army, and translates *ὀλίγη . . . ἔρουρα, ἀραιὰ* (each pile of arms) *was a little space*. But this seems to me flat and inapposite. The poet evidently means to say, that such was the prospect of a speedy and final termination of the war, that the Grecian and Trojan heroes laid aside their armor, and approached near to each other, leaving only room enough for the combat between Paris and Menelaus.

116–119. *πρὸς*, Epic for *πρός*. — *καρπαλίμως* belongs to *φείρειν*, although it may be taken with *ἔπεμπεν*. — *Ταλθύβιον*. Cf. 1. 320. — *ἔρον'*. See N. on 1. 103.

121–124. *Ἴρις*. See N. on 2. 786. — *γαλόφ*, Epic for *γάλαρ*. — *Λαοδίκην* is properly in apposition with *γαλόφ*, but is attracted to the relative clause *τῆν' . . . Ἑλικῶν* (see N. on 1. 86). Cf. K. § 832. R. 16. A similar case of attraction is found in *Odys.* 1. 69. — *εἶδος* is the *ἁγνοε dochical accusative*.

125-129. ἐν μεγάρῳ = ἐν τῷ σίκῳ. Schol. — ἥ . . . ὄφραες, and she was weaving a large web. See N. on 1. 81. Cf. Odys. 2. 104. — δίπλακα (sc. χλαῖναν) is in exegetical apposition with ἰστών. — ἔδεν (Epic for εἶδεν = εἰσῆλθε) εἶνεκ', on account of her, i. e. Helen. — ὑπ' Ἄρηος παλαμῶν (from the hands of Mars) = ὑπὸ τοῦ πολέμου. Crus. — πόδας. See N. on 1. 58.

130-138. νόμφα, vocative of νόμφη (K. § 211. 1; S. § 44), seems here to be used as a term of endearment. — δέσκελα, wonderful. — οἱ πρὶν — αἱ, those, who before. This inversion promotes vivacity and emphasis. — πολέμοιο. S. § 193. — ἔσται, perf. mid. 3 plur. for ἦνται, from ἤμαι with present signification. — στήθ. See N. on v. 8. — παρὰ — πέπηγεν (i. e. παραπέπηγεν), near them are planted. The spears were usually stuck in the ground, when the armor was laid aside. Cf. Virg. Æn. 6. 652, "stant terra defixæ hastæ." πέπηγεν is the 2 perf. of πήγνυμι with middle signification. — μακρά. The spears differed in length, according as they were designed for combat more or less close. Hector's spear is said (6. 819) to have been eleven cubits in length. The spear of Achilles was of such length, that Homer gives it the epithet δολιχόσκιος, casting a long shadow, far-shadowing. In later times, the pilum or Roman javelin was about six feet long. This disproportion to the length of the spear in more ancient times, resulted from the fact, that the weapon was found to be more effective when short, or from the decrease of the strength of men, generally believed to have taken place. — τῷ δέ κε κίχσαντι, to him who may happen (κε) to conquer. See N. on 1. 175. Cf. S. § 215. 5.

140-145. ἀνδρὸς and the following genitives are objective. — δδόνησι stands for the singular. — τέρεν, tender, i. e. proceeding from a tender mind. — οὐκ ὄη, not alone. — ἔμα τῆγε, together with her. — Σκαυα πόλαι, the Scæan gate, so called, because it was on the left or western side of the city, facing the sea and the Grecian camp.

146-149. οἱ ἀμφὶ Πριάμων, Priam and his attendants. Cf. K. § 263. d. — εἶατο. See N. on v. 134. — δημογέροντες = γέροντες. Cf. 2. 21.

150-155. γῆραι, on account of their old age. — τερτίγεσσι εὐκόδες, like cicada. The sharp shrill sound of these insects, was much celebrated by the Greek poets. — καδ' ὄλην is to be taken with δεινδρέφ, in the relation of a part to the whole. See N. on 1. 237. — δεινδρέφ depends upon the preposition in ἀφειζόμενοι. — ἕπα. See N. on ἐλευσά, 2. 514. — τοῖοι ἔρα, these then. — ἦντ', i. e. ἦντο. See N. on v. 134. — πύργῳ. This was a tower on the wall. — ὄν denotes an external connection with the preceding context. — ἦκα, softly, gently.

156-160. οἱ νέμεις (= οὐ νημεσητόν ἐστι) it is not censurable = not to be wondered at. — Ἀχαιοὺς — πᾶσχειν is the subject of ἐστί, to be supplied with νέμεις. — τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικί, about (i. e. on account of) such a woman. For this tropical use of ἀμφί, cf. K. § 295. II. 2. a; Butt. § 147. p. 415. — εἰς ὄπα, in respect to her countenance. The synecdochical accusa-

tive is sometimes more fully defined by the preposition. — ἀλλὰ . . . ἐοῦσ', *but even thus* (beautiful), *although she be such*. See Ns. on 1. 116. 131. — πῆμα is in apposition with the subject of λίποιτο. See N. on v. 50.

162-170. δεῦρο . . . ἐμείο. Construct: δεῦρ' ἐλθούσα, ἴζεν πάροιθ' ἐμείο. — ὄφρα ἴδῃ. See N. on 2. 440. — οὔτι . . . ἐσσί. See N. on 1. 153. — θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. "This sentiment, that not the doers of an evil deed, but the gods that inspire the purpose of doing it, are the real criminals, seems a standard common-place in the Homeric morality." Blackie, *Clas. Mus.* Vol. VII. p. 425. Cf. 19. 86, where Agamemnon charges upon the gods the cause of his breach with Achilles. See also *Odys.* 21. 102. The view, however, which the gods take of human responsibility, may be seen in *Odys.* 1. 32-43. — ὡς . . . ἐξονομήηρις is taken by Bothe, Köppen, and some others, in the sense of a wish, but the subjunctive in such a use, is at least quite rare. It is better, therefore, with Crusius to connect it to ὄφρα ἴδῃ, the words οὔτι—Ἀχαιῶν being regarded as a parenthesis. — ὅστις ἑδ' ἐστίν, *who is that*. ἑδ' is used *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — ἦτοι, *in truth*. — κεφαλῆ belongs to *μείζονες*, denoting the degree of difference. S. § 206. 2. Kühn. (Jelf's edit. § 609. 1) refers this to the instrumental dative. — καί, *certainly, to be sure*. The conjunction is here used concessively. — οὔπω. See N. on 1. 108. — ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. See N. on v. 28. — βασιλῆϊ . . . ἔκειν. There was considered a regal bearing and dignity about a king, which rendered him distinguishable from all others. This is beautifully referred to in the "Lord of the Isles," where Robert Bruce and his brother being ushered into the banquet hall of the Island-Prince, as stranger-knights seeking rest and a shelter for the night, the poet says :

With solemn step and silver wand,
The Seneschal the presence scanned
Of these strange guests ; and well he knew
How to assign their rank its due ;
For though the costly furs
That erst had deck'd their caps were torn,
And their gay robes were over-worn,
And soiled their gilded spurs,
Yet such a high commanding grace
Was in their mien and in their face,
As suited best the princely dais
And royal canopy ;
And then he marshalled them their place,
First of that company.

171-180. δια γυναικῶν, *divine woman*. δια is here followed by the genitive plural, with which it properly agrees. S. § 118. N. 3. — αἰδέομαι *τέ μοι ἔσσι, thou art to me an object of reverence*. Helen's address is full of respect and tenderness. — δεινός "plus est quam aιδόιος et ad metum

spectat. qui cum reverentia conjunctus est." Heyne. — ὡς δφελεν. See N. on 1. 415. — ἀδεῖν, 2 aor. infin. of ἀνδάνω. — δπκότε. An ellipsis is to be supplied, (rather than to have done as I did) *when I accompanied*. etc. — γνωτοῦς is to be taken in the sense of *relatives, kinsfolk*. — παιδα τηλυγέτην, i. e. Hermione. Cf. Odys. 4. 14. τηλυγέτος, literally, *late-born*, i. e. born in the old age of the parents. It is here to be taken in the sense of *dearly-beloved*, because for such children parents are apt to feel a particular affection. On the etymology of the word, see Crus. Lex.; Butt. Lexil. No. 101. — ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο, *but these things were not*, i. e. I did not prefer death to leaving my friends. — τὸ = διὰ τοῦτο. — κλαίονσα τέτηκα, *I am consumed with weeping*. S. § 225. 3. — οἶτος. See N. on 33, v. 166. — ἀμφοτέρων, *both, in both respects*. This line was much admired by Alexander the Great. — δαήρ . . . κυνώπιδος, *he was the brother-in-law of me shameless*. κυνώπιδος is in apposition with ἐμοῦ contained in the possessive pronoun ἐμός. See N. on 2. 54. — εἴποτε ἔην γε, *if ever he was*. In her shame and anguish, Helen doubts whether Agamemnon ever was her brother. Cowper well renders it:

"And once (unless I dream) by sacred ties,
A brother to the shameless wretch myself."

Trollope after Hoogeveen and others renders it, *would he were so yet*. But this is forced and frigid. "Si usum grammaticum docere possem, dicerem εἴποτε esse pro ὅποτε dictum. *quando ille erat socer meus; tum cum*." Heyne.

183. ἦ . . . Ἀχαιῶν, *truly now many Grecian youth were under thy command*. — δεδμηάτο, Epic for δέδμητο. The perfect with present signification seems to be here required. Wolf gives the sense, "tibi subjecti erant in Grecia, itaque tuo ductu atque auspicio huc profecti sunt." The use of the pluperfect suggests an ellipsis, *many were under thy sway* (but I was to this time ignorant of it), i. e. I did not know until now, how many were under thy command.

184-190. ἔδη. See N. on 1. 260. — Φρυγίην. See N. on 2. 863. — Οτρηῆος—Μύργονος. These were the brothers of Hecuba the wife of Priam. Cf. 16. 718. — τὸτ' refers to the time when Priam visited Phrygia. — καὶ . . . ἐλέχθην, *for I too, being an ally, was counted with them—I was also with them as an ally*. — ἀντιάνειραι, *equal to men*, i. e. of masculine spirit and strength. — ἀλλ' . . . ἦσαν, *but these* (i. e. our combined forces) *were not so numerous*.

192-198. μοι limits εἶπ'. — τόνδε refers forward to ὅστις 33' ἐστis (see N. on v. 167). — κεφαλῇ limits μέλων. See N. on v. 168. — ἰδέσθαι limits εὐρύτερος. See N. on 2. 452. — οἱ. See N. on 1. 104. — αὐτὸς is opposed to τεύχεα. S. § 160. 4. f. — κτίλος ὤς. See N. on v. 2. Bentley finds a tautology in this and the following lines, and would read, therefore, ψιλὸς ἴων. But ἀρνεῖθ' μιν κ. τ. λ. is not a useless repetition, but

is added to *κτίλος ὤς*, in order to set forth more fully the comparison. — *ἔτικω*, *I liken, I compare*, is a causative form of *εἶκω*. Cf. Soph. Gr. Verbs p. 135. — *πηγεσιμᾶλλω*, *thick-fleeced*, and therefore *full* and *εἰσσε*. Here is one point of resemblance between Ulysses and a ram. The other consists in the stately and commanding gait of the *κτίλος* among the white-fleeced sheep. — *ἴτων* limits *πῶν*.

199–202. *Διὸς ἐκγεγαυῖα* (2 perf. part. fem. of *ἐκγίγνομαι*). Helen was the daughter of Jupiter. — *δ' αἶ*, "*porta, rursus*." Wolf. — *τράφη*. Buttmann suggests *τρέφειν*. See N. on 2. 661. — *δήμω Ἰθάκης* (see N. on 2. 547), *in the country of Ithaca*. — *κραναῆς*. Cf. *Odys.* 4. 605, with my note. — *περ*. See N. on 1. 131. — *πυκνά*, *prudent, wise*.

205–208. — *ἤδη—ποτ'*. See N. on 1. 260. — *ἦλυθε*. Ulysses and Menelaus went on an embassy to Troy, to demand the restoration of Helen, but through the influence of Antimachus whom Paris had bribed, their mission was fruitless. — *σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης*, i. e. *ἔνεκ' ἀγγελίης σου, on an embassy on account of you* (S. § 194. 1). Butt. (*Lexil. No. 3*) constructs thus: *ἦλυθεν ἀγγελίης, σεῦ ἔνεκα*, which does not change the sense. — *φίλησα* (i. e. *ἐφίλησα*) = *I entertained them hospitably*. — *φύην*, *the personal appearance*. — *ἔδάνη*. See N. on 2. 299.

209–215. *ἔμιχθεν* (i. e. *ἐμίχθησαν*). See N. on v. 48. — *στάντων* (sc. *αὐτῶν*) is plural for the dual. Cf. K. § 241. R. 8; S. § 157. a. — *ὑπείρεχεν ὦμους*, sc. *Ὀδυσσεῆος*. — *ἔμφω ἐζομένω* (*when both were sitting*), is a nominative absolute for *ἔμφω ἐζομένους*. Cf. S. § 237. 1. Kühner (§ 266. 3) puts this in the nominative denoting the whole, *Ὀδυσσεὺς and Μενέλαος* being in partitive apposition with it. See N. on 1. 606. Cf. also Xen. *Anab.* I. 8. § 27 with my note. Zenodotus wrote *ἐζομένους*. — *γεραρότερος*, *more venerable, majestic*. — *πᾶσιν*, *among or before all*, i. e. in the assembly of the Trojans. For the dative, see N. on 2. 296. — *ὑφαινον* = *ἔλεγον*, the sense *to invent, to frame*, being imparted from its primary signification, *to weave*. — *ἤτοι*. See N. on v. 168. — *ἐπιτροχέδην*, *in a running manner, summarily*, i. e. taking a rapid view of the subject, and not dwelling upon the points advanced. — *παῦρα . . . λεγώς*, *briefly indeed yet* (see N. on ἀλλά, 1. 287) *very agreeably*. — *ἐπεὶ καὶ πολύμυθος* explains *παῦρα μὲν*. Hence *ἐπεὶ* may be translated *since or because*. — *ἢ καὶ*. Ernesti, Bothe, Crusius, and Trollope edit, *εἰ καὶ, although*. — *γένει*. See N. on v. 168. This is a fine description of Laconic brevity.

216–224. *ὅτε—ἀναΐξειεν*. See N. on v. 55. — *στάσκειν* is an iterative form of the 2 aorist of *ἵστημι*. S. § 118. c. — *οὐτ' . . . προωρητός*, *neither backwards nor forwards*. He held his sceptre motionless. — *ἀστεμφές* belongs to *σκῆπτρον*. — *ἀἰδρεῖ φωνῇ λοικῶς*, *like a stupid man*. — *φαίης κε, you would say*. See Ns. on *κεῖ ἔλοι*, 2. 12; and on v. 392 — *ζάκοτόν τέ τιν'*, *some one raging furiously, some furious one*, "*qui loqui non possit, nequo apud se sit præ iracundia*." Bothe. — *ἔιμενα*. for *εἶνα*

8. § 124. — αὐτως, *thus* = *neither more nor less*. — ἀλλ' ὅτε δὴ β', *but as soon as*. ἔρα imparts the idea of quickness. Cf. Jelf's Kühn. § 788 3. — μεγάλην, *deep, sonorous*. — νιφάδεςσιν—χειμερίσιν, *like wintry snow-flakes*. Nothing can be finer than this comparison. — ἀν—ἐρίσσειε See N. on φαίης κε, v. 220. — ὧδ' (*thus*) belongs to ἀγασσάμεθ', and Ὀδυσῆος limits εἶδος. — ἰδόντες (*at seeing*) denotes the cause of ἀγασσάμεθ'. S. § 225. 4.

225-227. τριτὸν, *the third time*. — Αἴαντα. See N. on 1. 138. — τίς τ' ἔρ'. See N. on 1. 7. — ἔδ . . . τε. See N. on v. 167. — Ἀργείων follows the comparative degree implied in ἐξοχος. Cf. K. § 275 2; S. § 198. 2. — κεφαλὴν and ἔμους are synecdochical accusatives.

230-233. Ἴδομενεύς. See N. on 1. 145. — ἐτέρωθεν, i. e. in another part of the Grecian army. — ἐνί, i. e. ἐν. — θεός ὤς. See N. on v. 2. — ἄγοι = ἡγεμόνες. Crusius after Köppen. — πολλὰκι (*often*)—δρότῃ—ἴκοιτο. See N. on vs. 55, 216.

235-238. κεν—γνοίην. See N. on v. 216. — καὶ τοῦνομα (i. e. τὰ οὐνομα) = καὶ ὃν οὐνομα. — διοῶ, Epic for δύο. S. § 80. 2. — Κάστορα—Πολυδεύκεα, *Castor and Pollux*. The latter of these twin-brothers of Helen, is said in mythology, to have been the son of Jupiter. — πύξ, *in boxing*, is an adverb. — μοι limits μία. "*Hos eadem mihi* (i. e. eadem, quæ me) *perperit mater*." Wolf. This is after the analogy of δ αὐτός. Cf. 19. 293.

239-242. ἤ—ἤ, *utrum—an, either—or*. This formula is mostly confined to the Homeric writings. In later times it was πότερον—ἤ. Cf. Jelf's Kühn. § 875. a, b. — ἐσπέσθην, imperfect with aoristic signification. Soph. Gr. Verbs, p. 143. — δεῦρο at Troy. — ἔποντο. The dual and plural are often interchanged. Cf. Jelf's Kühn. § 387. Obs. — αὐτ' responds to μὲν in the preceding verse. — δειδιότες, *because they dread*, denotes the cause of οὐκ ἐδέλουσι. See N. on 1. 196. — μοι is the dat. incommodi. See N. on 1. 39. The self-reproach and tenderness of feeling with which Helen recurs to her home and friends, are exceedingly touching, and awaken in no small degree the sympathy of the reader in her behalf. Her discourse with Priam begins and ends with a most affecting allusion to her own disgrace, thus showing that it is the all-absorbing, consuming idea of her soul. Cf. 6. 344.

243, 244. τοὺς δ' refers to Castor and Pollux. — ἤδη, *already*. — κατέχεν φυσίχοος (*food-producing*) αἶα. See N. on 2. 699. — φιλῆ . . . γαίῃ, i. e. in Therapnæ where was a temple of the Dioscuri.

245-249. ἀνὰ ἄστν, *through the city*. — ἔρκια πιστὰ refers to the things necessary for the sacrifice and ratification of the league, referred to in the next verse. — ἔρνε δύο. See v. 103. — ἐθύφρονα "h. l. dicitur active *laetificum*" Ernesti. — ἀσκῶ ἐν αἰγέῳ. The wine was commonly kept in goat-skins. Cf. Odys. 6. 78. — κρητῆρα (*κεράννυμα, to mix*), a *mixer*, i. e. the vessel in which the wine, previous to use, was tempered by

the intermingling of water. It stood upon a tripod in the most conspicuous place in the room, and near to the most distinguished of the guests. It was made usually of silver. Cf. 23. 741; Odys. 4. 615; 9. 203. The mixer of Achilles was all of gold. Cf. 23. 219. — γέροντα refers to Priam.

250–252. ὕρσοο, *rise up*, Epic 2 aor. 2 sing. imper. of ὕρνωμι. — καλέουσι, sc. σέ. — καταβῆναι denotes the purpose of καλέουσι. — ἔ... τάμητε denotes the purpose of καταβῆναι.

253–258. Cf. vs. 136–138, 73–75.

259–263. βίγησεν, *shuddered*, at mention of a contest in which his son might fall. — ἐτάροις. The dative is employed instead of the accusative, on account of the following ἵππους. — τοὶ δ' refers to ἐτάροις. — ἔρ'. See N. on v. 221. — κατὰ... ὀπίσσω, *he drew the reins back (a tergo equorum)*. — διφρον is the terminal accusative = εἰς δίφρον. — Σκαιῶν, sc. πυλῶν. Cf. v. 145. — ἔχον = *dirigebant*.

264–266. ἀλλ' ὅτε δὴ β'. See N. on v. 221. — ἵππων is put here for the chariot. — ἐς μέσσον = *into the open and intervening space*.

268–275. ἄν, sc. ὠρνυτο from the preceding verse. When the verb is to be repeated, the preposition is often only used. Cf. Mt. § 594. 2 — κρητῆρι (local dative)—μύσγον. See N. on v. 247. — οἶνον of the Greeks and Trojans. This intermingling of the wine of the two parties, was emblematic of their intended reconciliation. — βασιλεύσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — μάχαιραν. This was a large knife, used sometimes as a weapon in close fight. Cf. Xen. Anab. I. 8. § 7, with my note. — οἰ—ξίφους. See N. on 1. 104. — ἄωρτο, *lung*, Epic pluperf. of ἀείρω. — Τρώων and Ἀχαιῶν limit ἀρίστοις. — νεῖμαν ἀρίστοις, *distributed it among the chiefs*, in order that all might be parties to the oath. — τοῖσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 58. — μεγάλη' εὔχετο so that the Greeks and Trojans might all hear. — χεῖρας ἀνασχῶν. See N. on 1. 351.

276–280. Ἰδῆθεν μεδέων, *ruling from Ida*. Thiersch (§ 198. 8) makes this local termination *θεν* identical with *σι*. On Gargarus, the highest summit of Ida in Phrygia, Jupiter had a shrine and altar. There he sat and surveyed the city of the Trojans and the Grecian ships (cf. 8. 48–52), and directed his thunders over the opposing hosts (l. c. v. 75). — Ἥέλωσ stands for the vocative. Cf. K. § 269. 2; S. § 154. 1. "As the god whose eye surveyed all things, Helios was invoked to witness solemn oaths." Keightley. — οὐ—τίτυσθον. The dual is to be referred to Pluto and Proserpine. — καμόντας is put euphemistically for θάνοντας. Cf. Ody. II 476. — ἀνδρώπους—ὅστις (Epic for ὅστις)—δμόσση. The relative is here used in a collective sense. Cf. K. § 232. R. 1. b. — φυλάσσετε, i. e. *preserve inviolate*.

281–287. εἰ μὲν κεν (i. e. ἐὰν μὲν)—καταπέφνη. See Ns. on 1. 90, 135, 136. — αὐτὸς stands opposed to ἡμεῖς δ' in the next verse. — Τρώας—ἰθοδοῦναι. The infinitive (εὔχομαι, κελεύω, or ὀδὸς being understood. *σε*

N. on 2. 418) is here interchanged with the imperative *ἐχέτω* if Paris kills Menelaus, let him have, etc.,—but if Menelaus kills Paris, then grant that the Trojans may restore, etc. — *τιμὴν* = *ποιήν*. Cf. v. 290. — *ἦτε . . . πέλῃται*, which shall remain to their posterity, i. e. shall be possessed by their posterity; and never be demanded back by the Trojans. Madame Dacier takes its meaning to be *which shall be paid to their posterity for ever*, i. e. a perpetual tribute. It is not to be supposed, however, that the Trojans would have submitted to a condition, by which they would have been bound to perpetual vassalage. There is another translation, which is worthy of being noted, and which has the sanction of Prof. Felton: *which shall be* (=so great as to be) *memorable among future generations*.

289–291. Ἀλεξάνδροιο πεσόντος denotes condition. — *εἰως . . . κηχίω*, till I find an end of the war = till I finish the war by the capture and destruction of the city. Cf. K. § 337. 5.

292–297. *στομάχους*, throats. — *ἀσπαίροντας*, palpitating. — *δυμοῖ* (= *ψυχῆς*) *δευομένων*, deprived of life. — *μένος* = *δύμος* (in the preceding clause) since vigor or strength implies life. — *δεσπέσσω* is a local dative. — *έκχεον*, “*effundebant humi, nec bibebant, sicut neque aquis illis vescebantur.*” Bothe. — *εἵχοντο θεοῖς*. Matthiæ (§ 401) refers the dative after *εἵχοναι*, to the lifting up of the hands and countenance to the gods in time of prayer. Kühner (Jelf’s edit. § 589. 1) regards it as the transmissive dative, i. e. the person to whom the prayer contained in the verb is transmitted. — *τις* = *ἕκαστος*. See N. on 2. 355.

299–301. *ὀπότεροι*—*πημήνεια*, which of the parties may do wrong. *ἂν* is omitted in the optative, when the condition is uncertain and doubtful. Cf. K. § 388. 5; Mt. § 527. Obs. 1; S. § 215. 3. — *ὑπέρ*, contrary to; literally, over, beyond. Cf. Butt. § 147. p. 415. — *ᾧδε* is explained by *ὡς ᾧδε Διός*. — *σφ’* (i. e. *σφί*, Epic for *σφισι*) *ἐγκέφαλος* = *αὐτῶν ἐγκέφαλος*. See N. on 1. 104. This genitive is repeated and expanded in *αὐτῶν καὶ τακίων*, in the next verse. — *ἄλλοισι* = *ὑπὸ ἄλλων*. Cf. Mt. § 389. 1. — *δαμῆεν*. “*Vulgo μυγίεν, quod est minus ἐμφατικόν.*” Bothe.

302, 303. *οὐδ’ . . . Κρονίων*, but the son of Saturn did not at all grant it (i. e. their request) to them. According to the terms of the league (cf. vs. 281–284), it was essential to the adjustment of the affair, that either Menelaus or Paris should be slain. As Paris was vanquished but not killed, the prayer for vengeance upon the party who should violate the compact, was not answered by Jupiter. — *τοῖσι*. See N. on 1. 58. — *Δαρδανίδης*. According to 20. 220 seq., there were five generations between Dardanus and his descendant Priam.

305–309. *ἠμεδέσσαν*. Cf. 2. 606. — *οὔπω* = *οὔκως*, never, by no means. — *ὀφθαλμοῖσιν δρᾶσθαι*. See N. on 1. 587. — *μαρνάμενον φίλον υἱόν*. K. § 309. 3. c; S. § 225. 7. — *Zeús . . . οἶδε*, Jupiter doubtless knows this. *τόγε* refers forward to *ὀπποτέρῳ . . . ἐστίν*. — *θανάτω* *τέλος*, i. e. the end produced by death; a periphrasis for death itself. *θανά-*

τοιο is the gen. of cause, or perhaps of definition. The determination of Priam not to witness the combat, is in keeping with the character of a tender, indulgent parent, which is given him throughout the Iliad.

310-313. ἐς . . . θέτο to be carried back and buried in the city, in order that no one might eat them, which, in sacrifices where a curse was invoked, was unlawful. We find (19. 267) that the Greeks not being in their own country, threw the victims into the sea. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 649. — ἂν δ' ἔρ' κ. τ. λ. Cf. vs. 261, 262. — ἐφοῦροι is taken adverbially.

315-319. αὐτὰρ responds to μὲν (K. § 322. R. 4), and ἔπειτα to πρώτων. — πᾶλλον (i. e. ἔπαλλον). Bothe, Trollope, and others, after Voss, read βᾶλλον, on the ground that only one person shook the lots, which on this occasion was Hector (cf. v. 324). — ὀπότερος—ἀφείη. See N. on v. 299. — ἤρῃσαντο is used absolutely. — θεοῖσι . . . ἀνέσχον. See N. on v. 296. — τίς. See N. on v. 297.

320-323. Ζεῦ . . . μέγιστε! Cf. v. 276. — ὀπότερος τάδε κ. τ. λ. This must be considered as a wish that Paris might fall, since he was regarded by all as the author of the war. — τάδε . . . ἔδραον, was the cause of this war; literally, placed these doings (= caused this trouble) between both (people). — δόμον. See N. on δῶμον, v. 98. — ἡμῶν δ' is written as though τῶν μὲν had preceded. — αἰ, on the other hand.

324-327. πᾶλλεν. See N. on v. 316. — ἄψ ὀρόων, looking backward in order to show his impartiality. — Πάριος, i. e. Πάριδος. — δούρ . . . βρούσεν, leaped quickly from the helmet, i. e. Hector quickly drew out the lot, which proved to be that of Paris. — οἱ μὲν refers to the other Greek and Trojan chiefs. — ἐκάστῳ has the force of the subjective genitive. Aristarchus reads ἐκάστου, but the dative is more in accordance with poetic usage. — ἔκειτο (lay) belongs by zeugma (see N. on 3. 73) to ἔκπε, in the sense of *verre*. Cf. K. § 346. 3. The verb also conforms in number to the nearest noun. See N. on 2. 146. — ἀερίποδες, literally, raising the feet, as when a horse leaps forward at full speed. Hence its secondary and usual meaning, *fleet, swift*.

328-333. Ἀλέξανδρος. See N. on 1. 392. — ἀμφ' ὠμοῖσιν. See N. on 2. 45. — καλὰς. See N. on 2. 38. — ἀργυρέοισιν ἐπισφύροις, αἰσὶν ancle-clasps. The plates of the greaves (κνημίδες) were fastened together by clasps or a kind of buckle. Some refer ἐπισφύριον to the ring, by which the greave was fastened immediately above the foot. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 657. — ἀραρυίας (Epic for ἀραρυῖα) 2 pers. part fem. of ἀραρίσκω, to fit, adapt. — δεύτερον αἰ, next, responds to μὲν πρώτα, v. 330. — δῶρηκα is limited by Λυκόνος. — ἤρμοσε δ' αὐτῷ, for it fitted him.

334-339. ἀμφὶ δ' . . . ἀργυρόηλον. See N. on 2. 45. — σάκος, a shield, probably larger than the ἀσπίς, but used by Homer indiscriminately for it. Cf. Crus. Lex. — ἰφθίμω = αὐτοῦ ἰφθίμου ἔντος. Wolf. —

ἑπιουρω, crested with horse-hair. The design of these crests of horse-hair, was to add to the martial appearance, and strike terror upon the foe. Hence the significancy of the expression, *δειδὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευεν*, and his crest waved dreadfully from above. — *ἀρήρει*, 2 pluperf. (as neut. imperf.) of *ἀραρίσκω*. See N. on v. 331. — *ὡς δ' αὐτὸς* (i. e. *ὡσαύτως δέ*), thus also, in the same manner.

340-345. *ἐκάτερθεν ὀμίλου*, in each army. This is considered by Kuhner (§ 278. 4) as the partitive genitive. — *δάμβος*, amazement. The deadly hatred of the combatants, their high rank, and the importance of the combat, held both armies in suspense. — *ἐγγὺς* to each other. — *στητην*. This change from the plural to the dual, results probably from the wants of the metre, or perhaps it denotes that they were now paired off for the combat. — *σειοῦν'* (i. e. *σειοῦτε*), shaking. — *ἀλλήλοισιν κοτέσθε*. Menelaus was angry at the remembrance of his wrongs, while Paris, on the common principle of a depraved nature, hated Menelaus, for the very reason that he had wronged him.

346-350. *πρόσθε—προθε* according to the decision of the lot (vs. 317, 325). — *δελιχόσκιον*. See N. on v. 185. — *πάντοσ' ἕσεν*, equal on all sides. The distance from the centre to the circumference being on every side equal, the shield was entirely round. So the Scholiast explains it by *κυκλοτερεῖ*. — *χαλκόν*. The shield had usually one or more plates of brass. Bothe reads *χαλκός*, and refers it to the spear, the word being employed in that sense in v. 349. — *οἱ αἰχμή*, its point. For the dative, see N. on l. 104. — *δεύτερος* in the order in which they were to throw their spears. — *ἔρυστο χαλκῷ*, rushed upon (him) with his spear. Cf. *ulterior insurgens*, Virg. *Æn.* 11. 697. *χαλκῷ* may be referred to the dative of accompaniment. — *ἐπευξάμενος*. Menelaus, as the injured party, could invoke with propriety the aid of Jupiter.

351-354. *ἄνα* is the vocative of *ἄναξ*. Cf. K. § 53. R. 4; S. § 50. 1. — *ὄδς τίσασθαι=ὄδς ἐμὲ τίσασθαι τοῦτον*. Crusius. Cf. v. 322. — *ὁ . . . ἄρσεν*, who first inflicted evils upon me. For the double accusative, cf. S. § 184. 1. — *δίων*. See N. on v. 16. — *ἕφα* (in order that)—*ἐβλήθησι* (perf. of *βλεῖν* with pres. signification). See N. on l. 82. — *καί, even*. — *ὄψιγονων ἀνδρώπων*, posterity; literally, men born afterwards. — *ξεινοδόκον* (*ἑστί*) *κακὰ βέξαι*. See N. on v. 351. — *ὁ κε* (= *εἰ τις*) — *παράσχη*. See N. on 2. 391.

355-360. *ἀμπεπαλὼν* (i. e. *ἀναμπεπαλὼν*), having poised or drawn back the spear, in order to throw it with greater force. — *ἔβριμον*, heavy, or as some render it, impetuous, a sense which it has in *ἔβριμον ἔδωρ*. — *ἤρηρειστο*, (*hasta*) *transactum erat*. Crusius. — *ἀντικρῦ*, entirely through, through and through. — *χιτώνα*, the cuirass, coat of mail. — *ὁ δ'*, i. e. Paris. — *Κῆρα μέλαιναν* (= *θάνατον*). See N. on 2. 302. Homer is celebrated for his graphic and diversified descriptions of single combats. We seem to see the flying spear, transpiercing one defence after another until

it reaches the seat of life, and performs its work of death. If the weapon errs in its course, or fails to penetrate the opposing shield, the sword is drawn, or a huge stone is raised aloft and hurled through the air. Every thing is in keeping with what might be expected from heroes of such amazing strength. Especially does the poet excel, in the varied mode in which his heroes are wounded or slain. No two are pierced alike. The wounds are in different places and have a different direction, yet are all found to be truthful and natural, when examined in the clearest light of modern surgery.

362-364. ἀνασχόμενος. It has been common to supply χεῖρα or ἔγκος, but Crusius rightly refers it to the elevation of the whole body, in order to give the stroke of the sword more effect. — ἀμφι . . . χεῖρός, but it fell from his hand, being broken into three or four pieces around it (i. e. the cone). The correspondence between the sense and sound of the verse, has been noticed by most critics from the time of Eustathius. — ἰδὼν . . . εὐρὼν where was the residence of Jupiter.

365-368. σεῖο depends on δλωότερος, and δεῶν upon οὐτις ἕλλος. — ἐφάμεν. See Ns. on 2. 37; 3. 28. — κακότητος is the genitive of cause. See N. on 1. 65. — μοι belongs in sense to both χεῖρσσο' and ξίφος. See N. on 1. 104. — ἤτχθη, rushed forth, 1 aor. pass. of ἀτσω with active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 81. — παλάμηφιν, Epic genitive for παλάμης. — οὐδ' ἔβαλον μιν. Menelaus pierced the shield of Paris, but failed to reach his body, for the reason mentioned in v. 360.

369-372. κόρυδος is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 1. The construction may be referred to the partitive genitive. Cf. Butt. § 132. No. 10. — λάβεν, sc. αὐτόν. — μετ', towards. — ἔγχε (i. e. ἤγγασ), was choking. — ἰμῶς. This was the strap by which the helmet was fastened under the chin. If Paris had turned to flee, as was quite probable, it will readily be seen, how the strap, by the pulling of the helmet, would produce strangulation. — ὅς refers to ἰμῶς. — τρυφαλείης is a name given to the helmet, as it would etymologically appear (τρύω, φάλος), from the hole bored in it to receive the plume. Cf. Butt. Lexil. No. 103.

373-378. κεν εἶρσσοεν—εἰ μὴ νόησε. See N. on 2. 155. — αἰ is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — Ἰφι κταμένοιο, killed by violence. The hides of bullocks which are slaughtered, are much thicker and stronger, than the hides of those which die of disease. — κεινῇ (Epic for κενῇ), empty, because no longer attached to Paris. — ἔσπετο, came with, followed. — τὴν μὲν, i. e. the helmet. — μετ'. Cf. v. 370. — κόμισσεν (to the ships) . . . ἐταῖροι, as trophies of the victory.

379-382. δ refers to Menelaus. — ἀψ in this place is generally rendered back, but it is better to take it in the sense of ἀγαιν. — ἔγχε is to be constructed with κατακτάμεναι, as dative of the instrument. Menelaus had either recovered his own spear, or received one from his companions. — τὸν δ' refers to Paris. — ὄσπε δεός, as a goddess; "ἰνασμεχὴ as she

was a goddess." Mt. § 629. — καδ' is put for καρ', by assimilation with the following consonant. — κηφόντι, *perfumed, scented*.

388-389. καλέουσ' (i. e. καλέουσα. S. § 109. N. 1), denotes the purpose of ἴε (Epic imperf. for ἔει from εἶμι). — περὶ . . . ἦσαν, and around her were Trojan women in great numbers. Cf. v. 143. Other females had joined them to see the fight. — νεκταρέου, *beautiful*, or perhaps *fragrant, scented*. The epithet is borrowed from νεκταρ, the well-known drink of the gods, which was of red and sparkling color and fragrant smell. — εἰαυῷ. See N. on κόρυδος, v. 369. — γρηῒ limits εἰκνῖα. — μιν = εἰαυτήν. — οἱ. See N. on v. 372. — Λακεδαίμονι is the local dative. — ἥσκειν, Epic imperf. 3 sing. of ἄσκειω. Cf. K. § 320. R. 1. — μιν, sc. τὴν γρυῖν. — μιν in τῇ μιν refers to Venus, and limits εἰσαμένη.

391-394. ὄγ' is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — δινωτοῖσι, turned with a lathe. — κάλλει . . . εἰμασιν, *resplendent in beauty and attire*. — οὐδὲ . . . ἔλθειν, *you would not say* (= one would not think). Cf. K. § 303. R. 6) that he had come from battle with (literally, having fought with) a man. — ἀλλά. Repeat mentally φαίης κε. — χοροῖο νέον λήγοντα, *having just ceased from the dance*.

395-397. τῇ-θυμὸν' (see N. on 1. 104), her fond desire for Paris, which the mention of his name and beauty incited in her bosom. Her indignation, however, is aroused, when she perceives that it is Venus who is addressing her. — καὶ ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε, *as soon as she perceived*. — περικαλλέα δειρήν. Cf. Virg. Æn. 1. 402. — ἔρ', then. — ἔπειτα responds to ὡς in v. 396.

399-400. ταῦτα = so, in this manner. — Cf. K. § 278. R. 2. — ἦ . . . ἔξεις, *art thou about to lead me further into some one of the populous cities?* Helen either fears, or pretends sarcastically to fear, that Venus is intending to remove her to some other city, in the same manner and for the same purpose that she was led to Troy. As her question answers conjecturally the inquiry contained in τί με . . . ἠπεροπέυειν, Crusius says that ἦ may be rendered *perhaps, peradventure*. For the construction of πολίων, see N. on v. 340. — Φρυγίης limits πολίων. — Μηρόνης. See N. on 2. 864. — κα' κεῖδι, *there also*. — οὐνεκα, *because*. In 1. 111, τοῦδ' ἔνεκα preceded this adverb. Here by inversion it stands before its correlative, τοῦνεκα (on this account) following in v. 405. — δῆ. See N. on 1. 110. — ἐθέλει . . . ἔγχεσθαι according to the terms of the combat. Cf. vs. 284, 285. — στυγερὴν ἐμέ. Cf. v. 180, where Helen reproaches herself at remembrance of her former condition. — δολοφρονέουσα denotes the purpose of κρέστης. — ἦσο-ἰούσα, *go and sit*. See N. on 1. 179. Fully written it would be ἔδε παρ' αὐτὸν (i. e. Paris) καὶ ἦσο παρ' αὐτῷ. — θεῶν . . . τελοῦθους, *renounce* (= forsake) the ways of the gods, does not refer to a renunciation of her divinity, but to all connexion and intercourse with the gods. This is evident from the following context. Wolf, after Aristarchus, adopted the reading ἀπόειπε, for ἀπίειπε. The sense is essentially the

same in both readings *πόδεσσι* denotes manner. — *Ὀλυμπον. See N. on *οὐρανόν*, 1. 317. — *ἀλλ' . . . ὀΐζυε*, but be *whimpering* always at his side (literally, about him). — *ἐ* (= *ἐκεῖνον*) *φύλασσε* = take care of him. — *εἰσόκε*—*ποιήσεται* (i. e. *ποιήσεται*). See N. on 2. 332. For the double accusative, see N. on 1. 290. — *ἔγε*. See N. on 1. 190. — *δοῦλην* = concubine.

410–412. *κεῖσε*, i. e. to the bed-chamber of Paris. — *δὲ* = *γάρ*. — *κεν εἴη* (sc. *κεῖσε* *λέναι*). See N. on 1. 232. — *πορσυνέουσα*, to prepare = to share, the expression being euphemistic. Cf. 1. 31; *Odys.* 3. 403. — *μωμήσονται*, will scoff at, deride. — *ἄχε'* *ἄκριτα*, incessant grief at my fallen condition.

414–417. *μή μ' ἔρεθε*. Cf. 1. 32. 519. — *μή . . . μεδέω* (*Epic subj.* for *μεδῶ*). See N. on 1. 28. — *τῶς* (i. e. *ὡς*)—*ὡς*, thus—as. — *ἐκπαγλ'*, neut. plur. of *ἐκπαγλον*, as an adverb, *vehemently*. — *μέσση δ' ἀμφοτέρων*, in the midst of both, between both. The idea is, that Helen would perish in the general ruin resulting from the mutual animosity, which the goddess threatens to stir up between the Greeks and Trojans. Some think that reference is had to the hatred, which, at the instance of Venus, both people would feel towards Helen. Cf. *Virg. Æn.* 2. 571–573. — *μητίσμαι* is put for *μητίσμαι*, since it is connected by *δ'* to *μεδέω* in v. 414.

419, 420. *κατασχομένη*, 2 aor. mid. part. of *κατέχω*, covering herself with a veil, after the manner of the Trojan women. Cf. v. 141. — *λάθε* was concealed from. Her female attendants and the rest of the women, were so intent upon the movements of the two armies in the plain, that Helen's departure was unperceived. This is rendered prominent in Flaxman's illustration, by the position of his figures, the backs of the women being turned towards their mistress. — *δαίμων*, i. e. Venus.

421–427. *Ἀλεξάνδροιο δόμον* (see N. on 1. 317). The house of Paris was on the most elevated part of the city, near those of Priam and Hector. Cf. *ῥ.* 216. — *ἐπιπόλοιοι*. Cf. v. 144. — *ἔπειτα* responds to *δ'* in the on v. 171. — *τῆ*. See N. on v. 373. — *φιλομμειδής*, laughter-loving, an epithet usual to Venus. — *ἀντί'* (for *ἀντία*), before, opposite to. For the construction of this adverb with the genitive, see N. on 5. 301. — *δεξιφέρουσα*, the goddess (herself) bringing it. *δεξι* is in apposition with 'Ἀφροδίτη, φέρουσα is considered by Butt. (§ 150. 33), as a sort of periphrasis for an adverbial idea, in company with, with. — *ἔσσε τάλα κλίνασα*, turning away her eyes.

428–431. *ἤλυθε ἐκ πολέμου*. The time in which this was uttered, doubtless, befitted the sarcasm intended in the words. — *ὡς ἔφαλε* See N. on 1. 415. — *ἀντάδ'* on the field of battle. — *ἦ . . . εὔχε'* (i. e. *πύχου*), formerly, forsooth, you boasted. *ἦ μὲν* and *γὰρ* add to the irony of the passage. Cf. *Jelf's Kühn.* §§ 731. 1; 735. 7. — *Μενελάου* depends on

φέρτερος (S. § 198. 1), which adjective conforms in case to the subject of εὔχε'. Cf. S. § 224. — χερσὶ= *in skill, dexterity* in the use of weapons. The datives in this verse limit φέρτερος.

432-436. ἀλλ' . . . Μενέλαον is spoken ironically. The repetition of the epithet Ἀρηϊφίλον gave point to the sarcasm. — ἀλλὰ . . . κέλομαι, *but I advise you to desist*. — πόλεμον πολεμίζειν. For the abstract accusative, cf. K. § 278. a; S. § 181. 2. — ἀφραδέως, *indiscreetly, unwisely*. — μήπως, *lest, by chance*, depends on κέλομαι, in which verb here resides the notion of fear. Cf. S. § 214. a. This is a finely conceived and highly wrought specimen of keen satire. Helen had witnessed from the tower the disgraceful retreat of Paris, and now as she sits before him, she loads him with reproaches, wishes him to have been slain, taunts him with his former boastful speeches, advises him to contend with Menelaus again, and in the next breath contemptuously dissuades him from the fight, if he would not fall by the spear of his antagonist.

438-440. μὲ—δυνὸν ἐνικτε. For the double accusative, see N. on 1. 287. — νῦν . . . Ἀθήνη. Pope remarks that Paris could make no other answer in his circumstances. — σὺν Ἀθήνῃ, *with the aid of Minerva*. "Invidiose Minervæ ope, non Menelai virtute factum esse ait ut vinceretur." Bothe. — ἐγώ, sc. νικήσω. — παρὰ . . . ἡμῖν, *we have gods also with us* (i. e. friendly to us), who will at another time give us the victory. παρὰ is to be taken adverbially, and ἡμῖν limits εἰσι.

441-446. ἀλλ' ἄγε δῆ. See N. on 1. 141. — τραπέομεν, Epic for ταρπέομεν (-ᾶμεν) 2 aor. subj. See N. on ἐρύσσομεν, 1. 141. — οὐ γὰρ κόποτε. See N. on 1. 106. — μ'—φρένας ἀμφεκάλυψεν (see N. on v. 438), *obscured my mind*. Paris means to say, that his love for Helen is so intense, as well-nigh to becloud his reason. — ἴδε. The correlate is εἰς in v. 446. — οὐδ' ὅτε, *not when*, gives emphasis to the idea contained in the preceding line. — ἀρπάζας. Were it not for what is said in vs. 173-175, we might almost be inclined to believe from this passage, that Helen was forcibly abducted from Sparta. — ἐρατεινῆς. "Sheltered on every side by mountains from the blast, and itself but slightly raised above the level of the sea, the vale of Lacedæmon is as remarkable for the geniality of its climate as the beauty of its scenery, and has accordingly been most appropriately characterized by Homer as a *hollow, pleasant valley*." Mure's Tour in Greece, vol. ii. p. 323. The soil, however, is represented by Leake, as ill-adapted to the general purposes of agriculture, being a mixture of white clay and stones, which renders it very difficult to be tilled. — Κρανῆν was probably a small island in the Sinus Laconicus off Gythium. It is now called Marathonnisi. Some think that it was Cythera, others, that it was Sunion, in the south-eastern extremity of Attica. — σεο—ἔραμαι. Cf. S. § 193.

447, 448. ἄρχε. See N. on 1. 491. — τὰ μὲν ἄρ', *these then*. : in the next verse corresponds to μω'

449-454. ἀν' (i. e. ἀνά). See N. on 1. 53. — εἰ ποῦ ἐσαδρήσειεν. See N. on 1. 66. — δείξαι, to show, point out. — οὐ . . . ἴδοιτο, for if any had seen him, they would not have concealed him through friendship. τις is here taken collectively. — ἴσον—Κηρὶ μελαίνῃ, equally with black death. μελαίνῃ has in this connection the sense of gloomy, dreadful. — γὰρ introduces the reason, why the people would not have concealed Paris. — ἀπήχθετο. Sophocles (Greek Verbs, p. 94) says that this, strictly speaking is an imperfect with the force of the aorist, it being equivalent to ἐμισέτο. and not to ἐμισήθη. Butt. (Gr. Verbs, p. 111) takes it as an aorist in the pluperfect sense, had made himself hated, had become hated.

456-460. Δάρδανοι. See N. on 2. 819. — νίκη—φαίνεται—Μενελάου, the victory evidently belongs to Menelaus. Cf. K. § 273. 2; S. § 190. There is probably an ellipsis of οὔσα with φαίνεται (cf. S. § 225. 8; K. § 310. 4. b), it being put for the impersonal construction φανερόν ἐστι, τὴν νίκην εἶναι Μενελάου. Cf. K. § 310. R. 3. — ἀποτινέμεν is put for the imperative. See N. on v. 286. — ἤτε . . . πέληται. See N. on v. 287.

Pope says that of all the books of the Iliad, there is scarce any more pleasing than the third. He divides it into five parts. 1. The approach of the armies, and the proposal of the combat between the two parties Paris and Menelaus. 2. The conference of Helen with the old king and his counsellors. 3. The ceremonies preliminary to the combat. 4. The combat. 5. The reconciliation of Paris and Helen.

The incidents are numerous and striking. The pompous and martial approach of the hosts—the reproaches heaped by Hector upon his retreating brother—the lofty terms in which the challenge was given and accepted—the interesting appearance of Helen, and her encomium upon the Grecian heroes, mingled with self-reproach—the parental tenderness of Priam in leaving the battle-field, that he might not witness the combat—the mutual hatred of the combatants—the details of the duel—the colloquy of Venus and Helen—the contempt with which Helen first regarded Paris and her returning affection for him—the fierce anger of Menelaus, at finding his foe snatched from him in the very moment of victory, and his search for him through the ranks, compared to that of a wild beast raging after its prey, are all simple, natural, and sketched with great life and spirit.

ILIAD IV.

1-6. ἤγορόντο, were conversing. — δαπέδῳ is here put for the palace — μετὰ δέ σφισι= ἐν αὐτοῖς. — Ἥβη, Hebe, was the daughter of Jupiter and Juno, and cup-bearer of the gods, in which office she was succeeded by Ganymedes. — ἐφροχόει has both the syllabic and temporal

augment. Cf. S. § 93. 1. — δειδέχατ' ἀλλήλους, *were drinking to one another*. This verb is the pluperfect of δεικνυμι, with the imperfect signification. — Τρώων πόλιν εἰσρόωντες, i. e. turning their thoughts to the affairs of the siege. — παραβλήδην, *sarcastically*; literally, *with a side-glance*, as when one utters taunting words in the hearing of the individual referred to, but not addressed directly to him. Some translate it, *with a side-meaning*, i. e. deceitfully, with vile insinuations. Others, referring back to the quarrel between Jupiter and Juno spoken of in Book I, render it, *interrupting*, or *in opposition*.

7-13. δοιαί, Epic for δύο or δύο. — Ἀργεῖη was an epithet of Juno, because she had a temple in Argos. Cf. v. 52. — Ἀλαλομενής. Heyne remarks that etymologists usually derive this epithet of Minerva from ἀλαλεῖν, *to defend*, but in order to preserve the analogy with Ἥρη τ' Ἀργεῖη, it is better with Strabo to derive it from Alalcomenæ, a place in Bœotia, where the goddess had a temple and was worshipped. — νόσφι, *sc. τοῦ Μενελάου*. — εἰσρόωσαι τέρπεσθον, *please themselves* (i. e. are contented) *with looking on*. See N. on l. 168. — τῷ δ' refers to Paris, δ' responding to μὲν in v. 8. — παρμέμβλωκε, *goes along with* (i. e. as a helper), Epic perf. of παραβλώσκει, by metathesis and epenthesis from ΜΟΛΩ. Cf. K. § 230; Soph. Gr. Verbs, p. 107. — νῦν refers to the time of the recent combat. — διόμενον δανείσθαι, *when he expected to die* (by the hand of Menelaus). See N. on l. 35. — νίκη-Μενελάου. See N. on 3. 457. The Trojans, however, made the escape of Paris, a pretext for breaking the league. See N. on 3. 302.

14-18. φραζόμεθ'. See N. on l. 141. — τάδε ἔργα refers to the affairs of the war, and is explained in the following verses. — ἢ-ἢ, *whether-or*. — β' has here its explanatory sense, *namely*. — φύλοπι αἰθήν, *direful battle*. — ὕρσομεν (i. e. ὕρσωμεν), the deliberative subjunctive. See N. on l. 150. — εἰ δ' ἀτ' πως, "*sin autem forte*." Crusius. — ἀδ πως. Buttman reads αὐτως, *in the same way* (as it is to me). Some take the adverb in the sense of οὐτῶς, but this is already implied in τῶδε, i. e. the establishment of peace between the Greeks and Trojans. — οἰκέοιτο, *might be inhabited* = *might stand*. Some take this in the sense of the imperative (S. § 218. 2), *let the city remain*. This speech of Jupiter is deceitful, as he had given his irrevocable promise to Thetis, to honor her son by bringing woes upon the Greeks, and for that purpose had sent the Dream-god, to excite Agamemnon to draw out his forces for battle.

20-24. αἰ δ'—Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, *and these (viz.) Minerva and Juno*. See N. on l. 391. — ἐπέμυζαν, *murmured indignantly*, "*compressis labiis remebant*." Clark. The verb denotes the sound of pain or displeasure, represented by the interjection μῦ (S. § 138), uttered by compressing the lips and breathing strongly through the nostrils. These divinities saw the dissimulation of Jupiter; and this, together with his taunting language,

filled them with rage. — πλησίαι (sc. ἀλλήλαις) *near together*, the latter to plan the destruction of Troy (κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην). — ἀκίων. Cf. 1. 34. — στυζομένη, *although indignant*. See N. on 1. 131. — χάλας . . . ἔρει denotes the reason of οὐδέ τι εἶπεν, and δὲ has, therefore, the force of γάρ. — ἔργιος, *wild, violent*. — Ἡρη is put for the subjective genitive. See N. on 1. 104. Heyne edits Ἡρη. — οὐκ ἔχασε, *did not contain* (= *could not restrain*), 2 aor. of χανδάνω.

25-29. αἰνότατε Κρονίδη. Cf. 1. 552. — πῶς, *how is it? why?* — ἄλιον, *fruitless*, is the predicate. See N. on 1. 290. — ἰδρῶ, Epic for ἰδρώτα. K. § 213. 7; S. § 56. — ἐν Τρώσῃ (Butt. ἰδρώσῃ) μόγῃ, *which I by my toil have sweated*. For the cognate accusative, see N. on 3. 435. Juno means to say, that she has toiled incessantly to effect the destruction of the Trojans. — καμέτην—ἴπποι. See N. on 1. 305. — μοι. See N. on 1. 104. — λαὸν ἀγειροῦσα, *while I was assembling* (see N. on 1. 88) *the people of Greece for this expedition*. — κακὰ. See N. on πῆμα, 3. 50. — ἔρδ' (i. e. ἔρδε), *do it, i. e. make my labor fruitless*. — ἐπαιέομεν is future. See N. on 3. 383. — θεοί is in apposition with ἡμεῖς the implied subject of the verb. The divinities who took side with the Greeks, were Neptune, Juno, Minerva, Vulcan, and Mercury. The Trojans were assisted by Mars, Apollo, Venus, Diana, Latona, Xanthus, etc.

30. Cf. 1. 517.

31-38. σὲ—κακὰ ρέζουσιν. See N. on 1. 290. — ἀσπερχές, *eagerly, vehemently*. — ὠμὸν βεβρώδοις, *could eat up raw = could devour them alive*, in order to glut your ferocious rage. Cf. Xen. Anab. IV. 8. § 14, where this expression is playfully used to express total destruction. For the optative, see N. on 1. 257. — τότε κεν, *then perhaps*. — μὴ—γένηται. See N. on 3. 434. Some may prefer to take it in the sense of *let not this dispute be* (see N. on 1. 141). — ἔρισμα. "Vox ἀπαξ λεγομένη. Anglice, *a bone of contention*." Trollope. This substantive is the predicate.

39. "Formula dicendi admonentium." Bothe. Cf. 1. 297; 5. 250.

40-42. ὀππότε κεν—ἰδέλω. See N. on 1. 168. — μεμῶς (2 perf. part. of ΜΑΩ), *being eager*, strengthens ἰδέλω in the sense of *ardently, earnestly wish*. — τὴν—ἔδι=τοιάντην—ἐν ᾧ. Stadelmann. Some suppose that a prophecy is here put into the mouth of Jupiter concerning the destruction of Mycenæ, but as this did not take place until after the return of the Heraclidæ, which was subsequent to the time of Homer, it is better to refer it to Argos, the decline of which preceded that of Mycenæ, and might have been witnessed by our poet. See Trollope's Note on this passage. Clark understands τὴν in the sense of *time* indefinitely. — ἐγγυγάσις, 3 plur. 2 perf. of ἐγγύγνομαι, *to be born in = to be in*. — διατρέψω is put for the imperative (see N. on 1. 20), or it may depend on ἔρθε and θάλλε in v. 39. — εἶσαι is taken absolutely, *suffer me to go on*. Some repeat ἐβαλαπάξαι from v. 40, but cf. 5. 148.

43-40. γάρ enforces the preceding command, by giving a reason for it

— ἐπὶν . . . θυμῷ, of my own accord although (see N. on 1. 131) with unwilling mind = against my will. — αἰ γὰρ—ναιετόσσι πόλῃς (see N. on 1. 391)—τάνων—πασῶν γὰρ πολέων αἰ ναιετόσσι. This sentence explains ἀκούρι θυμῷ. — περί in περί κῆρι is an adverb, very much in my heart, the accusative being synecdochical. Cf. Odys. 5. 36. Spitzner accentuates περί κῆρι, thus making it a preposition. — ἰρή, “*præclara*.” Heyne. — ἐϋμμελίω for ἐϋμμελίω, Epic genitive of ἐϋμμελής, having a good ashén spear = skilled in the use of the spear, warlike. — οὐ—ποτε. See N. on 1. 163. — γὰρ explains and confirms v. 46. — ἔτις. See N. on 1. 468. — τοῦ . . . ἡμεῖς (sc. οἱ θεοί), for we gods have this honor allotted to us, i. e. this is our prerogative.

51–55. φίλταται, “*propter cultum ibi Junonis antiquissimum*.” Bothe. — Μυκῆρη = Μυκῆναι. Cf. 2. 569. — διαπέρσαι is used for the imperative. See N. on 1. 20. — ὅτ’ ἂν ἀπέχθωνται. See N. on 1. 242. — περί κῆρι. See N. on v. 46. In the willingness of Juno to give up the cities most dear to her, in order to accomplish her revenge, we are reminded of Antony, who, in the formation of the second triumvirate, without hesitation sacrificed his uncle, in order to have Cicero’s name inserted in the list of the proscribed. — τάνων . . . ἴσταμαι, no one of these will I stand before = will I protect. — μεγαίρω and φθονέω (“*præsentia pro futuris*.” Heyne) are both taken in the sense of to hinder, interpose with view of preventing. — οὐκ εἰδὲ διαπέρσαι (= try to prevent your destroying them). See N. on κατ’ αἴσαν—οὐδ’ ὑπὲρ αἴσαν, 3. 59. — φθονέουσα denotes means. See N. on 1. 168.

57–61. ἀλλὰ—καί, moreover, introduces an additional reason, why Jupiter should consent to the destruction of Troy, viz. that Juno, being a goddess, and sprung from the same stock as Jupiter, ought not to be foiled in her undertaking. Hence v. 58 is introduced by γὰρ causal. — ἐνθεν—ἔθεν, hence—whence. Cf. Butt. § 116. 6. — προσβυτάτην (= most revered) is limited by γενεῆ and οὐνεκα . . . κέκλημαι (= εἰμί). The construction is somewhat confused, as the latter clause is not logically dependent on καί με . . . Κρόνος. It enhanced the dignity of Juno, that her husband was king of the gods, and by thus incidentally conceding his supremacy, she disarmed him of his resentment and secured her object.

62–67. ταῦδ’, in these things, is a synecdochical accusative. — ὑποείλωμεν (i. e. ὑποείλωμεν) has the force of the imperative. See N. on 1. 141. — ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. — δῶσον, quickly. — ἐπιτεῖλαι. See N. on διαπέρσαι, v. 53. — ἔλθειν and πειρᾶν depend on ἐπιτεῖλαι. — φύλοπιν is taken here in the sense of battle-field. — ὑπερούφαντος, exulting greatly on account of the victory of Menelaus. — ποότεροι gives emphasis to ἔρξωσι. — ὑπέρ, contrary to. — δηλώσασθαι is here followed by the personal accusative Ἀχαιοῦς.

69. αὐτῶν Ἀθηναίων. “*Asyndeton exexegeticum*.” Bothe. See N. on 2. 6.

73, 74. *πάρος μεμαυῖαν, de. irung before to break the truce.* Hence the promptness and rapidity with which she darts down to execute her commission. — βῆ δὲ . . . ἀτῆσα. Cf. 1. 44; 2. 167.

75-77. *οἶον δ' ἀστέρου, such a meteor.* The following account of meteors, taken from the Encyclopædia of Geography (Vol. I. p. 184), will illustrate this passage. "Fire-balls are those luminous bodies, which appear usually at a great height above the earth, and on that account long known by the term *meteor* [from *μετέωρος, raised in the air, floating in the air*]. They present a very imposing appearance, and are seen of immense size, sometimes red, but oftener of a vivid dazzling white. They traverse the atmosphere with amazing velocity. Sometimes they burst in pieces, or discharge torrents of flames, with a detonation making both the air and earth to tremble. Some of these balls descend like lightning, break through the roofs of buildings, destroy animals, and shatter vessels at sea; in short they are often attended with all the disastrous effects of thunder and lightning, with which they are usually accompanied." The *σκιυθῆρες, sparks, scintillations*, which (v. 77) are said to proceed from this luminous body, shows quite clearly that it was a fire-ball. A very large and luminous meteor of this sort, passed over Charleston, S. C. in April 1850. It was of silvery brightness, and as it passed through a thin stratum of cloud, it threw out a shower of crimson sparks. About three minutes after its passage, a report resembling thunder was heard from the quarter, to which its course was directed. — *ἀστέρα ἦκε.* Thiersch (§ 163. 1. a) would avoid the hiatus by changing the form into *ἀστέρ' ἔημεν.* "Sed neque numeri, qui ea inferuntur, grati sunt, neque hiatu isto cujusquam aures offenduntur." Spitzner. — *τέρας* is in apposition with *ἀστέρα.* — *τοῦ, sc. ἀστέρος.*

79-81. *ἔδορ ἐς μέσσον, leaped into the midst of the Greeks and Trojans.* Minerva did not assume the form of Laodocus (cf. v. 87), until she had reached the ranks, in the appearance of a terrible and portentous meteor. Her descent in this form produced a state of excitement, highly favorable for the execution of her design. — *δάμβος.* Cf. 1. 199. — *ἴδε . . . ἕλλον.* Cf. 2. 271.

82-84. *ἦ β' αὖτις κ. τ. λ. Bentley takes this interrogatively, shall there again be direful war? etc.* If it be read without the interrogation, *μᾶλλον* may be understood before *ἦ* in v. 83 (cf. K. § 323. R. 3), which will give the sense, *direful war shall come again rather than that Jupiter shall grant peace.* Clark renders it, "sane rursus bellumque perniciosum et pugna gravis erit, vel amicitiam inter utrosque statuit Jupiter, qui inter homines arbiter belli est." The second of these interpretations seems to be the true one, as so portentous an omen would be very apt to beget an impression, that Jupiter was about to cause a renewal of the war.

86-92. *ἦ δ'* refers to Minerva. — *κατεδύσαδ', mingled amongst.* Crusius edits *κατεδύσεδ'.* — *λαοδόκῳ Ἀντινορίδῳ.* Cf. 2. 822. — *Πάριον.* See N. on 2. 827. — *εἰ που ἐφύροι, if any where she might find*

tim. ἐφόροι depends on διζήμενη, which takes its time from κατεδύσαθ'. — εὔρε. See N. on 2. 169. — Ἀισήποιο. See N. on 2. 825. — ἀγχοῖ Pandarus. See N. on 2. 172.

93-99. ἦ . . . πῖδοιο, *will you now be somewhat (τι) persuaded by me?* This interrogative clause, which implies an affirmation (cf. Viger's Gr. Idioms, 7. § 7. R. 3), contains the presupposed condition of the apodosis beginning with τλαίης κεν (see N. on 2. 250), which thus becomes dependent on it. Cf. K. § 259. c (a). τλαίης refers not here so much to courage, as to volition in respect to a daring deed. — πᾶσι—Τρώεσσι is the local dative (*among the Trojans*), or may be taken in the sense of παρὰ πάντων τῶν Τρώων. — ἐκ πάντων = *above all*. — βασιλῆϊ. This title was given oftentimes to the sons of kings. — τοῦ—πᾶμπρωτα = παρὰ τοῦτου δὴ πάντων πρώτον. Schol. τοῦ limits φέροιο (*thou mightest bear*). The optative is softer than would have been the future. Cf. Mt. § 524. — αἰ κεν ἔδρ. See N. on 1. 128. — πυρῆς depends on ἐπιβάντ' (*laid upon*), because the action of the verb is limited to a part only. Cf. S. § 191. 1.

100-103. ὀστουσον Μενελάου. Verbs of aiming, throwing, and shooting, are followed by the genitive. Cf. K. § 273. R. 7. c; Butt. § 132. N. 15. f. Sophocles (§ 199) well calls this the terminal function of the genitive, as it denotes that *towards* which the action is exerted. The grammarians above cited rank this with the partitive genitive, as the aim is directed to some part of the object considered as a whole. — ῥέξειν—νοστήσας, (*when you return home*). The participle conforms in case to σὸν (*for yourself*) understood. The construction is explained N. on 1. 77. — Ζελείης See N. on 2. 824.

104-109. τῷ . . . ἔφοροι, *the mind of him* (see N. on 1. 104) *foolish = his foolish mind*. — ἀντίκ', *forthwith*. His thoughtless impetuosity is evinced in the promptness, with which he complied with the suggestion of Minerva. — ἐσόλα from its case. — ἰξάλου αἰγός, *a bounding goat*. Some render ἰξάλου, *wanton, lascivious*. — ὄν ῥα. See N. on 1. 405. The relative is governed by βεβλήκει. — τυχήσας, sc. αὐτοῦ. — δεδεγμένος (= δεδοκημένος. See N. on 15. 730) ἐν προδοκῆσιν (see N. on 1. 205), *waiting for in ambush*. — βεβλήκει. See N. on 1. 221. — κέρα, i. e. τέρατα. — ἑκκαίδεκάδωρα, *sixteen palms*. The English palm is three inches. The Greek δᾶρον or παλαιστή was 3.0336 inches, which would make the length of these horns a little more than four feet. Pope thinks that this was the length of the horns, when joined together. But this is not rendered necessary by the wants of the passage, for the length of the horns is not given as the actual length of the bow made from them, but only to set off the size and beauty of the goat, on which horns of such length grew. They were probably shortened by the artist who shaped and polished them.

110-115. κεραοξός—τέκτων, *a horn-wright, a horn-polisher*. — ἤραρε, *filled them together*. Reference is had to the roots of the horns. — πᾶσι

i. e. every part of the bow. — κορώνην refers to the end of the bow, where the string was tied. On these ends were golden (χρυσίην) knobs or rings. Yates refers the κορώνη to the ring at the base or centre, where the two parts of the bow were joined together. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 77. — τὸ μὲν εἰς κατέδηκε, he (Pandarus) laid it carefully (εἰς) down, in order to take an arrow from his quiver. Some refer εἰς to ταυσοσάμενος, when he had bent it (i. e. the bow) well. — ἀγκλίνας, i. e. ἀνακλίνας. — πρόσθεν Pandarus. — πρην—πρίν. See N. on l. 98. — βλήσθαι, 2 aor. mid. infin. of βάλλω with passive signification.

116-118. σύλα (i. e. ἐσύλα)=ἀφίρει. Schol. — ἀβλήτα, κηφισση, i. e. never having been discharged. — ἔρμ', the cause; literally, the prop, upon which the ὀδύνη were considered as resting. — πικρόν, σλαγ, piercing.

119-121. See vs. 101-103.

122-126. γλυφίδας, the notch or slit at the end of the arrow, where it receives the bow-string. — βόεια. Bowstrings were made oftentimes of the nerves and hides of bullocks. — τόξω δὲ σίδηρον, and (he drew) the barb to the bow, i. e. the head of the arrow was drawn back to the very bow. — κυκλοτερές, to a circle, i. e. so as to form an arch approaching to a circle. — λίγξε βίδς κ. τ. λ. These verses are of inimitable force and beauty. The twang of the bow, the whizzing of the string, the springing forth of the arrow impatient to fly among the crowd (καθ' ὄμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίωνων), are represented with wonderful life by the sound and flow of the verse. The skill displayed by the poet in this whole passage, has received much commendation. As this violation of the truce was the cause of all the dark woes (μελαίνεων ἔρμ' ὀδυράων), the whole affair is sketched in bold and prominent outline. There is first a council of the gods, and then Minerva descends in the form of a blazing meteor to confound the league. Pandarus, the best archer and one of the bravest warriors in the Trojan army, is selected as the instrument. His bow is described with great minuteness. It was made from the horns of a wild and bounding goat, which he himself had slain. A horn-polisher with much pains and skill had given it beauty and finish. He took it from the case in which it had been deposited, strung it, and then carefully laid it down, while concealed behind his shielded followers, he selected an arrow never before used, well-feathered, and deadly. Having fitted it to the bowstring and offered his vow to Apollo, he draws the string to his breast and the "barb home to his bow." When the bow was rounded to an arch, he twanged it, and the arrow flew eagerly to its mark. All this is described in such lively and truthful colors, that the mind of the reader is raised to the highest pitch of expectation in respect to the result.

127-131. σέθεν, Epic for σοῦ. — λελάδοντο, Epic 2 aor. mid. fut ἐλάδοντο. — Διὸς θυγάτηρ, i. e. Minerva. — ἀγελείη, the spoil-collector. — πρόσθε στασα. See N. on v. 54. — ἡ = ἐκείνη. — τόσον—ὡς ἴσα

as much—as when. The comparison has reference to the ease, with which Minerva averted the flying arrow. — *χρῶς* = *σώματος*. — *παυδός* is the separative genitive. — *ἔργει*. Spitzner and Crusius from the Cod. Venet. read *ἔργγ*. See N. on 2. 147. Crusius takes *λέξεται* also for *λέξηται*.

132-140. *δ' ἀτ'*, but on the other hand. *δὲ* is here resumptive, vs. 127-131 being a sort of parenthesis. — *ἔδει*, where. — *διπλῶς ἦν τεταθάρηξ*, the double corslet met (i. e. was fastened together). The thorax consisted of two parts, the back-piece and breast-plate, which was connected by leathern straps, passing over the shoulders and fastened in front by clasps (*ἄχῃες*), and to the lower part of which the girdle was fastened by *ἄχῃες ζωστήρος*. Minerva, therefore, directed the weapon to that part of the armor, where it would meet with the most resistance. She did not ward it entirely off, as in the case of Diomedes (5. 853), for it was her design to permit Menelaus to receive a slight wound, in order that the league might be more effectually broken. — *ἀρηρότι* (sc. *σώματι*), fitting tight to his body. — *διὰ μὲν . . . ἠρήρευτο*. "Pulcherrime motum sagittæ describunt hi duo versiculi; in quibus sententia, a pede tribrachi et dactylicis pluribus inchoata, in duplicem demum spondæum desinit." Clarke. — *ἄρ'*, then, marks the order of the things mentioned. — *ἐλάτω*, was impelled, pluperf. pass. of *ἐλαίνω*, with the imperf. signification. — *μίτρης*. This was a brazen belt, lined on the inside with leather, and stuffed with wool. It was worn next to the body, so as to cover the lower part of the abdomen, which the cuirass did not descend far enough to protect. Cf. Smith's Dict. Antiq. p. 1069. — *ἔρυμα* and *ἔρκος* are in apposition with *ἦν* referring to *μίτρης*. Zenodotus reads *ἔλυμα*, which Spitzner says neither answers to the wants of the metre or the sense. — *ἀκόντων* is the objective genitive. See N. on 1. 284. — *οἱ-ἔρυτο* = *ἔρυτο οἱ χρῶα*. Köppen. Sophocles (Gr. Verbs, p. 148) makes *ἔρυτο* the 3 sing. imperf. of *ἐρύω*, as if from *ΕΡΥΜΙ*. — *διαπρὸ . . . τῆς*, but it went entirely through (*διαπρὸ*) this also. *εἶσωτο*, 1 aor. mid. of *εἶμι*. — *ἐπέγραψε*, grazed. It appears from the following context, that the wound was somewhat greater than would be inferred from this passage.

141-146. *ὡς δ' ἄτε-μίγη* (stains). See N. on 2. 147. — *Μηοῖς*. See N. on 2. 861. The art of dyeing was carried by the Lydians to great perfection. — *Κέκρη* "is a fem. of *Κέρ*, probably from the root *Κάηρ*." Smith's Crus. Lex. — *παρήιον* (sc. *ἄγαλμα*. Cf. v. 144), a cheek-ornament. — *ἔμμενοι* denotes the purpose of *μίγη*. — *βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἔγαλμα*, but the ornament lies (as a present) for a king. — *ἀμφότερον* refers to *κόσμιος* and *κύδος*, which nouns denote the purpose of *ἄγαλμα* with which they are in apposition. — *Ἰππῳ, ἐλατῆρι*. See N. on 1. 39. — *ταῖοι*, such, i. e. white as ivory. Heyne refers *ταῖοι* to the verb, in the sense of *τοίως μίανθην*, so were stained. — *μίανθην*, Epic 3 dual of *μάλνω*. K. § 227. B. Soph. (Gr. Verbs, p. 196) makes it the aor. pass. 3 plur. Epic for *μλανθεν* (*ἐμίανθησαν*).

151-154. νεῦρον, *the thong*, i. e. the string or nerve, by which the barb was fastened to the arrow. — τε καί, *and also*. — ἐκτὸς his flesh. — ἀφορβὸν, *back, again*; literally, *flowing back*. — οἱ θυμὸς—ἀγέρθη = *his spirits rallied, he took heart*. — τοῖς δὲ (*among them*). See N. on 158) refers to the chiefs who stood around Menelaus. — χειρόν. See N. on 1. 197.

155-161. φίλε has *i* on account of the arsis. — θάνατον is in apposition with θρῆκι', denoting its result = *for thy* (τοί. See N. on 1. 104) *death*. See N. on 3. 50. — ὀλον, *alone*. — μάχεσθαι denotes the purpose of προσήσας. — ὤς. See N. on 1. 276. — κατὰ—πότησαν (see N. on 1. 40), *trampled under foot* = *paid no regard to*. — οὐ μὲν πως ἄλιον, *by no means in vain* (i. e. unavenged when violated). ἄλιον is derived from ἄλς, *the sea*, which was considered in remote antiquity, as comparatively useless. Hence its epithet ἀτρύγετος, *unfruitful*. — πέλει = *can be*. — σπῶδα κ. τ. λ. Cf. 2. 241. — εἴπερ γάρ. See N. on 1. 81. — ἐκ belongs to τελεῖ. — τε καί = *yet*. — ἀπέτισαν. The aorist is here used of a future event, to mark its certain accomplishment. Cf. Mt. § 506. 2; K. § 256. f; S. § 211. N. 3.

164-168. ὄτ'—ὀλώλη. See N. on 1. 242. — ὑψίζυγος is properly used of one who sits high upon the rower's seat, or at the helm. Hence it takes the meaning, *high-sitting, high-ruling*. Crus. Lex. — ἐπισείρω (*shall brandish against*) depends on ὄτ' ἂν. — ἐρεμῆν, *dark, gloomy*, and hence *dreadful*. — τῆσδ' ἀπάτης is the causal genitive. Buttmann prefers τῆς ἀπάτης. But Agamemnon refers especially to the violation of the league by Pandarus. See N. on 1. 65. A similar expression of confidence, that punishment will be visited upon those who violate their oaths, is found in Xen. Anab. III. 2. § 10.

169-175. ἔχος σέθεν, *on your account; "regret for thee."* Thiersch § 205. 12. ἔχος σευ (enclitic) would be *thy regret*. — αὐ κε = ἔδω. See N. on 1. 90. — μοῖραν—βίβωιο, *measure of life* which is allotted to you. — ἐλέγγιστος. Cf. 2. 285. — πολυδίψιον, *very thirsty* = *destitute of water*, reference being supposed to be had to the tradition, that Argos was once destitute of water. Cf. Crus. Lex. Col. Mure (Journal of a Tour in Greece, vol. ii. p. 180) refers this word to the fact, that all or most of the torrents flowing from the mountains that surround the Argolic plain, are drunk up by the thirsty soil, on quitting their rocky beds for the deep arable land. Some render it *much-desired*, but this would require a literal signification, *producing much thirst* = *causing great desire*. — κεν—ἰκοίμην, *I shall return*. S. § 215. 3. See N. on 2. 12. — γάρ explains ἐλέγγιστον. Agamemnon fears that in case Menelaus should die, the Greeks would abandon the siege and return home. — κἀδ' δέ κεν κ. τ. λ. Cf. 2. 160. 176. — πύσει, *will cause to decay, will rot*. — ἐπί, *after*. K. § 296. II. 2. Some render it, *on account of*.

176-182. κε—ἔρεσι. The indicative is rendered less certain and doubtful

by κε. Cf. Mt. 599. d. See N. on 1. 175. — ἐπιδρόσκων, *carping upon* in derision. — αἶψ' οὕτως—τελέσει' Ἀγαμέμνων, *thus may Agamemnon accomplish*. See N. on 2. 371. — ἐπὶ πᾶσι, *upon all*. — δὴ is taken ironically. See N. on 1. 110. — κεινῆσιν as it respects Helen and the treasures (cf. 3. 70). — ὡς ποτὲ τις ἔρξει. Excited by the picture which his imagination has formed, Agamemnon, in the repetition of this passage from v. 176, omits κε, and thus expresses his full belief in the certainty of his prediction. — τότε is the correlative of ποτὲ. — μοι . . . χθῶν, *may the wide earth yield for me*.

184–187. μηδέ τί πω δειδίσσῃ, *infect not with fear*. This verb was used intransitively in 2. 190. — ἐν καιρίῳ (sc. μέρει) = *in a mortal part*; literally, *in the right spot* for being deadly. — πάγη, Epic 2 aor. pass. of πῆγνυμι, *has pierced, remained infixed*. — πάροιδεν, *on the outside*, is opposed to ὑπέπερθεν in the next verse. — ζῶμα = δάρηξ, v. 16.

189–191. αἶ γὰρ—εἴη. See N. on 2. 371. — φίλος ὁ Μενέλαος. The interjection sometimes is put between the noun and adjective. Mt. § 277; S. § 155. b. For the vocative φίλος, cf. S. § 45. N. 1. — ἐπιμάσσειται (fut. of ἐπιμαίωμαι), *shall probe*; literally, *shall handle or touch*, as a surgeon a wound. — ἃ . . . ὀδυνῶν is a relative sentence denoting design or purpose. For the construction of παύσῃσι (σὲ) ὀδυνῶν, cf. S. § 197. 2. For the subjunctive, see N. on 3. 287.

192–197. δέιον κήρυκα. See N. on 1. 334. — Ταλθύβι'. Cf. 1. 320. — Μαχδόνα. Cf. 2. 732. — φῶτ', Ἀσκληπιου υἱόν, *virum filium Æsculapii, i. e. filium puberem sive adultum, nec puerem cui non sit committendus æger ex vulnere*." Bothe. Cf. Mt. § 430. 6. Heyne says that φῶτα may be constructed with Μαχδόνα, or taken absolutely. — ἴδῃ Μενέλαον, *may see Menelaus*, i. e. examine his wound. — τίς, *some one*. Agamemnon was ignorant of the name of the archer, who had wounded his brother. Cf. vs. 113–115. — τῷ i. e. the archer referred to in the preceding line. — κλέος—πένθος. See N. on πῆμα, 3. 50.

199–203. βῆ δ' ἰέναι. See N. on 2. 183. — παπταίων denotes purpose. See N. on 1. 13. — Τρίκης ἐξ. See N. on 2. 729. — ἀγχοῦ. See N. on 2. 172.

204. ὕρσ', i. e. ὕρσο. In 3. 250, it is written ὕρσει.

205–208. Cf. 195–198.

209–214. βᾶν (i. e. ἔβησαν) refers to Machaon and the herald. — ἔδα . . . ἦν, *where was the wounded, yellow-haired Menelaus*; not *where Menelaus had been wounded*, for it is highly probable that he had been removed from that place, to one less exposed to the enemy's missiles. — δὲ in περιδ' connects its sentence with ἔδα . . . ἦν, *and where around him had gathered*, etc. I have left it, however, as Wolf edited it, in the form of a parenthesis. — ἀγγεράδ' (i. e. ἀγγεράτα), Epic pluperf. 3 plur. of ἀγγέσσομαι, with reflexive signification, *collected, gathered together*. The personal ending -ατα is put for -ντα. Cf. S. § 118. 2. — ἃ δ' refers to Menelaus

— αὐτίκα δ' responds to ἀλλ' ὅτε in v. 210. — πάλιν is taken by Thiersch, Crusius, and Bothe, with ἐξελκομένοιοι, and ἔγεν (for ἔαγεν, i. e. ἐδάγησεν) they translate, *were broken off* and left in the wound. Others with Wolf construct πάλιν with ἔγεν, in the sense of *were bent back*. The former method of punctuation and translation seems preferable.

215, 216. Cf. vs. 132-135; 185-187.

218, 219. αἰμ' ἐκμυζήσας, "more rudium populorum." Bothe. — ἐπ' belongs to πάσσε (ἐπιπάσσε) in the next verse. — ἔρ'. See N. on l. 306. — οἰ—πατρί, *to his father*. See N. on l. 104. — Χείρων, Chiron, a Centaur, famed for his skill in hunting, music, medicine, and prophecy. He was the teacher of some of the most eminent heroes and princes of Greece. See N. on l. 268.

220-222. τόφρα δ' (*in the mean while*) is opposed to ὄφρα. It is not to be interpreted too rigidly, since, as Heyne remarks, if the Trojans all the while were advancing, the short space between the armies, would have left very little time for Agamemnon to marshal his forces, and harangue severally his leaders. — Τρώων στίχες ἤλυθον. The Trojans seeing Menelaus struck by the arrow, determined to take advantage of the panic and confusion in the Grecian ranks, and to strike an effectual blow, before their enemies could recover their spirits and arm themselves. — εἰ δ' refers to the Greeks, who had laid aside their spears and shields. Cf. 3. 114. — αὖτις, *again*. Cf. 3. 340. — κατὰ—ἔδον, "*induerunt*." Crusius. — μνήσαντο with joy.

223-227. οὐκ ἂν—ἴδοις, *you would not have seen*, is put, says Eustathius, for the Attic οὐκ ἂν εἶδες. The protasis can be mentally supplied. — Βρίζοντα, *slumbering*, i. e. inactive. The litotes in this verse is highly beautiful and emphatic. — καταπτώσσοντ', *stealing away* = shrinking from battle. This word is employed of animals crouching in terror, and creeping away to hide themselves. — γὰρ confirms what has just been said of Agamemnon's activity. — ἔασε, *he let go* = *he gave* to his attendant. — ποικίλα, *adorned*. — ἀπάνευδ', *apart* from Agamemnon, yet near at hand, as appears from παρισχήμεν in v. 229. — φυσιδώντας, *snorting*, as steeds do when impatient of inaction.

229-233. παρισχήμεν, sc. τὰ ἄρματα. — ὀκνότε κεν—λάβη. See N. on l. 168. The subjunctive is here made to depend on a historical tense. Such departures from the usual laws of dependence give vivacity to the narration. Cf. K. § 345. 5. — αὐτὰρ not only serves as a connective, but it opposes what follows, to the usual method in which Agamemnon reviewed his army, viz. in his chariot. — ἐπεκωλεῖτο. Here begins the ἐπεκωλήσις of Agamemnon, referred to in the title of the book. — οὐδ',—ἴδο See N. on 2. 187. — τοῦτ' is the antecedent of οὐδ', the relative sentence being placed first for the sake of emphasis.

234-237. μήπω τι, *in no respect whatever*. — ἀλκῆς is the separative genitive S. § 197. 2. — ἐπ' ψε-δέσσει, *to perjured men*. ἐπὶ denotes the

aim of ἀραγός. Cf. K. § 296. II. 3. d. Ernesti, Heyne, and some others accentuate ψεύδεσσι, as though from ψεύδος, and render it, *falsehoods, deceptions*, the abstract for concrete. — ἀλλ' ὅππερ πρότεροι, *but whoever first* Cf. v. 67, 72. — χροά, singular for plural.

240, 241. οὐστυνας—τοῖς. See N. on τοῖς, v. 233. — μεδιέντας—τολέμοις, *departing from the battle*. S. § 197. 2.

242-248. λόμωποι, *fighting with arrows* (at a distance, and not venturing in close conflict)=*cowards*. Some with Schneider derive it from *ló*, *voice*, in the sense of *braggarts*. Others, by a different etymology, render it *short-lived, destined to speedy death*. — οὐ νυ σέβασθε, *are ye not ashamed?* — τίφθ' (i. e. τίπτει). See N. on 1. 202. — ἔστητε, Epic for ἔστατε (i. e. ἐστήκατε). Cf. K. § 225. 11; Butt. § 107. 27. Thiersch, however, after Ptolemy of Ascalon, whom he considers one of the greatest of the ancient grammarians, makes it an aorist (*did you place yourselves = do you stand?*), and writes it ἔστησε. — τεθηπότες, 2 perf. part. of τέθηπα (θάψω) as present. — ἔκαμον—δέουσαι. See N. on 1. 168. — πολέος (= *wide*), Epic gen. of πολέος. — πεδίω. See N. on 2. 801. — σφι—φρεσί. See N. on 1. 104. — ἄς responds to ἦντε in v. 243. — ἦ μένετε, *or do you wait*. This verb is here constructed with the accusative and infinitive. — ἔνθα τε νῆες εἶρατ' (i. e. εἴρυστο. See N. on 1. 239) εὔκρυμνοι, i. e. *into the camp*. — αἰ ε', *whether*. See N. on 1. 66. — ὑμμιν ὑπέροσχη χεῖρα for your protection.

251-256. Κρήτειςσι. Cf. 2. 645. — οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενεῖα, *Idomeneus and his forces*. See N. on 3. 146. — Ἰδομενεύς, sc. ἐδωρήσατο. — Μερώνη. Cf. 2. 651. — πυμάτας, *in the rear*. Meriones acted as the *οὐραγός*. Cf. Xen. Cyr. II. 3. § 22, with my note. — μελιχλοῖσιν, sc. ἐπέσσω.

257-260. περί—Δαναῶν, *above the Greeks*. Crusius accentuates it περί, as a preposition. — ἐνὶ πολέμῳ, *in battle*, i. e. as a warrior. Some take it in the sense of *rewards of battle, or councils of war*. — δαΐδ', i. e. δαυρί. — ὅτε περ (whomsoever)—κέρωνται. See N. on 1. 168. — γερούσιον—ἔνω, *wine appropriated to the elder chiefs* (i. e. to such as are admitted to the council); "*wine of honor*." Crus. — κέρωνται (see κεράννυμι) is accentuated as if from κέραμαι. — εἴπερ γάρ. See N. on 1. 81. The apodosis commences with σὺν δὲ κλείων. — ἐμοὶ limits ἔστηχε understood. — ὅτε θυμὸς ἀνάγοι. See N. on 1. 110. — ὕρσεν, Epic for ὕρσειο. — οἶος . . . εἶναι, *such as you formerly professed to be (= have shown yourselves)*. οἶος agrees with the subject implied in ὕρσεν.

266-271. ἐρήπος, *warmly attached, constant*. Butt. (Lexil. No. 62 § 4) renders it, *suitable, agreeable*. But this might be suitably spoken by Agamemnon in reference to Idomeneus, but not by Idomeneus in reference to himself. — ὑπέστην = ὑπεσχόμην. Schol. — ἀλλ' responds to μέν in v. 266. — σὺν—ἔχευαν (i. e. συνέχευαν), *made void, confounded*. — ἐπει . . . θηλήτατο. See N. on v. 67

272-278. κῆρ is the accusative synecdochical. — Αἰάντεσσι, *the Ajaxes*. See N. on 2. 273. — νέφος—πεζῶν, *a cloud of infantry*. Madame Dacier says that the poet softens the boldness of this metaphor, by the comparison which follows. — ὡς δ' ὄτρ'—εἶδεν. See N. on 3. 10. — ἀπὸ σκοπιῆς, *from a watch-station*. Cf. Odys. 4. 524. — ὑπὸ Ζεφύροιο ἰῶης, *by the roar of the west-wind* (see N. on 2. 147) = *by the boisterous west-wind*. — τῷ δὲ refers to the goat-herd, and limits φαίvet'. The comparative μελάντερον is usually explained, as being put for the positive (see N. on 1. 32), but Buttman (Lexil. No. 55. § 2) thinks that ἡύτε is put here for ἦ, and renders the passage, *blacker than pitch*. — φαίvet' refers to the cloud. — ἰδν is the participle of εἶμι. — λαίλοπα, *hurricane*. This picture of a dark cloud in the west, charged with a tempest, is replete with beauty and power.

279-282. ἰδὼν = *at sight of*. — φάλαγγες κνύνεια, *dark squadrons*, so called, because the denseness of their ranks and their armor, gave to them at a distance a dark appearance. — πεφρικνῦιαί, *bristling*, like water when first roughened by the wind, or like the agitated surface of a corn-field, upon which falls the first blast of a rising tempest.

286, 287. σφῶϊ . . . κελεύω, *you indeed—for it is not meet to excite you—I do not command*. Such is the punctuation and interpretation of Wolf, Crusius, Trollope, Butt. (Lexil. No. 82), and seems on the whole the most natural and easy. Heyne, Clarke, Bothe, and some others, construct ἔτρυνέμεν with κελεύω, *I do not command you to excite your troops, for it is not becoming* (i. e. your activity renders it unnecessary). — αὐτῆ, *you yourselves* = *you of your own accord*. This clause is causal, and is therefore introduced by γάρ.

288, 289. αὐ γὰρ . . . Ἀπολλον. Cf. 2. 371. — πᾶσιν—ἐνὶ στήθεσσι. See N. on 1. 24. — θυμός, *courage, martial energy*.

290, 291. See Ns. on 2. 373, 374.

292-294. τοὺς μὲν, i. e. the Ajaxes and their troops. — αὐτοῦ, *thence* where they were drawn up. — ἔτετμε, *he found*. — λεγὼν—ἀγορευτῆρ. See N. on 1. 248. — οὓς, "suos." Crus. — στέλλοντα, *marshalling*. Dacier says, that it is worthy of observation with what touches Homer sets off Nestor. Some are arming, others are armed, but Nestor is already putting his troops in battle array.

297-300. ἰππῆας, *the charioteers*. — πρῶτα, *in the van*, opposed to ἐξόπιθε, *in the rear*. — ἔρκος, *the bulwark, main support*; literally, *fence, inclosure*, and hence, *protection*. — ἔμεν (i. e. εἶναι) denotes the purpose of στήσεν. — ἔλασεν, *he drove*, is a very expressive word in this connection. — ὄφρα—πολεμίσοι. K. § 330. 2. — καί, *even*. — ἀναγκαίῃ, *by necessity*, is the instrumental dative. Homer is supposed to have preferred this disposition of troops for battle, since he makes Nestor to adopt it on this occasion. In the eleventh book, however, he represents Agamemnon, as posting his infantry in the van and his chariots in the rear. Polybius

says, that in the battle of Zama, Hannibal posted his weakest and less reliable troops in the centre. In modern warfare the choicest troops are generally held in reserve. Such was the practice of that great master in the art of war, Napoleon, whose Old Guard was always kept out of action, until the critical moment, when its charge was sure to be resistless and decisive of the fortunes of the day. — σφούς, *suos*. See N. on *ods*, v. 294. — ἐχέμεν = κατέχεμεν. Cf. v. 227. — μηδὲ κλονέσθαι θυμῶν, *and noi to become confused in the crowd*.

303-305. μηδέ τις — μεμῶτω (3 sing. imper. of μῶω) *let no one rush on*. — εἰς, *alone*. — πρὸς δ' ἄλλων, *before the others*. — μάχεσθαι denotes the object of μεμῶτω. — ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσσεσθε. "The spirited mode of representation among the Greeks, and the desire to make past events appear as present, often changes the indirect discourse into direct, or the direct into the indirect. In the first case there is a change of person." K. § 345. R. 6.

306-309. ὅς δέ κ' ἀνὴρ κ. τ. λ. There are various interpretations given to this passage, which for brevity's sake I must omit. Prof. Felton seems to have hit the true meaning: *and whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (of the enemy), let him attack with extended spear*. — φῆε, *thus*, i. e. in the way here recommended. — οἱ πρότεροι, *the ancients*. — νόον and θυμὸν refer to the union of prudence and valor, by which the persons here spoken of had been victorious.

310. πάλαι belongs to εἰδῶς.

313-316. εἶθ' — ἔποιτο. See N. on 2. 371. — ὅς . . . ἔποιτο, *thus thy knees could follow (i. e. keep pace with your courage) = thus you might have corresponding strength of limb*. — ὁμοίων, *common*, i. e. appertaining to all men. — ὡς ὄφελον. See N. on 1. 415. — ἔχειν, sc. γῆρας.

318-325. μάλα . . . ὡς ὄτε, *I could also very much wish that I was the same (in age and strength), as I was when, etc.* Nestor at once recurs to his youthful days, when he fought with the gigantic Ereuthalion. Old age takes pleasure in recalling the deeds of youth. The old man had, however, too much sense to consume time now by relating the whole story. He does this in 7. 124-160. — ἅμα πάντα, *all things at the same time*. — εἰ . . . ἔα (Epic for ἦν), *if then I was a youth*, i. e. had the strength and vigor of youth. In like manner γῆρας, by the force of the antithesis, must be taken in the sense of *wisdom of age*. This shade of thought, which a due regard to the preceding context renders obvious, has been generally overlooked by translators. — ἀλλὰ καὶ ὡς, *but even thus*. — ἰππεῦσι. i. e. in the van. Cf. v. 297. — γέρας, *province, office*. — αἰχμὰς δ' ἀχμᾶσσουσι. See N. on v. 27. — γεγάασι = εἰσί.

327-335. εἶρ' ἰόν. Clarke says that this asyndeton expresses the haste of Agamemnon (see N. on 1. 105). To which Ernesti appends, *non credo*

Cur enim non festinat, 3. 365 aut 2. 9. — Μενεσθέης. Cf. 2. 552. — *αἰστωπες αὐτῆς, counsellors in battle* (S. § 187. 2) = *brave and skilful warriors*; "exciters of battle." Voss. — δ'—'Οδυσσεύς. See N. on 1. 391. — οὐκ ἀλαπαδναί is a litotes for *unconquerable*. — ἔστασαν, sc. μένοντες. Cf. v. 333. — οὐ γὰρ πῶ, for *not yet*. Cf. 1. 108. — σφιν (= αὐτῶν) limits λαός. See N. on 1. 104. — ἀκούετο is here employed actively. — ἀλλὰ νέον, since *but just now*. — κίνυντο = ἐκινούντο. Crus. — α δέ, i. e. Menestheus and Ulysses. — δῆπότε—δρμήσειε. See Ns. on 1. 610; 3. 55, 216. — πύργος. This name was given to a body of troops, drawn up in the form of a rectangular parallelogram, having its front narrower than its depth. — Τρώων denotes the object or aim of δρμήσειε (intransitive). Cf. S. § 193. — ἔρξειαν (sc. Ἀχαιοί implied in πύργος Ἀχαιῶν) πολέμοιο. S. § 189.

339—344. σὺ refers to Ulysses. — κεκασμέγε. Cf. N. on 2. 530. Agamemnon vents his displeasure at the apparent remissness of Ulysses, by designating him as one distinguished for low artifice. — κερδαλέφρον. See N. on 1. 149. — τίπτε καταπτώσσοντες. See N. on v. 224. — σφῶϊν—ἐπέοικε—ἐόντας ἐστάμεν. See N. on ἐόντα, 1. 541. — μάχης—ἀντιβολῆσαι. See N. on 1. 67. — πρώτω . . . ἐμεῖο (Epic for ἐμεῦ), for *ye first hear from me of the feast* (S. § 192. 1) = *you are the first whom I invite to the feast*. δαιτὸς may be referred to the genitive of cause. See N. on 2. 466. — δῆπότε—ἐφοπλίζοιμεν. See Ns. on 3. 55, 216, 233. — Ἀχαιοί is in apposition with the subject of ἐφοπλίζοιμεν.

345—348. φίλ' (i. e. φίλα), sc. ἐστίν. See N. on 1. 107. — ἔρ' ἐδέληγον, as long as it is pleasant = until you are satiated. — φίλος χ' ὄρῳπτε, *you would look on with pleasure*. — καὶ εἰ, even if. — ἡμῶν (Epic for ἡμῶν) limits the adverb of place προκάρουδε. S. § 187. 4.

350—355. ποῖον . . . δδόντων, *what a word has escaped the barrier of your teeth?* σέ—φύγεν ἔρκος. The construction may be referred to the σχῆμα καδ' ὄλον καὶ μέρος. See N. on 1. 237. ἔρκος may be referred in Sophocles' Gram. to § 182. As it respects the signification of ἔρκος δδόντων, the old commentators, and most of the modern ones, take it in the sense αἱ ἑρπ, since these are a fence (i. e. protection) of the teeth. But Nitzsch, Bothe, and Crusius explain it, as referring to the teeth themselves, from their similarity to a palisade. — πῶς δὴ φῆς, *how indeed can you say?* = *you cannot in truth say*. — μεδίμεν, sc. ἐμέ or ἡμᾶς. — δῆπότε—ἐγείρομεν (i. e. ἐγείρωμεν). See N. on 1. 168. — Ἀχαιοί. See N. on v. 344. — Ἄρηα. See N. on 2. 385. — αἰ . . . μεμήλη, *if these things are an object of care to you*. There is much sarcasm in this expression. Cf. 1. 226—228. μεμήλη is the 3 sing. 2 perf. subj. of μέλω, as present. — Τηλεφάχου φίλον πατέρα is a periphrasis for ἐμέ. Cf. 2. 260. — ἀνεμάλα, *idle, useless*.

357. ὡς γινῶ χωμέναιο, *when he saw that he (Ulysses) was angry*. For

the construction, cf. S. § 192. 1; Mt. § 349. Obs. 2. The accusative is the more usual case after γινώσκειν — λάζετο is a poetic form of λαμβάνω. — μέδον i. e. the words which had given offence to Ulysses.

358-363. *πελυμήχαν* Ὀδυσσεῦ (see N. on 2. 178). How different from the *κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε*, in the previous address of Agamemnon. It is a remark of one of the old commentators on this passage, that in disputes and fallings out, anger makes us take for vices the best qualities our friends have. — *περίσσιον*, very much, excessively. — *κελεύω*. See N. on v. 286. — *τοι θυμός*. See N. on 1. 104. — *φίλοισιν*. See N. on 2. 261. — *ἤπια δῆρα εἶδε*, sc. ἐμοί. — τὰ . . . περ, for you think the same things which I think = we perfectly agree in our views and feelings. περ enhances the meaning of ἐγώ = I myself and no other. — ταῦτα refers to the harsh reproof of Agamemnon. — *ἔπισθεν*, hereafter. — νῦν, just now. — *μεταμόνια* = ἀνεμόλια, v. 355. Crusius. This ready and frank acknowledgment of Agamemnon, that he had wrongly censured Ulysses, restores him to the good will of the reader, and we are now prepared to accompany him with respect and sympathy, in his onward tour of inspection.

365-367. *Τυδέος υἱόν*. See N. on 2. 406. — *Διομήδεα* is trissyllabic by synizesis of -εα. — *κολλητοῖσιν*, joined together in close order and ready for battle. — *Ξένελος*. See N. on 2. 564. — *καὶ τὸν μὲν κ. τ. λ.* Cf. vs. 386, 387.

370-375. ὦ μοι, ah me! alas! — *τί πτόσσεις*. Cf. v. 340. — *πολλοὺς γεφύρας*, the bridges of battle, i. e. the space which lies between the contending armies. — *οὐ μὲν Τυδέϊ κ. τ. λ.* This allusion to Tydeus was well-adapted to awaken the martial fire of his son. It is worthy of note, that Minerva (cf. 5. 800) wishing to arouse Diomedes to contend with Mars, draws a similar comparison between him and his father Tydeus. — *ὧς*, thus, refers back to what has just been said of the valor of Tydeus. — *περὶ* gives to *γενέσθαι* the sense of to surpass.

376-381. *ἔτερ πολέμου*, i. e. not in a hostile manner. — *Πολυνεΐκει*, Polynices. It was to assist him in the recovery of his right, to reign alternately with his brother Eteocles according to agreement, that the war against Thebes was undertaken. — *ἀγείρων* denotes the purpose of εἰσῆλθε. See N. on 1. 13. — *οἱ βα* (see N. on 405) refers to Tydeus and Polynices. — *τότ'*, then, i. e. when they came to Mycenæ. — *μάλα*, very much. — *δόμην*, Epic for δούναι. — *οἱ δ'* refers to the Mycenæans. — *ἔτρεψε* (= ἐκάλυσε. Schol.), forbade their joining in the Theban war by sending auxiliaries. Bothe says that reference is had in *ἔτρεψε*, to the disastrous issue of the first Theban war, not to the sending of the auxiliary forces. He therefore refers *οἱ δ'* in v. 382, to Tydeus, Polynices, and the Mycenæan auxiliaries. — *παρασία*, unpropitious. — *φαίνων* denotes the means. See N. on 1. 168.

382-384. *πρὸ ὁδοῦ ἰγένοντο*, were advancing on their way. — Ἄσωπὸν

Some think that this was the Asopus in Peloponnesus, but it is better to refer it to the one in Bœotia which flows into the Eubœan sea, and to the north of which Thebes was situated. — ἐνδ' αὐτ' . . . Ἀχαιοί. The prothesis is found in οἱ δ' ἐπέει, v. 382. — ἀδτε, *tursus*, *mutato consilio*, *substituerunt Argivi et, priusquam longius procederent, legatum Thebes miserunt Tydeum.*" Bothe. — ἀγγελίην . . . στείλαν, i. e. ἐπέστειλαν Τυδῆ (contr. for Τυδέα) ἀγγελίην, *scilicet Tydeus on an embassy.* ἀγγελίην is the accusative of design or purpose. Cf. K. § 278. 4.

385–390. Καδμείωνας, *Cadmeians*. The Thebans were so called, because Cadmus was the founder of their city. Cf. Soph. Œd. Tyr. v. 1. — βίης Ἐπεοκλήϊης. See N. on 2. 666. — ξείνός περ ἐὼν (see N. on 1. 132), "*quamvis hospes, hospites non reveritus Thebanos.*" Bothe. — προκαλίξερτο. See N. on 3. 19. — πάντα (sc. κέδλα) ἐνίκα, *he conquered in all the contests.* For the construction, cf. K. 278. 2; S. § 184. N. 1. After the feast, it was quite customary to have trials of strength and skill. Bothe cites Odys. 8. 97, where Ulysses irritated by Eurymachus, challenged the Phœaciens, although he was their guest. — τοίη . . . Ἀθήνη, *such an assistant to him was Minerva.*

391–400. κέντρος ἵππων, *horse-spurring.* — ἀνερχομένῳ to the Argive forces. Cf. v. 384. — πυκινὸν λόχον εἶσαν, *placed a close ambuscade.* — κόουρος is in apposition with λόχον. — ἀεικέα πότμον, *an ignominious death*, both on account of their superior numbers with the advantage of ambuscade, and their treacherous assault upon him an ambassador. — ἓνα . . . νέεσθαι, *one alone he permitted to return home.* ἴει (from ἴω) when accentuated ἴει, is to be referred to ἴω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 162. ἔρα refers to the clause which follows. The inversion gives vivacity and emphasis to the narration. — πιθήσας (*in obedience to*) denotes cause. See N. on 1. 7, 196. — τὸν is employed δεικτικῶς (see N. on 1. 20), the speaker pointing to Diomedes. — εἶο (Epic for οὐ) = αὐτοῦ, is governed by χέρηνα = χειρείονα. — μάχη limits the meaning of χέρηνα.

402, 403. αἰδουδεις is causal. See N. on πιθήσας, v. 398. — αἰδου on account of his dignity. — υἱὸς Καραῆος, i. e. Sthenelus. He seems to have inherited his father's roughness and arrogance, who boasted that he would take Thebes in spite of Jupiter.

404–410. μὴ ψεύδε' (i. e. ψεύδου). The charge of falsehood was not as offensive among the ancients, as in our times. — ἡμεῖς the Epigoni. The repetition of ἡμεῖς in v. 406 gives emphasis. — Θήβης ἔδος, *the seat of Thebes = Thebes.* — ἀγαγόνδ' (i. e. ἀγαγόντε). The dual refers to the speaker and Diomedes. — κείνοι, i. e. οἱ πατέρες. — ἀτασθαλίῃσιν. See N. on 1. 205. Capaneus resolved to scale the walls of Thebes in despite of Jupiter, and was therefore struck with thunder. Tydeus, in punishment for his ferocity in tearing with his teeth the head of Menalippus who had wounded him, was abandoned by Minerva and perished. — τῷ. See N. on 2. 250. — μὴ-τιμῆ. In prohibitions the Greeks commonly use

only the pres. imper. or aor. subj. K. § 259. 5; S. § 218 3. — μοι = in my presence. S. § 201. 4; Rost § 105. N. 2.

415-418. *τούτω* refers to Agamemnon, and *τούτω δ' αὖ* is an emphatic repetition. See N. on v. 406. — *πένθος*. Cf. v. 197. — *νότι μεδόμεθα, ἰεὶ ἡσὶ ἀλλήλοισι* = let us think of nothing else than the fierce battle (*δοῦναι* ἀλλήλοισι. Cf. v. 234).

419-421. These verses are like the blast of a trumpet, summoning the reader to prepare for the rehearsal of the daring exploits of Diomedes which are soon to be given. Köppen supplies *τοῦ βραχεῖν* with *ἐπὶ, ὡς ἀκούσθαι τῆς κτύπου*; but it is better to take it as an adverb, in the sense of *somewhat, a little*. — *ταλασίφρονά κερ, ὅστις ἄνθρωπος* = one who was ever so brave.

422. We are now by one of the most splendid comparisons, about to be introduced to the first battle in Homer, of which Pope says, "it is worthy of observation with what grandeur it is described, and raised by one circumstance above another, till all is involved in horror and tumult."

423-426. *ἔρυντ' ἐπασσύτερον*, is excited in quick succession. — *Ζεφύρου*. See N. on 276. — *χέρσφ βρηγνύμενον μεγάλα βρέμει*, "breaking on the land it thundered loudly." Cowper. *χέρσφ* is opposed to *πόντωφ* in the preceding verse. — *κυρτόν, σπυρτόν*; literally, bent, curved, as a wave rolling along and ready to break upon the shore. — *ἀποπτύει, σπυρτάει*; literally, spits out. In this comparison Homer does not refer, as Madame Dacier supposes, to the result of the approaching conflict, but the manner in which the Greeks approached to battle, and the fury with which it was fought. Ozell in his English translation of Homer, says that this fine image is given but by halves in the English translations. But he must be sharp-sighted indeed, if he can find in the original, "the western wind tyrannizing over the liquid plain," "mountains of congested waves riding on each other's back," "covering the rock's surmounted head with weeds," with which Dacier has diluted the simile.

429-432. *οἱ δ' ἄλλοι*, i. e. the troops. *ἄλλος* is often used in the sense of something different, not like the thing previously mentioned. — *ἀκὴν ἴσαν*. Cf. 3. 8, 95. — *οὐδέ κε φαίης*. See N. on 3. 392. — *ἔχοντ' ἐν στήθεσσι αὐδὴν*, having a voice in their breasts = able to utter a sound. — *τὰ (= ἅ) εἰμένον*, "quibus indutis." Crus. See N. on 3. 57. There is great beauty in these lines. The vast army is represented as marching in order and profound silence, each squadron obeying its leader, with armor flashing in the sun-beams. Every circumstance is made to stand out in due prominence, and the whole scene is strikingly picturesque and imposing.

434-436. *ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν*, while being milked of their white milk (= at milking-time). The construction may be referred to K. § 281. 2; S. §§ 184. 1; 177. 3. — *μεμακνῖαι*, bleating, 2 perf. part. for *μεμηκνῖαι*, from *μηκόμεναι*. — *ὡς Τρώων*. There is an anacoluthon here, *Τρώες δ' ἴκ*

v. 433, which was separated from its verb by the intervening simile, being repeated but with a varied construction. Cf. 2. 459. 474.

437, 438. γὰρ explains why there was such noise in the Trojan ranks. — ὁμοῖς = *the same*. — ἴα = *μία*. S. § 80. 1. — γλώσσ' ἐμέμικτο, *the language was mixed*. Cf. 2. 804, 805. — πολύκλητοι, *culled from many parts*.

439-441. τοὺς μὲν refers to the Trojans. They were assisted by Mars, the god who presided over the stormy tumult of battle, while Minerva, the goddess of war conducted with forecast and prudence, was the protecting divinity of the Greeks. — Δεῖμος, Φόβος, and Ἔρις belong to the retinue of Mars, but are here introduced as exerting their agency on both armies. Cf. v. 444. — ἔμοτον μεμανῖα, *raging insatiably*.

442-445. ἦτ' (i. e. Ἔρις) κορύσσεται, *at first she raises herself small*. — ἐστῆριξε is the aorist with present signification, the action being regarded as a customary one. Cf. K. § 256. 4. d; S. § 211. N. 2. — ἦτε, i. e. in the time of the present conflict. — ὁμοῖον. See N. on v. 815. — ὀφέλλουσα. Cf. 1. 510; 3. 62. This description of Discord has been greatly admired in all subsequent times, and is borrowed almost word for word by Virgil, in his description of Fame in *Æn.* 4. 173.

447-449. σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, *then they struck together their shields in fight*. — μένε' (cf. 2. 387) belongs to ἔβαλον by zeugma. See Na. on 3. 73, 327. — ἀτάρ, *then*, introduces the apodosis after ὄτε in v. 446. — ἀσπίδες . . . ἀλλήλοισι, *embossed shields pressed upon each other*. Milton seems to have had this passage in his eye in *Paradise Lost*, 6. 207-210:

“————— Now storming fury rose,
And clamor, such as heard in heaven till now
Was never; arms on armor clashing bray'd
Horrible discord, and the madding wheels
Of brazen chariots rag'd; —————”

450-456. οἰμωγῇ of the wounded. — εὐχολῇ of the victors. These limiting words are referred to in ὀλλύντων and ὀλλυμένων, in which Bothe says, is a *hysteron proteron*. — ῥέε . . . γαῖα, *the ground floured with blood* = blood drenched the ground. — χειμαῖροι (contr. for χειμαῖροισι) ποταμοί, *winter torrents*, i. e. torrents swollen by wintry storms. — κατ' ἔρησον = κατ' ὀρέων. Crus. — συμβάλλετον. The dual is employed, because the simile refers to the encounter of two armies. Cf. K. § 241. R. 9. — κρουῶν ἐκ μεγάλων depends on ῥέοντες, and κοίτης ἔτροσθε χαράδρου explains the locality of μισγάγκειαν. — τῶν δ' refers to the two torrents. — ἰαχὴ τε φόβος τε. Bothe finds a hendyadis here. These lines furnish a specimen of the vigor and fire, with which the Homeric battles are related.

457-462. The deeds of individual heroes are now narrated. Diomedes

is kept out of sight, inasmuch as his exploits are to be given at large in the next book. — Ἀντίλοχος. He was son of Nestor and one of the bravest of the Greeks. Cf. 5. 580; 6. 32. — τὸν β' (see N. on 1. 405) ἐβαλεφάλον. For the double accusative see N. on v. 350. — ὅστων εἶσα. See N. on 1. 71. — ὡς θεε πύργος (sc. ἤριπε). This simile illustrates the size and strength of the fallen hero.

463-469. ποδῶν. See N. on 1. 197. — Ἐλεφήνωρ. Cf. 2. 540. — ὑπ' ἐκ βαλέων, from under the weapons (i. e. from the range of the missiles) Crosby § 671. 14. — μίνυνδα . . . ὀρμή, but his attempt was short, i. e. he himself soon fell. — νεκρὸν . . . ἰδών, i. e. ἰδὼν ἐρόντα (Ἐλεφήνωρ νεκρὸν. — τὰ οἱ . . . ἐξεφάνθη, which were unprotected (literally, were visible) by his shield, as he stooped down (to drag away the body); literally, to him stooping. See N. on 1. 104. — λῦσε δὲ γυῖα, and loosed his limbs = caused his limbs to relax, a kind of euphemism, by which Homer frequently denotes the death of an individual.

470-472. ἔργον = μάχη. — ἀνήρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, and man grappled with man.

474-476. ἠΐθεον, a youth. — Σιμοείσιον. A child was often named after the place of its birth. Cf. 5. 49. — Ἰδηθεν, from *Ida*. See N. on 2. 821. — μῆλα ιδέσθαι, in order to see their flocks.

478-484. Σρέπτρα. This word denotes the support, which parents receive from their children, for their care in bringing them up. — δὲ = γὰρ. — οἱ αἰῶν. See N. on 1. 104. — δουρὶ θαμέντι, conquered by the spear. μω—βάλε στῆθος. See N. on v. 350. — ἀντικρὺ, straight through. This shows the force with which the spear was thrown. — ἐν κοίτησι χαμαί, on the ground in the dust. — ἥ . . . πεφύκει, which has grown in the low ground of a spacious marsh. — ἕζοι, branches.

486-490. ὄφρα . . . δίφρω, in order that he might bend it (i. e. form it by bending) into the felloe (of the wheel) of a splendid chariot. The subjunctive here follows a historical tense, to give a more lively representation of a past act. Cf. K. § 330. R. 1. a. — ἀζομένη, drying in order to season. — τοῖον . . . ἐξανόριζεν. The comparison of Simoisius to a poplar, which was standing in graceful beauty, but afterwards being cut down and stripped of its branches lay drying in the sun, is very beautiful and apposite. — τοῦ δ' refers to Ajax. — αἰολοδώρηξ, having a variegated cuirass; according to Voss, a moveable cuirass, i. e. one which the activity of the wearer renders rapid in its motions. — καδ' ὄμιλον, through the crowd, i. e. he was among the ranks when he sent his weapon. Both renders it *scipul*.

491-500. τοῦ μὲν, i. e. Ajax. — νέκυν ἐτέρωσ' ἐρόντα (cf. v. 467). while dragging away the body (of Simoisius) in another direction. — ἀμφ αὐτῷ, by it (i. e. the body). See N. on 2. 388. — τοῦ δ'—ἀποκταμένοιο π account of him slain, is the genitive of cause. — μάλ' ἐγγύς, very near in order to make his aim more certain and effective. — ἀμφὶ ἔ πατήναι

in order to see who threw the spear at Leucus, or to select a worthy object of his vengeance. — ὑπὸ . . . κεκάδοντο (Epic 2 aor. mid. of κάδω), but the Trojans gave back. The reason is contained in ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος S. § 226. — ἄλιον, in vain, i. e. without doing execution. — Ἀβυθόθεν, from Abydos. See N. on 2. 836. — παρ' ἵππων ὠκειῶν, from the swift steeds which had been committed by Priam to his charge. Cf. 1 Chron. 27, 25–31. Stadelmann refers it to the mode of his conveyance to Troy, by the swift chariot.

501–508. τὸν β'. See N. on 1. 405. For the double accusative after βάλε, see N. on vs. 350, 459. — εὐόπησεν . . . αὐτῷ. This beautiful line is of frequent occurrence. Cf. Virg. Æn. 10. 488. — ἔθυσαν . . . προτέρω, and were pushing on much further. — Περγᾶμου, Pergamus, was the citadel of Troy, where Apollo had a temple. Cf. 5. 446.

509–513. ὄρνυθ' (2 aor. imper. pres. of ὄρνυμι), rush on. — χάρμης (i. e. μάχης) is the genitive of separation. — ἐπεὶ . . . σιδηρός. Construct ἐπεὶ οὐκ ἐστὶ σφι χρώς λίδος. The effect of this is denoted by ἀνυσχέσθαι, so as to resist. — ταμείχροα, flesh-wounding. — βαλλόμενοι, when they are struck, agrees with σφι. — οὐ μὲν οὐδ', certainly not. See N. on 2. 703. — Ἀχιλεὺς. The poet keeps his chief hero before the mind of the reader. — πέσσει. Cf. 1. 81.

514–516. φάτ'—δεινός, spoke terribly, referring to the loudness of the command, or its bold and warlike tone. — Τριτογένεια, an epithet of Minerva, supposed by some, to be derived from Triton, on the banks of which she was born. Others refer it to τριτῶ (a Bœotian word signifying head) and γίγνομαι. I prefer with Schmitz (Smith's Dict. of Mythol. vol. i. p. 398) to refer it to the most ancient seat of her worship, on the river Triton in Bœotia. — μεδιέντας. Cf. γ. 240.

517–520. Διώρεα. Cf. 2. 622. — χερμαδίω, a stone which can be grasped in the hand. How common an instrument of defence against dogs, and sometimes of engagements between man and man is the *chermadion*, even at the present time in Greece, may be seen in Muro's Journal of a Tour in Greece, vol. i. pp. 95–97. — ὀκρίεντι, sharp-pointed, rugged. — Πείροος. Cf. 2. 844. — Αἰνόθεν, from Ænus, a town in Thrace, a short distance S. E. of the mouth of the Hebrus.

521–526. ἀμφοτέρω . . . ἀπηλόησεν, but the unsparing (literally, shameless, impudent) stone utterly (ἔχρις) crushed both tendons and the bones. — ὕπτιος, backwards, on his back. — ὁ δ'—Πείροος. See N. on 1. 391. — οἶτρα. 2 aor. 3 sing. of οὐτάω, to strike, refers to a weapon held in the hand, and is thus distinguished from βάλλω, to hit or strike from a distance. — χύντρο χαμαὶ χολάδες. Bothe finds here a peronomasia.

527–538. Θάσας. See N. on 2. 638. — ἐπεσσύμενον, rushing on, perf. part. mid. of ἐπισύεομαι. — ὑπὲρ μαζοῖο, above the breast. — ἀκούκουα, wearing hair on their crowns. This custom of wearing the hair, so as to form a tuft or knot upon the top of the head, is referred to by Tacitus

(*Werm. c. 88*), as prevalent among the ancient Germans. Such now is the practice of some of the North American Indians. — *oi* refers to the Thracians, and *ei* to Thoas. The juxtaposition of the pronouns renders them emphatic. — μέγαν περ ἔδοντα. See N. on 1. 131. — σφέων, Epic of σφέων, σφῶν. S. § 78. — *δ* δέ, i. e. Thoas — *δ* δ' in v. 537 refers to Diorea.

539-541. ἔργον is here put for *the battle*. "Ironice dictum est, quasi facto opere aliquo seu penso quotidiano." Bothe. — ἄστis—διεύοι = εἰ κε διεύοι. K. § 340. 1. — ἄγοι . . . Ἀθήνη in order that he might be unharmed.

ILIAD V.

This book is entitled Διομήδους ἀριστεία, *the exploits of Diomedes*. The narration may be supposed to commence from 4. 419, where the hero leaps from his chariot to rush into battle.

1-8. αὖ marks the divisions and subdivisions of the narrative, and hence is placed at the commencement of some new train of thought, in the sense of δὲ or ἀλλά, yet more intimately connecting with what precedes, and less adversative than those particles. Cf. K. § 323. 7. — δῶκε—ἴν'—γένοιτο. K. § 330. 2; S. § 214. 2. — μένος refers to physical strength, and θάρσος to courage. — δαΐε refers to Minerva, and has for its object πῦρ. Butt. (§ 114. Δ) assigns to this verb in the present a transitive sense, and says that a misunderstanding of this passage is the cause of its ever being taken intransitively. For the asyndeton see Ns. on 2. 9; 4. 69. — ἀκάματον (by the arsis ἀκάματον), *unceasingly*, literally, *indefatigably*. Fires flashed from his armor, as rays stream from a bright autumnal star. — ἀστέρ' ὀπωρινῶ refers probably to Sirius, the rising of which marks the ὀπώρη, a season which follows the θέρος. — λελουμένος Ὀκεανοῖο, *when washed by* (= when it rises from) *the Ocean*. The genitive is local. See N. on 2. 785. — οἰ—κρατός. See N. on 1. 104. The parts of the body are here put for the armor which protected them. — ὄρσε (sc. Ἀθήνη), *Minerva impelled*. — δέ. See N. on 1. 49.

9-13. τῖς—Δάρης, *one Dares*. — δῶω—υἱές. The construction of δῶω with a plural substantive is quite common. Cf. K. § 241. R. 10. a. — ἦστην (Epic for ἦτην) conforms in number to δῶω, *two were his sons* = *he had two sons*. — μάχης . . . πάσης. Cf. 2. 823. — ἀποκριθέντε, *separated* from their own squadron. They had advanced beyond the lines. — ἐναυτίω Diomedes. — ἀφ' ἵππων, *in their chariot*. ἀπὸ is used here by way of accommodation, to denote the place from which they fought. See N. on the constructio prægnans, 1. 55. — ἀπὸ χθονός (cf. 4. 419) is opposed to ἀφ' ἵππων.

15-19. βα, *lien*, connects with *στε* in the preceding verse. — τοί belongs to *χειρός*. — *στηθος μεταμέλιον* = *in the middle of his breast*. — ἀφ' ἑκπρω. Cf. v. 13.

20-26. Ἰδαίος δ' ἀπόρουσε in order to mingle with his followers, and thus avoid the dreadful death which had overtaken his brother. — περιβῆναι, *to protect*; literally, *to go around*. — οὐδὲ—οὐδέ. See N. on 2. 703. — γὰρ implies an ellipsis: *for if he had done this* (i. e. attempted to protect the body of his brother), *he could not have avoided black fate*. Some, however, make ἀλλ' Ἠφαιστος ἔρυτο = εἰ μὴ Ἠφαιστος ἔρυτο, in which case, γὰρ in the apodosis must be translated, *indeed, truly*. — καλίφας denotes the means. — οἱ refers to Vulcan, and is what Kühner (§ 284. 10. d) calls *Dativus ethicus*, i. e. the dative of pleasant and confidential intercourse. Cf. Butt. § 183. N. 2. — γέρω, i. e. Dares. Cf. v. 9. — ἀκαχήμενος. K. § 223. R. 4. — κατάγειν, *to lead down to*, denotes purpose.

28-30. ἀλευόμενον = φεύγοντα. — παρ', *by*, *along side of*. — ἔχεσφι. Cf. K. § 210. 3. — δούρον, *impetuous*.

32-34. οὐκ ἂν—ἐάσαιμεν = *shall we not permit?* The use of the optative (cf. K. § 260. 4. b), and the interrogative form of the sentence, gives great delicacy to the request. — ἄπποτέροισι . . . ὀρέξῃ. See Ns. on 1. 66; 3. 299. — χαζώμεσθα. See N. on 1. 141. — ἀλεώμεθα, *let us avoid*.

36-41. ἡϊόεντα, *having banks*, an epithet of the Scamander, on account of its high banks. Butt. (Lexil. No. 69. § 3) derives it from *ἡϊον* akin to *εἰαμένη*, *meadow*, and renders it *grassy*. — ἔκλιναν, sc. ἐς φύγην. — ἔλε. Cf. 4. 457. — Ὀδίου. Cf. 2. 856. — ἐν is disjoined from *ἦξεν* by tmesis. — *στηθεσφιν*. Cf. v. 28. — *δοῦπήσεν* . . . αὐτῷ. Cf. 4. 504.

43-48. Μήρονος. Cf. 2. 864. — Τάρνης was a Lydian town, at the foot of the northern slope of Mount Tmolus, the later Sardis. Through it flowed the river Pactolus. — *νύξ* (i. e. *ἔνυξ*), 1 aor. of *νύσσω*. — ἵππῳ (= *chariot*). See N. on v. 13). The genitive is used with *ἐπιβαίνω*, because the place where the person mounted, is considered as a *part* of the chariot. Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. Prof. Felton refers this genitive to S. § 196 1, as denoting that *in respect of which* the thing is affirmed. — *ἐπιβησάμενον*, *as he was about mounting*. — *ἐσύλεον*, *despoiled*.

49-58. Σκαμάνδριον. See N. on 4. 474. — *ἑσθλὸν θρηνητῆρα*, a good hunter, is a repetition of *αἵμονα θήρης*, *skilled in the chase*. — γὰρ introduces the reason of his skilfulness in hunting. — *οὔρεσιν ἔλη*, *mountain-forest*; literally, *forest on the mountains*. Cf. 2. 285. — ἀλλ' οὐ—τότε γε, *but not then at least*. γὰρ limits the assertion to the time here spoken of. — *ἑκβολαίαι* (plur. for sing. See N. on 1. 205), *skill in throwing the spear at a distance*. — *τοπρῖν*, *formerly*. — *ἐκέκαστο*. See N. on 2. 530. — *πρόθεν ἔθεν* (Epic for *οὐ* or *ξαντοῦ*), *before him*. — *οὐτρασε*. See N. on 4. 525.

59-64. Μηριόνης. Cf. 2. 651; 4. 651. — *δς* refers to Phereclus. — *φιλάτῃ*, Epic aor. mid. of *φιλέω* as active. — Ἀλαξάνδρῃ is the dat. com-

modi. See N. on 1. 39. — ἀρχαίκοις, *sources of evil*. By a poetic turn, the ships in which Helen was brought to Troy, are regarded as the origin of the Trojan misfortunes. — οἱ τ' αὐτῷ, *and to himself* the builder. — ἐπεὶ οὐτὶ . . . ᾄδῃ. The Trojans were commanded by an oracle, to abstain from nautical affairs, and to turn their attention to agriculture. — βεβλήκει. See N. on 4. 108. — διαπρὸ ἀντικρὺ (sc. τοῦ γλοντοῦ), *clear through the buttock* so as to come out on the opposite side. This is not a mere pleonasm, but is designed to give fulness and emphasis to the expression. — γνῶξί, *upon his knees*.

69-75. ἔρ', *then*. See N. on 1. 306. — Μέγης. Cf. 2. 625. — πύκα = ἐπιμελῶς. Schol. — ἰσα-τέκεσσι. S. § 202. 1. — χαριζομένη, *obliging* = *in order to oblige*. — κατὰ ἰνίον, *through the nape of the neck*. — ὑπὸ, *under*. — ψυχρὸν . . . ὀδοῦσαι, *and he bites with his teeth the cold brass*.

76-81. Εὐρύπυλος. Cf. 2. 736. — ἐτένυκτο, 3 sing. pluperf. of τεύχω, *had become, was*. — δεδς δ' ὤς. See N. on 3. 2. — πρόσθεν ἔδεν. See N. on v. 56. — φεύγοντα, *while fleeing*. — μεταδρομάδην ἔλασ' ἄμρον, *while running struck him on the shoulder*. μεταδρομάδην refers to Eurypylos. — ἀπὸ-ἔξεσε, *he cut off*. — πορφύρεος (= μέλας) θάνατος = *violent death*, "bloody death." Passow.

85-88. Τυδείην . . . μετείη, *but you would not have known to which side the son of Tydeus belonged; literally, you would not have known the son of Tydeus, with which side he was*. For the attraction of the subject of the subordinate clause to the principal clause, as the object of its verb, see N. on 2. 409. For the construction of the optative, see N. on 4. 223. — ἄμ (i. e. ἀπὸ) πεδίον, *over the plain*. — χεῖμάρῃ. See N. on 4. 452. — ἐρέσσασε, *sweeps away*, 1 aor. of κεδάννυμι. — τὸν . . . ἰσχανόωσω, *and bridles strongly protected do not resist it*. — ἔρκεα, *embankments*. — ἐριδηλέων is to be pronounced ἐριδηλῶν by synizesis. — ἔργα = *fields*. Cf. Olys. 4. 318.

93, 94. ὣτ' ὑπὸ Τυδείῃ, *thus by Tydides*. The resistless impetuosity of Diomedes is vividly set forth by this simile of a swollen torrent, sweeping away mounds and embankments, and desolating the rich fields of the husbandmen. — κατήριπε. Cf. 4. 462. — πολέες περ ἰόντες. See Ns. on 1. 181, 587.

95-101. ὡς, *when*. — Λυκάονος ἀγλαῶς υἱός, i. e. Pandarus. Cf. 4. 93. — ἔδεν. See N. on v. 56. — ἐπιταίετο, *he drew*. — ἐπαίσσονται, *while rushing on*. — διέσχε = διήλθε. — τῷ ἐπί, i. e. ἐπὶ τούτῳ, *whereupon*. — μακρὸν ἄυσε, *shouted aloud*.

102-105. βέβληται, *is struck* — ἐ refers to Diomedes. — φημι. See Ns. on 2. 37; 3. 220. — δῆδ', i. e. δηδά, *long, a long time*. — ἀναξ, i. e. Apollo. — ἀπορνήμενον Λυκίην, *when I set out from Lycia*.

106, 107. εὐχόμενος, *boasting*. — οὐ-δάμασεν = *did not kill*. — ἵπποιον καὶ ὄχρεσφι, *horses and chariot*. These words are often joined together. — ᾄδένεα. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

100, 110. ὕρσο. See N. on 4. 204. — καταβήσσο, Epic imp. aor. of καταβαίνω. K. § 223. 10. — μοι is the dat. commodi. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

112-114. πὰρ (i. e. παρ), near to Diomedes. — διαμπερές, completely, entirely. — ἀνηκόντιζε, sprouted forth. — δὴ τότε ' is a fulness of expression, for τότε δὴ, or ἔπειτα δὴ.

115-119. μοι is the dat. commodi. In v. 121, and in 1. 37, κλύειν is constructed with the genitive. — εἴποτε. Cf. 1. 39. — μοι. See N. on v. 24, or perhaps a better reference would be to N. on 1. 104. — νῦν . . . φίλαι, now also assist me. — ἐλεύειν=ἐν χερσίν ἔχειν. — ἐς δρῆν . . . ἐλθεῖν (sc. τοῦτον), and that he may come within the reach (literally, casting) of my spear. — φθάμενος (being before hand, anticipating me), Epic 2 aor. mid. part. of φθάνω. — ἐπέυχεται, boasts on account of it (ἐπι-). Cf. v. 106.

124-128. μάχεσθαι is put for the imperative. See N. on 2. 10. — τω. See N. on 1. 104. — σακέσπαλος, shield-brandisher. — ἀχλὺν, mist. — ἄφρ' εὖ γυγνώσκης. See N. on 4. 486. — ἡμὲν—ἡδὲ καί, both—and also.

129-132. τῷ νῦν. See N. on 1. 415. — πειρώμενος (sc. σοῦ) denotes the purpose of ἴκηται. See N. on v. 124. Kōppen supplies μέμνησο. — τοῖς ἄλλοις in reference to Venus. — τήνγ', this one at least. — οὐδέ μιν. Venus as a divinity could be wounded but not slain.

135-142. πρὶν περ—μεμαώς, however much desirous before. The particle should properly have been in the accusative with the following μιν, but refers to the subject logically implied in ἔλεν μένος (= ἐχώσατο). Cf. K. § 313. Kōppen supplies ἦν. — δν—χράσθη. See N. on 3. 62. — ἐπ—ἴεσσιν belongs to ποιμήν. — αὐλῆς (= τοῦ ἔρκεος τῆς αὐλῆς) ἐπερῶμενον, while leaping over into the fold. — τοῦ, sc. λέοντος. — προσάμειναι and δέεται refer both to the shepherd. — τὰ δ' ἐρήμα (sc. μῆλα) φοβέται, the flocks abandoned (by the shepherd) are terrified. Some after the Schol. refer this to the shepherd, in the sense of φοβούμενος τὴν ἐρημίαν (opposed to κατὰ σταδμούς). — αἱ μὲν, sc. δῖες. — κέχυνται, fusi sunt Crus. — βαδέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς, leaps out of the deep fold (i. e. a fold having a high inclosure). Some may prefer to take βαδέης in the sense of large, spacious. This last clause is added, as Spitzner remarks, to complete the picture, the comparison lying only in the wounding of the lion, and his great rage in consequence thereon.

146-151. κληῖδα, collar-bone. — ἀπὸ . . . νώτου, and separated his shoulder from the neck and back. — τοὺς μὲν ἔασ', these he left, i. e. he paused not to strip them of their armor, but rushed on to further slaughter. — τοῖς . . . δνείρου is susceptible of two interpretations, according as we take οὐκ with ἐρχομένοις or ἐκρίνατ'. In the former case it would be, to them not returning home did the old man expound dreams, i. e. they never returned home to hear him expound their dreams. τοῖς thus becomes the dat. commodi. The other construction would give, when they

went (to the war) the old man did not (= neglected to) interpret his dreams. This dative may be considered as temporal, or as denoting the circumstances in which the thing spoken of took place. Cf. K. § 283. 3. The former interpretation accords best with the position of *οὐκ*, and with the following context.

153-158. *τηλυγέτω*. Cf. 3. 175. — *τείρετο*, had become infirm. — *ἐπὶ . . . λιπέσθαι*, to be left over (i. e. to inherit) his possessions. For the infinitive, see N. on *ἄγειν*, 1. 338. — *ζώνετε—νοστήσαντε*, returning alive. — *μάχης ἐκ*, i. e. *ἐκ μάχης*. — *χρηῶσταί*, relations or heirs of one who has died childless. — *διὰ—δατέοντο* is put by tmesis for *διεατέοντο*.

159-164. *λάβε*=*κατέλαβε*. Schol. — *δίφρα*. The chariot carried two persons, one of whom was the warrior (*ὁ παραβάτης*), and the other acted as charioteer (*ὁ ἠνίοχος*). — *ὡς—ἐξ—ἄξῃ* (= *συντρίψῃ*). See N. on 2. 147. — *ἐν βοσῷ δορῶν* by the constructio prægnaans (see N. on 1. 55) has the sense, *leaping in among the cattle, and there remaining* to do the work of destruction. — *ξύλοχον κατά* (i. e. *κατὰ ξύλοχον*) *βοσκομενῶν*, while grazing near the thickets (i. e. his lurking place). This comparison of Diomedes to a lion breaking the neck of a heifer or an ox, is exceedingly spirited and graphic. By these similes the reader is prepared for the more astonishing exploits of the hero, which are soon to be related. — *βῆσε*, caused them to fall. See N. on 1. 144. Heyne finds a tmesis in *ἐξ—βῆσε*. — *ἄεκοντας*, against their will, i. e. they clung to the chariot, and struggled to keep their place in it.

166-170. We are now to be introduced to one of the most exciting combats to be found in the whole Iliad. The great strength of the heroes who unite to oppose Diomedes, their fierce and pompous approach, the terrible fate of the one, and the escape of the other by the interposition of Venus, are all described in such lively colors, that the reader seems to be transported to the field of action, and to witness with his own eyes the progress and result of the combat. — *ἄιειας*. Cf. 2. 820. — *κλόνον*, *clash*, *whizzing*. — *Πάνδαρον . . . ἐφεύροι*. See N. on 4. 88. — *εὔρε*. See N. on 2. 169. — *σπῆ*. Cf. 1. 535.

171-178. *πτερόεντες διστοί*, feathered arrows. — *κλέος*, renown as a skilful archer. — *ἐνθάδε γ'*, at least here in Troy. — *Λυκίη*. Cf. 2. 284. — *τῶδ' ἄνδρι* is employed *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — *Διτ' χεῖρας ἀνασχῶν*, having raised your hands (= having prayed) to Jupiter. See N. on 1. 351. — *ὅστις ὅδε κρατεῖ*, whoever the man there (ὅδε. S. § 163. N. 2; K. § 303. 2) may be who thus conquers. — *δή*, already. — *γούνατ' ἔλυσεν*. Cf. 4. 469. — *εἰ μὴ* is to be connected in thought with *ἄλλ' ἄγε* in v. 174. — *ἱρῶν μηνίσας* "propter sacrum ex voto non redditum." Heyne. *ἱρῶν* is the causal genitive. See N. on 1. 65. — *δὲ=γάργ*.

181-183. *πάντα*, in all respects. — *ἀσπίδι* is the dative of means or instrument — *γιγνώσκων*, knowing, recognizing denotes cause. See N.

ca 1. 196. — αὐλόπιδι τε τρυφαλεῖρ, *on his crested helmet*. — τάρφα . . . ἐστίν, *but I do not clearly know whether he is a god*, i. e. I am in doubt as to his being one of the divinities, yet it is evident if he be a man, as I think, that he enjoys the protection of some god (cf. v. 185).

184–187. υἱός, (viz.) *the son*, is in exegetical apposition with ἀνὴρ. — οὐχ . . . μαινεταί. The same thing is said of Ulysses in *Odys.* 24. 443. — ἄνευθε, *without the protection of*. — τάρφε = οὐτως. *Mt.* § 471. 13; *Butt.* § 128. N. 5. τήνδε μανίαν might have followed μαινεταί, as its cognate accusative. See N. on τὴν—ἐπηπέειλσ'. 1. 319. — ἄγχι ἔστηκ', *is standing near (him) as a protector*. — νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, *with his shoulders enveloped in a cloud*. ὤμους is the synecdochical accusative. — τούτου is the separative genitive in dependence on ἔτραπεν. Some construct it with κινήμενον (as gen. of part. *S.* § 191. 1), *hitting him*, i. e. which would have hit him, had it not been turned aside. — ἄλλῃ, *in another direction*.

188–191. ἤδη, *just now*. — γὰρ assigns the reason for the belief that Diomedes was assisted by some god. — ἐφάμεν. See *Ns.* on 2. 37; & 220. — Ἀιδωνῆϊ is a rare form for Ἀΐδω. Cf. *Crus. Lex.* — ἔμην, *nevertheless*. — θεός . . . κοθήεις, *therefore some god is angry (with me)*. He draws this conclusion from his unsuccessful shot.

192–196. τῶν κ' ἐπιβαίην, *which I might mount*. For the genitive, see *N.* on v. 46. For the optative cf. *N.* on 1. 64. — ἀλλὰ που, *but somewhere*. που does not refer to the halls of Lycaon, but to the space within the halls. Cf. *Hoog. Gr. Part.* p. 172. — καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. In Homer we often find attributives following their substantive in groups of threes. For this triplicity in the combination of words and phrases, which enters so extensively into the ancient writings both sacred and profane, see *Prof. Stuart on the Apocalypse*, vol. i. pp. 131–144; vol. ii. pp. 413–420. — παρὰ δέ σφιν ἐκάστω, *and by each one of them; literally, by them, viz. each one*. See *N.* on ἑκάστος, 1. 606. — κρῖ, Epic for κριδίον.

197–200. μοι limits ἐπέτελλε. — αἰχμητὰ = αἰχμητής. — ἐρχομένη to the Trojan war. — ποιητοῖσιν, *well-built*. — ἐμβεβαῶτα, Epic part. of ἐμβάινω. — Τρώεσσι. The Lycians were of Trojan origin. Cf. 2. 826.

201–205. ἐγὼ οὐ πιθόμην. *Dacier* after *Eustathius* attributes this to his parsimony, but it rather resulted from his fear, lest in the straitened circumstances of the besieged city, there should be lack of provender for them. *Cowper* has hit the true meaning :

“ But anxious lest (the host in Troy so long
Immured) my steeds, fed plentifully at home,
Should here want food, I left them, ——— ”

ἔκτων φιδόμενος, *fearing for my horses*. This genitive is causal. — ἀπομείνων, sc. ἐν Ἰλίου. — ἐισθότες ἔδμεναι ἄδδην, *being accustomed to high feeding (literally, to eat their fill*. Cf. *Butt. Lexil. No. 6 § 8)*. — ἀπομείνων

α. ἵππους. — τόξοισιν in the plural is to be referred to the two parts of which the bow was composed, or perhaps, it is intended to comprise the bow, arrows, quiver, and whatever pertains to the weapon. Cf. Horn. Soph. Phil. 652, cited by Smith in his edition of Crus. Lex. — τὰ . . . ἐθήσεια, which were not to be of service to me.

206-211. ἤδη. See N. on v. 188. — ἀριστήεσσιν. See N. on 1. 51. — ἀπρεκὲς αἷμ'. Some render this *real blood*, referring to the custom of dyeing the corselets with a purple color, in order that blood, if shed, might not be seen by the troops and dishearten them. Others render it as an adverb, *truly, really*, which seems to be the better interpretation. — ἤγειρα δὲ μᾶλλον, *but I have aroused (them) the more*, i. e. the wounds I have given them, have only made them the more furious. — τῷ. See N. on 1. 415. — κακῇ ἀσπῃ. See N. on 1. 418. — φέρον χάριν = χαρίζομενος. Cf. 1. 572.

212-216. νοστήσω home. — ἐσόψομαι. See N. on 2. 358. — αὐτίκ' ἔπειτ' κ. τ. λ., *let some hostile chief forthwith cut off my head, if I do not*, etc. For the use of the optative, cf. N. on 1. 42. — ἀνεμώλια, *useless*. See N. on 4. 355.

218-223. οὕτως, *thus* complainingly of your bow. — πάρος-πρὶν = πρὶν-πρὶν. See N. on 1. 98. — ἄλλως, *otherwise* (than unfortunate), i. e. the fortune of battle will not change. — γὰ (i. e. γὰρ) is the subject of πειρηθῆναι. S. § 223. 3. — τῷδ' ἀνδρὶ (see N. on v. 174) limits ἐλδόντε. — ἀντιβίην = ἀνὰ κράτος. So Köppen and Crusius. — σὺν ἔντεσι. Stadelmann calls this a useless addition. But ἵπκοισιν and δχεσφιν denote the mode of approach to the enemy, and not the weapons with which he was to be fought. σὺν ἔντεσι stands here for open combat in opposition to a stealthful attack, or some manœuvre by which victory might be obtained without personal danger. — οἷοι Τρώιοι ἵπποι = *what sort of horses the steeds of Troy are*. These steeds, which were immortal, were presented to Troy by Jupiter, in return for Ganymede, whom he had taken up to heaven. — πεδίω. See N. on 2. 785. — κραιπνὰ (as an adverb), *very fleetly*. — ἔνθα καὶ ἔνθα. See N. on 2. 462. — διοκόμεν. Köppen supplies τὸν πολέμιον, but the verb may be taken absolutely.

224-228. τῷ referring to the horses is the subject. — εἶπερ ἂν (= ἐάν περ) αὐτε, *if yet again*. — ἐπὶ ὀρέγῃ is put by tmesis for ἐπορέγῃ, or ἐπὶ may be taken adverbially. See N. on 1. 40. — σιγαλόεντα, *resplendent*. Some render it *foamy* (i. e. covered with the foam of the steeds), as though derived from σιαλός, *spittle, slaver*. — ἐπιβήσομαι is the reading of Wolf, Crusius, and Bothe, on the ground that Æneas was on foot while talking with Pandarus (cf. v. 170), and that as the latter chose the position which Æneas had offered to take himself, and fought from the chariot (cf. v. 294), it could not have been the intention of the Dardan hero to dismount and fight on foot. Ernesti, Köppen, Trollope, and several others, read ἀποβήσομαι, supposing that Æneas offered to descend

from his chariot and fight Diomedes on foot. — τόνδε refers to Diomedes. See N. on v. 174. — δέδεξο, perf. imper. of δέχομαι.

231-238. μᾶλλον = better. — ὑφ' ἡνίοχῳ εἰωδῶσι, under their wonted charioteer. — εἶπερ ἄν. See N. on v. 224. — μὴ τῷ—μαθήσετον = φοβούμαι μὴ τῷ μαθήσετον (shall be slow to bear us from danger). S. § 214. a. — οὐδ' ἐδέληγον ἐκφερέμεν (sc. ἡμᾶς) πολέμοιο is exegetical of the preceding clause. — ποθέοντε is causal. See Ns. on l. 7, 196. — δ' after τῷ connects κτεῖνῃ with μαθήσετον, and makes it depend on μὴ. — μώνυχας, having solid or undivided hoofs. — τόνδε. Cf. v. 228.

239, 240. βάντες, ἐμμεαῶτ' (sc. μάχεσθαι). See N. on l. 305. — ἔχον. See N. on 3. 263.

243-250. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, dear to my soul = my dear friend. — ἐπὶ . . . μάχεσθαι. Construct: μεμαῶτε μάχεσθαι ἐπὶ σοί. In this place, as in 2. 472, ἐπὶ simply denotes direction. — Ἴν' is the accusative of ἴς, ἰνός. — ὁ μὲν, sc. ἐστὶ. The regular construction would have been τὸν μὲν—τὸν δὲ (instead of Αἰνείας δ'), in partitive apposition with ἄνδρ' in v. 244. — Αἰνείας δ. Fully written we should have δ δὲ Αἰνείας ἐστὶ, ὅτι εὐχεται (see N. on l. 91), etc. — υἱός—ἐκγεγάμεν (Epic 2 perf. infin. of ἐκγίγνομαι), to be born son of, a poetic fulness for, to be the son of. — ἐφ' ἵππων = ἵππων ἐπιβάντες. See N. on the constructio prægnaus, l. 55. — μοί. See N. on v. 24. — οὕτω as you have thus far done. Cf. vs. 85-87. — μήπως, lest perhaps. — ἦτορ = life.

251-253. ὑπόδρα. See N. on l. 148. — μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', talk not of flight; or by the prægnaus constructio in φόβονδ', utter no words to induce me to fly. So Köppen constructs, μὴ ἀγόρευε, ἃ φέρει εἰς φόβον. Cf. Mt. § 535. Obs. 2. — πεισέμεν, sc. ἐμέ. — οὐ γὰρ μοι γενναῖον (sc. ἐστὶ), for it is not my nature (literally, not suitable to my birth). — ἀνωκέζοντι (a strengthened form from ἀλύσκω) properly belongs to the omitted subject of the infinitive, but is attracted to μοί.

255-259. καὶ αὐτως, even thus, i. e. on foot. — ἀντίον—αὐτῶν. See N. on 5. 801. — ἐξ̄ is to be pronounced as a monosyllable. — τοῖτω—ἄμφω, both these. — πάλιν αὐτίς, back again. — εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν, if even one escapes. — ἄλλοι δέ τοι. Cf. l. 207.

262-267. αὐτῷ, here. — ἐξ ἄντυγος, from the seat-rim. Upon the semi-circular margin of the driver's seat was a knob or curvature, like a hook, upon which the reins might be fastened, whenever the driver wished to alight and leave his chariot for a time. Cf. v. 322. Sometimes this knob was made double, as in the chariot of Juno (v. 728). — Αἰνείας is connected by Crusius to ἐπαῖξαι (infin. for imperat.) Cf. K. § 273. R. 7. b. Others after Heyne and Köppen construct it with ἵππων = rush forward mindful of the horses of Æneas. — ἦς is put by attraction for ἦν. — Ἴπρωτ' . . . Γανυμήδεος. See N. on v. 222. — υἱός is the Epic genitive of υἴος. Cf. S. § 56. — οὐνεκ', wherefore. — ὅτ' ἦν ἡ ἡλίαν τε, αὐτῶν

both the morning and the sun = under the whole heaven, i. e. on the face of the whole earth.

268-273. τῆς γενεῆς ἔκλεψεν, stole of the breed. This genitive is partitive. S. § 191. 1. Trollope supplies τινός. — ὑποσχὼν δῆλας ἵππους (sc. τοῖς ἀναβάταις), "submitting equus equis admissariis." Köppen. To nouns of common gender, ἀρῆν, male, and θῆλυς, female, are added, when the natural gender is to be distinguished. Cf. K. § 40. R. 2. — τῶν γενέδλη = τῶν γενέδλης, from the stock of these. ἐξ is in partitive apposition with γενέδλη. See N. on 1. 606. — αὐτὸς refers to Anchises. — μήστωρε φόβοιο, causing fear to the enemy; literally, the advisers of fear. See N. on 4. 327. — τῶ is employed δεικτικῶς. — εἰ τοῦτω κε λάβοιεν. Cf. 1. 60.

278, 279. ἦ μάλα, certainly indeed. — πικρός. See N. on ἐχευεκέες, 1. 51. — αἶ κε τύχωμι, if perchance I may hit you.

281-283. τῆς δὲ διαπρό, clear through this, depends on παμένη. — τῷ δ' ἐπί. Cf. v. 101.

284, 285. βέβληται, Epic for βέβλησαι, perf. pass. 2 sing. of βάλλω. — κενεῶνα, the abdomen. — ἀνοχήσεσθαι. Cf. v. 104.

287-289. ἡμβροτες, Epic for ἡμαρτες, 2 aor. of ἡμαρτάνω. — ἀτὰρ . . . Ἄρηα, but I think you will not cease (i. e. desist from the contest), before that one of you at least falling shall satiate Mars with his blood. γέ opposes σφῶϊ to ἐμοῦ, the omitted object of ἔτυχες. For the construction of the infinitive after πρῖν, see N. on v. 218. αἵματος is the genitive of means. Heyne says that the commonly used metaphorical expression, "Mars or war is glutted with carnage," is derived from the ferocious practice in ancient and ruder times, of tasting the blood of the slain, after the manner of wild beasts.

290-295. ἴθυνεν, directed. — ῥίνα is the terminal accusative. — τοῦ is the genitive of separation after ἀπὸ—τάμε (i. e. ἀπετάμε). Cf. K. § 300. K. 4. b. — γλώσσαν . . . ἀτειρής. From the direction of the wound, it would seem that Diomedes occupied a more elevated position than Pandarus. But as he was on foot, this must be referred either to some inequality of ground, or to the stooping posture of Pandarus, as he gathered himself behind his shield to avoid the approaching weapon. Wakefield attempts to explain it on the mathematical principles of projection. It may be remarked in this connection, that the chariots in those times were quite low. — αἶψα, easily moved or handled. This epithet is of very general application. Cf. 7, 222; 12. 167, 208; 19, 404; 22. 509; Odys. 22. 300. — παρέτρεσσαν, started aside with affright.

297-304. ἀπόρουσε, sc. τοῦ ἄματος. — ἀμφι—βαῖνε (a tmesis). See N. on περιβῆναι, v. 21. — πρόσδε is generally followed by the genitive. Here it may be taken absolutely, and οἱ may be referred to the verb as the dat. commodi. See N. on 1. 39. — πάντος' εἶσην. Cf. 3. 347. — ἴσσις . . . ἔλθοι, whoever should approach it (i. e. the body of Pandarus).

ἀπίος in prose is more commonly followed by the dative. K. § 278. H. 9. α — *χερμάδιον*. See N. on 4. 517. — δ . . . φέροιεν, *which not at least (γὰρ) two men could bear*. Kühner (Jelf's edit. § 735. 9) says that γὰρ is here employed to limit the preceding assertion: *μέγα ἔργον, a great affair* (= of great size), *that is to say, which not two men, etc.* — οἶοι νῦν βροτοὶ εἰσ', *such mortals as now are*. There is a constantly recurring reference in Homer to the universal opinion, that the strength of men has been deteriorating from ancient times. There is much probability of the truth of this, although not perhaps to such a degree, as these expressions in Homer would seem to imply.

305-310. *κατ' ἰσχίον*, upon the hip-joint. — *ἔνθα τε*, near where. τὲ oftentimes renders expressions more indefinite. Cf. Vig. p. 195. See also *κοτύλην* (the socket) δὲ τέ μιν καλέουσιν, in v. 306. — *ἰσχίῳ ἐνστρέφεται*, turns in the hip-joint. — *πρὸς δ'*, moreover. See N. on 1. 245. — *ὄσε* — *ἀπό*, i. e. *ἀπώσε*. — *γῆνύξ*. See N. on v. 68. — *γαίης*, upon the earth, is the local genitive.

311-316. *καὶ νύ κεν-ἀπόλοιτο-εἰ μὴ νόησε*. See Ns. on v. 388, and 2. 80. — *ὑπ' Ἀγχίση*. Cf. 2. 714. — *βουκολέοντι*. At the time here referred to, Anchises was superintending his herds on Mount Ida. — *ἐν φίλον υἷον*, her dear son. — *πρόσθε δέ οἱ*. See N. on v. 300. — *πτύγῃ*, a fold. — *ἔρκος ἔμεν βελέων*, to be a defence against the darts. For the genitive, see N. on 1. 284. *ἔμεν* (i. e. εἶναι) denotes the purpose of *ἐκάλυψεν*. — *βαλῶν* denotes the means. Cf. N. on 1. 168.

319-324. *συνδεδισίων τάων* (= *τοῦτων*), those instructions. The article as a demonstrative, sometimes follows its substantive before a relative. Cf. Crosby § 468. 2. c. — *ὄγε*, i. e. Sthenelus. — *ἠρύκακε*, Epic 2 aor. of *ἐρύκα*. — *φλοίσβου*, the tumult of battle. See N. on 1. 34. — *ἐξέλασε Τρώων*, drove them from the Trojans.

325-333. *ὃν . . . ὀμηλικίης* (abstract for concrete), whom he honored above all of his own age. — *ὅτι . . . ἦδη*, because he had a congenial spirit; literally, *κείνω things accordant with his mind*. — *νηυσίῳ ἔπι*. The dative after *ἔπι-ἐλαυνέμεν* is to be referred to the *constructio praeognans*. See N. on 1. 55. — *ἐλαυνέμεν* denotes the purpose of *δῶκε* in v. 325. — *ὄγ'*, i. e. Sthenelus. — *Τυδείδην μέδεπε-ἵππους*, drove the horses after Diomedes. — *ὃ δὲ Κύπριον ἐπώχετο*, but he (i. e. Diomedes) pursued the Cyprian (goddess). — *γγνώσκων κ. τ. λ.* Cf. v. 128. — *Ἀθηναίη* and *Ἐνὸς* are in apposition with *αἶψ'*.

334-341. *ἄλλ' . . . ἐκίχανε*, but when at last he came up with her. — *ἐπορεξάμενος*, extending himself forward (= reaching forward) with his spear, in order to strike the goddess. Köppen supplies *χερῶ* with the participle. — *ἄκρην-χεῖρα*, the extremity of her hand. — *μετάλλμενος*, springing upon her, is a syncopated aor. part. of *μετάλλομαι*. — *ἀβληχρὴν*, weak feeble. Köppen takes this word in an adverbial sense. — *χρόος*. For the genitive, see N. on *κομῆς*, 1. 197. — *πρυμνὸν ὑπερ δέναρως*, above the ear

firmity of the palm = the upper part of the palm, i. e. where the wrist joins with the palm. — *ιχώρ, οἶός τε βέει, ichor, just such as flows.* Ichor was a purer sort of blood, attributed to the immortals, who did not live on earthly food, but on ambrosia and nectar. Milton has imitated this passage in his *Paradise Lost*, 6. 330-334.

“————— but th' ethereal substance clos'd,
Not long divisible, and from the gash
A stream of nectarous humor issuing flow'd
Sanguine, such as celestial spirits may bleed,
And all his armor stain'd ere while so bright.”

343-346. *κύββαλεν* (i. e. *κατέβαλε*), *dropped.* — *μετὰ χερσίν, in his hands.* — *ἔρυσσато, drew away* (from the midst of his enemies). It is easy to see how this verb obtained its general meaning, *to save.* Cf. 10. 44, where it is used as synonymous with *σάωσαι.* — *μήτις Δαναῶν κ. τ. λ.* Cf. vs. 316, 317.

349-351. *ἢ οὐχ* (to be pronounced as one syllable by synizesis) . . . *ἡπεροπέεις, is it not enough that you deceive unwarlike* (i. e. feeble) *women?* — *εἰ-πωλήσεται.* The protasis here takes the indicative, because in relation to the consequence, it is definite and certain. Cf. Mt. § 523. *Ὀὐς.* — *ἦ . . . πύδηαι, I think that you will shudder at battle* (= the very name of war), *even if you hear of it somewhere else.*

352-358. *ἀλόουσ', in pain.* Heyne gives to it the sense, *in doubt, perplexed.* — *δὲ = γάρ.* — *δδύνησι.* See N. on *ἡπεροπλήρησι*, 1. 205. — *μελαινετο* (sc. *αἵματα*) refers to Venus. — *χρόα* is the accusative synecdochical. — *μάχης ἐπ' ἄριστερά, upon the left of the battle.* Cf. vs. 35, 36. — *ἔγχος ἐκέκλιτο-ἴππω.* There is a zeugma in this passage. See Ns. on 8. 73, 327. — *γνύξ ἐριπούσα* through exhaustion. — *χρυσάμπυχα, golden-reined,* or as some render it, *golden-harnessed.*

359-362. *κόμισαί τέ με, sc. ἐκ μάχης.* — *ἔν', where.* — *ἔλκος* is the synecdochical accusative. — *ἦ* is the abstract accusative after *ὄντασεν.* See N. on 1. 319. — *καί, even.* — *ἄν-μάχοιτο.* For the omission of the protasis, see N. on 2. 12.

364-369. *ἀκηχημένη, Epic for ἀκηχημένη.* K. § 219. 8. — *λάζετο = ἔλαβε.* Schol. — *ἔλδαν* (Epic infinitive protracted from *ἐλᾶν, ἐλδέιν*) denotes the purpose of *μάστιξεν.* — *πετέσθη, flew.* The word is used tropically to denote great speed. — *ἔστησε, caused to stand, drew up.* For the transitive use of this verb, cf. Butt. § 107. 21. — *ἀμβρόσιον-εἶδωρ, ambrosial food.* According to Butt. (Lexil. No. 15) every thing with the gods receives the epithet *ambrosial*, which tends to nourish, support, or adorn their immortal natures.

370-372. *ἐν γούνασι, upon the knees.* The preposition of rest here follows a verb of motion. Cf. N. on 1. 55. — *Διώνης, Dione, a sea-nymph,* who according to Homer was the mother of Venus. — *ἀγκάς, in her arms.* — *χειρὶ . . . ὀνόμαζεν.* Cf. 1. 161.

373, 374. *σε τοιάδ' ἔρεξε*. See N. on 3. 351. — Οὐρανίωνων (cf. 1. 570) limits *τίς*. — *μαψιδίως*, *without reason, wantonly*. — *ἐνωπῆ*, *openly, manifestly*.

382-391. *τέτλαδι—κηδομένη*. See N. on 1. 586. — πολλοὶ . . . τρ δέντες, *for many of us having Olympian mansions suffer much from men, because (through them) we bring grievous woes upon one another, i. e. we use human agency in taking revenge upon one another*. This seems to be the sense of the passage, and accounts for the wound inflicted upon Venus by Diomedes, he being incited thereto by Minerva. — τλή, Epic 2 aor. 3 sing. of τλάω. — Ὦτος—Ἐφιάλτης, Otus and Ephialtes were the sons of Aloëus, or rather of Neptune and Iphimedeia the wife of Aloëus. They were of gigantic size, and performed many exploits besides the one here related. The story of their binding Mars is regarded as allegorical of their victory over their enemies, and a cessation of war for a certain length of time. Cf. Virg. *Æn.* 1. 297. — δέδετο, pluperf. 3 sing. of δέω with imperf. signification, *he lay bound*. — *κεν—ἀπόλοιτο*. See N. on v. 311. Matthiæ (§ 508. Obs. 1) says that this optative in the apodosis is irregular, in consequence of the indicative in the protasis. But cf. S. § 215. N. 1. — ἤδη *τερόμενον*, *already exhausted*. — δέ=γάρ.

392-394. *παῖς Ἄμφιτρώωνος*, i. e. Hercules. — *τριγλώχινι*, *triple-pointed, or triple-barbed*. — *βεβλήκει*. Hercules did this in his fight with Neleus before Pylos. Cf. *Apoll.* II. 7. § 3. — *καί μιν*, *even her* the queen of the gods.

395-400. *ἐν τοῖσι* refers to the divinities who have suffered from mortals. Heyne refers the pronoun to the gods who were contending at Pylos. — *ωἰτὸς* (i. e. *ὁ αὐτός*. K. § 206. 1) *ἄνῆρ*, i. e. Hercules. — *ἐν πύλῃ ἐν νεκύεσσι*. Some render this, *in the gate among the shades*, and refer it to the abode of Pluto. Others, supposing that reference is had to Pylos, where Neleus and eleven of his sons, although assisted by several of the gods, were slain by Hercules, translate *νεκύεσσι*, *dead bodies* on the field of battle. — *ἔδωκεν*, sc. *αὐτόν*. Köppen. — *ὀδύνησι πεκαρμένους*, *pierced through with pain*. The participle is used tropically. — *κῆδε=ἐλπίει*. Schol.

401, 402. *ὀδυνήφατα*, *allaying pain=soothing*. — *ἠκέσατ'*, *healed*, 1 aor. mid. of ἀκέομαι. — γὰρ introduces the reason why Pluto could be cured of his wound. Had he been mortal it would have caused his death τὶ (*in any respect*) and γὰρ give emphasis to *καταδηντός*.

403, 404. *σχέτλιος* (see N. on 1. 231) refers to Hercules. — *δε . . . δέξων*, *who had no concern about doing* (=did not hesitate to do) *κλισίῃ* acts. See N. on 1. 181. It is strange that any critics should have referred these two verses to Diomedes. — *οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν* refers properly to the divinities previously mentioned, as Pluto's mansion was not in Olympus.

405-409. *σοὶ . . . ἠῆκε*, *has incited him* (i. e. Diomedes) *against you*.

— *νήπιος*. See N. on 2. 38. — ὅττι μάλ' οὐ θηναίος, *that he is not very long-lived*. — *δς* refers to an indefinite antecedent, and is therefore followed by the subjunctive. Cf. S. § 217. 2. — *παππάζουσιν* is to be referred to the figure onomatopoeia (see N. on 1. 34), *nor do his children upon his knees papa him* (= call him papa). Cf. Odys. 12. 42; Virg. *Æn.* 11. 275–277. The idea intended to be conveyed is, that he who contends with the gods will never reach home in safety. — *ἐλθόντ'*, *when he returns*, does not imply that the person spoken of will return, but is a part of the idea in the main proposition which is denied.

410–415. τῶ. See N. on 1. 415. — *νῦν Τυδείδης—φράζεσθω*, *let the son of Tydeus now consider*. The notion of fear is here contained in the verb, and it is therefore followed by *μήτις—μάχεται*, *lest some one may contend*. S. § 214. 1. a. — *σεῖο* (Epic for *σοῦ*) depends on *ἀμείνων*. S. § 198. 1. — *δὴν*, *a long time*. — *ἐξ ὕπνου* depends on *ἐγείρη*. By the frightful dream which *Ægialeia* is supposed to have, *Dione* predicts the premature and violent death of *Diomedes*. — *γόωσα*, *with her lamentations*. See N. on *πολεμίζω*, 1. 168. — *ποδέουσα*, *through desire of*. See N. on *φιλέουσα*, 1. 196. — *ἔλοχος* is in apposition with *Αἰγιάλεια* in v. 412.

416–419. *ἰχῶ* (Epic accus. for *ἰχώρα*. K. § 213. 11). See N. on v. 340. — *ἔλθετο* (= *ὄγιάζετο*. Köppen), Epic. imperf. pass. of *ἔλδομαι*. — *Δία Κρονίδην ἐρέδιζον* on account of his partiality for *Venus*.

421–425. ἦ βᾶ. Cf. S. § 219. 5. — *ἦ μάλα δὴ*, *most assuredly*. See N. on *δὴ*, 1. 110. — *ἀνείσα*, *while inciting*. See N. on 1. 35. — *ἐσπέσθαι*. With respect to the different accentuations *ἐσπέσθαι* and *ἐσπεσθαι*, cf. *Soph. Gr. Verbs sub voce*. — *τοὺς* refers to *Τρῶσιν*. — *τῶν τινα* is repeated from *τινὰ Ἀχαιῶδων* in v. 422. — *καβρέζουσα* (participle of means. See N. on 1. 168) is put for *καταρέζουσα*. Cf. 1. 361. — *πρὸς . . . ἀραιήν*, *has scratched her tender hand with a golden clasp* (i. e. the pin of the clasp). This speech was highly sarcastic and irritating.

428, 429. *πολεμηῖα ἔργα* is opposed to *ἔργα γάμοιο*. *Jupiter* had given to each of his children, the superintendence of some department or service in the affairs of mortals, in order that glory might accrue to them from men.

432–435. The narration is now resumed from v. 343. — *γιγνώσκων*, *though he knew*. See N. on 1. 131. — *δς*. See N. on 1. 120. — *αὐτὸς—Ἀπόλλων*, *Apollo himself*. S. § 160. 4. a. — *οἱ* is the dat. commodi. — *ὑπείρεχε χεῖρας* in order to protect him. Cf. 4. 248. — *ἔζετο = ἐσέβετο*. Schol. Cf. 1. 21. — *ἔετο δ' αἰέλ*, *and was ever desirous*. — *ἀπὸ—δύσαι*, *to strip off*.

436–439. *τρὶς μὲν—τρὶς δέ*. This appears to have been a complete or sacred number, and is used generally when a thing occurs several times. See N. on v. 194. — *ἔστουφέλιξε*, *repulsed*. “*Manu retudit Apollo Diomedis clypeum*.” *Bothe*. — *ἀλλ' . . . ἐπέσσυτο*, *but when now he assailed him the fourth time*. — *δεινὰ δ' ἀνέκλήσας*, *calling out sternly, shouting*

terribly. For the use of δὲ as though the sentences were co-ordinate, see N. on 1 58.

441, 442. Ἴσ'—ἔδελε φρονεῖν, *aspire to equality*; literally, *wish to meditate equal things*. — χαμαὶ ἐρχομένων, *walking upon the earth*, is opposed to those Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Instead of ἀνδρώπων in the genitive connected by καὶ to θεῶν, and thus rendered parallel to it, the dative might have followed ὁμοίων. A similar construction in Latin is found in *similis et, ac, atque*.

443-453. τυτθόν, *a little*. — ἀπτερθεν δαίλου, *apart from the throng*. — Περγάμῳ. See N. on 4. 508. — νηός, *a temple*. See N. on 4. 508. — ἀδύτη, *skrine*, "the innermost part of the temple, which only priests could enter." Crus. — κύδαινον, *honored him*, i. e. restored him to strength and vigor. — ἴκελον, *similar in appearance*. — τοῖον = ὁμοιον. — ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι, *upon the breasts of each other*. — πτερόεντα. The λαϊσθήιον was lighter than the ἀσπίς, and hence the appropriateness of the epithet πτερόεντα, *easily-brandished*; literally, *feathered, winged*.

455-458. Ἄρες . . . τειχεσιπλήτα! Cf. v. 31. — οὐκ . . . ἐρύσαι, *will you not remove this man from battle?* See N. on v. 32. — τὸν ἄνδρα—Τυδείδην. See N. on 1. 391. — ἐπὶ καρπῷ, *upon the wrist*.

464-469. νιῆς is used as a vocative only here. In the Hymn to Venus (v. 51), the nominative νιῆς is also contracted into νιῆς. — ἐς τί, *to what* = *how far*. — Ἀχαιοῖς = ὑπ' Ἀχαιῶν. K. § 284. 11. — εἰσάκει. See N. on 2. 332. — κείτας, "*lies disabled*." Cowper.

471. Σαρπηδών. See N. on 2. 876.

472-477. πῆ . . . οἴχεται, *whither now has gone thy courage?* That this is the meaning of μένος is evident from v. 476. οἴχεται has the signification of the perfect. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 204. — φῆς. Kühner (§ 178. R. 1) says that φῆς, in its accentuation and the ε subscript, is contrary to all analogy. — που = *if I mistake not*. Cf. Vig. p. 195. — λαῖν' as opposed to ἐπικούρων, refers to the forces belonging to the city, not included in the immediate followers of the sons of Priam. — ἐξέμω (= κατέξειν), *could protect*. — γαμβροῖσι refers here probably to his brothers-in-law. — τῶν refers to the relatives just mentioned. — ἡμῶν is explained by ἐπικούροι. — ἐνειμεν, Epic for ἐνεσμεν.

478-481. ἐπικούρος ἐών, *although being an auxiliary*. See N. on 1. 131. — Λυκίη. Cf. 2. 877. — Ἐάνδῳ ἔπι (i. e. ἐπὶ Ἐάνδῳ). See N. on 2. 877. — κἀδ' δέ, i. e. κατὰ δέ. — τὰτ' . . . ἐπιθενής, *which whoever is poor longs for*. This shows either the greatness of Sarpedon's possessions, which were such as to excite envy, or that the poor were plotting for his wealth, and therefore his presence was required at home. The former is the more probable interpretation.

482-484. ἀλλὰ καὶ ὧς. See N. on 1. 116. — ἄνδρῖ, *a warrior*. So Barnes, *cum viro quovis*. Clarke refers this to Diomedes, but as Crusius remarks, we should in that case have expected the article. — ἀνῆ

ἄχειοι, *but* (=although) *I have nothing here which* (literally, *no such thing here as*) *the Greeks can carry off*. For the optative, see N. on 1. 64.

485-492. *τύνη*, Epic for *σύ*. S. § 78. — *ἔστηκας* inactive and unconcerned. — *ἄρῃσιν*, dative plural of *ἄρ* contr. of *ἄρα*. — *μήπως—γένησθε*. See Ns. on 1. 26; 2. 195. — *ἄλόντε* (*being caught*) is the aor. dual of *ἄλίσκομαι*, referring to Hector and his troops. The Schol. refers the dual to the Trojan men and women, but Buttman takes the word here as an abbreviated form of the plural. *a* is long in *ἄλόντε*. — *πανάγρου*, *all-catching* = *capacious*. — *οἱ δέ*, i. e. *δυσμένους ἄνδρες*. — *ἐκπέρουσ'* should properly have been *ἐκπέρουσι*, being connected to *γένησθε*. — *σοι* limits *μέλειν*. — *τηλεκλητῶν*, *called from a distance*. — *ἐχέμεν* depends on *λισσομένῳ*, and is taken absolutely. — *ἀποθέσθαι* is to be connected with *μέλειν*, and not with *ἐχέμεν*, since it was not the allies who were using bullying threats.

493-497. *δάκε*, "*momordit*." Crus. — *αὐτίκα δ' ἐξ κ. τ. λ.* Cf. 4. 419. — *δέξα δούρα*. See N. on 3. 18. — *κατά*, *through*. — *ᾤχετο*, *went*. — *ὀτρύνων* denotes purpose. See N. on 1. 13. — *ἐλελίχθησαν*, *conversi sunt*.

499-505. *ιεράς* is applied to *ἄλωάς*, because threshing-floors were sacred to Ceres. — *ἀνδρῶν λικμώντων* (sc. *τὸν καρπὸν*) is a genitive absolute denoting time. — *ὔτε—κρίνη*. See Ns. on 1. 80, 519; 2. 147. — *ἐπειγομένων ἀνέμων* denotes means. S. § 226. — *αἱ δ' . . . ἀχυρμαῖ*, *the places round about begin to whiten with the falling chaff*; literally, *the chaff-heaps begin to whiten*. — *ὑπερθε*, *from above*, is to be taken with *κοιτώλαφ*. — *ὄν* refers to *κοιτώλαφ*. — *βα* gives definiteness to the pronoun. Cf. K. § 324. R. 4. — *Ἰππων* of the Trojans. — *ἄψ ἐπιμογομένων*, *mingling again in battle*. — *δ' = γάρ*.

506-510. *οἱ δὲ* refers to the Trojan charioteers. Crusius refers it to both the Trojans and Greeks. — *μένος χειρῶν* = *χεῖρας στιβαράς*. — *ἰδός*, *straight on*. — *ἀμφὶ . . . μάχη*. This darkness may be referred to the dust, which arose so densely from the rushing together of these mighty hosts, as to shut out the light of the sun, and bring on comparative darkness. Cf. Virg. *Æn.* 9. 33.

" — nigro glomerari pulvere nubem."

As this darkness was caused by Mars, who aided the Trojans, we may suppose that the clouds of dust were blown by the wind in the face of the Greeks, and thus their vision was impeded. Cf. vs. 502-504. — *πάντοσ'*, *on every side*. — *τοῦ δ'—Φόβου*. See N. on 1. 391. — *χρυσάδρου*, *having a golden sword*, or as some etymologists think, *surrounded by a golden belt*. — *ἐπεὶ . . . οἰχομένην*. Cf. v. 418, where it appears that Minerva was now with Jupiter. — *ἴδε* refers to Apollo. Some may choose to refer

It to Mars. — Δαναοῖσιν limits πέλεν, and ἀρηγῶν is in apposition with ἤ. The dative, however, may limit ἀρηγῶν, as the subjective genitive (see N on 1. 104), in which case ἀρηγῶν would be the predicate nominative after πέλεν.

512-518. αὐτὸς refers to Apollo. — μετάλλησαν, sc. αὐτὸν referring to Æneas. — οὐ . . . ἄλλος, for other labor did not permit them, i. e. they had far different business on hand than making idle inquiries. — ἔν refers to πόνος. — μεμαυῖα. See N. on 4. 440.

519-528. τοὺς δ'—Δαναούς. See N. on 1. 391. — πολεμιζέμεν against the Trojans. — οἱ . . . αὐτοί, and they themselves also of their own accord. Reference is had here to the Danaans, and not to the Ajaxes, Ulysses, and Diomedes, as Eustathius thinks. — ἔμενον, remained firm. — ἠνεμήης, in a calm. K. § 273. 4; S. § 196. — ὄφρ' εὐδρησι μένος, where sleeps the force. See Ns. on 1. 80, 133. — ἀέντες, blowing. — ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, went through the host.

529-531. ἀνέρες, men (worthy of the name) = courageous, valiant. — ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε, and respect one another, i. e. be ashamed to appear to others as wanting in valor. This principle of respect for the good opinion of others, is referred to in Xen. Anab. II. 3. § 22. — ἀνδρῶν depends on πλέονες. The sense is, that men who are brave through a spirit of emulation, are more safe than those, who without shame betake themselves to flight. — σοῖσι, sc. εἰσίν. — ἀλκή, help to others.

533-540. πρόμον ἄνδρα, a front man, a champion. See N. on 3. 16. — ὄμοις . . . τέκεσσιν, equally with the sons of Priam. See N. on 1. 196. — ἔσκε, i. e. ἦ. S. § 124. — μάχεσθαι limits θοός. S. § 222. 6. — ἦ δ' refers to ἀσπίς. — εἶσατο has τὸ δόρυ as its implied subject. — νεαίρη δ' ἐν γαστρὶ, in the lower part of his belly. — ἔλασσεν refers to Agamemnon. — δούπησεν has Deicoon for its subject. Cf. 4. 504. The change of subject in these lines is quite frequent, the poet having regard to brevity and animation of style, rather than to a strictly regular construction.

543-549. Φηρή. Pherae lay between Pylos and Sparta, 35 miles distant from the former, and 28 miles from the latter place. Cf. Olys. 3. 488. Its site is now occupied by the village of Kalamáta. Cf. Leake's *Morea*, Vol. I. p. 343. — ἀφνειὸς βίότιοι, rich in the means of living, i. e. in lands, tenements, herds, domestic utensils, etc. See N. on 2. 592. — ὅς refers to Ἀλφειῷ. — ἄνδρεσσιν depends on ἄνακτα, after the analogy of ἀνδρῶσιν τινί. Crus. — μάχης εἰδότε. See N. on 2. 823.

550-560. ἠβήσαντε, in the bloom of youth. — τιμῶν . . . ἀρνυμένων. Cf. 1. 159, 160. — τέλος θανάτιοι. See N. on 3. 309. — ἐτραφέτην, nutriti sunt. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 249. — τάρφεσιν is the local dative. — ἴφια, i. e. in a strong and healthful condition. — ὄφρα, until. — καὶ αὐτά, they themselves also. — τοίω τῶ κ. τ. λ. "The comparison of the two

brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows, highly characteristic." Felton. — *καππεσέτην* (i. e. *κατεπεσέτην*), 2 aor. act. dual of *καταπίπτω*.

563-570. *τοῦ-μένος*, his courage. — *τὰ φρονέων*, thinking these things = with this design. — *ἵνα-δαμῆι*, that he might be killed. — *περὶ . . . λαῶν*, for he feared greatly for the shepherd of the people (see N. on 1. 263). *ποιμένι* is the *dat. commodi*. See N. on 1. 39. — *μήτι πάθῃ* is euphemistically put for, lest he should be slain. *πάθῃ* is here followed by the optative *ἄποσφάλλει*, dependent upon the same principal clause, because the latter mood denotes the consequence of the other, regarded as a mere possibility. — *μέγα . . . πόνοιο* (genitive of separation). If Menelaus fell, the army would refuse to continue the war. Cf. 4. 172. — *τῷ μὲν*, i. e. Aeneas and Menelaus. — *δῆ, πῶς*. — *μάλ' ἔγγι*, very near.

571-575. *δοός* (*active*) *περ ἑών*. See N. on 1. 131. — *οἱ δ'* refers to Menelaus and Antilochus. — *νεκρούς* of Orsilochus and Crethon. — *δαίλιό*, unfortunate. — *αὐτῷ* is opposed to *νεκρούς*, and refers to Menelaus and Antilochus. — *στρεφθέντε* to battle.

576-583. *ἔλετην*. Both these heroes assaulted Pylæmenes, but he fell by the weapon of Menelaus. — *κληῖδα*. See N. on v. 146. — *ὑπέστρεφε* in order to flee. This clause is parenthetical. — *χερμαδίῳ*. See N. on v. 302. — *ἄγκῶνα-μέσον*, on the middle of the elbow. For the accusative after *τυγχάνειν*, cf. Butt. § 132. N. 7. — *λευκ' ἔλεφαντι*, white with ivory. The reins were often adorned with ivory studs.

584-589. *κόρην*, the temple. — *ἀσθμαίνων* refers to the heavy and laborious breathing of one who is dying. — *κύμβαχος*, headlong. — *γὰρ* explains why Mydon remained so long in the position in which he fell. — *ὑφρ'* responds to *δηδὰ* in the preceding verse. — *πλήξαντε*, sc. *τὸν Μύδωνα*. — *τοὺς δ'*, i. e. the horses.

590-595. *τοὺς δ'*, i. e. Menelaus and Antilochus. — *ἄρτο*, 2 aor. mid. 3 sing. syncopated for *ἄρτυμι*. — *κεκληγῶς* (2 perf. part. of *κλάζω*), shouting. — *ἀναιδέα*, ungovernable. These attendants of Mars were the personifications of the tumult, confusion, and horror of battle. Cf. 4. 440, where Terror, Fear, and Discord are his attendants. — *ἐνώμα*, brandished. — *φοῖτα . . . ὕπισθεν*. Hector's approach to battle is described with great magnificence. He has thus far been kept in a great measure out of sight. But he now enters the arena attended by Mars, Bellona, and all the tumult of battle. His impetuosity sometimes leads him on in advance even of the god of war. At sight of him Diomedes shudders, and calls upon his troops to retreat. No one is able to resist him or dares to abide his approach. Thus we are prepared to admire him, not only as the most amiable and generous of all the heroes, but the great champion of Troy, and the antagonist of Achilles. See N. on 1. 242.

597-599. *ὣς δ' ὄτ'—στήη*. See N. on 2. 147. — *ἀπάλαμνος*, perplexed

ad; literally, *without hands*. — πολέος πεδίου. Cf. 2. 785. — δ'δ' ἔδραμ' ὀπίσσω, *runs back again*.

601-606. ἴον . . . Ἔκτορα = ὅσος δὴ Ἔκτορ ἔστί, ὃν θαυμάζομεν. Κύρην. — αἰχμητήν τ' (αὐτόν) ἔμεναι = ὅτι ἐστὶν αἰχμητής. So Crusius: *how wonder we that Hector is both a lancer and a brave warrior!* Bothe says that this is spoken ironically, but it does not so appear to me. — τῶ = τούτῳ. — δὲ = γάρ. — πάρα = πάρεστιν. — κείνος is employed δευτεκῶς. See N. on 1. 20. — πρὸς . . . αἰέν = *with your faces always turned towards the Trojans*. — μενεαιμένεν has the force of the imperative. See Ns. on 1. 20; 2. 10.

611-619. μάλ' ἐγγὺς Hector. — Ἄμφιον. Cf. 2. 880. — Παισῶ was a town in Asia Minor. — ἐ, i. e. αὐτόν. — ἐπικουρήσοντα denotes the purpose of ἦγ'. See N. on 1. 13. — ἔχευαν = ἐπέβαλον. — πολλά, α: τὰ δούρατα.

620-626. λαξ προσβάς, *impressing his heel upon it*. — ἀμφίβασιν, *encircling; literally, a going around*. — μέγαν περ ἔδοντα, *great as he was*. Cf. N. on 1. 131. — ἀπὸ σφείων = ἀφ' ἑαυτῶν.

628-631. ἦν τε μέγαν τε, "a tall big man." Chapman. — νῖος δ' υἱονός. Sarpedon was the son of Jupiter and Laodamia. He was uncle, therefore, to Tlepolemus, whose father was Hercules the son of Jupiter.

633-637. τίς τοι . . . φωτὶ, *what necessity is there for you, a novice in war, to be trembling here*. πτώσσειν depends on ἀνάγκη. S. § 222. 2. — ψευδόμενοι — φασί, *they falsely say* = they utter a falsehood when they say. — ἐπεὶ . . . ἀνδρῶν, *since you are much inferior to those men; literally, want much of (being equal to) those men*. — ἐπί, *among* = *in the time of*.

638-646. ἀλλ' . . . θυμολέοντα, *but what a man do they say was the mighty Hercules* (see N. on 2. 658), *my indomitable, lion-hearted father!* — ds refers to the gender implied in βίην Ἡρακλεΐην. Cf. Butt. § 148. 5. c; S. § 172. N. 1. — δεῦρ', *here at Troy*. — ἕξ ὄης σὺν νηυσὶ, *viz. only six ships*. — κευροτέρουσι. See N. on 1. 32. — χήρωσε, *depopulated, desolated*. — ἀποφθινύδουσι δὲ λαοὶ denotes the result of the cowardice charged upon Sarpedon, in the preceding member. — ἄλκαρ, *protection*. — οὐδ' . . . ἔσσι, *not even if you were much braver (than you really are)*. Tlepolemus boasts that no strength or bravery can avert from Sarpedon, the death which now awaits him. — πύλας Ἄτδαιο περιήσειν = *δαῖν*. Crus. The speech of Tlepolemus was highly boastful and insolent.

648-654. κείνος refers to Hercules. — ἀφραδίησιν. See N. on 1. 206. — εὖ ἔρξαντο, *who had done a service*. — σοὶ limits τεύξεσθαι (*παγαλῆσι* ἰρι). K. § 251. R. 4 (end). — ψυχὴν, *thy life*. — κλυτοπάλα = ἐδίδου ἱπποῦς ἔχοντι. Schol.

655-659. ἀνέχετο in order to throw it. — ἅματι ἦ, *at the same time*. — Σαρπηδῶν is in apposition with ὁ μὲν, *the one (viz.) Sarpedon*. — τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν = τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ (Tlepolemus). — θεβλάτ

κνή, *his struck*. For the *ν* ἐφέλκυστικόν, cf. K. § 220. R. 1. — αἰχμή—*μαμῶσσα*, the furious spear. Cf. 4. 126. — ὀστέφ ἐγχευμφθεῖσα, *being driven close to the bone*. — πατήρ, i. e. Jupiter.

665-667. τὸ . . . ἐπεφράσατ', *no one noticed it*. The reason is found in σκευδόντων. See N. on 1. 196. οὐτίς is limited by ἐταίρων understood, with which σκευδόντων agrees. — ἕφρ' ἐπιβαίη, *in order that he might ascend (his car)*, depends on σκευδόντων. — πόνον = *anxiety*. — ἀμφιέποντες = ἕποντες ἀμφὶ αὐτόν. Köppen.

670-676. μαίμησε. See N. on v. 661. — μεμῆριξε . . . θυμόν. See N. on 1. 189. Ulysses was in doubt whether to pursue Sarpedon, or to attack indiscriminately the Lycian troops. His rage (θυμός) incited him to the former, but his prudence (φρήν) persuaded him to forego the more glorious yet uncertain achievement of killing Sarpedon, and to slaughter as many of the common Lycians as he was able. — ὕγε. See N. on 1. 190. — τῶν πλεόνων = τοῦ πλήθους. Cf. v. 676. Köppen well compares this with the οἱ πολλοὶ of the Attics. — μόρσιμον ἦεν, *it was destined*. The subject is ἀποκτάνειν.

678-683. Ἀθήνη. She was the protecting divinity of Ulysses. — κ' — κτάνε — εἰ μὴ — νόησε. See N. on 2. 155. — ἔτι πλέονας, *even more*. — οἱ προσίοντι (= ἐπ' αὐτοῦ προσίοντος), *at his coming*. — ὀλοφυνδόν, *pleinous, complaining*.

684-688. μὴ — ἐάσης. See N. on 4. 410. — ἔλωρ — κείσθαι, *to lie a prey*. ἔλωρ is in predicate apposition with μέ. — ἔπειτα . . . αἰών, *and then let life leave me*. S. § 218. 2. — ἐπεὶ οὐκ ἔρ' ἔμελλον ἔγωγε — εὐφρανέω, *since it was not to be that I should gladden*. Cf. Butt. §§ 187. N. 11; 160. 85.

689-699. οὐτι προσέφη in his haste to meet the enemy. — εἶσαν. See N. on 1. 311. — φηγῶ. This sacred oak, which is improperly rendered by some, *beech-trees* (cf. Smith's citation of Mitford, vol. i. pp. 8, 9), is probably the one referred to in 6. 237; 9. 854, near the Scæan gate. Crusius explains it as the *quercus esculus* of Linnæus. It is probable that the ἐρωεὶς spoken of in 6. 433, and the tomb of Ilus, were in the vicinity of this sacred oak. — οἱ. See N. on 1. 104. — δύραζε = ἔξω. — τὸν . . . ψυχῇ = *he fainted*. — κέχυτ' has here the sense of the aorist. — περὶ δὲ προῖή κ. τ. λ. Construct: προῖή Βορέας περὶ ἐπιπνεύουσα ξόγρη: θυμόν κεκαφηότα κακῶς (*breathing with difficulty = gasping for breath*). κεκαφηότα is the Epic 2 perf. part. of καφέω.

700-702. προτρέποντο refers to flight with the back turned to the enemy, and is here opposed to ὀπίσσω χάζονδ', *retreating backward*, i. e. with the face to the foe. Cf. v. 605. — ὡς ἐπύδοντο from Diomedes. Cf. v. 604. "With Homer πυνθάνομαι has perhaps invariably the meaning, *to learn or come to the knowledge of a thing by hearsay*, without implying previous inquiry." Carmichael Gr. Verbs, p. 251. Cf. K. § 811. 6.

704. χάλκεος Ἄρης, *brazen Mars*. This epithet is given to Mars

either to denote his strength and warlike character, or because he had a brazen cuirass. Cf. 18. 222, where the same adjective is found with *δψ*, in the sense of a *clear* or *strong voice*, and 11. 241, where it is joined with *ἕπνος* to designate a sleep from which one cannot awake = *the sleep of death*.

708-710. *μέγα πλούσιοι μεμηλώς*, *very intent upon riches*. The participle is here used personally, and with present signification. Cf. Butt. *Ir. Verbs*, p. 174. — *λίμνη . . . Κηφισίδι*, *close by* (literally, *reclining on*) *the lake Cephissus*. Kühn. (§ 284. R. 1) calls this the dative of local aim or object. — *μάλα πλοια*, *very rich*.

711. *τοὺς δ'*, i. e. Mars and Hector. Some refer *τοὺς δ'* to *Ἀργείους* (see N. on 1. 391) in the following verse, and render *δλέκοντας*, *perishing*. But cf. *Odys.* 22. 305, where the verb is employed in an active transitive sense. See also Smith's *Crus. Lex. sub voce*.

714-718. *ἄν πόποι*. Cf. 2. 157. — *ἄλιον τὸν μῦθον*, *a vain promise*. — *ἀπονέεσθαι*, *that he should return* (home), denotes that in which the promise consisted. — *νῶϊ . . . ἀλκῆς*, *let us think about* (bringing) *vigorous aid*; or *let us call to mind* (and exert) *our great might*. The former interpretation is preferable.

720-725. *ἦ—Ἥρη*. See N. on 1. 391. — *ἐποιομένη* to harness her steeds. — *ἀμφ'* belongs to *βάλε*, *put on*. — *ἀμφίς*, *about*, is here a preposition, and follows its dependent case. Crusius says that this clause is in explanatory apposition with *βάλε ἀμφ' ὄχεσσι*. — *τῶν*, sc. *κύκλων*. — *ἔγυς*, *felloes*. — *ἔπερθεν*, *on the outside*. — *χάλκε' ἐπισσωτρα*, *brazen tires*. — *δαῦμα ιδέσθαι*, *a wonder to behold*. S. § 222. 6. See N. on 2. 452.

726-731. *πλήμναι*, *the naves*. — *ἀργύρου* is the genitive of material. S. § 200. 2. — *περίδρομοι*, *circular*, literally, *that which may be gone around*. — *δίφρος*, *seat* or *body* in which stood the warrior and his charioteer. — *ἐντέταται*, *was suspended*; literally, *was extended*. — *ἔκτυγες*. See N. on v. 262. — *τοῦ δ'*, sc. *δίφρου*. — *βυμός*, *the pole*. — *δῆσε* refers to Hebe. — *ἐν . . . χρύσει'*, *she fastened on the beautiful golden straps* with which the yoke was attached to the pole. This description of Juno's chariot is a masterpiece of its kind. It is difficult to find elsewhere such minuteness of mechanical detail, thrown into so lofty and splendid a verse. In the following description of Minerva throwing over her shoulders the terrible, fringed Ægis—putting on her helmet fit for the infantry of a hundred cities—mounting the flaming car, and seizing her mighty spear, and with Juno driving fiercely through the self-opening gates of Heaven to the place where the son of Saturn sits apart from the other gods, upon the highest summit of the many-peaked Olympus, the poet reaches a height of sublimity, which is hardly surpassed in any uninspired composition.

736-740. *χιτῶν'*, i. e. corselet or cuirass. — *Διὸς* limits *χιτῶνα*, although it belongs in sense also to *τεύχεσιν*. — *δακρύνεντα*, *tearful*, i. e. which produces tears or sorrow. — *ἀγίδα* here includes the shield, i. e.

which the goat-skin belonged. See N. on 2. 447. — ἦν . . . ἐσπεφάνωται, *which Terror encompassed all around*. Cf. 11. 36. ἦν πέρι, i. e. περὶ ἦν. — Ἰωκή, the Pursuit or Tumult of battle, is here personified like Ἔρις.

741-747. ἐν . . . κεφαλῇ, *in the centre was the head of the Gorgon*. The emblems of Contention, Force, and Pursuit were arranged round about the Gorgon head. Γοργεῖν κεφαλῇ is put for Γοργοῦς κεφαλῇ. See N. on 2. 54. See also the same note for the construction of πελώρου. — τέρας is in apposition with κεφαλῇ, although some may choose to refer it to the ægis. — ἀμφίφαλον—τετραφάληρον, *covered with studs, and having four crests*. Such is Buttman's explanation (Lexil. No. 103), which is followed substantially by all the more recent commentators. — ἑκατὸν . . . ἀραρυῖαν, *sued to (= sufficient to cover) the infantry of a hundred cities*. — φλόγεια, *flaming*, i. e. radiant, splendid. — ποσὶ βήσето, *stepped into*; literally, *mounted with her feet*. — βριδύ, μέγα, στιβαρόν. For this triplicity of epithets, see N. on v. 194. — τῶ=ῤ. So τοῖσιντε in the next verse stands for the relative. — κοτέσεται for κοτίσεται. See N. on 2. 391. — ὀβριμοπάτηρ, *daughter of a powerful father* (i. e. of Jupiter).

749-755. αὐτόματα . . . οὐρανοῦ, *of their own accord heaven's gates roared* (on their hinges). The smooth and melodious flow of this verse will be noticed by the careful reader. — ἔχον=ἐφύλασσον. — τῆς (i. e. ταῖς) ἐπιτέτραπται, *to whom are entrusted*. — ἡμὲν . . . ἐπιδιδύαι. The serene sky, in the language of the poets, was said to be open, but when enveloped in clouds, to be shut up. To the Hours was therefore entrusted, not only the custody of the Olympian gates, but the duty of rendering the heavens cloudy or serene. — τῇ βα, *there then*. — δι' αὐτάων, *through them*, i. e. the gates. — εὔρον κ. τ. λ. Cf. 1. 498, 499. — στήσασα. See N. on v. 368.

757-763. οὐ is employed in negative interrogations, when an affirmative answer is expected or desired. Cf. S. § 219. 4. — τάδε καρτερὰ ἔργα, *on account of such violent deeds*, is the accusative of the thing. Cf. K. § 284. 6. Reference is had to the aid which Mars was rendering the Trojans. — ὀσάτιόν τε (= ὄσοντε) καὶ οἶον—λαόν, *how many and what choice warriors*. — οὐ κατὰ κόσμον, *not decorously* (= without reason), is a negative repetition of what was asserted in μάψ. See N. on 3. 59. The reason is given in ἐμοὶ δ' ἄχος, where δέ=γάρ. — ἄφρονα τοῦτον ἀνέρες, *letting loose this rash god*. The metaphor is taken from dogs, which the huntsmen let slip from the leash and urge on to the game. Heyne translates ἀνέρες, *inculcantes*, but this is less forcible. — Ζεῦ πάτερ. Cf. v. 767. Repetitive instantis ἐμφωσική. Bothe. — μάχης depends on ἐξ.

765, 766. ἄγρει, imper. of ἀγρέω in the sense of ἄγε, *come! up!* — ἐ (referring to Mars)—ὀδύνησι πελάζειν=ὀδύνας αὐτῶ διδόναι.

769-772. μεσσηγὺς . . . ἀστερόεντος, *midway between the earth and the starry heaven*. — ἠερεϊδῆς, "the dusky distance." Crusius. Heyne takes

it simply in the sense of τὸν ἄερα. — ἤμενος . . . πόντον. The standpoint may be considered as Olympus, the eye being turned toward Troy, between which and Mount Olympus lay the Ægean sea. — τόσσον . . . Ἴπποι, so far did the loud-neighing steeds of the goddesses leap at a bound. Longinus quotes this as an example of the sublime.

774-777. ἦχι, *where*. — συμβάλλετον refers in number to both Σάμειος and Σακάμανδρος. Cf. Odys. 10. 513. — ἔστησε. See N. on v. 368. — περι—ἔχευεν, *poured around*. — τοῖσιν is the dat. commodi. — ἀμβρόσιον, i. e. ἀμβρόσιον εἶδος. See N. on v. 369. — γέμεσθαι denotes the purpose of ἀνέτειλε, and refers to τοῖσιν for its subject.

778-786. τρήρωσι . . . ὁμοίαι, *in their steps like trembling doves*, i. e. their steps betrayed haste and anxiety, or they had the rapid, gliding motion of doves. Ἰμαδ' is the accusative synecdochical. — ὅδε, *where*. — βίην Διομήδεος. See N. on 2. 658. It is highly to the praise of Diomedes, that around him were found the bravest and most numerous portion of the Grecian forces, as the only place of safety against Mars and Hector. — οὐκ ἀλαπαδόν, *unconquerable*. — Στέντορι. Many have supposed that Stentor was a common crier, but it is more probable that he was a distinguished warrior.

787-791. αἰδώς (sc. ἐστὼ ὑμῖν), *shame to you*. — κάκ' ἐλέγχεα. See N. on 2. 235. — ὅφρα, *as long as*. — πρὸ πυλῶν Δαρδανίδων. The Scænan gate is referred to. See N. on 3. 145. — νησιῶν of the Greeks.

795-797. ἔλκος ἀναψύχοντα, *cooling his wound*. — τό μιν βάλε. See N. on 4. 359. — ὑπὸ is to be constructed after ἰδρῶς. — κάμνε, *was weary*. — χεῖρα with which he held his shield. — ἂν δ' ἰσχυρῶν, *raising up*. — ζυγοῦ ἤψατο. See N. on 1. 197.

800-807. ἦ . . . Τυδεύς. *Tydeus indeed begat a son having little resemblance to himself*. See N. on οὐ μὲν Τυδεί, 4. 372. — δέμας. Accusative synecdochical. — ὅτε τ' ἤλυθε κ. τ. λ. Cf. 4. 384 et seq. The apodosis is found in δαίνυσθαί μιν ἄνωγον. This latter verb is referred by Heyne to the Cadmeans, but it is better to refer it in the first person to Minerva. Cf. v. 802. — ὡς τοπᾶρος περ, *as before*, i. e. according to his wonted ardor. — πάντα. See N. on 4. 389. — κάματος πολυδίξ, "*fiercely-assailing weariness, or the fatigue of impetuous battle*." Crusius. — δέδουκε, *has come upon*. — ἔπειτα, *hereafter, henceforth*. The comparison, by which Minerva so severely rebuked the inactivity of Diomedes, lies in this, that Tydeus without followers and in the midst of the enemy, fought with and overcame the Thebans, although in thus doing he disobeyed Minerva. But Diomedes with powerful forces at his command, declines the fight, even though the goddess promises him her assistance. Tydeus disobeys Minerva by engaging in battle, Diomedes by shunning the fight, and that too when he had often experienced her powerful aid.

816-824. προφρονέως, *freely, willingly*. — ἔτι, *still*. — ἕκτος refers

back to *κράμαιοσ*, v. 811. — *ἐφετμίων* is trissyllabic by synizesis. In respect to this direction of Minerva, cf. v. 129 seq. — *τοῖσ ἄλλοισ* in respect to *Ἀφροδίτῃ*. — *τήνγ' οὐτάμειν*, sc. *ἐκέλευεσ* elicited from *οὐ εἶασ*, v. 819. Cf. K. § 346. 2. c. — *ἄλῃμεναι*, to assemble. Cf. v. 780. — *γυγνώσκω Ἄρηα—κοιρανέοντα* = *γυγνώσκω ὅτι Ἄρησ κοιρανέει*. See N. on 2. 409. — *μάκην ἀνά* for *ἀνά μάκην*. The preposition *ἀνά* does not admit of *anastrophe*. Cf. K. § 81. R. 2.

827-834. *τόγε* = *τοῦτό γε*, "*propter hoc, quod id te facere jussi*." Bothe. Some edit *τόνδε* used *δεικτικῶσ*. — *τοίῃ, such*, i. e. so powerful. — *σχεδίην, near, in close fight*. Trollope finds an ellipsis here of *τυπήν* or *πλαγήν*. — *τυκτόν κακόν, an unnatural evil*, i. e. one which is made, and not a product of nature. Köppen translates it, *formed of sheer evil*; Heyne: *in calamitatem et perniciem aliorum natum*. — *ἄλλοπρόσαλλον, changing from one side to another, capricious, fickle*. — *στεῦτ'*. See N. on 2. 597. — *Τρωσί, against the Trojans*. — *τῶν δὲ λέλασται* (*Epic for λέλησται*), and has forgotten these, i. e. the Greeks.

836-845. *χεῖρ* of Sthenelus. — *πάλιν, backward*. — *ὁ δ'* refers to Sthenelus, and *ἔρ'* denotes result. — *ἡ δ'—δέδ*. See N. on 1. 391. — *μέγα . . . βριδούνη, and the beechen axle loudly groaned beneath the weight*. — *γάρ* introduces the reason of what has just been said. — *αὐτίκ' ἐπ . . . ἵππουσ*. "*Nempe Trojanorum vim superavit Græcorum disciplina et scientia militaris*." Clarke. For the *asyndeton*, see Ns. on 2. 9; 4. 69. — *ὁ μὲν*, i. e. Mars — *αὐτὰρ . . . κενήν, put on the helmet of Pluto*, i. e. became invisible. Köppen starts the question (of which Heyne remarks "*acuta est, molesta tamen, questio Koppenii*"), what became of Minerva's own helmet, when she put on that of Pluto. But it is absurd to propose such an inquiry in a passage like this, where, if ever, the poetic license may be indulged.

850-854. *οἱ δ'—Ἄρησ—Ἀθήνη*. See N. on *οἱ μὲν—ἕκαστοσ*, 1. 606. — *ἠρέξασ', stretched, extended*, as the hand or foot when in the act of throwing the spear. Mars was on foot, having lent Venus his chariot (cf. v. 363), and as he stood in front of the steeds of Diomedes, his spear passed over their yoke. — *τόγε* refers to the spear thrown by Mars. — *ὅπ' ἐκ δίφρου, away under the seat*, is joined by Spitzner and Köppen with *ἀΐχ-δῆραι* (infinitive of result). But it is perhaps better with Crusius and others, to construct it with *ᾤσεν*. Some give to *ὅπδ* here the sense of *somewhat, a little*, but I prefer to consider it as denoting the direction of the spear.

855-861. *δεύτεροσ ἀδ'* (= *next*) answers to *πρόσθεν* (= *πρότεροσ*) in v. 851. — *ἐπέρεισε, fixed it*, i. e. gave it such direction and force, as to cause it to enter the part of the body referred to. — *τῇ βα, just there*. — *οὔτα* refers to Diomedes. — *ἐκ—σπάσεν, he drew forth*. — *ἦσσον* = *as loud as*. — *Ἄρησ*. See N. on 2. 381.

864-870. ἐκ νεφέων. *from the clouds* = *from the place of clouds*, i. e. in the atmosphere. — ἀήρ, "caligo." Bothe. — καύματος . . . ὀρνυμένοι, *when a strong wind arises through the heat*. καύματος ἐξ, i. e. ἐκ καύματος. Such is the interpretation of Wolf, with which Spitzner and Voss agree. But Heyne places a comma after καύματος, and explains it, διὰ καύματος vel pro ἐν καύματι, καύματος ὄντος. — ὁμοῦ νεφέεσσιν, *together with the clouds*, not *enveloped in clouds*, as some translate it, for the comparison lies in this, that as a dusky cloud appears in the region of clouds, so Mars amid clouds ascended. — ἄμβροτον αἶμα. Cf. v. 339.

872-882. οὐ . . . ἔργα. See N. on v. 757. — τετληότες εἰμὲν = *τετλήκαμεν*, only more emphatic. Cf. Mt. § 559. — ἰότητι is the dative of means. — χάριν—φέροντες = *χαριζόμενοι* (denoting purpose. See N. on l. 13). Cf. l. 572. — σοὶ = διὰ σέ, or σοῦ χάριν. Köppen. — μαχόμεσθα, sc. ἔπεισι ἀλλήλοις. — ἀήσυλα, Epic for αἰσυλα. Cf. v. 403. — ἐπιπείθονται καὶ δεδησέσθα. See N. on l. 305. — προτιβάλλει, *restrain, repress*, is opposed to ἀνείεις, *incitas*. — ἐπεὶ introduces the reason why Jupiter did not restrain Minerva. — μαργαίνειν = *μαίνεσθα*. Schol.

883, 884. Cf. 458, 459.

885-887. ἀλλὰ . . . πόδες contains the protasis of ἢ τέ κε κ. τ. λ. — ἀντοῦ, i. e. on the field of battle. — ἔα, Epic for ἦν. Cf. 4. 231.

890, 891. Cf. l. 176, 177.

892-898. ἀσχετον (Epic for ἕσχετον), *intolerable*. — οὐκ ἐπιεκτόν, *unyielding*. — τὴν . . . ἐπέεσσιν. Cf. l. 590, where Vulcan refers to the personal chastisement inflicted upon Juno by Jupiter. — κείνης—ἐννεσίησιν, *by her counsels or contrivance*. — ἀλλ' . . . ἔχοντα, *but truly I will not allow thee to suffer pain for a long time* (= any longer). The participle is put for the infinitive in the dependent clause after ἀνέχω. Cf. K. § 310. 4. e. — εἰ δὲ . . . γένευ, i. e. εἰ δ' ἐγένου ἐξ ἄλλου τευ (i. e. τινός). — ὠδ' ἀθηλος, *thus destructive*. This epithet is given to fire in 2. 455, and elsewhere to Minerva. — Οὐρανίωνων, *the sons of Uranus* = *the Τίτανς*, who were confined by Jupiter under Tartarus.

900, 901. Cf. vs. 401, 402.

902-906. ὀπός refers to the sap of the wild fig-tree, which was used by the ancients to coagulate milk. This simile is employed because of the resemblance of the setting of milk, to the staunching of the wound of Mars by Pæon. — μάλα δ' ὄκα, *very quickly*. — περιστρέφεται, *is stirred*. Grollope follows the reading *περιτρέφεται*, *curdles, coagulates*, restored by Eustathius from Herodian. The dative *κυκλώντι* is instrumental, *by the mixer*. Cf. K. § 285. l (2). — τὸν δ' Ἥβη. Such offices were not deemed unworthy of the most illustrious females. — *χαρίεντα δὲ ἔμαρτα ἔσσαν* (1 aor. of ἔννυμι), *put on him his beautiful robes*. Heyne considers the verses following this as superfluous.

ILIAD VI.

This book is entitled "Ἐκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία, and is one of the most interesting of all the rhapsodies of the Iliad. It has been well remarked, that Homer's name would have been immortal, had he written nothing but this book.

1-4. οἰώδῃ, sc. ὑπὸ τῶν θεῶν. — Ἰδουσε μάχῃ, *the battle raged*. μάχῃ, is here put for οἱ μαχόμενοι. — πεδίοιο is the local genitive. See N. on ἄ. 785. — ἀλλήλων depends on ἰδυσσομένων (taken actively). Cf. 4. 112) as the terminal genitive. S. § 199.

5-8. πρῶτος after the departure of the divinities. — ἔρκος. See N. on 1. 284. — φῶς is put here for *victory, safety*. — 'Ἀκμάαντ'. Cf. 2. 844.

9-11. Cf. 4. 459-461.

13-19. Ἀρίσβρ. Cf. 2. 836. — ἀφνειὸς βιότιο. See N. on 5. 544. — φίλος δ' ἦν ἀνδράποισιν, *and he was a friend to men*, i. e. he practised hospitality to strangers. — φιλέσκειν = ἐξένιζεν. Schol. — ὀδῶ ἐπι οἰκία ναίων, *living in a house by the road*, that he might be more accessible to strangers and way-faring men. — ἀλλὰ οἱ οὐτις κ. τ. λ. Cf. 2. 873. — ἀπήρα, sc. Διομήδης. — αὐτὸν stands opposed to δεράποντα Καλήσιον. — ὀφρηόχος, *under-charioteer*, or perhaps, as Trollope thinks, it is the same as ἡνίοχος. — γαῖαν ἐδύτην, *fell to the ground* = were slain.

20-28. Εὐρύαλος. Cf. 2. 565. — Νύμφη νηΐς, *the Naiad-nymph*. — σκότιον, *illegitimate*; literally, *secret, clandestine*. — ποιμαίνων refers to Bucolion. — Μηκιστηΐδης, *the son of Mecisteus*, i. e. Euryalus. Cf. 2. 565.

29-35. Πολυπόιτης. Cf. 2. 740. — Περκόσιον, *of Percote*. Cf. 2. 835. — Λήϊτος. Cf. 2. 494. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 735. It will be seen that most of the leaders named in the catalogue of the ships, are made to signalize themselves in the subsequent engagements.

38-45. ζῶν ἐλ', *took alive*. — γὰρ serves to explain how Adrastus was thus taken. — ἀτυζομένω = ταρασσομένω. Schol. — πεδίοιο. See N. on v. 2. — ὕψω . . . μυρκίνῃ, *being entangled in* (literally, *impeded by*) *a myrtle bough*. "The myrica, or tamarisk, is a tall and beautiful tree, which seems to have been very luxuriant in the neighborhood of Troy." Trollope. — ἐν πρώτῃ βυμῶ = ἐν τῇ ἑκτῇ τοῦ βυμοῦ. — παρὰ, *near*. — ἐπὶ στόμα = ὑποῖν *his face*. It is more commonly ἐπὶ κεφαλῇ. — λαβῶν—γούνων. See N. on 1. 407.

46-50. ζῶγρει, *take me alive* = grant me life. — πατρός, sc. δόμφ. This ellipsis is quite common. — κειμήλια, *valuables*; literally, *things stored up*, as precious metals, costly apparel, ornaments, etc. — κεν—χαρὶ σαιτο (*will bestow*)—εἴ κεν—πεπόδοιτ'. See N. on 1. 255.

51. Cf. 2. 142; 3. 395.

52-54. καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμελλε—δώσειν, and he was now just about to give him. — καταξέμεν denotes the purpose of δώσειν. — ὀμοκλήσας = ἀπειλήσας. Schol.

55-60. τίη . . . ἀνδρῶν, why do you thus pity men? For the construction of the genitive, cf. Mt. § 848; S. § 193. — ἦ τοι (dat. commodi. See N. on 1. 39) . . . Τρώων is ironical. — κατὰ οἶκον, at home, i. e. in Sparta. — τῶν μητις ὑπεκφύγοι, let no one of them escape. See N. on 4. 410. — αἰπὸν βλαδρον, dire destruction. Nitzsch (on Odys. 1. 11) renders it, precipitous destruction into which one can easily plunge, and makes it an epithet of death, when the discourse relates to an escape from great danger. Cf. Smith's Crus. Lex. — μηδ' ὄντινα . . . φύγοι, and let not the child which the mother bears in her womb escape. ὄς has here the force of a demonstrative (cf. K. § 331. R. 1; S. § 171. 1), and is the antecedent of ὄντινα, the proper antecedent κοῦρον being attracted into the relative clause, which is placed first for the sake of emphasis. See N. on 2. 38. The cruelty of Agamemnon is to be referred to the spirit of those times, when it was usual to involve his whole family in the punishment inflicted upon a man, and even to extend it to the child unborn (cf. 2 Kings 8, 12; 15, 16; Hos. 13. 16; Amos 1. 13). Some, however, take the words of Agamemnon in a hyperbolic sense. — ἀκήδεστοι, uncared for = unburied. — ἄφαντοι, unseen, i. e. utterly destroyed so as to have no existence.

62-65. αἴσμα παρεπιών, advising what was right in respect to an enemy. — ἤρω*, i. e. ἤρωα. — ὄντα, 2 aor. 3 sing. of οὐτάω (ὀτημι). — ὁ δ' ἀνετρέπετ', and he (i. e. Adrastus) fell backwards. — λῆξ ἐν στήθεσι κ. τ. λ. Cf. 5. 620. No valid excuse can be made for this cruelty of Agamemnon.

68-71. ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, desiring (literally, falling upon) the spoils. For the genitive, cf. K. § 274. 1. a; S. § 193. — ὡς . . . ἵκηται, so that he may go to the ships with the most spoil, i. e. that he may secure to himself the most booty. — καὶ τὰ (= ταῦτα), sc. ἔναρα. — νεκροῦς—τεθνηῶτας is no tautology, but a fulness of expression for, wholly dead, lying slain. — σολήσετε is here followed by two accusatives. Cf. Mt. § 418; S. § 184. 1. Trollope remarks that Nestor by the use of the first and second persons, assigns to himself a share in the war, but leaves the spoil to his comrades. Perhaps, however, this is making too much of the change of persons, which is quite common in speeches of this sort.

73-76. ἔνθα κεν—εἰσανέβησαν. See N. on 2. 155. — ὑπ' Ἀχαιῶν. Matthiæ (§ 496. 3) says that εἰσανέβησαν is used for the passive, although the passive construction with ἐπὶ may have been determined by δαμίντες. — ἀναλκείησι. See N. on 1. 205. — ἕριστος, most skillful.

77-82. πόνος, "labor bellicus." Bothe. — ἐγκέκλιται, devolves. — ἰδόν, undertaking. — μάχεσθαι and φρονέειν explain ἕριστοι. See N. on 2. 452. — στήτ' αὐτοῦ, do you (yourselves) stand here. Hector and Ἄϊακας

were both retreating when Helenus addressed them. — *πρὶν . . . πεσείν*, before that they fleeing fall (=are slain) in the arms of their wives. Although this was spoken of the army in general, yet it virtually applied to Hector and Æneas, and was therefore a very severe and stinging rebuke. For the construction of *πρὶν* with the infinitive, see N. on 1. 98.

86-92. Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ. When the address passes from one person to another, the vocative is commonly placed first. Cf. Mt. § 312. 3. ἀτὰρ places the sentence in opposition to ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι κ. τ. λ. which precedes. — *γεραιδς*, the matrons. Some refer this to women of high rank, without reference to age. *νηὸν* is the terminal accusative. — ἐν πόλει ἄκρῃ = ἐν ἀκροπόλει. — πέπλον depends on δεῖναι (v. 92), employed as an imperative (see N. on 2. 413), and constructed with ἡ δὲ ξυνάγουσα. — ἐπὶ γούνασιν upon the knees, i. e. make an offering of the veil to the goddess. It is unnecessary to suppose that the statue of Minerva was in a sitting posture, since to place upon the knees or in the lap, has no reference to the mode in which the offering was presented.

98-101. βοῦς—ἦνις (i. e. ἡνίδς), yearling-heifers. — ἡκέστας, Epic for ἀκέστας. — αἶ κ' ἐλεήσει, sc. πειρώμενος. See N. on 1. 66. — αἶ κεν Γυδῆος. "Asyndeton patheticum, quod inest etiam in verbis ἄγριον . . . φόβοιο." Bothe. — μήστωρα φόβοιο, master of fear, i. e. one who causes fear. — ὦδε, thus as we fear Diomedes. — εἰδείμεν, Epic 2 pluperf. 1 plur. of δεῖω. — ὄρχαμον. Cf. 2. 837. — οἱ refers to Diomedes and limits ἰσοφαρίζειν. — μένος is the accusative synecdochical.

103-106. Cf. 5. 494-498.

108-109. φᾶν (i. e. ἔφασαν), sc. οἱ Ἀργεῖοι. — δὲ = γάρ. Schol. — ἀλεξήσονται, poet. fut. part. of ἀλέξω, denoting the purpose of κατελθέμεν. — ἐλέλιχθεν (= ἐλελίχθησαν) refers to the Trojans.

113-115. ἔφρ'. See N. on 1. 133. — βείω, i. e. βῶ. Crus. — γέρουσιν—βουλευτήσι. See N. on 2. 21. The authority of this council was probably necessary to the procession here referred to. — ἑκατόμβας refers to the twelve heifers spoken of in v. 93. Cf. v. 274.

117, 118. ἀμφί. The shield was so large, that when thrown behind the back, it covered the whole body from the neck to the ankles. This is denoted by σφυρὰ and ἀνχένα, to which extremities of the body ἀμφί refers. σφυρὰ and ἀνχένα, may be taken as accusatives synecdochical, or in participial apposition with μὲν denoting the whole. See N. on 1. 24. — ἄντηξ, the rim or border (of the shield), is in explanatory apposition with δέρμα. — πυμάτη, on the extremity. — δέεν (= περιέδεεν. Eustath.) is here used tropically of a thing which has no motion. Cf. φλέψ ἀπὸ πῶτα δέουσα, a vein running along the back, 13. 547.

123-126. Freretus and Böttigerus (cited by Bothe somewhat approvingly) attribute the insertion of this episode about Glaucus and Diomedes, to a wish of the poet to gratify the posterity of the former, whom Herodotus (1. 147) says were among the kings of Ionia. — τίς δὲ σὺ ἐσσι, cr.

who are you? In questions, δὲ retains its adversative force, which, however, cannot well be translated in English. — φέριστε, Epic for βέλτιστε — ἀνδρῶπων limits τίς. — οὐ μὲν γὰρ ποτ', for never yet. — προβέθηκας . . . θάρσει. All the other warriors were fleeing before Diomedes. — ἀπάντων is governed in the genitive by προβέθηκας (= ἰθου excellent), which contains the idea of comparison. Cf. S. ζ 198. 2. — ἔτ'. See N. on 1. 126. — ἐμῷ μένει, my might, is put tropically for the person. — ἀντιώσιν (for ἀντιώσι) from the Epic ἀντιώω, is protracted from ἀντιῶ (i. e. ἀντιώω).

128-137. τίς is in apposition with the subject implied in εἰλήλουδας. — οὐκ ἂν . . . μαχοίμην. Cf. 5. 130. — οὐδὲ γὰρ οὐδέ. See Ns. on 2. 703; 5. 22. — Λυκούργος, Epic for Λυκούργος. — δὴν ἦν, lived long; literally, was long. Cf. K. ζ 240. R. 2. — ὅς βα. See N. on 1. 405. — ὅς ποτε, he once. An instance is now given of the impiety of Lycurgus. — τιθήνας, nurses, i. e. the Hyades or nymphs of Nisa, who brought up Bacchus. — Νυσῆιον, the Nysseian mountain. This was doubtless in Thrace, of which country Lycurgus was king. Some erroneously consider it a mountain of India or Arabia. — αἱ δ' refers to the nurses of Bacchus. — βουπλήγι, with an ox-goad. Cf. Judges 3, 31. — γὰρ refers to δειδιώτα.

138-143. τῷ refers to Lycurgus and limits ὀδύσαντο. — βεῖα ζῶντες, living without care = happy, blessed. Cf. Milton's Par. Lost, 2. 866-868.

“ — thou wilt bring me soon
To that new world of light and bliss, among
The gods who live at ease, ————— ”

μὴ τυφλὸν ἔθηκε. The gods frequently punished men by blindness, as in the case of Phineus, Tiresias, etc. — ἐπεὶ, because. — οὐδ' . . . μάχεσθαι is an emphatic repetition of v. 129. — ἀρούρης καρπὸν, fruit of the earth = food. — ὧς, in order that, has here its telic sense. See N. on 1. 185. — ὀλέθρου πείραδ' (the limits of destruction) = ὕλεθρον. Cf. Mt. ζ 430. 5. πείραδ' is the terminal accusative after ἵκηται.

145-151. γενεήν, race. — οἷη . . . ἀνδρῶν, such as are the race (“crop.” Crus.) of leaves (produced in one vernal season), so on the other hand (δέ. See N. on 1. 137) is that of men. Some refer this comparison to the transitory state, not of men, but of families, which by their follies or misfortunes come to nought, and then in happier days revive and flourish again in the virtues and fame of their posterity. But ἀνδρῶν γενεή, in v. 149, is to be explained by φύλλων γενεή, in v. 146, where successive and yearly crops of leaves are referred to, as is clear from φύλλα τὰ μὲν — ἔλλα (sc. φύλλα) δέ, which follows. — φύλλα τὰ μὲν refers to the leaves of the preceding season, withered and scattered by the frosts and blasts of winter. — ἔλλα δέ, i. e. the new foliage. — δὲ in ἔλαρος δ' is equivalent to γὰρ. Kühner

(Jell's edit § 752. 1) takes δὲ in the sense of *ut*. We often find in Homer co-ordinate thoughts expressed in a co-ordinate form. — ὄς . . . ἀπολήγει. This comparison of the frailty and ever changing condition of man, to the leaves which flourish for a season and then fall to the earth, is quite common in the writings of every age, and especially in the Scriptures. — εἰ . . . δαήμεναι. Köppen supplies ἐγὼ τοὶ καταλέξω. Some find the apodosis in πολλοὶ . . . ἴσασιν. But this is to be taken in the concessive sense, *although many men know it* = although it is by no means obscure.

152-159. Ἐφόρη, *Ephryra*, was the ancient name of Corinth. — μυχῶ, *in the interior*. Trollope says that μυχὸς Ἄργεος is simply a periphrasis for *Peloponnesus*. — Σίσυφος—Σίσυφος. The repetition is in consequence of the intermediate δ . . . ἀνδρῶν. This Sisyphus is the one whose punishment is referred to in *Odys.* 11. 593. — κέρδιστος, *most crafty*; literally, *most gainful*, i. e. successful in the pursuit of gain. Eustathius observes, that Glaucus uses a word of ambiguous import, that he may not affect the memory of his ancestor. — ἠνοερὴν ἐρατειήν, *agreeable vigor*, i. e. manly force in connection with other attractive qualities. "Virtutem in bello, non sævam et ferocientem sed cum humanitate conjunctam." Clarke. — Συμῶ belongs to ἐμήσατο as the local dative. — ὅς β'. See reference in v. 131. — ἔλασσεν, sc. τὸν Βελλεροφόντην. — πολὺ φέρτερος, *most powerful*, refers to Prætus and not to Bellerophon as Köppen thinks. — οἰ is the dat. commodi. — ἐδάμασσεν, sc. τοὺς Ἄργείους.

160-162. τῶφ refers to Bellerophon and limits ἐπεμήνατο, and not μνήμεναι (as Köppen and Passow construct), which infinitive denotes the purpose of ἐπεμήνατο. — ἀγαθὰ φρονέοντα, *thinking good things* = possessed of a virtuous mind.

164, 165. τεθναίης is considered by some to denote a wish or imprecation (*S.* § 216). But it is probably put for the imperative, implying that the life of Prætus was in danger. — κάκτανε, i. e. κατάρκτανε. — μ' is put for μοί.

166-171. οἶον ἄκουσεν, *on account of what he had heard*. We frequently find the relative οἶος and ὅσος, put for ὅτι τοιοῦτος or ὅτι τόσος. Cf. *K.* § 329. *R.* 8; *Mt.* § 480. *Obs.* 3. — σεβάσσατο, "*veritus est.*" Crus. — τόγῃ, i. e. τὸ κτείνειν αὐτόν. Had he slain Bellerophon, it would have been a violation of the laws of hospitality. — Λυκίηδε. Cf. 2. 877. — θυμοφθόρα, *deadly*. — ὅφρ', *in order that*. — θεῶν . . . πομπῇ, *under the distinguished conduct of the gods*.

174-183. ἐννήμαρ. See *N.* on l. 53. — ἐννέα βούς ἱέρουσιν. An ox was slain and served up each day for his entertainment. In accordance with the forms of ancient politeness, no inquiry was made respecting the business of the guest until the days of feasting were ended. Cf. *Odys.* 1. 124; 4. 60. — σῆμα, *sign*. Symbols or signs were used on such occasions, known only to the parties between whom the communication took place

— *πρῶτον . . . πικνέμεν*, first he commanded him (i. e. Bellerophon) to kill the monstrous Chimera. This monster is here said to have the head of lion breathing flames, the body of a goat, and the tail of a dragon. According to Hesiod (Theog. 319, etc.), she had three heads of the animals before mentioned. — *δεινόν—μένος*, terrible force. *πυρὸς μένος* is a periphrasis for *πῦρ* itself. — *πιθήσας*, trusting to, confiding in. The difference in sense between this word, as used here, and in 4. 398 (see Note), and the equivalent expression *τερπέσσει πεποιδῶς* in 12. 256, has led Buttmann to conjecture that *πεποιδῶς* was also the original reading in this place. In 18. 869; Odys. 21. 315, where *πιθήσας* is employed in the same sense of *trusting to*, the MSS. have the various reading *πεποιδῶς*.

184-190. *Σολύμοισι*, the Solymi, were a warlike people in the country of Lycia, or, as some say, between Lycia and Pisidia. Cf. Odys. 5. 283, where they are said to have been neighbors of the eastern Æthiopians. Some have fancied that they were Jews, from the similarity of their name in sound to that of the Latin name of Jerusalem. Cf. Tacit. Hist. 5. 2. — *καρτίστην . . . ἀνδρῶν*, and he said that he entered this fiercest fight of men = and he said that this was the fiercest fight of men into which he had entered. — *Ἀμαζόνιας*. Cf. 8. 189. The labors of Bellerophon were similar to those imposed upon Hercules by Eurystheus, and upon Jason by Pelias. It will readily be perceived how descriptive of the times were these labors. — *τῷ* refers to Bellerophon. — *ἀπερχομένῳ* from the fight with the Amazons. — *ἔφαιεν* refers to Jobates the father of Anteia. — *εἶσε λόχον*, placed in ambuscade. Cf. 1. 227. — *τοὶ . . . νέοντο*, i. e. they were all slain, as appears from v. 190, which for this reason is introduced by *γάρ*.

191-195. *γίγνωσκε*, sc. *Ἰοβάτης*. — *αὐτοῦ*, there, i. e. in Lycia. — *τιμῆς . . . πάσης*, half of all his royal honor. The kingly honors here referred to, were the command of armies, the oversight of sacred rites and festivals, the presiding over councils, the decision of causes, etc. — *οἱ* in *καὶ μὲν οἱ* is the dat. commodi. — *τέμενος*, "a royal manor." Crus. We find in 12. 810, that Sarpedon incites Glaucus, by referring to the possessions given them in Lycia on the banks of the Xanthus by their countrymen. — *ἔξοχον ἄλλων*. S. § 198. 2. — *φυταλιῆς* limits *τέμενος* in the sense of an estate suitable for vine-cultivation. Heyne puts a comma after *καλόν*.

200-205. *καί*, even. — *κεῖνος*, i. e. Bellerophon. — *ἀπήχθετο—δυσῶσιν*. The evidence of this was the sudden and premature death of Isandrus and Laodameia. — *πεδίον τὸ Ἀληϊόν*, the Aleian plain, lay between the rivers Pyramus and Sinaros near Mallus in Cilicia. Cf. Herodot. 6. 86. — *ὃν θυμὸν κατέδων*, eating his own mind, i. e. being a prey to melancholy. — *πάσιν*, the path, i. e. the society. *οἱ υἱόν*. See N. on 1. 104. — *τήν*, i. e. Laodameia.

206. *καὶ . . . γενέσθαι* is a reply to the question proposed by Diomedes, v. 123. In consequence of the emphasis demanded by the pronoun

Spitzner after Thiersch (§ 205. 14) writes 'Ἰππόλοχος δ' ἔμ ἔτικτε in the preceding clause.

208, 209. These verses were celebrated among the ancients and often quoted. Heyne calls them golden verses to be fixed deeply in the minds of youth.

218, 214. ἔγχος . . . χθονί in token of amity. — μειλίχοισι (sc. ἔπεισιν), *words of honey* = friendly words.

215—221. πατρῷος, *paternal, hereditary*. γὰρ introduces the proof of the foregoing assertion. — ξεινήια (sc. δῶρα), *gifts of hospitality*. — ἀμφικτόπελλον. See N. on 1. 584. — ἰὼν to the Trojan war.

222—230. Τυδέα—μέμνημαι. The accusative of person sometimes follows verbs of remembering. Cf. K. § 273. R. 18; S. § 192. N. 1. — δ' after Τυδέα is causal, and introduces the reason why Diomedes speaks of his grandfather, but not of his father. — κάλλιφ' for κατέλιπε. — Ἀργεῖ μέσσα, *in the midst of Argos* = *in Argos*. — δε-ἰκῶμαι. See N. on 1. 168. — τῶν δῆμον, i. e. δῆμον τῶν Λυκίων. Crus. — δι' ὄμιλου, *in the crowd*, where it would be more difficult to distinguish between the combatants, and where there would be more danger, that friends like Glaucus and Diomedes would fight through ignorance of each other. — ὅν . . . πόρῃ, i. e. ἐάν τινα θεός γε πόρῃ. Crus. Cf. N. on 1. 139. In like manner ὅν κε δύνῃαι = ἐάν τινα ἐναίρειν δύνῃ. — οἶδε refers (δεικτικῶς) to the Trojans and Greeks.

234. φρένας . . . Ζεὺς. We are not to consider the poet as blaming the generosity of Glaucus, or as intimating that the two heroes were actuated by a sordid reference to the worth of the articles exchanged. He simply means to say, how the act would be regarded by men in general, or perhaps that Glaucus in the warmth of his friendship, had no more thought of the worth of his armor, than he would have had if Jupiter had deprived him of his understanding. — δε. See N. on 2. 112. — πρὸς Τυδείδην, *with the son of Tydeus*. The preposition πρὸς is sometimes employed as here of exchange. Cf. K. § 298. III. 3. d. — χροῦσα χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἐνεαβολίων. "This unequal exchange of Glaucus and Diomedes passed into a proverb." Trollope. ἐκατομβίων is the genitive of price. K. § 275. 8.

237—241. Σκαῖδς τ' πύλας. Cf. 5. 789. — φηγόν. Cf. 5. 683. — ἔμφ' ἔρα μιν—δέον (i. e. ἔθειον), *ran around him*. — ἔτας, *friends, acquaintances*. Cf. Odys. 4. 3. — ἐξείης, *in order* = *in procession*. — δὲ = γὰρ. This clause is considered by Eustathius, as a parenthetical remark of the poet himself.

243—246. ξεστής, "*polished*." Voss. So Liddell and Scott. Crusius translates it *leion*. — αἰδούσησι, *porticoes or piazzas*. — αὐτῷ, i. e. the palace. — λίθοιο is the genitive of material. S. § 200. 2. — πλησίον ἀλλήλων. S. § 187. 3. — παῖδες, *sons*. — παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν, *beside their wedded wives*.

247-258. ἐτέρωθεν . . . ἀλλῆς, *opposite, on the other side with respect to the court* — τῆνοι = ὑπερώϊοι. Schol. As these apartments were on the same floor with those of Priam and his sons, the true interpretation is, *under the roof, as opposed to apartments which were under the porch*. Trollope thinks that these twelve chambers and the fifty previously mentioned, formed two sides of a quadrangular building, of which the palace or part occupied by Priam was the third; the ἔρκος or inclosure completing the square. — δάλαμοι is limited by κουράων. — οἱ limits ἐναντίη. — ἠπιόδωρος, *indulgent, tender*, an epithet of one who shows kindness by presents. Felton well remarks, that "the incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart." — Λαοδικην ἐσάγουσα, *leading in* (= attended by) *Laodice*, from her apartment to that of her mother. Some with Eustathius take ἐσάγουσα in an intransitive sense, while others supply ἐαυτήν, *going to Laodice*, i. e. to her apartment. — εἶδος. Accusative synecdochical. — ἐν τ' ἕρα οἱ φῶ χειρὶ is put for ἐνέφω αὐτοῦ χειρὶ, i. e. *θεξιοῦτο αὐτόν*. Trollope.

255-260. τείρουσι (sc. Τρώας), *press hard the Trojans*. — δυσώνυμοι, *hated, abominable*; literally, *having a bad name, one of ill omen*. — ἐλδοῦν' — ἀνασχεῖν. See N. on 1. 179. — ἐξ ἄκρης πόλιος = ἀκροπόλεως. — ὄφρα κε. See N. on 1. 509. — ὄς, *in order that*. See N. on 1. 185. — ἔπειτα δὲ stands opposed to πρῶτον. — ὀνήσσει depends on ὄς. — κεκμηῶται, *who is weary*. See N. on 1. 35. — ὡς, *as*. — τόση, Epic for σὺ. — ἀμύνων, *with fighting*.

264-270. ἔειρε = πρόσφερε. — μή μ' ἀπογυιώσῃς, *lest you enfeeble me*; literally, *deprive me of the use of my limbs*, a very expressive word to denote the effect of inebriating drinks. — λάθωμαι, *I forget* = *lose*. Cf. 15. 486, where is found the opposite expression μῆσασθε Δουρίδος ἀλκῆς. — λείβειν depends on ἔζομαι, *I fear*. — ἔστι, i. e. *ἔξεστε*. — αἵματι . . . εὐχετασάσθαι. Cf. 1 Chron. 22. 8. — ἀγελεῖης. See N. on 4. 128. — θυέεσσιν, *oblations*.

271-278. See Ns. on vs. 90-97.

281-285. ὣς . . . χάνοι! *would that the earth might then open for him!* Kühner (§ 260. R. 9) says that the presence of καὶ (i. e. ἄν) renders this not properly a wish, but a doubtful condition = *the earth should then open for him*. But cf. Mt. § 513. Obs. 1, with the examples cited. — πῆμα. See N. on 3. 160. — Ἄϊδος εἶσω, sc. *δόμον*. — φαίην κε commences the apodosis.

286-292. μέγαρ', i. e. μέγαρα. See N. on 1. 205. — ταί — γεραῖδες. See N. on v. 87. — ἀδλισσαν, sc. αἱ ἀμφίπολοι. — κατὰ ἔστυ, sc. *δίοντες*. Köppen. — δάλαμον. "This was the principal bed-chamber of the house, where were kept the vases, and other valuable articles of ornament." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 498. — κατεβήσατο, *proceeded towards* (cf. Jelf's Kühn. § 557. Obs.). The δάλαμος was on the same floor

with the ἀλλή of the Andronitis. Cf. Smith's Dict. l. c. Nitzsch, however, takes it in the sense of a *cellar* or *vault*, closed by a double door, with double fastenings. — κηώοντα. See N. on 3. 382. — Σιδονίηθεν. Paris is said to have touched at Sidon on his return from Sparta, and having surprised the Phœnician king by night, carried away much treasure and many captives, among whom were the Sidonian women here spoken of. — τὴν ὁδόν, ἤν, in the *voyage* (literally, *way*) in which. For the accusative of the way with verbs of motion, cf. K. § 276. 6. — εὐπατέρειαν, descended from an illustrious father, i. e. Jupiter.

294, 295. ποικίλασμα, in its embroidery. S. § 206. 2. — νελατος, the lowest, undermost; the place reserved for the most valuable of the robes and shawls. — ἄλλων = of all.

297-303. νῆδον is the terminal accusative. — ἐν πόλει ἄκρη. See N. on 2. 257. — τῆσι (i. e. Hecuba and the matrons) is the dat. commodi after ὤξε. — τὴν is the first and ἰέριαν is the second accusative after ἔδηκαν. — ὀλολυγῆ, with a cry. Eustathius says, that when the victim was slain, the cry ὀλοοι was raised, in order thereby to supplicate an omen. — ἡ-Θεανώ. See N. on 1. 391. — ἐπὶ γούνασιν. See N. on v. 92.

305-309. πότνι' Ἀθηναίη κ. τ. λ. This prayer to the goddess is translated in Virg. *Æn.* 11. 483. — ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, break now the spear of Diomedes. — αὐτὸν (opposed to ἔγχος) . . . πεσέειν, and grant that he himself may fall headlong. — ὄφρα, in order that. — ἀντίκα νῦν, forthwith. — ἱερεύσομεν, Epic for ἱερεύσωμεν.

311. ἀνένευε, refused. This word literally signifies to throw the head up or back, and is opposed to κατανεύω, to bend the head forward, or to nod in token of approval.

314-320. καλά. See N. on 2. 38. — ἄριστοι, most skilful. — οἱ. Dat. commodi. — ἐν πόλει ἄκρη. Cf. v. 297. — ἐνδεκάπηχυν. See N. on 3. 135. — πάροιθε, before, in front of, i. e. on the extremity of the shaft. — περί, i. e. περι ἄκρη. Köppen. The ring served for an ornament, or to fasten the spear-head more firmly to the shaft. — χρούσεος is dissyllabic by synizesis.

321-323. τὸν δ' refers to Paris. — ἔποντα, employed about. In its simple form this verb is found only here, but its compounds are used both in verse and prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 97; K. § 230. — ἀφώντια (Epic for ἀφώντα from ἀφών), polishing; literally, handling to examine and put in order. — μετ', among.

326-331. δαιμόνι' is here a term of reproach. Cf. 1. 561; 2. 190. — οὐ μὲν καλὰ = οὐ μὴν καλῶς. Crus. — χόλον against the Trojans for their manifestation of hatred and contempt. Cf. vs. 351, 504. — σέο depends on εἵνεκ'. — ἀμφιδέδηε, burns around = rages. — σὺ δ' ἄν κ. τ. λ. Hector means to say that Paris would blame another for the inactivity of which he himself is guilty. — μεδιέντα-πολέμοιο. See N. on

4. 240. — *ἔνα*, i. e. *ἀνάσθηδι*. — *πυρός*, with *fire*, genitive of material. K. § 278. R. 16; S. § 200. 2.

833, 834. Cf. 8. 59; 1, 76.

335-341. *τόσσον*, so much. Köppen takes it of time and supplies *χρόνον*. — *ἔδειλον* . . . *προτραπέσθαι*, but I wished to yield myself to grief on account of my recent defeat. — *παρεμποῦσ'* denotes means. — *μοι-αὐτῷ*, to myself. — *ἔδει*, thus as she wishes. — *δ'* = *γάρ*. — *ἐπαμείβε-ται ἄνδρας*, "alternates among men." Crusius. Paris means to say that, according to the mutations and chances of war, it will be his turn to conquer next. — *δῶν* is the present for the future (cf. K. § 259. R. 4. See N. on 1. 262), and the asyndeton denotes haste. Eustathius supplies *ἵνα*, in order that I may put on martial arms. — *μέτεταιμι*, i. e. *μετελεθόσμαι*. Crusius.

342. *τὸν δ' οὐτι προσέφη* either through indignation, or because Helen anticipated him in her reply.

344-347. *κυνὸς κακομηχάνου*, = *impudent and mischievous*. Helen is always introduced as heaping upon herself the most bitter reproaches. See Ns. on 3. 178-180, 242. — *ὄς μ' ἔφελ'*. See N. on 1. 415. *με* is governed by *προφέρουσα*, which participle is constructed with *οἴχεσθαι*, in the sense of to carry away. Cf. K. § 310. 4. 1; S. 225. 8. — *ἀνέμοιο* limits *δύελλα*. — *eis ὄρος*. Reference is had to the custom of exposing infants on inhospitable mountains, where they would be certain to perish.

348-353. *ἔπδα*, i. e. in the sea. — *ἀπέρσε* (sc. *ἔν*. K. § 339. R. 1), would have washed away. Butt. (Lexil. No. 25. § 3) derives this verb (which is usually referred to *ἔρρω*) from the theme *ΕΡΑΩ*, which suggests *ἔρρω*, the vowels being convertible in Ionic usage. This verb signifies to bring into the water and move any thing about in it. Cf. *ἀρδμυς*. (18. 521), a watering-place, i. e. a place where cattle, flocks, etc. are driven to be watered. The idea to wash off or away, resides in the preposition *ἀπό*. — *πῶρος* (Epic for *πρῖν*)—*γενέσθαι*. S. § 223. 2. — *ἔδει* as they have happened. — *τεκμήρατο*, *constituerunt, destinarunt*. — *ἀνδρὸς* limits *ἄκοιτος*. — *ἀμείνωνος* than Paris. — *ἤδη*, *knevo*, i. e. felt so as not to be insensible to. — *τούτῳ* refers to Paris, and is spoken *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — *ἐμπεδοί*, firm, steadfast. In reference to the preceding context, this may be applied to the insensibility of Paris to the reproaches heaped upon him by the Trojans. — *τῷ*, therefore. — *καί*. "Helenæ quasi vaticinio plus momenti et gravitatis affert *καί* particula." Spitzner. — *ἐπαυρήσεσθαι*, will reap the fruits, is a well-known ironical expression, for, suffer the consequences.

355-358. *σὲ—φρένας*, your mind. This construction is explained in N. on 1. 237. — *ἀμφιβέβηκεν*, has taken possession of; literally, has gone around, enveloped. — *ἐμεῖο κυνός*. See N. on v. 343. — *αἰδέμιοι*, cele-brated (= rendered infamous) in song.

360-367 *καθίς'* is to be taken in a causative sense. — *φιλῆνοσά πε*

friendly though you may be = *though with the most friendly intentions*. See N. on l. 131. — ἐπέσσυται is the perfect with present signification. — ἐμεῖο is the objective genitive after ποθήν. — τοῦτον (i. e. Paris). See N. on v. 352. — ἔτροσθεν πόλιος—έδντα, *while I am yet within the city* = before I leave the city. — γάρ denotes the reason, why Hector did not immediately leave for the battle-field. He seems to have had a presentiment that he should not return alive again to the city. — καταμύρηη = καταλάβη. Schol. — οἰκῆας· τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ. Eustath. — εἰ—ἤ, *whether*—or.

369. The meeting of Hector and Andromache has been regarded in all ages as a master-piece of pathos, simplicity, and tenderness. The incidents are varied and striking, and so connected with the general effect of the episode, that not one could be taken away without destroying the completeness and symmetry of the outline. Nor can we conceive of any thing which might well be added, without appearing as an excrescence, marring the otherwise beautiful creation of the poet. There is a completeness of detail, which leaves the mind of the reader satisfied, and wishing for nothing more. The filling up, or, as we may say, the coloring of the picture, is worthy of its general outline. The departure of Andromache with her nurse and infant child to the wall, when she heard that the Trojans were hard pressed by the Greeks—the joy with which she springs to meet her husband, who unknown to her had returned to the city, and who was now hastening to find her—the comparison of the child who hung on her bosom to a beautiful star—her affecting reference to the death of all her near relatives, and tender appeal to her husband, who is now to her a father, mother, and brother, not to make her a widow and his son an orphan by returning to the field of battle—the affectionate but magnanimous reply of Hector, whose courage and devotion to his country will not permit him to yield to the solicitation of his beloved wife, but whose spirits are weighed down by sad forebodings of the downfall of Troy, and the menial condition to which Andromache as a captive will be reduced—the smile with which in the midst of their grief, the fond parents look upon their child, frightened at the bright armor and nodding plume—the prayer of Hector that his son may become renowned, and gladden the heart of his mother by his warlike achievements—the words of consolation with which the hero seeks to cheer the desolate spirit of his wife—the final separation—the departure of Andromache, who often turns her tearful eyes back upon her beloved husband as she proceeds homeward—the lamentations of her maidens, who mourn for Hector, as though he were already dead, are incidents related with unrivalled pathos and simplicity, rendering this one of the most touching and beautiful passages, that has ever been written in any language.

373-375. πύργῳ ἐφεισθήκει to see the fight. Cf. v. 387. — γόωσα

αἰδ μωρομένη denote manner. — τέτμεν. See N. on 4. 298. — ἐς οὐδόν, sc. τοῦ μεγάρου.

376-380. εἰ δ' is an elliptical phrase for εἰ δὲ βούλεσθε. See N. on 1. 302. — πῆ, *whither?* — γαλόων and the following genitives depend on δόμουσ understood. See N. on v. 47. — ἐς Ἀθηναίης, sc. νηόν. — δεινῆν, *dreadful*.

381-389. ταμίη, *stewardess, head female domestic*. — ἐπεὶ . . . μυθῆσασθαι. See N. on εἰ . . . δαήμεναι, v. 150. — ἄκουσεν τείρεσθαι. Constructed with an infinitive, ἀκούειν implies a perception derived from hearsay, with the participle, an immediate, or if indirect, a well-grounded perception. Cf. K. § 311. 1. — κράτος, *might*. — ἐπεργομένη—μαιομένη εἰκνία, *hastening like one distracted, "wild with grief."* Cowper.

391-395. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπίς, *back the same way*. For the accusative of way, see N. on v. 292. — κατ', *along*. — εἶτε πύλας ἴκανε. The asyndeton promotes vivacity. — διερχόμενος, *having passed through*. — Ξκαῖδς. See N. on 3. 145. For the emphatic position of the word, see N. on 2. 88. — τῆ (sc. ὁδοῦ), *there*. — πολύδωρος, *richly-endowed*. — μεγαλήτορος, *noble, magnanimous*.

396-401. Ἡερίων, ὅς ἔναίον. The genitive in apposition with Ἡερίωνσ in the preceding verse, would have been the regular construction. The nominative is employed, because it commences the description of the preceding noun, and therefore introduces a new thought. Cf. Jelf's Kühn. § 477. 2; Crosby § 344. 2. Sophocles (§ 156. N. 1) explains it as being put by attraction in the nominative with ὅς. — ὑπὸ Πλάκω ἰληέσση, *at the foot of woody Placus*. Hence its name *Hygorplacian Thebes* (Θήβης Ἰγοπλακίης). — Κιλίκεσσ'. The Cilicians in Homer's time dwelt in Phrygia Major, in two divisions, of which the capital of one was Thebes, of the other Lyrnessus. At a later period, they emigrated to the country called after them Cilicia. Cf. Smith's Crus. Lex. — δῆ serves to refer τοῖσιν with exactness to Ἡερίωνσ, the connection having been interrupted by Ἡερίων . . . ἀνάσσαν. Cf. Jelf's Kühn. § 722. 2. b. — Συγάτηρ ἔχεδ' (sc. ὡς γυνή) Ἐκτορι (i. e. ὁφ' Ἐκτορος. Cf. 13. 173). So we use the verb *to have* in the sense of *to marry*. — ἡ refers to Andromache, and οἱ to Hector. — ἀπῶς. See N. on 3. 220. — Ἐκτορίδην, *son of Hector*. — ἀλίγκιον ἀστέρι καλῶ, *like a beautiful star*. A simile of great beauty and appropriateness.

408-405. Ἀστυνάκτ', i. e. τὸν ἄνακτα τοῦ Ἰσπεοσ. — οἶοσ, *alone, only*. Hector was the great bulwark of the Trojans. — ἐρύετο (imperfect) = ἐφύλαττε. Schol. — σιωπῆ is to be taken with ἰδόν, *looking in silence*. — οἱ ἄγχι, *near him*. — δακρυχέουσα denotes manner.

407-413. δαίμονιε is here a term of endearment. — ἄμωρον, i. e. δὴ μωρον, κακόμωρον. Crus. — γὰρ confirms ἡ . . . ἔσομαι. — πάντεσ ἐφιλορηθέντεσ, Andromache indirectly praises the valor of her husband

who falls only when overpowered by numbers. — σεῦ ἀφαρμούση, *being deprived of you*. — ἐπεὶ . . . ἐπίσπης (from ἐφέπω), *when thou shalt have died* (literally, *overtaken by fate*). Matthiæ (§ 521) says that the 2 aor. subj. here expresses the *fut. exactum* of the Latins, *quem tu mortem obieris*. See N. on 2. 475. — ἔχε' is opposed to δαλπῶρῃ in the preceding verse.

414-420. ἄμῶν = ἡμέτερον. S. § 78. 3. — ἐκ is disjoined from πέρσεν by tmesis. — οὐδέ μιν ἐξενάρηξε, *but he did not spoil him*. Such was the passion of the ancient heroes, to possess the arms of those whom they had slain, that this forbearance of Achilles to spoil his foe, is represented by Andromache as very magnanimous. The art of the poet is conspicuous, in thus keeping his principal hero before the mind of the reader, and putting his praise in the mouth of one, who had so little reason to love him as Andromache. — ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν, *heaped upon him a mound*. — Νύμφαι ὄρεσιάδες, *mountain-nymphs*, so called because they dwelt in mountains and grottoes.

422-424. αἰ refers to Eetion. — ἰφ̄, Epic for ἐνί. K. § 218. Trollope says that this is the only instance in which ἰός, i. e. μῶς, the old masculine form of εἶς, occurs. — Ἄϊδος εἶσω, sc. δόμον. — ἐπ', *among*.

425-430. μητέρα is repeated in τῆν-ἡγαγ', which verb refers to Achilles. — ἡ βασίλευεν, *who was a queen, who ruled*. — δεῦρ', i. e. in the Grecian camp. — ἄψ to her own country. — Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ κ. τ. λ. It would be difficult to find a passage equal to this in conjugal love and tenderness.

431-434. αὐτοῦ, *here*, is explained by ἐπὶ πύργῳ. — ὄρφανικὸν and χήρην are predicates. S. § 185. N. 1. — παρ' ἐριμένῳ, *by the wild fig-tree, or fig-hill* (Voss), where the city was considered most accessible (ἄμβατος). See N. on 5. 693.

435-439. οἱ κριστοὶ. The names of these braves are given in the next verses. — ἄμφ' Αἴαντε δύω. See N. on 3. 146. — ἡ που . . . εἰδώς, *either some one well-skilled in auguries instructs them that the city is here most accessible*. — αὐτῶν θυμός, *their own mind*.

441-446. τάδε, *those things* pertaining to the defence of the city, spoken of by Andromache. — κακὸς ὡς (see N. on 3. 2), *as a coward*. — πολέμοιο depends on νόσφι, the verb ἀλυσκάζω being taken absolutely. — ἔνωγεν. Supply ἀλυσκάζειν from the preceding context. — μάθον, *I have learned*, i. e. it has been my practice. — ἀρνύμενος denotes the purpose of μάχεσθαι. — αὐτοῦ is in apposition with ἐμοῦ implied in ἐμὸν (sc. κλέος). See N. on 3. 180.

447-449. Cf. 4. 163-165.

451-455. οὐτ' αὐτῆς Ἑκάβης, *nor (the sorrows) even of Hecuba, or of Hecuba herself*. S. § 160. 4. a. — κεν-πέσοιεν. The optative with ἄν is employed, when a thing is to be expressed with moderation or reserve. Cf. K. § 260. 4. a. See also Xen. Cyr. I. 2. § 12, *with my note*. — ἕσθον referring back to ῥόσπον is to be taken adverbially. — σεῖ' (i. e. σεῖα,

Epic for σοῦ), sc. ἄλγος. — ἐλευδερὸν ἡμᾶρ (= ἡμᾶρ τῆς ἐλευθερίας), *the day of freedom = liberty.*

456-461. κεν belongs to ὑφαίνοισι (see N. on l. 31, and on κεν πέσοις supra), and I have therefore placed a comma after it. — πρὸς ἄλλης = *at another's command.* So Kōrpen explains it by ἐπ' ἄλλης. — ὕδωρ φορέοις. The daughters even of nobles and princes, in ancient times, performed the office of carrying water. Cf. Gen. 24, 18. Here it refers to one in a servile condition. Cf. Odys. 10. 105. — Μεσσηΐδος ἢ Ἰγπερείης (sc. κρήνης). These fountains were probably in Thessaly, as two of this name are mentioned by Strabo (IX. p. 802. 46), and Hector probably had in his eye the servitude of his wife to Achilles, the bravest of his foes. — πόλλ' ἀεκαζομένη, *much against thy will.* — ἐπικείσεται', sc. σοί. — ἀνάγκη of servitude. The expression is euphemistic, as ἡμᾶρ ἀναγκαῖον (Il. 16. 836). — ποτέ τις εἴπῃω, *some one will say* (see N. on l. 137), or "*one may say (= admit that one will say).*" K. § 259. R. 4. — ἰδὼν, *when they see.* See N. on l. 35. — μάχεσθαι limits ἀριστεύεσκε. See N. on 2. 452. — Τρώων depends on ἀριστεύεσκε, by the force of the noun contained in the verb, the expression being = *ἄριστος ἦν Τρώων.* Cf. S. § 189.

462-465. ὡς, *thus.* — νέον, *ancient, afresh.* — χῆτεϊ, *from want* (cf. S. § 208). The Schol. explains it by στερήσει. — ἀμύνειν depends on τοιοῦδ' (*able*). Cf. K. § 306. 1. c; S. § 222. 6. Butt. (§ 140. N. 3) supplies οἶον. — δοῦλιον ἡμᾶρ. See N. on ἐλευδερὸν, v. 455. — ἀλλὰ . . . καλύπτωι, *but may the heaped up earth cover me, dead.* For the optative see N. on l. 42. — πρὶν-πυθέσθαι, *before that I hear.* S. § 223. 2.

466-474. οὐ παιδὸς ἐρέξατο, *stretched out (his hands) for his child.* The middle voice has here its reflexive signification, and the genitive expresses the object of desire. Cf. K. § 273. 3. b; S. § 193. — πρὸς κόλπῳν depends on ἐκλίνθη. — ἰάχων denotes manner. — ἀτυχθεὶς, *terrified at*, 1 aor. pass. part. of ἀτύχω, as middle. — ἐκ δ' ἐγέλασε κ. τ. λ. With what skill does the poet turn off the mind of his reader from the sad forebodings of Hector and Andromache, by this artifice of the childish terror of Astyanax at sight of the helmet. The picture, which would otherwise have been too dark and cheerless, is lightened up and rendered more pleasing by this simple incident. — ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' , *from the summit of the helmet.* — πῆλέ τε χερσίν, *and tossed him in his arms.*

476-481. δότε δῆ, *grant now.* — τόνδ'—παῖδ' ἐμόν, *this my son.* — ἐγώ, sc. ἐγενόμεν. — Τρώεσσιν, *among the Trojans*, is a local dative. See N. on 2. 285. — ὅδε, *thus* as I have been. — καὶ ποτέ τις εἴπῃω (see N. on 4. 459)—ἐκ πολέμου ἀνιόντα, *and some one will say of him returning from war.* Some supply ἰδὼν before ἀνιόντα, while others consider it as put for ἐκ πολέμου ἀνιόντος. But these are unnecessary modes of explanation, since εἰπεῖν, in the sense of *to speak good or evil* (usually with εἶ or κακῶς, but here the former by implication), takes the accusative. Cf. K. § 280. 2; S. § 184. ! So Ernesti renders this passage. *de filio το*

deunte sic dicat. One of the Harl. MSS. reads *ἔφροι*, which Trollope considers the true reading. Cf. Dawes's *Miscell. Crit.* p. 247. — *φέροι*, let him bring (see N. on l. 42). The more regular construction would have been *φέροντα* in connection with *ἀνιόντα*. But the construction is conformed to the following *χαρεῖη . . . υἷτηρ*, with which it is closely connected in thought.

484. *δακρῦεν* (as adverb) *γελάσσα*, *smiling with tears*; "tearfully smiling." Felton. Cowper, although usually very faithful to the original, has here departed from its beautiful and inimitable simplicity, translating the passage "bitter tears with sweet smiles mingling."

486-493. *μοί*, on account of me. — *δυμῶ* is the local dative. — *ὑπὲρ αἰσῶν*, contrary to fate, or perhaps over and above fate, i. e. before fate has decreed it. Cf. *Odys.* 1. 34. The general idea is that while no one will die prematurely, yet no human being is exempt from death. — *πεφυγμένον* (taken actively), is here followed by *μοῖραν* in the accusative. Cf. 22. 219; *Odys.* 9. 455. It is sometimes constructed with the genitive, when the idea of separation from the object is to be made prominent. Cf. *Odys.* 1. 18. See also K. § 271. 2. — *ταπρῶτα*. See N. on l. 6. — *ἀλλ' εἰς οἶκον κ. τ. λ.* These words of Hector are not to be considered as harshly spoken, but having their foundation in the wish to divert the mind of his wife, by her usual cares and domestic occupations, from long-continued indulgence in grief. — *τὰ σ' (i. e. σὰ) αὐτῆς ἔργα*, their own employments. — *ἰσθὼν* and *ἠλακάρην* are in apposition with *ἔργα*. — *τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάσιν*, who are born in Ilium.

495-501. *βεβήκει*. See N. on l. 221. — *ἐντροπαλιζομένην*, looking back as she went. What a beautiful touch is here given to this incomparable picture of conjugal tenderness. — *ἔνδοδι* the palace. — *ἐνῶρσεν*, excited by her presence and overwhelming grief. — *αἱ . . . οἶκῳ*, they lamented Hector in his house, though still living. *γόνον*, Epic 3 plur. aor. of *γόνω*. Spitzner takes it as a form of the imperfect. — *γάρ* shows why they wailed over Hector. — *ἔφαντο*. See Ns. on 2. 37; 3. 28, 366.

503-511. *οὐδὲ Πάρις δῆδυνεν*, but Paris did not loiter. — *ποικίλα χαλκῷ*, decorated with brass. — *ποσὶ . . . πεποιδῶς*, relying upon his swiftness of foot (literally, swift feet) to overtake Hector. The participle refers to the subject logically implied in *ἔ γούνα φέρει (= φέρεται)* v. 511. See N. on 5. 135. — *ὡς δ' ὄρε*. This is one of the most splendid and appropriate similes in the whole poem. The gay and gallant bearing of Paris, is well illustrated by a well-fed horse breaking from his stable, and running in the pride of his beauty, with arched neck and flowing mane, to the meadows, where he has been accustomed to graze with his companions. This comparison is repeated in 15. 263-268, where it is applied to Hector, who having been stricken down by Ajax, is reanimated by Apollo, and returns with renewed vigor and activity to the fight. — *ἀκοσθήσας ἐπὶ φάτῃν*, full-fed at the manger (Crusius), and therefore strong and spirited. — *δέλφ*. See

N. on 2. 147. — *πεδίοιο*. See N. on 2. 785. — *κροαίων* = *κρούων*. — *εὐβρέϊος*, Epic genitive of *εὐβρέης*. K. § 213. 15. — *ποταμοῖο*. See N. on 5. 6. — *ἀμφὶ . . . ἀτσονται*, and on his shoulders (local dative) his mane waves about (i. e. to and fro). Cf. K. § 300. 2. b. *ἀτσονται*, middle of *ἀτσω* as active. — *πεποιδώς* properly stands for the accusative with the following *ἔ*. See N. on v. 505. — *μετὰ τ' ἤδεα*, into his accustomed places, i. e. the pastures. *γομῶν* is therefore added by way of explanation (and being epexegetical, *even*), or it may be explained as a hendyadis.

513-516. *ἠλέκτωρ*, *amber*. Cf. *Odys.* 4. 73. A Schol. explains it by *ἡλιος*. — *αἴψα δ' ἔπειτα*, and immediately after, i. e. very soon after he left the lofty Pergamos. — *εὐτ' ἄρ' = ὅτ' ἄρα*, even when, viz. when. Cf. K. § 324. 3. R. 4. — *ἔδι ἧ*, there where = where.

521-525. *τοί* is to be constructed with *ἔργον μάχης*. — *κῆρ—ἐν θυμῷ* (= ἐν στήθεσσι. Köppen), my heart in my mind = my heart, my soul. So we say, *I am grieved at heart, my soul is pained*, etc. *ὑπὲρ σέθεν αἰσχέ'*. Cf. v. 351; 3. 42. — *πρὸς Τρώων*. See N. on 1. 160.

526-529. *ἴομεν* to the field of battle. — *τὰ = ταῦτα*. Cf. 4. 362. — *κρητῆρα—ἐλεύθερον*, free goblet = goblet of freedom, i. e. the cup mingled and drunk with joy at regaining their freedom. Madame Dacier compares with this the Hebrew expressions, *cup of salvation, cup of sorrow*. — *στήσαισθαι* depends on *δῶν*. — *ἐλάσαντας*. The vulgar reading is *ἐλάσαντες*.

ILIAD VII.

This Book is entitled *Ἐκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία*. *Νεκρῶν ἀναρσεις*. The single combat between Ajax and Hector finishes the narration of the first battle, after which the armies are engaged in the burial of the slain, and in consultation respecting the further prosecution of the war.

4-7. *ὡς δὲ θεὸς κ. τ. λ.* "The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to the sailors wearied with beating the sea with their oars." Felton. — *οὖρον*, a favorable wind. — *ἐπῆν . . . ἐλαβόντες*, when they are weary with striking the sea with their smooth oars. For the construction of the subjunctive after *ἐπῆν*, cf. N. on 1. 168. — *καμῆτην* denotes the cause. — *γυῖα = χεῖρες*. — *τῷ* refers to Hector and Paris.

8-16. *ὁ μὲν* (referring to Paris) and *Ἐκτωρ* (v. 11) are in partitive apposition with the subject of *ἐλέτην*. See N. on 1. 606. — *Ἄρηη*. Cf. 2. 507. — *κορυνήτης*, armed with a club after the manner of Hercules. — *Ἰππῶν ἐπίδαμνον* (from *ἐφάλλομαι*), as he was leaping upon his chariot. See N. on 3. 265; 1. 35. — *λύγτο*, 2 aor. mid. 3 plur. of *λύω*, as passive.

20-22. *τῇ δ' ἀντίος*. In poetry the genitive more commonly follows

adjectives of meeting or approach. See N. on 5. 331. The dative is found again in 20. 422. — Περγᾶμον ἐκ κατιδόν. Cf. 5. 460. — Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, for he willed (=granted) *victory to the Trojans*. The same construction is found in 8. 204; 13. 347. — φηγῶ before the Scæan gate. Cf. 6. 237.

24-32. μεμανία=σπουδάζουσα. — ἦλθες—ἦ ἴνα—δῶς. The aorist has here the sense of the perfect, and therefore takes δῶς in the subjunctive instead of the optative. Cf. K. § 330. R. 1. b. See also Odys. 11. 94. — ἑτεροαλκία νίκην, "*decisive victory*." Crus. Some translate, *that thou mayst give victory as an auxiliary*. Voss and Köppen take ἑτεροαλκία in the sense of *alternating, shifting*. — τὸ (=δ) . . . εἴη, "*quod valde bonum esset*." Crus. This refers to ἀλλ' . . . πῖδοιο, and is parenthetic. — εἰσόκε. See N. on 2. 332. — τέκμαρ, ἐπὶ=destruction. — φίλον belongs to διαπραθεῖεν the subject of the sentence. — ὑμῖν Ἀθανάτρησι refers to Juno and Minerva.

34-36. δὲ' as you advise. — τὰ (=ταῦτα) refers to the suggestion of Apollo. — καὶ αὐτῆ, *I myself also*. — πῶς μέμονας, *how do you purpose*.

38-42. ὕρωμεν. See N. on 1. 141. — ἦν τινα—προκαλέσεται (for προκαλέσθηται), sc. *πειρώμενος*. See N. on 1. 66. — οἶδεν οἶος, *entirely alone*. The adverb imparts emphasis to the adjective, or as Trollope remarks, it contains the idea of motion, the challenge being given from a single combatant to another. — οἶον (sc. *τινά*), *some one alone*=some single champion.

44, 45. τῶν δ' refers to Minerva and Apollo. — σύνδετο—βουλῆν. Helenus as a seer understood the language or decision of the gods. Cf. v. 53. — θυμῶ of Helenus. — ἣ ῥα, viz. *that which*. See N. on ἔρα, 1. 405. — θεοῖσιν, i. e. Minerva and Apollo.

47-53. Δὲ μῆτιν ἀτάλαντε. See N. on 2. 169. — Ἀχαιῶν ὅστις ἔριστος=τὸν ἔριστον Ἀχαιῶν. See N. on 1. 230. The copula in the relative clause is frequently omitted. Cf. Butt. § 143. 9. — οὐ γὰρ πω, *for not yet*. — μοῖρα, sc. *ἐστίν*. — πρότμον ἐπισκεῖν, *to overtake fate* (=to be slain), is an expansion of the preceding *θανεῖν*. — ἕπ'=purpose or decision. See N. on v. 44.

54-56. Cf. 3. 76-78.

59-64. ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν, *similar to vultures*. — φηγῶ. Cf. 6. 237. — δὲ is here causal. — εἶατο, Epic for ἦντο. — ἀσπίσι . . . πεφρικνῖαι, *bristling with shields*, etc. S. § 206. 2. See N. on 4. 282. — οἴη=ὤσ. — φρίξ, *the rippling of the water when first (νέον) its surface is agitated by Zephyrus*. — ἀβῆς refers to Ζέφυρος.

69-72. ὄρκια—οὐκ ἐτέλεσεν. Reference is had to the unfulfilled terms of the combat between Paris and Menelaus, which Jupiter is here said to have frustrated. Cf. 4. 13 et seq. — δαμῆετε is a lengthened form for δαμήτε.

78-80. γὰρ in ὑμῶν γὰρ precedes the clause which it confirms. See N. on 2. 118. — δυνίω is limited by τῶν, and depends on ἀνέγει. — δεῦρ', i. e. in the central space between the armies. — Ἐκτορι δίω is put, according to the ancient manner of speaking, for ἐμοί. The application of the epithet δῖος by Hector to himself, is not to be judged according to the modern notions of propriety. Cf. *sum pius Æneas*. Virg. *Æn.* 1. 378. — ὦδε refers forward to εἰ μὲν κεν κ. τ. λ. — πυρός με—λελάωσι, *make me a partaker of fire*, i. e. place me upon the funeral pile.

81-83. εὖχος, *glory*. — κρεμῶ, contr. κρεμῶ, fut. for κρεμάσω. — ἀπόλλωνος who had given him the victory.

85-91. ταρχύωσι=δάψωσι. Schol. Cf. 16. 456. — καὶ ποτε—εἴρησι. Cf. 6. 459. — καὶ ὀφιγόνων ἀνδρώπων. See N. on 3. 353. — μὲν, i. e. μῆν. The Ionics used the shortened form. — τὸ δ' ἐμὸν κλέος, *this my glory*. Cf. Mt. § 264. 4.

93-95. ὑποδέχθαι, sc. τὸν λόγον τοῦ Ἐκτορος. Crus. — ρείκει, *with blame, reproachfully*. — μέγα . . . θυμῶ, *groaned much in his mind* = was highly excited.

96, 97. ὦ μοι. See N. on 1. 149. — Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Cf. 2. 235. — λάβη is the predicate of ἔσσεται. — αἰνῶδεν αἰνῶς. See N. on οἰδῶεν οἶος, v. 39.

99-102. ὑμεῖς . . . γένοισθε, *may you all become water and earth*, i. e. return to dust. Water and earth were regarded by the ancients, as belonging to the four elements of matter, and therefore some refer this to a return to the original elements of which the body was thought to be composed. But Heyne says: "forte hoc argutius pro prisca ætate." — ἀκήριοι, *heartless* = without courage. — τῶδε (see N. on 1. 20) refers to Hector, and depends on δωρήξομαι = μάχομαι. — νίκης πείρατ', *the end of victory*, i. e. the attainment of victory. — ἔχονται . . . θεοῖσιν = is with (i. e. at the disposal of) *the immortal gods*.

109-114. οὐδὲ . . . ἀφροσύνης, *there is no need to you of this folly*, i. e. you are under no necessity of engaging with Hector. For the construction, cf. S. § 217. N. 4. — ἀνὰ—ἴσχεο (i. e. ἀνίσχου), *restrain yourself*. — κηδόμενός περ, *although greatly vexed*. See N. on 1. 131. — ἐξ ἔριδος, "*from rivalry*." Crus. — μάχη denotes manner. — ἔβρηγ' (*horreæ solet*) has a present signification.

116-119. τούτῳ limits ἀναστήσουσιν (*will rouse up*). — ἀδείης, Epic for ἀδεής. — ἐστὶ refers to Hector. — μύδου—ἀκόρητος, *insatiable of battle*. The genitive may be referred to S. § 200. 3. — φημί. See N. on 2. 37. — γόνυ κάμψειν, *would bend his knee* = "*would rest from the conflict*." Felton. — φύγησιν . . . θηϊότητος is put euphemistically for, *if he should escape from being slain*.

120, 121. Cf. 6. 61, 62.

122. γηθόσωνοι because Menelaus, at the instance of his brother, declined the battle, in which his attendants knew he must be slain.

124-128. ὦ πόποι . . . ἰάνει. Cf. 1. 254. — ἦ . . . γέρον. See N. on 1. 125. — Πηλεΐς, the son of Æacus and father of Achilles. — μέγ' ἐγήθεον, rejoiced greatly. The participles εἰρόμενος and ἐρέων denote that in which the joy consisted.

129-131. εἰ-ἀκούσαι (3 sing. opt.). The apodosis is κέν-αίραι. See N. on 1. 255. — θυρόν-δύναι, (and pray) that his soul may descend. — ἀπό, from. — μελέων, body; literally, limbs.

132-135. Cf. 2. 371; 4. 288. The apodosis is found in v. 158, the excited feelings of the speaker, and his recurrence to the scenes of his youth, turning him aside from the object or purpose of his wish. — Κελάδοντι, *Keladon*, was the name of a small stream, rising in the southern part of Arcadia, and flowing north into the Alpheus. The recurrence of Nestor to the brave deeds of his early life is highly characteristic. See N. on 4. 318. — Ἰαρδάνου, *Jardanus*, a river in Elis near Phia. Strabo makes it a branch of the Acidon.

136-141. τοῖσι = ἐν τοῖσι, among them, i. e. the Arcadians. — Ἐρευνθάλιον. Cf. 4. 319. — ὤμοισιν, upon his shoulders, is the local dative. — τὸν . . . κικλησκον, men called him by name *Corynetes* (i. e. club-bearer). τὸν and κορυνήτην are governed by κικλησκον (S. § 185), and ἐκικλησιν is referable to the formula ὄνομα ὀνομάζειν τινά. Cf. K. § 280 1. — ἄνδρες-γυναικες, i. e. every body. — οὐνεκ', because. — βῆ γυνσκε, Epic imperf. for ἐβήγυν, from βήγγυμι.

142-150. Λυκόργος, Epic for Λυκοῦργος. — ᾄδ (i. e. ᾄδι) ἄρ', viz. *to here*. See N. on 6. 515. — οἱ is the separative dative, from him. — πρῶν, sc. ἡ κορόνη δύνατο οἱ χραισμῶν ἔλεδρον. Köppen. — ὑποφθάς, anticipating him. — περόνησεν, pierced through, literally, as with the tongue of a brooch or buckle. — οἱ refers to Arethous. — δ'. See N. on 1. 58. — φορῆναι, to be borne, denotes the purpose of δῶκε. — τοῦ refers to Lycurgus, through whom the arms of Arethous came into the possession of Ereuthalion.

151-160. ἔτλη, sc. πολεμίζειν. — θάρσει φ, with its own boldness, is to be constructed with θυμός. — γενεῆ limits νεώτατος. — οἱ refers to Ereuthalion. — εἶχος. See N. on v. 81. — μήκιστον in size. — ἄνδρα is in apposition with τόν. — πολλὰς . . . ἔνθα, for he lay extended (= dead) vast in length and breadth (cf. *Odys.* 7. 86; 10. 517); literally, here and there. πολλὰς is taken by the Schol. in the sense of μέγας. — εἰς' ὧς (thus as when I slew Ereuthalion) ἠβόοιμι. The protasis is repeated from v. 133, on account of the long parenthesis commencing with ὧς ὅτ' ἐπ' κ. τ. λ. in v. 133. — τῷ (θεν) κε τάχ' . . . Ἐκτωρ contains the apodosis of v. 133, repeated in v. 157, as has been observed. — ὕμῶν is the partitive genitive after οὐδ' οἱ (= οὐτοί), not any of you. The more regular construction would have been ἡμεῖς δέ, ὅπερ ἐστέ, οὐ μέγατε. The change of person in ξασιν has been explained in various ways. It is

to be referred to the wants of the metre, rather than to any rhetorical device of the writer.

161-164. ἐννέα πάντες, *nine in all* (=full nine. cf. K. § 246. 5. 8), is in apposition with οἱ. — τῷ δ' ἐπί, *after him*. — τοῖσι δ' ἐπ' (sc. ἔροντο). The repetition of the preposition implies that of the verb. Cf. Mt. § 594. 2. — Αἰαντες, plur. for dual Αἰαντε.

166-168. Μηριόνης κ. τ. λ. Cf. 2. 651. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 736. — Θόας. Cf. 2. 638. — πάντες ἄρ'. See N. on 1. 405.

171-174. κλήρη—λάχρην (sc. τὴν μάχην)=παλασσόμενοι κρίνεσθε δι λάχρῃ, *do you determine by shaking the lot, who shall obtain the combat*. — διαμπερὲς=πάντες. — ὀθήσει. "Futurum, Nestoris spem et fiduciam testatum, aliis etiam spem et audaciam præbet." Spitzner. — ὃν θυμὸν ὀθήσεται=*will rejoice in his heart*. — πολέμοιο is the genitive of separation.

175-178. ἐσημνήναντο. Cf. v. 187. Each chief placed his mark upon the lot. — ἐν δ' ἔβαλον κ. τ. λ. Cf. 3. 316. — λαοὶ . . . εὐρόν. Cf. 3. 318, 319; 8. 346.

179, 180. ἢ Αἰάντα λαχεῖν. See N. on 2. 413. — βασιλῆα—Μυκῆνης i. e. Agamemnon.

181-185. πάλιν δέ. Cf. 3. 316, 324. — ἐκ δ' ἔθορε. See N. on 3. 325. — ὃν refers to κλήρος. — ὃν ἄρ', *the very one whom*. See N. on 1. 405. — Αἰαντος (Telamon). The position of this word gives it emphasis. See N. on νήπιος, 2. 38. — ἄν' ὄμιλον ἀπάντη, *all along the band of heroes, whose lots had been placed in the helmet*. The same chiefs are referred to in πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν. — ἀπημνήναντο (1 aor. of ἀπαίνομαι), sc. αὐτοὺς γιγνώσκειν.

186-190. τὸν is the terminal accusative. — ὅς—Αἴας. See N. on 1. 391. — ἐπέσχεθε (Epic for ἐπέσχε) χεῖρ' in order to take and examine the lot. — τὸν . . . βάλε in token of his satisfaction at the result, or as an emphatic indication that the matter was definitely settled.

192-199. δοκέω=ἔλπομαι. Cf. v. 199. — ὄφρ' ἂν—τόφρα, *while—so long as*. See N. on 1. 133, 509. — δύνω. The Ven. Schol. says that Arist. wrote δύνω. — ἐφ' ὁμείων, *by yourselves*. — ἴνα is here employed τελικῶς. See Ns. on 1. 185. Ajax would not have the Trojans overhear them, lest their prayers should be attributed to apprehensions respecting the result of the approaching combat. — οὐ γὰρ . . . θίηται, *for no one at pleasure will cause me to flee contrary to my will* (see N. on 4. 43)=*I will not admit that any one will cause me to flee*, etc. See N. on 6. 459. — ἐμὲ—γινώσδαι. When the subject of the infinitive is the same as that of the verb on which it depends, it is usually omitted, unless, as in this place, emphasis is required by the antithesis. ἐμέ, *that I also*, is opposed to the preceding words, οὐ γὰρ τίς . . . ἰδρῆη. — νήϊδά γ' οὕτως, *thus ignorant of combats*. In Odys. 8. 179, it is fully written νήϊς ἀέθλων.

206-210. χαλκῷ, i. e. *brazen armor*. — ὄσπε—μάχεσδαι. See N. on 1. 8.

211-218. τοῖος ἔρ', *precisely so*. See N. on 1. 405. — ἔρκος Ἀχαιῶν. Cf. 3. 229. — μειδιῶν . . . προσάπασι (Epic dat. plur. of πρόσωπον), *smiling with stern features = smiling sternly*. Cf. Scott's *Lady of the Lake*, Cant. 5. 10.

"And the stern joy which warriors feel
in roetmen worthy of their steel."

περθε is pleonastically used in reference to προσάπασι. — μακρὰ βιβάς: See N. on 3. 22. — μέγ' ἐγήθεον, *were greatly pleased* at the evidence of his courage and strength. The antithesis is Τρῶας δὲ τρῶμος in the next line. — γυῖα. See N. on 1. 237. — ἕκαστον is in partitive apposition with Τρῶας. Cf. 1. 606. — ἀλλ' . . . ὑποτρέσαι, *but it was no longer in his power (εἶχεν) to retreat*. — χάρμη is the dative of aim or object. See N. on 5. 709.

220-223. κἄμ τεύχων. S. § 225. 8. — ἑπταβόειον, *made of seven thicknesses of ox-hide*. This is further specified in ταύρων ζατρεφέων, the genitive of material.

226-231. οἶδεν οἶος. See N. on v. 42. — οἶοι . . . μετέασιν, *what chiefs are among the Grecians*. — μετ', *besides*. See N. on 2. 673. — βηξήνορα, *rank-breaking*. — οὐ ἂν (whoever)—ἀντιδίσαιμεν. This clause denotes a supposition or conjecture, and hence takes the optative without reference to the principal clause. Cf. K. § 333. 5.

238-242. οἶδ'—νομῆσαι. Constructed with the participle, οἶδα signifies to know, with the infinitive, to know how to do something. Cf. K. § 311. 2. — βῶν, Dor. for βούν, *a shield of bull's hide*. Cf. K. § 213. 12; Thiersch § 195, 49. (1). — τὸ (= δι' ὃ)—πολεμίζειν, *and therefore I can fight without weariness*. There are various modes of translating this clause, τὸ being put by some for ἢ referring to βῶν, while others refer it to the whole of the preceding sentence. — μόθον is the terminal accusative. — δητῶ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, *to contend in fierce war; literally, to dance to fierce Mars*. — οὐ γάρ. The ellipsis may be thus supplied: (but I will strike thee openly) for I wish not to strike you by stealth, even though you are such (i. e. so brave). ἄδρη ὑπιπτεύσας, *watching (an opportunity) by stealth*.

246-248. ἀρότατον κατὰ χαλκόν, *on the outside fold, which was of brass*. Cf. v. 223. — σχέτο, *impetum suum repressit*. Cf. Mt. § 496. 8.

249-254. Cf. 3. 355-360.

256, 257. Cf. 5. 782, 783.

264-270. ἀναχασσάμενος, *retreating back*. — τῷ is the dative of instrument. — περιήχησεν, *resounding around*. — μείζονα than the stone thrown by Hector. — ἐπέρρισε δὲ Ἴν' ἀπ' ἄλεδρον, *and he employed prodigious strength*, i. e. he impelled it with great force. — μυλοειδέϊ, *like a mill-stone*, i. e. as large as a mill-stone.

273-277. *καὶ νῦν κε—οὐτάζοντο*. See N. on 2. 155. Bothe remarks; "hoc nisi factum esset, non haberemus Iliadem." This is based on the assumption that Hector would have been slain. — *δ μὲν* and *δ δ'* are in partitive apposition with *κῆρυκες*. See N. on 1. 606. — *Ταλθύβιος*. See N. on 1. 320. — *Ἰδαῖος*. Cf. 3. 248. — *μέσση* = *eis μέσσην*.

279-282. *παῖδε φίλω* is a term of familiar address, not inappropriately uttered by persons of the age and dignity of these heralds. — *φιλῆϊ—Ζεῦς*. This appeared from their protracted and equal combat. Cf. vs. 204, 205. — *τόγε* refers to the idea contained in *ἀμφοτέρω . . . Ζεῦς*. — *νῦξ δ ἤδη τελέθει*, *it is now night*.

284-286. *Ἰδαῖ'*—*κελεύετε*, *Idæus* (viz. you and Talthybius) *enjoin*. *Idæus* is personally addressed, because he was the one who spoke to the combatants (v. 278). The plural verb, however, refers what is said to both heralds. — *ἀρχέτω*, sc. *πίθεσθαι ἡμῖν*. — *ἕπερ οὗτος*, sc. *πέλειται*.

289-292. *περὶ—ἔσσι* (see N. on 1. 287) is here found with the superlative (cf. Mt. § 589), for the sake of emphasis. — *ὑστερον*, *hereafter*, is opposed to *σήμερον*. — *ἑτέροισι*, i. e. to one or the other.

294. *ὡς σύ τ' εὐφρήνης*, *that you may cheer* (with the recital of your brave deeds). Opposed to this is *αὐτὰρ ἐγώ*, in v. 296.

298. *εὐχόμεμαι* denotes the purpose of *δύσαντα*. — *δειῖον—ἁγῶνα*, *sacred assembly*, i. e. the sacred place, where was gathered the assembly of the Trojan females. Cf. 6. 296.

300-302. *τις—Ἀχαιῶν*, *each of the Greeks* = the Greeks. See N. on 2. 271. — *ἐν φιλότῃ . . . ἀρδησάμετε*, *having been united together* (after the deadly combat), *separated in friendship*.

304. *φέρων* = *with*. In this prepositional use of the participle, *φέρων* is employed of inanimate objects, which may be in the possession of any one, *ἔγων* of animate, and *ἔχων* of both animate and inanimate objects. Cf. K. § 312. 4. R. 10.

307-312. *τοὶ δ'* refers to the Trojans. — *ὡς*, *when*. — *ἀεπτέως· εἰ σδον εἶναι*, *not hoping* (= despairing) *that he would be safe* from the might of Ajax. — *κεχαρηότα νίκη*. Hector had been prostrated by the stone cast by Ajax, and had first demanded a suspension of the combat. Hence the Greeks claimed for Ajax the victory.

317-320. Cf. 1. 465-468.

321. *νάτοισιν . . . γέραιμεν*, *honored Ajax with the extended back-piece* = *the whole chine*. "Tergum bovis habebatur pro cibo delicatissimo" Lœwe ad Odys. 3. 65. This extraordinary portion was sent to him, in compliment of his valor and recent victory.

328-338. *πολλοὶ γάρ*. The causal sentence is here, as in v. 73, placed first. In respect to the general use of connectives, in clauses following the vocative, see N. on 1. 282. — *Ἄιδόσθε* = *eis Ἄιδος δόμος*. — *τῷ*, *therefore*. — *ἄμ' ἡοῦ*, *in the morning*. — *αὐτοὶ δ'* . . . *κυκλήσωμεν* (for *κυκλήσωμεν*), *let us being collected together carry hither* — *βοῶσι* and

ἡμῶσις are datives of means. — ἀποκρὸ νεῶν, *apart from the ships*. — δτ' ἔν, *whenever*. — πύργους ὑψηλοῦς, *lofty towers*, i. e. a wall having at intervals lofty towers. Cf. v. 436.

340-343. ὄφρα—εἴη. For the use of the optative, cf. K. § 330. R. 2 — ἰκκηλασίη ὁδός, *a way for the chariots*. — ἔκτοσθεν, *outside*. — ἐγγυδί, to the gates spoken of in v. 339. — ἀμφίς = *at each extremity* of the camp.

346. δευή, *valde commota*. — τετραχῦια (perf. part. of ταρασσῶ as pres. intrans.), *being tumultuous*. See N. on 2. 95. The poet is fond of contrasting the noisy and disorderly meetings of the Trojans, with the still and orderly assemblages of the Grecian heroes. — παρὰ, *at, near by*. — δύρρσιν. See N. on 2. 788.

351-353. δώομεν . . . ἄγειν, *let us give to the Atridas to carry off*. — τῷ . . . ἡμῖν, sc. ἔσται. — ἵνα μή, *unless*. — ὅδε, *thus*, i. e. in accordance with the advice just given by Antenor. The genuineness of this verse is strongly suspected.

357-364. οὐκέτ', *no longer*. This implies that Antenor had previously expressed sentiments pleasing to Paris. — μῦθον, *counsel*. — τοῦδε refers to the advice which Antenor had just given. — εἰ δ' . . . ἀγορεύεις, *if you truly give this advice in earnest* (ἀπὸ σπουδῆς). — γυναικα, i. e. Helen. — κτήματα. Cf. 3. 72. — οἴκοθεν, *from my own house* = *from my own property*.

366. θεόφιν (dat. plur. S. § 202) μῆστῳ ἀτάλαντος, *a counsellor equal to the gods*.

370-378. δόρπον, *supper*. — κατὰ πτόλιν, *throughout the city*. Trollope follows the vulgar reading κατὰ στρατόν. — ἐργήγορθε, Epic 2 perf. imperat. 2 plur. for ἐργήγορατε, from ἐγείρω. Cf. Butt. § 114. E; K. § 229. R. — μῦθον, *proposal to give up the treasures, and to retain Helen*. Cf. v. 363. — εἰπέμεναι. See Ns. on 1. 20; 2. 10. — πικνόν, *prudent*. — ἀκ'. See N. on 1. 66.

380-384. ἐν τελέεσσιν, *in companies; literally, in complete or perfect numbers*. "At their posts." Trollope. — ἠῶθεν . . . νῆας. Crusius remarks that this verse begins the twenty-third day of the Iliad. — ἠπότα κήρυξ, "the loud-crying herald." Crus. The word ἠπότα, which the Schol. defines by ἠπότης, is an ἀπαξ λεγόμενον.

390-394. ὡς . . . ἀκολέσθαι, *would that he had first perished*. — οὐ φησιν, *he refuses*. — κέλονται, sc. διδόναι. — τόδ'—ἔπος, *his request*.

401, 402. ὅς = ἐκείνῳ δς, of which the antecedent limits γνωστόν, *it is known even to him who is very simple*. — ὡς, *that*. — ἀλέθρον πείρατ'. See N. on 6. 143.

408-410. ἀμφί, *concerning, in respect to*. — κατακήμεν, sc. αἰτούς. — οὐ γὰρ τις φειδῶ νεκίων—γίγνεται, *for there is no reluctance in respect to the dead*. — πυρὸς . . . ὤκα, *to gratify them quickly with the funeral fire*. Crusius renders μειλισσόμεν (depending ἢ φειδῶ) *to appease*, on the ground

that the dead were thought to be angry, if their funeral obsequies were not performed.

412-420. σκῆπτρον, ἀνέσχεδε (i. e. ἀνέσχε) πᾶσι θεοῖσιν. See N. on 1. 234. — ἔψοβρον = πάλιν. — ἔατ', Epic for ἦντο. — Δαρδανίεσες. See N. on 2. 819. — ὠπλίζοντο, i. e. they provided themselves with implements and carriages for the purpose here mentioned. — ἀμφοτέρων refers to the collection of the dead and fuel to burn them. — νέκυάς τ' ἀγόμεν, sc. ἔτεροι μὲν in partitive apposition with τοὶ δ', and responded to by ἔτεροι δὲ in the next clause. — μεθ' with its case denotes the object or purpose of ὠπλίζοντο. Cf. K. § 294. II. 3.

421-430. προσέβαλλον (sc. ἀκίσιν) = shone upon, is here followed by the accusative. Cf. Mt. § 402. Obs. — ἐξ . . . Ὀκεανοῖα. See N. on 3. 5. — οἱ δὲ refers to both Trojans and Greeks. In gathering up the dead, as well as in collecting fuel from the forest, the two armies would necessarily meet together. — ἕκαστον of those who were dead. — ἀμαξίων is the local genitive. See N. on 2. 234. These four-wheeled carriages were used for conveying burthens as well as persons. Cf. 24. 782. — οὐδ' . . . μέγας. There was need of haste to accomplish the rites before the truce expired. Hence no time could be given to the indulgence of grief. — ὡς . . . ἐτέρωθεν, thus also on the other side.

433-441. ἦμος . . . ἠώς, but while it was not yet morning of the day following the burning of the dead. — αὐτήν, i. e. the funeral pyre. — ἄκριτον, not separated, common. — ἐκ (= ἐξω) πεδίου, (raising it) from the plain. — τεῖχος referred to in v. 338. — ἐν . . . κατέπηξαν, and fixed stakes in it.

444. θεῶντο = εἰδαύμαζον. Eustath. "The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it." Felton.

447-453. ὅστις . . . ἐνήψει, who will hereafter make known his mind or purpose to the immortals (i. e. implore the aid of the gods in any undertaking), such "a work as this having been accomplished without their advice or assistance. Bothe supplies αὐτῶν τῶν ἀθανάτων with νόον καὶ μῆτιν, in the sense of *quisnam diis* (i. e. in honorem deorum) *dicet* (seu prædicabit) *eorum sapientiam?* For the form of ἐνήψει future of ἐνέπω, cf. Butt. Lexil. No. 21; Thiersch § 232. 52. — αἴτε, again. "Ut nos dii olim fecimus." Bothe. Reference is had to the wall built by Neptune and Apollo. — τεῖχος ἐπειχίσαντο. S. § 181. 2. — ἔπερ, before. — τοῦ δ' — τοῦ δ'. The first refers to the Grecian wall, the second to the one built by Neptune and Apollo. — ἦτοι, truly, indeed. — πολίσσασθε ἀδελήσαντε, built with labor, toiled to build.

454-463. δχθήσας. See N. on 1. 517. — ὦ πόποι. Cf. 1. 254. — Ἐννοσίγαι', earth-shaker. Earthquakes were attributed to Neptune. —

θεῶν depends on ἄλλος—τις, *some other one of the gods*. — τοῦτο—νόημα, *this contrivance*, i. e. the wall. Bothe refers it to the forgetfulness of the work of Neptune and Apollo (cf. v. 452), which Jupiter abstained from uttering, as a word of ill omen. — ἀφαιρότερος = ἀσθενέστερος. — ἄγρει. See N. on 5. 765. — μάν, i. e. μῆν. — ἔτ'—οἴχωνται. See N. on 1. 80. — τὸ . . . καταχευαί, *overwhelm it all in the sea*. — ἀδτις, *again*. — ὧς, *so that*.

465-471. δῶσετε, as Crusius remarks, has the characteristic of the 1 aorist, but the termination of the 2 aorist. Carmichael (Gr. Verbs, p. 84) calls it an Epic imperfect (from δῶσομαι) with aoristic force. βουφόνεον, *they slew oxen*. — Λήμνιοι. It appears from this that Lemnos produced wine. — πολλαί ships. — Ἰήσονι. Jason was celebrated as the commander of the Argonautic expedition. — χωρίς, *separately*. — Ἀτρείδης limits ἀγέμεν, which infinitive denotes the purpose of δῶκεν.

472-482. οἰνίζοντο, *procured (= purchased) wine*. — χαλκῶ. Coined money is supposed not to have been in use in the time of Homer, traffic being carried on by means of the things here mentioned. The dative with verbs of buying and selling, is to be referred to the dative of means or instrument. — ἀνδραπόδεσσι as if formed from ἀνδράπους. Cf. Thiersch § 197. 60. Aristarchus would read ἀνδραπόδοισι from ἀνδράποδον. This verse is suspected. — σφιν refers to the Trojans and their allies. — αἶνον . . . χέον, *they made libations*. — ὕπνου . . . ἔλοντο, *they took the gift of sleep* (i. e. sleep).

ILIAD VIII.

1-4. κροκόπεπλος, *having a saffron-colored robe*, is an epithet having reference to the earliest tints of the morning, and therefore to be distinguished from ροδοδάκτυλος, the more ruddy beams which precede the sunrise. — ἀγορὴν ποιήσατο. Cf. 1. 499; 5. 754. — ὑπὸ—ἄκουον (i. e. ὑπήκουον) refers to ἀγορὴν ποιήσατο in v. 2.

7-14. δῆλεια θεός. See N. on 5. 269. — τόγε—ἐμὸν ἔπος, *this my command*. — ὅν δ' ἀν—νόησω. See N. on 2. 391. — ἔλων βίψω. See N. on 1. 179. — τῆλε μάλ', *very far down*. — ὑπὸ, *beneath, under*.

18-27. εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 301. — ἵνα εἶδετε (i. e. εἶδητε, Thiersch § 168. 11). See N. on 1. 363. — σειρὴν χρυσεῖην. Many allegorical interpretations have been given to this golden chain, by those who are fond of finding in Homer philosophical or scientific allusions. Some suppose it to mean one of the great laws of nature, as the attractive force of the Sun. This was Pope's conjecture. The ancients referred it to the Sun. It is better to regard it as a poetic conception, formed for the occasion, and having no actual reality. — ἐξάπτουθε, *suspend yourselves from*

it. — οὐκ ἂν ἐρύσσαι — εἰ—κἀμοίτε. See N. on 1. 255. — ὅτε δὴ—ἐδά-
λαυμι. See N. on 8. 55. — πρόφρων, "in earnest." Crus. — αὐτῇ—γαίῃ,
together with the earth = earth and all. Cf. K. § 283. 2. a. — περί πῶς
Ὀλύμπιοιο, around the summit of Olympus. — τὰ—πάντα, all these things.
The neuter is employed, when to several substantives the idea of things is
to be given. Cf. K. § 248. 4. — περί. See N. on 1. 258.

29. ἀγασσάμενοι, "amazed or terrified at." Felton.

32-37. ὁ=στὶ. See N. on 1. 120. — κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες, ful-
filling their evil destiny. — βλῶνται has the force of the future. R. § 200.
3. c. — εἰ, since. — ὅς . . . ἴωνται, so that they may not all perish. —
ρεοῖο for σοῦ.

39, 40. θυμῷ πρόφρονι, with an angry mind; literally, a mind (angry)
in earnest. — ἥπιος, mild, kind.

43-51. χρυσοῦν . . . χρῶς, he arrayed his body in golden armor; literally,
he put gold around his body. — γέτρο (for ἔλετο. S. § 132), he seized. —
δίφρον. See N. on 2. 234. — ἔλδαν. See N. on 5. 366. — περιέσθην.
See N. 1. c. — ἴδην is the terminal accusative, and is defined more defi-
nitely by Γέργαρον, a name given to one of its highest peaks. — μητέρα
θηρῶν, i. e. abounding in wild beasts. — οἱ. See N. on 1. 104. —
ἴσθησε. See N. on 5. 368. — κούει γαίωσιν. See N. on 1. 405.

54-57. ἀρδὲ δ' αὐτοῦ (sc. τοῦ δείπνου) δωρησόμενοι, and after supper
they armed themselves. — παυρότεροι than the Greeks. — καὶ ὅς, even
thus, i. e. although they were fewer in number than the Greeks. — χρεοῖο
ἀναγκαλίῃ denotes the cause of their eagerness to fight. — πρό, in
behalf of.

60-66. Cf. 4. 445-451.

68-77. ἥμος . . . ἀμφιβεβήκει, but when the sun was passing around
the midst of heaven = when it was noon. Crus. — τανηλεγείος, long-
extending. An epithet of death, according to Crusius and others, because
the dead body appears longer than it did when animated with life. Liddell
and Scott define it, laying out at length, as a dead body. Bothe and Felton
translate it, causing long repose. — ἔλακε δὲ μέσσα λαβὼν, and he drew up
(i. e. suspended) the scales, taking them (i. e. the beam) by the middle. —
ῥέπε δ', weighed down, "according to the ancient conception portending
destruction." Felton. — αἰσιμον ἤμαρ = αἶσα. Crus. — αἰ μὲν. Asyn-
deton expegeticum. See Ns. on 2. 9; 4, 69. — κῆρες for κῆρ, as there
were only two lots. Cf. v. 70. This together with the employment of the
dual ἐξέσθην followed by the plural ἔερθεν, shows the facility with which
the Greek writers could vary the number of their nouns and verbs. —
μεγάλ ἐκτυπε, thundered loudly. — οἱ . . . θάμβησαν. The bolts fell
upon the Grecian host, and hence they interpreted it as an ill omen. Tru-
lope compares with this passage, 1 Sam. 7, 10; 2 Sam. 22, 14.

81-86. ἵππος ἐρείπετο. Reference is had to the παρῆφορος, i. e. the
horse not attached to the yoke with the span, but led by their side, in

order to be harnessed in, if any thing befel one of the other horses. — *καίριον*. See N. on 4. 185. — *ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο*, he reared up with the pain. The participle here denotes cause. See N. on 1. 168.

87-92. *ἄφο'*, whilst. — *δ γέρον*, i. e. Nestor. — *παρῆρος*, the reins by which the *παρῆρος* was fastened to the other horses, and by which he was guided. See N. on v. 81. — *ἀν' ἰωχμόν*, through the crowd (of warriors); literally, tumult, pursuit of battle. — *σμερδαλέον*, terribly, loudly.

94-96. *μετὰ νῶτα βαλάν*, turning thy back. *μεταβάλλω* is found in Homer only in tmesis. — *μήτις τοι κ. τ. λ.* Supply *ἴρα* or *βλέπε*. See N. on 1. 26. — *ἐν* is separated from *πήξῃ* by tmesis. — *ἄφρα* is telic. See N. on 1. 185. — *γέροντος*, i. e. Nestor.

97-99. *πολίτλας*, enduring much, laborious. The conduct of Ulysses in this affair, has brought upon him the charge of cowardice in the tragic writers, and by Ovid Met. 13, 64 et seq. Cf. 11. 461 et seq., where he shouts for help when pressed by the Trojans, but in which place he is greatly praised by Menelaus. — *αὐτός περ ἑών*, although entirely (περ) alone.

102-106. *νέοι—μαχηταί*, young warriors of the enemy. The epithet *νέοι* is opposed to the great age of Nestor. — *ἠπεδανός=ἀσθενής*. Schol. — *νύ τοι* imparts irony to this passage. The age of Nestor was no excuse for the slow driving of his charioteer. — *ἄλλ' ἄγ'*. Cf. 5. 221-223.

108-111. *οὐς . . . ἔλδμην*, which I recently took from Æneas. Cf. 5. 320 et seq. For the two accusatives, cf. S. § 184. 1. There is a tmesis in *ἀπ'—ἔλδμην*. — *μήστ' ἄρ' ἐτι δὴν*, Cf. 5. 272. — *δερᾶποντε* of Nestor and Diomedes. — *τῶδε* refers to the horses of Diomedes, the preceding *τοῦτω* referring to those of Nestor. — *εἴσεται* has here the force of the subjunctive. Cf. Mt. § 201. 9.

116-123. *σιγαλόντα*. See N. on 5. 226. Heyne reads *φοινικόντα*. — *τοῦ δ' ἰδὸς μεμαῶτος*, at him rushing right onward to meet Diomedes and Nestor. — *δ δ'*, i. e. Diomedes. — *ὑπερώσων (=ὑπεχώρησων*. Schol.), started back. — *τοῦ δ'* refers to Eniopeus. — *ἀδδι* where he was struck.

124-129. *πύκασε=ἐκάλυψε*. Eustath. — *ἠνιόχοιο* is the genitive of cause. — *ἀχνόμενός περ ἑταίρου*, although grieving greatly (περ) for his companion. — *οὐδ' ἄρ' ἐτι δὴν*, not long then indeed. — *ἄν ῥα*. See N. on 1. 405. — *ἐπέβησε*, he caused to descend. See N. on 1. 144.

130-134. *κε—ἐην—εἰ μὴ—νόησε*. The apodosis as uncertain and doubtful is here contrasted with the protasis, as a thing certain and determined. Cf. K. § 339. 3. a. — *σῆκασθεν* (would have been penned up) refers to the Trojans. The assumption is that Hector would have been slain had not Jupiter interposed. — *ἀφήκ'*, sent forth. — *κάδ* (i. e. *κατὰ*)—*ἤκε*, cast down.

136-139. *κατακτῆτην*, Epic 3 dual 2 aor. act. of *πητήσω*, were terrified; literal'y, crouched, shrunk down. Cf. K. § 227. A. a. — *Νέστορα* is the object and *ἤνλια* is the subject of *φύγον*, the reins fell from the hands of Nestor.

139-144. φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους, *turn the solid-hoofed horses to flight*. — δ τοι, i. e. ὅτι τοι. — τούτω refers (δεικτικῶς) to Hector. — εἰρύσσαιτο. Heyne writes εἰρύσαιτο, as if from ῥύομαι. But cf. Butt Lexil. No. 53. — οὐδὲ μάλ' ἰφθίμος, *not if he were very strong*.

147-150. τὸδ' refers the grief of Diomedes to the boast which is supposed to be uttered by Hector. γὰρ in the next verse is therefore explanatory. Cf. Mt. § 615. — κραδίην καὶ θυμόν synonyma conjuncta εμφατικῶς. Botho. — φοβούμενος, *being frightened*. — ἀπειλήσει = *καυχήσεται*. — τότε . . . χθών. Cf. 4. 182; 6. 281.

154-156. ἀλλ', *yet, still*. The apodosis often takes this conjunction after εἰ, when the subjects are opposed, as Ἔκτωρ and Τρωῆς καὶ Δαρδανίω-νες in this passage. Cf. Mt. § 613. Nestor here confers upon Diomedes the highest praise, when he tells him that no one will believe the boast of Hector. — τάων, Epic for τῶν = ὧν, *quarum*.

157-160. φύγαδ' (= φουγῆνδε) is a form derived as though from φύξ. — αὐτῖς = πάλιν. — χέοντο, *poured = cast*. — τῶ δ' ἐπὶ (= ἐπὶ τούτοις), *and besides*, i. e. in addition to the missiles which were cast at them retreating.

161-166. περί = *very much*. — ἔδρη, *in seat*, i. e. in precedence at feasts and councils. — γυναικὸς ἕρ' ἀντὶ τέτυξο, *you have become just (ἕρ') like a woman*. See N. on 2. 235. — ἔβρε, *begone, away with you*. Similar to this is the Attic ἐς κόρακας. — κακὴ γλήνη! *cowardly puppet!* γλήνη literally signifies the *pupil of the eye*, and hence *the contracted image seen in the pupil*. — πάρος τοι δαίμονα δώσω (sc. κακόν) = *πρότερόν σοι θανάτον δώσω*. Crus.

168-171. ἵππους τε στρέψαι, (whether) *he should turn his horses*. "The alternative, ἢ μὴ στρέψαι, of which the omission indicates the warrior's extreme agitation, must be supplied." Trollope. — τρις μὲν—τρις δ'. See N. on 5. 436. — ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων, *from the Idaean mountains = from Mount Ida*, the plural referring to the peaks or summits of the mountain, on one of which (viz. Gargarus) Jupiter was seated. Cf. v. 48. — ρίκτην is in apposition with σῆμα.

177-181. νῆπιοι. See N. on 2. 38. — οὐ ἔρα. See N. on 1. 405. — τᾶδε (δεικτικῶς). See N. on 1. 20) τείχεα. Cf. 7. 436. — ἀβλήχρ'. See N. on 5. 337. — οὐδενόσωρα, *not deserving thought*. — τά, i. e. ταῦτα. — μνημοσύνη . . . γενέσθω, *then let there be a ("some." Crus.) remembrance of consuming fire = remember and have fire ready that I may burn the ships*. Notice the emphatic repetition of πῦρ in the next verse.

185, 186. Αἰθῶν, *Æithon*, was a name given to this steed, on account of his bright or fiery color. Agamemnon had a horse of the same name (cf. 23. 295). So Achilles had one named Xanthus (cf. 3. 400), and Menelaus one named Podargus (23. 295). Nothing can be more natural than this address of Hector to his steeds, at sight of Diomedes turning his back to fly, and yet there are not a few critics, who have regarded it as so incon-

sistent with the dignity of the epic, that they would reject the verse altogether. In my apprehension it is one of the most spirited touches in the whole Iliad, and is just what might be expected from a warrior, excited as was Hector to the highest pitch of enthusiasm by the prospect of victory. — ἀποτίμετον is put in the dual, because the horses are regarded as two pairs. Cf. K. § 241. 5. R. 9. See also v. 191, infra.

192, 193. τῆς . . . ἴκει, *the fame of which now reaches to heaven* = has spread through the world. — κανόνας, "rods, passing across the inside of the shield, and serving for a handle." Felton.

195-197. δαιδάλεον δώρηκα. Diomedes had received this from Glaucus. Cf. 6. 235. — αὐτονυχί, *this very night*.

199. σείσατο indignant that Jupiter had forbidden her to assist the Greeks.

202-207. Δαναῶν is the genitive of cause. — Ἑλικῆν τε καὶ Αἰγύς. In these two places Neptune had a temple. — ὅσοι, *as many as*, is in apposition with the subject of ἐδάλομεν. — αὐτοῦ . . . Ἴδῳ, *he would then be afflicted* (from his inability to accomplish his plans) *sitting alone there on Ida*. αὐτοῦ ἐνδ', *just there*.

213-215. τῶν δ' refers to the Greeks. — ὄσον . . . ξεργεν, *whatever space from the ships the ditch separated from the wall*; or as some translate, *all the space from the ships to the wall, and from the wall to the ditch*. So Heyne takes the expression to include the whole entrenchment. It seems however preferable to refer it to the space between the wall and the ditch. — εἰλομένων. Cf. 5. 203.

219-223. αὐτῷ ποιπύσαντι, *he himself* (at the same time) *being actively engaged, or intent* upon the same thing. Great praise is here bestowed upon Agamemnon, that when all were flying in consternation, he was found by Juno vigilant, and intent on rallying the Greeks. — μεγακῆρει, *vast, immense*. A similar usage is found in the expression which we sometimes hear in low language, *a whale of a thing*, i. e. a very large thing. The idea of greatness in this case may be taken from the etymological signification, which some give to μεγακῆτης, *having a deep hollow*. — μεσσάτω of the camp. — γεγωνέμεν (infinitive of purpose) ἀμφοτέρωσε, *so as to speak aloud to* (the forces at) *either extremity* of the ships. γεγωνέμεν, 2 perf. of γεγωνίσκω as present. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 110.

229-234. Cf. 2. 339. — εὐχῶλαι = αἱ καυχῆσεις. Schol. The explanation is contained in the following clause, ὅτε . . . ἄριστοι. — ἄς refers to εὐχῶλαι. — ἔσδοντες—κίνοντες. The asyndeton gives rapidity and life to the description. See Ns. on 2. 169; 21. 324; 22. 414. — ἔνδ'—στήσεσθ', *that you would stand against* = *were equal to*. Cf. Mt. § 572. I. 1.

240-243. ἐπὶ πᾶσι, sc. βωμοῖσι. — δημόν καὶ μηρὶ' = *fat legs*. — αὐτοὺς refers to the Greeks.

243-251. νεύσε, *consented*. — ol. See N. on 1. 104. — οὐδ' ἀπολέσθαι. See N. on 3. 69 — τελειότατον in reference to auguries. Some

omens were more significant and certain than others. In the application of this omen, Hector is to be understood by the eagle, the Greeks by the fawn, which being dropped by the altar of Jupiter, showed that they would receive his protection. — *οἱ δ'*, i. e. the Greeks. — *ἄρ'*, surely, certainly.

254. *Τυδείδω πάρος, before* (i. e. in advance of) *Diomedes*.

262-266. *ἐπιειμένωι*. See N. on l. 149. — *Τεύκρος* was step-brother to Ajax, and was the best of the Grecian archers. His exploits are here signalized.

270-272. *ὁ μὲν* relates to the wounded man. The construction of this subordinate clause in a co-ordinate form, is explained in N. on l. 166. A similar construction is also met with in l. 180. — *ἀντάρ δ*, but he, i. e. Teucer. — *δύσκειν εἰς Αἴανθ'* for shelter and protection. Teucer, being an archer, did not encumber himself with the shield and heavy defensive armor of those who fought with the spear. — *ὁ δέ*, i. e. Ajax Telamon.

285-291. *ἔθελεις ἐπιβησον*. See N. on 2. 234. — *πρεσβήϊον, gift for old men*; hence *gift of honor*. It is synonymous with *γέρας*. Cf. l. 118. — *ἢ-εἰσυναβαίνοι, who may ascend*. For the optative, cf. Mf. § 528. 2.

293-299. *καὶ αὐτόν, even myself*, i. e. of my own accord. These words are to be constructed after *σπεύδοντα*. — *ὅση . . . πάροισιν, as far as my power extends*. — *ἐξ . . . αὐτοῖς, from the time we drove them* (from the ditch) *towards Ilion*. It is singular that Bothe should refer this to the time, when the Trojans were shut up within the walls of the city and the siege commenced. — *τούτον* is employed *δεικτικῶς*. — *κῆρυ*. Teucer bestows this epithet on Hector, being vexed that he had sinned so often at him in vain.

302-308. *ὁ δ'*. See N. on *ὄγε*, 2. 664. A series of actions referring to the same subject, is frequently in Homer carried on by *ὁ δέ*. Cf. Jelf's *Kuhn*. § 655. Obs. 2. — *δέμας* is the accusative synecdochical. — *μήκων, a poppy*. This simile is one of exquisite beauty. Virgil has imitated it in the death of Euryalus (*Æn.* 9. 434). — *ἦτ' ἐνὶ κήρῳ, sc. ἐστὶ* from the preceding sentence *κήρη βάλεν*. Cf. Mf. § 556. Obs. 1.

320-328. *αὐτὸς δ'* refers to Hector. — *χερμάδιον*. See N. on 5. 302. — *αἶ-αὐερόντα, while drawing it* (i. e. the string) *back*. — *ἀποέργει, separates*. — *καίριον*. See N. on 4. 185. — *τῇ β' ἐπί, upon this very* (*ἄρα*) *place*, is a varied repetition of *παρ' ἄμων*. — *οἱ* refers to Hector and depends upon *μεμαῶτα, as he was rushing against him*. — *ῥήξε δέ οἱ νευρήν, and it* (i. e. the stone) *broke the string of the bow*.

337-342. *οἱ . . . Ἀχαιοῦς, and they drove back the Greeks straight from the deep trench*. — *σδέει βλεμεαίνων "viribus ferociens."* Trollope. — *ὡς δ' ὄρε*. This fine comparison lies in the words *κατέπισσε* and *τὸν δρισηάτον*. As the dog hangs upon the haunches of a wild boar or lion, so Hector hung upon the rear of the Greeks, and slew the hindmost. As if

the flight of the Greeks, the bravest who had previously fought in the van, would be in the hindmost rank, the objection, that Homer makes Hector content himself with attacking the feeblest of his foes in the rear, is groundless.

343-349. σκόλοπας. Cf. 7. 441. — ἔβησαν φεύγοντες=*fled across*. — τε κεκλόμενοι καὶ—εὐχετόωντο. As these sentences are rendered coordinate by the connectives, regularity of construction would have required a verb instead of the participle in the former clause. In prose we also find a participle in one sentence, and a verb in another. Cf. Thucyd. IV. 100. § 1. — Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, *having the eyes of a Gorgon*, i. e. a fierce and terrific look.

353-355. κεκαδησόμεθ', Epic fut. of κήδω, perf. κέκηθα, *to be anxious*. — ὅσπασίον περ, *although in the last extremity*. — δὲ=γάρ. — δῆ, *already*.

357-365. καὶ λίην, *and certainly*. — οὔτος—δέσειεν. The protasis commences with ἀλλὰ πατήρ (v. 360). See N. on 5. 23. — οὐμός, i. e. ὁ ἐμός. — ἀλετρός, *unjust*. — ὁ οἱ=ὄτι οἱ. — νίδν, i. e. Hercules. — κλαίεσκε, *used to weep*. — πρὸς οὐρανόν, i. e. looking towards heaven. — ἐπαλεξήσουσαν denotes purpose. See N. on 1. 18.

366-368. τᾷδε refers to Jupiter's opposition to the wishes of Minerva. — ἦδε' for ἕδειν. — πυλάρταο, *the gate-keeper*. — προῖπεμψεν refers to Eurystheus. — ἄξοντα. See N. on ἐπαλεξήσουσαν, v. 365. — κίονα, i. e. Cerberus. — Ἄϊδαο is the possessive genitive.

370-372. Cf. 1. 500 et seq.

373-380. ἔσται μὲν, sc. χρόνος. — ὅτ' . . . ἔπει is spoken ironically. — ὄφρ' ἔν, *whilst*. — νῶϊ depends on γηθήσει, *will rejoice over us*. — προφανείσα is constructed with γηθέω, cf. K. § 310. 4. c. — κορέει, fut. for κορέσω. K. § 223. 3. — πεσῶν refers to τίς.

381-383. Cf. 5. 719-721.

384-396. Cf. 5. 733-752.

398. χρυσοπτερον, *golden-winged*. This is said to be the only line in Homer, which is opposed to Voss's assertion, that none of Homer's gods are winged.

399-408. πάλιν τρέπε, sc. αὐτάς. — οὐ—καλῶ, *not well* (for them), is a litotes for δεῖνον or κακῶς. — σφῶϊν is the dat. incommodi. — αὐτάς is opposed to ἴππους. — ἀπαλθήσεσθον is used passively. — μάρπησι, sc. αὐτάς. — ἐνικλᾶν, poet. for ἐγκλᾶν. Crus.

409-412. ἀελλόπος, *swift as the tempest*; literally, *storm-footed*, contracted from ἀελλόπους. Cf. R. § 215. 5. — κατ' ἰδαίων ὀρέων. See N. on v. 170. — πρότρειν πόλῃσι, *in primo aditu portæ*. Heyne. — ἀντομένη, sc. ταῖς δεαῖς.

423. These words are referred by some to Minerva, but it is better with Heyne to consider them as addressed to Juno. The apodosis is to be supplied here as in 1. 341, (it will be at your peril) *if you shall dare*, etc.

Ernesti supplies the sense thus: *at tu profecto ferocissima et audacissima (sis) si revera vis, etc.*

427-431. οὐκέτ' . . . ἐγὼ, *I will no longer permit (=advise).* — τεινός refers to Jupiter. — τὰ ἄ φρονέων = *taking his own counsel.* — Τρωσὶ . . . δικάζέτω, *let him decide between the Trojans and the Greeks.*

487. τετιγημένα ἦτορ, *being sorrowful in mind.* For the construction, cf. S. § 182.

440-446. Ἐννοσίγαιος. See N. on 7. 455. — ἄμ βομοῖσι, *on pedestals.* — λῖνα, *linen*, is the accus. plur. Cf. K. § 214. R. 2. — αὐτὸς—Ζεὺς, *Jupiter himself.* — τῷ—Ποσειδί. See N. on 1. 104. — οἶα Διὸς ἀμφί, *alone apart from Jupiter.* — ὃ ἔγνω the mind of the goddesses. — ἦσαν ἐπὶ φρεσὶ is the local dative, serving to define more particularly the verb ἔγνω.

448-456. Δῆν. See N. on 2. 276. This speech of Jupiter is exceedingly sarcastic and provoking. — πάντως—οὐκ, *in no respect.* — οἶον . . . ἄπτοιοι, *such is my strength and invincible hands.* — με τρέψειαν to flight, or perhaps in the sense of *defeat my purpose.* — μέγμεγα, *sad, pernicious; literally, keeping the mind in suspense.* — πληγέετε is in the masculine, although referring to female divinities. This disagreement in gender is frequent, not only in the poets, but also in prose writers. Cf. Mt. § 486. 1; K. § 241. R. 10. b. — ἔ' . . . ἐστίν. Cf. 5. 360.

457-461. Cf. 4. 20-25.

463-468. Cf. vs. 32-37.

470. "Jupiter now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend." Felton. — ἡοῦς is the genitive of time.

474-483. πρὶν ἔρδαι (see N. on 1. 98)—Πηλεΐωνα, *before the son of Peleus be roused.* — ὣς, *thus.* — τὰ νεύματα πείραδ', *the extreme boundaries*, is the terminal accusative. — ἵκηαι to stir up a rebellion against Jupiter. — αὐγῆς depends on τέρποντ'. — Ἵπεριονος Ἡελίοιο. In Homer, Hyperion = Helius. The Schol. however, makes it a contraction of Ἵπεριονίον = Ἵπεριονίδης, as Hyperion in the Theog. of Hesiod is made the father of Helius. Some with much reason derive it from ὑπὲρ ἰών, *that goes over us*, and explain it accordingly. — ἐπεὶ . . . ἄλλο, *since nothing is more shameless than thou.* σοῖο is put for σοῦ.

487. ἀέκουσιν, *unwilling* that day should close, since they would be checked thereby in their victorious career.

490, 491. ποταμῷ, i. e. the Scamander. — ἐν καθαρῷ (sc. τοπῷ), *in an open place*, i. e. a place free from dead bodies, as appears from the following clause, ὅδε . . . χῶρος, *where the ground appeared among the dead* i. e. where the ground was so clear of dead bodies as to be seen.

498. νῖν is to be constructed with ἀποιουστήσεω.

500-510. A zeugma operates in οἶνον οἰνίζεσθαι, σιτήν τ'. — μέσφ' ἡούς = μέχρι τῆς ἡμέρας. Schol. — διὰ νύκτα = by the assistance of the night.

512-514. ἄλλ' ὄς. Heyne supplies φυλαζόμεθα, *cavebimus*. — τις = many a one. — βέλος is put for wound. — οἴκοι, i. e. in Greece. — νηὶς ἐπιδρώσκων, while leaping into their ships.

517. ἀγγελλόντων is put for ἀγγελλέτωσαν.

519-531. λέξασθαι, place or dispose themselves for the purpose of keeping guard. — λόχος of Greeks. — ὃς μὲν νῦν ὑγίης, sc. ἐστίν. — τὸν δ' corresponds to ὃς μὲν. — ἐπὶ νυκτί, in the night. — σὺν τεύχεσι is constructed by Clarke and Heyne with ἐγέρομεν ὄξυν Ἀρηα. It is more natural, however, to construct it with θωρηχθίστες. Cf. vs. 376, 388; 5. 737.

532-540. εἶσομαι = I will know, i. e. I will find out by experiment. — ὁ Τυδείδης. Cf. 1. 11. — τεῖχος. Cf. 7. 436. — ἣν ἀρετὴν διαίσεσθαι, shall prove his valor. In 13. 277, διαίσεσθαι has the passive sense. — ἐταῖροι, sc. κείσονται. — ἡελίου ἀνίσχοντος, the sun rising = at sunrise. — αἶριον. The repetition of this word accords well with the boastful tone of the speech. — εἰ γὰρ . . . ἀθάνατος — ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε, would that I were thus immortal (= would that I could be as certain of immortality), as now this (i. e. the coming) day will bring, etc. Cf. K. § 342. R. 2.

553. ἐπὶ . . . γεφύρῃ. Cf. 4. 371.

555. ὡς δ' ὄτ' ἐν οὐρανῷ κ. τ. λ. "This comparison is inferior to none in Homer. It is the most beautiful night-piece that can be found in poetry. He presents you with a prospect of the heavens, the seas, and the earth; the stars shine, the air is serene, the world is enlightened, and the moon mounted in glory." Pope. A parallel is found by Trollope in Scott's Minstrel, III. 29.

560. τόσσα refers to the fires.

562. χίλι' ἔρ'. Zenodotus reads μυρί' ἔρ', but this hardly accords with what is said in 2. 122.

ILIAD IX.

2-8. φύξα, poet. for φυγή. Some suppose that Flight is here personified; others take it in its usual sense, and translate *θεσπεσίη*, great. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) refers it to a supernatural flight occasioned by the gods. According to Aristarchus φύξα differs from φόβος, in that it has the implied idea of cowardice. In Jahrb. Jahn und Klotz, p. 286, φύξα is translated *terror*, *panic*. Cf. Smith's Crus. Lex. — πένθει—βεβόληται, *dolore oppressi erant*. — ὡς δ' . . . Ζέφυρος. In the principal winds Homer includes the intermediate ones. Hence in this place Zephyrus

unites with Boreas in blowing from Thrace, and in another place is said to unite with Notus. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 419. Boreas, as a mythical personage, was supposed to have his dwelling place in Thrace. — ὀρίετον—ἔχουσιν. This exchange of the dual for the plural is quite frequent. Cf. K. § 241. R. 8. — εἰδίζετο, sc. πένθει.

11-14. κλήθην, by name. S. § 134. 5. — ἄνδρα ἑκαστῶν refers to the chiefs who usually met in council. — μηδὲ βοᾶν in order that the Trojans might not hear them. — μελάνυθοος, black, dark, as is the appearance of a deep fountain.

17-28. This speech is repeated from 2. 110-141, the verses 119-138 being omitted. It is probable that Agamemnon was now giving in earnest this advice to return home, although many critics suppose that, as before, he was merely sounding the disposition of the army.

34-36. πρῶτον = πρότερον. Reference is had by Σιμόνιδες to the reproach of Agamemnon in 4. 370 et seq. — διδύχιχα refers to σκήπτρον and ἀλκήν. — μέγιστον, i. e. the best gift.

42-49. ὥστε νέεσθαι, so as to return. In no other place in the Homeric writings, is ὥστε found with the infinitive, except in Odys. 17. 21. — πῶρ (i. e. πᾶρεστι) τοῖς ὁδοῖς, the way is open to you. — εἰ δὲ καὶ αὐτοί, sc. θέλουσι φυγεῖν elicited from the preceding context. The tone or gesture of the speaker probably indicated this to the hearers. — φευγόντων, i. e. φευγέτωσαν. — γαῖ ὁ, and we two. — τέκνον. Cf. 7. 30. — σὺν θεῷ = with favorable auspices.

63-69. ἀφρήτωρ . . . ἀπροβέβητος, i. e. he who foments civil broils is fit for none of the relations of society. For the triplicity of epithets in v. 63, see N. on 5. 194. The genitive πολέμου is to be referred to S. § 193. — λεξόσθων for λεξόσθωσαν. — πᾶρα . . . ἐκτός, along the dug ditch, without the rampart, i. e. between the ditch and the wall. Cf. v. 87 infra. — ἄρχε, begin, lead the way. The reason is given in the next clause.

78-78. συνοδείη, means of entertaining guests, abundance of provisions. — βουλῆν is the cognate accusative of βουλεύσθω. See N. on 1. 162. — χρεώ, sc. ἰκάθει after which Ἄχαιος is put as the terminal accusative. — ἑσδλῆς and πυκινῆς agree with βουλῆς understood. — τὰδε depends on γηθήσειεν.

91-93. ἀειάδ', food, a treat. In 24. 367 it is employed in the sense of valuable things, which approaches nearer its literal signification, useful things, from ἀείω, ἐνιμι. — ὑφαίνειν μῆτιν. See N. on 3. 212.

97-102. ἐν . . . ἄρξομαι, in you shall I end, and from you shall I begin (a hysteron proteron), i. e. my whole address shall be to you. In Agamemnon's readiness to listen to the advice of Nestor to reconcile Achilles, lay the only means of safety. — σέο . . . ἄρχη, for it will depend on you (cf. Odys. 6. 197) what (counsel) shall prevail.

106-112. ἐξέτι τοῦ θεοῦ (i. e. ἐτι ἐκ τοῦ θεοῦ) = ἐξ οὗ θῆ, from the time when. Cf. Odys. 8. 245. — Διογενει, Βρισηίδα κόρη. Bothe and Trol-

λορε after Hoeyne read Διογενεὺς Βρισηίδα κόρηην, put for Διογενεὺς Βρισσηος κόρηην. See N. on 2. 54. — δὲ . . . ἔτισα, *although the immortals honored him; or the very same whom the immortals honored.* See N. on 2. 286. — ἔσ, *how that.*

116-127. ἀρτί, *worth, equivalent to.* Cf. K. § 187. 1. (2) d. — ἀνήρ, i. e. Achilles. — ὑμῖν . . . ἑνομήνω, *in the presence of you all I will enumerate the excellent gifts.* — πηγῶς . . . ἔφροντο. See N. on 5. 194. — ποσσὶν = *speed.* — ἔφροντο, 2 aor. 3 plur. of ἔφρονμαι. — ἔ τόσσα γένοιτο — ἔσσα . . . ἵπποι, *with whom were as many prizes as these solid-hoofed (see N. on 5. 236) horses have brought to me.* ἔ τόσσα γένοιτο should properly be placed after οὐδὲ . . . χρυσοῖο, the hyperbaton resulting from the mental excitement of the speaker. ἀέθλια, belonging to the antecedent, is here put by attraction with the relative clause. This is done to promote vivacity and emphasis.

131, 132. τότε, *then (when the quarrel took place between Achilles and Agamemnon) = formerly.* — ἦν — κόρηην. The substantive, when inserted in the relative clause, does not require to be placed immediately after the relative. Cf. Butt. § 143. 12. — ἐπί. See N. on 1. 233.

135-146. εἰ δὲ ἄγρε responds to τὰς μὲν in v. 131. — οὐδ'αυ ἀρούρης, *the most fertile of lands; literally, the udder of soil.* Compare the Scripture expression, "land flowing with milk and honey." — τηλόγετος. See N. on 8. 175. — τῶων is the partitive genitive. — φίλην to Agamemnon. — ἀνέδνον, i. e. for whom the bridegroom presents no gifts to the parents. In 13. 366, it means *without dowry* on the part of the parents.

151-160. βαθύλειμων, *having rich meadows; literally, deep meadows,* referring either to the depth of the soil, or to the tall grass growing thereon. — ἐγγὺς ἄλδς, and therefore well situated for commerce. — Πύλου. See N. on 1. 247. — οἱ κε . . . τιμήσουσιν, *who will honor him with gifts like a god.* κε implies a condition to be mentally supplied, *if he shall come to them.* — οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ (sc. ἔντες) = ὑπ' αὐτοῦ ἀρχόμενοι. Stadelmann. — τελέουσι is the contracted future. Cf. S. § 109. N. 1. — Δέμιστας refers to tribute regulated by law, and is therefore opposed to δωρίησι, *voluntary gifts,* in the preceding verse. — μεταλλάξωτι χόλοισι contains the protasis, *if he will cease from his anger.* — ὅσσον, *by as much as = because.*

164-171. οὐκέτ' ἄνοστα, *not to be despised = desirable, distinguished.* Cf. Butt. Lexil. No. 1. § 7. — διδοῖς = δίδως. Crus. — οἱ κε = ἴσα κε. Mt. § 528. 3. — εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 302. — ἐπιόφωμαι, (Epic futuro of ἐφορᾶν), *I will choose,* is to be distinguished from ἐπιόφωμαι, which never has the sense to select, choose. — πιδέσδων may be made in the plural (contracted for πιδέσδωσαν), or in the dual referring to Ajax and Ulysses, as Phoenix was simply the guide or conductor of the embassy. — φέρτε δὲ χερσὶν ἔστω. *bring water for our hands.* This was a religious ceremony, observed previous to entering upon an important undertaking. — ἐφω-

μησαι refers primarily to refraining from any ill-omened expression, and hence to keeping silence during a religious observance.

180. *δενδύλων ἐς ἕκαστον*, turning his eyes upon each. — Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα, and most especially upon Ulysses, upon whose wisdom and eloquence the success of the embassy mainly depended.

187-194. *ζυγόν*, the cross-bar by which the extremities of the lyre were joined together, and in which the pegs were inserted. — ἦστο, was sitting, pluperf. as imperf. of ἕω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 153. — ὅποτε λήξειεν ἀείδων. See N. on §. 55, 216. — τὸ δὲ βάρην refers to Ajax and Ulysses. See N. on v. 166. — θάλασσαν for ἐθάλασσαν, *sedebat*.

196, 197. *δεικνόμενος* = *δειξιόμενος*. Eustath. Cf. Butt. § 114. Δ. — ἦ . . . χρεώ, sc. *ἰκάνεται ὑμᾶς*.

202, 203. *καθίστα* for *καθίστη*, 2 pers. sing. pres. imperative active. — *ζωρότερον* (sc. *ὕδωρ*), containing less water, stronger; literally, more undiluted with water.

209-212. *τῷ*, for him, i. e. Achilles. — *αὐτὰρ . . . ἐκάη*, but when the fire had burned down. — *καὶ φάλαξ ἐμαράνθη* is epexegetical of the preceding clause.

219-224. *τοίχου τοῦ ἑτέροιο*, against the other wall, is the genitive of place. Cf. K. § 271. 1. — *ρεῦσ' Ἄϊας Φοίνικι* to open the business of the embassy. Ulysses, however, anticipates him, contrary probably to the original arrangement of the order in which they were to speak, being impelled by a desire to commence an affair of such moment, with a caution and delicacy which the aged Phoenix might not observe. — *δειδεκτ'*, pledged, 3 sing. pluperf. (as aorist. S. § 133. Δ) of *δεικνυμι*.

225-625. The speeches which now follow are models of their kind, and highly characteristic of the speakers. Ulysses with his accustomed art and eloquence depicts the distressed condition of the Greeks, against whom Hector, inspired by Jove and aided by his lightnings, rages terribly, and whom he waits with impatience for the morning to utterly destroy—he refers to the parting command of Peleus to his son, to abstain from contention, and then enumerates the gifts promised by Agamemnon, and entreats him to pity the Greeks, who will honor him as a god, if he will cease from his anger. He then closes with another appeal to his personal pride, by referring to the threats of Hector. The reply of Achilles is modest but stern and inexorable. Phoenix then with the garrulity of age makes a long and rambling speech, interspersed with pathetic expostulations and containing several stories, and ends by urging the hero to return to the Greeks and protect their ships. But Achilles remains inflexible. Ajax, indignant at the haughty and unyielding temper of Achilles, advises their immediate return to the army, and closes his short address by urging once more upon Achilles, his reception of the friendly gifts and reconciliation with Agamemnon. In reply Achilles courteously but firmly adheres to his determination to abstain from battle, until Hector shall attempt to fire the ships

of the Myrmidons, when his victorious course will be checked. Such is a brief outline of these speeches, which form one of the most interesting portions of the Iliad.

225-231. ἐπιθευείς, sc. ἐσμέν. Cf. Butt. § 129. N. 7. — πάρα, i. e. πάρεστι. — δαίνυσθ', i. e. εἰς τὸ δαίνυσθαι. Crus. — μέμηλεν, sc. ἡμῖν. — ἐν δοίῃ, in doubt. Eustath. supplies ἐσμέν, but Crusius prefers ἐστί. — νῆας εὐσσέλμους depends on σαωσέμεν. The hyperbaton is well suited to the excitement of the speaker.

234-239. οὐδ' ἔτι . . . πεσέσθαι, they purpose (literally, affirm, say) no longer to hold back, but to fall upon the black ships. — Ἐκτωρ δὲ μέγα κ. τ. λ. Nothing could be more adapted to arouse Achilles, than this reference to the prowess of Hector, and his exultation in view of the destruction of the Greeks. — θεὸς adverse to his success.

241, 242. γὰρ introduces the reason why Hector prayed for the speedy approach of morning. — πύρος is the genitive of material.

248-251. ἐρύεσθαι = σώζειν. Cf. 5. 344. — αὐτῷ τοι, to yourself. — οὐδέ τι . . . εὐρεῖν. The order is: οὐδέ τι μῆχος ἔστι εὐρεῖν ἕκος βεχθέντος κακοῦ (when the evil is done). — φράζειν, reflect. Cf. N. on 1. 84.

262. εἰ δέ, sc. βούλει. See N. on 1. 302.

300-304. κηρόδι μᾶλλον, very much in your heart = from the bottom of your heart. — ἔλλους in opposition to Ἄτρεϊδης. — θεὸν ὧς. See N. on 3. 2. — νῶν . . . ἔλασι. For this allusion to Hector, see N. on v. 237. — ἐπεὶ . . . ἔλασι. Cf. K. § 338. 1.

311-318. ὡς . . . ἕλλος, so that you may not sitting by me complain (= urge me with your complaints) one after another. — τρύζητε properly signifies to moan as a turtle dove (τρυγών). — δε-εἶπε. For the subjunctive, see N. on 1. 139. — ἐμεγ' is the object of πεισέμεν. — Ἰση . . . πολεμίσοι, there is an equal reward to him who remains (at the ships) and to him who fights much; literally, if any one fights much.

320-326. κάτθαν' (Epic aor. of καταθνήσκω) . . . ἐργῶς, the man who is inactive and he who does much, die alike. — οὐδὲ . . . περικείται, nor have I any advantage; literally, nor does any thing lie around me, i. e. over and above what others have. — ἡματα . . . πολεμίων, I spent bloody days in fighting. The participle here denotes manner. S. § 225. 3.

335-343. τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, to them they remain undisturbed, i. e. the other chiefs have undisturbed possession of their gifts. — ἦ . . . Ἄτρεΐδαι, pray, do the sons of Atreus alone of men love their wives? Cf. K. § 344. 5. a. — τὴν αὐτοῦ, his own spouse. — κήδεταί, sc. τὴν αὐτῆς. — δουρικτητὴν περ εἴουσαν, although she was obtained in war (= a captive). See N. on 1. 131.

346-348. ἀλλ' . . . φραζέσθω. Trollope thinks there is an allusion to what was said by Agamemnon in 1. 175. — ἦ μὲν imparts irony to this passage. The allusions to the defences of the Greeks (cf. 7. 436-441) are very sarcastic and cutting.

351-356. ἀλλ' οἰδ' ἔς, *not even thus with all his ramparts and defences.* — σθένος Ἑκτορος, *the might of Hector = the mighty Hector.* See N. on 2. 658. — ὅσον, *as far as.* — ἐς Σκαίδς τε πύλαις is put, says Stadelmann, by a kind of attraction for ἀπὸ Σκαίων πυλῶν. The idea is, that Hector came forth from the Scaean gate only as far as the beech-tree (φηγόν. See N. on 5. 693). οἶον is taken by Crusius, adverbially. — νῦ δ' is to be constructed with ἔφει.

361. ἐν = in the ships. — ἐρεσόμεναι depends on μεμαῶτας.

370-379. ἀμφαδόν, *openly, publicly.* The reason is given in the next clause. — ἔμιν δέ οἱ (sc. ἔστω), *let it be sufficient for him, enough for him,* that he has ill-treated me once and escaped with impunity. — ἄλλα ἔκπυλος ἐβήτω, *and let him go unhindered (by me) to ruin.* Bonnycastle (Class. Mus. Vol. VII. p. 385) gives this turn to the passage, *enough for him; let him perish in contempt like a fool, for the all-wise Jupiter will deprive him of his senses.* There must be some alteration in the text to obtain this meaning. — τίω . . . ἀσπ, "*I value him equally with a hair, i. e. none at all.*" Smith's Crus. Lex. — δεκάκις . . . τόσα, *ten and even twenty times as much.*

381-384. Θήβας. This reference to the greatness and opulence of Thebes is very valuable, as almost all traces of its magnificence had passed away, before the age of authentic history began. This city is called in Scripture No or No-Ammon, and its wealth and population are referred to in Jer. 46, 25; Ezek. 30, 14, etc. Cf. Trollope's Note on this passage. — δόμοις ἐν, *within mansions.* — ἑκατόμυλοι, *one hundred gates.* — ἂν' ἐκδοσθῆν, sc. πύλῃν. — ἔξοιχνεῦσαι, *go forth.*

401-411. οὐ . . . ἀντάξιον, *for not to me (i. e. in my estimation) an equivalent for life.* Some may prefer to render ἐμοὶ as the subjective genitive. See N. on 1. 104. For the genitive after ἀντάξιον, cf. K. § 275. 3; S. § 200. N. 2. The subject of this clause is Ἴλιον, the following clause, οὐδ' ὅσα . . . ἐκτῆσθαι, being climactic. — τοπρὶν . . . Ἀχαιῶν. Much of the wealth of Troy had been exhausted by the long siege. — Πυδοῖ. This shows that the temple of Apollo had become very rich, even so early as the time of Homer. Its subsequent wealth and magnificence are referred to by many of the Greek writers. — ἀνδρὸς . . . λείπεται, *but the life of man is not to be plundered that it should return again,* i. e. the breath, when once it has left the body, cannot be restored by plunder. This sense is demanded by the antithesis with the two preceding verses. λήϊσθη is a verbal from ληΐζομαι. S. § 142. p. 217. — μήτηρ . . . τέλοσθε, *my mother says that double fates lead me to the end of death.* Cf. 1. 351, 416. Bothe after Bentley would read γὰρ τ' ἐμέ, on the ground that the pronoun is emphatic, the intimation being that only one destiny belongs to a common man.

418-422. θῆρε = εὐρήσετε. Eustath. — τέκνωρ. See N. on 7. 30. — ἄλλα belongs to ἐκπέσχε in the sense of *in earnest.* — χάρῃ εἰ

protection. — τὸ γὰρ, *for this*, i. e. the duty of making a report. — γερόντων = ambassadors.

425-429. ἐτοίμη, *efficient, effective*. Supply ἐστὶ. — ἐμεῦ ἀπομνησίσαυτος, *while I continue to be angry; while my anger continues*. See N. on l. 88. — ἀνάγκη, *by compulsion = against his will*. — δ' = *however*.

434-443. μετὰ φρεσὶ—βᾶλλεαι, *you resolve; literally, cast in your mind*. — πῦρ with which the Trojans were threatening the Grecian ships. — ἀδῶι, *here at Troy*. — νήπιον, *young, a boy*. "Eustathius says that according to some of the ancients, Achilles was only twelve years of age, when he went to Troy." Pope. — τῶδε refers forward to the qualities of a hero spoken of in the next verse. The infinitives here denote the purpose of προέηκε, answering to the Latin *supine*.

446. γῆρας ἀποξύσας, *having stripped off my old age*. The imagery is either borrowed from serpents that cast their skins (cf. Smith's *Crus. Lex.*), or from the scraping off the rougher and outer rind or skin, in order to make smooth. Thus in order to make Phoenix young, his rough and wrinkled skin would have to be, as it were, scraped off for that purpose. Cf. Butt. *Lexil. No. 26. § 2*.

451-457. λισσέσκετο γούνων. For the construction of the genitive, see N. on l. 407. — στυγερὰς, *hateful*. — Ἐριννῦς for Ἐριννύας. "The Erinyes," says Crusius (*Lex. sub voce*), "are the symbol of a guilty conscience, which follows every act of impiety, and especially of the curse which rests upon any wretch who violates the most sacred duties of humanity, such, for example, as relate to parents, kindred, and suppliants." Cf. Müller *Eumen. 186*; Keightley's *Mythol. pp. 47, 196*; Smith's *Dict. Gr. and Rom. Mythol. vol. ii. p. 91*. — ὄσω, *his*, i. e. Amyntor's. The purport of this curse was that Phoenix should be childless. — Ζεὺς καταχθόνιος, i. e. Pluto.

485. καὶ . . . Ἀχιλλεῦ, *and I have rendered you, O Achilles equal to the gods, thus great (as you now are)*. — ἐκ θυμοῦ φιλέων, *loving you from my soul*. The reason is given in ἐπεὶ οὐκ ἐδέλεσκες κ. τ. λ.

504-513. αἰ . . . κιοῦσαι, "who take care to walk behind Ate." Crus. Some render, *who following after Ate are full of care*, reference being had to their anxiety to repair the mischief she has done. — φθάσει . . . ἀνθρώπων, *and she goes before them over the whole earth, doing injury to men*. Or if with Köppen, Spitzner, and Bothe, we erase the comma after αἶαν, it may be rendered, *she anticipates them (i. e. Ate) in reaching every land (by præg. constr. of ἐπι. See N. on l. 55), and doing injury to men*. There is no essential difference in the two interpretations. — πόρε . . . τιμῆν, *and do you grant also that honor may follow (= be present with) the daughters of Jove (by listening to the prayers of the embassy)*. — ἤτ . . . ἐσθλῶν, *which bends the mind of other good people, i. e. for the sake of which when wronged they suffer themselves to be appeased*.

539-541. χλοῖνην. The etymology of this word is obscure, and hence

it has received the various interpretations, *well-fed, solitary, foaming, fierce, castrated*, etc. The sense which makes it = ἀφριστής, *raging, foaming*, appears on the whole to be preferable. — κατὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔδων. The Greeks sometimes seem to reverse the rule, that the main action should be expressed by the finite verb, and the subordinate circumstance by the participle. Cf. Butt. § 144. 5. — πολλὰ . . . μακρὰ, *for many tall trees did he utterly* (literally, *torn up from their foundation*) *prostrate upon the ground.*

555-565. ἦτοι δ' μητρὶ κ. τ. λ. The legend of the fire-brand, upon the preservation of which the life of Meleager depended, but which was burned by his mother, was framed at a later date. — τὴν δὲ refers to Cleopatra. — Ἀλκυόνην, *Alcyone*. The legend is that the wife of Ceyx, hearing of the shipwreck of her husband, threw herself into the sea, and was changed by Jupiter into a kingfisher (ἀλκυόν), whence she was called Alcyone. Heyne and Spitzner read in this place ἀλκυόνην, and suppose the comparison to lie between the tender wailings of the kingfisher, a thing frequently mentioned by the poets, and those of Marpesa separated from her husband. — τῆ . . . πείσσω, *he* (Meleager) *sat beside her nursing his bitter rage.*

612-615. μὴ . . . ἀχέων, *disturb not my soul with weeping and lamentation.* — καλὸν belongs to κήδειν the subject of the sentence.

624-642. The character of Ajax is well preserved in this short speech of his. Plain and straightforward in all his words and actions, he scorns to stoop to entreaties, but respectfully and earnestly requests Achilles, to lay aside his wrath and come to the assistance of the Greeks.

639, 640. ἐπὶ τῆσι, *in addition to them*, i. e. the seven maidens. — ὑπερῷοι . . . Δαναῶν, *for we* (sent) *from the army* (literally, *multitude*) *of the Greeks are under thy roof*, i. e. are thy guests, and have therefore some claim upon thy magnanimity.

645. μοι κατὰ θυμόν, *according to my mind* = *agreeable to me*. For the dative, see N. on I. 104.

655. καὶ μμαῶτα, *however furious*. The participial clause forms an antithesis to the verb in the principal clause. Cf. 13. 787; 16. 627.

661-663. λίνοιο . . . ἔωτον, *and the delicate nap of linen*. λεπτὸν ἔωτον is put tropically for *very fine, beautiful*, since the fineness of woollen fabrics is tested by their naps. Cf. Butt. Lexil. No. 33. § 4. — μυχῶ is the local dative.

699-709. ἄλλως, *otherwise*, i. e. without those gifts and entreaties. — δῆπότε . . . ὕσθη, *whenever his mind impels him or a god excites him*, but not before. — καὶ δ' αὐτός, *and do you yourself*. This speech of Diomedes is short, to the point, and in fine keeping with his brave and chivalrous character.

I L I A D X.

1-4. ἄλλοι as opposed to Agamemnon. — πιπιχιοί, *the whole night*, ἄ an adjective taken adverbially. S. § 158. 3. — Ἀτρεΐδην—ἔχε. Cf. 2. 2.

5-10. ὡς δ' ἄτ' ἄν. Cf. 2. 147. — ἀδέσφατον. See N. on 3. 4. — ἦε . . . πευκεδανοῖω, *or somewhere the vast mouth of bitter war* (= a great war). Some refer this to an impending battle, when Jove gives signs of anger, others to the desolations of war. — ὡς πυκίν', *thus frequently*, i. e. Agamemnon's sighs were as frequent as the flashes of lightning before a tempest. — ἀνεστενδήξίς', *groaned heavily*. Some read ἀνεστονάχιζε.

14-19. αὐλῶν . . . ἀνδρώπων. The Trojans were passing the night in joyous anticipation of the victory which awaited them the next day. The contrast between their noisy and illuminated camp and the silence and darkness which reigned in the Grecian host, reduced Agamemnon almost to despair, and caused him to repair to the tent of Nestor in order to avail himself of his wisdom and experience. — ἄτ'—ἴδοι, *whenever he saw*. See N. on 2. 794. — πολλὰς . . . χαίτας, *he drew many hairs from his head by the roots*. — Διτ depends on ἔλκετο as the dat. commodi. Some supply and translate, *accusing Jupiter*. The Schol. supplies ἀποδυρόμενος. — εἴ τινα. Supply σκοπεῖν or πειρᾶσθαι. See N. on 1. 66. — οἱ σὺν, i. e. σὺν οἱ.

26-28. μήτι πᾶδοιεν, sc. δεδοικότι. See Ns. on 1. 26; 5. 487. This expression is euphemistic, being put, as Crus. remarks, for μὴ κακὰ πᾶδοιεν. — πούλῶν ἐφ' ὕγρην, *upon or over the wide sea* (literally, *water*. See N. on 14. 308). — ὀρμυλοντες, *purposing, meditating*.

39-41. μὴ . . . ἔργον, *lest no one will undertake this work*. See N. on 1. 28. — μάλα . . . ἔσται, *he will be a very bold man who undertakes to reconnoitre the enemy*.

43-50. χρεῶ (sc. γίγνεται) . . . σέ, *there is need to me and thee of counsel* = *I and thou have need of counsel*. In this elliptical use of χρεῶ, it is followed by the accusative of person, like χρή. Cf. K. § 279. R. 4. — ἐρρήσεται (see N. on 5. 344) is explained by Matthiæ (§ 527. Obs. 3), as the future used for the subjunctive. — μητίσασθαι, *has devised, planned*. Opposed to this is ἔβραξε in the next verse. — αὐτως, *thus*, i. e. in the performance of these great deeds.

57-59. κείνῳ . . . τιδοίαστο, *for to him they will most especially listen*. See N. on 2. 180. — ἐπετράπομεν, sc. σημαίνειν φυλάκασσι from v. 58.

61-65. πῶς γὰρ μοι. See N. on 1. 123. — μύθηφ = *by thy order*. — πᾶσι (i. e. with the guard. Cf. vs. 125, 126) μένευ (see N. on 1. 20). Supply from the preceding line ἢ κελεύεις ὡς. — μήπως ἀβροτόμοις (Ἔπις for ἀβροτόμοις) ἀλλήλοισιν, *lest we some how miss one another*.

67-71. ἐγρήγορσαι corresponds to ἐγρήγορσε, in which word, see N. on 7. 371. — πατρόθεν ἐκ γενεῆς, from his father's family. The reason is given in πάντας κυδαίνων. — ἀλλὰ . . . πονεόμεθα, but let us ourselves also labor in personally summoning the chiefs. — ἐπὶ . . . ἴει (i. e. ἐφίει γεινομένοισιν), upon us when born (= at our birth), i. e. such is our destiny.

88-99. γνώσεαι is put for the imperative γνώσθι. Cf. Mt. § 498. c. β; K. § 255. 4. — ἀλαλύκτημαι, I am greatly troubled, a reduplicated perf. pass. used as a present with intensive force. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 19. — κραδίη . . . ἐκδρόσκει, my heart leaps forth from my breast, i. e. beats with violence through my anxiety. — μὴ . . . κοιμήσονται, whether exhausted by toil and (oppressed) by drowsiness they slumber. For μὴ in an indirect question, cf. K. § 344. d.

105. νῦν is here an adverb of time, although its usual force is that of a weak illative.

110-118. Αἶαντα ταχύν, i. e. Ajax Oileus. — καὶ τοῦσδε, those too refers forward to Αἶαντα (i. e. Ajax Telamon) and Ἴδουμένηα — φίλος περ ἴοντα. See N. on 1. 131. — κατὰ πάντας ἀριστήσας depends in construction upon λισσόμενος. — οὐκέτ' ἀνεκτός, no longer endurable.

123-127. ποτιδέγμενος for προσδέγμενος, and this for προσδεχόμενος, waiting, expecting. — ὄρμη, impulse, movement. — ἐμέο πρότερος, before me, i. e. at an earlier hour than I arose. — ἵνα . . . ἡγέρεσθαι, for there (ἵνα = ἐνταῦθα) I ordered them to assemble.

147. βουλὰς βουλεύειν. Cognate accusative. S. § 181. 2. — ἤ . . . μάχεσθαι, whether to fly or fight. Crusius constructs this in the sense of ποδὶ τοῦ φεύγειν ἢ μάχεσθαι.

152-158. ἔγχεα . . . ἐλήλατο (sc. εἰς τὴν γῆν), and their spears were struck upright in the ground on their points. The σαιρωτήρ was a pointed cap of bronze inclosing the bottom of the spear, and by means of which being forced into the ground, the weapon stood upright. This was commonly done when the warriors were taking their rest. Cf. Virg. *Æn.* 12. 130; 1 Sam. 26. 7. — λαξ ποδὶ κινήσας (sc. αὐτόν), moving him with the heel of his foot.

160, 161. ἐπὶ δρωσμῶ πεδίοιο, upon the heights of the plain. This is spoken of the elevated portion of the Trojan plain, lying between the high bank of the Scamander (cf. N. on 5, 36) and the camp. — εἶσαι, Epic for ἦνται. — ἄγχι νεῶν. S. § 195. 1.

164-167. σχέτλιος, powerful, hardy, is here employed of the untiring activity of Nestor, and is therefore to be taken in a good sense. — ἀμύχανος, unsubduable by fatigue, want of rest, etc.

173-175. νῦν γὰρ δὴ, for now indeed. — ἐπὶ . . . ἀκμῆς, it stands upon the edge of a razor, i. e. is extremely doubtful. The expression passed into a proverb, to denote that one was in the extreme crisis of his fate. — ἢ-ἢέ, whether-or. — Φυλλέας υἱόν, i. e. Meges.

183-185. ὡς—*ἔυσωρήσονται*. In comparisons the indicative is employed, when the comparison is considered as an actual fact, otherwise the aorist subjunctive is used, the mode-vowel being often shortened, so as to retain the appearance of the future. Cf. K. § 343. R. 1. — ἀπό τέ σφισιν ἔπυρε δλωλεν = οἷς ἔπυρε ἀπόλωλεν. See N. on 6. 147.

187-189. ὡς, *ὕψις*. — *κακῆν*, evil, *dreadful*, on account of their imminent danger. — ἐπι—*ιόντων*, *advancing* to attack the Grecian camp.

205-212. *δυμῶ* *τολμηεντι*, of *daring mind*. — εἰ τινα *κου*. For the ellipsis, see N. on 1. 66. — *ἄσσα . . . σφίσι* is in exegetical apposition with *φῆμιν*. — *ἀπόπρᾶδες*, at a *distance* without approaching nearer. — οἰ—*κλέας*. See N. on 1. 104. — *ὑπυρράδιον*. *under heaven*, i. e. through-out the world.

222-224. εἴ τις—*ἔποτο*—*ἔσται*. For the future in the apodosis, cf. Mt. § 524. 3. — *σύν . . . ἐνόησεν*, when *two go in company*, the *one perceives before the other*. *σύν* is taken adverbially. *δύ' ἐρχομένου* is put in the nominative by attraction with *ἔ*, which follows in partitive apposition. See N. on 3. 211. Many construct it as a nominative absolute.

229-231. Notice the emphatic repetition of *ἦδελε*.

240. Agamemnon feared that Menelaus might be selected as the companion of Diomedes in this perilous undertaking. *δέ* is not therefore to be rendered *for*, but has its adversative signification. Diomedes was directed to respect no rank or station in the choice he was about to make, *but* in giving this advice Agamemnon shuddered for his brother.

246. *τούτου γ' ἐσπομένοιο*, if he *accompany me*. For the participial protasis, cf. K. § 312. 4. d. — *καί . . . αἰδομένοιο*, even *from flaming fire*, is a proverbial expression = *from the greatest danger*.

252, 253. *ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε*, and the *stars have now advanced* = *are now sitting*. — *παρῆχκεν . . . μοιράων*, and the *greater portion of the night, even two parts, has passed by*; literally, and the *night, more than two parts, has passed by*. — *τριτάτη . . . λέλειπται*. It would seem from this, that in Homer's time the night was divided into three watches.

255-258. *Θρασυμήδης* was the son of Nestor. Cf. 9. 81. — *ἔφαλον*, *without a cone*. The helmet or head-piece (*καταῦτυξ*) here spoken of, was worn on hunting excursions, or when, as in this adventure of Diomedes and Ulysses, the darkness rendered the crest and other ornaments useless.

262-265. *ἴνοσ* is the genitive of material. — *ἔντροσθεν*, *within the helmet*. — *ὄσ*, gen. of *ὄς*. Crusius says that Homer uses *ὄς* and *ὄσ* according to the necessities of the metre. Cf. Thiersch §§ 158. 12; 197. 59. — *ἔνθα καὶ ἐνθα*, *here and there on both sides*. — *μέσση . . . ἄρηρει* and *felt was fitted* (to it) *in the midst* = *and inside it was lined with felt*. It was thus made easy to the head of the wearer.

270. *φορήνας*, *to be worn*, denotes the purpose.

274-276. *ἔρωδιόν*, a *heron*. This bird, according to the Schol., was

especially an omen to those who wished to execute some stratagem — κλάζωντος ἔκουσαν, *they heard its screaming*.

278. ἦτε—παρίστασαι. The second person is employed, because the relative refers to a vocative. There is, however, an exception to this in 17. 248, where the verb is put in the third person.

282. ὄ . . . μελήσει, *which will distress* (literally, *be a care to*) *the Trojans*.

284. κέκλυδι γῶν καὶ ἐμοί, *hear now me also*.

291-294. ὄτ responds to ὅς in v. 285. — ἦνιν. See N. on 6. 94. — ἀδμήτην, *untamed*, i. e. one who had drawn neither plough nor wagon, as the exegetical clause ἦν . . . ἀνήρ explains it. — χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, *putting* (literally, *pouring*) *gold about the horns*. The victims were adorned for sacrifice, by gilding or putting gold plates upon the horns. Cf. Odys. 3. 426.

299. οὐδὲ μὲν οὐδέ = ἀλλ' οὐ μὴν οὐδέ. Crusius. Cf. 2. 708.

303-309. τίς . . . τελέσειεν, *who will promise to accomplish* (literally, *will accomplish promising*. Cf. K. § 344. 2. R. 8) *this deed for me?* τῷδε refers forward to the deed spoken of in v. 308. — ἔριστοι in speed. — δοῦντι κε τλαίη = δώσω τιμὴν ὅς τλαίη (Crus.). Cf. N. on 1. 162. — ὅς τοπάρους περ, *as formerly*.

316. What a contrast between Dolon and the Grecian chiefs, who were at this time starting on a similar errand.

324. οὐχ ἔλιος σκόπος, *non vanus speculator*. Cf. 4. 46. — οὐδ' ἀπὸ δόξης, *not otherwise than you expect*; literally, *not away from expectation*. Cf. Mt. § 573.

328. ὄ—λάβε, i. e. Hector. — οἱ refers to Dolon.

338, 339. κάλλιφ', i. e. κατέλιπε. — ἀν' ὁδόν, *along the way to the Grecian camp*.

344. παρεξελθεῖν πεδίοιο, *to pass along the plain*. For the gen. of place, see N. on 2. 785.

349-353. ἔρα in ἔρ' ὄκα is taken by Kühner (Jelf's edit. § 788. 1) in the sense of *so soon*, there being contained in it the notion of immediate connection with the preceding event (see N. on 1. 405), and hence the idea of quickness. — ὅσον . . . ἡμῶν, *as far as the space of mules extends*, i. e. as far as mules could run a furrow, while Ulysses and Diomedes were lying in wait for Dolon. This would be some distance, as is evident from the following context. Voss follows the explanation of Aristarchus, who supposes two teams, and that the comparison is founded on the distance, which a span of mules in ploughing would gain upon a yoke of oxen. But this distance would be too short to answer the demands of the context, and the explanation is too forced to admit of its being received as the true one. — ἐλκόμεναι limits προφερέστεραι. — νειοῖο is the genitive of place. See N. on 2. 785.

355. *ἔλπετο γὰρ κ. τ. λ.* This shows that he was already beginning to yield to fear, and to repent of his rash undertaking.

362-369. *μεμηκώς*, 2 perf. part. of *μηκόμεαι* as present. — *ὤς* responds to *ὤς* in v. 360. — *διώκετον* for *ἐδιωκέτην*. Cf. K. § 220. 9. — *προσέφη*, sc. *αὐτόν*.

374. *ὁ δ'* refers to Dolon. The sight of the ponderous weapon which had passed over his shoulders, paralyzed his limbs with fear. — *ἔραβος . . . ὀδόντων*, and his teeth chattered; literally, there was a chattering of teeth in his mouth.

387. *ἦ . . . κατατεθνήτων*, was it to plunder some one of the dead bodies? i. e. did you come from private motives? This sense is required by the antithesis which follows.

394. *δοὴν νόκτα*, swift night, i. e. night swiftly passing away. To men needing repose this seems truly the case. Some refer it to the rapidity with which night comes on. This idea is implied in the common expression, night has overtaken or surprised one. Butt. (Lexil. No. 67. § 10) translates it *quick and fearful night*, with the idea of swiftness there being the implied notion of unfriendliness. — *ὤς ταπείρος περ*. See N. on v. 309. — *σφίσιον* stands for *ὑμῖν*. S. § 161. N. 3.

422. *σφιν παῖδες*, i. e. the children of the allies. Their absence from their wives and children is given as a reason why they slept free from care.

425. *εἴδουσ'*, sc. *οἱ ἐπικούροι*.

429-437. *Λέλεγες*. The Leleges dwelt about Pedasus and Lyrnessus, opposite Lesbos. After the fall of Troy they emigrated to Caria. — *εἰ γὰρ οὐκ κ. τ. λ.* It is worthy of notice that Dolon in his terror proceeds of his own accord, without waiting to be questioned, to communicate intelligence to his captors. — *θελεῖν . . . ὁμοῖοι*, equal in speed to the winds. Cf. K. § 306. R. 8; S. § 222. 3.

447. *οὐκ*. Kühner (Jelf's edit. § 721. c) says that this particle attaches to its signification, the collateral notion of excluding every thing else, *exactly this and nothing else*. — *μοι* may be referred to the dat. *commodi*. See N. on l. 39.

450. *εἶσα* is put for *εἶς*, 2 pers. sing. of *εἶμι*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 86.

454-457. *γενείου* is the genitive of the part taken hold of. See N. on l. 197. — *φθεγγόμενον*, while he was speaking.

462. *τοῖσδεσσι*, Epic for *τοῖσδε*. Cf. K. § 217. 4. b.

477. *οὗτος—οὗτοι* are employed *δεικτικῶς*. See N. on l. 20.

481. *μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι*, and the horses shall be my care. In prose *αἴλει* takes only a neut. pron. in the nominative. Cf. K. § 274. R. 2.

486. *ἐγοροῶση*. See N. on v. 183.

504-511. *ἦ ὄγε*. In the second of two sentences having the same subject, *γέ* is added to the pronoun to mark distinctly the identity of the subject: *whether he, I say*. Cf. K. § 303. R. 2. — *ἦ . . . ἀέπας*, or hears

it *away raising it up* (on his shoulders). This shows that the chariot of the Homeric heroes was quite light. — μή . . . ἔλθης, *lest thou go when put to flight*. *πεφοβήμενος*, i. e. *eis φυγὴν τραπέεις*. Crus. — μή πού το — ἔλλος, sc. *δεῖδω*. See N. on l. 26.

513. 514. ἵππων, *the horses*, not the chariot for that was left behind. Cf. v. 504. — ἐπιβήσεται refers grammatically to Diomedes, yet Ulysses also mounted one of the horses. Cf. v. 541.

540. ὄπω . . . ἔπος, *the whole speech was not yet spoken*. — αἰνῶ, i. e. Ulysses and Diomedes.

547. αἰνῶς . . . ἠελίοιο, *they are greatly like the rays of the sun*, i. e. of dazzling brightness.

571-577. ὑπὸρ' . . . Ἀθήνη, *until they could get them in readiness as a sacred gift to Minerva*, i. e. until they could suspend them in some temple of Minerva. — ἀσπιδόους, *bathing-tubs*, in which the artificial warm bath was taken, the bather sitting in it, while water, warmed in a large cauldron or tripod, was poured over him. The warm bath was taken after violent bodily exertion or fatigue, in order to refresh the body and relax the over tension of the muscles. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 133. — ἀλειψάμενοι λίπ' ἐλαίῳ, *having anointed themselves with rich oil* (literally, *olive oil*). "ἀλείφειν means *to rub*, and acquires the meaning *to anoint* by aid of λίπα (*to smear with fat*), so that ἐλαίῳ is not superfluous." Thiersch § 198. 2. λίπα is a shortened form of the dative for λίπαι. Cf. K. § 68. 9.

I LIAD XI.

1. Τιθωνοῖο, *Tithonus*, the son of Laomedon and husband of Aurora, who bore to him Memnon and Æmatheon.

11. Ἀχαιοῖσιν . . . ἐκδόσῃ, *and infused great strength into the breast of each one of the Greeks*. See Ns. on l. 24; 237.

17-23. περὶ with the dative here follows a verb of motion, because the idea of rest predominates = *he put his beautiful greaves around his legs, there firmly to remain*. Cf. K. § 300. 3. a. See N. on l. 55. — οὐνεκα = *εἶτι*. Cf. Odys. 5. 216.

36-39. τῇ δ' ἐπί, i. e. ἐπὶ τῇ. — Γοργῶ. Cf. 5. 741. — ἐστεφάνωτο. See N. on 5. 740. — ἐλέλικτο, *was twisted, entwined*. The pluperfect has here the aoristic force.

50-53. ἠῶδι πρό, literally, *forward from the morning*, i. e. the whole morning. πρό is never put after its case, except after the Epic genitive in -δι. — φθάν (Epic for ἐφθασαν) . . . κοσμηθέντες, *very (μέγα) quickly were they marshalled at the trench with the drivers*. Heyna, Bothe, and Troilope read μεθ', and refer φθάνω to *place* and not to *time*. — ἐλίγω μ

ἢ κείνων, were but little behind. — κατὰ . . . αἵματος, and sent down from above showers of blood; literally, dew drops moistened with (i. e. whose moisture was composed of) blood. These drops are referred to certain butterflies, which, after emerging from the chrysalis state, emit a bloody fluid which appears often upon leaves and plants. Cf. Smith's Crus. Lex.

62-64. οἶος . . . ἀστήρ, and as a destructive star appears from the clouds. Felton refers this to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks. — ὧς responds to οἶος.

69. τὰ . . . πίπτει, and the frequent handfulls fall = handfull after handfull falls.

86-89. In these beautiful lines the poet refers to mid-day. — ἄδος, weariness; literally, satiety, disgust. Butt. (Lexil. No. 6. § 1) says that this Homeric word is a complete ἀπαξ εἰρημένον.

95-98. ἰδὸς μεμαῶτα, as he was rushing straight forward. — δόρυ εσχέδε, retard his spear. See N. on l. 104. — ἐγκέφαλος—πεπλάκτο, the brain was defiled (with blood). So Crusius. Voss renders it mingled with blood.

115. ἀπαλὸν . . . ἀπήρα, deprives them of their tender life.

125. οὐκ . . . Μενελάω, would not permit him (i. e. Paris) to restore Helen to the yellow-haired Menelaus, i. e. he opposed those whose who advised that she should be restored to her husband. There were evidently two factions in Troy, one siding with Paris, and the other opposed to his unjust detention of Helen.

142. τοῦ πατρός, of your father. For the article employed as a possessive pronoun, cf. K. § 247. 2.

147-150. δάμον . . . δμῖλον, and he hurled it (i. e. the head) as a mortar to roll through the crowd. Some refer this to the body, from which the head and arms had been lopped off. — φεύγοντας ἀνάγκη, flying from necessity.

170-181. Σκαίαι, . . . φηγόν. Cf. 3. 145. — κάμ is put for κατὰ. Cf. S. § 13. 11. — τῆ, sc. βοῦ. — ἰῆ = μία. Cf. S. § 80. 1. — οἱ δ' refers to the Trojans. — ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ has usually been translated in the milking-time of the night (i. e. in the evening or morning twilight), but Butt. (Lexil. No. 16. § 7) maintains with much philological acuteness, that its signification in this place is in the depth or dead of night. — περὶ πρὸ = around and before. Cf. K. § 300. R. 1. — ὑπὸ . . . τεῖχος contains a hendiadys.

187-191. ὅφρ' ἄν, as long as. τόφρ' in v. 189 responds to this. — ἐπεὶ κ' (= ἐπὶν), but whenever. Cf. 2. 475. — εἰς ἵκτους ἄλεται, shall step into his car. — οἱ, i. e. Hector. — κτείνειν (the Achæans) denotes result.

197. εὔρ' ἰδὸν Πριδμοιο. For the asyndeton see N. on 2. 169. This often takes place when the predicate is put first. Cf. Butt. § 151. 8.

201. τεῖν, Epic for σοί.

212. *πάλλων* denotes the manner in which Hector ranged through the army, and *δρύνων* in the next verse, the purpose for which he did it. We often find participles thus standing in different relations to the same verb, brevity and vivacity being thereby promoted.

214. *οἱ δ' . . . Ἀχαιῶν*, and they turned and faced the Greeks. — *ἔρτύνθη δὲ μάχη*, and the battle was renewed.

225-227. *ἤβης—μέτρον*, measure of puberty = full bloom of life. — *αὐτοῦ*, there, at his house. — *δίδου . . . ἤν*. Iphidamus therefore married the sister of his mother. — *κλεός*, rumor of the expedition of the Greeks.

233-243. *παρὰ . . . ἔγχος*, and his spear was turned along past him (i. e. Iphidamus). — *χειρὸς* of Iphidamus who had not thrown his spear, but used it as a pike. — *χάλκεον ὕπνον*. The epithet *brazen* denotes a sleep, which is deep and heavy from which one cannot be aroused. Here it refers to the sleep of death. — *ἤσ' οὐτι χάρην ἴδε*, whose favors he had not known, i. e. had scarcely begun to enjoy. Köppen renders *χάρην*, thanks, gratitude, in reference to the following *πολλὰ δ' ἔδωκε*. Clarke refers the expression to *progeny, issue*.

256-261. *ἀνεμοτρεφές*, wind-nourished, is an epithet of a spear, the handle of which has been taken from a tree exposed to the wind. — *ταῦ* depends on *κάρη* and refers to Coon.

266-270. *ἔφρα . . . ὠτειλής*, while the warm blood still gushed from the wound. Cf. *Odys. 17. 270*. — *παύσατο*, ceased to flow. — *ἔξεϊται . . . Ἀτρείδαο*, then sharp pains penetrated the strength of the son of Atreus (= the powerful son of Atreus). This line contains the apodosis. — *μογαστέκαι*, pain-exciting. Crus. Others interpret it, assisting women in labor. — *ἐχουσαν*, having at their disposal.

290. *ἦν' . . . ἔρησθε*, in order that you may acquire more distinguished glory. For the subjunctive mood in the final substantive sentence, cf. K. § 380. 2. *εἰχος* is repeated *ἐμφατικῶς*.

296, 297. *μέγα φρονέων*, thinking great things, i. e. having great hope of success and renown. — *ὕπεραί Ἴσος ἀέλλη*, like to a storm blowing from above, i. e. a whirlwind or hurricane.

306. *βαθεῖη λαίλιπι τύκτων*, striking them (i. e. the clouds) with the full blast. The comparison lies in *πολλὸν κύμα*, and *πικρὰ καρφάδ'* (i. e. *καρφάτα*).

310. *ἔνθα κε λαγὸς ἔην*. The protasis is found in v. 312.

313, 314. *τί . . . ἀλκιῆς*, what has happened to us that we forget (literally, suffering what have we forgotten) our impetuous force? *τί παδῶν* differs from *τί μαδῶν*, in that it implies contingency, while the latter implies design. Censure is implied in both expressions. Cf. K. § 344. 2. R. 5.

319. *βόλεται*. See N. on l. 112. The vulgar reading is *ἐδέλει*, which followed by *ἤ* in the sense of *malle*, Butt. (Lexil. No. 35. § 9) pronounces to be contrary to the universal analogy of Homer.

829-331. See Ns. on 2. 831-834.

347. τὸδε πῆμα refers to Hector and his followers. The pronoun is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20.

359. Ἐκτωρ ἔμπνυτο, *Hector breathed* = recovered himself. Cf. Odys. 5. 458.

362-367. ἦ . . . κακόν, *truly destruction came near to you*, i. e. you barely escaped death. — αἶ = δέ. — ὃν referring to τοὺς ἄλλους has a collective signification. Cf. K. § 332. R. 1. b.

373-376. ὁ μὲν refers to Diomedes, and ὁ δὲ in v. 375 to Paris. — ἄλιον, *in vain*, i. e. without doing execution.

385. κέρα ἄγλαέ, *thou that shinest with thy bow* = bow-displayer.

404-409. τί πάθω, *what will become of me?* Some render it, *what shall I do?* — μέγα κακόν, sc. ἔστι. Voss gives it the sense of an exclamation, *O shame!* So Crusius renders it, *a great evil!* — ἀλλὰ . . . θυμός, *but why did* (= does) *my soul ponder these things*, i. e. why do I hesitate, when only cowards retreat from battle (ἔστι . . . πολέμοιο). — τὸν . . . ἄλλοι, *there is great need that he should stand firmly, whether he be* (himself) *attacked or attacks another*. The preceding ὅς refers to τὸν δὲ for its antecedent.

421. ἐπάλμενος is put for ἐπαλόμενος.

428. τῷ . . . κίεν, *and Socus advanced to bring him* (Charops) *aid*.

430. πολύαινε, *full of wise speech; utterer of speeches full of meaning*, or *cunningly imagined* (cf. Butt. Lexil. No. 11. § 2). There is no need with the ancient interpreters of taking this in an ironical sense, as praise may be put in the mouth of an enemy.

442. ἦτοι . . . μάχεσθαι, *thou hast hindered me from fighting against the Trojans*. Cf. K. § 312. 17.

447. τῷ δὲ μεταστρεφθέντι depends on πῆξεν, and μεταφρένῃ is the local dative.

451-453. φθῆ . . . κιχήμενον, *the end of death* (= death) *has overtaken you before* (you could escape), or *has first overtaken thee*, perhaps reference being had to the remark of Socus in v. 441. φθάνειν with a participle may be rendered as an adverb. — ὄσσε . . . κερ, *shall not* (οὐ in v. 452) *close the eyes for you although dead*. To close the eyes and mouth of the dead, was the duty of the nearest relatives. Cf. Odys. 11. 424; Virg. Æn. 9. 486.

458-462. αἷμα . . . ἀνέσσυρο, *and his blood gushed forth as he pulled it* (i. e. the spear) *out*. *oi* may be referred to the dative employed for the subjective genitive (see N. on 1. 104), or it may be constructed as the dative after ἀνέσσυρο. — ὅσον . . . φωτός, literally, *as much as* (i. e. as loud a shout as) *the head of a hero could take in* (i. e. endure).

469. γὰρ ἔμεινον, *for it is better than not to do it*. The comparison in Greek is often made in reference to some thought mentally to be supplied.

476. εὖν . . . φεύγων, *him* (i. e. the hunter) *indeed flying it escapes by its feet* (= speed).

485, 486. ἰγγύδων to Ulysses. — ἄλλουδῖς ἄλλος, *one in one direction, another in another* = in different directions.

493-498. διαζόμενος Διὸς ὑμβροφ, *passed on* (= swollen so as to roll rapidly) *by the rain of Jupiter*, i. e. by a violent rain. The idea is enlarged by subjoining the name of the deity in the genitive or dative. Cf. Acts. 7, 21, with my note. — πῶδες, *learned that the Trojans were routed by Ajax*.

514. ἰητροῦς . . . ἄλλων, *for a physician is worth many others*. Cf. N. on 9. 401.

521. Τρώας ὀρινομένους where Ajax was fighting. Cf. v. 526.

524-527. ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος, *in the border of horrid-sounding battle*. — εὐρὸν . . . σάκος. He knew Ajax by the size of his shield, and not because it was borne upon his shoulders.

582-586. πληγῆς ἄτορτες, *feeling the blow; literally, hearing the lash*, i. e. the crack of the whip. — αἵματι is the dative of the instrument. — νέρθεν, *from beneath*, i. e. on the under side. — ἄντυγες. The verb is to be supplied from πεδάλακτο. — περὶ δίφρον, *around the seat*, i. e. around the bottom of the car. — ἄς . . . ἔβαλλον, *which the drops from the horses' hoofs besprinkled*. — αἶ τ' ἀπ' ἐπισώτρων, *and these* (i. e. the drops) *which* (were thrown off) *from the tire of the wheels*. A more vivid picture of the carnage of battle could scarcely be drawn.

542. It is greatly to the praise of Ajax, that Hector, although raging in battle as here described, avoided an encounter with him.

548. This comparison shows with what difficulty Ajax was driven back, and the simile commencing at v. 558, the reluctance with which he retreated.

556. τετιμημένος, *vexed*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 240. — ἦτροπ is the accusative synecdochical.

566-568. ἄλλοτε μὲν—ὄτε δέ, *sometimes—and sometimes*. ὄτε is not to be confounded with ὅτε, of which it may have been originally an equivalent, but is an adverb usually placed as here in a double sentence. — φεύγειν, i. e. εἰς τὸ φεύγειν. Cf. 9. 822.

571-574. ἀπὸ χειρῶν depends on ἔρμενα πρόσσω, *hurled forward*. — ἔλλα μὲν—πολλά δὲ are in partitive apposition with θοῦρα. — ἐπαυρεῖν is used here of an inanimate object, and is therefore to be taken metaphorically. — λιταίμενα χροὸς ἄσας, *although eager to satiate themselves with his flesh*.

592-594. οἱ δὲ . . . ἔστησαν, *and by him* (i. e. Eurypylus) *they stood close together* in order to protect him. — σάκε' ὤμοισι κλίναντες, *inclining their shields upon their shoulders*, i. e. elevating their shields so that the upper rim rested upon their shoulders. They did this to form a line of defence. — ἀντίος. Ajax was retreating from the Trojans, when he met

the Greeks who were protecting the wounded Eurypylus, and turned with them again to the battle.

604. *κακοῦ . . . ἀρχή*, and it was the commencement of ill to him. Patroclus from this time acts a conspicuous part, until he is slain by Hector, after which Achilles comes forth to avenge his death. The mission of Patroclus, to see what Grecian chief is wounded, is therefore one of the great hinges of the poem.

611, 612. *ἔρειο . . . πολέμοιο*, inquire, what chief is this which he has brought wounded from battle. *δυνίνα . . . πολέμοιο* is the second accusative after *ἔρειο*.

621. *τοῖ . . . χιτώνων*, they dried the sweat of their tunics, i. e. they dried their tunics wetted with the sweat of their bodies. This they did by exposing their garments to the breeze.

635. *δύω . . . ἦσαν*, "there were two feet under it." Crus. Cf. 18. 875. Voss with the ancient expositors refers it to the double bottoms of the mixer, while Kōppen understands it of the double cavities placed one over another. Cf. Liddell and Scott sub voce. The passage has always been deemed obscure.

639. *οἶνον Πραμνείου*, Pramnian wine, so called either from Pramnē on the island of Icaria, or from *παραμένειν* used of liquors which keep their strength and flavor. — *κνή*, Epic for *ἐκνη* from *κνώω*.

644. *δῶρησιν* is the local dative.

654. *τάχα . . . αἰτιόφρο*, he would quickly (i. e. he is prone to) find fault even with the blameless.

663-670. *τούτων δ' ἄλλων* refers to Machaon. — *ἐπισχερά*, one after another. — *εἶδ' ὡς ἠβόοιμι* commences another of the characteristic speeches of Nestor.

672-676. *ἀμφὶ βοηλασίῃ*, about the plundering of cattle. As robbery in ancient times consisted mainly in driving away cattle, *βοηλασίῃ* became a general term for robbery or plundering. — *ῥύσι' ἐλαυνόμενος*, driving off cattle by way of reprisal = making reprisals. — *ἐν πρώτοισιν* is to be constructed with *ἐβλήτη'*. — *περίτρεσαν*, fled terrified in every direction; literally, were terrified round about.

684. *οὐνεκα . . . κίοντι*, because much booty had fallen to me, a youth going to war.

691. *τῶν προτέρων ἐτέων*, in former years. Genitive of time. Cf. Mt. § 877. 2. The article is here used in the sense which it had in later times Cf. K. § 247. 2.

706-708. *ἀμφὶ τε ἄστυ*, around the city = all through the city. For this use of *ἀμφί*, cf. Mt. § 583. c. — *οἱ δὲ* refers to the Epeans. — *αὐτοὶ* is opposed to *ἴπποι*.

726-732. *ἐνδίοι*, at noon, is used as an adverb. See N. on *χθιζέας*, l. 424. — *ἐν τελέεσσιν*, in divisions. — *ἕκαστος* is in partitive apposition

with the subject of *κατεκοιμήθημεν*. — ἀμφὶ ῥοῦς ποταμοῖς, on both sides of the river. Some erroneously take ἀμφὶ in the sense of near by.

741. τόσα—ἕσα, as many as. — φάρμακα, medicinal plants. Some refer it to magic drugs or charms.

748-752. δύο . . . οὐδας, and about each (chariot) two heroes bit the ground, i. e. fell slain. — καὶ νύ κεν—ἀλάπαξα, and now I should have slain. See N. on 2. 155. — καλύψας ἡέρι πωλλῶ, by covering them with a thick cloud.

762, 763. ὡς ἔον (Epic for ἦν), thus (=such) was I. — εἴποτ' . . . ἀνδράσιν. See N. on 3. 180. — εἰος, alone, inasmuch as the people will all have been slain.

776. σφῶϊ, i. e. Achilles and Patroclus.

788, 789. φάσαι is put for the imperative. — εἰς ἀγαθόν περ, for his good. "In rebus honestis quidem." Ernesti.

791. αἶ κε πείσεται, perhaps he will be persuaded.

809. ἀντεβόλησεν. Carmichael (Gr. Verbs, p. 33) says that ἀντιβόλησεν is more in accordance with Homeric usage, which, as ἀντιβόλη is a fixed compound, when it does not dispense with the augment altogether, gives it in this and similar cases to the preposition. But cf. S. § 182. A.

831-834. τά σε . . . δεδιδάχθαι, which they say thou wert taught by Achilles. — ἠηροὶ μὲν—τόν μὲν—δ' δ'. See N. on 2. 353.

841. ἀλλ' οὐδ' ὣς, but not thus, although going at the command of Nestor on urgent business.

I L I A D X I I.

3-9. οὐδ' ἔρ' . . . Δαναῶν, nor was the ditch of the Greeks to keep them (i. e. the Trojans) any longer. Some construct Δαναῶν as the genitive of separation, and translate, keep them off from the Greeks any longer. — ἔφρα depends on ἤλασαν, and οὐδὲ . . . ἑκατόμβας is a parenthesis. — θεῶν . . . τέτυκτο, and it was built against the will of the gods.

19-26. ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων. See N. on 8. 170. — βοάγγια, "shields formed of the wild-ox hide." Crus. The Schol. on this passage omits the idea of wildness. — θεε . . . συνεχές, and Jupiter caused it to rain incessantly. — ἔφρα κε is only Epic. K. § 330.

36-40. κανάχιζε . . . βαλλόμεν', and the stricken timbers of the towers resounded. — τοπρόσθεν, as before. See N. on 9. 541.

51-60. μάλα δὲ χρεμέτιζον, they neighed much through desire to cross the ditch. — ἐπ' . . . ἐφεισταότες, standing upon the extreme brink. — ἔπδ is to be taken adverbially in the sense of away from, or its case may

be easily supplied from the preceding context. — οὐτ' . . . σχεδόν, *nor indeed was it near to leap over*, i. e. the other side of the ditch was not so near, that the horses could reach it. So Crusius. Others render the passage, *nor indeed was it easy to come close to and leap across*. This harmonizes better with κρημνοί . . . ἀμφοτέρωθεν, which contains the reason. — ἔστασαν is a shortened form of the 1 aorist. Cf. K. § 224. 11. — περὶ . . . τελέουσιν, *but the foot were thinking* (= were in doubt) *whether they could accomplish it*. — δὴ τότε, *then indeed*.

76-79. ἐρुकόντων is put for ἐρुकέτωσαν. — εἰ δὴ. See N. on l. 61.

86, 87. διαστάντες. Schol. τῶν Ἰππων ἢ ἑαυτῶν. — πένταχα, *in five divisions*.

93-95. τῶν δ' ἐτέρων, *the others* = the second division. — τρίτος commander. — Ἄσιος—Ἄσιος Ἵτρακίδης. See N. on l. 2. 838. 839.

104-107. μετὰ γ' αὐτόν, *after himself*, i. e. Sarpedon. — δ' = γάρ. — διὰ πάντων, *throughout, among all*. — οὐδέ τ' ἔφαντο σχήσεσθ', *nor did they think that the Greeks could stand against them*. The ellipsis is quite natural and easily supplied.

114-124. Ἰπποισιν . . . ἀγαλλόμενος, *being proud of horses and chariots*. — εἶσατο, 1 aor. mid. of εἶμι. — ἰδὺς φρονέων. See N. on l. 13. 135. Spitzner after the Schol. constructs ἰδὺς with ἔχε (*he drove his steeds straight forward*), and interprets φρονέων, *with design, of set purpose*. Some render φρονέων, *with high spirits*.

137-144. οἱ δ' refers to the Trojans. — ἰδὺς—ἔκισιν, *advanced straight forward*. — ἀσας, *their shields*; literally, *their dry bulls* (i. e. hides). — οἱ δ', i. e. the Lapithæ. — εἴωε (i. e. εἶωε) is put for τέως, *in the mean while*. — ἐπειδὴ—ἀτάρ, *when—then*.

153, 154. καθύπερθε, i. e. upon the wall. — οἱ δ' ἔρα, sc. λαοί.

167-174. σφήκες . . . αἰόλοι, *wasps moving rapidly in the middle*. Reference is probably had to the rapid movement of the wings, which appears as if in the middle of the insect. Some, however, render αἰόλοι, *streaked, having rings*. — οἱ θυμός, *his mind* (see N. on l. 104.). οἱ refers to Jupiter.

177, 178. θεσπιδαῖς πῦρ, *a raging fire*. — λείνον is connected by Heyne and Voss with πῦρ, *fire of stones*. But Bothe and others construct it more properly with τεῖχος. Such a hyperbaton is by no means unusual.

192. ἀντοσχεδίην, *close at hand*, i. e. with the sword.

195-199. ἄφρ' οἱ, *while these*. — τόφρ' οἱ, *those*. — οἱ β' ἔτι μερμηρίζον, *they still hesitated*. The reason is given in the following verses.

204-209. κόψε, *bit*; literally, *struck*. — ἀνρὸς . . . ἀνέμοιο, *and he screaming flew away with* (= swift as) *the blasts of the wind*. Cf. l. 16. 149. — αἰόλον, *twisting, writhing*. — τέρας, *prodigy*. Cf. l. 2. 309. Polydamus explains it in v. 222 et seq.

222. οὐδ' . . . εἴσω, *nor did succeed in bringing it to give to us young*.

238-239. ἀπὸ σπουδῆς. See N. on 7. 359. — πρὸς Ἠὼ τ' Ἡέλιόν τε towards the dawn and the sun, i. e. towards the east, in opposition to ζέφον, the west, in the next verse. Reference is had in this verse to propitious auguries.

248-249. εἰς . . . πάτρης, the one best augury is to fight for our country. A truly noble and patriotic sentiment. — σοὶ . . . ἀπολέσθαι, you on the contrary (δέ. See N. on 1. 187) have no cause to fear that you shall perish. See N. on 1. 515. ἐστὶ or γίγνεται is to be supplied.

271. οἷ τ' . . . χερσιούτερος, you who are best, middling, and worst, includes all classes of the troops.

280-289. πιφανσκόμενος τὰ ἀ κῆλα, producing (i. e. sending) his bolts. Perhaps κῆλα here refers to the snows which Jupiter is said to pour down. — κύμα . . . ἐρύκεται, but the wave approaching melts (literally, restrains) them, i. e. the wave, as it rolls up the beach, melts the snow and causes it to disappear, while all the other places are covered by it (ἄλλα . . . καθ' ἑκάστην). — τὸ δὲ . . . ὄρωρει, and along the whole wall arose a tumult.

295-297. καλῆν, χαλκείην, ἐξήλατον. See N. on 5. 194. — ἐπιοσίδες . . . κύκλων, and fastened the numerous hides underneath with long golden wires around the orb.

337-340. ἀλλ' . . . γεγωνεῖν, but he shouting could not be heard; literally, it was not to him shouting to be heard. The reason is given in the next verse. — ἐπώχαστο, were closed, Epic pluperf. of ἐπέχω. K. § 230. — κατ' αὐτάς, beside them, i. e. the gates.

356. κεῖο', i. e. where Menelaus was fighting. — μίνουδά περ, though ever so little a time.

366-369. σφῶϊ, i. e. ὑμῖς. — κεῖο' where Menestheus was defending his tower against the Lycians. — ἐπήν εὐ τοῖς ἐπαμύνοω, when I shall have well succored them.

372-375. Πανθίων "vir cetera ignotus." Bothe. — εἶστε, i. e. without receiving any check or hindrance. — ἐπιγυρόμενοι δ' Ἰκοντο is a parenthesis. — ἐρεμνῆ λαλαπι ἴσοι, like to a black whirlwind.

380-393. ὅ . . . ὑπέριπτος, one which within the wall by the battlement lay large upon the top. It was probably a sort of binding stone. — οἶοι . . . εἶο'. See N. on 5. 808. — ὁ δ' . . . ἐοικώς, and he just like a diver, i. e. plunging with his head downwards. The Lycian chiefs had succeeded in ascending the tower, and hence Epicles, when struck, fell in the manner here mentioned. — παῦσε is used causatively. — ἄνε λαδάν. The construction of λαδάνειν is here reversed, the participial form being used to give it less prominence, by making it an accessory to the action of the verb. Cf. K. § 310. 4. R. 4. See N. on 9. 540. — Γαύκου ἀπίοντος denotes the cause of the grief which seized Sarpedon. — ὅμως δ', but yet. — λήθετο χάριψ. S. § 192. 1.

400-406. δμαρτήσασθ'. Some grammarians contend that this verb never governs the accusative (cf. Jahrb. Jahn. und Klotz, p. 275), and that

here the following interpunction should be a comma. In that case τὸν ὄ would be governed by βεβλήκει. — ἰφ̄, with an arrow, is the dative of the missile. — ἐπάλιος, from the parapet, is the genitive of separation. Mt. § 354. δ'.

428, 429. ὀτέφ = ἕκαστος φ̄, of which the antecedent and πολλοὶ are in partitive apposition with πολλοὶ in v. 427. The subject of γυμνοθεῖν, may be supplied from ὀτέφ.

445, 446. ὅς βα—πρόσθε, i. e. ὅς βα ἐστήκει πρόσθε πυλάων. Crus.

453. How it enhances the idea of Hector's great strength, that he bore this enormous stone as easily as a shepherd carries the fleece of a ram. This is one of the most highly wrought passages in the Iliad, and seems to have been designed to give to Hector his meed of glory, before he falls by the hand of Achilles.

459, 460. ῥῆξε . . . . Δαιρούς, he broke off both hinges. The Schol. explains this of the pivots at the top and bottom. — μέγα . . . . μύκων, and the gates crashed loudly around. ἐμφι is disjoined from μύκων by tmesis.

463-467. νυκτι δ' ὄσφ. See N. on 10. 394. — ὑπόπια, in his face, i. e. his countenance was dark with fury. Opposed to this is λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέφ, and he shone in terrible brass (i. e. terribly in his brazen armor). — πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει, for his eyes flashed with fire. — ἐλιζόμενος, turning, not with the whole body, but partly around, as when a leader animates those behind him.

ILIAD XIII.

6-8. γλακτοφάγων (contr. for γαλακτοφάγων), milk-eating. — εὐ γάρ—έέλπετο, Jove had forbidden the divinities to take part with either of the contending hosts. Cf. 8. 5-27.

10. ἀλασκοπήν, a vain watch; a blind look out.

20-28. τρίς . . . . ἰάν, thrice he strode (i. e. he took three steps) advancing. — χροῖσα . . . . ἐφδιτα. See N. on 5. 194. — βῆ . . . . κύματ', and he drove over the waves. See N. on βῆ δὲ δέειν, 2. 183. — οὐδ' . . . . ἔνακτα, they knew their king; literally, nor did they not recognize their king.

38. παιπαλοῖσσις, craggy, or as a writer in the Clas. Mus. vol. vii. p. 461 thinks, it may be referred to the rocky islets, which separated by deep bays, render the coast full of broken indentations. The etymology of this word has been the subject of much conjecture. The most satisfactory derivation is that which refers it to ΕΛΛΩ, an old root or ground-form exceedingly prolific in its derivatives.

39-41. φλογὶ ἴσοι, like to a flame in force and vehemence. — ἔβρομοι, loud-roaring, or if with Passow we make u euphonic, it may be translated clamorous.

46. *Αἰῶντι πρώτῳ προσέφη.* Asyndeton epexegeticum. See N. on 2. 9.
62. *ἄρτο πέτεσθαι, springs forth to fly.* The infinitive here denotes purpose. In like manner *διώκειν* in v. 64, denotes the end or purpose of *ὁρήσθαι*. Cf. S. § 222. 5.
- 71, 72. *ἴχνια—ποδῶν ἡδὲ κνημῶν, the marks of his walk and gait; literally, of his feet and legs.* — *ἀπύγνωται, easy to be known.* See N. on 5. 778.
79. *ἴσσομαι, I run, rush on; properly, I am put in motion.* Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 225.
99. *δαῦμα* is explained by *Τρώας . . . νέας*, in v. 101.
102. *φυζακινῆς . . . εὐλίκεσσαν* (for *ἐφίκεσσαν*, 2 pluperf. 3 plur. of *εἶλω*), resembling flying slugs.
116. *ὕεισ . . . ἀλακῆς, it is not for us (i. e. we ought not) to abstain from battle.*
122. *δῆ . . . ἔρρεπεν, for now the great struggle has begun.* The previous contests had been for the glory of victory; but now the struggle for life had arisen.
127. *ἂν κεν.* The contingency is rendered more emphatic by the union of these two particles. Cf. K. § 261. R. 3.
- 134, 135. *ἔγχεα . . . σείβων', and the spears hurled from brave hands were thickly pressed together, i. e. the ranks were so compact that their spears lay together like plaited folds.* This is Bothe's interpretation, which I prefer to that of Passow, *they bent*, or of Voss and Heyne, *they shook their spears.* — *οἱ δ' ἴδῶς φρόνεον, their minds were intent (on the battle); literally, they thought straight on.* See Ns. on 11. 95; 12. 124.
- 142-147. *ἑσσύμενός περ, although very impetuous.* — *ὡς Ἐκτωρ.* This comparison of Hector to a rock falling from the mountain top, and rolling unchecked to the plain, is very grand and imposing. — *μέχρι θαλάσσης, as far as the sea.* — *κλισίας* is the terminal accusative. — *κτείνων* denotes manner. — *ἀμφιγυβοῖσιν, furnished with iron on both ends for fighting or sticking in the earth.* So the Schol. *ἐκατέρωθεν ἠκονημένοις καὶ βλάπτειν δυναμένοις.*
154. *ἐργυδονπος πόσις Ἥρης, the thundering husband of Juno, i. e. Jupiter.*
158. *κούφα ποσὶ προβιβάς, advancing with light step; "lightly striding along."* Crus.
177. *τόν β', him then = exactly him.* *ἄρα* refers the pronoun back to *Ἴμβριον*. See N. on 1. 405.
180. *χαλκῆ . . . πελάσση, being cut down with the axe (literally, brass) brings its tender foliage to the ground.* For the use of the subjunctive mood, cf. K. § 333. R. 2.
189. *κρωτῆς* is the separative genitive, and *ἀφαρωδέω* denotes the purpose of *ὁρήθη*

193, 194. *ἴστε . . . μεγάλῳ, drove him (i. e. Hector) back with great force.* — νεκρῶν of Imbrius (cf. v. 170) and Amphimachus (cf. v. 189).

214. *ἔτι . . . ἀντιδᾶν, for he still desired to engage in (literally, to meet) battle.* In prose, verbs of meeting are commonly connected with the dative. Cf. K. § 273. R. 9. b.

219, 220. *παῦ . . . Ἀχαιῶν, whither have gone the threats, with which the sons of the Achæans threatened the Trojans?* τὰς depends on ἀπειλεῖν, as the accusative of kindred signification. Cf. S. § 181. 2.

234-237. *ἴσθις . . . μάχεσθαι, whoever, of his own will, shall this day cease to fight.* — *συμφορῇ . . . λυγρῶν, the united force of even very weak men is advantageous.*

242-248. *ἀστεροῦν ἑναλίγκιος, like to a thunderbolt.* The point of resemblance is in the brilliancy of his armor compared with the shining lightning. — *δέοντος, of him running = as he ran.* — *ἐγγὺς ἐτι κλισίης, being yet near the tent.* — *σδένος Ἴδομενεῖος.* See N. on 9. 351.

252, 253. *ἤέ τευ . . . ἤλυθες, or have you come to me on account of some message?* — *οὐδὲ . . . λαίλομαι, for I myself am not greatly (i. e. not at all) desirous you know (τῶς) of sitting in my tent.*

257. *τὸ . . . ἔχεσθω, for we have just now broken this (spear) which I used before to carry.* The plural κατέξαμεν is referable to the common conflict in which they were all engaged. Trollope refers it to the common inattention, in the early state of the language, to the strict rules of grammar.

269. *ἐμὲ—ἐμμεναι.* See N. on 7. 198.

276, 277. *εἰ γὰρ νῦν.* The apodosis is found in v. 287. — *διαίδηται.* See N. on 8. 535.

292. *νηπίτιοι ὤς.* See N. on 3. 2.

297. *μετ', after (=with).* Cf. K. § 294. II. 1.

312-324. *νησὶ . . . ἄλλοι, at the ships in the centre there are others to assist them.* For the construction of the infinitive, cf. K. § 306. 1. d. It will be recollected that the Ajaxes had gone from the left to the assistance of Menestheus. Cf. 12. 373. — *ἐν σταδίῳ ὄσμινῃ, in standing fight, i. e. in a close engagement, opposed to fighting at a distance as an archer or slinger.* — *οἱ . . . πολέμοιοι, these (i. e. the Ajaxes and Teucer) shall follow Hector to satiety (ἄδην) in war, although eager (for battle).* — *αἰπὴ οἱ ἴσσειται, it will be hard for him.* The subject is ἐνικρῆσαι. — *νικησάτω, denotes means.*

324-326. *οὐδ' . . . ἀτροσταδίῃ, nor would he yield to rank-breaking Achilles at least in standing fight.* — *ποσὶ, i. e. in speed.* — *ρῶϊν* in constructed by some as the genitive after ἄριστέρ'. Heyne makes it the dative, "*tende mihi ad lævam castrorum.*"

330, 331. *φλογὶ εἰκελον.* Cf. v. 245. — *ἀλκῆν* is the synecdochical accusative. — *δεράροντα, i. o. Meriones.*

340. *ἄς εἶχον ταμασίχρους, which they held flesh-cutting, i. o. sharpened*

so as to cut the flesh. The adjective is attracted from the antecedent to the relative clause. Cf. Mt. § 448. 2.

346. *τετεύχεται* is the 3 dual imperfect. Carmichael (Gr. Verbs, p. 279) says that the true reading is *ἐτεύχεται* the imperfect for *-έτην*. But Sophocles (Gr. Verbs, p. 245) clearly shows by the analogy of other formations, that *τετεύχεται* comes from a new present with *-τον* for *-την*. The common reading is *τετεύχεται*, but is rejected, because the perfect *τέτευχα* cannot be used as an imperfect.

351-359. *ἴδω* responds to *μὲν* in v. 347. — *ἤχθετο . . . δαμναμένους*, for he was pained at their being conquered (cf. K. § 810. 4. c) by the Trojans. — *ἦ μὲν* (Epic for *μήν*), certainly, assuredly, is opposed to *ἀλλὰ Ζεὺς κ. τ. λ.* — *τοὶ . . . τάνυσσαν*, the rope of terrible strife and equally destructive (*ὁμοίτου*) war alternately they drew to both sides, i. e. they gave the victory sometimes to the Greeks and sometimes to the Trojans. This explanation is rejected by some, on the ground that it supposes a contention between Jupiter and Neptune, while in fact the former knew nothing of the attempt of the latter to assist the Trojans. They take therefore *ἐκαστὰς* in the sense of *συνάψαντες*, binding, connecting together, and refer it to a long-continued and unceasing battle. In Jahrb. Jahn und Klotz, Marz, 1843, p. 261, the metaphor is referred to a cord tied in a knot, whose two ends are drawn in an opposite direction to make the knot faster (cf. Smith's Crus. Lex.). But this appears to be far-fetched and unnatural. The first explanation is preferable, the objection of Jupiter's ignorance of what Neptune was doing being removed, by supposing the poet to refer to the result of the assistance given by the divinities, and not to their knowledge of the movements of each other.

365-369. *εἶδος* is the accusative synecdochical. — *ἀνδρόν* (see N. on §. 146). The reason is given in the following clause. — *ὑποσχέσθαι* of Priam.

371. *βόλον . . . τυχών*, and hurling it he struck him striding proudly along; literally, he cast it hitting him, etc.

383-388. *ποδὸς ἔλκε*, he drew him (i. e. Othryoneus) by the foot. S. § 192. 1. — *Ἄσιος*. Cf. 2. 887; 12, 95. — *πέζος*, on foot. — *ἔκω* of Asius. — *τὼ . . . ὄμων*, i. e. they were close behind him. — *μὴν φθάμενος*, anticipating him. — *ὑπ' ἀνδρεῶνα*, under his chin. — *διὰ κρητῶν*, near through.

389-393. *ἤριτε*. The aorist is used when, as in comparisons, reference is had to facts known and founded on often repeated experience. Cf. K. § 256. R. 3. c. — *ἀχερωῖς*, white poplar, "probably from Ἀχέρων, because it was believed that Hercules brought it from the under world." Smith's Crus. Lex. — *ὄβρеси* is the local dative. — *τέκτονες ἄνδρες*, workmen. — *νήπιον εἶναι* denotes the purpose of *ἐξέταμον*. — *βεβρονχῶς*, shrieking, as when one receives a mortal wound. Some render it, gnashing with his teeth. Cf. Odys. 7. 54.

406-412. κρύφθη . . . ἔστη, for he concealed himself (literally, was concealed) behind his equal-shield. — τῆ ἔπο πᾶς ἐέλη, under this he threw himself wholly up, i. e. he entirely covered himself. — οὐδ' ἄλιον, not in vain. — ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, upon the liver below the diaphragm.

435. Δέλξας ὄσσε φαεινὰ, shutting up his bright eyes, i. e. making him spell-bound, as appears from the next verse, which is explanatory and therefore commences with γάρ.

455, 456. διάνδιχα is explained by the clauses beginning with ἦ—ἦ. — πειρήσαιο, should make an attempt against Idomeneus.

469-475. μετ', against. — φόβος=φυγή. — φρίσσει . . . ἔπερδεν, and his back (i. e. the bristles on his back) bristles upward. — μεμαῶς, eager.

485. δηλική is the abstract for the concrete. — τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, with this spirit. ἐπὶ sometimes denotes combination or union. Cf. Mt. § 586. γ.

492-495. μετὰ κτίλον, after the ram. — πτόμεν' denotes purpose. — ὅς, when. — εἰὸ αὐτῷ, himself (i. e. Æneas).

507. διὰ . . . ἦφυσ', and the brass (i. e. the spear) cut through (so as to let out) his entrails. διὰ, is separated from its verb by tmesis.

516-518. τοῦ refers to Idomeneus and limits ἀκόρτισε. — δὴ . . . αἰεὶ, for he ever had a rooted grudge against him. This is usually referred to his failure to strike Idomeneus with his spear (cf. v. 408), and to the taunt of the Cretan king (cf. vs. 446-454). But ἐμμένεσ αἰεὶ could hardly apply to a resentment of only a few moments' duration, nor can we well suppose that incidents of such common occurrence, would awaken in the bosom of Deiphobus any thing more than a temporary emotion. It must be referred, therefore, to some circumstance in the war, which the poet has not mentioned. — καί, also, as he had missed him before.

521, 522. πέπυστο (pluperf. of πυνθάνομαι)—ἦλος εἰοῖο πεσόντος, had heard that his son had fallen. ἦλος is genitive of the obsolete ἦλις, found in the Epic writings. When πυνθάνομαι is followed by the pœrticiple, like ἀκούειν, it implies an immediate perception, or, if indirect, one that is seen and well-grounded; constructed with the infinitive, it implies a perception derived from hear-say. Cf. K. § 311. 1.

540-543. οἱ δ' ἄλλοι in reference to Deiphobos, who had retired from battle in consequence of his wound. — ἐπὶ ὃ τετραμμένον, as he was turned towards him (i. e. Æneas). — ἐπὶ . . . ἐέφθη, and his shield was attached to it. The weight of his shield (which was suspended by a band passing over the shoulder and around the neck), and of his helmet, would draw the head more heavily down. ἐπὶ and ἐέφθη (from ἄπτω), are disjoined by tmesis.

547. ἦτ' . . . ἰκάνει, which running all along the back reaches to the neck.

503. Βιότοιο μείγρας, refusing it (i. e. the spear) the life of Antilochus.

Some refer *μηγῆρας* to Adamas, *refusing him the life*, from which interpretation Butt. (*Lexil.* No. 78. § 2) dissents, on the ground that the expression is rendered thereby harsh.

567-572. ἀπίοντα refers to Adamas. — Ἄρης = *wound*. — περί βουρί, *around the spear*. — ἰλλάσιν is to be constructed with δῆσαστες. — βίη, *with force, forcibly*.

580. τὸν . . . ἐκάλυψε, *black night covered his eyes*. κατ' ὀφθαλμῶν is a varied construction for the synecdochical accusative. Cf. Mt. § 421. Obs. 5 (end).

581. ἄχος on account of the death of Deipyrus.

589-594. κύαμοι and ἐρέβινθοι are referred by Trollope to the *bean and pea* respectively. — ὡς . . . διατός, *thus widely straying from the corselet of the glorious Menelaus, the bitter arrow flew afar off*. Some render ἀπὸ δάφνηκος—ἀποπλαγχεδείς, *being repelled off* (i. e. glancing off) *from the corselet*. This is thought to correspond better with the preceding comparison. — τῆν—ἢ β', *namely, that in which*. τῆν is added to χεῖρας to explain it more definitely. For the force of β' (i. e. ἄρα), see N. on l. 405.

608. ἔσχεσθε (sc. τὸν χαλκόν), *sustained = retarded it*.

622. ἄλλης . . . ἐπίθενεῖς, *ye lacked not* (= were not wanting in) *other wrong and baseness*. Reference is had to the abuse of hospitality particularly mentioned in v. 626. This speech of Menelaus is just what might be expected from one, smarting under a sense of unredressed injury.

630. καὶ . . . περ, *although ever so impetuous*.

632, 633. σέο . . . πέλονται, *from thee do all these things proceed*. — οἶον . . . Τρωσίν, *how much now do you gratify these insolent Trojans*.

638. τῶν . . . εἶναι, *the desire of which any one wishes to satisfy* (literally to expel) *more than, etc.* εἶναι is the infinitive of ἔημι.

650. χαλκῆρε', *brazen, fitted with bronze*, refers to the head of the arrow.

660-666. ἀποκταμένους is the genitive of cause, and refers to Harpalion. — ξείνος—οἱ. See N. on l. 104. — ἔην refers to Paris. — τοῦ χωόμενος is an emphatic repetition of τοῦ χολώδη in v. 660, resulting from the intervening explanatory clause ξείνος . . . Παφλαγόνεσσιν. — γὰρ οἱ εἶπε κ. τ. λ. explains and confirms δι . . . ὀλοήν, in the preceding verse.

669-672. τῷ, *by this*, i. e. by going to Troy. — Δωήν, *fine* imposed upon him by Agamemnon for not engaging in the Trojan war. Corinth was at this time under the sway of Agamemnon. Some after the Schol. take Δωήν in the sense of *disgrace, blame*. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 92. — ἴνα has here its *telic* signification. — τόν, i. e. Euchenor. — βάλ' refers to Paris. — δ' ἄρα, *and then*.

675. ἐπ' ἄριστερά, *upon the left* (with reference to the Greeks), i. e. towards the Simois.

679. ἀλλ' . . . ἐσῆλτο, *but he held on, where first he leaped within the gates and the wall*. Cf. l. 460.

701-711. οὐκέτι πάμπαν—ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος, *never at all stood apart from Ajax*, i. e. they fought side by side. This is further affirmed, by way of emphasis, in οἷδ' ἤβαλον, *not the least*. — τῶ . . . ἐέργει, *and them the well-polished yoke alone parts asunder*. — τεμεῖ . . . ἀρούρης (sc. ἔροτρον from v. 703), *and it cuts through the boundary of the field* (i. e. the bounded field). τέλσον ἀρούρης is a periphrasis for ἔρουραν. Voss after Barnes translates, *they* (i. e. the yoke of bullocks. Cf. v. 703) *cut diligently the furrow down to the end of the field*. Spitzner after the Cod. Ven. accentuates τέμει, on the ground that the future is scarcely admissible. Cf. Smith's Crus. Lex. — ἀπότε—ἴκοιτο. See N. on 2. 794. — γούναδ' is the accusative synecdochical.

719-721. οἱ μὲν πρόσδε refers to the troops of Ajax Telamon, and οἱ δ' ἔπειθεν, to the Locrians who followed Ajax Oileus. Some without good reason refer οἱ μὲν to the two Ajaxes. — συνεκλόνεον, *throw them* (i. e. the Trojans) *into confusion*.

726-728. ἀμήχανος . . . πιθέσθαι (personal for the impersonal construction. See N. on 1. 107), *you are hard to be made to listen to advice*. Polydamus refers to the advice which he gave Hector (cf. 12. 212), and which was rejected. — τοῦνεκα . . . ἄλλων, *for this reason do you wish also (καί) to excel others in council?* περιδόμεναι, Epic for περιειδέναι, infin. perf. of περιεῖδον.

734-736. μάλιστα . . . ἀνέγνω, *and he himself most especially knows it*, i. e. the advantage of a good understanding. In this translation, I have supposed κ' to be an abbreviation for καί. Hermann would read δέ τ'. If κ' stands for κε, it denotes repetition, *is wont to know*. Cf. K. § 260. R. 6. β. — πάντη, *on all sides*. — στέφανος, *crowne* = circle or chief conflict.

745, 746. δεῖδω . . . χρεῖος, *I fear lest the Greeks will pay back yesterday's debt*, i. e. will revenge their defeat of yesterday. χθιζόν is an adjective, *belonging to yesterday*. See N. on 1. 424. — ἄνθρω, i. e. Achilles. — οὐκέτι πάγχυ, *not much longer*.

776. ἄλλοτε δὴ ποτε, *at other times*. — πολέμοιο is the separative genitive.

787. καὶ ἐσσόμενον (perf. pass. part. of σέωω with middle signification), *however desirous*. See N. on 9. 655.

800. πρῶ, *before, in front*, is here a local adverb. The same may be said of ἐπ' (*then*) in the following clause.

806. πάντη . . . ἐπειράτο, *he tried the phalanxes (of the Greeks) around on every side*.

810, 811. τίη . . . Ἀργείους, *why do you frighten* (i. e. try to frighten) *thus the Greeks?*

824-827. βουγῆε, *boaster, braggart; literally, bull of the earth* = bulky and stupid brute. — εἰ γὰρ ἐγὼν οὐτῶ—ῶς. See N. on 8. 538-540.

837. ἀμφοτέρων, . e. both Greeks and Trojans.

ILIAD XIV.

6. Ἐκαμήδη, *Hecamede*, was one of Nestor's female slaves. Cf. 11. 624, 16-20. *δτε παρφόρη*. See N. on 13. 179. — *ἑρμαινε . . . διχῶδῆσι*, *deliberated upon it, being divided in his mind between two purposes; literally, being doubly divided.*

25, 26. ἀταιφής, *firm, indestructible*. — *νυσομένων*, *when they were struck*. The participle is put in the genitive, because *σφι χροῖ* (v. 25) to which it refers, is equivalent to *σφῶν χροῖ*. Cf. K. § 313. R. 2; S. § 201. N. 3. The construction is reversed in v. 141, the participle being put in the dative and the pronoun in the genitive.

33-40. οὐδὲ . . . χαδίειν, *for the shore, although wide, could not contain* (in one line) *all their ships*. — *τῶ . . . ἔρυσαν*, *wherefore they drew them up in the form of steps, i. e. in rows*. Passow with Schneid. translates *προκρόσσας*, *like the battlement of a wall*, referring to the position of the sterns of the ships when drawn up in a line. But this does not harmonize with the preceding context. — *ἔχυντο*, because they were unable to mingle in the fight. — *δ δὲ—Νέστορ*. See N. on 1. 391. — *πτήξε δὲ θυμόν*, *and terrified the heart*. The transitive use of *πτήσσω* is quite uncommon.

45. *ὣς ποτ'*, *how once*. This use of *ὣς*, where we might have expected the relative, is poetic. Cf. Mt. § 485.

71-78. *ᾗδεα . . . ἔμμεν*, *I knew when he willingly assisted the Greeks, i. e. the signs betokened the will and pleasure of the gods*. For the use of *δτε*, where we might have expected *δτι* or *ὧς*, see N. on 15. 18. — *νδξ ἀβρότη*, *divine night*, so called because it was considered the gift of the gods.

84. *οὐλόμενε'* (i. e. *οὐλόμενε*), Epic 2 aor. mid. participle of *ὄλλωμι*, used here as an adjective in the active sense, *pernicious, destructive*. Heyne, however, prefers the passive signification, *lost, ruined*.

91. *δν . . . ἔγοιτο*, *which no man should at all have uttered; literally, led through his mouth*.

125, 126. *τὰ . . . περ*, *but these things ye might (= must) have heard to be true*. — *τῶ*, *therefore*. — *γένος* explains *κακόν* and *ἀνάληθα*.

141. *δερκομένῳ* belongs to *Ἀχιλλῆος*, as though it had been written *Ἀχιλλῆϊ ὀλοδν κῆρ*. See N. on v. 26.

151. *Ἀχαιοῖσιν—καρδίῃ*. The part joined to the whole. See N. on 1. 237.
158. *στυγερδς . . . θυμῶ*, *he was odious to her soul*. See N. on 1. 104. This refers back by way of antithesis to *χαίρει δὲ θυμῶ* in 156.

172. *τὸ . . . ἦεν*, *that which odoriferous was to her (= for her use)*. *ῖδ* marks the identity of the oil used by Juno on this occasion, and that which was perfumed for her private and special use.

183. *τρίγληνα*, *having three eyes or stars, "triple-gemmed."* Cowper.

190. *ἦ ῖα . . . ἐρηθισαίω*, *will you now be persuaded by me—or will you refuse?* Cf. K. § 259. 3. a.

204. γαίης νέρθε (for ἐνέρθε), *beneath the earth*. Keightley says that in Homer, the opposition between the Olympian gods and the Titans is merely a local one; the one being dwellers of the brilliant Olympus, the other the inmates of gloomy Tartaros.

219, 220. τῇ νῦν, *take now this*. — ἐγκάτθεο, *conceal*. — ἔ . . . τετεύχασται, *in which all things* (cf. v. 216) *are contained*.

250. κείνος . . . υἱός, *that brave son of Jupiter*, i. e. Hercules.

261. μή . . . ἔρδοι, *lest he should do disagreeable things to quick Night*. See N. on IO. 394.

274. μάρτυροι . . . ἔδρες, *so that the gods below* (i. e. the infernal deities) *who are around Saturn, may be witnesses*.

284. Λεκτὸν, *Lecton*, was a promontory on the Trojan coast, formed by the foot of Ida, now called Cape Baba.

308. οἷ . . . ὑγρῆν, *which will bear me over the solid land* (= the continent) *and the water* (= the sea). See N. on IO. 39.

316. θυμὸν . . . ἐδάμασσεν, *subdued my heart being diffused through* (literally, *poured around*) *my breast*.

321-326. Φοίνικος κούρη, i. e. Europa. — ἀνδρῶσσι. This word is used elsewhere only of Minerva (Odys. 3. 380), and of a mortal (Odys. 6. 149).

332. τὰ . . . ἅπαντα, *and all things are visible from afar*.

374. ἴομεν, *let us go to meet the enemy*.

386. τῷ refers to Neptune. — οὐ δέμεις ἐστί. Schol. οὐ δυνατόν ἐστι.

390-394. It is highly to the praise of Hector, that he does for the Trojans what Neptune does for the Greeks. — ἐκλύσθη δὲ θάλασσα. "This swelling and inundation of the sea towards the Grecian camp, as if it had been agitated by a storm, is meant for a prodigy, intimating that the waters had the same resentment with their commander, Neptune, and seconded him in his quarrel." Pope, from Eustathius. — οὔτε . . . χέρσον, *nor so loud does the wave of the sea roar against the land*. Cf. 17. 264, where a similar metaphor is employed.

413. στρομβὸν δ' ὥς, *like a whirlwind*. Crus. Other critics render it, *like a top*.

422. ἐλπόμενοι ἐρύσσειν, *hoping to drag him* (i. e. Hector) *away*.

486. ὁ δ' ἀμπνύσθη, *and he breathed again*.

460. τοῦ γὰρ . . . μάλιστα, *for he fell very near to him* (i. e. Ajax).

481. ποδ' . . . ἔμμες, *thus also you shall sometimes be slain*, i. e. some of you shall now and then fall. κατακτανέσθε is 2 pers. plur. fut. mid. of κατακτείνω with passive signification.

499. φῆ is taken by Zenodotus in the sense of ὥς, *as, as if*. In this he is followed by such eminent critics among the moderns as Hermann, Buttman, Thiersch, and Voss. Aristarchus takes it as the verb φῆ, and would strike out the following verse. Cf. Butt. Lexil. No. 104. §§ 1-7.

501. εἰπέμενά μοι, *tell for me.* Cf. S. § 201. N. 5.

520. σὺ γὰρ . . . ἦεν, *for no one was equal to him to follow with speed*

I LIAD XV.

4-11. χλωροὶ ὄπαλ δέλουσ, *pale through fear.* — περὸ βημένοι, "*in fugam versi* (cf. 8. 149)." Crus. — Ἔκτορα δ' ἐν κ. τ. λ. Cf. 14. 436. — οὐ—ἀφαιρότατος=ισχυρότατος by litotes. Cf. Mt. § 463.

16-24. οὐ μὰν οἶδ', *truly I know not.* — κακοῦ βραφίης, *evil machinations.* — ἦ οὐ μέμνη, *do you not remember when.* Kühn. (Self's edit. § 804. 7) says that the change of the substantival for the adverbial clause, results from an ellipsis of τοῦ χρόνου, *I remember the time when I did this and so = I remember that I did,* etc. Cf. Mt. § 624; Butt. § 139. 59. — ἔφρ' ἄν ἴκηται refers to an event which had actually taken place, and therefore stands for ἔφρ' ἄν ἴκαθεν. Cf. Mt. § 522. 1. — ἦν δὲ λάβοιμι. Repeat ἦ οὐ μέμνη from v. 18. — τεταγών, sc. ποδός. Cf. 1. 591. — ἀλιγηπελέων, *having but little power.*

39. νῦντερον λέχος αὐτῶν, *our own nuptial couch.* The pronoun αὐτός, *self,* is added to the possessive pronoun in the genitive, as in Latin *mea ipsius culpa.*" Mt. § 466. 1.

52. μετὰ . . . κῆρ, *agreeably to your and my heart's desire.*

61-67. κατὰ φρένας. See N. on 13. 580. — ὁ δ' refers to Achilles, and τὸν δὲ to Patroclus. — ὀλέσαντ' (i. e. ὀλέσαντα), *after that he has destroyed.* See N. on 1. 88. — μετὰ δ', *and among them,* is employed adverbially. Cf. 2. 446, 447; 9. 131.

75. ὡς . . . πρῶτον. Cf. 1. 528. — ἐπέπνευσα. Cf. 1. 528.

80-82. ὡς . . . ἀνέρος, *as when darts the thought of man = quick as thought.* For the subjunctive, see N. on 2. 147. — εἴην is the optative of εἶμι, and not of εἶμι, as Spitzner and others suppose.

93. καί, *also* as well as I.

107-109. φησὶν, *thinks, regards himself to be (εἶναι).* — τῷ, *wherefore.*

115, 116. νῦν = *in these circumstances.* — ἰόντ' (i. e. ἰόντα) stands for ἰόντι, it being made to conform grammatically with the omitted subject of τίσασθαι. K. § 307. R. 2.

123. πᾶσι . . . θεοῖσιν, *fearing for all the gods, that they would be involved in the effect of Mars' disobedience.*

128, 129. φρένας is the accusative synecdochical. — διέφθορας, *you are lost if you proceed.* — τοι is to be constructed with οὐαρ°. See N. on 1. 104. — αὔτως = *useless.* This phrase *are your ears useless to hear? = have you no ears to hear?* — ἀκούμεν limits οὐαρ°. Cf. 222. 6.

155. οὐδὲ—ἐχελύσατο is a litotes for, *was highly pleased*. See N. on 1. 330.

162. οὐκ is here used instead of μὴ with εἰ, because it does not apply to the condition, but to the single word ἐπιεισεται, *will not obey = disobey*. Cf. Mt. § 608. 5. b.

191-196. παλλομένων (sc. ἡμῶν), *when we cast lots*. The subject of the participle is omitted, when, as here, it is readily supplied from the context, and no particular emphasis is demanded. Cf. K. § 312. R. 4; S. § 226. b. Some critics after Heyne, take παλλομένων as passive, and supply κληρῶν. — τῷ . . . φρεσίν, *wherefore I will not walk (= act, conduct) according to the will of Jupiter*, i. e. I will not obey him. — τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ, *in the third part which he obtained by lot*. — χερσὶ . . . δευδισσέσθω, *and let him not at all terrify (= think to terrify) me with his hands* (cf. v. 180), as (though I were) *a coward*.

199. καὶ ἀνάγκη, *even of necessity*. The implication is that the children of Jupiter would not obey him, were it not the necessary result of their relation to him.

207-213. ὅτ' (i. e. ὅτε) = ὅτι. Mt. § 624 says that ὅτ' . . . εἰδῆ is put for τὸ ἄγγελον αἰσιμα εἰδέναί. See N. on v. 18. — ἔνευ ἐμέθεν = *without my knowledge and consent*.

225-228. Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες. See N. on 14. 274. — ἐπεὶ . . . ἐτελεύσῃ, *since the affair could not be accomplished without labor* (literally, *sweat*), i. e. such was Neptune's power, that he would not have yielded to Jupiter without a desperate struggle. κεν denotes an implied condition, *since* (had he not yielded). Cf. K. § 238. 1.

241. ἀμφὶ . . . ἐτάρους, *recognizing his companions about him*.

247-252. ἄνευ, *in front, in face of*, i. e. *openly, visibly*. — ὅ = ὅτι, *that*. Cf. Mt. § 486. 3. — πρὸς στήθος, *upon the breast*. See N. on 13. 580. — ἐπεὶ . . . ἤτορ, *for I felt my dear heart* (i. e. its pulsations). Some render, *I was breathing out my life = I was on the point of expiring*.

258. ἐκπεύσω ἐπὶ τρυφῶν. In every place except this and in Odys. 10. 581, ἐποτρύνω is followed by the accusative.

263-268. Cf. Ns. on 6. 506-511.

273-276. ἡλίβατος (*steep, difficult to be climbed*). πέτρῃ refers to the goat, and δάσκιος ὄνη to the stag, by a controverted parallelism, i. e. the means and the extremes of the pairs spoken of, are to be connected in thought. Cf. Matt. 7. 6, where a similar construction is found. — ἐφάνη—εἰς ὁδόν, *appears coming into the way*, by *constructio pragnans* (see N. on 1. 65), the preposition of motion following a verb of rest, to which it imparts the idea of previous motion.

305. ἀπομόνοντο through fear of Hector.

309. ἀμφιδάσσειαν, *staggy throughout*. For the triplicity of epithets, see N. on 5. 194.

318. ἀπρόμα, *motionless*, i. e. without inclining it to either side.

328. ἀήρ, πᾶν, not *a man*, as it is here taken collectively, or in an unlimited sense. — κεδασθείσης ἰσμήνης, *when the battle was dispersed*, i. e. when the lines were so broken, that they no longer fought in bodies.

353. σὺν αὐτῷ is to be constructed with ὁμοκλήσαντες.

365. ἦε. Schol. τοξικέ. — κάματον, i. e. the wall and ditch.

381. οἱ δ' refers to the Trojans, as it appears from ὡς Τρωῆς in v. 381

390-403. τοῖ is to be constructed with παρμενέμεν, *to sit beside you*. The locality is rendered still more definite by ἐνθάδε. — τίς δ' οἷδ' is repeated from 11. 792.

410. στάδμη, *a measuring-line*. The string was smeared with ruddle (rubrica, μίλτος), and drawn tight to impress a straight mark upon boards of wood, slabs of marble, etc. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 57°.

418. δαίμων, i. e. Apollo.

447. κερώνητο, pluperf. as imperf. of κωνέω, used here in an active signification.

470. πρόιον, *early this morning*, or as Spitzner thinks, *early yesterday*. Cf. 8. 328.

488-493. δὴ . . . βέλεμα, *for I indeed have seen with my eyes, the arrows* (literally, *things sent, missiles*) *of the bravest warrior* (i. e. Teucer) *rendered useless by Jupiter*. — ὡς . . . μένος, *thus now does he weaken the strength of the Greeks*.

494-499. "Versus nobilissimi, præ quibus sordebant τοῖς παλαιῖς prolixa, ut illis visa sunt, carmina Tyrtæi." Bothe. — τεθνήτω! . . . τεθνήμην, *let him die! it will not be disgraceful* (a litotes = *it will be honorable*) *for him to die fighting for his country*. The patriotism of Hector shines conspicuous in these verses, and commands the admiration of all who have a heart to appreciate that self-devotion, which caused him to esteem it an honor to die in behalf of his country.

509-511. τοῦδε depends on ἀμείνων, and is explained by ἡ ἀποσχέδιγ (in close combat) . . . μένος τε. — βιώναι = *to conquer*, by which alone their lives could be prolonged.

535-539. τοῦ δ' refers to Dolops, who had just struck the centre of Meges' shield without penetrating it. — δ refers to Meges, and τῷ to Dolops. Prominence is given to these demonstratives by their juxtaposition.

551. ὁ δέ μιν τίεν is put for ὅς μιν τίεν. Cf. Jelf's Kuhn. § 752. 1.

557, 558. κατ' ἄκρης, *from the summit*. As we say *from the foundation* = *utterly*. Trollope constructs this passage thus: πρὶν γ' ἢ ἡμᾶς κατακτάμεν αὐτοῦς. ἢ αὐτοῦς ἐλέειν Ἴλιον κ. τ. λ. — κτάσθαι infin. of κτήμ (i. e. κτείνω), *to kill*.

561. αἰδῶ . . . θυμῷ, *put shame in your mind*, i. e. think of the disgrace which awaits your defeat.

567. ἔρκει χαλκείῳ, with a brazen rampart, i. e. they formed a line of defence in their brazen armor.

570. μάχεσθαι limits ἄλκιμος, powerful to fight, strong for fighting. S. § 222. 3.

593. ἐφετμός. Cf. τ. 254.

599. τὸ . . . Ζεὺς, for this (i. e. the casting fire into the ships) the wise Jupiter awaited, as the limit of Trojan success.

605-613. The fury with which Hector charges the Greeks, is depicted with amazing vigor and richness of imagery in these lines. — ἀφλοισμός, foam, as when one is in extreme rage. — τὰ . . . ὄφρυσιν, and his eyes shone (i. e. sparkled with anger) under his stern brows. — αὐτὸς—Ζεὺς, Jupiter himself. — μόρσιμον ἡμῶν, the day of fate (= of death).

623-628. λαμπρόμενος πυρὶ πάντοθεν, shining with fire on every side = clad in bright armor. — ἀνέμοιο . . . ἐμβρέμεται, and a terrible blast roars in its sail. — φρένα is the synecdochical accusative. — τινυδὸν . . . φέρονται, for they are borne but a little way from death, i. e. they barely escape death.

640-645. ἀγγελίης . . . Ἡρακληείῳ, went with a message to the mighty Hercules. See N. on 2. 658. — ἐν . . . πάλτο, "sprang upon the rim of his shield." Smith's Crus. Lex.

663. This is one of the most forcible appeals which can be made, and has often been employed to stimulate and inspire the drooping courage of an army on the brink of destruction.

674-680. οὐδ . . . ἐστάμεν, it did not please the mind of the magnanimous Ajax to stand. θυμῷ belongs to Αἴαντι in the relation of the part to the whole. — πίστευας, Æol. for τέσσαρας.

716-719. ἐπλαστον. This was an ornament constituting the highest portion of the poop of a ship. After the battle of Marathon, Cynægirus, brother of the poet Æschylus, seized the aplustre of a Persian ship, and had his hand cut off with a hatchet. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 58. — πάντων—ἡμῶν, the day of all (days) = the day worth all other days.

730. δεδοκημένος, watching, on the alert, perf. part. of δέκομαι (Epic for δέχομαι). See N. on 4. 107.

ILIAD XVI.

22. μὴ νεμέσα, be not angry with me weeping.

33. οὐκ . . . Πηλεΐς, then the warrior Peleus was not thy father. "ἔρα is used to denote something which has come suddenly and unexpectedly upon the mind, so as to produce surprise and wonder thereat." Jelf's

Kühn. § 789. 4. This meaning is derived from its notion of quickness. See N. on 10. 349.

40. ἴδς . . . θωρηχθήναι, *grant that I may put thy armor upon my shoulders.*

46. μέγα νήπιος, *very simple.* This is explained by the following γῆρ.

73-77. στρατῶν = *camp.* — "Ἐκτορος—περιέγνεται (sc. ἔψ from the preceding context), *the voice of Hector breaks around.*

82-85. φάσιν . . . ἔλονται, *and take away (= cut off) our loved return.*

89, 90. The idea is that if Patroclus, after having repulsed the Trojans from the ships, should continue the fight, he might render it unnecessary for the Greeks to call on Achilles for help, and thus deprive him of glory.

109, 110. αἰεὶ . . . ἕσθματι, *and he was all the while oppressed with a dreadful panting.* i. e. he was out of breath. — οὐδὲ . . . ἀμπνεῦσαι, *and he was unable to respire.* For this use of εἶχεν, cf. K. § 306. 1 (c).

140. The poet takes pleasure in alluding to the spear of Achilles, as one of so great a size as to be brandished only by the hero himself.

166. ἀνά, *throughout.* See N. on 1. 53. — λύκοι ἔς. See N. on 3. 2. Compare also 4. 471.

162. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, *vomiting gore of blood,* i. e. the bloody gore dripping from the mouth. — περιστένεται, *is too small* = is distended.

182, 183. μετὰ μελομένησιν, *among those leading in the dance.* This word denotes a movement, graceful and in time with the song or instrumental music which accompanied it. See N. on 1. 472. — χρυσῶ βέλει χρωμένη, *with the golden arrow.* Voss and others less correctly interpret: *with the golden spindle or distaff.*

195. ἔγχεῖ μάρνασθαι, *in fighting with the spear.* The infinitive limits the signification of μετέπρεπε.

199. δ' in κρατερὸν δ' joins the apodosis to the preceding protasis of time, ἐπειδὴ . . . κρινας, as though the sentences were co-ordinate. Kühn. (Jelf's edit. § 770. b) remarks that the old idioms of the language, loved to give an independent character to subordinate clauses.

208. τοπρὶν, *before,* i. e. since the quarrel with Agamemnon.

235. ἀνιπτόποδες, *having unwashed feet.* These Selli or priests of Jupiter at Dodona, as Crusius remarks, lived like monks destitute of every convenience.

240-245. ἀλλ', *yet.* See N. on 1. 287. — ἔφρα denotes purpose. — ἡμέτερος θεράπων, *whether our attendant,* i. e. Patroclus. — οἱ—χέϊρες. See N. on 1. 104. οἱ refers to Hector. — ὀκνῶν' ἐγώ, *when I myself.*

250. ἕτερον μὲν (i. e. the one part of the prayer) is explained in νῆψ . . . δῶκε, and ἕτερον δ' in σόν . . . ἀπονέσθαι which follows.

281. ἐλπίμενοι agrees κατὰ σύνεσιν (cf. K. § 241. 1) with φάλαγγες.

303-305. οὐ γὰρ πῶ τι, *for not at all yet.* — προτροπῶδην φοβέοντα

turned in headlong flight; literally, fled turned about. This adverb usually denotes a rapid and disorderly flight.

313-319. ἐφορμηθέντα, while rushing in to the assistance of Thoas. Before he could render that warrior any aid, he was himself slain by Phyleides. This is denoted in ἐφθη δρεζάμενος. — Νεστορίδαι—δ μὲν—Μάρτι δ'. See N. on 1. 606.

356, 357. οἱ δὲ . . . ἀλκῆς, and these (i. e. the Trojans) were mindful of (=gave themselves up to) dreadful-sounding rout, and forgot active bravery. δυσκελάδος signifies the loud and despairing cries attending the rout of an army.

361. σκέπτετ', "watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows." Felton.

367-371. οὐδὲ κατὰ μοῖραν, not in order=in disorder. — ἔκφερον, bore out from the ditch, i. e. from battle. — οὗς refers in the plural to λαόν taken collectively. Butt. § 143. 5. b. — ἔξωτ' . . . ἀνάκτων, having broken at the point of the pole (i. e. at the point where it is joined to the chariot) left behind the chariots of their masters. ἔξωτ' is put in the dual, because the horses are considered in the relation of pairs or spans.

378, 379. ὑπὸ . . . ὀχέων, and beneath the axle (=under the wheels) men fell (in their flight) prone from their chariots. — ἀνεκυμβαλάζον, upset with a crash.

384-388. ὡς . . . χθών, as the black earth is entirely burdened with a tempest. So we speak of a storm hanging heavily over a place. Spitzner reads κελαϊνῆ in reference to λαίλαπι. — οἱ . . . δέμιστας, who by violence give unjust decisions in the forum. εἶν=έν. — ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, and expel justice. — ἀλέγοντες denotes cause.

403, 404. ἐκ γὰρ . . . ἤτχθησαν (pass. for depon.), for he was panic struck (literally, struck in his mind), and the reins fell from his hands.

419. ἀμτροχιτῶνας, loose-girded, i. e. without a girdle under their tunic.

422, 423. αἰδῶς . . . ἔστε, for shame, Lycians! whither are ye flying? Now be active. See N. on 2. 758. Buttman is disposed to follow the explanation of Eustathius, now ye are swift, spoken sarcastically. There would in this case be an implied direction to stand and fight, and with this the following γὰρ would appropriately connect itself.

428. οἱ δ' refers to Sarpedon and Patroclus. The comparison by which these heroes are likened to crooked-taloned, hook-beaked vultures, which fight with loud screams upon a lofty rock, is very graphic.

435-438. Jupiter here debates in his mind, whether he shall save Sarpedon from being slain by Patroclus, by whom he is fated to die (cf. v. 434), or subdue him by the hand of that hero. This clearly shows, that in the Iliad, fate was nothing more, as Coleridge remarks, than the issue decreed by Jupiter to individuals or things, and has no reference to a predestination independent of his will.

440 ποῖον . . . ξείπες! See N. on 1. 551.

459. *ἄιματοέσσυς ψιδάδας*, *bloody drops*. See N. on 11. 53.
468. *ὁ δ' ἔβραχε* is referred usually to the cry of anguish raised by the steed when he fell wounded, and this harmonizes with *μακῶν* in the next line. Spitzner, however, takes it of the noise made by the fall of the horse. We should have supposed in that case, that it would have followed *λαῖσ'* in the next verse.
482. *ἤριπε*. See N. on 13. 389.
486. *βεβρυχάτω*. See N. on 13. 393.
- 494-498. *ἐελδέσθω* is taken passively. — *σολ* limits *ἔσσομαι*. The protasis begins with *εἰ κέ μ'*. — *κατηφείη καὶ ὕνειδος*, i. e. a cause of reproach and shame.
512. *τείχεος* depends on *ἐπεσσύμενον*. See N. on 5. 192.
541. *κείται*, *lies dead*.
602. *στὰν . . . ἀλλέες*, *going in a body stand around him* (i. e. Bathycles).
- 629, 630. *πᾶρος—καδέξει*. This is an exception to the rule that *πᾶρος*, before, when a conjunction, is put with the infinitive. Butt. § 139. C. N. 4. — *ἐν—χερσί*, *in the hands* = in action. — *ἐπέων*, sc. *τέλος*.
- 636-640. *χαλκοῦ* limits *δοῦπος*. — *βινοῦ, τε βοῶν*. Aristarchus considers this a hendiadys, but it is better with Voss to translate, *of leather and of well-prepared ox-hides*. — *ἐς πόδας ἔκρους*, *to the extremities of the feet* = *to the toes*.
- 648-651. *ἢ ἤδη καὶ κείνον—Ἐκτωρ . . . αἰών*, *whether Hector should now slay him with the spear, and strip his armor from his shoulders, or whether he (i. e. Jupiter) should still longer increase severe labor to men*, i. e. destroy more Trojans by him. *ὀφέλλειεν* refers to Jupiter. For the optative expressing the derived or more remote thought, cf. K. § 344. R. 10.
667. *κελαινεφές . . . Σαρπηδόνα*, *go and cleanse* (see N. on 1. 179) *Sarpedon from dark gore out of the reach of the darts* ("extra telorum jac-tum," Jelf's Kühn. § 621. 1. b). *ἐκ* gives by *prægnans constructio* to *κἀθηρον* the sense of, *bear away and cleanse*. This passage has received various other explanations, which for the sake of brevity I must omit.
682. *Ἐφρηφ καὶ Θανάτῳ διδυμόσιν*, *to the twin-brothers, Sleep and Death*. Hosioid calls these two deities the children of Night.
699. *περὶ πρό*. See N. on 11. 180.
708. *οὐ . . . Τρώων*, *it is not appointed to thee by fate to destroy with thy spear the city of the Trojans*. *πέρδει* is the subject of this proposition.
715. *οἱ* refers to Hector and limits *παρίστατο*.
- 734-737. *σκαίῃ*, *in his left hand*. — *τὸν . . . ἐκάλυψεν*, *which his hand grasped*; literally, *covered all around* (*περὶ*). — *οὐδὲ . . . φαρτός*, *and not long was it removed from* (= it quickly hit) *the man*. — *οὐδ' ἄλυστο βίλος*, *nor did he discharge the missile with no effect*.
745. *ἦ . . . κυβιστῆ!* *truly a very active man! how nimbly he dives!*
779. *μετενίσσετο βουλυγόνδε*, *descended to the place of his sitting*; *liter*

ally, went to the time of unyoking oxen, i. e. to the time of evening *καίρῳ* is to be supplied with *βουλνόν*. Cf. *Odys.* 9. 58.

789-792. *δ . . . ἐνόησεν*, he (Patroclus) had not observed him (i. e. Phœbus) coming through the crowd. — *στρεφείνηθεν*, turned around = swam around.

821. *διαπρὸ . . . ἔλασεν*, and drove the brass through.

834-842. *ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχεται* (3 plur. perf. mid. of *ὀρέγω*), the horses stretch themselves with their feet = take long leaps. — *Τρῳαί* is the local dative. — *ἡμαρ ἀναγκαῖον*, the day of necessity, i. e. the day of slavery or death. See N. on 6. 458. — *μή υἱοὶ πρὶν κ. τ. λ.* are the words put by Hector into the mouth of Achilles, when he sent Patroclus to battle.

860, 861. *εἴ κ' Ἀχιλεὺς—φθῆη . . . ὀλέσσαι*, whether Achilles smitten by my spear may not first lose his life. The infinitive is here equivalent to *ὅστε ὀλέσσαι θυμὸν*, and denotes the result of *τυπεί*. Cf. Smith's *Crus. Lex.*

ILIAD XVII.

This book is denominated *Μενελάου ἀριστεία*, because in it are detailed the deeds of that hero in defence of the body of Patroclus.

9. *Πάνδου νιός*, i. e. Euphorbus. Cf. 16. 808.

22-25. *πέρι σθένει βλεμείναι*, "exults greatly in its strength." Liddell and Scott. So Damm allies this verb to *βρέμω*, as though for *βρεμείνω*. Cf. Carmichael *Gr. Verbs*, p. 54. — *βίη Ὑπερήνορος* = the mighty Hyperenor (see N. on 3. 105). — *ἦς ἤβης ἀπόνηθ'* (i. e. *ἀπόνητο*), had no (*οὐδὲ μὲν οὐδὲ*) advantage from his youth. Some render it, enjoyed not his youth, i. e. died prematurely.

32. *ῥεχθὲν . . . ἔγνω*, what is done even a fool knows, i. e. even a fool is taught by experience.

35. *γνώτων ἐμὸν, πη βροθῆρ*, i. e. Hyperenor. Cf. v. 24.

41, 42. *ἀλλ' . . . φόβοιο*, but no longer shall this labor (i. e. battle) be untried or uncontested, whether (it be the contest) of victory or flight, i. e. whatever the issue may be. *ἀλκῆς* is made by some to depend on *ἀπείρησες*, and by others on *κόπος*, the toil of victory.

51-54. *αἵματι οἶ*. The asyndeton gives prominence to this clause, by introducing it as something new and unlooked for. — *Χαρίτεσσιν ὁμοῖα* = *τοῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοῖαι*. Cf. *Mt.* § 453. *Obs.* 1; *Thiersch* § 281 10; *K.* § 323. *R.* 6; *S.* § 202. 2. — *ῥῶν . . . ὕδωρ*, where water pours forth in abundance. Some adopt the reading *ἀναβέβροχεν*, and referring the subject to the preceding *χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ*, in a solitary spot, render the clause, where it has drunk in much water. Carmichael suggests the subst

tution of $\delta\varsigma$ for $\delta\delta$, which would indeed adapt the clause much better to the reading *ἀναβίβροχεν*.

61. *ὄρειτροφος*, *mountain-bred*.

71. *εἰ . . . Ἀπόλλων*, unless *Phæbus Apollo had envied him*, i. e. grudged him the honor of bearing away the spoils.

92-98. $\delta\varsigma$ . . . *τιμῆς*, *who lies here on account of my honor*, i. e. who died in defence of my cause. — *ἀλλὰ . . . Διμός*. See N. on 11. 407. — *πρὸς δαίμονα*, i. o. *against the will of the deity*.

100, 101. $\delta\varsigma$ . . . *χωρήσωντ'*, *who may see me giving way to Hector*. — *ἃκ Δεόφιν* = *with the help of a god*.

110. *ὄν βα—δίονται*. See N. on 13. 180.

121. *σπεύσομεν* = *let us fight*; literally, *let us hasten, strive*. — *ἄλ κε . . . γυμνόν*, and (try) *if we can bear the dead body, though naked* (i. e. despoiled of its armor), *to Achilles*.

131. *μέγα . . . αὐτῷ*. *to be a great glory to himself*. *ἐμμεναί* denotes the purpose of *φέρειν*.

136. *ἔλκεται*, mid. of *ἔλκω* used transitively. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 137.

144. *πόλιν* refers (according to the Schol.) to the citizens, and *ἄστυ* to the walls and houses.

155. *οἰκαδ' ἴμεν*, *we will go home*. The preceding line contains the protasis. — *πεφήσεται*, *will shine upon* (= *come upon*), Epic fut. of *φάω*, as middle.

170-173. *τοῖος ἐόν*, *being such* (as to valor and prudence). This is spoken reprovingly. — *οἶον* (= *ὅτι τοῖον*) *ἔειπες*, *because thou hast spoken such things*.

197. *ἀλλ' . . . ἐγήρα*, *but the son did not grow old in the armor of his father*. Reference is had to the premature death of Achilles, who was shot by Paris in the last year of the siege.

213. *ινδάλλετα . . . Πηλείωνος*, *and so all he appeared shining in the armor of the brave son of Peleus*. As the sense appears to be, *similar to Pelides*, some have adopted the reading *Πηλείωνι*.

242, 243. *ὄσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδειδία*, *as I fear for my own head* (dat. *commodi*). — *πολέμοιο νέφος*, *cloud of war*, refers to Hector, although some construct it as governed by *καλύπτει*, in the sense of *tumult of battle*.

254. *ἀλλὰ . . . ἴτω*, *but let each of himself* (i. e. of his own accord) *advance*. For this use of *αὐτός*, cf. *Mt.* § 468. 4.

264. *βέβρυχεν . . . ῥόον*, *a great wave* (from the sea) *roars against the current* (of the river). — *βοῶσιν* poetic for *βοῶσιν*. — *ἔξω*, *out* upon the land. This is a most beautiful and expressive simile, in which the charge of the Trojans and the resistance of the Greeks, are compared to a mighty billow roaring against the stream of a nobly-flowing river, the extreme shores bellowing and the sea dashing upon the land.

270-273. *ἤχθαίρε*, sc. *Κρονίων*. — *μίσησεν . . . Τρωῆσιν*, *and he was*

then unwilling (literally, he detested) that he should become a prey to the Trojan dogs of his enemies. — τῷ, therefore. — ἀνένεμεν marks the purpose of ἄρσεν.

277-280. ἄλλοι . . . ἐρύοντο, but (only) drew away the body. — τῶν ἄλλων Δαναῶν limits δε. — μετ', after, next to.

290. παρὰ . . . τένοντας, at the ankle around the lenons.

297. ἐγκέφαλος . . . αἱματόεις, and the bloody brain gushed forth from the wound by the haft-hole (of the spear), i. e. the hole in the spear-head, into which the shaft was inserted. Some render παρ' αὐλόν, by the cone, the place in which the crest was inserted in the helmet. Others interpret it, in a stream, as though flowing through an αὐλόν or pipe. This signification is forced and unnatural.

304. Αἶαντος ἀκόντισε. Verbs of aiming are followed by the genitive. In prose with εἰς and with the meaning to hit, they are constructed with the accusative. K. § 273. R. 7. c. — δουρὶ is the dative of the missile.

313. Ἴπποδόφ περιβάντα, while descending (literally, going around) Hippothous (dat. commodi).

321. ὑπὲρ Διὸς αἴσαν, contrary to the fateful decree of Jupiter. See N. on 3. 299.

327-330. καὶ ὑπὲρ Διόν, even against a god. See N. on 3. 299. — ὑπερδέα, above fear, unterrified.

354-361. ἄλλ' . . . εἶχε, but he was no longer able. — οὔτε . . . ἄλλων, he gave orders that not any one should fall behind the body (of Patroclus). In the next line, they are directed not to fight in front of it before the rest, since by thus doing the defence would be less compact and firm, and they would not be able to succor one another when hardly pressed. Cf. vs. 364, 365. — ἀγχιστίνοι (= ἔγχι ἀλλήλων. Mt. § 446. 8). See N. on χθιζός, 1. 424.

371. εὐκηλοὶ in comparison with those who were fighting about the body of Patroclus. The word is used here adverbially.

384. τοῖς δὲ refers to those who were contending for the body of Patroclus. — πανημερίοις. See N. on 1. 424.

393, 394. τάνυσται . . . διαπρὸ (see N. on 5. 86), and it is all stretched throughout. — ὡς οἶγ'—ἀμφοτέροι, thus they on both sides. The simile in which the pulling of the body in every direction, is compared to the stretching of a hide, is very expressive although somewhat homely. Homer, however, looks more to the appropriateness of his images, than to the sources whence they are drawn. — ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ, in a little space.

403, 404. γὰρ introduces the reason why Achilles was yet ignorant of the death of Patroclus. — τό, on this account, i. e. on account of the distance between the place where they fought and the ships.

414-417. τίς, some = each. — τὸ . . . εἶη, that (viz. the yawning of the earth) would be at once far better for us. — ἐρύσαι denotes the pur

pose of *μελήσομαι*. — κίθρι ἀρέσθαι by getting possession of the dead body.

425. χάλκεον οὐρανόν, *brazen heaven*, is either to be taken literally, in reference to the ideas entertained by the ancients respecting the material and structure of the heavens, or more probably in the metaphorical sense of *hardness, firmness*. Cf. Volck. Hom. Geog. p. 5.

434. ὥστε here takes the indicative, because the comparison states an actual fact. Cf. K. § 343. R. 1. See N. on 10. 183.

457. τῶ δ' . . . βαλόντε, *and they shaking the dust from their manes to the ground*. In the excess of their grief, the horses had bent their heads to the ground, and their manes had become defiled with dust. Cf. vs. 439, 440. — αἰγυπιός, *a vulture*. The verb may be supplied from the preceding context.

470, 471. καὶ . . . ἐσθλάς, *and has taken away thy good senses*. — οἶον πρὸς Τρῶας κ. τ. λ., *how can you alone fight in the foremost throng among the Trojans?*

476. ἐχέμεν . . . τε, *to hold the curbing and force* = to be able to manage and control.

489. ἐφορμηθέντε γε νῶϊ is considered by some as an accusative absolute. But it is better to make it depend on ἐν . . . μαχέσασθαι, which, as Matthiæ (§ 562. 3) remarks, contains the idea of δεξιόσθαι. Cf. Butt. § 145. N. 6.

502-506. ἀλλὰ . . . μεταφρένῃ, *but breathing close on my back*. The reason for this was that in case of need he might have the means of escape near at hand. — ἢ κ' αὐτὸς—ἀλοῖη. "There is a change of construction, which should properly have been ἢ κ' αὐτὸν ἀλῶναι." Trollope.

514. δεῶν . . . κεῖται, "lie in the knees of the gods" = depend on the will of the gods. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated." Felton. Bothe and Nitzsch (ad Odys. 1. 267) interpret: *in the power of the gods*, on the ground that in the early language, this idea was denoted by the word *knee*.

539. χερείονα, *inferior* to Patroclus.

565. ἀλλ' . . . μένος, *but Hector has the dreadful force of fire*. This may refer to his impetuosity, or to the destructive effect of his valor. — οὐδ' . . . δηῖδων, *nor does he cease slaughtering with his weapon*. For the construction of the participle, cf. K. § 310. 4. (f); S. § 225. 7.

579. διαπρό, *clear through*, literally, *through and out*. Cf. K. § 300. R. 1.

608. τοὶ . . . Τρῶες, *and the Trojans shouted* at the failure of Idomeneus to pierce Hector. How natural are incidents like this introduced.

627. ὅτε . . . νίκην. Instead of this adverbial sentence of time (K. § 337. B), the construction might have been carried on by the participle. Cf. Mt. § 552. Obs. Trollope says that the use of ὅτε, in this passage, is peculiar to Homer, and very rarely employed.

640. *ῥιπτις-ἀπαγγεῖλειε*, who might announce. The adjective clause is considered as forming a member of the preceding clause expressive of a wish, and therefore takes the optative. Cf. K. § 336. 6.

681. *εἴ που . . . ἴδω*, if any where you might behold the son of Nestor yet living.

697. *ἀλλ' οὐδ' ὧς*, not even thus, i. e. oppressed with grief.

723. *μᾶλα μεγάλως*, very greatly, does not refer as some suppose, to the immense size of Patroclus, but to the force with which Menelaus and Meriones raised up the dead body to bear it away.

740. *τοῖς* refers probably to the two Ajaxes and the other heroes, who were fighting in the rear of Menelaus and Meriones. Cf. v. 752.

753. *οἱ δ'* refers to the Trojans.

760. *περί τ' ἀμφί*, round about. Cf. K. § 300. R. 1.

ILIAD XVIII.

12. *ἦ μάλα δῆ*, surely now indeed. Achilles foreboded the sad tidings about to be borne to him by Antilochus.

26. *μέγας μεγαλωστί*. The Greeks were fond of placing words together which had a kindred meaning. Cf. S. § 239, 4.

49, 50. *ἕλλαι δ'*, αἱ κατὰ κ. τ. λ. "The Nereids were fifty in number, those whom Homer has named being perhaps the most eminent or beautiful." Trollope. — *τῶν . . . σπέος*, with these was the splendid cave filled.

66. *περὶ . . . ῥήγνυτο*, and the wave of the sea was broken around them (as they emerged from its depths)

86. *αἰδ' ὑφελες*. See N. on I. 415.

93. *Πατρόκλοιο ἔλωρα*, the prey of Patroclus, i. e. the penalty for his slaughter.

95. *οἱ ἀγορεύεις* = *ὅτι ταῦτα ἀγορεύεις*. Mt. § 480. Obs. 3.

101. *νῦν δ'* is repeated in v. 114, on account of the long parenthesis commencing with *ἐπεὶ οὐ νέομαι*, κ. τ. λ.

133. *ἐπεὶ . . . ἀπ' αὐτοῦ*, since slaughter is near him, i. e. his death is near at hand.

149. *ὑφ'*, from, is to be constructed with *φείγοντες*, because in it resides the passive sense, being routed.

173, 174. *οἱ μὲν* referring to the Greeks and *οἱ δὲ* referring to the Trojans, are in partitive apposition with *οἱ δ'* in v. 172.

192, 193. The great size of Achilles prevented his wearing the armor of any chief except that of Ajax. As it respects the grammatical construction of v. 192, Buttmann (Gram. § 143. 17) remarks that *τεῖ* (for

τίσος) stands where we should expect τοῦ (οῦ), and has arisen out of the simple thought: οὐκ οἶδα, τίσος ἄλλου τεύχεα δύνω.

198. ἀλλ' αὐτως, *but thus*, i. e. unarmed.

210. ἄμα . . . καταδύντι, *with the setting sun*.

231. ἀμφι . . . ἔγχεσιν, *among their own chariots and spears*, i. e. they were so crowded and entangled in the rout, that their chariots were overturned, and they were pierced with their own spears. No incident could give a more vivid picture of the terror and confusion, produced among the Trojans by the appearance and shouts of Achilles.

245. πάρος when not used merely as an adverb, is always followed by the infinitive. Cf. K. § 337. R. 5.

257-264. οὗτος ἄνθρωπος refers to Achilles. The pronoun is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — πολεμίζειν limits ῥήττεροι. Cf. Mt. § 535. b. See N. on 2. 452. — οἶος = ὅτι τοιοῦτος. See N. on 6. 166. — δατέονται, *divide* by their well-balanced and equal forces. The struggle had hitherto been so evenly contested, that neither side could claim the victory.

273-278. κηδόμενοι περ, *though sad* at being compelled to leave the field of war. — τῷ δ' ἄλγιον, *and it will be the worse for him*. ἄλγιον is the comparative of ἀλγεινός, and is taken by some in the sense of the positive. Cf. K. § 323. R. 7.

291-302. Φρυγίην denotes the direction of ἴκει. — κτήματα περτάμεν' (from πέρνημι, Epic for περῶν), "*vendible goods*." Crusius. — οὐ γὰρ ἔδωκα, *for I will not permit you to disclose these counsels*. — ὅς = ἐκείνος ὅς, of which the antecedent is the omitted subject of δότω. — ἔστιν has for its subject τινα—ἐπαυρέμεν.

309. ξυνός, *common*, i. e. sometimes on one side and sometimes on the other. — Ἐνυάλιος is here put for the fortune of war. — κταρόντα. For the change of the root-vowel to α, cf. Butt. Ir. Verbs, p. 158.

325. θαρσύνων, *when I encouraged*. See N. on 1. 35.

341. αὐτοί, *we ourselves*, i. e. Achilles and Patroclus.

350-353. λούσαν the body of Patroclus. — ἐς . . . κεφαλῆς, *from head to feet*, i. e. the whole body.

365. ἀμφοτέρον is explained by γενεῆ and οὐνεκα . . . κέκλημαι.

372. ἐλισσόμενον sustains to the preceding participle the relation of causality. See N. on 1. 168.

378, 379. ἔχον τέλος, *had an end* = were finished. — κοπτὲ δὲ δεσμούς, *and he was cutting the clasps or nails* by which the handles were to be fastened to the tripods.

386. πάρος . . . θαμίζεις, *before this* (i. e. heretofore) *at least you did not come often*. Somewhat similar is our expression, *you are quite a stranger*.

388. διὰ Διδών (i. e. Charis the wife of Vulcan). See N. on 3. 171.

390. ἀφορδόν, *flowing backwards*, "an epithet given to Oceanus, because like a river, it encircled the earth and flowed back into itself" Smith's Crus. Lex.

401. κάλυκας properly signifies, *flower-buds* or *flower-cups*. Hence in this place, it is supposed to be used of *ear-pendants* in the form of a flower-cup. Voss renders it *hair-pins*.

410. ἀκροδέτω, *the anvil-block*, i. e. the large block of wood on which the anvil was placed, when used by the smith. — πέλωρ ἀήτων, *a huge monster*. Vulcan is always represented as having a large and muscular frame.

434. γήραϊ λυγρῆ—ἀρημένος (Epic perf. pass. part. defect.), *oppressed with miserable old age*.

453. πᾶν . . . πῶλησιν, *and all the day they fought around the Scæan gates*. — αὐτῆμαρ, *this very day*.

465. ὅτε . . . ἰκάνοι. See N. on 3. 55.

470. φῦσαι . . . ἐφύσων, *and full twenty (or the whole twenty) bellows blew in the furnace*. χόνοισιω signifies the cavity before the bellows, where the ore was melted.

477. ἐτέρρῃφι, *in the other (hand)*.

480. ἐκ . . . τελαμῶνα, *and from it (i. e. attached to it) a silver belt*. The verb is easily supplied from the preceding context. ἐκ is here a local adverb = ἐξ αὐτῆς.

485-489. ἐν . . . ἐστεφάνωται, *and in it he formed the constellations (literally, signs by which travellers on land or sea are guided) with which (cf. K. § 281. 2) the heaven is crowned*. — Πληιάδας, *Pleiades*, a constellation in the hinder part of the Bull. They were changed by Jupiter from nymphs into stars, when they were pursued by Orion. — καλέονσιω, sc. ἄνθρωποι. — ἦτ' . . . δοκέει, *which turns itself in the same place and watches Orion*, i. e. is directly opposite to Orion. — οἷη δ' ἄμμορος κ. τ. λ. The meaning is that this constellation is the only one always above the horizon. As several other constellations in the latitude of Troy, always remain above the horizon, it is thought by some that Homer includes, in the expression Ἄρκτος (the Bear or Wain), the whole Arctic Circle. These lines are found with some variation in Odys. 5. 270-273.

492. 493. δαίδων ὕπο λαμπομενάων, *with lighted torches*. — ὀμέναιος, *bridal song*.

501. πείραρ ἐλίσσδαι, *to obtain the termination (of the contest) = to end the dispute*.

519, 520. ἀμφὶς ἀριζήλω, *radiant all around*. — λαοὶ . . . ἦσαν, *but the people were less in stature*. Cf. K. § 217. 2. — εἶκε, *it appeared, seemed*, 8 pers. sing. imperf. (as aorist) of εἶκω.

529. κτεῖνον . . . μηλοβοτήρας, *and they killed the shepherds besides*. For the use of κτεῖν, see N. on 13. 800.

536. ἄλλον . . . ἰεὺς ἕνατον, *holding one yet alive who had been recently wounded.*

555. δραγμαύοντες, *collecting in bundles.*

580-585. ὁ δ' . . . ἔλκετο, *and he was dragged away loudly bellowing.* — τὰ μὲν, i. e. the lions. — δ' δ' refers to the dogs.

598. ἀφασίβοιαι, *having many suitors bringing cattle as presents; hence much-wooded.* In 11, 244, we are told that Iphidamus gave to his maternal grandfather, whose daughter he had espoused, one thousand goats and sheep together.

606, 606. κυβιστηγῆρε, *tumblers, such as place themselves on their heads, or turn somersets.* — μολπῆς ἐξάρχοντος, *leading off the song to which their movements kept time.* Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 301.

I LIAD XIX.

18. ἀνέβραχε, *clashed, made a clangor.*

21. τὰ μὲν is used δεικτικῶς.

82. κῆται. Buttman says that the change of the old reading κείται to κῆται by Wolf was unnecessary, since κείται served both for the subjunctive and indicative. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 143. — τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, *in the complete year.* So Nitzsch (ad Odys. 4. 86). But Crusius after the Schol. gives to τελεσφόρον the signification *full-perfecting*, because every thing in a year comes to maturity.

39. κατὰ βῦων, *through the nostrils.*

45. καὶ . . . ἴσαν, *these ever went to the assembly.*

72. γόνυ κάμψαι, *will bend the knee, i. e. sit down.*

80. χαλεπὸν . . . ἴδοντα, *for it is difficult (to address an assembly) for one however skilled.* For ἴδω added to the participle, cf. Mt. § 559.

88-90. Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, *to Peleides will I address myself; literally, point with outstretched hand.* — ἀλλὰ . . . ῥέξαιμι, *but what could I do?*

97. δῆλος is feminine. Cf. K. § 215. R.

107-111. οὐδ' . . . ἐπιθήσεις, *thou shalt not execute thy purpose; literally, place or give an end to thy word.* — τὸν (= τοῦτον) is the subject of ἀνάξειν. — τῶν ἀνδρῶν limits ἴς. — οἱ . . . γενέδλης, *who are from the blood of thy family.*

118. ἡλιτόμηρος, *being defective in months, i. e. being born before the full number of months was completed.*

121. ἔπος . . . θήσω, *I will place a certain word in thy mind = I will tell you something.*

140. δῶρα . . . παρασχέειν, and I am here (§§e) to present to you all the gifts. εἶμι is to be supplied in this sentence.

156. νήστιας, fasting, is to be constructed with μαχησόμενος.

182, 183. οὐ μὲν . . . χαλεπήνῃ, for it is not to be blamed (= it is not derogatory to his dignity) that a king (literally a kingly man) should conciliate (the one whom he has injured), when he (literally, one, some one) was the first to do wrong. Such is substantially the interpretation of Damm, Voss, and Crusius, together with most of the ancient interpreters. But Heyne, Passow, Bothe, and Trollope, overlooking the previous context, which exhorts and encourages Agamemnon to moderation, and forgetting that ἀπὸ in composition is intensive (cf. Liddell and Scott, sub voce) as well as privative, refer ἀπαρέσσαισθαι to Achilles, and translate, it is not to be blamed that a royal man is angry, when one is first to insult him.

195. ἀγέμεν τε γυναῖκας, to lead forth the women promised by Agamemnon to Achilles. ἀγέμεν depends on ἐπιτέλλομαι and κελεύω, v. 192.

225. γαστέρι . . . Ἀχαιοῦς, it is impossible for the Greeks to lament by fasting (literally, by the stomach) one dead.

247. δέκα πάντα τάλαντα. Aristotle says (Schol. Ven. ad Iliad 23, 269) that the talent of Homer had no precise or definite weight attached to it. Such also is the opinion of Böckh. But the specification of ten talents in this place, and two talents in Odys. 4. 525, as Grote remarks (Clas. Mus. I. p. 6), seems irreconcilable with such an opinion. The weight of the talent evidently was much less in Homer's time than afterwards.

260. ὅστις . . . ὀμόσῃ, whoever swears a false oath. The indefinite relative may refer to a plural antecedent. Cf. Butt. § 143. 5. a.

276. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην (for αἰψα), "and quickly he dispersed the assembly." Crus. In Odys. 1. 257, Nitzsch translates, the quickly-moving assembly.

284. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, embracing him; literally, poured about him. χυμένη, Epic 2. aor. mid. participle of χέω.

293. τοὺς μοι μία γέλναιτο μήτηρ. See N. on 3. 238.

302. σφῶν . . . ἐκάστη, but each one (in reality) for her own woes. There is not a finer touch of natural and tender feeling in the whole Iliad. These females under pretence of weeping for Patroclus, give vent to those tears, which in their captivity they dare not shed for themselves.

314. ἀδινῶς ἀνεπέικατο, he sighed deeply, drew a deep breath. The Schol. explains it, he groaned deeply. But this is shown to be erroneous by Butt. (Lexil. No. 19. § 1).

348. στάξον has the sense of the present, and is therefore followed by the subjunctive ἴκηται. Cf. N. on 3. 105.

356. τοὶ δ', and they, i. e. the Greeks.

362. γέλασσε . . . στεροπῆς, and the whole earth round about shone (literally, laughed) with the splendor of the brass.

385. εἰ δὲ ἐφαρμόσσειε, *if they would fit him.*

401-403. ἄλλως . . . τεθνηῶτα, *resolve to carry your driver back in safety in a different way (from what you did Patroclus) to the army of the Greeks, when we have had enough of the battle, and not leave him dead as (you did) Patroclus.* Buttman (Lexil. No. 6. § 6) renders it, *at other times you were accustomed to carry your master back safe, etc.*

417. Δεῦρ τε καὶ ἄνερα, i. e. by Apollo and Paris.

421. καὶ αὐτός, *I myself also.*

424. This spirited line prepares us for the heroic deeds of Achilles, which are now to form the theme of the subsequent books, and in reference to which, every thing thus far in the poem, has been preparatory and of minor importance. The poet now pours his whole soul into the subject. His verse becomes more vigorous and imposing. His similes are more brief, pointed, and distinct. He employs every agency within his reach to illustrate the impetuous, resistless, devastating course of his hero. The reader is hurried with breathless interest through scenes of carnage and death, until he reaches the grand catastrophe, the death of Hector, when the tumult of battle ceases, and incidents of a peaceful and mostly of a pleasing nature, fill up the remaining books of this wondrous and unrivalled composition.

I L I A D   X X .

11. αἰδοῦσθαι, *porticoes, galleries.*

13. οὐδ' Ἐνοσίχθων κ. τ. λ. Jupiter had incurred the displeasure of Neptune by recalling him from the assistance of the Greeks. Cf. 15. 168 et seq.

26. Ἀχιλλεύς ὁλος, *Achilles alone, i. e. without the aid of the gods.*

44. Τρώας—γυῖα. See N. on 1. 237.

46-66. These lines graphically express the rage and uproar of battle, when all restraint being withdrawn by Jupiter, the gods mingle in the contest. Mars and Minerva run to and fro, and with loud shouts animate the contending armies. The Father of the gods thunders from above. Neptune shakes the earth and lofty summits of the mountains. Pluto affrighted lest his dominions shall be laid open to the gaze of the gods and men, leaps trembling and with loud cries from his throne. Soon with vast tumult the celestials engage in personal conflict. The wide earth reels, and the high heavens resound on every side (cf. 21, 386).

94. ἦ . . . Ἀθήνης, *I should truly have been conquered by the hands of Achilles and Minerva.* The protasis may be mentally supplied from the preceding context.

106. κείνος . . . ἐντὶν, *but he* (i. e. Achilles) *is from an inferior goddess.*
181. χαλεποὶ . . . ἐναργεῖς, *for it is terrible when the gods appear manifestly; literally, for the gods are terrible to appear (=to be seen) manifest, i. e. in their real forms.*
152. ἀμφὶ σέ, ἦτε κ. τ. λ., *those about you, O Phœbus the far-shooter, and city-destroying Mars, i. e. Phœbus, Mars, and the auxiliary deities.*
172. ἦν τινα πέφνη ἀνδρῶν, *(to see) if he may slay some one of the men.*
Cf. K. § 344. R 9.
186. ἔολπα, 2 perf. as pres. mid. of ἔλω.
229. ἄκρον . . . δέσσκον, *they used to run upon the top of the ridge of the hoary sea.* This with the preceding hyperbole is employed, to show the extreme swiftness of these steeds.
- 245-250. ἐσταῶτ' . . . δῆϊοτήτος, *who stand in the middle combat of life and do not commence the contest which they threaten.* The ten lines following have been rejected by Heyne as spurious, on the ground that they are unworthy alike of Homer and the character of Æneas. But they are consonant with the spirit of the Homeric age, and with many other passages of the poem, and are doubtless genuine. — ὅπποῖον . . . ἐπακούσῃς, *whatever word thou speakest, such thou wilt hear, i. e. you will receive measure for measure.*
298. ἕνεκ' ἀλλοτρῶν ἀχέων, *being troubled on account of others' (enmities).*
302. μύριμον . . . ἀλέσσαι, *it his fate to escape.*
310. αὐτὸς . . . νόησον, *do you reflect in your mind* = do as you shall deem proper.
- 321-324. τῶ—'Αχιλῆϊ. See N. on l. 391. — προπάροιθε ποδῶν, *before the feet, a proverbial expression for near by.*
350. ὅς refers to οἱ in οἱ θυμῶς (see N. on l. 104).
370. ἀλλὰ . . . κολούει, *but part he will accomplish and part he will leave undone* (literally, *cut short in the midst*), i. e. he will not fulfil all his boasts and threats.
390. ἐνθάδε, *here, (on the Trojan plain), stands opposed to the place of his birth, viz. the Gygean lake.*
424. ἀνέπαλτο, *leaped up with rage at sight of the one who had slain Patroclus.*
434. ἐγὼ . . . χείρων, *and that I am far inferior to you.*
448. δευὰ δ' ὀμοκλήσῃς, *threatening terribly.*
467. οὐ γάρ τι κ. τ. λ., *for he was not a man of tender feelings nor gentle, but exceedingly fierce.*
492. πᾶντη . . . εἰλυφάσει, *and the driving wind whirls in every direction (πάντη) the flame.*

ILIAID XXI.

9. ἐν . . . ταπύφῳ, *and they plunged into it with a great clamor.*
26. πῶσσαν, *croualed (through fear) = hid themselves.*
37. δ' ἄ' refers to Lycaon.
60. θουρὸς . . . γεύσεται, *he shall taste the point of my spear.*
68. δ' ἄ' ἐπέδραμε, *but he ran under it, i. e. the spear.*
75. ἀντὶ . . . αἰδοίσις, *I am to thee in the place of a revered supplicant.*
! e. as worthy of your compassion as one who supplicates protection.
- 122-126. οἱ . . . ἀκηδέες, *who careless (i. e. without any concern for thee) will lick the blood of thy wound.* — μέλαιναν φρίχ', *the dark ripple produced by the floating body of Lycaon.*
163. περιδέξις, *using both hands as the right hand; ambidexter.*
204. ἀρεπτόμενοι—κείροντες, *decouring and nibbling.* For the omission of the connective between the participles, cf. Mt. § 557. 3.
221. ἔασον from slaughter.
225. καὶ Ἔκτορι πειρηθῆναι, *and make trial of Hector.*
236. οἱ . . . ἔσων, *which were in it (i. e. the river) in abundance.*
249. μιν—διὸν Ἀχιλλῆα. See N. on l. 391.
253. κάρτιστος takes the gender of its subject, instead of the gender of the partitive *περηγῶν*. Cf. K. § 241. 7.
- 262-264. φθάσει . . . ἔγοντα, *and it overtakes even him who leads it.* — καὶ λαίψηρόν ἐόντα, *even though being swift.*
269. πλάζ' . . . καθ' ἑπερθεῖν, *wash his shoulders from above.* This interpretation adopted by Voss, supposes the verb a syncopated form of *πλάζω*. Crusius is inclined to follow Damm, who refers the verb to *πλάζω*, *to drive around, cause to wander*, and interprets, *the water shook his shoulders so that he could not go straight on.*
323. τυμβοχοσῆς. The mud and sand poured around his dead body, would be a funeral mound sufficient for him.
324. κικόμενος—δύων, μορμύρων. The asyndeton in these participles denotes the rapid succession of the parts of the action. See N. on 2. 169.
331. Vulcan, the fire-god, is spoken of as the antagonist of the water-god.
355. πνοιῆ—Ἥφαίστοιο, *the blast of Vulcan = the flame of fire.*
360. τί . . . ἀρωγῆς (sc. πρᾶγμα), *what have I to do with contention or assistance?*
364. πάντοθεν ἀμβολάδην, *bubbling up on all sides*, is to be constructed with ζεῖ in v. 362.
386. ἄλλωσι in reference to Vulcan and Xanthus.
412. ἐρινύας, *furies*, is here taken in the sense of *curse, reproaches.*
451. οὐκ ἐθήσατο μισθόν, *wrested (= withheld) from us our hire.* S. § 201. N. 2.

487. εἰ θ' . . . θαήμεναι, *but if you wish to have instruction in war.*
The apodosis, *come on*, may be mentally supplied.
548. θῆως . . . ἀλλάκκοι, *in order that he might avert the heavy fates of death.*
580. πρὶν . . . Ἀχιλλῆος, *before that he had made trial of Achilles.*
599. δόλφ, *by a stratagem.*

ILIAD XXII.

4. σάκε' ἔμοισι κλίναντες. See N. on 11. 593.
33. ὁ γέρον—θγε. See N. on θγε, 10. 504.
42. τάχα . . . κείμενον, *quickly should dogs and vultures devour him lying prostrate.*
58. αὐτὸς . . . ἀμερδῆς, *and be thyself deprived of dear life.* ἀμερδῆς is the 1 aor. pass. of ἀμείρω, or ἀμέρδω.
76. τοῦτο refers to what has just been said in the previous lines.
87. ὄν refers to the gender implied in φίλον δάλοσ (= *Hector*). See N. on 5. 640.
110. ἤε . . . πόληος, *or myself gloriously to perish before the city*, i. e. in defence of the city. This soliloquy of Hector is in fine keeping with his character for bravery and patriotism.
- 126, 127. οὐ . . . βαριζέμεναι, *it is not (a time) now to converse familiarly from an oak or a rock*, i. e. at leisure on indifferent topics. The expression is a proverbial one, the parties being considered as sitting at ease on the trunk of a tree, or a projecting rock, or one sitting and the other standing by.
139. κίρκος—εὐλαφρότατος πετεηνῶν. See N. on 21. 253.
156. ἐπ' εἰρήνης, *in the time of peace*, i. e. before the Greeks besieged the city.
- 194, 195. ὄσσοκι δ' ὀρμήσειε—ἀτίσασθαι, *as often as he strove to rush.* For the optative, see N. on 2. 188.
201. ὁ refers to Achilles, and τὸν to Hector. — ἑς stands for the article ὁ. Cf. Mt. § 484.
220. μάλα πολλά, *very much* = *ever so much*.
241. τοῖον . . . ἔπαντες, *so much do all greatly fear him* (i. e. Achilles).
270. τοι is the *dat. commodi*. See N. on 1. 39.
276. ἀνὰ . . . Ἀθήνη. No one, I think, can read with pleasure this account of the combat between Hector and Achilles, in which by the interposition of Minerva, the advantage is so given to one of the parties that the valor of the other is of no use.
296. ἔγνω, i. e. he knew that his death was determined upon by the

gods. "Habet hæc ellipsis, quo, velut obscuro instantis fati indicio, ter reatur animus legentis." Bothe.

320. φρονέων . . . διφ, *planning evil to the noble Hector.*

356. ἦ . . . προτίσσομαι, *knowing thee well, I behold thee*, i. e. I see thee now as I have ever known thee. So Crusius after Passow and Bothe. Various interpretations are given by other expositors.

371. ἀνουτητί, *unwounded*, belongs to αὐ. The idea is that all the Greeks who stood around the body of Hector, each inflicted a wound upon it.

393. ἡράμεδα—ἐπέφρομεν. Emphasis is promoted by the asyndeton.

395. ἀεικέα—ἔργα refers to the dragging of Hector at the chariot wheels of Achilles, which is now about to be related.

401-410. ἀμφι . . . πιλναυτο, *and his dark locks were shaken around.* — πάρος χαρίεν, *once beautiful.* — δὲ for the sake of concinnity with πάρος χαρίεν, is put for γὰρ referring to the whole idea of the preceding sentence. — ἀεικίσασθαι is the object of δῶκεν. — τῷ limits ἐναλίγκιον, and refers forward to ὡς . . . ἕκρης, *and it was most like to this (viz.) as if all Ilium, etc.*

414. κυλινδόμενος—ὀνομάζων. See Ns. on 2. 169; 21. 324.

475. ἦ . . . ἀγέρθη, *but when she breathed again, and life was collected in her heart* = when consciousness fully returned.

477. This lament of Andromache is one of the most touching passages to be found in any uninspired writer. Her reference to the condition of Astyanax deprived of his father, is peculiarly affecting. Sorrow and toil will be his lot, even if he escapes the sword of the Greeks. His landmarks will be taken away. No companions will cheer him in his desolate condition. In his want a mere pittance will be granted to him, or he will be rudely pushed aside from the feast with a curse and reproach. He whose home was a palace and whose common food was the richest dainties, will now be reduced to the most abject poverty and wretchedness. From this picture of the sorrows of Astyanax which her imagination calls up, she turns her thoughts again to her husband, whose body will be torn by dogs and devoured by worms, and whose garments fine and graceful, will lie useless in the halls. These, as the only things left to her of him, she determines to consume with glowing fire, and thus pay the last sad tribute to his memory. As Prof. Felton justly remarks, the "picture is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled."

493-495. ἄλλον . . . χιτῶνος, *seizing one by the cloak and another by the coat* by way of entreaty. — χεῖλεα . . . ἐδίγηεν (1 aor. of διαίω), *and he shall moisten his lips, but not wet his palate*, i. e. there shall not be enough to moisten his throat.

I LIAD XXIII.

8. *αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν*, with the steeds themselves and chariots = *steeds chariots and all*. This is the accessory or accompanying dative.

42. *αὐτὰρ ὄγ' ἠρνέϊτο κ. τ. λ.* Among the ancients this was one of the most common symbols of grief. Pope remarks, that "it is just thus that David mourns in the Scriptures: he refuses to wash or take any repast, but retires from company and lies upon the earth." Cf. 2 Sam. 12, 16.

112. *ἐπὶ . . . ὀρέει*, and over them arose (as superintendent) a brave man. *ἐπὶ* is disjoined from the verb by tmesis. Butt. (Ir. Verbs, p. 195) says that the pluperfect is here employed on account of the metre.

127. *ἐπεὶ . . . ἔλην*, when on every side (of the tomb) they had put an immense quantity of wood.

141. *ξανθὴν ἀπεκέρατο χαίτην*. In mourning, the Greeks of the earlier ages cut their hair close. Cf. *Odys.* 4. 198.

164. *ἑκατόμωδον . . . ἔνθα*, an hundred feet (wide) on this side and that = one hundred feet square.

177. *ἐν . . . νέμοιτο*, and he sent in the invincible (literally, iron) strength of fire, that it might feed (upon the pyre and its contents).

325-328. *καὶ . . . δοκέει*, and watches him who goes before. — *οὐδέ σε λήσει*, nor shall it escape thee. — *δρυὸς* and *πέτρης* are genitives of material. — *τὸ . . . ὑμβροφ*, which is not rotted with rain.

334-337. *τῷ* refers to *ζύλον ἄδον* (v. 827), and limits *ἐγγχιμψας*, pressing on to this = approaching it very closely. — *σχεδὸν* to the goal. — *τοῖν* refers to the horses. — *χερσίν*, in thy hands, is the local dative.

375. *ἄφαρ . . . ὄρμος*, the race was stretched out by the horses, or the running to the horses was stretched, i. e. the horses stretched on to the race. — *τάδη*, Epic 1 aor. pass. of *τείνω*.

413. *ἀποκηδήσαντε*. The dual is employed in reference to the speaker and his steeds.

626. *ναὶ δὴ κ. τ. λ.* "The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of king Amarynceus." Felton.

649. *ἥστε* is put in the genitive by attraction. Cf. Butt. § 143. 12.

700. *ἔηκεν ἕεδλα, δεικνύμενος Δαναοῖσι*. Thiersch (§ 232. 41) says that *Δαναοῖσι* belongs to *ἔηκεν*, and with *δεικνύμενος* we must understand *αὐτοῦς*, bidding them to the games.

709. *ἄν* (i. e. *ἄνα*)—*ἀνίστατο* is not a mere pleonasm, but the repetition of the preposition (here adverbial in its use) gives emphasis and sprightliness to the idea = sprang quickly up.

760-762. *ἄς . . . κανόν*, as when a shuttle is near the breast of a well-zoned woman. Bothe supposes *τις* to be put for *τινος* in agreement with

γοναϊκός. Construct στήθεος with ἄγχι to be supplied from the preceding context. — εὖ μάλα, *very skilfully*. — πηλὸν, *the shuttle-thread* —μίτον, *wool*.

861. ἡμιπέλεκκα, *half-axes*, i. e. having only one edge.

879. σὺν . . . λιασθεν, *and its thick* (i. e. thickly-feathered) *wings at the same time sank*. σὺν is here a temporal adverb.

885. βοῶς ἕξιον, *of the value of an ox*.

892. ἡμασιν—ἔριστος, *very skilful in casting the spear*. In this transaction a very delicate compliment is paid to Agamemnon, to whom the prize is adjudged before he contends for it.

I L I A D X X I V .

1. ἀγών, *the assemblage* drawn together to witness the funeral games. Cf. 23. 258.

24-30. This passage is deemed spurious by those critics, who suppose that the story of the judgment of Paris was unknown to Homer.

52. οὐδέ τ' ἔμεινον, *nor better for* (himself), i. e. in the end, the death of Hector will prove of no advantage to him. This meaning appears evident from the following verse, where we may supply and translate, (let him beware) *lest we be avenged on him*, etc.

63. κακῶν . . . ἔπιστε. Juno refers to Apollo's friendship for the Trojans, and to his perfidy in not abiding by his promise to assist the Greeks (cf. 2. 81). Bothe prefers to take ἔπιστε in the sense of *contumax, nec obediens*.

79. μέλαινα. Bothe edits Μέλαινα, referring it with the old commentators, to a bay of that name between the Thracian Chersonesus and the continent of Thrace.

94. κούνεον. Thetis took her dark veil, because she was in a state of mourning (cf. vs. 102, 105).

110. τόδε κῶδος of selling the body of Hector.

148. οἶον, μηδέ τις—ἄνθρωπος. See N. on 3. 59.

172. κακὸν ὀσσομένην, *meditating evil, with evil purpose*.

197. τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι, *how does this seem to your mind?* = what do you think of this command of Jupiter?

219. ἔρως = οἰωνός vel μάστις. Schol.

234. Θρηῆκες. The Thracians were allies of the Trojans.

253. κατηφόρες is the abstract for the concrete.

265. ἐκ μὲν ἕειραν, "*exlulerunt, non evexerunt*." Bothe.

282. πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες, i. e. they were wise and prudent in reference to the affair which they had in hand.

292-294. αἴτει . . . δεξιόν, *and ask for his swift messenger* (=the

eagle) which is the *dear*s of birds to him, as an omen on the right hand. *οἰωνῶν* is used figuratively, and *οἰωνῶν* literally.

304. *χέρνιβον*, a basin into which the water was poured from the *πρόχοος* or pitcher.

316. *μόρφρον*, dark-colored. Various other significations have been given to the word, such as *beautifully-formed*, *plundering*, *death-bringing*. Voss renders it: *dwelling in valley and swamp*. Cf. Smith's *Crus. Lex.*

343. *ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει*, he shuts the eyes of men in sleep, opposed to *ὕπνῳοντας ἐγείρει* in the next verse.

373. *οὕτως . . . ἐστὶ*, these things are truly so (as thou sayest). Priam refers to the remark of the stranger about his unprotected condition, being aged himself and attended by an aged companion.

385. *μάχης*, in combat, limits the meaning of *ἐπεδούετ'*. S. § 195. 1.

390. *πειρᾶ . . . δῖον*, hendiadys: *me tentans de Hectore scisitaris?*" Bothe.

407. *πᾶσαν ἀληθείην*, the whole truth, keeping nothing back.

413. *αὖτως* as when first slain.

440. *ἀναΐξας ἄρμα*, leaping upon the car.

456. *Ἀχιλῆος . . . ὄλος*. The poet takes every suitable occasion to extol the strength of his hero.

466. *ὑπέρ*, for the sake of, by, has here its causal sense.

507. *πατρὸς* is the causal genitive.

510, 511. "The most pathetic scene in the Iliad is where Achilles is reminded by Priam, in a single word, of his old father Peleus. The hero bursts into a flood of tears at the remembrance, whilst the hoary monarch, crouching at his feet, bewails his son's untimely fate. This scene is the highest effort—the very climax of all Epic poetry. For here the anger of Achilles is consummated. That flaming rage, which neither the storm of battles nor the blood of the Trojans could assuage, and which his tears over the corpse of Patroclus could only slacken, is now suddenly quenched at the remembrance of his aged father, living at home in solitude, and far removed from all this tumultuous discord and contention." Welcker.

560. *ἐρέδιζε*. The fierce and ungovernable temper of Achilles which kindles at a breath, is here illustrated with great beauty and effect by the poet. The impatience of Priam, or his presumption in taking the lead in the direction of the affair, when as a suppliant he ought to have awaited the time and pleasure of Achilles, caused a sudden burst of irritability, which in a person of less excitableness would have been wholly inexplicable from so slight a cause. Bothe refers his anger to the necessity laid upon him to restore the dead body of Hector, when he had intended, by giving it to the dogs and vultures, to pacify the shade of Patroclus.

630. *ἄσπος, οἶδός τε*. See N. on v. 456.

644. It was the custom among the Greeks to spread conches for strangers in the portico of the building. Cf. *Odys.* 4. 296.

785. * These melancholy forebodings of Andromache respecting Astyanax were eventually realized, according to the tradition of subsequent poets." Trollope.

762. This lament of Helen is very appropriate and affecting. She recurs at once to her own friendless condition, and dwells on the kindness and gentleness with which she had ever been treated by Hector.

804. *ὣς . . . ἰπποδάμοιο*. "I cannot take my leave of this noble poem," says Cowper, "without expressing how much I am struck with this plain conclusion of it. It is like the exit of a great man out of company, whom he has entertained magnificently: neither pompous nor familiar, yet without much ceremony. I recollect nothing among the works of mere man, that exemplifies so strongly the true style of great antiquity." Trollope remarks that the close of the *Paradise Lost*, will be thought by some to contest the palm of elegant simplicity with its more primitive rival:

"Some natural tears they dropp'd, but wiped them soon;
The world was all before them, where to choose
Their place of rest, and Providence their guide:
They hand in hand, with wandering steps and slow,
Through Eden took their solitary way."

REFERENCES

TO

PROFESSOR HADLEY'S GREEK GRAMMAR.

NOTE.—In a few instances, the Homeric words are cited according to Dindorf or Bekker, in preference to Wolf.

1, 1. *Μῆνι-ν*, 157; *ἕϊδε* (Att. *ῥδε*), 32 D e. 379; *δεδ* (without *δ*), 543 a; *Πηληϊάδεω*, 136 D b. 466; *Ἀχιλλῆος*, 40 D. 189 D. 564. 2. *οὐλομένην*, 28 D. 785; *μυρῖ*, 257 fin.; *Ἀχαιοῖς*, 1 D; *ἔλγε'*, 176 D; *ἔθηκεν*, 78 c. 3. *ἰφθίμους*, 209 a; *Ἄϊδι*, 202 D, 22. 65 D; *προΐαφεν*, 307 D. 705. 4. *αὐτούς* (in contrast with *ψυχάς*), 669 b; *δὲ ἐλάρια*, 67 D d (perhaps 67 D a). (pred. acc.) 556; *τεῦχε*, 307 D. 425, 15. (repeated action) 701; *κύνεσσιν*, 202, 9. 154 D b. 5. *οἰωνοῖσι*, 140 D b; *ἐτελείετο*, 370 D b. 696. 6. *ἐξ οὔ*, 813 a; *δῆ* (w. rel.), 851; *τὰ* (as art.) *πρῶτα*, 524. 552 a; *διαστήτην*, 307 D. 511 b; *ἔρισαντε*, 717 a fin. 7. *τέ . . καί*, 855 a; *ἄναξ*, 23 D. 67 D a.

1, 8. *ἔρ*, 73 D; *σφωέ*, 233 D; *δεῶν*, 559; *ἔριδι*, 608; *ξυνέηκε*, 403 D, 1; *μάχεσθαι*, 765. 9. *Λητοῦς*, 193; *δ γάρ*, 239 D. 525 γ fin.; *βασιλῆϊ*, 595 b fin.; *χολωθείς*, 708. 789 c. 10. *νοῦσον*, 24 D c. 139 e; *ᾤρσε*, 442, 11. 345 D; *δέκοντο*, 442 D, 8; *λαοί*, 146 D. 11. *οὔνεκα*, 869, 3; *τόν* (well-known), 527 a; *ἠτίμησ'*, 70. 706; *ἀρηγήρα*, 459. 12. *ἦλθε*, 38; *δοάς*, 457 c; *νήας*, 189 D. 13. *λυσόμενος*, 268. 689. 789 d; *θύγατρα*, 173 D; *φέρων*, 788 a; *ἔποινα*, 201 a. 14. *στέμματ'*, 461 a; *ἐκθβόλου*, 86 D. 67 D e. 482; *Ἀπόλλωνος* (cf. l. 75), 88 D. 15. *χρυσέφ*, 37 D. 86 D; *ἀνά* (w. dat.), 635. 16. *δύω*, 255 D; *κοσμήτορε*, 459; *λαῶν*, 565.

1, 17. *Ἀτρεΐδαι* (cf. *Ἀτρεΐδα*, l. 16), 517; *εὐκνήμιδες*, 227 D. 481. 18. *θεοί*, 37; *δοῖεν*, 716. 721; *ἔχοντες*, 785. 19. *ἐκπέρσαι*, 764 c. 776; *Πριάμοιο*, 140 D; *πόλιν*, 88 D; *οἴκαδ'*, 203. 20. *ἐμοί* (not *μοί*), 232; *λύσαι . . ἄζόμενοι*, 784; *τὰ* (dem.), 239 D. 22. *ἄλλοι* (beside *Agam.*, l. 24), 538 e; *μέν* (foll. by *ἄλλὰ*, l. 24), 862 a fin. 23. *αἰδεῖσθαι*, 764 b. 774; *σ'*, 72; *δέχθαι*, 408 D, 36. 24. *Ἀτρεΐδῃ*, 86 D, 1. 595 b; *ἦνδανε*, 23 D; *θυμῶ*, 500 b fin. 25. *ἀφίει*, 403, 1. 505 b; *ἐπ(ι)-ἔτελλεν*, 477. 616. 26. *μή*, 833; *κοίλησιν*, 129 D; *νῆυσί*, 11 D; *κίχλειω*, 404 D d. 720 b. 27. *ὑσπερον*, 224. 228; *αἰτίς*, 65 D. 28. *νό*, 79 D. 105 D. 867, 3; *τοί*, 233 D; *χραΐσμη*, 448 D, 19.

720 d. 29. *ἐγώ*, 86 D; *πρὶν* (not conj.), 878; *μὲν*, 233 D. 551; *ἔπεισω*, 405, 1 a. 30. *ἡμετέρῃ*, 86 D, 1; *σίκῃ*, 23 D; *Ἄργεῖ*, 176 D; *τηλόθι*, 203 D; *πάτρης*, 125 D, 2. 589. 31. *ἐποικομένην*, 544 d; *ἀντιώσω*, 370 D a. 32. *σάωτερος*, 210 D. (than if you stay) 662; *κέ*, 873 b. 741; *νέηται*, 363 D.

1, 33. *ὤε*, 250 D; *ἔφατ'*, 404 D, 2; *ἔσθειςεν*, 409 D, 5; *μόθῃ*, 595 b. 34. *παρά*, 648 a; *πολυφλοίσβοιο*, 209. 35. *πολλά*, 226. 552 a; *ἀπάνευθε*, 79 D; *κίων*, 440 D, 5; *δ* (as art.) *γεραῖός*, 524. 221 b. 36. *ἄνακτι*, 500 c; *τόν* (rel.), 243 D; *ἠύκομος*, 227 D fin. 37. *κῶθι*, 408 D, 28; *μεῦ*, 233 D. 576; *ἀμφιβέβηκας*, 712. 38. *Τενέδοιο*, 581 a; *τὲ Ἴφι ἀνάσσει*, 67 D a. 39. *εἰ ποτὲ τοι*, 104 b. 109. 597; *ἐπ(ι)-Ἐρεψα*, 616. 745; *τηόν*, 146 D. 40. *θῆ*, 851 b; *πίονα*, 221 d; *μηρ'*, 201 a; *κατ(ὰ)-ἔκκηα*, 616. 434 D, 1. 41. *ἦδ'*, 855; *τόδε*, 679; *ἑέλδωρ*, 23 D a. 153 D. 42. *τίσειαν*, 349 b. 721. 854; *Δαναοί*, 1 D; *βέλεσσιν*, 154 D b. 55 D. 611.

1, 44. *κατ'*, 631 a; *Οὐλύμιοιο*, 28 D; *καρήνων*, 202 D, 24; *κῆρ*, 549 a. 45. *ἄμοισιν*, 612; *ἀμφιρροφέῃ*, 88 D. 176 D. 46. *ἔκλαγξαν*, 428, 12. 47. *αὐτοῦ* (in contrast w. *διστοί*), 669 b; *κινηθέντος*, 414. 490 a; *ἦτε*, 405 D, 1; *δοικώς*, 23 D. 603. 48. *μετά* (as adv., *to the midst*), 615. 49. *δευή*, 488 a; *βιοῖο*, 564. 50. *οὐρήας*, 24 D c; *μέν . . αὐτάρ*, 862 a fin. 51. *αὐτάρ*, 864, 4; *αὐτοῖσι* (sc. *ἀνθρώποις*), 669 b; *ἐχεπευκέε* (*having escape point*), 480. 52. *βἄλλ'* (*αὐτοῦς*), 881. (repeated action) 701; *α'εί*, 24 D c; *νεκῶν*, 563; *δαμειαί*, 219 D fin. 54. *δεκάτη* (sc. *ἡμέρῃ*), 509 b. 613; *ἀγορήνδε*, 203 D; *καλέσσατο*, 344 D. 55. *τῷ γάρ* (cf. *δ γάρ*, l. 9), 595 a; *ἐπί*, 618 a; *δῆκε*, 505 b; *δεά*, *Ἥρη*, 125 D, 2. 56. *Δαναῶν*, 576; *ῥά*, 865; *δῆσκοντας*, 799; *δρῶτο*, 312. 57. *ἤγερθεν*, 355 D c. 58. *τοῖσι*, 601; *δ'*, 862 b; *ἀνιστάμενος*, 688; *πόδας*, 549 a.

1, 59. *ἔμμε*, 233 D; *-πλαγχθέντας*, 328 b; *οἶω*, 422 D, 15. 60. *ἀπονοστήσει* (conclusion, with two conditions, conforms to last and principal one: *we shall have to return—should we escape death—if war and plague together are to oppress*), 745. 751; *εἰ κεν* (Att. *ἐάν*) w. opt., 748 fin. 61. *εἰ θῆ*, 851; *δαμῆ*, 443 D, 1. 375. 62. *ἔγε θῆ*, 851; *ἐρειομεν* (pres. subj. for *ἐρέωμεν*), 424 D, 9. 347 D. 370 D b. 63. *ὄνειροπόλοι*, 479 a, *καὶ γάρ τ'* (for the dream also), 870 d. 856 a; *ὄναρ*, 201 b. 64. *κ' εἶποι*, 722; *δ τι* (wh), 552 a. 825. 113 a; *τόσσον*, 241. 40 D. 552 a. 65. *εἴτ'*, 831; *δγ'*, 850; *εὐχολῆς*, 577 a. 66. *αἰ κεν*, 830 fin.; *ἀρνῶν*, 202, 2; *κνίσσης* . . *ἀντιώσας*, 574 c. 67. *βούλεται* (subj.), 347 D; *ἡμῶν*, 597. 68. *ἦτοι*, 852, 12; *τοῖσι*, 601. 69. *Θεστορίδης*, 466. 70. *ἦδη*, 409, 6. 23 D. 25 D fin.; *τά τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα*, 406 D, 1. 524. 71. *νῆσοσ'*, 189 D. 597; *Ἴλιον*, 551. 72. *ἦν*, 238; *τήν*, 243 D; *οἶ*, 671 b; *πόρε*, 706. 73. *σφίν*, 233 D. 79 D. 105 D; *ἀγορήσατο*, 335 D; *μετέειπεν*, 450 D, 8.

1, 74. *κέλευαι*, 363 D; *Δί* (cf. l. 578), 88 D. 75. *ἐκατηβέλτασ*, 136 D b. 76. *τοιγάρ*, 867, 5; *ἐγῶν*, 79 D; *σύ*, 667; *συνθεο*, 363 D. 401 c;

δροσσον, 844 D. 77. ἢ μὲν, 852, 10; πρόφρων . . ἀρήξειν, 775. 488 c; ἔπει-
 σιν, 78 c. 78. ἦ, 852, 10; χολωσόμεν, 359 D. 775; μέγα, 226. 79.
 Ἀργεῖων, 1 D. 581 a; κρατεῖ, 870 Db; οἶ (not φ), 818 d. 23 D. 86 D, 2.
 80. βασιλεύς, 508 a; ὅτε, 758. 759; χάσεται, 347 D; ἀνδρῖ, 595 b fin.; χέρη, 223 D, 2. 81. εἶπερ, 850, 3. 747 b; καί (even, repeated in l. 82), 856 b.
 82. ἀλλὰ τε, 856 a; ὄφρα τελέσῃ, 877, 7. 760 a. 83. εἴοισι, 238 D; εἰ,
 830; σαώσεις, 431 D, 5.

1, 85. θαρσήσας, 708; εἰπέ, 866 b. 23 D; οἶσα, 409, 6. 23 D. 86.
 μᾶ, 545; φτε, 856 a; Κάλχαν, 158 e. 87. εὐχόμενος, 789 b. 88. οὐτις,
 252; ὧντος, 790 a. 89. σοί (not τοί), 233 D; κοίλῃς (cf. l. 26), 129 D b.
 90. Δαναῶν, 559; οὐδ' (not even), 858 b; ἦν, 872. 91. πολλόν, 219 D.
 552 a. 92. θάρσησε, 708; ἀμύμων, 27. 96. τοῦνεκ', 68. 97. πρὶν
 . . πρὶν, 769 fin. 878 fin.; λοιμοῖο, 580. 98. δόμεναι, 400 D e. 774; ἐλικώ-
 πίδα, 171 D; κούρη, 24 D c. 125 d. 100. μίν, 233 D. 109; πεπιθόμεν,
 384 D. 722. 103. μένεος, 575. 104. ὄσσε, 201 D a; οἶ, 598 b; λαμ-
 πετόωντι, 370 D a; εἰκτην, 409 D, 7. 23 D. 105. Κάλχαντα, 854; πρῶ-
 τιστα, 224 D. 228; κάκ', 100. 547 c.

1, 106. κακῶν, 565; οὐ πώποτε, 848 b. 107. τὰ κάκ', 535 a; φρεσί,
 500 b; μαντεύεσθαι, 776. 767. 108. εἶπες ἔπος, 86 D fin. 110. τοῦδ',
 679. 111. ἐγά, 667; κούρης, 563; Χρυσήϊδος, 466; ἀγλά' (cf. l. 23), 100.
 112. ἔθειλον (augmented?), 422, 9 a; αὐτήν (in contrast w. ἄποινα), 669 b.
 113. οἶκαι, 205; καὶ γάρ (for even before Cl.), 870 d; Κλυταμνήστρης, 583.
 114. ἀλόχου, 500 c; οὐ ἔθέν ἐστι, 104 b. 109. 233 D; χερεῖων, 223 D, 2.
 115. δέμας, 201 D b. 549 b; οὐδέ, 858 a; οὔτε . . οὔτε, 859; οὔτε τι, 848 a;
 ἔργα, 23 D. 116. καὶ ὡς (notwithstanding this), 250 D; δόμεναι, 505 b.
 117. βούλομ', 70 D. 854; σόνον, 210 D; ἔμμεναι, 406 D, 1. 118. αὐτίχ',
 72. 119. ἔω, 406 D, 1. 739; ἐπέ, 869, 2; οὐδέ (not even), 858 b. 120.
 δ, 868 b; μοί, 597; ἄλλῃ, 509 a.

1, 122. κῦδιστε, 222 D; φιλοκτεανώτατε, 221 a. 123. γάρ (can you
 ask this? for how), 870 b. 124. οὐδέ τί που, 109. 848 a; ποῦ ἴδμεν, 23 D.
 46 D; ξυνήϊα, 488 a. 496; πολλὰ, 488 b. 125. τὰ μὲν, 243 D; πολλῶν ἐξ
 ἐπράθμεν, 186 D. 104 a. 383 D. (or πολλῶν ἐξεπράθμεν, 583); τά, 239 D;
 δέδασται, 434 D, 4. 126. παλίλλογα (so as to be again collected), 488 b;
 ἐπαγείρειν, 763. 127. πρόες, 401 b. 128. τριπλῆ, 258 D c. cf. 258 b.
 208. 608; ἀποτίσμεν, 435, 5; ποθί (= ποῦ, perchance), 243 D. 129. δῶσι,
 361 D. 747 a; Τροίην, 500 d; ἐξαλαπάξει, 328 D b.

1, 131. μὴ δῆ (w. imper.), 851; δῆ οὕτως, 37; πέρ, 850, 3 fin. 132.
 νόφ, 144 D. 612; παρελεύσεται, 363 D. 133. ἐθέλεις followed by ὄφρ' ἔχρη,
 739, and by ἦσθαι, 764 b; ἔμ', 232. 100. 134. δευόμενον, 422 D, 4.
 135. εἰ μὲν δώσουσι, 745. (καλῶς ἔσται) 753 a. 136. ἄφραντες, 447 D, 15;
 ἔπως, 756. 137. δώσω, 400 D i; δέ, 862 b; κὲν ἔλωμαι, 450, 1. 720 c.
 138. τεόν, 238 D; Ὀδυσῆος, 40 D. 189 D. 139 κέν, 710 b; κεχολώσεται,

712 a; *δν*, 551; *ἰκωμαί*, 757. 760 a. 140. *μεταφρασόμεθα*, 355 D d; *αἴτις*, 65 D. 141. *νῆα*, 189 D; *ἐρύσσομεν*, 344 D. 347 D; *ἄλα*, 172 a; *δῖαν*, 207 D. 142. *ἀγείρομεν* (aor.), 347 D. 143. *δειόμεν*, 400 D i; *ἄν*, 73 D. 616. 144. *βήσομεν*, 416, 2; *ἄρχός*, 489 b; *ἀνήρ* (apros. w. εἰς τις), 500 d; *βουλευφόρος*, 479 a. 488 a. 146. *ἐκπαγλότατ'*, 221 a. 147. *ἤμυν*, 232; *Ἰλάσσαι*, 444, 5. 347 D. 363 D; *ἱερά* (cf. l. 99), 28 D; *ρέξαι*, 789 b.

1, 148. *ὑπόδρα* (perhaps for *ὑποδρακ*), 75; *ἰδών*, 23 D. 149. *ὦ μοί*, 599; *ἀναιδείην*, 558 a; *ἐπιεικέμεν*, 440 D, 1. 150. *πρόφρων*, 488 b, c; *ἔπεισω*, 500 b fin.; *πειθήται*, 720 c. 151. *δδόν*, 547 b; *ἐλθέμεναι*, 359 D. 785; *ἀνδράσω*, 602. 152. *τρώων*, 160 c; *ἤλυθον*, 450 D, 2; *αἰχμητῶων*, 128 D a. 153. *μαχησόμενος*, 422 D, 10. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. ll. 226. 342. 491. 535), 910; *οὔτι*, 848 a; *μοί*, 595 c. 154. *οὐ γὰρ πώποτ'*, 848 b; *μέν*, 852, 18. 155. *ἐριβάλακι*, 218; *βοῦτια νείρη*, 218 D. 156. *ἐπειθῆ* (= *ἐπει θῆ*), 86 D. 157. *οὔρα*, 28 D; *σκιόεντα*, *ἠχῆσσα*, 214 D. 470, 5. 158. *σοί*, 602; *ἐσκόμεθ'*, 424, 8; *χαίρης*, 740 a. 159. *ἀνόνενοι*, 702 fin.; *κυνῶπα*, 135. 160. *πρός*, 653 b; *τῶν*, 518 b. 576. 161. *δῆ*, 851 b; *μοί*, 597; *αὐτός* (pred.), 775. 162. *ἐπι*, 102 D b; *πῶλλ'*, 100; (b) *δδσαν*, 818 c; *ὔες*, 202 D, 17. 163. *μέν*, 852, 13; *σοί* (= *σοῦ γέρε*), 603 a; *ἴσον*, 23 D; *δππότ'*, 40 D. 758. 759. 165. *τὸ πλείον*, 528 a; *πολέμοιο*, 559. 166. *δασμός*, 460 b. 167. *τὸ* (as art.) *γέρας*, 524. 527 c; *ὀλίγον*, 509 a. 168. *ἐπῆν*, 759; *κεκάμω*, 384 D; (others read *ἐπει κε κάμω*;) *πολεμίζων*, 800. 169. *εἶμι*, 405, 1 a; *φέρτερον*, 223 D, 1. 662. 170. *ἴμεν*, 405 D, 1; *σ'* (*σοί*), 70 D. 597. 171. *ἄτιμος ἔων* (pred.), 775; *ἄφενος*, 201 D b.

1, 173. *τοί*, 598 b; *ἐπέσσονται*, 426 D, 9. 712; *ἔγωγε*, 850, 1 fin. 174. *εἶνεκ'*, 24 D c. 626, 8; *ἐμείο*, 233 D; *πάρ'* (for *πάρα*), 102 D a. (not for *παρά*) 100. 175. *κέ*, 710 b; *μηγίετα*, 136 D a. 176. *ἔχθιστος*, 222; *ἔσσί*, 406 D, 1. 55 D. 105 D. 177. *τοί*, 595 c; *φίλη*, 508 a. 511 h. 178. *καρτερός*, 57 D; *σοί*, 111 b; *ἔδωκεν*, 706. 179. *σῆς*, 129 D b. 180. *Μυρμιδόνεσσω*, 154 D b. 597; *σέθεν*, 233 D. 576. 181. *κοτόντος*, 789 f; *τοί*, 595 b; *ᾧδε*, 239 a. 679. 182. *ὤς*, 875 c; *ἐμ'*, *Χρυσήϊδα*, 553. 184. *κ' ἄγω*, 720 e. 185. *αὐτός*, 669 b; *εἶ εἰδῆς*, 23 D. 186. *δσον*, 40 D. 825 b. 187. *ἴσον*, 547 c; *ἐμοί*, 603; *φάσθαι*, 404 D, 2; *δμοιωθήμεναι*, 359 D. 414; *ἔντην*, 622.

1, 188. *Πηλείωνι*, 466 a; *ἦτορ*, 153 D. 201 D b. 189. *στήθεσσω*, 500 b fin.; *μερμηρίζεν*, 328 D b. 190. *ἦ . . ἦε* (l. 192), 831 a; *ἐρυσσάμενος*, 689. 23 D. 191. *ἀναστήσειεν*, 737; *δ δ'* (un-Attic), 525 γ; *ἐναρίξοι* (better *ἐναρίξαι* or *ἐναρίξοι*), 328 D b. 262 D. 192. *παύσειεν*, 688. 193. *ἔως* (pronounced *εἶος* or *ἦος*), 248 D; *ᾄρμαινε*, *ἔλκετο*, 701. 194. *ἔλκετο*, 312. 419, 19; *ἦλθε δ'*, 862 b. 195. *οὐρανόθεν*, 203 D; *ἦκε*, 403, 1. 196. *δμῶς*, 864, 8; *δνμφ*, 612; *φιλέουσα*, 789 c. 197. *κόμης*, *Πηλείωνα*, 574 b.

198. φαινομένη, 688. 199. δάμνησεν, 708. 200. δεινός, 471. 488 b; οἱ, if masc., 595 b, if fem., 598 b; φάσθαι, 396 D. 355 D c. 517. 201. μίν, ἔπεα, 553; φωνήσας, 708. 717 a; πτερόντα, 214 D. 470, 5.

1, 202. τίπτ', 38 D; εὐλήουδας, 25 D. 203. ἦ, 828 b; ἴδῃ, 450, 4 a.

204. ἔρεω, 450 D, 8; τελέεσθαι, 374. 412 b. 264 D. 205. ἦς, 238. 129 D. 854; ὑπεροπλήσει, 129 D. 518 c; ὀλέσσω, 720 e. 206. αὐτε (different from l. 202), 864, 3.

207. παύσουσα, 789 d; πίθηαι, 295 a. 363 D. 688. 210. ξριδος, 580; ἔλκεο, 363 D. 723 a. 211. ὤσ-περ, 876, 2; ἔσεται, 406 D; 1. 504 d.

213. καί (even, w. τρις τόσσα), 856 b; τοί, 605; παρέσσεται, 406 D, 1. 214. ἴσχεο, 382. 688. 216. χρή, 764 b fin.; σφώττερον, 238 D; εἰρύσσασθαι, 405 D b.

217. καί-περ, 874, 3. 795 f; κεχολωμένον, 712; ἔμεινον, 223, 1. 175 a. 682. 508 a. 504 d. 218. ἐπιπέθηται, 757; τ(οί), 70 D. 852, 11; ἔκλυον, 426 D, 8. 707; αὐτοῦ, 669 c.

219. ἦ, 404, 1; ἀργυρή, 208; σχέθε, 411 D. 220. κουλεόν (cf. l. 194), 24 D c; ὄσε, 448, 11; οὐδ', 858 a. 221. Οὐλυμπόνδε, 28 D; βεβήκει, 311 a. 712. 222. μετά, 645 a.

223. ἐπέεσιν, 608. 1, 225. κραδίην, 57 D. 226. ἔμα, 602 b; δωρηχθῆναι, 414. 227. ἀριστήεσιν, 189 D.

228. τέτληκας, 408, 6. 712; εἶδεται, 450, 4 a fin. 229. ἦ, 852, 10; λώϊον, 223 D, 1. 230. ἀποαιρεῖσθαι, 553; ἔστις, 510 b. 810; σέθεν, 108. 589; (ἀν) εἶπῃ, 759.

231. δημοβόρος, 479 a; βασιλεύς, 541 fin. 232. ὕστατα, 228; ἀν λωβήσαιο (sc. εἰ μὴ οὐτιδανοὶ γένοιτο), 752. 233. ἐπὶ μέγαν, 87 D; ὕρκον, 547 b.

234. ναί μά, 545. 235. φύσει, 416, 3; τομήν, 455 c. 236. ἀναθλήσει, 432 D, 6; ἔ (= αὐτό), 671 b. 23 D; ἔλεψεν, 706.

237. φύλλα, 500 b fin.; αὐτε, 864, 3; μίν (neut.), 233 D. 238. οἶτε, 856 a; θέμιστας, 202 D, 7. 239. εἰράταται, 405 D b.

240. Ἀχιλλῆος, 566; νῆας, 551. 241. πέρ, 850, 3 fin. 242. εὐτ', 877, 2; ὄφ', 656 b.

243. πίπτωσι, 758; ἐνδοθι, 208 D. 244. ὄτ' (= ὄτι?), 70 D; οὐδέν, 255 D fin. 547 c. 245. ποτί (= πρός), 652; γαίῃ, 132 D. 612.

246. χρυσεῖοις, 24 D c. 208; ἦλοισι, 607; πεπαρμένον, 432, 13. 247. τοῖσι, 601. 248. ἡδυεπής, 219 D; ἀνδρούσε, 442 D, 11 fin.

249. μέλιτος, 166. 585; γλυκίων, 222 D; βέεν, 871 b. 250. τῷ, 601; δύο γενεαί, 517; ἀνθρώπων, 560.

251. ἐφθιάσ', 435, 6. 355 D e; οἱ, 105 a. 602 b; πράφεν, 855 D c. 252. ἡγαθῆν, 28 D. 117 b; τριτάτοιςιν, 253 D. 643.

1, 255. γηθήσαι, 367 e. 511 h. 748. 256. κεχαροισατο, 432 D, 21. 357 D. 257. σφῶϊν, 233 D. 570; τᾶδε, 544; (οἱ, σφῶϊν, 576; τᾶδε, 547 c); μαρναμένουςιν, 443 D, 4. 140 D a.

258. οἱ, 517. 503 a; βουλήν, 549 b; Δαναῶν, 583. cf. 581; ἰστέ, 111 c; μάχεσθαι, 764 b. 259. ἀλλά, 863 b; ἰστόν, 111 d.

260. καί (even), 856 b; ἀρείουσι, 223 D, 1; ὕμιν 586 a. 261. ἀνδρῶσιν, 602; ἐμίλησα, 706. 262. οὐ γὰρ πο, 848 b; τοῖους, 241; ἀνέρας, 173 D; ἴθωμα, 450, 4 a. 720 e. 833 fin.

263. οἷον Πειρίθοον, (= οἶος Πειρίθοος ἦν), 816. 265. θησέα, 189 D; ἐπί(τ)άικελον, 23 D; ἄθανάτοιςιν, 28 D. 266. κάρτιστοι, 57 D; δῆ (w. superl.), 851; κείνοι,

- 240 D 267. μὲν . . καί, 862 a fin.; ἔσαν, 406 D, 1. 269. μὲν, 852, 18
 270. καλέσαντο, 689; αὐτοί, 669 b. 271. ἐμ' αὐτόν, 100. 285 D. 272.
 βροτοὶ ἐπιχθόνιοι, 488 b. 53 D; μαχέοιτο, 422 D, 10. 722. 273. βουλέων,
 128 D b. 576; ξύνιεν, 400 D d. 274. ἕμμε, 233 D. 15 D. 275.
 ἀποαίρεο (for -έο), 370 D b. 276. ἔς οἱ, 105 a. 277. Πηλεΐδῃ, ἔθει',
 37 D; βασιλῆϊ, 602. 278. ἔμμορε, 432 D, 25; τιμῆς, 574 a. 279.
 σκηπτούχος, 479 a fin. 280. γείνατο, 449 D, 1. 416, 8. 281. ἀλλ',
 863 a. 283. ἀίσσομ', 505 b; Ἀχιλλῆϊ, 87 D. 595 d (or, perhaps, 595a);
 μεθέμεν, 403, 1. 359 D, 776. 284. πολέμοιο, 565.
 1, 286. καί, 852, 14; μοῖραν (not -ην), 125 D, 2; ἔειπες, 706. 288.
 πάντων, 160 b. 581 a; πάντεσσι, 154 D b. 597. 289. πᾶσι, 160 b. 595 a;
 εἰ, 510 a. 810. 549 c; τιν(ά), 773. 290. εἰ, 745; μὲν αἰχμητήν, 556. 293.
 γάρ (referring to *implicit* thought), 870 a; δειλός, 471; καλοῖομην, 750.
 294. εἰ δὴ, 851; σοί (emphatic and accented, cf. l. 297), 232. 233 D; πᾶν,
 161; ἔργον, 549 c; ὅ τι, 40 D. 113 a; εἴπης, 757. 296. οὐ . . ἔτι, 848 b.
 297. ἐνὶ φρεσὶ, 627. 618 a; σῆσιν, 129 D a. 298. οὔτοι, 852, 11. 299.
 σοί, 602; τῷ (= τινί), 244 b; μ' (αὐτήν), 558; δόντες, 717. 300. μοί, 598.
 301. τῶν (= τούτων, repeats τῶν ἄλλων), 680; φέροις, 722; ἀέκοντος, 32 D e.
 483 b. 23 D. 791 b. 302. εἰ δὲ (βούλει), cf. 508 b; μὴν, 852, 13;
 πείρησαι, 335 D. 367 c; γνώωσι, 400 D i. 505 d. 303. αἶψα, 854; τοί,
 598 b; δουρί, 202 D, 5.
 1, 305. ἀνοστήτην, 73 D; λύσαν, 517. 306. εἶσας, 23 D a. 307. καί
 οἰς, 23 D. 308. ἔλαδε, 208 D; προέρυσσεν, 420 D, 12. 686. 309. ἐς-
 ἔκρινεν, 616. 705; εἰκόσιν, 23 D a. 310. ἐς-βῆσε, 416, 2. 311. ἀν(ἀ)-
 εἶσεν, 431 D, 6; ἀρχός, 457 c. 540. 312. κέλευθα, 200 D. 313. ἄνωγεν
 (plur.), 351 D. 315. ἔρδον, 428, 14. 316. ταύρων, 560; ἄλός, 563.
 317. κνίσση, 125 D, 2; οὐρανός, 551. 319. τήν, Ἀχιλλῆϊ, 595 a. 321.
 οἱ, 598; ἔσαν, 517. 323. χειρός (αὐτήν), 574 b; ἐλόντε (pred.-part.)
 ἀγέμεν, 784. 717. 324. δώρσιν, 400 D i; δέ, 862 b; ἔλωμαι, 720 e. 325.
 δίγιον, 223 D, 10. 222 D fin. 175 a. 662. 326. προτεῖ, 408, 1; κρατερὸν (cf.
 l. 178), 57 D. 327. βάτην, 408 D, 1. 331. ταρβήσαντε, 708; αἰδομένω,
 448, 1. 332. προσεφώνεον, 517. 544 d; ἐρέοντο, 424 D, 9.
 1, 335. ἄσσον, 229 D. 337. Πατρόκλεις, 199 D. 338. σφῶϊν (en-
 clit., not σφῶϊν), 233 D; ἄγειν, 765; αὐτώ, 669 a (not 234 fin.); μάρτυροι,
 202 D, 11. 517. 339. πρὸς θεῶν, 653 a. 340. τοῦ (ἰθαί), 239 D; αἰ
 ποτε, 747 b. (If written with full stop before it), 883; δὴ αὐτε, 37 D. 341.
 χρεῖώ, 24 D c; ἀμύναι, 867 e. 765. 342. ἄλλοις, 597; δλοῖσσι, 24 D c.
 343. οἶδε νοῆσαι, 802; πρόσσω, 40 D. 229. 344. οἱ, 599; σοοί, 210 D.
 488 c.; μαχέοιτο (pres. opt.), 740 b; Thiersch proposes μαχέοντα (fut. ind.),
 756. cf. 857 D. 347. ἴτην, 405 D, 1. 348. ἀέκονσ', 488 c; γυνή, 500 d fin.
 349. θαυρόσας, 708; ἐτάραμν . . νόσφι, 589. 79 D. 350. δῖν' (= δινί), 106
 (others read δῖν', = δῖρα); δρόων, 370 D a; αἰνοπα, 23 D. 351. ἀρεγόντι

442 D, 18. 352. ἐπεὶ (causal), 877, 5; πέρ . . πέρ (place *μυνοβάδην* and *τιμήν* in emphatic contrast), 850, 3. 353. ὕφελεν, 482 D, 12. 703. 354. οὐδέ (not even), 858 b; ἔτισεν (not from *τίνω*), 435 D, 5. 706. 356. ἐλὼν, 788 (not 797); ἀπούρας, 408 D, 19. 357. πότνια, 218 D. 359. ἀλός, 590 b; ἡῶτ', 876, 7; ὀμίχλη, 508 c. 360. παροῖθ', 79 D; αὐτοῖο, 589. 361. κατέρεζεν, 43 D. 362. σέ, 551; φρένας, 500 b. 363. εἶδομεν, 409 D, 6. 23 D. 356 b.

1, 365. οἶσθα, ταῦτ' εἶδύη (better ταῦτα ἰδύη), 409, 6. 368. σφίσιν (reflexive and orthotone), 671 b. 232. 648. 370. αἰθ', 864, 3. 380. τοῖο, 239 D. 381. ἤκουσεν, 379; ἦεν (δ γέρων), 504 b. 382. Ἀργεῖοισι, 618 a; γύ, 867, 3. 383. ἐπασσύτεροι, 224 D. 488 c; κῆλα, 500 d fin. 384. ἔμμι, 233 D. 386. πῶτος, 488 c. 387. Ἀτρείανα, 466 a. 388. δῆ, 851 b. 391. ἔβαν, 408 D, 1. 392. κούρη, 500 d. 393. γέ, 850, 1; περισχεο (take hold of him all round, and thus *guard, protect*), 574 b; ἐῆος, 227 D. 394. Δία λίσαι, 87 D; τι, 247 c. 395. ἐπει, 607; ὠνησας, 403, 6. 745. 396. πολλάκι, 259. 80 D fin.; σέο, 576 a; ἐνί, 87 D. 397. εὐχομένης, 799; ἐψηθα, 356 a; Κρονίω, 466 a. 597. 398. οἷη (pred.), 775. 399. ζυνοῖσθαι, 420, 1. 367 e. 400. Ποσειδάων, 26 D. 401. ὑπελίσταο, 363 D; δεσμῶν, 200. 580. 402. ὄχ', 72. 227 D; καλέσασ', 789 b. 403. Βριάρεων, 146 D. 149 a. 37 D. 556; δέ τε, 856 a. 404. αἰτε, 864, 3; βίη, 609. 405. ὅς (dem.), 243 D; κῦδει, 611 a; γαίων, 439 D, 5. 406. οὐδέ τ', 856 a. 407. τῶν, μίν, 576. 554; μῆσασα, 444, 6; λαβέ, 366 b; γούνα, 202 D, 2. (by *the knees*) 574 b. 408. αἶ κεν, 830 fin.; ἐθέλῃσιν, 361 D; Τρώεσσιν, 595 b. 409. ἔλαο, 345 D. 432 D, 22. 23 D; Ἀχαιοῖς, 500 d fin. 410. ἐπαύρωνται, 447, 5. 574 d.

1, 413. δάκρυ, 199. 514. 414. τί, 552 a; αἰνά, 226. 415. αἰθ' ὕφελος, 721 b fin. 416. μίνυθα (as pred.), 492 h; μάλα δ(ε)ρήν, 87 D. 417. περί, 650 b. 418. ἐπλεο, 424 D, 35; τῷ (therefore), 611; αἶσρ, 608. 419. τοί, 597; ἐρέουσα, 789 d. 420. εἰμ', 405, 1 a; αἶ κε, 830 fin. 421. νησί, 605. 422. Ἀχαιοῖσιν, 595 b fin.; ἀποπαύο (cf. l. 192), 688. 423. γάρ (accounts for l. 426), 870; Αἰθιοπῆας, 199 D fin. 424. χθιζός, 488 c; ἔποντο, 312. 425. δωδεκάη, 509 b; τοί, 599; ἐλεύσεται, 450, 2 a. 426. δῶ, 201 D b. 427. πείσεσθαι, 688. 428. ἀπεβήσεται, 349 D; αὐτοῦ, 590 a. 429. ἐβζάνοιο, 227 D; γυναικός, 577 a. 430. βίη, 608; ἀέκοντος, 791 a, b; ἀπῆρῶν, 504 c. 432. δῆ, 851 b; λιμένος, 589. 433. ἐν, 618 a. 434. ἰστοδόκη (fr. δέκομαι), 65 D. 480; προτόνοισιν, 607; ὑφέντες, 403, 1. 435. προέρεσσαν, 47 D. 430, 4. 437. ἐκ-βαῖνον (they walk one after another), 701; ἐπί, 618 a. 87 D. 438. βῆσαν, 416, 2. 439. ἐκ-βῆ (single act), 705. 441. πατρί, 595 a; τίθει, 401 h.

1, 443. σοί, 232. 233 D; ἀγέμεν, 765. 444. ἰλασόμεθα, 347 D. 355 D d. (cf. l. 100) 88 D. 446. χαίρων (with joy), 788 a. 447. τοί, 239 D. 448. ἔστησαν, 416, 1. 449. οὐλοχύτας, 201 a. 450. μεγάλ', 226.

453. ἡ μὲν δὴ (better than ἡδὴ μὲν), 852, 10, 18. 851 b. 454. τίμησας, 307 D (not τιμήσας, 367 b); ἐμέ, μέγα, 87 D; ἴψαο, 362 D. 458. εἴξαντο, 706. 459. αὔρουσαν (prob. for αὔρουσαν, = αὐ(α)-φουσαν, fr. αὐρούω), 73 D. (object implied) 505 b. 460. ἐξέταμον, 435 D, 9. 461. θίππηα (prob. acc. sing. of θίππη: subj. κνίσσην), 488 b. 463. παρ' αὐτόν, 618 a. 669 c; χερσίν, 612. 464. μῆρ' (cf. l. 40), 201 a; ἐπόσαντο, 448, 8. 465. τἄλλα, 99; ἀμφ' (w. dat.), 637. 466. ἐρύσαντο, 420 D, 12. 467. τετύκοντο, 425 D, 15. 468. δαιτός, 575. 469. ἐξέξαντο, 403, 1; ἔρον, 169 D. 470. κρητῆρας, 24 D a; ποτοῖο, 575. 471. πᾶσιν (ποτόν), 595 a; δεπέσσαν, 612. 472. πανημέριοι (cf. l. 592), 482. 488 c. 473. κούροι, 500 d fin. 474. φρένα, 549 a.
- 1, 475. ἦμος, 248 D. 877, 4; ἡέλιος, 65 D. 476. δὴ τότε, 851 c; παρὰ (along by), 648 a. 477. ἠριγένεια, 219 D; φάνη, 414; Ἥως, 182. 65 D. 478. καί (even), 856 b. 479. ἴκμενον, 46 D. 408 D, 45. 480. στήσαν', 689. 416, 1. 481. μέσον, 536. 482. στείρη, 605; πορφύρεον, 208; ἴαχε, 309. 483. ἔθειεν, 871 b; διαπρήσσουσα, 24 D a; κέλευθον, 200 D. 486. τάνυσσαν, 433 D, 5. 487. ἐσκίδναντο, 448 D, 8. 489. Πηλέος, 189 D. 37 D. 490. πωλέσκετο, 410 D; κιδνάειραν, 218 D. 491. φθινόθεσκε, 410 D. 411 D; κῆρ, 549 a. 492. αἶθη (= αὐτόθι, = αὐτοῦ, l. 428), 203 D. 493. τοῖο, 496; δωδεκάτη, 253 D. 494. ἴσαν, 405 D, 1. 495. λήθει', 437, 5 a. 576. 496. ἀνεδύσετο, 349 D; κῦμα, 544 c fin. (perhaps 551). 497. ἠερίη, 488 c; οὐρανόν, 551. 498. ἄλλων, 589. cf. 328, 5. 501. σκαῖρ, 509 b; δεξιτερῆ, 221 D; ἴπ', 656 a.
- 1, 503. εἴ ποτε δὴ, 745. 851 b. 505. ὠκυμορότατος, 221 a; ἄλλων, 586 c. 506. ἐπλετ', 424 D, 35. 508. μητίετα, 135. 509. τίθει, 401 b. 510. τίσωσιν, 760 a; ὀφέλλωσιν, 345 D fin.; τέ ἐ, 23 D. 511. σφεληγγερέτα, 136 D a. 512. ὡς . . ὡς, 875 b; ἦψατο, 691; γούνων, 574 b. 513. ἔχει', 691; ἐμπεφυῖα, 386 D. 416, 3; εἶρετο, 424 D, 9; δεύτερον, 257. 228. 514. νημερές, 482; ὀπόσχεο, 438, 6. 515. ἀπόειπ', 23 D. 366 b; ἐπι δ(ε)ός, 102 a. 87 D. 516. ὄσσαν, 825 b fin.; ἀτιμοπάτη, 221 a; θεός, 118. 517. ὀχθήσας, 717 a. 518. ἔργ' (ἔσται), 508 a. 23 D; ἐφήσειε, 403, 1. 521. καί τέ μέ φησι, 109. 856 a; μάχη, 612; τρέσσαν, 544 b. 522. ἀπόστιχε, 425, 10. 716 a; νοήσῃ, 739. 523. κέ μελήσεται, 710 b. 524. κεφαλῆ, 607; πεποίησ, 417. 526. τέκμων, 153 D. 201 D b; ἐμόν (sc. word, sailing), 496; παλινάγρετον, 488 b. 527. ὅ τι (antec. indetermin., same as subj. of ἐμόν), 510 c; κατανέωσω, 757. 528. ἦ, 404, 1; κινάνησιν, 28 D; ὀφρύσι, 607. 530. κρατός, 202 D, 24.
- 1, 531. διέτμαγεν, 425 D, 18. 855 D c. 414. 517. 532. ἄλτο, 408 D, 33; ἄπ' (from upon), 623. 533. Ζεὺς (ἄλτο, but properly ἔβη), 882; ἀνέσταν, 855 D c. 368 b. 534. ἐξ (from within), 624; σφοῦ, 238 D. 535. ἀντίοι, 488 c. 536. μὲν (w. ἠγνοίησεν: anticipation of οἱ in l. 537), 726. 537. ἠγνοίησεν, 24 D c; ἰδοῦσ', 789 c; συμφράσσατο, 47 D. 539. κερτο

μίσαι, 509 c. 607. 540. τίς δὴ αὐτῶν, 37. 851; δολομήτα, 135. 541. ἀπονόσφιν (cf. l. 349), 79 D. 589; ἐόντα (not ἐόντι), 776 fin. 542. κρυπτάδια, 496; οὐδέ τί πά μοι, 109. 848 a, b. 543. πρόφρων, 488 c; ὅ ττι νοήσῃς, 759. 545. μή δὴ, 851; ἐπιέλω, 23 D. 546. εἰδήσειν, 409 D, 6; χαλεποὶ ἔσονται (εἰδέναι, = χαλεπὸν ἔσται εἰδέναι αὐτοῦς), cf. 777. 547. κ' ἐπιεικές (ῆ), 508 a; ἀκούμεν, 774. 763. 548. οὔτε, 843; πρότερος (ἢ σύ), 662. 549. ἐθέλωμι, 361 D. 550. μήτι, 848 a; ταῦτα ἕκαστα (instead of τόγχε μῦθον), 496. cf. 514 d fin.

1, 552. ποῶν, 826 a. 553. λίην, 24 D a. 554. ἄσπ', 246 D; ἐθέλησθα, 357 D. 555. δεῖδοικα, 409 D, 5; μή, 742. 557. λάβε (σε) γούνων, 505 b. 574 b. 558. τῆ, 595 a; ὡς, 733. 875 d. 559. τιμήσῃς, 720 e; πολέας, 219 D. 37 D. 561. ὄτεαι, 863 a; λήθω, 437, 5. 544 a. 562. ἔμπης, 24 D a. 563. μᾶλλον (than before), 662. 222 a; ἐμοί, 601. 565. κάθησο, ἐμφ', 67 D c. 566. μή . . οὐ χραίσμωσιν, 720 d; ὅσοι θεοί, 809, 3. 567. ἰόνθ', = ἰόντα (με), 505 b; ἐφείω, 400 D i. 569. καθῆστο, 406, 2. 368 b. 570. Οὐρανίωτες, 466 a. 571. ἦρχ', 691. 572. ἐπὶ ἦρα φέρων (= ἦρα ἐπιφέρων), 201 D b. 573. οὐδ' ἔτ', 848 b; ἀνεκτά, 424, 11 a. 574. ἐριδαίνετον, 436 D, 15. 576. ἦδος, 201 D b. 577. καὶ αὐτῇ περ (herself of herself), 669 a. 795 f; νοεούσῃ (intrans.), 684 a. 578. Δί, ὄφρα, 67 D c. 579. νεικείρησι, 370 D b; ἤμιν, 232. 597. 580. εἶπερ . . . στυφελίξαι (conclusion, στυφελίξει, omitted), 883. 581. στυφελίξαι (ἡμᾶς), 328 D b. 505 b. 582. σὺ . . καθάπτεσθαι, 784. 583. ἴλαος, 210 D.

1, 584. ἀναίξας (Att. ἀνέξας), 32 D e. 586. τέτλασι, 409 D, 10. 589. χραισμεῖν (aor.), 448 D, 19; ἀργαλέος . . ἀντιφέρεσθαι, 777. 590. μεμαῶτα, 409 D, 9. 360 D. 591. ποδός, 574 b; τεταγόν, 384 D. 592. ἡμαρ, 550 a; ἠελίω, 602 b; καταδύντι, 416, 4. 788 a. 593. κάκπεσον, 73 D; ἐν, 618 a. 596. μειδήσασα, 717 a; παιδός, 580; χειρί, 612. 598. οἰνοχόει (different from οἰνοχοεῖ), 98. 472 c. 599. ἐνώρτο, 442 D, 11; γέλωσ, 169 D; θεοῖσιν, 605. 600. ποιπνύοντα, 472 κ. 601. μὲν (foll. by αὐτάρ, l. 605), 862 a fin. 603. οὐ μὲν (ἐδέετο), 852, 13. 508 c. 605. φάος, 166 D. 606. κακκείοντες, 73 D. 378 D; ἕκαστος, 500 b. 607. ἦχι, 248 D. 879, 4. 608. ἰδυίησι, 409 D, 6. 610. κομᾶθ' (customary), 701; ἰκάνοι, 757. 760 c. 611. καθεῦθ', 368 b fin.; παρὰ (adv.), 015; Ἡρη, 508 c.

2, 1. ἱπποκορυσταί, 218 a. 2. εἶδον, 422, 7; οὐκ ἔχε (did not continue to hold), 701. 3. ὡς (how) τιμήσῃ, 735 b (others read τιμήσει, 737). 5. ἦδε, 513 c. 6. πέμψαι (in app. w. ἦδε), 766. 8. βάσκ' ἴθι, 444 D, 11. 9. ἐλθὼν (pred.) . . ἀγορευόμεν, 784. 11. καρηκομῶντας (or κάρη κομῶντας), 202 D, 24. 549 a. 370 D a. 12. πανσυδῆ, 52; κεν ἔλοι, 722. 15. λισσομένη, 789 b; ἐφήπται, 368 b. 16. τόν (that), 239 D. 20. Νηληϊήφ,

468. 189 D; *υἱ*, 202 D, 17. 21. *τῷ* (customary), 701. 22. *εἰσιδόμενος*, 450, 4 a fin. 23 D a. 603; *προσεφώνεε*, 544 d. 24. *παντόχιον*, 488 b, c' *βουληφόρον*, 488 a. 479 a. 25. *ἐπιτετράφαται*, 392 a, D; *μέμηλεν*, 422 D, 11. 26. *ξύνες*, 403, 1; *τοί*, 595 d. 27. *σεῦ*, 576. 282; *ἑών*, 789 f. 33. *ἐκ*, 624 c. 34. *εὐτ'*, 877, 2; *ἀνήρ*, 400 D i.
2. 36. *τελέεσθαι*, as in 1, 204; *ἔμελλον*, 308 D a. 515 b. 711. 39. *ἐπ'* (as adv., in addition, to former sufferings), 615. 40. *διὰ* (*through*, the course of), 630 a. 41. *ἔγρετο*, 384 D fin.; *ἀμφέχυντ'*, 408 D, 32. 42. *ὀρθωθείς*, 414. 43. *δὲ μέγα*, 87 D. 44. *ποσσί*, 47 D; *ἐπὶ λιπαροῖσιν*, 87 D. 46. *πατρίων*, 32 D e. 49. *Ζηνί*, 202 D, 6; *φῶος*, 166 D; *ἐρέουσα*, 789 d. 52. *τοί*, 239 D. 53. *γερόντων*, 560. 54. *Πυλογενέος*, 473 b fin. 205; *βασιλῆος*, 523 b. 55. *θεῖος*, 854; *ἐνύπνιον* (= *ἐν ὕπνῳ*), 226. (better, perhaps, *ἐνύπνιος*, 488 c.) 57. *διὰ*, 630 a; *μάλιστα* (repeated in *ἄγχιστα*), not quite like 665 b. 58. *ἄγχιστα*, 229 D. 59. *πρὸς-ἕτερον*, 553. 71. *ἀποπτόμενος* (in *swift flight*), 788 a fin. 408, 5. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. ll. 24. 165. 228. 449) 910. 72. *διωρήζομεν*, 347 D. 73. *ἦ*, 608 (or *ἤ*, instead of *δ*, 513 c). 74. *πολυκλήσι*, 171 D. 75. *ὑμεῖς . . ἐρητύειν*, 784; *ἕλλος*, 500 b.
2. 77. *ἡμαθόντος*, 28 D. 80. *τόν*, 239 D; *ἐνισπεν*, 450 D, 8. 746. 750 fin. 81. *ψεύδος*, 489 b. 506. 556; *φαῖμεν*, 348 D; *μᾶλλον* (than if he had not said it), 662. 83. *ἀλλ'*, 863 b. 84. *ἐξ* (prop. *ἐξ*), 104 a; *ἦρχε*, 691. 85. *ἐπανόστησαν*, 416, 1. 87. *ἔθνεα*, 23 D; *εἰσι*, 405, 1. 497 b; *μελισσάων*, 560. 88. *γένον*, 226. 89. *εἰαρινοῖσιν*, 28 D. 470, 4 fin. 90. *ἄλις*, 23 D; *πεπονηταί*, 355 D e. 424, 19 a. 712. 91. *ἔπο*, 102 D b. 92. *ἡϊόνος* (Att. *ῥόνος*), 32 D e. 93. *δεδήει*, 434 D, 3. 95. *τετρήχει*, 428, 8. 96. *λαῶν*, 790 c; *σφέας*, 37 D. 97. *εἰ*, 830 fin.; *ἀντής*, 580. 98. *σχοῖατ'*, 357 D; *ἀκούσειαν*, 349 b. 99. *σπουδῆ*, 25 D. 608; *καθ' ἕδρας*, 632 d. 100. *πανσάμενοι*, 688. 101. *τεύχων*, 800. 104. *Ἐρμείας*, 133. 32 D e. 24 D c; *πληξίππῳ*, 476 b. 480, 1. 105. *Πέλοψ* (in app. w. *δ*), 500 d. 106. *πολύαρνι*, 481. cf. 202, 2. 107. *Θυέστ(α)*, 136 D a; *λείπε* (was leaving, i. e. gave him a still continued possession), 701; *φορήναι*, 371 D c. 765. 109. *τῷ*, 607; *ἔρεισάμενος*, 717 a; *Ἀργείοισι*, 605.
2. 110. *Ἄργος*, 202 D, 1. 111. *ἔτρ*, 605. 112. *δς*, 822; *πρὶν* (not conj.), 878. 113. *ἐκπέρσαντ'* (dat. or acc.; prob. acc.), 70 D. 776 fin.; *ἄπονέεσθαι*, 28 D. 114. *νῦν* (gives the time, not of *βουλευσατο*, but of an implied *οἶδ' ὅτι*), cf. 868 a; *βουλευσατο*, 690 a. 115. *δυσκλέα* (prop. *δυσκλεῶ*), 178. 98. 86 D. (better, perhaps, *δυσκλεῖ* Ἄργος, 178 D.) 116. *ὕπερ-μένει*, 88 D. 482 b. 117. *κάρηνα*, 202 D, 24. 119. *ἐσσομένοισι*, 601; *τυθέσθαι*, 776. 121. *πόλεμον*, 547 a; *πολεμίξειν* (in app. w. *τόδε*), 766. 123. *κ' ἐθέλομεν*, 748. 124. *δρκια ταμόντες*, 546. 125. *ἐφέστιοι*, 482 a. 126. *δεκάδας*, 258 d; *διακοσμηθῆμεν*, 348 D. 127. *ἐλοίμεθα*, 591; *οἰνοχοεῖν*, 472 d. 765. 129. *πλάς*, 223 D, 5. 130. *Τράων*, 585

131. ἐγγέσπαλοι, 479 a fin.; ἄνδρες, 489 a. 132. πλάζουσι, 328 b; εἰῶσ', 370 D a. 133. Ἰλίου, 561. 134. δῆ, 851 b; βεβάσσι, 409 D, 2. 135. σέσηπε, 417; λένονται, 515 b. 136. ἡμέτερα, 512 b. 137. εἶατ(αι), 70 D. 406 D, 2; ποτιδέγμεναι, 408 D, 36; ἔμμι, 601. 139. εἶπω, 720 e (or, perhaps, 758). 140. φεύγωμεν, 854; πατρίδα, 218 D.

2, 142. ὕριεν, 442 D, 11 fin. 143. πληθύν, 202 D, 28; ἐπάκουσαν, 706. 144. κύματα (κινεῖται), 508 c. 145. πόντου, 500 d; τ(οί), 70 D. 852, 11. 146. ὄρορ', 511 h. 707. 147. ὅτε (ἔν), 759. 148. λάβρος, 488 c; ἐπ(ι)-ἡμίει (sc. λήϊον), 504 b; ἀσταχύεσσιν, 607. 149. τῶν, 560; ἀλαλητῶ, 608. 150. ἔπ', 102 D b; ἔσσεύοντο, 308 D; ποδῶν, 589; κούνη, 88 D. 151. ἀειρομένη, 482, 2. 154. ἰεμένων, 791 a. 155. Ἀργείοισιν, 601; ὑπέρμωρα, 226; ἐτύχθη, 425, 15. 746. 159. φεύγονται, 412 a. 377. 160. καὶ δέ, 73 D; εὐχολήν, Ἑλένην, 556; κεν (κατα)λίποιεν (could they leave? nearly = fut. ind.), 722 b. 162. αἴης, 132 D. 165. μηδέ τ ἔα, 856 a. 169. Δί, 603. 87 D; μῆτιν, 549 b. 88 D. 170. ἑσταάτ', 409 D, 1. 416, 1; ἐυσσέλμοιο, 40 D. 171. κραδίην, 500 b fin. 172. ἀγγχοῦ, 229 D.

2, 182. θεᾶς, 562; ὕπα, 544; (or, perhaps, θεᾶς, 576; ὕπα, 547 b;) φωνησάσης (whep she spoke), 717 a. 183. θεείν, 765. 184. οἶ, 602; ὀπήδει (diff. fr. ὀπηδεῖ), 98. 185. Ἀτρείδεω, 587 f. 186. οἶ (for him, as interested and concurring in the action), 601. 188. μὲν (answers to δέ in l. 198), 862 a; κίχρει, 404 D d. 189. τὸν δ', 862 b; ἐρητύσασκε, 410 D; παραστάς, 717 a. 190. ὤς, 104 a; δεῖδισσεσθαι, 763. 191. ἄλλους, 538 e fin. 192. σάφα, 227 D; οἶος, 825 b fin. 193. πειράται (not -ῆται), 24 D a. 195. βέξρ, 720 d; κακὸν νῆας, 555. 198. δήμου, 559. 200. μῦθον, 576 a. cf. 1, 896, but also 2, 143. 203. μὲν, 852, 13. 204. ἀγαθόν, 522. 205. ἔδωκε (obj. ἰ, sc. βασιλεύειν, implied in context), 505 b; but ἔδωκε σκηπτρον, if l. 206 is genuine. 209. ἤχῃ, 608. 210. αἰγιαλῶ, 612.

2, 213. ἦδη, 409, 6. 214. ἐριζόμεναι, 765. 215. ἀλλ' (ἐρίζων εἰπεῖν, to say in contention, suggested by ἐριζόμεναι), 881; Ἀργείοισιν (in view of the Arg.), 601. 216. δὲ ἀνήρ, 67 D d. 540; ὑπὸ Ἰλίον, 23 D. 217. φολλός, 854; οἶ, 598 b. 218. συνοχάοτε, 424 D, 11. 219. ἐπενήνοθε, 321 D. 220. Ἀχιλλῆϊ Ὀδυσῆϊ, 40 D; μάλιστ', 665 b. 221. νεκείεσκε, 370 D b. 410 D. 222. δέξια, 547 c; κεκληγώς, 428 D, 12; τῶ, 595 b fin. 223. νεμέσσηθεν (took offence), 708. 224. μακρά, 226. 225. τέο, 244 D; ἐπιμέμφει, 577 a; χατίξεις, 575. 226. χαλκοῦ, 584 b. 227. Ἀχαιοί, 489 a. 506. 228. πρῶτιστῶ (diff. from πρῶτιστα, 1, 105), 488 c fin. 229. κέ, 710 b. 230. υἱος (not υἱός), 202 D, 17; ὄν, ἄποινα, 556. 232. γυναῖκα (ποθέεις, understood from ἐπιθεύσαι), cf. 882; μίσγειαι, κατίσχειαι, 547 D. 234. ἀρχὸν ἐόντα (τινά), 506. 774; κακῶν, 590 a. 235. Ἀχαιίδες, cf. 467 c. 236. οἰκαδέ περ (straight home), 850, 3. 237.

- γέρῃ, 182 D; πεσσόμεν, 429, 1. 238. ἡ, ἡε, 831 a; ἡ βᾶ τί οἱ χ', 109; better, ἡ βᾶ τί οἱ χῆμεις (for καὶ ἡμεῖς, *we also*, beside his own force), 68 a; οὐαί, 65 D. 239. εἶο (refl.), 671 b. 28 D. 87 D. 241. Ἀχιλλῆ, 598; φρασίν, 612; μεθῆμων (ἐστίν Ἀχ.), 508 a. 242. λαβῆσαιο (sc. εἰ χολῶσαιο), 752.
- 2, 245. ἠνίκαπε, 427 D, 30. 246. Θεροῦτ(ᾶ), 135; ἐδὸν ἀγορητής (pred. to σύ), 506. 248. σέε, 111 b; φημί, 108; χειρότερον, 223 D, 2. 249. ὅσοι, 510 b. (rel. sentence = gen. part.) 810. 250. τῷ, 611; ἀνὰ στόμ', 636 fin.; ἀγορεύοις, 722 b fin. 252. ὄπως (ἡου), 825 a. 253. ἡ, ἡε, 831 a. 254. Ἀτρείδῃ, 595 b. 255. διδοῦσιν, 400 D h. 258. ἀφραίνωσα, 799; εἰ κε κιχῆσομαι (prob. aor. subj.: *conclusionism μηκέτ'* . . ἐπεὶ, dependent also on a further condition, l. 261), 747; ὅτεπερ (ἀφραίνεις), 508 c. 259. μηκέτ', 80 b. 848 b. 834; Ὀδυσῆϊ, 598; κάρη, 202 D, 24; ὄμοισιν, 606; ἐπεὶ, 721. (in place of imper. in conclusion) 747. 745. 260. κεκλημένος εἶην, 393. 712. 261. ἀπὸ-δόσω (*cause to put off*), 416, 4. 553-4; φίλα εἶματα, 23 D. 262. χλαῖναν, 500 b; αἰδῶ, 181-2. 263. (σὲ) αὐτόν (in contrast with εἶματα), 669 b. 264. ἀγορήθεν, 203 D; ἀεικέσσι, 483 b. 266. πλῆξεν (a single blow), 705; οἶ, 601. 268. ὄνο, 102 D b. 269. ἐχρεῖον, 547 c fin. 270. ἡδύ, 547 c. 23 D; γέλασσω, 379. 271. εἰπεσκον (denotes *repeated* saying, though not by the same speaker), 410 D. 272. ἔοργεν, 822 D. 23 D. 273. ἐξάρχων, 789 b. 274. μέγ', 226; ἔριστον, 488 b. 275. ὅς, 822; τόν, 239 D; ἐπεσβόλον, 479 a. 276. δῆν, 852, 9. 278. πληθῆς, 202 D, 28. 514 a; πτολίπορθος, 479 a fin. 279. παρὰ (adv.), 615. 280. ἀνάγει (plup.), 409 D, 11. 281. δ' (repeated in πρώτοι τε: redundant), 72. 282. ἀκούσειαν, 739.
- 2, 285. ἐλέγγιστον, 222 D; δέμεναι, 400 D e; βροταῖσιν, 601. 286. ἡνπερ (which, *however*, they assumed, = ὑποστάντες περ), 850, 3. 288. ἀκέρσαντ' (see τοί, l. 286, and cf. l. 113), 776 fin. 289. ὄντε, 876, 4 a; ἡ . . τέ (instead of ἡ . . ἡ), 860 a. 290. νέεσθαι, 764 b. 291. ἀνιθέντα, 335 D. 774 fin.; ἀνιθέντα νέεσθαι (prop., to have one's return *preceded* by a time of trouble), 717. 763. 292. καὶ γὰρ (*for if he stay even one month*), 870 d; δ', 852, 11. 70 D; μένων, 789 e. 293. ὄνπερ, 251 fin. 294. εἰλέωσιν, 37 D. 759. 296. ἡμῶν, 601 a; εἰώκωσ, 253 D; περτροπέων, 785. 296. μιμόντεσσι, 449, 3. 154 D b. 297. ὄσχαλάαν (cf. ὄσχαλάα, l. 298), 870 D a. 371 a. 764 c. 298. τοί, 852, 11; κενόδ, 774 fin. 299. τλήητε, 408, 6; δαῶμεν, 447 D, 10. 300. ἡ, ἡε, 831 a. 301. ἐστέ, 111 a. 302. μάρτυροι, 202 D, 11; οὐς μή, 761. 835. 303. χθιζᾶ (ἡν, *it was yesterday*, lit., they were things of yesterday), 508 a. 494. 518 a. 304. ἡγρέθοντο, 411 D. 305. ἀμφί (adv.), 615. 306. ἔρδομεν, 307 D. 307. πλάτανιστον, 117 b. 308. ἐφάνη, 414; δρόκων (explanatory of σῆμα), 854. 309. φώωδε, 208 D. 166 D. 310. βωμοῦ, 580; ἔρουσεν, 442 D, 11 fin. 312. πετάλοισ, 606; ὑποπέπτηῶτες, 428 D, 7. 314. ἐλευνά, 547 c;

- τετριγῶτας, 428, 16. 360 D. 315. ἀμφοποῦτα, 424, 19 a. 316. τήν, πένυγος, 574 b; ἀμφιαχυῖαν (no redupl.), 318 D. 424 D, 33. 317. αὐτήν, 669 b. 318. ἀρίζηλον, 488 b; δεπερ, 251 fin. 319. λᾶαν, μίν, 202, 10. 556. 320. θαυμάζομεν, 307 D; ὄσον, 815. 321. ὡς, 875 b. 322. δ', 862 b. 324. τέρας, 168 D. 325. ὄσον, 243 D. 328. πολεμίζομεν, 328 D b; ἀθι (= αὐτόθι = αὐτοῦ, l. 332), 203 D. 329. εὐρύθυλα, 431. 330. τῶς, 250 D; δῆ (w. dem.), 851 a; τελεῖται (are in course of fulfilment), 696. 332. αὐτοῦ, 590 a; εἰσόκεν, 877, 7.
- 2, 334. ἔπ', 656 b. 335. ἐπαυήσαντες, 420 D, 4. 717 a. 336. ἰκπῆτα, 136 D a. 337. ἄγοράσθε, 28 D. 339. πῆ, 248. 608; βήσεται, 511 h. 340. ἐν πυρὶ (pred.), 492 h; γενοῖατο, 721. 341. ἐπέπιθαι, 409 D, 15. 343. ἔοντες, 789 f. 345. Ἀργεῖοισι, 597. 346. ἓνα καὶ δύο, 500 c; Ἀχαιῶν, 589. 347. αὐτῶν (masc.), 564. (perhaps αὐτέων, sc. βουλῶν, 565.) 348. πρὶν (cf. l. 344), 88 D; πρὶν . . πρὶν, 878 fin. 349. εἶτε, ἦε (= ἦ, ἦε), 831 a; ψεῦδος, 489 b. 350. κατανεῦσαι (sc. ὑπόσχεσιν), 505 b. 353. ἀστράπτων (as if ὅτι κατένευσε Κρονίων stood in l. 350), 886. 356. τίσασθαι, 435, 5; Ἑλένης (connected with Helen, as object or cause), 565 or 566. 359. πότμον, 46 D; ἐπίσην, 424 D, 8. 360. ἀνεξ, 158 D. 361. ἀπόβλητον, 398. 362. κατά, 632 d. 363. φρήτρηται, 206 D. 595 b. 364. ἔρξης (transient action), κείθονται (continued obedience), 716 a. 365. ὅς . . κ' ἔρησι, 757. 825 b fin. 366. σφέας, 671 b fin.; μαχέονται, 374. 422 D, 10. 367. γνώσει (cf. l. 365), 363 D. 37 D. 412 a; εἰ, ἦ (= ἦ, ἦ, cf. l. 349), 831 a; δεσπεσίη (μοῖρα or βουλῆ), 509 b. 611. 368. πολέμοιο, 565.
- 2, 370. μάν, 852, 13. 371. αὐ γάρ, 721 a; Ἀπολλων, 172 b. 372. συμφράδμοιοι, 46 D. 373. τῶ (by this, the having ten such: equiv. to εἰ οὕτως εἶη), 607. 751. 374. ἐφ', 655; ἀλοῦσα (transient event), περσομένη (continued desolation), 716 a. 375. ἀγίσχος, 479 a fin. 377. καὶ γάρ, 870 d; μαχησάμεθ', 356 b. 511 c.. 378. ἤρχον χαλεπαίνων (was the first to be angry), 691. 798. 379. μίαν, 509 a fin. 380. Τρωσίν, 598; κακοῦ, 565; οὐδ' (not even), 858 b. 381. Ἄρηα, 202 D, 1. 384. ἀμφί (= ἀμφί), 80 D. 102 D b. 385. κέ, 741; κρινόμεθ' (prob. pres.), 716 a; Ἄρηι, 608. 388. τεῦ, 244 D. 562; τελαμών, 569; ἀμφί, 637. 389. ἀσπίδος, 563; ἀμφιβρότης, 482 a; χεῖρα, 549 a; καμῖται (tis), 504 b. 390. τιταίνων, 433 D, 5. 789 c. 391. νοήσω, 757. 799. 393. ἐσσεῖται, 406 D, 1. cf. 377; φυγείν, 352 D.
- 2, 394. κῦμα (ἰάχει), 508 c. 396. προβλήτι, 218; σκοπέλω, 500 c. 397. ἀνέμων, 566. 398. δρέοντο (cl. 7, for ἄρουντο), 442, 11; κεδασθέντες, 439 D, 4. 400. ἔρεξε, 43 D; αἰειγενεῶν, 218 a. 404. κίκλησκον, 420 D, 5. 408. βοήην, 549 c. 409. ἦδε, 409 D, 6; ἀδελφεὸν ὡς ἐπ. (= ὡς ἀδελφὸς ἐπ.), 726. 410. περιστήσαντο (properly signifies set around themselves: better περιστήσαν τε), 416, 1. 413. ἐπι-δύναι (βοί-

- λομαι), cf. 508 b. 414. *πρηνές*, 488 b. 415. *αἰθαλέν*, 488 a; *πυρός*, 590 a (or, perhaps, 582). 416. *δαΐζει*, 367 c. 417. *ρωγαλέον*, 488 b; *πολέες*, 219 D. 418. *λαζόλατο*, 429 D, 5. 420. *δέκτο*, 408 D, 36; *ἰρά*, 32 D e; *ὄφελαν* (prob. aorist, like *δέκτο*), 345 D fin. 426. *ἀμπίραντες*, 73 D; *Ἡφαίστιο*, 583. 438. *ἀγειρόντων*, 358 D. 440. *Ἰομεν*, 88 D; *κέ*, 741; *δύσσαν*, 222. 228; *ἐγειρόμεν* (aor. subj.), 347 D.
- 2, 444. *μάλ' ἄκα*, 227. 227 D. 445. *οἱ δ' ἀμφ' Ἄτρ.*, 639. 446. *δύνον*, 435 D, 10; *μετά* (adv., in the *midst*), 615; *Ἀθήνη* (*δύνε*), 508 c. 447. *ἀγήραον*, 147. 448. *τῆς*, 563 (perhaps, 590 b); *ἡερέθονται*, 411 D. 450. *δέσσαντο*, 408 D, 31. 452. *καρδίη* (cf. 1, 225), 500 b fin.; *ἄλληκτον*, 40 D. 547 c; *πολεμίζω* (w. *σθένος*), 787. 455. *ἔσκε-τον* (root *σετ*), 450 D, 8. 457. *τῶν ἐρχομένων*, 790 a. 458. *παμφανώσα*, 472 k. 459. *τῶν* (repeated in l. 464), 560; *ἔστ'*, 876, 4 a; *δρνίθων* (here masc., as shown by *προκαθίζόντων*, l. 463), 169: hence *ἀγαλλόμεναι* (l. 462) cannot be explained acc. to 523, but must be changed to *ἀγαλλόμενα*. 460. *δουλιχοδείρων*, 28 D. 461. *Ἀσίω* (gen. of *Ἀσίας*, 136 D, 3 (better *Ἀσίᾱ*, adj.); *βέεθρα* (Att. *βείθρα*), 32 D e. 462. *ποτῶνται*, 515 b; *πτερύγεσσι*, 611 a. 465. *προχέοντο* (Att. *προύχέοντο*), 313. 371 b. 466. *σμερδαλέον*, 547 c; *ποδῶν* (w. *ἐπὶ-κονάβις*, was *resounding underneath*), 583; *αὐτῶν* (*ἀνθρώπων*), 669 b. 468. *μυριοί*, 257 fin.; (*τόσσοι*) *ἄσσα* (lit., that-number, *which-number the leaves grow*), 247. 488 b: properly *ἄσσοι* (503), but takes gender of subject, by a change the converse of that in 513 b; *ἔρη*, 613. 471. *τέ* (w. rel.), 856 a.
- 2, 474. *αἰγῶν*, 560; *αἰτόλοι*, 479 a; *ἄνδρες*, 500 a. 475. *βεία*, 223 D, 7; *διακρίνωσιν*, 758 (or, perhaps, 720 e); *νομῶ*, 612; *μυγέωσιν*, 395 D. 758. 477. *ἰέναι*, 765; *μετά* (adv.), 615. 479. *Ἄρεϊ* (cf. *Ἄρηϊ*, l. 385), 202 D, l. 88 D. 480. *ἀγέληφι*, 206 D. 612; *πάντων*, 584 g. 481. *ταῦρος*, 500 d; *βόεσσι*, 189 D. 605; *ἀγρομέγισιν*, 384 D fin. 482. *τοῖσιν*, 441. 488 b. 483. *πολλοῖσι . . . ἠρώεσσιν*, 885. 484. *ἔσπετε*, 450 D, 8. 485. *ὁμείς*, *ἡμείς*, 667; *πάρεστε* (*πᾶσι*), 605. 881. 487. *οἴτινες*, 825. 488. *μυθήσομαι*, 720 e. (instead of *μυθησαίμην*, 748) 750. 489. *εἶε*, 511 a. 490. *ἔρηκτος* (*undreakable*), 398; *χάλκεον*, 37 D. 145 c; *ἐνείη*, 511 h. 491. *Ὀλυμπιαδες*, cf. 467 c. 492. *μνησαίᾶθ* (Att. *μνησθεῖην*), 444, 6 a.

REFERENCES

TO

GOODWIN'S SYNTAX OF THE MOODS AND TENSES OF THE GREEK VERB.

N. B.—These references are adapted to the second and third editions of this work, published at Cambridge, Mass., in 1865 and 1866. Whenever the reference does not suit the first edition, the fact is indicated.]

BOOK I.

Verses 1-50. 8. *Μάχεσθαι*, § 97, N. 2. 11. *οὐνεκα ἠτήμησε*, § 81, 1. 13. *λυσόμενος*, § 109, 5. 18. *δοῖεν*, § 82. 20. *λύσαι, θέχεσθαι*, § 101, and Rem. 23. *αἰδέσθαι*, § 92, 1, N. 1. 26. *κιχείω*, § 86, N. 2. 27. *δηθύνοντ'*, § 112, 1. 28. *μη οὐ χαίρομν*, § 44, 1; § 43, N. 2 (cf. § 26, N. 1, c). 29. *πρίν*, § 67, N. 5 (cf. vs. 97, below). 32. *μή μ' ἐρέθιζε*, § 86.—*ὧς κε νέηαι*, § 44, 1, N. 2. 39-41. § 49, 1. 42. *τίσειαν*, § 82. 47. *κινηθέντος*, § 109, 8.

Verses 51-100. 56. *ὅτι*, § 81, 1. 57. *ἐπεί*, § 59. 60. *ἀπονοστήσειω*, § 73, 1.—*εἰ κεν φύγομεν*, § 50, 2, N. 2. 61. *εἰ δαμῆ* (Fut.), § 49, 1, N. 3. 62. *ἔγε . . . ἐρελομεν*, § 85, N. 1. 64. *ὧς κ' εἴποι*, § 52, 2.—*ὧ τι ἐχόσατο*, § 70, 1. 66, 67. *αἰ κεν . . . βούλεται* (Subj.), § 53, N. 2 (§ 50, 1). 77. *ἀρήξειω*, § 73, 1. So *χολώσεμεν* in vs. 78. 80. *ὅτε χώσεται*, § 62; § 63, 1. 81. *εἰ περ καταπέψῃ*, § 51, with N. 2. 82. *ἀλλά*, § 57.—*ὄφρα τελέσοι*, § 66, 4. 83. *εἰ με σαώσεις*, § 70, 1. 90. *ἦν εἴπης*, § 50, 1. 98. *πρίν*, § 106, 1. 100. *τότε κεν πεπίθοιμεν*, § 52, 2, Note.

Verses 101-150. 110. *ὡς τεύχει*, § 70, 1. 112. *ἤθελον, βούλομαι*, § 81, 1. 119. *ὄφρα*, § 44, 1. 120. *ὧ*, § 78, 2. 124. *κείμενα*, § 113. 128, 129. *αἰ κε δῶσι*, § 50, 1. 132. *κλέπτε*, § 86.—*ἐπεί*, § 81, 1. 135. *εἰ μὲν δῶσιν*, § 50, 1, N. 1; § 53, N. 1. 137. *εἰ κε μὴ δώσωιν*, § 50, 1.—*ἔλωμαι κε*, § 88, 2; § 50, 1, N. 2 (a).—*δέ*, § 57. 139. *κεν*, § 87, 2.—*ἴκωμαι*, § 61, 3. 140-144. *μεταφρασόμεσθα*, etc., § 85. 150. *πῶς πείθεται*, § 88, N. 1 (or § 87).

Verses 151-200. 151. *ἐλθέμεναι*, § 97, N. 2. 153. *μαχήσομενος*, § 109, 5. 159. *ἀρνήμενοι*, § 109, 5. 161. *ἀφαιρήσεσθαι*, § 73, 1. 163.

ἐκπύω' ἐκπύρωσ', § 62; § 63, 1. 166. ἦν ἴκηνται, § 51. 168. ἐπὶ
κεκῆμαι, § 62; § 20, N. 1.—πολεμίζω, § 109, 2. 169. εἶμι, § 10, 1, N. 6.
171. ἀφύξειν, § 73, 1. 173. § 49, 1. 175. αἰ κέ με τιμήσονται, § 37, 2.
178. § 49, 1. 182. ὤς, § 81, 1. 184. ἐγὼ κ' ἔγω, § 87, Note; § 38, 2.
191, 192. ἀναστήσειεν, ἰναρί(οι, etc., § 71 (§ 88). 193. ἔως, § 59.
194. δέ, § 57.

Verbs 201-250. 204. τελέσθαι (Fut.), § 73, 1. 205. τάχ' ἂν
ἄλίσσῃ, § 38, 2; § 87, N. 207. παύσασα, § 109, 5.—αἰ κε πύθεται, § 50, 1.
218. ὅς κε ἐπιειθήται, § 62, and Rem.—ἴκλων, § 30, 1. 230. ἵστυ
εἶπῃ, § 62; § 63, 1. 232. § 52, 2 (or § 49, 2, N. 6). 235. ἐπειδή,
§ 59. 241. ἀχρύνενός περ, § 109, 7, and N. 5 (δ). 242. εὐτ' ἂν πί-
πτωσι, § 61, 3.—ὅτ' . . . ἔτιςαι, § 81, 1.

Verbs 251-300. 255-257. § 50, 2. 258. μάχεσθαι, § 93, 2, N. 3.
262. οὐδ' ἴδωμαι, § 87. 272. κείνοισι δ' ἂν . . . μαχέσαστο, § 52, 2.—αἰ . . .
εἰσιν, § 59. 275. ἀγαθός περ ἑών, § 109, 7, and N. 5. 280. § 49, 1.
281. ἀλλά, § 57. 289. πείσεσθαι, § 73, 1. 291. μυθήσασθαι, § 92, 1.
293, 294. § 54, 1 (δ).—ὅ ττι κεν εἶπῃς, § 61, 3. 296. μὴ σήμαινε, § 86.
—πείσεσθαι, § 73, 1.

Verbs 301-350. 301. οὐκ ἂν τι φέροις, § 52, 2, N. 1. 302. εἰ δ',
ἔγω μὴν, § 52, 1, N. 1. 323. ἀγέμεν, § 101. 324. See vs. 137. 338.
ἔγειν, § 97. 340, 341. εἴποτε γένηται, § 50, 1, N. 2 (α).—ἔμῖται, § 97,
N. 1. 343. εἶδε νοῆσαι, § 113, N. 8 (2d ed.). 344. ἕπιπυ μαχέοντα,
§ 44, 2, N. 2. 347. ἔγειν, § 97.

Verbs 351-400. 353. § 49, 2, N. 3 (δ): see vs. 415. 353. ἴνα
εἶδομεν (Subj.), § 44, 1. 381. ἐπεὶ, § 81, 1. 393, 395. § 49, 1.
397, 399. ὅτ' ἔφησθα, ὀκπότε ἤθελον, § 59.

Verbs 401-450. 408. αἰ κεν ἰθέλω, § 53, N. 2 (§ 50, 1). 410,
411. ἐπαύρωνται, γνῶ, § 44, 1. 412. ὅτ' ἔτιςαι, § 81, 1. 415. αἰδ'
ἕφελος, § 83, 2: see vs. 353. 420. αἰ κε πύθεται, § 53, N. 2. 426.
εἶμι, § 10, 1, N. 6. 432. ὅτε ἴκοντο, § 19, N. 4. 437, 439. βαῖνον, βῆ,
§ 11, N. 5. 443. ἀγέμεν, § 97, N. 1. 444. ἱλασόμεσθα (Subj.), § 44, 1.

Verbs 451-500. 455, 456. § 11, N. 5. 492. ὅτε γένητο, § 59.

Verbs 501-550. 503. εἴποτε ἕγησα, § 49, 1. 509. ἕφρ' ἂν τίσω-
σιν, § 66, 2. 518. ὅτε μ' ἐφήσεις, § 59. 519. ὅτ' ἂν μ' ἐρίθῃσιν,
§ 61, 3. 521. ἀρήγειν, § 73, 1; § 15, 2. 523. ἐμοὶ δέ κε μελήσεται,
§ 38, 2; § 87.—ἕφρα τελέσσω, § 68, 2. 524. εἰ δ', ἔγω τοι καταπέσομαι,
§ 52, 1, N. 1. 527. ὅ ττι κεν καταπέσω, § 61, 3; or § 62. 537. ὅτι
συμφράσασα, § 70, 2. 543. ὅ ττι νοῆσῃς, § 62; § 63, 1. 545. μὴ
ἐπιέλπω, § 86. 546. εἰδήσειν, § 73, 1; § 27, N. 3.—περ εὐδοσῃ, § 109,
N. 5 (δ). 547. ὅν μὲν κ' ἐπιεικὲς (sc. ᾗ), § 61, 3. 549. ὅν δέ κ' ἐγὼν
ἰθέλωμι, § 61, 3.

Verbs 551-611. 553. § 10, 1, N. 3. 554. ἕσο' ἰθέλωσθα, § 62.

§ 62, 1. 555. μή σε παρείρη, § 46. 558. κατανεύσαι, § 73, 1; § 23, 2 (cf. II, vs. 11). 559. ὡς τιμήσῃς, § 48, N. 5 (c). 564. §, 49, 1. 566. μή οὐ χραίσμων, § 44, 1; § 43, N. 2. 567. ὅτε κεν ἐφείω, § 61, 3. 574, 575. εἰ δὴ ἐριδαίνετο, ἐλαύνετο (Subj.), § 50, 1, and N. 2 (d). 580. εἶπερ κ' ἐθέλων, § 58, N. 1 (2d ed.). 582. καθάπτεσθαι, § 101. 588. θειομένην, § 112, 1.—ἀχρόμενός περ, § 109, N. 5. 589. ἀντιφάρεσθαι, § 93, 2. 601. ἐς ἥλιον καταδόντα, § 108, N. 4, b (2d ed.) 610. ὅτε ἰκάνοι, § 62.

BOOK II.

Verbs 1-50. 3, 4. ὣς τιμήσῃ, ὀλέσῃ δέ (or τιμήσει', ὀλέσει δέ), § 45, N. 2. 6. πέμψαι, § 91. 10. ἀγορευέμεν, § 101. 11. θωρήξαι, § 23, 1 (cf. I, vs. 558). 12. νῦν γάρ κεν ἔλοι, § 52, 2. 19. εἶδοντ', § 112, 1. 25. § 59. 29. (See vs. 12). 34. αἰρείτω, § 86.—εἶτ' ἂν ἀτήρ, § 61, 3. 36. οὐ τελέσθαι ἐμελλαν, § 25, 2, N. 2. (See vs. 39). 37. αἰρήσειν, § 73, 1. 49. ἐρέουσα, § 109, 5.

Verbs 51-100. 51. κηρύσσειν, § 15, 1 (cf. vs. 11). 71. φχετ' ἀποπτέμενος, § 112, 2; § 11, N. 3. 72. αἶ κέν πως θαρρήσομεν, § 71, N. 2 (2d ed.); or § 53, N. 2. 73. ἦ θέμις ἐστί, § 59. 75. ἐρητύειν, § 101. 80, 81. § 49, 2, N. 6. 83. (See vs. 72.) 98. εἴποτε σχολιάτ', ἀκούσειαν δέ, § 53, N. 2.

Verbs 101-150. 107, 108. φορήναι, ἀνάσσειν, § 97. 113. ἐκπέρσαστ', § 24.—ἀπονεέσθαι (as Fut.), § 27, N. 8. 119. πυθέσθαι, § 93, 2. 121. πολεμίσειν, μάχεσθαι, § 91. 123-128. § 50, 2, and N. 2 (b). 127. οἰνοχοεῖν, § 97. 129. ἔμμεναι, § 73, 1. 139. ὡς ἂν εἴπω, § 61, 3; § 20. 140. φεύγωμεν, § 85. 147. ὅτε κινήσῃ, § 62, N. 3.

Verbs 151-200. 155, 156. § 49, 2. 160. καδ δέ κεν λίποιεν, § 52, 2, N. (Cf. φεύζονται, vs. 159.) 170. ἴσταατ', § 112, 1. 176. (See vs. 160.) 183. βῆ δέ θέω, § 97, N. 188. ὄντινα κινήη, § 62. 189. δέ, § 57, and Rem. before § 65.—ἐρητύσασκε, § 80, 2, N. 1. 190. δειδίσσεσθαι, § 91; § 15, 2, N. 3. 195. μή τι βέξῃ, § 86; or § 44, 1 (μή τι βέξῃ depending on vs. 191). 198, 199. (See vs. 188 and 189.)

Verbs 201-250. 205. ἔδωκε, § 61, 1. 210. βρέμεται, § 62, N. 3. 214. ἐρίζεμεναι, § 97, N. 2. 215. εἶσαιτο, § 62. 228. εἶτ' ἂν ἔλωμεν, § 62. 229. ὅν κέ τις οἶσαι, § 37, 2. 231. ὅν κεν ἀγάγῃ, § 61, 3. 233. ἦντε κατίσχει, § 65, 1, N. 2. 234. ἐπιβασπέμεν, see vs. 190. 236. νεάμεθα, § 86. 238. § 70, 1. 242. See I, vs. 232. 249. ἔμμεναι, § 73, 1; § 15, 1. 250. οὐκ ἂν ἀγορεύοις, § 52, 2.

Verbs 251-300. 251. προφέροις, φυλάσσαις, § 42, 4. 252. ὅπως ἔσται, § 70, 1, the direct question being πῶς ἔσται; 255. ὅτι διδοῦσιν, § 81, 1. 258. εἶ κε κινήσομαι, § 50, 1. 259, 260. § 82. 261-

263. εἰ μὴ δύνω, . . . ἀφήσω, § 50, 1, N. 1. 270. καὶ ἀγγόμενοι περ, § 109, N. 5. 275. ὅς ἔσχε, § 65, 4; § 59, N. 2 (first edition). 281, 282. ὡς ἀκούσειαν, § 44, 1; § 82, 2. 287. στείχοντες, § 109, 1. 288. ἀπονεύσαι, § 92, 1, N. 2. 290. δδύρονται νέεσθαι, § 92, 1, N. 1. 291. νέεσθαι, § 91. 298. μένει, § 91. 300. μαρτεύεται, § 70, 1.

Verbes 301-350. 302. οὐς ἢ βαν φέρουσαι, § 61, 1. 317. ἐπεὶ ἔφαγε, § 19, N. 4 (b). 332. εἰσόκεν ἔλωμεν, § 66, 2, N. 2. 340. γενόιατο, § 82. 343. ἐόντες, § 10, 1, N. 3. 346, 347. τοὶ κεν βουλεύωσι, § 61, 3. 348. πρὶν λέναι, § 106, 1. 350. κατανεύσαι, § 73, 1; § 23, 2.

Verbes 351-400. 355. πρὶν, § 106, 1, and N. 4. 357. εἰ ἐθέλει, § 49, 1. 361. ὅ ττι κεν εἶπω, § 61, 3. 363. ὡς ἀρήγη, § 44, 1. 364. εἰ δέ κεν ἔρρηξ, § 50, 1. 365, 366. ὅς κ' ἔρησι, § 61, 3. 367. εἰ οὐκ ἀλατᾶζει, § 50, 1, N. 1; § 47, 3, N. 371, 372. αἶ γὰρ εἶεν, § 82. 373. τῷ κε τάχ' ἠμύσειε, § 50, 2. 379. εἰ βουλεύσομεν, § 50, 1, N. 1. 381. ἴνα ξυτάγωμεν, § 44, 1. 385. ὡς κε κρινώμεθα, § 44, 1, N. 2. 387. εἰ μὴ διακρινέει, § 50, 1, N. 1. 391. ὅν δέ κε νοήσω, § 61, 3. 395. ὅτε κινήσῃ, § 62, N. 3. 397. ὅτ' ἂν γένοται, § 62.

Verbes 401-450. 401. φυγεῖν, § 23, 2, N. 2. 413. μὴ δύναι, καὶ ἐλθεῖν, § 100.—πρὶν, § 106, N. 4. 414. πρὶν, § 106, 1. 418. λαζόιατο, § 82. 435. μηκέτι λεγώμεθα, § 86. 437, 438. ἔγε, ἀγειρόντων, § 84, N. 1. 440. ἴομεν, § 85.—ὄφρα κε ἀγειρόμεν (Subj.), § 44, 1, N. 2.

Verbes 451-500. 452. πολεμίσειν, μάχεσθαι, § 92, 1, N. 2. 453. νέεσθαι, § 91. 474, 475. ὡς τ' αἰπόλοι διακρινέωσιν, § 62, N. 3.—ἐπεὶ κε μγέωσιν, § 62. 480. ἐπλετο, § 80, 1, N. 3. 488. οὐκ ἂν μυθήσομαι, § 88, 2; § 86, N. 489-492. εἰ . . . εἶεν, . . . ἐνεῖη, εἰ μὴ . . . μωρησαίᾳ, § 50, 2.

Verbes 501-877. 544. ῥήξω, § 27, N. 2. 534. κοσμήσαι, § 93, 2, N. 4. 613. περᾶν, § 97. 665. βῆ φεύγων, § 112, 2. 687. ὅστις ἠγήσαιο, § 65, 1, N. 2. 724. μῆσεσθαι ἐμellon, § 25, 2, N. 2. 769. ὄφρα μήνιεν, § 59. 780. ὡς εἰ τε νέμοιτο, § 109, N. 9 (2d and 3d edd.). 782. ὅτε ἰμάσῃ, § 62, N. 3. 794. ὁπότε ἀφορηθεῖεν, § 77, 1 (d). 801. μαχησόμενοι, § 109, 5.

BOOK III.

Verse 23. ὡς τε λέων ἐχάρη, § 62, N. 3 (b); so vs. 33-35. 25, 26. εἰ περ ἂν σέωνται, § 51; § 50, 1, N. 2 (b). 40. § 83, 2. 41. § 52, 2. 54, 55. οὐκ ἂν χραίσμῃ, ὅτε μγείη, § 86, Note. 61, 62. ὅς ἐκτάμωρον, § 62, N. 3. 74. ναίοιτε, νέεσθων, § 82, N. 1. 120. οἰστέμεναι, § 27, N. 2. 194. ἰδέσθαι, § 93, 2, N. 3. 224. οὐκ ἂν ἐρίσσειε, § 49, 2, N. 6. 299, 300. ὁπότεροι πημήνιαν, ῥέοι, § 61, 3; § 64, 1. 317. ὁπότερος ἀφείη, § 71. (The direct question would be *πότερος ἀφῆ, which shall hurt!* § 88.)

366. *τίσασθαι*, § 23, 2, N. 3. 409. *εἰς ὃ κε ποιήσεται* (Subj.), § 66, 2, N. 2.
 450. *εἴ που ἐσαθρήσειεν*, § 53, N. 2. 453. *εἴ τις ἴδοιτο*, § 53, N. 2. The
 apodosis is implied (rather than exactly expressed) in *οὐ γὰρ ἐκείθ' αὖτον*,—the
 idea being, *they surely did not from affection wish to conceal him, in case*
any one should chance to see him. See also examples under § 77, 1 (c).
 460. § 65, 1, N. 2.

GRAMMATICAL INDEX.

Abstract Nouns—for concrete, 2. 568; 5. 325, 781; 13. 485.

Accusative—synecdochical, 1. 46; 64, 343; 2. 58, 269; 3. 227; 4. 46; of space or way, 1. 312; of termination, 1. 317, 322; 3. 262; 5. 291; attracted to the subordinate clause, 1. 536; put by attraction for the dative demanded by the verb of the preceding proposition, 1. 541; put for the genitive to give prominence to the object of the verb, 2. 273; denoting that in which the action of the verb consists, 2. 314; double accusative, 1. 237, 290; 3. 351, 409; cognate accusative, 10. 147; 13. 220.

Adjective—in the plural for singular when the subject is an infinitive, 1. 107; used for adverbs, 1. 424; employed for the noun in the genitive, 2. 54; 5. 741; attracted from the antecedent to the relative clause, 13. 340.

Anacoluthon—2. 353; 4. 436.

Anastrophe—1. 162.

Antecedent—indefinite before *ὅστις* and the subjunctive, 1. 230.

Aorist—interchanged with the imperfect, 1. 4; in comparisons used for the future, 1. 98; 4. 161; for the present, 3. 10; and for customary or wonted action, 4. 443; in the optative for the present, 1. 100; in comparisons referring to facts known and founded on repeated experience, 13. 389.

Apodosis—connected to the preceding sentence as though an independent sentence, 1. 58; in the indicative, and the protasis in the subjunctive, 1. 90; omitted in expressions of anger, 1. 342; as uncertain contrasted with the protasis as certain and determined, 8. 13; takes the subjunctive after *εἰ*, when the subjects are opposed, 8. 154.

Apposition—1. 135.

Apposition—partitive, 1. 606; 3. 103, 112, 211; 5. 850; 6. 8; 7. 215, 275; 11. 572; denoting character, 2. 792; with the preceding sentence, 3. 50; epexegetical, 3. 126; 10. 208.

Article—used for the demonstrative pronoun, 1. 9; equivalent to the relative, 1. 36; employed *δεικτικῶς*, 1. 20; 3. 55, 74; directs attention to the following noun, 1. 391; 5. 519, 720; follows its substantive before a relative pronoun, 5. 319; used as a possessive pronoun, 11. 142.

Asyndeton epexegeticum—denoting haste, 1. 105, 540; 2. 9, 217, 325; 4. 69; 5. 4, 841; 13. 46; denoting rapidity, 2. 169; 11. 197; showing the excited state of the speaker's mind, 3. 64; *patheticum*, 6. 96.

Attraction—of the noun from the subordinate to the principal clause, 2. 38; 3. 124; 6. 58.

Causal Sentence—placed first, 7. 328.

Cognate Accusative—1. 162.

Comparative—for the positive, 1. 32; *compendaria*, 1. 163; implied in the positive, 3. 227.

Construction—of the *σχήμα καθ' ὅλον καὶ μέρος*, 1. 237; 14. 151; changed from the participle to the verb, 6. 481.

Constructio Prægnans.—1. 55; 441; 4. 13; 5. 161, 249, 327, 370; 9. 506; 15. 276.

Copula—omitted, 1. 547.

Dative—in apposition with a noun denoting the whole, 1. 24; of advantage (*dativus commodi*), 1. 39, 157, 607; 3. 275; 5. 110; of place, 1. 45; 2. 241; 3. 387; after *ἀνίστημι*, 1. 58; for the possessive genitive, 1. 104; 3. 226; 11. 458; denoting circumstance, 1. 418; of person in reference to whom an action takes place, 2. 296; of manner, 3. 2; of communion and society, 3. 48; of missile, 3. 80; cf accompaniment, 3. 349; 23. 8; of instrument; 3. 380; instead of the accusative, 3. 259; ethical, 5. 24; of local aim or object, 5. 709.

Dual—with a plural verb, 1. 305; put for the plural, 1. 567.

Ellipsis—of *σκοπεῖν* or *πειρᾶσθαι*, 1. 66; of *καλῶς ἔχει*, 1. 135; of *εἰ δε βούλει*, 1. 302; implied in *γάρ*, 1. 232; 2. 239; of *οὐσα* with *φαίνεται*, 3. 457; of *φοβοῦμαι*, 5. 233; of *βούλεσθε*, 6. 376.

Emphasis—by the thing expressed negatively and positively, 3. 59; by *γέ*, 1. 304, 582; by the litotes, 1. 330; promoted by inversion of sentences, 4. 398; by the asyndeton, 22. 393.

Epanthesis—4. 11.

Euphemism—3. 278, 411; 4. 469; 5. 567; 6. 455; 10. 46.

Future—infinitive after a verb of thinking, &c., 2. 39.

Gender—implied in a noun, 2. 204, 462; conforms to the last mentioned noun, the feminine being preferred to the neuter, 2. 136.

Genitive—partitive, 1. 8, 90, 118; 2. 372; 3. 19, 101; 5. 46; of separation, 1. 49; 3. 84; 4. 131; 5. 187; 7. 194; 12. 406; 13. 189; of cause, 1. 65, 410; 2. 349, 397; 3. 309, 366; after verbs of participating, 1. 67; of barter, 1. 111; of the part taken hold of, 1. 197, 407; 3. 69; objective, 1. 284; 3. 140, 4. 137; 5. 316; in apposition with an adjective put for the attributive genitive, 2. 54; of source, 2. 415; of place gone over, 2. 785; after adjective implying comparison, 3. 227; contained in a poss. pronoun, 3. 289; by attraction put for the accusative, 5. 265; after verbs of mounting, 5. 192; after verbs of

aiming, throwing, etc., 4. 106; after verbs denoting comparison, 6. 125; expressing the object of desire, 6. 466.

Genitive Absolute—denoting time, 1. 88; denoting condition, 3. 289.

Hendiady—3. 101; 4. 456.

Hyperbaton—2. 484; 9. 125, 231; 12. 178.

Hysteron Proteron—4. 450.

Imperfect Tense—interchanged with the aorist, 1. 4; use of the imperfect, *ibid.*; with aoristic signification, 1. 380; 3. 239, 454.

Impersonal Construction—changed to a personal one, 1. 589; 3. 457.

Indicative Mood—after *εἴπω*, the condition being assumed as a certainty, 1. 39, 294; after *ἔτε*, 1. 397; 3. 33; in the protasis referring to the denial of a fact, 2. 80; in both the protasis and apodosis of past time to denote that something could take place under a certain condition, which condition was not fulfilled, 2. 155; rendered less certain and definite by *κε*, 4. 176; used in comparisons where reference is had to an actual fact, 10. 183.

Infinitive—for imperative, 1. 20, 323, 583; 2. 10; 3. 459; 4. 53; 5. 124, 10. 65; expressing a wish, 2. 413; 3. 285; denoting purpose, 1. 338; 5. 154; 13. 62, 189; after *πρὶν*, 5. 218, 288; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 239; after *πυθάνομαι*, 13. 521.

Interjection—sometimes put between the noun and adjective, 4. 189.

Inversion—of pronominal adverbial clauses, 3. 403.

Irony—1. 110.

Iteratives—2. 271; 3. 217

Litotes—1. 330, 536; 15. 155.

Metathesis—1. 266; 4. 11.

Negative and Affirmative Propositions—the former with *οὐ μὲν*, the latter with *ναί μὲν*, 1. 86; are employed together for the sake of emphasis, 1. 416.

Neuter Gender—employed when to several substantives the idea of 'things' is to be given, 8. 26.

Nominative—with the infinitive by attraction with the subject of the finite verb, 1. 77, 161; for the vocative, 3. 276; for the genitive, 6. 396.

Number—of a verb conforming to the nearest noun, 2. 146.

Optative—with a wish referring to future time, 1. 18; used in wishes and prayers, 1. 42; 5. 214; with *ἄν* in a relative sentence, 1. 64; 5. 192; in deliberative questions after a historic tense, 1. 190; with *ἄν* in the apodosis, 1. 232; and in addition with *εἰ* in protasis, 1. 255; after a present when the thought is not the speaker's but some other person's, 1. 344; after *ἔτε* to denote indefinite frequency, 1. 397; in the apodosis with *ἄν* the protasis being

omitted, 2. 12; in the apodosis to denote uncertainty, 2. 80; a softened form for the indicative, 2. 160; 3. 74; 4. 97; 5. 32; a mild form for the imperative, 2. 250; after a present the action being conceived as past, 2. 282; after the relative to denote indefinite frequency, 2. 188; after adverbs of comparison, 2. 780; after *ἄκωρε*, 2. 794; without regard to the time of the principal clause, in adverbial sentences of time, 3. 55; without *ἄν* to denote doubt or uncertainty, 3. 299; with *ἄν* when a thing is to be expressed with moderation and reserve, 6. 452.

Onomatopœia—1. 34, 46; 2. 210; 3. 363; 5. 408.

Paronomasia—4. 526.

Participle—denoting cause, 1. 7, 492; 5. 414; in the future denoting purpose, 1. 13; to be translated as a verb preceded by *who* or *when*, 1. 35; denoting time, 1. 88; 2. 287; concessive, 1. 131; 5. 433; denoting manner, means, or way, 1. 81, 168, 421; 2. 15, 273; 4. 55; 5. 413, 424; with a verb to be rendered as a verb, 1. 179; as a complement to *οἴχομαι*, etc., 2. 71; denoting condition or circumstances, 2. 721; refers to the subject logically implied in the sentence, 5, 135; 6. 505; put after *ἀνέχω* for the infinitive, 5. 895; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 329; has a prepositional use, 7. 304; contains the protasis, 10. 246; after *πυνθάνομαι*, 13. 521.

Participial Construction—of *λανθάνειν*, less prominent than the verbal form, 12. 390.

Partitive Apposition—1. 606; 5. 270.

Pleonasm—3. 95.

Pluperfect—with signification of the imperfect, 1. 104; 4. 4; of aorist, 5. 695.

Prepositional Adverb—forming with the verb a verbal idea, and governing the accusative, 2. 156, 549.

Preposition—used adverbially, 1. 39; when the verb is to be repeated, the preposition often only used, 3. 268.

Protasis—dependent on a suppressed condition, 1. 60; takes the subjunctive, the apodosis being in the indicative, 1. 90; omitted when not essential to the sense, 1. 272; or when it can be readily supplied, 2. 12; 3. 53; 5. 362; takes the indicative, when in relation to its consequence it is definite and certain.

Relative—its repetition avoided, 1. 79; placed before its antecedent for sake of emphasis, 1. 126; 6. 58; with *ἄν* before the subjunctive denoting indefinite frequency, 2. 391; in the singular after a plural antecedent, 3. 279; takes the subjunctive when referring to an indefinite antecedent, 5. 407; refers to the gender implied in the antecedent, 5. 640; has the force of a demonstrative, 6. 59; in the plural after a collective noun, 16. 369.

Relative Sentence—denoting design or purpose, 4. 191.

Repetition—common in ancient writings, 1. 372; of the verb implied in that of the preposition, 7. 164; on account of an intervening clause, 13. 662.

Subject—of the infinitive omitted when it is the same as that of the verb on which it depends, 1. 77; when expressed promotes emphasis, 7. 198; made the subject of the preceding clause, 4. 223; 5. 85; omitted with the participle, when it can be readily supplied from the context, 15. 191.

Subjunctive Mood—without *ἄν* depending upon a verb of present time, 1. 28; in the protasis after *εἴτε*, 1. 80; after an apodosis with the indicative, 1. 90; in the protasis with *εἴτε*, milder than *εἰ* with the indicative, 1. 137; in the apodosis for the future, 1. 137; 6. 459; employed for imperative, 1. 141; 4. 62; denoting deliberation, 1. 150; after a verb of past time, 1. 158; 2. 4; 3. 105; 4. 486; after *ἐπι* to denote a present act frequently repeated, 1. 168; 6. 5; after *εἴτ' ἄν* denoting indefinite time, 1. 242; denoting expectation in opposition to what is known and certain, 1. 262; after *δοξ'* *ἄν*, 1. 510; after *ὡς δ' εἴτε*, 2. 147; 5. 597; with *κε* implying a conditioning sentence, 2. 440; after a relative referring to an indefinite antecedent, 3. 62; in the aorist after *μήτις* to denote fut. indefinite time, 3. 107; after an aorist to give life and vivacity, 4. 486; takes the aorist in comparisons merely supposed but not founded on fact, 10. 183.

Subordinate Clause—constructed as a co-ordinate one, 1. 165; 8. 270.

Substantive—employed for the personal pronoun, 2. 259; when inserted after the relative clause, not necessarily placed immediately after the relative, 9. 131, 132.

Superlative—strengthened by *μάλιστα*, 2. 220.

Synonymes—used for emphasis, 8. 147.

Synizesis—1. 491; 2. 294, et sæpe al.

Telic use of ἵνα—1. 410.

Tmesis—1. 40 et al.

Triplicity—of epithets, 5. 194; 436, 746 et al.

Verb—of hearing take the accus. of things heard and genitive of source 8. 76; conforms in number to the nearest noun, 3. 327; of aiming, throwing etc., followed by the genitive, 4. 100.

Vocative—placed first, when the address passes from one person to another, 6. 86.

Zeugma—3. 73, 227; 4. 447, 5. 865.

HISTORICAL INDEX.

ANARBAREA—a fountain-nymph, 6. 22.

ANAS SON of Eurydamas—slain by Diomedes, 5. 148.

ACAMAS SON of Antenor—a leader of the Dardans, 2. 828; assaults the Grecian camp, 12. 100; kills Promachus, 14. 476; is slain by Meriones, 16. 342.

ACAMAS—a leader of the Thracians, 2. 844; is slain by Ajax Telamon, 6. 5.

ACHILLES SON of Peleus and Thetis—leader of the Myrmidons, 2. 685; at the suggestion of Juno, convenes the Grecian chiefs to inquire into the cause of the pestilence, 1. 54; promises protection to Chalcas, hesitating to announce the cause, 1. 84; replies angrily to Agamemnon, who demands another gift in place of Chryseis, 1. 121; threatens to return home, 1. 170; is restrained by Minerva from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; takes an oath not to assist the Greeks, 1. 234; repairs to his tent, 1. 306; surrenders Briseis to the heralds, 1. 337; complains to his mother of Agamemnon, 1. 365; who promises to prefer his request to Jupiter, 1. 420; receives an embassy from Agamemnon, 9. 197; replies to Ulysses, 9. 307, to Phoenix, 9. 646, and to Ajax Telamon, 9. 644; permits Patroclus to put on his armor and fight for the Greeks, 16. 49; exhorts the Myrmidons, 26. 200; offers a libation, 16. 231; laments the death of Patroclus, 18. 22; is comforted by Thetis, 18. 72; shouts terribly from the rampart, at which the Trojans desist from the fight about the body of Patroclus, 18. 205; vows to the shade of his friend to bring back from battle the arms and head of Hector, 18. 334; receives from his mother the armor made for him by Vulcan, 19. 12; rouses up the Grecian heroes, 19. 40; is reconciled to Agamemnon, 19. 56; mourns over Patroclus, 19. 315; arms for battle, 19. 365; addresses his horses, 19. 400; fights with Æneas, 20. 159; slaughters the Trojans, 20. 381; kills Polydamas, 20. 408; assaults Hector, 20. 442; puts the Trojans to rout, 20. 455; kills Lycaon, 21. 114, and Asteropæus, 21. 164; is opposed by the river-god, 21. 284; drives the Trojans into the city, 21. 581; pursues Hector, 22. 135; whom by the aid of Minerva he slays, 22. 326; drags the body of Hector at the wheels of his chariot, 22. 395; mourns over Patroclus, 23. 11; is visited in sleep by the ghost of his friend, 23. 65; places the dead body on the funeral pyre, 23. 137; sacrifices twelve Trojan youth to the shade of Patroclus, 23. 175; celebrates funeral games, 23. 258; receives Priam kindly, 24. 518; places the body of Hector on the wagon of Priam, 24. 590 whom he addresses with encouraging words, 24. 599.

ADAMAS son of Asius—attacks the Grecian camp, 12. 140; wounds Antilochus, 13. 561; is killed by Meriones, 13. 567.

ADRASTUS son of Merops—a Trojan ally, 2. 830; taken alive by Menelaus, out is slain by Agamemnon, 6. 37.

ÆACUS—son of Jupiter and father of Peleus, 21. 189.

ÆNEAS son of Anchises—leads the Dardans, 2. 820; goes with Pandarus against Diomedes, 5. 166; by whom he is wounded and in danger of being slain, 5. 205; but is saved by Venus, 6. 312; kills Crethon and Orsilochus, 5. 541; falls back from Menelaus and Antilochus, 5. 571; aids Deiphobus against Idomeneus, 13. 500; kills Aphareus, 13. 541; protects Hector when wounded, 14. 425; kills Medon and Iasus, 15. 338; casts his spear without success at Meriones, 16. 608; exhorts Hector, 17. 335; kills Leocritus, 17. 345; aids Hector in attempting to get possession of the horses of Achilles, 17. 492; fights with Achilles, 20. 159; is saved by Neptune, 20. 319.

ÆTHERE—daughter of Pittheus, a companion of Helen, 3. 144.

AGACLES—father of Epegeus, 16. 571.

AGAMEMNON son of Atreus, and commander-in chief of the Greeks at the siege of Troy—dismisses Chryses with threats, 1. 126; quarrels with Achilles, 1. 130; threatens to deprive him of Briséis, 1. 182; refuses to yield to Achilles as requested to do by Nestor, 1. 285; restores Chrysis to her father, 1. 308; sends his heralds to take Briséis, 1. 318; is incited to battle by a deceptive dream, 2. 16; which he relates in a council of the chiefs, 2. 56; description of his sceptre, 2. 101; addresses the army in a feigned speech, 2. 110; excites the troops to battle, 2. 370; calls a council of the principal chiefs, 2. 404; prays to Jupiter, 2. 412; leads the most numerous forces to Troy, 2. 575; is pointed out to Priam by Helen, 3. 178; adjusts with Priam the terms of the combat between Paris and Menelaus, 3. 271; demands from the Trojans a performance of the contract, 3. 456; laments over his wounded brother, 4. 155; sends Talthibius for Machaon, 4. 192; goes among the leaders and encourages them for battle, 4. 234; addresses Idomeneus, 4. 257; and the Ajaxes, 4. 285; and Nestor, 413; and Menestheus and Ulysses, 4. 338; and Diomedes, 4. 370; slays Odius, 5. 38; exhorts his army, 5. 529; kills Deïcoon, 5. 534; and Elatus, 6. 33; encourages the Greeks to stand against Hector 8. 228; calls an assembly in view of the defeat of the army by Hector, 9. 9; sends an embassy to Achilles, 9. 115; rouses up Nestor from sleep, 10. 74; arms for battle, 11. 55; slaughters many Trojans, 11. 91; kills Iphidamus, 11. 221; is wounded by Coon, 11. 252; whom he slays, 11. 259; is compelled by his wound to retreat to the ships, 11. 280; visits the battle with other wounded chiefs, 14. 28; is reconciled to Achilles, 19. 79; to whom he gives great presents, 19. 244; is honored by Achilles, 23. 890.

AGENOR son of Antenor—slays Elphenor, 4. 467; and Clonius, 15. 341; is called by Glaucus to assist in defending the body of Sarpedon, 16. 535; fights with Achilles, from whom he is saved by Apollo, 21. 545.

AJAX son of Oileus—commands the Locrians, 2. 527; his stature small, yet he excels in the use of the spear, 2. 530; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; encourages Ajax Telamon, 13. 68; kills Satnius, 14. 442; and many other Trojans, 14. 520; takes Cleobulus alive, 16. 330; defends the body of Patroclus against the Trojans, 17. 256; contends in the foot-race at the funeral games, 23. 754.

AJAX son of Telamon—comes from Salamis to the Trojan war with twelve ships, 2. 557; is the bravest warrior next to Achilles, 2. 768; is shown to Priam by Helen, 3. 228; is praised by Agamemnon, 4. 285; slays Simoeisius, 4. 474; and Amphius, 5. 610; and Acamas, 6. 5; is chosen by lot to contend with Hector, 7. 182; with whom he fights, 7. 204; and exchanges arms, 7. 304; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech on that occasion, 9. 624; rescues Ulysses, 11. 472; kills Dorycles and other Trojans, 11. 489; flees from Hector, 11. 543; is aided by Eurypylus, 11. 575; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; goes to the assistance of Menestheus, 12. 370; kills Epicles, 12. 379; challenges Hector, 13. 821; wounds him, 14. 408; kills Archilochus, 14. 465; and Hyrtius, 14. 512; and Caletor, 15. 420; urges the Greeks to stand against Hector, 15. 502; slays Laodamas, 15. 516; defends the ships against Hector, 15. 675; kills twelve Trojans who bring fire to burn the ships, 15. 745; his spear being cut in sunder by Hector, he is forced to give way from the ship, which is immediately fired, 16. 102; defends the body of Patroclus, 17. 123; kills Hippothous, 17. 287, and Phorceys, 17. 312; orders the Greeks to defend in solid body the corpse of Patroclus, 17. 356; prays to Jupiter for light, 17. 645; covers the Greeks as they drag away the body of Patroclus, 17. 721; his desperate defence of the body, 18. 155; wrestles with Ulysses at the funeral games of Patroclus, 23. 706; contends in a trial of arms with Diomedes, 23. 811; throws the discus with Epeios and Polypetes, 23. 837.

ALOATHOUS—attacks the Grecian entrenchments, 12. 93; is slain by Idomeneus, 13. 435.

ALCESTIS—wife of Admetus, 2. 715.

ALCIMEDON—a leader of the Myrmidons, 16. 197; acts as charioteer for Automedon when attacked by Hector, 17. 466.

ALCENE—mother of Hercules, 14. 323.

AMPHIMACHUS—leader of the Epeians, 2. 620; is slain by Hector, 13. 186.

AMPHIMACHUS—a Trojan ally, 2. 870.

AMPHIUS son of Merope—a Trojan ally slain by Diomedes, 11. 321.

AMPHIUS son of Selagus—is slain by Ajax Telamon, 5. 612.

ANCHISES—father of Æneas, 2. 820; father of Hippodamia, 13. 428; obtains by artifice the breed of the horses of Laomedon, 5. 265.

ANDROMACHE daughter of Eetion and wife of Hector—meets her husband at the Scæan gate, 6. 394; her parting from Hector, 8. 406; her grief at sight of the body of her husband dragged by Achilles around the plain of Troy 22. 476; laments his death, 24. 725.

ANTRA wife of Proetus—tries to effect the death of Bellerophon, who has rejected her love, 6. 160.

ANTENOR—a Trojan elder, 3. 148; advises the Trojans to restore Helen, 7. 348.

ANTILOCHEUS son of Nestor—is the first to slay a Trojan warrior, 4. 457 rushing against Æneas, he slays Mydon, 5. 580; kills Ablerus, 6. 32; and Thoas, 13. 546; and Phalces and Mermerus, 14. 512; and Melanippus, 15. 576; retreats before Hector, 15. 855; kills Alymnus, 16. 318; announces to Achilles the death of Patroclus, 18. 18; contends in the chariot-race at the funeral games of Patroclus, 23. 301; takes the second prize, which he generously offers to Menelaus, 23. 587; contends in the foot-race, 23. 755.

ANTIMACHUS—father of Pisander, Hippolochus, and Hippomachus, 11. 122; 12. 188-9; advises that Ulysses and Menelaus should be killed and Helen retained, 11. 123.

ANTIPHONUS—a son of Priam, 24. 250.

ANTIPHUS a son of Priam—attacks Ajax Telamon and slays Leucus, 4. 491; is slain by Agamemnon, 11. 101.

ANTIPHUS son of Telamon—a Trojan ally, 2. 864.

ANTIPHUS son of Thessalus—a Grecian chief, 2. 678.

APHAREUS son of Calator—commands the night-watch, 9. 83; is summoned by Idomeneus to his assistance, 13. 476; is slain by Æneas, 13. 541.

APISAON son of Hippasus—is slain by Lycomedes, 17. 346.

APISAON son of Phausias—is slain by Eurypylus, 11. 575.

APOLLO—sends a pestilence upon the Grecian army, 1. 48; encourages the Trojans, 4. 509; saves Æneas from Diomedes, 5. 432; rouses Mars to go against Diomedes, 5. 455; contrives, with Minerva, to bring about a single combat between Hector and Ajax, 7. 37; is sent by Jupiter to restore Hector to the battle, 15. 221; advances with him to the engagement, 15. 306; armed with the ægis puts the Greeks to flight, 15. 320; breaks down their rampart, 15. 361; rouses up Æneas, 17. 327; animates Hector, 17. 533; declines to fight with Neptune, 21. 461; deceives Achilles by likening himself to Agenor, 21. 578; protects Hector's dead body from pollution and decay, 23. 188; 24. 19.

ARCADIANS—their inland position, N. on 2. 612; receive ships from Agamemnon, 2. 612; their war with the Pylians, 7. 184.

ARCESILAUS—a leader of the Boeotians, 2. 495; is slain by Hector, 15. 329.

ARCHILOCHUS son of Antenor—a leader of the Dardanians, 2. 823; invades the Grecian camp, 12. 100; is killed by Ajax, 14. 463.

ARCHEPTOLEMUS—a charioteer of Hector, slain by Teucer, 8. 312.

ARETUS—attends Hector in his attempt to capture the horses of Achilles, 17. 494; is slain by Automedon, 17. 516.

ASCALAPHUS son of Mars—leads the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82; is slain by Deiphobus, 13. 518

ASCANIUS—a Trojan leader, 2. 862; 13. 791.

- ASIUS** brother of Hecuba—his form assumed by Apollo, 16. 717.
- ASIUS** son of Hyrtacus—a Trojan ally, 2. 837; attacks the Grecian camp, 12. 95; drives his chariot to the entrenchments, 12. 120; is checked by the Lapithæ, 12. 129; prays to Jove, 12. 164; is slain by Idomeneus, 13. 387.
- ASTEROPÆUS**—a leader of the Præonians, attempts to avenge the death of Apisaon, 17. 352; fights with Achilles and is slain, 21. 140.
- ASTYANAX**—a name given by the Trojans to Hector's son, 6. 402; 22. 500.
- ATE** daughter of Jove—deceives him and is cast out from heaven, 19. 130.
- AUTOMEDON**—charioteer of Achilles, goes forth with Patroclus to battle, 16. 219; defends the horses of Achilles against Hector and Æneas, 17. 517; kills Aretus, 17. 519; ascends the chariot with Achilles, 19. 395; attends him, 24. 474, 573.
- AXYLUS**—is slain by Diomedes, 6. 12.
- BELLEROPHON** son of Glaucus—is falsely accused by Anteia and sent by Prætus into Lycia, 6. 157; kills the Chimera, 6. 180; overcomes the Solymi, 6. 184, and the Amazons, 6. 186; breaks up an ambuscade of the bravest Lycians, 6. 190; marries the daughter of the Lycian king, 6. 192; his family afflictions, 6. 200; feasted by Cæneus, 6. 215.
- BOREAS**—causes the fire to burn vehemently upon the funeral pyre of Patroclus, 22. 194.
- BRIAREUS**—called by Thetis to the aid of Jupiter, 1. 402.
- BRISEIS** a female slave of Achilles—is taken from him by Agamemnon, 1. 318; is restored to him, 19. 247; laments over Patroclus, 19. 286.
- CHALCAS** a Grecian mantis—shows the cause of Apollo's anger, 1. 94; is reproached by Agamemnon, 1. 105; his form is assumed by Neptune, 13. 45.
- CALETOR**—father of Aphareus, 13. 541.
- CALETOR** son of Clytius—is slain by Ajax, 15. 419.
- CASSANDRA** daughter of Priam—is betrothed to Othryoneus, 13. 363; bewails the death of Hector, 24. 699.
- CEBRIONES** charioteer of Hector—arouses Hector against Ajax, 11. 522; assists in the attack on the Grecian camp, 12. 91; is slain by Patroclus, 16. 737; is left to be despoiled by the Greeks, 16. 780.
- CHARIS** wife of Vulcan (in the Iliad)—receives Thetis kindly, 18. 382.
- CHROMIS**—a Trojan ally, 2. 858.
- CHROMIUS** a son of Priam—slain by Diomedes, 5. 150.
- CHROMIUS**—attends Hector in his attempt to get possession of the horses of Achilles, 17. 494; is slain, 17. 584.
- CHRYSEIS** a female slave of Agamemnon and daughter of Chryses—is sought to be ransomed by her father, 1. 16; but in vain, 1. 26; whereat a pestilence is sent by Apollo upon the Greeks, 1. 50; is restored to her father, 1. 310, 390.
- CHRYSES** priest of Apollo—goes to the Grecian ships to ransom his daughter.

GRAMMATICAL INDEX.

Abstract Nouns—for concrete, 2. 568; 5. 325, 781; 13. 485.

Accusative—synecdochical, 1. 46; 64, 343; 2. 58, 269; 3. 227; 4. 46; of space or way, 1. 312; of termination, 1. 817, 322; 3. 262; 5. 291; attracted to the subordinate clause, 1. 536; put by attraction for the dative demanded by the verb of the preceding proposition, 1. 541; put for the genitive to give prominence to the object of the verb, 2. 273; denoting that in which the action of the verb consists, 2. 314; double accusative, 1. 237, 290; 3. 351, 409; cognate accusative, 10. 147; 13. 220.

Adjective—in the plural for singular when the subject is an infinitive, 1. 107; used for adverbs, 1. 424; employed for the noun in the genitive, 2. 54; 5. 741; attracted from the antecedent to the relative clause, 13. 340.

Anacoluthon—2. 353; 4. 436.

Anastrophe—1. 162.

Antecedent—indefinite before *ὅστις* and the subjunctive, 1. 230.

Aorist—interchanged with the imperfect, 1. 4; in comparisons used for the future, 1. 98; 4. 161; for the present, 3. 10; and for customary or wonted action, 4. 443; in the optative for the present, 1. 100; in comparisons referring to facts known and founded on repeated experience, 13. 389.

Apodosis—connected to the preceding sentence as though an independent sentence, 1. 58; in the indicative, and the protasis in the subjunctive, 1. 90; omitted in expressions of anger, 1. 342; as uncertain contrasted with the protasis as certain and determined, 8. 13; takes the subjunctive after *εἰ*, when the subjects are opposed, 8. 154.

Aposiopesis—1. 135.

Apposition—partitive, 1. 606; 3. 103, 112, 211; 5. 850; 6. 8; 7. 215, 275; 11. 572; denoting character, 2. 792; with the preceding sentence, 3. 50; epergetical, 3. 126; 10. 208.

Article—used for the demonstrative pronoun, 1. 9; equivalent to the relative, 1. 36; employed *δεικτικῶς*, 1. 20; 3. 55, 74; directs attention to the following noun, 1. 391; 5. 519, 720; follows its substantive before a relative pronoun, 5. 319; used as a possessive pronoun, 11. 142.

Asyndeton epezegeticum—denoting haste, 1. 105, 540; 2. 9, 217, 325; 4. 69; 5. 4, 841; 13. 46; denoting rapidity, 2. 169; 11. 197; showing the excited state of the speaker's mind, 3. 64; *patheticum*, 6. 96.

Attraction—of the noun from the subordinate to the principal clause, 2. 38; 3. 124; 6. 58.

Causal Sentence—placed first, 7. 328.

Cognate Accusative—1. 162.

Comparative—for the positive, 1. 32; *compendaria*, 1. 163; implied in the positive, 3. 227.

Construction—of the *σχήμα καθ' ὅλον καὶ μέρος*, 1. 237; 14. 151; changed from the participle to the verb, 6. 481.

Constructio Prægnans.—1. 55; 441: 4. 13; 5. 161, 249, 327, 370; 9. 506; 15. 276.

Copula—omitted, 1. 547.

Dative—in apposition with a noun denoting the whole, 1. 24; of advantage (*dativus commodi*), 1. 39, 157, 607; 3. 275; 5. 110; of place, 1. 45; 2. 241; 3. 387; after *ἀνίστημι*, 1. 58; for the possessive genitive, 1. 104; 3. 226; 11. 458; denoting circumstance, 1. 418; of person in reference to whom an action takes place, 2. 296; of manner, 3. 2; of communion and society, 3. 48; of missile, 3. 80; of accompaniment, 3. 349; 23. 8; of instrument; 3. 380; instead of the accusative, 3. 259; ethical, 5. 24; of local aim or object, 5. 709.

Dual—with a plural verb, 1. 305; put for the plural, 1. 567.

Ellipsis—of *σκοπεῖν* or *πειρᾶσθαι*, 1. 66; of *καλῶς ἔχει*, 1. 135; of *εἰ δε βούλει*, 1. 302; implied in *γάρ*, 1. 232; 2. 239; of *οὔσα* with *φαίνεται*, 3. 457; of *φοβοῦμαι*, 5. 233; of *βούλεσθε*, 6. 376.

Emphasis—by the thing expressed negatively and positively, 3. 59; by *γέ*, 1. 304, 582; by the litotes, 1. 330; promoted by inversion of sentences, 4. 398; by the asyndeton, 22. 393.

Epanthesis—4. 11.

Euphemism—3. 278, 411; 4. 469; 5. 567; 6. 455; 10. 46.

Future—infinitive after a verb of thinking, &c., 2. 39.

Gender—implied in a noun, 2. 204, 462; conforms to the last mentioned noun, the feminine being preferred to the neuter, 2. 136.

Genitive—partitive, 1. 8, 90, 118; 2. 372; 3. 19, 101; 5. 46; of separation, 1. 49; 3. 84; 4. 131; 5. 187; 7. 194; 12. 406; 13. 189; of cause, 1. 65, 410; 2. 349, 397; 3. 309, 366; after verbs of participating, 1. 67; of barter, 1. 111; of the part taken hold of, 1. 197, 407; 3. 69; objective, 1. 284; 3. 140, 4. 137; 5. 316; in apposition with an adjective put for the attributive genitive, 2. 54; of source, 2. 415; of place gone over, 2. 785; after adjective implying comparison, 3. 227; contained in a poss. pronoun, 3. 289; by attraction put for the accusative, 5. 265; after verbs of mounting, 5. 192; after verbs of

aiming, throwing, etc., 4. 106; after verbs denoting comparison, 6. 125; expressing the object of desire, 6. 466.

Genitive Absolute—denoting time, 1. 88; denoting condition, 3. 289.

Hendiadys—3. 101; 4. 456.

Hyperbaton—2. 484; 9. 125, 231; 12. 178.

Hysteron Proteron—4. 450.

Imperfect Tense—interchanged with the aorist, 1. 4; use of the imperfect, *ibid.*; with aoristic signification, 1. 380; 3. 239, 454.

Impersonal Construction—changed to a personal one, 1. 589; 3. 457.

Indicative Mood—after *εἴπωρε*, the condition being assumed as a certainty, 1. 39, 294; after *ἔτε*, 1. 397; 3. 33; in the protasis referring to the denial of a fact, 2. 80; in both the protasis and apodosis of past time to denote that something could take place under a certain condition, which condition was not fulfilled, 2. 155; rendered less certain and definite by *κε*, 4. 176; used in comparisons where reference is had to an actual fact, 10. 183.

Infinitive—for imperative, 1. 20, 323, 583; 2. 10; 3. 459; 4. 53; 5. 124, 10. 65; expressing a wish, 2. 413; 3. 285; denoting purpose, 1. 338; 5. 154; 13. 62, 189; after *πρίν*, 5. 218, 288; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 239; after *πυθόμενα*, 13. 521.

Interjection—sometimes put between the noun and adjective, 4. 189.

Inversion—of pronomial adverbial clauses, 3. 403.

Irony—1. 110.

Iteratives—2. 271; 3. 217

Litotes—1. 330, 536; 15. 155.

Metathesis—1. 266; 4. 11.

Negative and Affirmative Propositions—the former with *οὐ μὴ*, the latter with *ναί μὴ*, 1. 86; are employed together for the sake of emphasis, 1. 416.

Neuter Gender—employed when to several substantives the idea of 'things' is to be given, 8. 26.

Nominative—with the infinitive by attraction with the subject of the finite verb, 1. 77, 161; for the vocative, 3. 276; for the genitive, 6. 396.

Number—of a verb conforming to the nearest noun, 2. 146.

Optative—with a wish referring to future time, 1. 18; used in wishes and prayers, 1. 42; 5. 214; with *ἄν* in a relative sentence, 1. 64; 5. 192; in deliberative questions after a historic tense, 1. 190; with *ἄν* in the apodosis, 1. 232; and in addition with *εἰ* in protasis, 1. 255; after a present when the thought is not the speaker's but some other person's, 1. 344; after *ἔτε* to denote indefinite frequency, 1. 397; in the apodosis with *ἄν* the protasis being

omitted, 2. 12; in the apodosis to denote uncertainty, 2. 80; a softened form for the indicative, 2. 160; 3. 74; 4. 97; 5. 32; a mild form for the imperative, 2. 250; after a present the action being conceived as past, 2. 282; after the relative to denote indefinite frequency, 2. 188; after adverbs of comparison, 2. 780; after ὑπάρκει, 2. 794; without regard to the time of the principal clause, in adverbial sentences of time, 3. 55; without ἄν to denote doubt or uncertainty, 3. 299; with ἄν when a thing is to be expressed with moderation and reserve, 6. 452.

Onomatopœia—1. 34, 46; 2. 210; 3. 363; 5. 408.

Paronomasia—4. 526.

Participle—denoting cause, 1. 7, 492; 5. 414; in the future denoting purpose, 1. 13; to be translated as a verb preceded by *who* or *when*, 1. 35; denoting time, 1. 88; 2. 287; concessive, 1. 131; 5. 433; denoting manner, means, or way, 1. 81, 168, 421; 2. 15, 273; 4. 55; 5. 413, 424; with a verb to be rendered as a verb, 1. 179; as a complement to *οἰχομαι*, etc., 2. 71; denoting condition or circumstances, 2. 721; refers to the subject logically implied in the sentence, 5, 135; 6. 505; put after ἀνέχω for the infinitive, 5. 895; after ἀκούειν, 6. 386; after οἶδα, 7. 329; has a prepositional use, 7. 304; contains the protasis, 10. 246; after πυνθάνομαι, 13. 521.

Participial Construction—of λαθάνειν, less prominent than the verbal form, 12. 390.

Partitive Apposition—1. 606; 5. 270.

Pleonasm—3. 95.

Pluperfect—with signification of the imperfect, 1. 104; 4. 4; of aorist, 5. 695.

Prepositional Adverb—forming with the verb a verbal idea, and governing the accusative, 2. 156, 549.

Preposition—used adverbially, 1. 39; when the verb is to be repeated, the preposition often only used, 3. 268.

Protasis—dependent on a suppressed condition, 1. 60; takes the subjunctive, the apodosis being in the indicative, 1. 90; omitted when not essential to the sense, 1. 272; or when it can be readily supplied, 2. 12; 3. 53; 5. 362; takes the indicative, when in relation to its consequence it is definite and certain.

Relative—its repetition avoided, 1. 79; placed before its antecedent for sake of emphasis, 1. 126; 6. 58; with ἄν before the subjunctive denoting indefinite frequency, 2. 391; in the singular after a plural antecedent, 3. 279; takes the subjunctive when referring to an indefinite antecedent, 5. 407; refers to the gender implied in the antecedent, 5. 640; has the force of a demonstrative, 6. 59; in the plural after a collective noun, 16. 369.

Relative Sentence—denoting design or purpose, 4. 191.

Repetition—common in ancient writings, 1. 372; of the verb implied in that of the preposition, 7. 164; on account of an intervening clause, 13. 662.

Subject—of the infinitive omitted when it is the same as that of the verb on which it depends, 1. 77; when expressed promotes emphasis, 7. 198; made the subject of the preceding clause, 4. 223; 5. 85; omitted with the participle, when it can be readily supplied from the context, 15. 191.

Subjunctive Mood—without *ἄν* depending upon a verb of present time, 1. 28; in the protasis after *εἴτε*, 1. 80; after an apodosis with the indicative, 1. 90; in the protasis with *εἴκε*, milder than *εἰ* with the indicative, 1. 187; in the apodosis for the future, 1. 137; 6. 459; employed for imperative, 1. 141; 4. 62; denoting deliberation, 1. 150; after a verb of past time, 1. 158; 2. 4; 3. 105; 4. 486; after *ἐπὶ* to denote a present act frequently repeated, 1. 168; 6. 5; after *εἶτ' ἄν* denoting indefinite time, 1. 242; denoting expectation in opposition to what is known and certain, 1. 262; after *ὅφρ' ἄν*, 1. 510; after *ὥς δ' εἴτε*, 2. 147; 5. 597; with *κε* implying a conditioning sentence, 2. 440; after a relative referring to an indefinite antecedent, 3. 62; in the aorist after *μήτις* to denote fut. indefinite time, 3. 107; after an aorist to give life and vivacity, 4. 486; takes the aorist in comparisons merely supposed but not founded on fact, 10. 183.

Subordinate Clause—constructed as a co-ordinate one, 1. 165; 8. 270.

Substantive—employed for the personal pronoun, 2. 259; when inserted after the relative clause, not necessarily placed immediately after the relative, 9. 131, 132.

Superlative—strengthened by *μάλιστα*, 2. 220.

Synonymes—used for emphasis, 8. 147.

Synizesis—1. 491; 2. 294, et sæpe al.

Telic use of ἴνα—1. 410.

Tmesis—1. 40 et al.

Triplicity—of epithets, 5. 194; 436, 746 et al.

Verb—of hearing take the accus. of things heard and genitive of source 8. 76; conforms in number to the nearest noun, 3. 327; of aiming, throwing, etc., followed by the genitive, 4. 100.

Vocative—placed first, when the address passes from one person to another, 6. 86.

Zeugma—3. 73, 327; 4. 447, 5. 865.

HISTORICAL INDEX.

ANARBAREA—a fountain-nymph, 6. 22.

ARAS son of Eurydamas—slain by Diomedes, 5. 148.

ACAMAS son of Antenor—a leader of the Dardans, 2. 823; assaults the Grecian camp, 12. 100; kills Promachus, 14. 476; is slain by Meriones, 16. 342.

ACAMAS—a leader of the Thracians, 2. 844; is slain by Ajax Telamon, 6. 5.

ACHILLES son of Peleus and Thetis—leader of the Myrmidons, 2. 685; at the suggestion of Juno, convenes the Grecian chiefs to inquire into the cause of the pestilence, 1. 54; promises protection to Chalcas, hesitating to announce the cause, 1. 84; replies angrily to Agamemnon, who demands another gift in place of Chryseis, 1. 121; threatens to return home, 1. 170; is restrained by Minerva from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; takes an oath not to assist the Greeks, 1. 234; repairs to his tent, 1. 306; surrenders Briseis to the heralds, 1. 337; complains to his mother of Agamemnon, 1. 365; who promises to prefer his request to Jupiter, 1. 420; receives an embassy from Agamemnon, 9. 197; replies to Ulysses, 9. 307, to Phœnix, 9. 646, and to Ajax Telamon, 9. 644; permits Patroclus to put on his armor and fight for the Greeks, 16. 49; exhorts the Myrmidons, 26. 200; offers a libation, 16. 231; laments the death of Patroclus, 18. 22; is comforted by Thetis, 18. 72; shouts terribly from the rampart, at which the Trojans desist from the fight about the body of Patroclus, 18. 205; vows to the shade of his friend to bring back from battle the arms and head of Hector, 18. 334; receives from his mother the armor made for him by Vulcan, 19. 12; rouses up the Grecian heroes, 19. 40; is reconciled to Agamemnon, 19. 56; mourns over Patroclus, 19. 315; arms for battle, 19. 365; addresses his horses, 19. 400; fights with Æneas, 20. 159; slaughters the Trojans, 20. 381; kills Polydamas, 20. 408; assaults Hector, 20. 442; puts the Trojans to rout, 20. 455; kills Lycaon, 21. 114, and Asteropeus, 21. 164; is opposed by the river-god, 21. 234; drives the Trojans into the city, 21. 581; pursues Hector, 22. 185; whom by the aid of Minerva he slays, 22. 326; drags the body of Hector at the wheels of his chariot, 22. 395; mourns over Patroclus, 23. 11; is visited in sleep by the ghost of his friend, 23. 65; places the dead body on the funeral pyre, 23. 137; sacrifices twelve Trojan youth to the shade of Patroclus, 23. 175; celebrates funeral games, 23. 258; receives Priam kindly, 24. 518; places the body of Hector on the wagon of Priam, 24. 590 whom he addresses with encouraging words, 24. 599.

ADAMAS son of Asius—attacks the Grecian camp, 12. 140; wounds Antilochus, 13. 561; is killed by Meriones, 13. 567.

ADRASTUS son of Merops—a Trojan ally, 2. 830; taken alive by Menelaus, but is slain by Agamemnon, 6. 37.

ÆACUS—son of Jupiter and father of Peleus, 21. 189.

ÆNEAS son of Anchises—leads the Dardans, 2. 820; goes with Pandarus against Diomedes, 5. 166; by whom he is wounded and in danger of being slain, 5. 205; but is saved by Venus, 6. 812; kills Crethon and Orsilochus, 5. 541; falls back from Menelaus and Antilochus, 5. 571; aids Deiphobus against Idomeneus, 13. 500; kills Aphareus, 13. 541; protects Hector when wounded, 14. 425; kills Medon and Iasus, 15. 333; casts his spear without success at Meriones, 16. 608; exhorts Hector, 17. 335; kills Leocritus, 17. 345; aids Hector in attempting to get possession of the horses of Achilles, 17. 492; fights with Achilles, 20. 159; is saved by Neptune, 20. 319.

ÆTHRE—daughter of Pitheus, a companion of Helen, 3. 144.

AGACLES—father of Epegeus, 16. 571.

AGAMEMNON son of Atreus, and commander-in-chief of the Greeks at the siege of Troy—dismisses Chryses with threats, 1. 126; quarrels with Achilles, 1. 130; threatens to deprive him of Briséis, 1. 182; refuses to yield to Achilles as requested to do by Nestor, 1. 285; restores Chryseis to her father, 1. 308; sends his heralds to take Briséis, 1. 318; is incited to battle by a deceptive dream, 2. 16; which he relates in a council of the chiefs, 2. 56; description of his sceptre, 2. 101; addresses the army in a feigned speech, 2. 110; excites the troops to battle, 2. 370; calls a council of the principal chiefs, 2. 404; prays to Jupiter, 2. 412; leads the most numerous forces to Troy, 2. 575; is pointed out to Priam by Helen, 3. 178; adjusts with Priam the terms of the combat between Paris and Menelaus, 3. 271; demands from the Trojans a performance of the contract, 3. 456; laments over his wounded brother, 4. 155; sends Talthybius for Machaon, 4. 192; goes among the leaders and encourages them for battle, 4. 234; addresses Idomeneus, 4. 257; and the Ajaxes, 4. 285; and Nestor, 413; and Menestheus and Ulysses, 4. 338; and Diomedes, 4. 370; slays Odius, 5. 38; exhorts his army, 5. 529; kills Deïcoon, 5. 534; and Elatus, 6. 33; encourages the Greeks to stand against Hector 8. 228; calls an assembly in view of the defeat of the army by Hector, 9. 9; sends an embassy to Achilles, 9. 115; rouses up Nestor from sleep, 10. 74; arms for battle, 11. 55; slaughters many Trojans, 11. 91; kills Iphidamus, 11. 221; is wounded by Coon, 11. 252; whom he slays, 11. 259; is compelled by his wound to retreat to the ships, 11. 280; visits the battle with other wounded chiefs, 14. 28; is reconciled to Achilles, 19. 79; to whom he gives great presents, 19. 244; is honored by Achilles, 23. 890.

AGENOR son of Antenor—slays Elphenor, 4. 467; and Clonius, 15. 341; is called by Glancus to assist in defending the body of Sarpedon, 16. 535; fights with Achilles, from whom he is saved by Apollo, 21. 545.

AJAX son of Oïleus—commands the Locrians, 2. 527; his stature small, yet he excels in the use of the spear, 2. 530; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; encourages Ajax Telamon, 13. 68; kills Satnius, 14. 442; and many other Trojans, 14. 520; takes Cleobulus alive, 16. 330; defends the body of Patroclus against the Trojans, 17. 256; contends in the foot-race at the funeral games, 23. 754.

AJAX son of Telamon—comes from Salamis to the Trojan war with twelve ships, 2. 557; is the bravest warrior next to Achilles, 2. 768; is shown to Priam by Helen, 3. 228; is praised by Agamemnon, 4. 285; slays Simoeisius, 4. 474; and Amphius, 5. 610; and Acamas, 6. 5; is chosen by lot to contend with Hector, 7. 182; with whom he fights, 7. 204; and exchanges arms, 7. 304; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech on that occasion, 9. 624; rescues Ulysses, 11. 472; kills Dorycles and other Trojans, 11. 489; flees from Hector, 11. 543; is aided by Eurypylus, 11. 575; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; goes to the assistance of Menestheus, 12. 370; kills Epicles, 12. 379; challenges Hector, 13. 821; wounds him, 14. 408; kills Archilochus, 14. 465; and Hyrtius, 14. 512; and Caletor, 15. 420; urges the Greeks to stand against Hector, 15. 502; slays Laodamas, 15. 516; defends the ships against Hector, 15. 675; kills twelve Trojans who bring fire to burn the ships, 15. 745; his spear being cut in sunder by Hector, he is forced to give way from the ship, which is immediately fired, 16. 102; defends the body of Patroclus, 17. 123; kills Hippothous, 17. 287, and Phorcys, 17. 312; orders the Greeks to defend in solid body the corpse of Patroclus, 17. 356; prays to Jupiter for light, 17. 645; covers the Greeks as they drag away the body of Patroclus, 17. 721; his desperate defence of the body, 18. 155; wrestles with Ulysses at the funeral games of Patroclus, 23. 706; contends in a trial of arms with Diomedes, 23. 811; throws the discus with Epeios and Polypetes, 23. 837.

ALCATHOUS—attacks the Grecian entrenchments, 12. 93; is slain by Idomeneus, 13. 435.

ALCESTIS—wife of Admetus, 2. 715.

ALCIMEDON—a leader of the Myrmidons, 16. 197; acts as charioteer for Automedon when attacked by Hector, 17. 466.

ALOMENE—mother of Hercules, 14. 323.

AMPHIMACHUS—leader of the Epeians, 2. 620; is slain by Hector, 13. 186.

AMPHIMACHUS—a Trojan ally, 2. 870.

AMPHIUS son of Merops—a Trojan ally slain by Diomedes, 11. 321.

AMPHIUS son of Selagus—is slain by Ajax Telamon, 5. 612.

ANCHISES—father of Æneas, 2. 820; father of Hippodamia, 13. 428; obtains by artifice the breed of the horses of Laomedon, 5. 265.

ANDROMACHE daughter of Eetion and wife of Hector—meets her husband at the Scæan gate, 6. 394; her parting from Hector, 6. 406; her grief at sight of the body of her husband dragged by Achilles around the plain of Troy 22. 476; laments his death, 24. 725

ANTEA wife of Iretus—tries to effect the death of Bellerophon, who has rejected her love, 6. 160.

ANTENOR—a Trojan elder, 3. 148; advises the Trojans to restore Helen, 7. 348.

ANTILOCHEUS son of Nestor—is the first to slay a Trojan warrior, 4. 457 rushing against Æneas, he slays Mydon, 5. 580; kills Ablerus, 6. 32; and Thoas, 13. 546; and Phalces and Mermerus, 14. 512; and Melanippus, 15. 576; retreats before Hector, 15. 855; kills Alymnus, 16. 318; announces to Achilles the death of Patroclus, 18. 18; contends in the chariot-race at the funeral games of Patroclus, 23. 301; takes the second prize, which he generously offers to Menelaus, 23. 587; contends in the foot-race, 23. 755.

ANTIMACHUS—father of Pisander, Hippolochus, and Hippomachus, 11. 122; 12. 188-9; advises that Ulysses and Menelaus should be killed and Helen retained, 11. 123.

ANTIPHONUS—a son of Priam, 24. 250.

ANTIPHUS a son of Priam—attacks Ajax Telamon and slays Leucus, 4. 491; is slain by Agamemnon, 11. 101.

ANTIPHUS son of Telamon—a Trojan ally, 2. 864.

ANTIPHUS son of Thessalus—a Grecian chief, 2. 678.

APHAREUS son of Calator—commands the night-watch, 9. 83; is summoned by Idomeneus to his assistance, 13. 476; is slain by Æneas, 13. 541.

APISAON son of Hippasus—is slain by Lycomedes, 17. 346.

APISAON son of Phausias—is slain by Eurypylus, 11. 575.

APOLLO—sends a pestilence upon the Grecian army, 1. 48; encourages the Trojans, 4. 509; saves Æneas from Diomedes, 5. 432; rouses Mars to go against Diomedes, 5. 455; contrives, with Minerva, to bring about a single combat between Hector and Ajax, 7. 37; is sent by Jupiter to restore Hector to the battle, 15. 221; advances with him to the engagement, 15. 306; armed with the ægis puts the Greeks to flight, 15. 320; breaks down their rampart, 15. 361; rouses up Æneas, 17. 327; animates Hector, 17. 583; declines to fight with Neptune, 21. 461; deceives Achilles by likening himself to Agenor, 21. 578; protects Hector's dead body from pollution and decay, 23. 188; 24. 19.

ARCADIANS—their inland position, N. on 2. 612; receive ships from Agamemnon, 2. 612; their war with the Pylians, 7. 184.

ARCESILAUS—a leader of the Bœotians, 2. 495; is slain by Hector, 15. 329.

ARCHILOCHUS son of Antenor—a leader of the Dardanians, 2. 823; invades the Grecian camp, 12. 100; is killed by Ajax, 14. 463.

ARCHEPTOLEMUS—a charioteer of Hector, slain by Teucer, 8. 312.

ARETUS—attends Hector in his attempt to capture the horses of Achilles, 17. 494; is slain by Automedon, 17. 516.

ASCALAPHUS son of Mars—leads the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82; is slain by Deiphobus, 13. 518

ASCANIUS—a Trojan leader, 2. 862; 13. 791.

ASIUS brother of Hecuba—his form assumed by Apollo, 16. 717.

ASIUS son of Hyrtacus—a Trojan ally, 2. 837; attacks the Grecian camp 12. 95; drives his chariot to the entrenchments, 12. 120; is checked by the Lapithæ, 12. 129; prays to Jove, 12. 164; is slain by Idomeneus, 13. 387.

ASTEROPÆUS—a leader of the Pæonians, attempts to avenge the death of Apisaon, 17. 352; fights with Achilles and is slain, 21. 140.

ASTYANAX—a name given by the Trojans to Hector's son, 6. 402; 22. 500.

ATE daughter of Jove—deceives him and is cast out from heaven, 19. 130.

AUTOMEDON—charioteer of Achilles, goes forth with Patroclus to battle, 16. 219; defends the horses of Achilles against Hector and Æneas, 17. 517; kills Aretus, 17. 519; ascends the chariot with Achilles, 19. 395; attends him, 24. 474, 573.

AXYLUS—is slain by Diomedes, 6. 12.

BELLEROPHON son of Glaucus—is falsely accused by Anteia and sent by Prætus into Lycia, 6. 157; kills the Chimæra, 6. 180; overcomes the Solymi, 6. 184, and the Amazons, 6. 186; breaks up an ambuscade of the bravest Lycians, 6. 190; marries the daughter of the Lycian king, 6. 192; his family afflictions, 6. 200; feasted by Cæneus, 6. 215.

BOREAS—causes the fire to burn vehemently upon the funeral pyre of Patroclus, 22. 194.

BRIAREUS—called by Thetis to the aid of Jupiter, 1. 402.

BRISEIS a female slave of Achilles—is taken from him by Agamemnon, 1. 318; is restored to him, 19. 247; laments over Patroclus, 19. 286.

CHALCAS a Grecian mantis—shows the cause of Apollo's anger, 1. 94; is reproached by Agamemnon, 1. 105; his form is assumed by Neptune, 13. 45.

CALETOR—father of Aphareus, 13. 541.

CALETOR son of Clytius—is slain by Ajax, 15. 419.

CASSANDRA daughter of Priam—is betrothed to Othryoneus, 13. 363; bewails the death of Hector, 24. 699.

CEBRIONES charioteer of Hector—arouses Hector against Ajax, 11. 522; assists in the attack on the Grecian camp, 12. 91; is slain by Patroclus, 16. 737; is left to be despoiled by the Greeks, 16. 780.

CHARIS wife of Vulcan (in the Iliad)—receives Thetis kindly, 18. 382.

CHROMIS—a Trojan ally, 2. 858.

CHROMIUS a son of Priam—slain by Diomedes, 5. 150.

CHROMIUS—attends Hector in his attempt to get possession of the horses of Achilles, 17. 494; is slain, 17. 584.

CHRYSEIS a female slave of Agamemnon and daughter of Chryses—is sought to be ransomed by her father, 1. 16; but in vain, 1. 26; whereat a pestilence is sent by Apollo upon the Greeks, 1. 50; is restored to her father, 1. 310, 390.

CHRYSES priest of Apollo—goes to the Grecian ships to ransom his daughter.

ter, 1. 12; is roughly dismissed by Agamemnon, 1. 125; prays to Apollo, 1. 87; receives his daughter from the Greeks, 1. 446; prays to Apollo to restrain the pestilence from the Greeks, 1. 451.

CINYRAS—gives Agamemnon a corselet, 11. 20.

CLITUS son of Pisenor—is charioteer of Polydamas, and slain by Teucer, 15. 446.

CLONIUS—a leader of the Bœotians, 2. 495; is slain by Agenor, 15. 340.

CLYMENE—a hand-maiden of Helen, 3. 144.

CRYTEMNESTRA—wife of Agamemnon, 1. 113.

COON son of Antenor—wounds Agamemnon, by whom he is slain, 11. 249.

CRETHON son of Diocles—is slain by Æneas, 5. 541.

DARDANUS son of Bias—is slain by Achilles, 20. 460.

DARDANUS—founds Troy, 20. 215.

DEIPHOBUS son of Priam—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 94; is assaulted by Meriones, 13. 156; kills Hypsenor, 13. 412; calls Æneas to the fight, 13. 459; kills Ascalaphus, 13. 518; is wounded by Meriones, 13. 528; his form is assumed by Minerva to deceive Hector, 22. 227.

DEIPYLUS—leads away the horses of Æneas taken by Diomedes, 5. 325.

DEIPYRUS—commands the night-watch, 9. 83; is encouraged by Neptune, 13. 92; is called by Idomeneus, 13. 477; is killed by Helenus, 13. 576.

DEMOCOON—is slain by Ulysses, 4. 499.

DEMOLEON son of Antenor—is slain by Achilles, 20. 395.

DIANA—heals Æneas, 5. 447; takes sides with the Trojans, 20. 39; opposes herself to Juno, 20. 70; does not mingle in the battle, 20. 151; chides Apollo for not fighting with Neptune, 21. 470; is chastised by Juno, 21. 496; complains to Jupiter, 21. 505.

DII, *the gods*—feast with the Æthiopians, 1. 423; are in council with Jupiter, 4. 1; depart from the battle, 6. 1; are forbidden by Jupiter to afford aid to either army, 8. 5; are present in Olympus, 8. 40; are permitted by Jupiter to engage in the battle, 20. 4; they stand ready to fight, 20. 67; but do not yet mingle in battle, 20. 144; begin the fight, 21. 385; return to Olympus, 21. 518; witness the flight of Hector from Achilles, 22. 166; order Mercury to steal Hector's body from Achilles, 24. 23; consult in respect to the final disposition of this body, 24. 34.

DIOMEDES son of Tydeus—commands the Argives, 2. 653; is reproved without reason by Agamemnon, 4. 370; assisted by Minerva performs prodigies of valor, 5. 1; kills Phegeus, 5. 19; is wounded by Pandarus, 5. 95, but healed by Minerva, 5. 121; kills Astynous, Hypeinor, Abas, Polyeidus, Xanthus, and Thoon, 5. 144; also Echemon and Chromius, two sons of Priam, 5. 159; awaits the attack of Æneas and Pandarus, 5. 251; kills Pandarus, 5. 290; wounds Æneas, 5. 305; pursues and wounds Venus, 5. 330; is hindered from following Æneas by Apollo, 5. 432; falls back from Hector, 5. 600;

is reproved by Minerva, 5. 800; wounds Mars, 5. 855, kills Axylius, 6. 12; converses with Glaucus, with whom he exchanges armor, 6. 122; advises the Greeks to reject the proposal of Paris, to yield the treasures but retain Helen, 7. 400; rescues Nestor from Hector, 8. 99; kills Hector's charioteer, 8. 120; is forced by Jupiter to retreat, 8. 135; upbraids Agamemnon for proposing to return home, 9. 30; encourages him after the unsuccessful embassy to Achilles, 9. 697; awakens the chiefs, 10. 177; goes as a spy with Ulysses to the Trojan camp, 10. 220; slays Rhesus, 10. 495; whose horses he drives off, 10. 530; kills Agastrophus, 11. 338; wounds Hector, 11. 350; is wounded by Paris, 11. 375; advises Agamemnon and other chiefs disabled with wounds to visit the battle, 14. 109; contends in the chariot-race, 23. 290, and gains the first prize, 23. 499; contends in a trial of arms with Ajax Telamon, 23. 811.

DIONE—consoles Venus when wounded by Diomedes, 5. 381; heals her wound, 5. 416.

DIORIS—a leader of the Epeians, 2. 622; is killed by Peiros, 4. 517.

DOLON—goes as a spy to the Grecian camp, 10. 318; is taken by Diomedes and Ulysses, 10. 375; reveals the state of affairs in the Trojan camp, 10. 414; is slain by Diomedes, 10. 455.

DOLOPS—is slain by Menelaus, 15. 525.

DORYCLUS, son of Priam—is slain by Ajax, 11. 480.

ECHECCLUS, son of Agenor—is slain by Achilles, 20. 474.

EOHEMON, son of Priam—is slain by Diomedes, 5. 159.

ECHEPOLUS, son of Thalyssius—is slain by Antiochus, 4. 458.

ECHEPOLUS, the Sicyonian—gives Æthe to Agamemnon, that he might not go to the Trojan war, 23. 296.

EETION—king of Thebes and father of Andromache, 6. 396.

ELEPHENOR—leader of the Abantes, 2. 540; is slain by Agenor, 4. 463.

ENIOPEUS, charioteer of Hector—is slain by Diomedes, 8. 119.

ENOMUS, a Trojan ally—is slain by Achilles, 2. 858.

EPAUS, son of Panopeus—vanquishes Euryalus in boxing, 23. 665.

EPIGEUS, a companion of Achilles—is slain by Hector, 16. 571.

EPISTROPHUS, son of Evenus—is slain by Achilles, 2. 692.

EPISTROPHUS—leads the Halizonians, 2. 856.

EUCHENOR—is slain by Paris, 13. 660.

EUMELUS—leads the Phœreans, 2. 714; drives the fleetest steeds next to Achilles, 2. 763; contends in the chariot-race, 23. 287.

EUPHEMUS, a Trojan ally—leads the Cicones, 2. 846.

EUPHORBUS, son of Panthus—wounds Patroclus, 16. 813; is slain by Menelaus, 17. 50.

EURVALUS—a leader of the Argives, 2. 565; slays Dresus and other Trojans, 6. 20; wrestles with Epeios, 23. 676.

EURYBATIS—a herald of Agamemnon, 1. 318.

EURYBATIS—a herald of Ulysses, 2. 184.

EURYPILOS son of Evæmon—a leader of the Greeks, 2. 736; kills Hypenor, 5. 76; and Melanthius, 6. 86; aids Ajax Telamon, 11. 575; is wounded by Paris, 11. 581, and healed by Patroclus, 11. 841.

GLAUCUS—a leader of the Lycians, 2. 876; converses with Diomedes and exchanges with him his armor, 6. 122; assists in the attack upon the Grecian camp, 12. 102; is wounded by Teucer, 12. 386, but healed by Apollo, 16. 526; calls upon Hector to defend the dead body of Sarpedon, 16. 537; kills Bathycles, 16. 594; reproves Hector for giving way to Ajax, 17. 142.

GORYTHION son of Priam—is slain by Teucer, 8. 302.

GRECIANS—assemble at the call of Agamemnon, 2. 85; their number and appearance, 2. 455; advance to battle in silence, 3. 8; renew the battle after the violation of the truce, 4. 422; repulse the Trojans, 5. 37; fortify their camp, 7. 435; engage again in battle with the Trojans, 8. 53; are affrighted by the thunders of Jove, 8. 75; break through the ranks of the Trojans, 11. 90; are driven by Hector to their entrenchments, 12. 36; rally around the Ajaxes, 13. 125; are exhorted by Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 380; are repulsed by the Trojans from the body of Patroclus, 17. 275; and in turn drive back the Trojans, 17. 280; exhort one another to defend the body of Patroclus, 17. 415.

HEBE—pours out wine for the gods, 4. 8; prepares Juno's chariot, 5. 722, washes Mars, 5. 905.

HECTOR son of Priam—commander-in-chief of the Trojans, 2. 816; reproaches Paris for his cowardice, 3. 39; proposes to the Greeks the terms on which Paris consents to fight with Menelaus, 3. 86; summons Priam to ratify the league, 3. 116; draws lots for the combat, 3. 324; is reproved by Sarpedon, 5. 472; exhorts his troops to fight, 5. 494; kills Menesthes and Anchialus, 5. 608; makes a great slaughter of the Greeks, 5. 704; enters Troy on a message to Hecuba, 6. 237; refuses wine from his mother, 6. 264; upbraids Paris, 6. 326; goes to find Andromache, 6. 370; meets her at the Scæan gate, 6. 394; his parting words, 6. 440; prays for his son, 6. 476; comforts Andromache, 6. 486; goes forth with Paris to battle, 6. 515; challenges to single combat the bravest of the Greeks, 7. 67; fights with Ajax, 7. 244, with whom he exchanges arms, 7. 304; taunts Diomedes, 8. 161; addresses his horses, 8. 184; disables Teucer, 8. 325; calls a council of the Trojans, 8. 490; sends Dolon to spy out the Grecian camp, 10. 313; his appearance in battle, 11. 163; at the command of Jupiter retires from the engagement, 11. 163; receives a message from Jupiter by Iris, 11. 200; returns to the battle after the retreat of Agamemnon, 11. 284; slays many of the Greeks, 11. 301; is wounded by Diomedes, 11. 350; breaks through the Grecian ranks, 11. 532, and drives them to their entrenchments, 12. 36 expresses his disregard of

auguries, 12. 230; breaks down the Grecian gate with a stone of enormous size, and rushes into their camp, 12. 445; his dreadful appearance, 12. 462, and impetuosity, 13. 136; animates his army, 13. 150; kills Amphimachus 13. 186; presses hard upon the Ajaxes, 13. 680; goes in quest of Deiphobus, Helenus, Asius, and others, 13. 754; chides Paris, 13. 669; is challenged by Ajax, 13. 810; to whom he returns an insulting reply, 13. 824; throws his spear at him, and is in turn wounded and forced to retreat, 14. 403; is restored to soundness and vigor by Apollo, 15. 255; his rapid movements compared to a horse breaking loose and scouring over the plain, 15. 262; slays Stichius and Arcesilaus, 15. 330; threatens any Trojans who may fall away from battle, 15. 348; rushes within the Grecian entrenchments, 15. 351; kills Lycophron, 15. 430; exhorts his troops, 15. 485; kills Schedius, 15. 515; his terrible appearance in battle, 15. 605; kills Periphetes, 15. 639; calls upon his followers for fire to burn the Grecian ships, 15. 718; cuts the spear of Ajax in sunder, 16. 114; retreats from the fosse, 16. 367; defends the dead body of Sarpedon, 16. 557; kills Epigeus, 16. 577; is stricken with fear by Jupiter, 16. 656; kills Patroclus, 16. 820; strips his body of the armor of Achilles, 17. 125, which he puts on, 17. 193; animates his troops, 17. 220; kills Schedius, 17. 307; endeavors to capture the horses of Achilles, 17. 485; but is repulsed by Automedon, and the Ajaxes, 17. 553; is animated by Apollo, 17. 586; wounds Leitus, 17. 602; kills Coeranus, 17. 610; fights with great fury to get possession of the body of Patroclus, 18. 155; rejects the advice of Polydamus to retire to the city and not await Achilles, 18. 234; animates the Trojans against Achilles, 20. 366; is admonished by Apollo not to fight in the van with Achilles, 20. 377; goes against that hero, 20. 420; but is snatched away from the contest by Apollo, 20. 443; on the retreat of the Trojans into the city, he alone awaits before the walls the coming of Achilles, 20. 420; struck with sudden terror he flies from that warrior, 22. 135; deceived by Minerva in the form of Deiphobus, he resolves to fight with Achilles, 22. 250; by whom with the aid of Minerva, he is slain, 22. 327; his body is mutilated by the Greeks, 22. 370, and dragged around the Trojan plain at the chariot-wheels of Achilles, 22. 395; his body is protected from pollution and decay by Apollo, 24. 19; is ransomed by Priam, 24. 590, and placed on the funeral pyre, 24. 787.

HECUBA wife of Priam—leads a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, 6. 295; implores Hector not to fight with Achilles, 22. 83; her lamentation at sight of Hector's body dragged by Achilles around the Trojan plain, 22. 430; endeavors to dissuade Priam from venturing into the Grecian camp to ransom the body of Hector, 24. 200; laments over Hector, 24. 748.

HELEN wife of Menelaus—is the cause of the Trojan war, 2. 161, 177 590; goes to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; her self reproach, 3. 171; describes to Priam the Grecian heroes, 3. 178; re-

proaches Venus, 3. 399; goes to the chamber of Paris, 3. 424; addresses Hector, 6. 344; Jewells the death of that hero, 24. 762.

HELEUS son of Priam and a celebrated augur—advises Hector to direct the Trojan matrons to go in solemn procession to the temple of Minerva, 6. 76; bids him challenge the bravest of the Greeks to single combat, 7. 50; kills Delpyrus, 13. 576; is wounded by Menelaus, 13. 593.

HIPPOLOCHUS son of Antimachus—is killed by Agamemnon, 11. 122.

HIPPOLOCHUS son of Bellerophon—father of Glaucus, 6. 197.

HIPPOTHOUS—a Trojan ally, 2. 842; is slain by Ajax, 17. 287.

HYPHENOR son of Dolopion—is slain by Eurypylos, 5. 76.

HYETUS—a leader of the Mysians slain by Ajax Telamon, 14. 511.

IALMENUS son of Mars—a leader of the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82.

IAMENUS—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

IASUS—is slain by Æneas, 15. 332.

IDÆUS a Trojan herald—summons Priam to ratify the league, 3. 249; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279; is sent by Priam to ask a cessation of hostilities from the Greeks in order to bury the slain, 7. 331.

IDOMENEUS—king of Crete, 2. 645; is praised by Agamemnon, 4. 257; kills Phœstus, 5. 43; encourages Meriones, 13. 250; slays Othryoneus, 13. 363, and Asius, 13. 387, and Alcahous, 13. 435; challenges Deiphobus, 13. 446; fights with Æneas, 13. 500; kills Cœnomaus, 13. 505; is forced to give way before superior numbers, 13. 510; kills Erymas, 16. 345; comes to the assistance of Ajax Telamon, 17. 257; breaks his spear on the corslet of Hector, 17. 607; retreats to the ships, 17. 624.

ILYONEUS son of Phorbas—is slain by Penelope, 14. 489.

IMBRIUS son of Mentor—is slain by Teucer, 13. 170.

IPHIDAMAS son of Antenor—is killed by Agamemnon, 11. 231.

IRIS a messenger of the gods—announces to the Trojans the approach of the Grecian army, 2. 786; summons Helen to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; recalls Juno and Minerva from the assistance of the Greeks, 8. 400; is sent with a message from Jove to Hector, 11. 186, and to Neptune, 15. 159; carries Juno's message to Achilles, 18. 170.

ISANDE son of Bellerophon—is slain by Mars, 6. 203.

IASUS a son of Priam—is slain by Agamemnon, 11. 101.

JUNO sister and wife of Jupiter—quarrels with him, 1. 540; fears his threats, 1. 568; sends Minerva to prevent the return home of the Greeks, 2. 157; incurs the displeasure of Jupiter, 4. 25; obtains from him permission for Minerva to break the truce between the Greeks and Trojans, 4. 80; description of her chariot, 5. 721; asks of Jupiter permission to chastise Me-

Æ. 758; descends to the Trojan plain, 5. 772; imitates the voice of Sthenor, 5. 784, is forbidden by Jupiter to assist the Greeks, 8. 397; deceives Jupiter, 14. 153; exculpates herself from the charge of having excited Neptune to battle, 15. 36; sends Iris to Jupiter, 15. 147; chastises Diana, 21. 489; returns to Olympus, 21. 518; is with difficulty brought to consent to the ransom of Hector's body, 24. 25. 55.

JUPITER king of the gods—returns from Æthiopia to Olympus, 1. 495, confirms by a nod his promise to Thetis, 1. 511; threatens Juno, 1. 565; considers how he may honor Achilles, 2. 3; taunts Juno and Minerva, 4. 7; permits those divinities to chastise Mars, 5. 758; reproves Mars, 5. 888; calls a council of the gods and forbids their interference between the Greeks and Trojans, 8. 1; goes to Ida, 8. 46; balances the destinies of the contending armies, 8. 70; thunders from Ida, 8. 75; forbids Juno and Minerva to assist the Greeks, 8. 397; threatens these goddesses, 8. 447; unfolds to them in part his plans, 8. 469; is deceived by Juno, 14. 297; for which he threatens her, 15. 14; discloses to her his plan, 15. 49; sends Iris to order Neptune to desist from assisting the Greeks, 15. 159; dispatches Apollo to restore Hector to the battle, 15. 219; gives victory to the Trojans, 17. 595; sends Minerva to instil nectar and ambrosia into the breast of Achilles, 19. 342; permits the gods to engage in battle, 20. 19; allows Minerva to assist Achilles against Hector, 22. 182; commands Thetis to require of Achilles the restoration of Hector's body, 24. 104; sends Iris to Priam, 24. 143; sends Mercury to guide Priam to the tent of Achilles, 24. 334.

LAODAMAS son of Antenor—is slain by Ajax, 14. 516.

LAONICE—a daughter of Priam, 3. 121; her form is assumed by Iris, 3. 121.

LAODOCUS—a son of Antenor, 4. 87.

LAODOCUS—charioteer of Antilochus, 17. 699.

LAOGONUS son of Bias—is killed by Achilles, 20. 460.

LAOGONUS son of Onetor—is killed by Meriones, 16. 603.

LATONA—mother of Apollo, 1. 36; cures Æneas, 5. 477; takes sides with the Trojans, 20. 40; opposes Mercury, 20. 72; collects the arrows of Diana which had been scattered by Juno, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518.

LETTUS—a leader of the Bœotians, 2. 494; slays Phylaces, 6. 85; is strengthened by Neptune, 13. 91; is wounded by Hector, but defended by Idomeneus, 17. 601.

LEOCRITUS son of Arisbas—is slain by Æneas, 17. 344.

LEONTEUS—son of Coronus, 2. 745; checks Asius and defends the Grecian entrenchments, 12. 127; kills many of the Trojans, 12. 181; engages in the funeral games of Patroclus, 23. 837.

LIQYMNUS—is slain by Tlepolemus, 2. 668.

LYCAON son of Priam—furnishes Paris with a corselet, 3. 333; his form assumed by Apollo, 20. 81; is killed by Achilles, 21. 34.

LYCOMEDES—one of the Grecian chiefs, 9. 84.

LYOPHRON son of Mastor—is slain by Hector, 15. 430.

MACHAON son of Æsculapius—one of the Grecian chiefs, 2. 732; cures the wound of Menelaus, 4. 208; is wounded by Paris, 11. 507, and withdrawn from the battle by Nestor, 11. 517.

MARIS—is slain by Thrasymedeas, 16. 319.

MARS—sides with the Trojans, 4. 439; is led away from the fight by Minerva, 5. 30; encourages the Trojans, 5. 464; helps Hector to slaughter the Greeks, 5. 704; kills Periphas, 5. 842; is wounded by Diomedes, 5. 855; complains to Jupiter, 5. 864, by whom he is upbraided, 5. 888; is healed by Pæon, 5. 899; enraged at the death of his son, he arms for battle, 15. 119; but is restrained by Minerva, 15. 128; fights with Minerva, by whom he is severely chastised, 21. 404; ascends to Olympus, 21. 518.

MECISTEUS son of Echius—slain by Polydamas, 15. 339.

MECISTEUS—father of Euryalus, 2. 566.

MEDON son of Oileus—leads the forces of Philoctetes, 2. 727; is slain by Æneas, 15. 332.

MEGES—one of the Grecian chiefs, 2. 627; kills Pedæus, 5. 69, and Cressus, 15. 520, and Amphiclus, 16. 313.

MELANIPPUS—joins Hector in defence of the body of Dolops, 15. 545; is slain by Antilochus, 15. 575

MELEAGER—his story related by Phœnix, 9. 543.

MENELAUS—commands the Spartans, 2. 586; accepts the challenge of Paris, 3. 21; accedes to the terms of the combat, 3. 97; vanquishes his antagonist, 3369; pursues him through the army, 3. 448; is wounded by Pandarus, 4. 140; encourages Agamemnon, 4. 183; kills Scamandrius, 5. 49; goes against Æneas, 5. 561; slays Pylæmenus, 5. 576; takes Adrastus alive, 8. 37; offers to fight Hector, 7. 100, but is prevented by Agamemnon, 7. 109; consults with Agamemnon respecting the state of the Grecian affairs, 10. 37; rescues Ulysses, 11. 465; wounds Helenus, 13. 593; kills Pisander, 13. 610, and Hyperenor, 14. 516; and Thoas, 16. 312; defends the body of Patroclus, 17. 1; kills Ectorhorbus, 17. 45; retreats before Hector, 17. 106; calls Ajax Telamon to defend the body of Patroclus, 17. 120; is animated by Minerva, 17. 556; kills Podes, 17. 576; sends Antilochus to announce to Achilles the death of Patroclus, 17. 685; contends in the chariot-race, 23. 293; his magnanimity towards Antilochus, 23. 602.

MENESTHEUS son of Peteus—leads the Athenians, 2. 552; is skillful in marshalling chariots and infantry, 2. 553; is reproved by Agamemnon, 3. 385; calls the Ajaxes to his assistance against Sarpedon, 12. 344.

MENESTHIUS son of Arethotus—is slain by Paris, 7. 8

MENESTHIUS son of Sperchius—a leader of the Myrmictons, 16. 178.

MENTES—a leader of the Cicones, whose form was assumed by Apollo 17. 73.

MERCURY—sides with the Greeks, 20. 35; opposes himself to Latona, 20. 72; with whom he refuses to fight, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518; at the command of Jupiter, leads Priam to the tent of Achilles, 24. 334; makes himself known to Priam, 24. 460; hastens his departure from the Grecian camp, 24. 683.

MERIONES charioteer of Idomeneus—slays Pherecles, 5. 59; goes against Hector, 7. 166; commands the night-watch, 9. 83; offers to go with Diomedes to spy out the Trojan camp, 10. 229; is invigorated by Neptune, 13. 98; breaks his spear and repairs to his tent for another, 13. 159, but is furnished with one by Idomeneus, 13. 260; compels Deiphobus to give back, 13. 526; kills Adamas, 13. 567, and Harpalion, 13. 650, and Morus and Hippotion, 14. 514, and Acamas, 16. 342, and Laogonus, 16. 604; meets Æneas, 16. 608; assists in the defence of the body of Patroclus, 17. 515; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus, 23. 860.

MESTHLES—a Trojan ally, 2. 864.

MINERVA—dissuades Achilles from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; is sent by Juno to prevent the Greeks from returning home, 2. 157; addresses Ulysses, 2. 173; arouses the army for battle, 2. 446; descends like a meteor to the Trojan plain, 4. 475; persuades Pandarus to break the truce by aiming an arrow at Menelaus, 4. 93; animates Diomedes, 5. 1; withdraws Mars from the battle, 5. 31; taunts Venus, 5. 421; puts on her armor, 5. 736; descends with Juno to the Trojan plain, 5. 772; mounts the car with Diomedes and drives against Mars, 5. 835; gives force and direction to the spear cast by Diomedes against Mars, 5. 855; returns to Olympus, 5. 903; sits with Apollo under the beech-tree, 7. 60; asks of Jove permission to assist the Greeks, 8. 30; attempting to do this with Juno, is recalled by Jupiter, 8. 397; animates Menelaus, 17. 556; instils ambrosia and nectar into the breast of Achilles, 19. 354; chastises Mars, 21. 404, and Venus, 21. 423; taking the form of Deiphobus she deceives Hector, 22. 226; returns to Achilles the spear which he had thrown against Hector, 22. 276; assists Diomedes in the chariot-race, 23. 388, and Ulysses in the foot-race, 23. 771; is unwilling that Hector's body should be restored to the Trojans, 24. 26.

MUSES—sing at the feast of the gods, 1. 604; are invoked by the poet in his recital of the catalogue of the ships, 2. 484; deprives Thamyris of his sight, 2. 594.

MYNES son of Evenus—slain by Achilles 2. 692.

MYRMIDONS—led by Achilles to Troy, 2. 684; abstain from battle, 2. 686 are ordered by Achilles to arm for battle, 16. 155; their appearance when armed, *ibid.*: are exhorted by Achilles, 16. 200; attack the Trojans, 16. 276.

NASTES—a Trojan ally, 2. 970.

NEPTUNE—enraged on account of the Grecian wall, 7. 446; takes sides with the Greeks, 13. 10; arouses the Ajaxes, 13. 47, and other Grecian chiefs, 13. 91; animates Idomeneus, 13. 219; assists the Greeks during the sleep of Jupiter, 14. 361, but on his awaking is ordered to desist from battle, 15. 160; is summoned to Olympus, 20. 4; goes to the assistance of the Greeks, 20. 34; shakes the earth, 20. 57; opposes himself to Apollo, 20. 67; orders the gods to abstain from the fight, 20. 132; rescues Æneas from Achilles, 20. 391; saves Achilles from the waters of the Scamander, 21. 284; challenges Apollo, 21. 435; is opposed to the restoration of Hector's body to the Trojans, 24. 26.

NEREIDS—bewail with Thetis the death of Patroclus, 13. 39; attend her going to Achilles, 18. 69, but are ordered to return, 18. 138.

NESTOR—his eloquence, 1. 249; great age, 1. 250; recounts his exploits with the heroes Pirithous, Dryas, Theseus, etc., 1. 260; endeavors to heal the breach between Agamemnon and Achilles, 1. 254; advises to arm the Greeks for battle, 2. 83; harrangues the Greeks, 2. 337; leads the Pylians, 2. 601; is praised by Agamemnon, 4. 413; refers to his former exploits, 4. 317; exhorts the Greeks, 6. 67; excites the chiefs to accept Hector's challenge, 7. 124; advises to fortify the Grecian camp, 7. 327; is in danger of being slain by Hector, 8. 90, but is rescued by Diomedes, 8. 99, for whom he acts as charioteer, 8. 115; advises Agamemnon to make a feast for the Grecian leaders, 9. 54, and to send an embassy to Achilles, 9. 97, 163; is awakened from sleep by Agamemnon, 10. 74; arouses Ulysses from sleep, 10. 37, and Diomedes, 10. 159; recounts to Patroclus his youthful exploits, 11. 654; consults with Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 40; exhorts the Greeks, 15. 661; gives directions to Antilochus in the chariot-race, 23. 316; receives a gift from Achilles, 23. 615.

NIREUS—a Grecian leader, 2. 675.

OCEANUS—entertains the gods, 1. 423; is the origin of all rivers, 21. 196.

ODIUS—leads the Halizonians, 2. 856; slain by Agamemnon.

OPHELESTES—is slain by Teucer, 8. 274.

OPHELESTES—is slain by Achilles, 21. 209.

OPHELIUS—is slain by Euryalus, 6. 20.

OPHELIUS—is slain by Hector, 11. 303.

OPITES—is slain by Hector, 11. 301.

ORSTES—assists in the attack on the Grecian camp, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

ORSILOCHUS—is slain by Æneas, 5. 541.

OTERTORQUEUS—is promised Cassandra by Priam, 13. 365; is slain by Idomeneus, 13. 363.

PÆON—heals Mars, 5. 899.

PANDARUS—an ally of the Trojans, 2. 284; is persuaded by Minerva to violate the truce, 4. 104; description of his bow, 4. 105; shoots at Menelaus, 4. 125; wounds Diomedes, 5. 95; goes with Æneas against Diomedes, 5. 239, by whom he is slain, 5. 290.

PARIS son of Priam—challenges the bravest of the Greeks, 3. 19; flies from Menelaus, 3. 30; for which he is reproved by Hector, 3. 39; excuses himself and professes his readiness to fight with Menelaus, 3. 58; arms for battle, 3. 330; is worsted by Menelaus, 3. 369, but saved from death by Venus, 3. 374; is transported by that goddess to his chamber and joined by Helen, 3. 424; is upbraided by Hector, 6. 326; with whom he goes forth to battle, 6. 503; refuses to restore Helen, 7. 357; wounds Diomedes, 11. 371, and Machaon, 11. 507; slays Euchenor, 13. 672; defends himself from the reproaches of Hector, 13. 774; kills Deiochus, 15. 341.

PATROCLUS charioteer and friend of Achilles—conducts Briséis to the heralds of Agamemnon, 1. 345; is sent by Achilles to inquire the name of a wounded chief, 11. 607; is urged by Nestor to persuade Achilles to permit him to fight in his armor, 11. 793; heals Eurypylos, 11. 841; asks permission of Achilles to fight in his armor, 16. 20; his request being granted, 16. 49, he arms for battle, 16. 130; attacks the Trojans, 16. 284; kills Areilochus, 16. 308; drives the Trojans across the ditch, 16. 365, and kills a great number of them, 16. 399; kills Sarpedon, 16. 478; puts the Trojans to rout, 16. 684; kills Cebriones, 16. 740, over whose body he fights with Hector, 16. 760; is wounded by Euphorbus, 16. 813, killed by Hector, 16. 820, and stripped of his armor, 17. 125; a dreadful fight takes place over his body, 17. 367; his shade appears to Achilles, 23. 65; his body is laid upon the funeral pyre, 23. 137, and consumed, 22. 215.

PEDÆUS son of Antenor—is slain by Mege, 5. 69.

PEDASUS son of Bucolion—is slain by Euryalus, 6. 21.

PENELEUS—a leader of the Bœotians, 2. 494; kills Ilioneus, 14. 486, and Lycos, 16. 339; is wounded by Polydamas, 17. 597.

PERIPHAS a herald of Anchises—his form is assumed by Apollo, 17. 323.

PERIPHAS son of Ochesius—slain by Mars, 5. 842.

PERIPHETES—is slain by Hector, 15. 638.

PHENOPS—his form is assumed by Apollo, 17. 582.

PHÆSTUS son of Borus—is slain by Idomeneus, 5. 43.

PHALCES—a Trojan slain by Antilochus, 14. 513.

PHÈGEUS son of Dares—is slain by Diomedes, 5. 19.

PHERECLUS—the builder of the fleet of Paris, is slain by Meriones, 5. 56.

PHIDIPPUS—a Grecian leader, 2. 678.

PHILOCTETES—is disabled by the bite of a hydra and left at Lemnos, 3. 721.

PHENIX a leader of the Myrmidons—goes on an embassy to Achilles, 9. 163

PYLARTEs—is wounded by Ajax, 11. 491, and killed by Patroclus, 16. 69d.
PRÆCHMES—a Trojan ally, 2. 848; is killed by Patroclus, 16. 284.

RHESUS a Thracian prince—description of his horses, 10. 436; is slain by Diomedes, 10. 495.

RIGMUS son of Pireus—is slain by Achilles, 20. 484.

SARPEDON—leader of the Lycians, 2. 876; reproves Hector, 5. 472; is wounded by Tlepolemus whom he kills, 5. 655; implores the aid of Hector, 5. 684; exhorts Glaucus to fight, 12. 310; advances against the tower of Menestheus, 12. 397; defends Hector, 14. 426; animates the Lycians, 16. 421; fights with Patroclus, by whom he is slain, 16. 462; his body is stripped of its armor by the Greeks, 16. 665; is given by Apollo in charge to Sleep and Death, who convey it to Lycia, 16. 682.

SATNIUS son of Enops—is slain by Ajax, 14. 442.

SCAMANDRIUS called also *Astyanax*—the son of Hector, 6. 402; 22. 500

SCAMANDRIUS son of Strophius—is slain by Menelaus, 5. 49.

SCHEDIUS son of Iphitus—leads the Phocians, 2. 517; is slain by Hector, 15. 515.

SMOISIUS son of Anthemion—is slain by Ajax Telamon, 4. 473.

SLEEP—assists Juno in deceiving Jupiter, 14. 230; announces to Neptune that Jupiter is asleep, 14. 352; is ordered to convey the body of Sarpedon to Lycia, 16. 672.

STHENEUS—charioteer of Diomedes and one of the leaders of the Argives, 2. 564; is chided by Agamemnon, 4. 365; upon whom he retorts, 4. 404, attends to the wound of Diomedes, 5. 111; leads away the horses taken from Æneas, 5. 319; takes charge of the horses of Nestor, 8. 114.

STICHIUS—a leader of the Athenians, 13. 195; is slain by Hector, 15. 329

TALTHYBIUS herald of Agamemnon—goes to the tent of Achilles for Briseis, 1. 390; summons Machaon to attend upon Menelaus when wounded, 4. 204; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279.

TEUCER son of Telamon and the best archer of the Greeks—slays Antaön, 3. 31; slays many of the Trojans, 8. 274; is disabled by Hector, 8. 325; wounds Glaucus, 12. 387; kills Imbrus, 13. 170, and Prothoon and Periphetes, 14. 515, and Cleitus, 15. 445; his bow is rendered useless by Jove, 15. 461; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus.

THERSITES—his appearance and character, 2. 212; reviles Agamemnon, 2. 225, for which he is reproved and chastised by Ulysses, 2. 246.

THEMS—addresses Juno with consoling words, 15. 90.

THESTOR son of Enops—slain by Patroclus, 16. 401.

THETIS mother of Achilles—arises from the sea at the complaint of Achilles, 1. 357; promises him her aid, 1. 419; ascends to Olympus and supplicates

of Patroclus, 23. 706 ; contends in the foot-race, 23. 755, and gains the first prize, 23. 779.

VENUS—rescues Paris from Menelaus, 3. 374 ; calls Helen to his chamber, 3. 390 ; saves Æneas from Diomedes, 5. 312 ; by whom she is pursued and wounded, 5. 330 ; appeals for aid to Mars, 5. 359 ; complains to Dione, 5. 375 ; is taunted by Minerva and Juno, 5. 421 ; lends Juno her zone, 14. 214 ; takes sides with the Trojans, 20. 40 ; is chastised by Minerva, 21. 416 ; preserves the body of Hector from the dogs, 23. 185.

VULCAN—advises Juno to submit to Jupiter, 1. 577 ; acts as cup-bearer to the gods, 1. 584 ; makes arms for Achilles, 18. 469 ; takes the part of the Greeks, 20. 36 ; chastises Xanthus, 21. 342 ; ascends to Olympus, 21. 518.

XANTHUS—takes part with the Trojans, 20. 40 ; opposes himself to Vulcan, 20. 73 ; attempts to drown Achilles, but is compelled to desist by Vulcan, 21. 136.

XANTHUS son of Phœnops—is slain by Diomedes. 5. 152

Cæsar's Commentaries on the Gallic War.

With English Notes, Critical and Explanatory; a Lexicon, Geographical and Historical Indexes, a Map of Gaul, etc. By Rev. J. A. SPENCER, D. D. 12mo, 408 pages.

In the preparation of this volume, great care has been taken to adapt it in every respect to the wants of the young student, to make it a means at the same time of advancing him in a thorough knowledge of Latin, and inspiring him with a desire for further acquaintance with the classics of the language. Dr. Spencer has not, like some commentators, given an abundance of help on the easy passages, and allowed the difficult ones to speak for themselves. His Notes are on those parts on which the pupil wants them, and explain, not only grammatical difficulties, but allusions of every kind in the text. A well-drawn sketch of Cæsar's life, a Map of the region in which his campaigns were carried on, and a Vocabulary, which removes the necessity of using a large dictionary and the waste of time consequent thereon, enhance the value of the volume in no small degree.

Quintus Curtius :

Life and Exploits of Alexander the Great. Edited and illustrated with English Notes. By WILLIAM HENRY CROSBY. 12mo, 385 pages.

Curtius's History of Alexander the Great, though little used in the schools of this country, in England and on the Continent holds a high place in the estimation of classical instructors. The interesting character of its subject, the elegance of its style, and the purity of its moral sentiments, ought to place it at least on a par with Cæsar's Commentaries or Sallust's Histories. The present edition, by the late Professor of Latin in Rutgers College, is unexceptionable in typography, convenient in form, scholarly and practical in its notes, and altogether an admirable text-book for classes preparing for college.

From Prof. OWEN, of the New York Free Academy.

"It gives me great pleasure to add my testimonial to the many you are receiving in favor of the beautiful and well-edited edition of Quintus Curtius, by Prof. Wm. Henry Crosby. It is seldom that a classical book is submitted to me for examination, to which I can give so hearty a recommendation as to this. The external appearance is attractive; the paper, type, and binding, being just what a text-book should be, neat, clear, and durable. The notes are brief, pertinent, scholar-like, neither too exuberant nor too meagre, but happily exemplifying the golden mean so desirable and yet so very difficult of attainment."

Arnold's Greek Course.

Revised, Corrected, and Improved, by the Rev. J. A. SPENCER,
D. D., late Professor of Latin and Oriental Languages in Burling-
ton College, N. J.

FIRST GREEK BOOK, on the Plan of the First Latin Book. 12mo, 254 pages.

PRACTICAL INTRODUCTION TO GREEK PROSE COMPOSITION. 12mo, 237
pages.

SECOND PART TO THE ABOVE. 12mo, 248 pages.

GREEK READING BOOK. Containing the substance of the Practical Introduction to
Greek Construing, and a Treatise on the Greek Particles; also, copious selections
from Greek Authors, with Critical and Explanatory English Notes, and a Lexicon.
12mo, 618 pages.

A complete, thorough, practical, and easy Greek course is here presented. The beginner commences with the "First Book," in which the elementary principles of the language are unfolded, not in abstract language, difficult both to comprehend and to remember, but as practically applied in sentences. Throughout the whole, the pupil sees just where he stands, and is taught to use and apply what he learns. His progress is, therefore, as rapid as it is intelligent and pleasant. There is no unnecessary verbiage, nor is the pupil's attention diverted from what is really important by a mass of minor details. It is the experience of teachers who use this book, that with it a given amount of Greek Grammar can be imparted to a pupil in a shorter time and with far less trouble than with any other text-book.

The "First Book" may with advantage be followed by the "Introduction to Greek Prose Composition." The object of this work is to enable the student, as soon as he can decline and conjugate with tolerable facility, to translate simple sentences after given examples and with given words; the principles employed being those of imitation and very frequent repetition. It is at once a Syntax, a Vocabulary, and an Exercise-book. The "Second Part" carries the subject further, unfolding the most complicated constructions, and the nicest points of Latin Syntax. A Key is provided for the teacher's use.

The "Reader," besides extracts judiciously selected from the Greek classics, contains valuable instructions to guide the learner in translating and construing, and a complete exposition of the particles, their signification and government. It is a fitting sequel to the earlier parts of the course, everywhere showing the hand of an acute critic, an accomplished scholar, and an experienced teacher.

From the REV. DR. COLEMAN, Professor of Greek and Latin, Princeton, N. J.

"I can, from the most satisfactory experience, bear testimony to the excellence of your series of Text-Books for Schools. I am in the daily use of Arnold's Latin and Greek Exercises, and consider them decidedly superior to any other Elementary Works in those languages."

Short and Comprehensive Greek Grammar.

By J. T. CHAMPLIN, Professor of Greek and Latin in Waterville College. 12mo, 208 pages.

In compiling this Grammar, Professor Champlin has drawn upon the best critics and grammarians, and with the results of his research has interwoven much original matter suggested during several years' experience in teaching, and editing Greek authors. His design is to exhibit the essential facts and principles of the language in the clearest, briefest, and most practicable form possible. With this view, all theories and complications belonging to general grammar have been avoided, and only their results used. The amplification and illustration of principles have been carried only so far as is necessary to their comprehension. In this way all the real wants of the Greek student are met, while his attention is not distracted by unnecessary and embarrassing details. Materials for oral exercises are supplied, and a sketch of Greek verification is given in an appendix.

From the Rev. MR. ANDERSON, New Orleans.

"I believe the author has fully accomplished what he proposes in his preface. To those wishing to study Greek, I am satisfied he has presented a book which will much tend to simplify the study to beginners; and at the same time, without being too voluminous, presents as lucid and full an exposition of the principles of the language as can be contained within so small a compass."

Kühner's Greek Grammar :

Translated by Professors EDWARDS and TAYLOR. Large 12mo, 620 pages.

Kühner's is universally acknowledged to be the most accurate, comprehensive, clear, and practical grammar of the Greek language now extant. It is the work of one who devoted his life to Greek philology, and spent years of patient labor in perfecting this work. Too full and learned for the beginner, it is just what is needed for the college curriculum, containing all that a book of reference should contain. The student will never appeal to its pages in vain. In fulness of illustration, copiousness of reference, and philosophical analysis of the various forms of language, it is unsurpassed, we might say unequalled.

The present translation is made by two distinguished American scholars, who have revised the whole, verified the references, and appended an original treatise of their own on Greek verification. As now presented to the public, it is believed to be as perfect a grammar of the Greek language as enlightened research and profound scholarship can produce.

Greek Ollendorff;

Being a Progressive Exhibition of the Principles of the Greek Grammar. By ASAHEL C. KENDRICK, Professor of the Greek Language and Literature in the University of Rochester. 12mo, 371 pages.

The present work is what its title indicates, strictly an *Ollendorff*, and aims to apply the methods which have proved so successful in the acquisition of the modern languages to the study of Ancient Greek, with such differences as the different genius of the Greek, and the different purposes for which it is studied, suggest. It differs from the modern Ollendorffs in containing Exercises for reciprocal translation, in confining them within a smaller compass, and in a more methodical exposition of the principles of language.

The leading object of the author was to furnish a book which should serve as an *introduction* to the study of Greek, and precede the use of any grammar. It will therefore be found, although not claiming to embrace all the principles of the Grammar, yet complete in itself, and will lead the pupil, by insensible gradations, from the simpler constructions to those which are more complicated and difficult. The exceptions, and the more idiomatic forms, it studiously avoids, aiming only to exhibit the regular and ordinary usages of the language as the proper starting-point for the student's further researches.

In presenting these, the author has aimed to combine the strictest accuracy with the utmost simplicity of statement. His work is therefore adapted to a younger class of pupils than have usually engaged in the study of Greek, and will, it is hoped, win to the acquisition of that noble tongue many in our academies and primary schools who have been repelled by the less simple character of our ordinary text-books.

Exercises in Greek Composition.

Adapted to the First Book of Xenophon's Anabasis. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo, 185 pages.

These Exercises consist of easy sentences, similar to those in the Anabasis, having the same words and constructions, and are designed by frequent repetition to make the learner familiar with the language of Xenophon. Accordingly, the chapters and sections in both are made to correspond. No exercises can be more improving than those in this volume; obliging the student as they do, by analysis and synthesis, to master the constructions employed by one of the purest of Greek writers, and imbuing him with the spirit of one of the greatest historians of all antiquity.

Xenophon's Anabasis :

With Explanatory Notes for the use of Schools and Colleges in the United States. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo, 393 pages.

A handsome and convenient edition of this great classic, really adapted to the wants of schools, has long been needed; the want is here met by Prof. Boise in a manner that leaves nothing to be desired. Decidedly the best German editions, whether text or commentary be considered, have appeared within the last few years; and of these Mr. Boise has made free use; while, at the same time, he has not lost sight of the fact that the classical schools of this country are behind those of Germany, and that simpler and more elementary explanations are therefore often necessary in a work prepared for American schools. Nothing has been put in the notes for the sake of a mere display of learning—pedantry is out of place in a school-book; and nothing has been introduced by way of comment except what can be turned to practical use by the reader.

An historical Introduction, which will enable the pupil to enter on his task intelligently, is prefixed. An abundance of geographical information, embodying the latest discoveries of travellers, is supplied; and the whole is illustrated with Kiepert's excellent map, showing the entire route of the ten thousand on their retreat.

The First Three Books of Anabasis :

With Explanatory Notes and References to Hadley and Kühner's Greek Grammars, and to Goodwin's Greek Moods and Tenses. A copious Greek-English Vocabulary, and Kiepert's Map of the Route of the Ten Thousand. 12mo, 268 pages.

Xenophon's Memorabilia of Socrates :

With Notes and an Introduction. By R. D. C. ROBBINS, Professor of Languages in Middlebury College, Vermont. 12mo, 421 pages.

This will be found an exceedingly useful book for College classes. The text is large and distinct, the typography accurate, and the notes judicious and scholarly. Instead of referring the student to a variety of books, few of which are within his reach, the editor has wisely supplied whatever is necessary. An admirable treatise on the Life of Socrates introduces the work, and English and Greek Indexes render it easy to refer to the text and notes.

Plato's Apology and Crito ;

With Notes. By W. S. TYLER, Graves Professor of Greek in Amherst College. 12mo, 180 pages.

This edition of the Apology and Crito has been prepared to meet the largely-felt want among students of the Dialogues of Plato, now mostly superseded in Academic Courses. It is in the main an exact reprint of Staullbaum's third edition—though the author has had before him, and used, whenever it seemed best, the editions of Bekker, Forster, Ast, Schleiermacher, and others. The Notes are particularly full and clear; and errors in the text have been guarded against with the very greatest care.

From J. B. GARRETT, Professor of Greek, Hanover (Ind.) College.

"I can most heartily say that I am much pleased with the book. Prof. Tyler seems to have hit the happy medium between too profuse and too scanty notes; and also to have known the *kind* of notes needed in our American institutions, better than the great majority of those who have given us editions of the ancient classics. I have adopted the work this year, in place of the Georgics, and anticipate much pleasure in reading it in connection with the class."

From JACOB COOPER, PH. D., Professor of the Greek Language and Literature in Centre College, Danville, Ky.

"I have examined Prof. Tyler's edition of the 'Apology and Crito,' and am highly pleased with its execution. It bears the marks of the editor's well-known scholarship, and is an acceptable addition to our college text-books. The typography is also accurate and very beautiful. I purpose to introduce it into Centre College."

From ALPHEUS S. PACKARD, Professor of the Greek Language, Bowdoin College.

"I received, a short time since, Plato's Apology and Crito, edited by Prof. Tyler. I am much pleased with the edition, and shall introduce it into my classes as soon as I have opportunity. I have no doubt it will prove a most acceptable addition to the classics read in our colleges."

From W. H. YOUNG, Dept. Anc. Languages, Ohio University, Athens.

"It will meet a pressing want with us, and shall be introduced at once. The type is beautiful indeed, and the earnest teacher of the classics needs no better recommendation of a text-book than the name of Prof. Tyler."

From the New York Observer.

"A valuable service to classical learning and letters in general has been rendered by Prof. Tyler, in giving to the American student this edition of Plato's Apology and Crito. Hitherto, the scholars of our country have had no access to this work of Plato, except in foreign editions, or as in fragmentary form they found it in the old and now obsolete Græca Majora. It is now placed within their reach, in a form both convenient and beautiful, and accompanied by such notes and illustrations as to remove all serious difficulties in ascertaining the meaning of the text. One of the most valuable features of this edition is the introduction, which occupies some forty pages, and contains a clear and scholarly analysis of the Defence of the great philosopher before his judges, who had already determined on his death."

Germania and Agricola of Caius Cornelius Tacitus :

With Notes for Colleges. By W. S. TYLER, Professor of the Greek and Latin Languages in Amherst College. 12mo, 193 pages.

Tacitus's account of Germany and life of Agricola are among the most fascinating and instructive Latin classics. The present edition has been prepared expressly for college classes, by one who knows what they need. In it will be found: 1. A Latin text, approved by all the more recent editors. 2. A copious illustration of the grammatical constructions, as well as of the rhetorical and poetical usages peculiar to Tacitus. In a writer so concise it has been deemed necessary to pay particular regard to the connection of thought, and to the particles as the hinges of that connection. 3. Constant comparisons of the writer with the authors of the Augustan age, for the purpose of indicating the changes which had already been wrought in the language of the Roman people. 4. An embodiment in small compass of the most valuable labors of such recent German critics as Grimm, Günther, Gruber, Kiessling, Dronke, Roth, Euperti, and Walther.

From PROF. LINCOLN, of Brown University.

"I have found the book in daily use with my class of very great service, very practical, and well suited to the wants of students. I am very much pleased with the Life of Tacitus and the Introduction, and indeed with the literary character of the book throughout. We shall make the book a part of our Latin course."

The History of Tacitus :

By W. S. TYLER. With Notes for Colleges. 12mo, 453 pages.

The text of Tacitus is here presented in a form as correct as a comparison of the best editions can make it. Notes are appended for the student's use, which contain not only the grammatical, but likewise all the geographical, archaeological, and historical illustrations that are necessary to render the author intelligible. It has been the constant aim of the editor to carry students beyond the dry details of grammar and lexicography, and introduce them to a familiar acquaintance and lively sympathy with the author and his times. Indexes to the notes, and to the names of persons and places, render reference easy.

From PROF. HACKETT, of Newton Theological Seminary.

"The notes appear to me to be even more neat and elegant than those on the 'Germania and Agricola.' They come as near to such notes as I would be glad to write myself on a classic, as almost any thing that I have yet seen."

The Works of Horace.

With English Notes, for the use of Schools and Colleges. By J. I. LINCOLN, Professor of the Latin Language and Literature in Brown University. 12mo, 575 pages.

The text of this edition is mainly that of Orelli, the most important readings of other critics being given in foot-notes. The volume is introduced with a biographical sketch of Horace and a critique on his writings, which enable the student to enter intelligently on his work. Peculiar grammatical constructions, as well as geographical and historical allusions, are explained in notes, which are just full enough to aid the pupil, to excite him to gain a thorough understanding of the author, and awaken in him a taste for philological studies, without taking all labor off his hands. While the chief aim has been to impart a clear idea of Latin Syntax as exhibited in the text, it has also been a cherished object to take advantage of the means so variously and richly furnished by Horace for promoting the poetical taste and literary culture of the student.

From an article by PROF. BAHR, of the University of Heidelberg, in the Heidelberg Annals of Literature.

"There are already several American editions of Horace, intended for the use of schools; of one of these, which has passed through many editions, and has also been widely circulated in England, mention has been formerly made in this journal, but that one we may not put upon an equality with the one now before us, inasmuch as this has taken a different stand-point, which may serve as a sign of progress in this department of study. The editor has, it is true, also intended his work for the use of schools, and has sought to adapt it, in all its parts, to such a use; but still, without losing sight of this purpose, he has proceeded throughout with more independence. In the preparation of the Notes, the editor has faithfully observed the principles (laid down in his preface); the explanations of the poet's words commend themselves by a compressed brevity which limits itself to what is most essential, and by a sharp precision of expression; and references to other passages of the poet, and also to grammars, dictionaries, etc., are not wanting."

Sallust's Jugurtha and Catiline.

With Notes and a Vocabulary. By NOBLE BUTLER and MINARD STURGIS. 12mo, 397 pages.

The editors have spent a vast amount of time and labor in correcting the text, by a comparison of the most improved German and English editions. It is believed that this will be found superior to any edition hitherto published in this country. In accordance with their chronological order, the "Jugurtha" precedes the "Catiline." The Notes are copious and tersely expressed; they display not only fine scholarship, but (what is quite as necessary in such a book) a practical knowledge of the difficulties which the student encounters in reading this author, and the aids that he requires. The Vocabulary was prepared by the late WILLIAM H. G. BUTLER. It will be found an able and faithful performance.

To avoid fine, this book should be returned on
or before the date last stamped below

50M-9-40

R

K

Or

_____
_____
_____
_____

Plato's Ap
Graves P

Odyssey. Tenth Edition. 12mo.
Homer's Odyssey. Tenth Edition. 12mo.
Herodotus' Histories. Tenth Edition. 12mo.
Xenophon's Cyropaedia. Eighth Edition. 12mo.
Plato's Gorgias and Crito.* With Notes by W. S. TYLER,
Professor of Greek in Amherst College. 12mo. 180 pp.

